ALMANAH ANTICIPAȚIA 1998

SOCIETATEA
ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ SA

ALMANAH ANTICIPAŢIA 1998

S.C. „ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ" S.A.
Bucureşti, 1998

ALMANAH ANTICIPAŢIA 1998

Editat de S.C. **„ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ"** S.A. sub egida revistei „Colecţia de Povestiri Ştiinţifico-Fantastice **Anticipaţia"**

Director
IOAN ALBESCU

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU
NICOLAE NAUM
VIORICA PODINĂ

Director adjunct
CONSTANTIN PETRESCU

Redactor literar
MIHAI DAN PAVELESCU

Responsabil almanah
VIORICA PODINA

Tehnoredactare
PAVEL D. CONSTANTIN

Coperta
WALTER RIESS

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
CRISTIAN ANGHELESCU

Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, cod 79781, Bucureşti, sector 1
Telefon: **617.58.33** Fax: **222.84.94**

Tiparul: **S.C. „DAVIC" SRL**

I.S.S.N. 1453 - 2980

EDITORIAL

MIHNEA COLUMBEANU

SF-ul a murit, trăiască... cine?

Ce se întâmplă?

Simţim nevoia impetuoasă de a pune această întrebare, şi mai derutantă decât proverbialul „Ce-i de făcut" al băiatului ăluia deştept şi dement, părinte al celei mai perfecte distopii din istorie. Pentru că, la fel cum frământările anilor 1917-1922 au şters din realitatea Rusiei o lume întreagă, iată că ultimii nouă ani ne-au făcut dezagreabila surpriză de a spulbera în patru vânturi fandomul românesc. Cu unele mici excepţii, după lumina orbitoare a lui '89, iama nucleară care s-a prăvălit peste noi e cvasi-totală.

Copiii nebuni ai SF-ului din anii '80 nu mai scriu. Popescu şi Ficeac au ajuns mari (pe bune!) redactori de presă. Grămescu mai pluteşte uneori, atemporal şi pasiv, pe câte un bulevard. Se mai vede uneori prin metrou câte o Marină Nicolaev, care nu mai desenează roboţi şi arhitecturi futuriste. Haritonovici e magnat al lumii bancare. Cristi Lăzărescu s-a făcut cineast şi nu se mai poate discuta cu el. Sorin Ştefănescu a fondat o editură prestigioasă, care de la un timp încoace nu mai publică SF. Faur Agachi şi-a încercat mâna ca agent literar şi a adus în ţară „*La Piovra*" Subsemnatul traduce cu kilu', iar când îi mai pică şi câte un roman SF la câţiva ani, zice bogdaproste. Ce-o mai fi cu Mirela Paciugă, cu Cristi Teodorescu, cu Sandu Ungureanu, cu toţi ceilalţi? Doar apropiaţii lor or fi ştiind.

Şi cenaclurile? „Prospectart"-ul a murit *in a blaze of glory* imediat după Revoluţie, urmat de altele, căzând în şir după principiul dominoului. Se aude că „Solaris" ar încerca să mai palpite, cu un fel de *new generation*. Din când în când, mai pâlpâie câte un Romcon.

Singurele certitudini – şi nu e o pledoarie pro domo, ci o realitate axiomatică – rămân revista şi almanahul „Anticipaţia" Se mai împiedică ele de câte un număr, mai sar peste câte un an, însă merg înainte. Dar cu ce conţinut? Proze româneşti şubrede, scrieri străine scoase de la naftalină sau, în orice caz, pitice pe lângă vremurile când se publicau romanele fraţilor Strugaţki sau „Regii nisipurilor" Până şi „Nemira" a lăsat-o mai moale cu vajnicul ei program de literatură S.F., iar valurile asimoviene de la Teora zac pe tarabe. Nici cititorii nu mai sunt ce-au fost odată.

Dar tragedia nu se mărgineşte numai la spaţiul carpato-dâmboviţean. Observaţi ce se întâmplă la casele mari. Ca să fim scurţi şi pe înţelesul tuturor, ne vom rezuma la lumea filmului S.F. Fac vogă „*Jurassic Park*", „*Independence Day*", „*Godzilla*", „*Star Wars*" – Special Edition, „*Starship Troopers*" şi alte producţii excelente (sau aproape) de altminteri, dar... foarte-foarte **soft**! Filmele **hard** ca „*Sphere*", „*Congo*", „*Outbreak*" şi mai ales „*Contact*", deşi cel puţin la fel de bune, trec neobservate. Nu sparg casa ca spectaculoasa inepţie „*The Lost World*" „Frumoasa a omorât bestia", se spunea în finalul lui „*King Kong*" Parafrazând, putem afirma: **spectacolul a omorât ideea**. Şi ce „bestiale" erau ideile lui Clarke sau ale lui Larry Niven!

De ce? **Ce se întâmplă?**

Se întâmplă că omenirea e – dintr-un punct de vedere – „liniştită" Anxietăţile actuale (enorme, dealtfel) ţin de alte domenii: Saddami, Monici Lewinsky, talibani şi alte lighioane. Interesul acestor teme se reflectă în romanele unor scriitori ca Tom Clancy, Jack Higgins sau Davi Morrell – zdrobitoare cronici fictive de suspense ale **prezentului**. Prezentul clocoteşte, da, dar ceea ce s-a potolit e **universul aşteptării**. S.F.-ul nu mai e o fantezie. E banala realitate, proză cotidiană. Copiii zburdălnicesc pe Internet, oaia Dolly behăie a clonare umană, o puzderie de Gyuri Paşti le cântă serenade Mariilor pe celular, dimineaţă vom cumpăra franzeluţe cu bani electronici, iar la prânz ne plătim telefonul şi biletul de metrou cu cartele magnetice. Chiar dacă nu ne preumblăm pe strasse cu *jetpack*-uri, iar roboţii casnici încă nu ne spală pe dinţi, ca în desenele noastre de când eram mici, pe tema „Eu în anul 2000", am ajuns totuşi ca până la rotunda cifră să ţinem A.M.R.-ul în „...şi restul zile"

Deşi cam eufemisto-comunistic, termenul „anticipaţie" nu era supt din deget. Într-adevăr, S.F.-ul serios, volens-nolens, în esenţă **anticipa**. Or, acum, ce să mai anticipezi? Ne aflăm în plin început al

viitorului. Ziua de mâine nu mai este decât o prelungire a lui azi. Vrajà, misterul, s-au spulberat.

Imediat după Revoluţie s-a comentat, pe bună dreptate, despre sensul de *subversive-fiction* al acronimului S.F. Evazionismul, anatemă din punct de vedere al „realismului socialist", era o sublimă realitate: arta S.F. ne ajuta să evadăm mintal nu numai din lagărul comunist, ci şi din enclava stătută a obositului secol XX. (Precizez: toate raportările la „calendar", la „prezent"·şi „viitor", nu au numai un sens **temporal**. Argumentaţia se referă, în fond, la relaţia dintre real şi imaginarul ştiinţifico-ficţional – la acea **speculaţie** care e ecuaţia de bază a ideaticii S.F.). Numai că, în aceste zile, evadarea se consumă în fapt, cu fiecare PC sau modem nou pe care şi-l cumpără o familie. Cu fiecare CD-ROM. Nu mai are nevoie de trambulina ficţiunii.

Şi atunci? „Ce-i de făcut?", vorba lui Nea Mumie. A murit S.F.-ul?

Să încercăm o – foarte scurtă, promit! – recapitulare istorică. Primele scrieri pe care viitorul avea să le circumscrie retroactiv unui S.F. *avant la lettre* au apărut în anii premergători Revoluţiei Franceze. Jules Vernes a creat la sfârşitul secolului al XIX-lea, când efectele revoluţiei industriale se prefigurau impetuos. În perioada lui Wells, acelaşi fenomen parcurgea faza imediat următoare. **Atenţie**! Anii '20-30, ai unei relative acalmii între etape, au corespuns înfiorătoarei (dar cât de beneficei!) epoci a pulp-SF-ului campbellian. În sfârşit, Marele Val pe care l-am cunoscut cu toţii, s-a desfăşurat exact în aşteptarea anului 2000, nu atât sub aspect rotund-calendaristic, cât din punct de vedere al încununării întregii evoluţii tehnico-ştiinţifice şi (mai ales!) de mentalitate, derulată prin toate eşaloanele rememorate mai sus.

Spuneam cândva, pe la o Convenţie pare-mise, că S.F.-ul reprezintă efectul sintezei artă şi „şocul viitorului" Ca să continuăm analogia tofflerianà, „şocul" a trecut, tocmai urcăm spre creasta celui de-„al treilea val", moment când „puterea (e) în mişcare" Şi, mai ales, **gândirea**, mentalitatea umană, este în plină comutare. Vechea viziune asupra viitorului s-a perimat, iar cea nouă încă nu e clară. Iată de ce, la nivel de masă („masă": alt concept desuet, rămas din „al doilea val"), modelul raţional al S.F.-ului, aşa cum îl cunoaştem, nu mai prinde. Este nevoie de „altceva"

Ce „altceva"? Cred că, acum, e imposibil de spus. Orice încercare de a prefigura viitorul sistem de viziuni speculative, de concepţii S.F. serioase, este din start condamnată, tocmai pentru că încă mai e tributară vechilor modele. Omenirea nu mai poate fi sedusă cu anticipări privind progresul tehnico-ştiinţific, evoluţia societăţii, dezvoltarea capacităţii cerebrale şi toate celelalte tematici fundamentale ale S.F.-ului. Să nu uităm că, de la Voltaire până la William Gibson, S.F.-ul a îmbrăţişat o unică mutaţie, imensă, atotcuprinzătoare, în plan orizontal şi vertical: trecerea de la societatea agricolă, veche de zece mii de ani, la cea informaţională, actuală, prin paranteza celor două secole de societate industrială. Nici chiar Alvin Toffler încă nu a reuşit să descifreze ce va urma după Al Treilea Val. (Ce-i drept, doi analişti americani, Herbert Bryant Maynard jr. şi Susan E. Mehrtens, au făcut o încercare – „Al Patrulea Val", Editura ANTET, 1997 Mărginită şi neconcludentă.)

Şi atunci? Restul nu-i decât... tăcere? Nu. E aşteptare. Al Treilea Val va trece. Va urma ceva care, probabil, nu va mai fi „val", nu se va mai putea nici măcar numerota cu „al patrulea" Viitorul speculat în două sute de ani de S.F. s-a împlinit – acum aşteptăm un alt viitor. Un alt **model**, un alt **sistem**, o altă **concepţie** de viitor. Sau, ca să ne desprindem din chingile gândirii strict temporale, o altă concepţie a NOULUI. În clipa când omenirea se va plictisi de impactul realităţii S.F. pe care o trăieşte, instinctiv şi intuitiv va începe să caute acest nou – iar atunci, ca întotdeauna, minţile cele mai prefigurative, cele mai „avântate", vorba vine, vor fi primle care să-l distingă – la fel cum, în secolul al XVIII-lea, Rousseau desena portretul „omului nou" (cu toate bunele şi relele lui). Astfel va lua naştere urmaşul S.F.-ului actual. Nu va mai fi tocmai un „S.F." (cum nici cyberpunks-ii nu sunt Micromegas), dar va ocupa acelaşi loc în sistemul de gândire şi creaţie umană. Va fi întâmpinat cu entuziasm de tineri, luat în derâdere de snobi, şi va ajuta omul să meargă înainte.

Amintiţi-vă de „Heliconia" lui Aldiss. În finalul trilogiei, civilizaţia înfloritoare agonizează, iar oamenii se pregătesc pentru a supravieţui prin cele câteva secole de iarnă a planetei. S.F.-ul mondial trece printr-o răsturnată analogie cu acest fenomen: se stinge pentru că a început o prea impetuoasă „vară helliconiană", pe care el însuşi a adus-o şi care, ca orice revoluţie, îşi devorează (în acest caz) părinţii. Asemenea oamenilor de pe Heliconia, noi, sefiştii, ne dăm la fund, ne ascundem în văgăuni, dar continuăm să trăim. Vom scrie în continuare, mai puţin, mai slab, dar permanent. Ne vom hrăni copiii cu Frank Herbert şi Stanislaw Lem. Căci, printr-o ultimă inversiune analogică, morbul S.F.-ului nu moare şi nici nu dispare vreodată, el doarme zeci de ani în cărţi şi videocasete, aşteaptă cu răbdare în biblioteci, în arhive, în minţi şi în suflete, şi va veni o zi când, spre bucuria şi învăţătura oamenilor, S.F.-ul îşi va trezi androizii şi mutanţii, roboţii şi extratereştrii, Heinleinii; Spinrazii, Rogozii şi Grămeştii, şi-i va trimite să se nască într-o cetate neliniştită.

Fenomen inexplicabil de violare

– Stai! strigă poruncitor Halm Stacripp. Nu mişca!

Trebuie să strige, altfel nu l-aş putea auzi în atmosfera statică, densă şi toridă a micii noastre planete care continuă să sfideze legile universului de exact 127 de zile socotite ca şi cum ar fi existat când s-a oprit din rotaţia în jurul propriului ax.

Îmi vine greu să mă trezesc din stupoare auzind pe cineva, la numai câţiva metri de mine, somându-mă.

„Să fie o nouă formă de halucinaţie?" presupun, fără .să fiu convins. „Nu se potriveşte. Cu doar o clipă mai înainte eram singur, întins pe spate, după ce scormonisem cu râvnă nisipul plajei pentru a ajunge la stratul umed şi răcoros de dedesubt."

Acum, în locul nisipului fin simt un pământ arid, crăpat şi scorţos. Îmi pătrunde adânc în tălpile goale. Mă dor. Poate şi sângerează.

Realizez dar fără să-mi dau seama şi ce anume s-a petrecut, nici în ce fel că mă aflu în afara teritoriului meu, mai mult ca sigur în cel al lui Halm Stacripp, altfel cum să-mi explic somaţia lui? Constat că arşiţa pustiitoare dogoreşte la fel de nemilos ca în lumea mea, ceea ce mă duce cu gândul că doar aerul este pretutindeni la fel de torid şi dens, că numai stratul de atmosferă reţinut de Tehnicienii KSEN prin bariera de securitate este unic.

Treptat, aerul captiv, dilatat de expunerea permanentă la razele astrului, a devenit insuportabil. Efectele s-au resimţit concomitent, concretizate în în senzaţii stranii, asemenea ingerării de substanţe halucinogene.

Imediat s-au format şi lumile personale, după toate probabilităţile proiecţii reale ale inconştientului ficcăruia, lumi distincte, foarte precis delimitate în spaţiu, unde nimeni nu poate pătrunde şi de unde nici nu se poate pleca.

Dacă stai să te gândeşti bine, unii poate că şi le-au dorit, alţii, dimpotrivă. N-ai de unde să ştii: lumile virtuale oferite de inforeţeaua planetară, mai ales cele private, aveau şi ele farmecul lor...

De 127 de zile, cronometrate ca şi cum s-ar fi scurs în mod firesc, universul acesta a dispărut.

Analizorii KSEN au explicat fenomenul prin observaţia de bun simţ că planetele mici şi repezi sunt asemenea unor fiinţe: resimt handicapul taliei lor: „TRĂIESC ÎNTR-O CONTINUĂ STARE DE TENSIUNE ŞI DE ALERTĂ, SE SIMT ÎN PERICOL, FRICA LE DOMINĂ ŞI LE ÎMPINGE LA REACŢII IMPREVIZIBILE."

„COMPORTAMENTUL LOR ESTE SIMILAR CU CEL AL ANIMALELOR" detalia comunicatul transmis înaintea realizării barierei de protecţie, singurul şi ultimul de atunci. „CÂND ADULMECĂ PERICOLUL ŞI SE SIMT ŢINTA UNUI PRĂDĂTOR, ÎN LOC SĂ ÎNCERCE SĂ SCAPE FUGIND, ELE RĂMÂN ÎNTR-O TOTALĂ NEMIŞCARE, CA ŞI CUM AR FI LIPSITE DE VIAŢĂ. ÎŞI PROVOACĂ, PRAC-

TIC, O STAZĂ. ACEASTA SE MENŢINE ATÂT CÂT ESTE NECESAR: *PÂNĂ TRECE PERICOLUL.*"

N-am aflat, pe parcursul întregii stagnări, în ce consta acest pericol.

Am resimţit însă din plin consecinţele opririi din rotaţie, pentru că aceasta s-a produs tocmai când partea continentală se afla înspre astru. De aici provin şi căldura toridă şi aerul dens şi static unde, mai adineauri, Halm Stacripp m-a somat.

Îl ascult şi mă opresc.

În acelaşi moment, o mâncărime insuportabilă pe şira spinării mă supune unui supliciu căruia nu-i rezist. Duc mâna la spate. Simt o nevoie acută să mă scarpin. Poate numai să mă şterg. Ştiu că broboanele de sudoare ies prin porii dilataţi ai pielii capului şi se preling pe firele de păr. Când una din ele ajunge să se desprindă, alunecă încet pe spate. Deşi căldură este pustiitoare, transpiraţia fiind prea deasă, arşiţa nu ajunge să o evapore înainte de-a fi coborât până la şolduri. Traiectoria ei pe şira spinării se transformă într-un furnicar permanent şi cleios. Acţionează la nivelul simţurilor, aşa că este imposibil să te stăpâneşti. N-ai de ales: trebuie să te scarpini!

După atâta vreme, deprinsesem bunul obicei să o fac cu mişcări repezi. E mult mai eficace. Sunt conştient că cineva care m-ar vedea în momentele acelea ar avea impresia că acţionez într-un mod bizar şi că atitudinea mea e foarte asemănătoare celei canine. Eu folosesc însă membrele anterioare, nu cele posterioare, iar acest detaliu îi poate părea ciudat virtualului privitor pentru că imaginea pe care i-o ofer nu se potriveşte întrutotul cu cealaltă, aflată în memoria lui şi asociată comportamentului patruped.

Dilema rămâne însă a lui, nu a mea. Eu simt din plin senzaţia de uşurare.

Mişcările îmi sunt atât de repezi, încât ar trebui să treacă neobservate. Doar când aud din nou somaţia lui Halm Sacripp îmi dau seama că, nerezistând tentaţiei, omisesem pericolul pentru care am fost avertizat. Omisesem şi faptul că el este un vânător, iar un vânător trebuie să fie ager.

„Mai ager decât prada. De asta depinde viaţa lui", îmi spun. Paradoxal, eu mă gândesc la el, iar în joc e propria-mi viaţă.

Nu te mai mişca! repetă sever, în timp ce ia arma de pe umăr şi ţinteşte.

Văd ţeava îndreptată spre mine, la nivelul inimii, dar sunt conştient că aerul static deformează imaginea şi deduc că, de fapt, ţinta se află la câţiva metri în partea stângă. Întorc rapid capul în direcţia bănuită. Privesc atent. Încordarea îmi provoacă dureri numai în tâmple. Între ele, mintea mi se înfierbântă şi examinează pământul tern, crăpat de arşiţă, care se întinde până la orizont. Nu văd nimic altceva.

Ce te-a apucat? strig, la rândul meu, pentru că nici el nu mă poate auzi altfel.

E o ibuvă gigantică lângă tufişul din stânga ta. Te pândeşte!

Înţeleg sensul cuvintelor lui, dar nu simt nici un pericol.

Măcar e una carnivoră? întreb zeflemitor.

Vei simţi când va muşca din tine, răspunde ca şi cum ar rumega.

Atunci când m-a avertizat, îl priveam. Am observat că plescăie. Părea că mestecă iarbă odată cu vorbele. Sau... frunze din tufişul pe care nu-l vedeam.

De ce nu tragi? îl întreb derutat şi prins în logica viziunii lui exprimată atât de convingător prin tonalitatea gravă a vocii.

Ibuvele sunt parşive, îmi explică Halm Stacripp. Îşi schimbă continuu culoarea şi forma atunci când se simt pândite. Le ocheşti şi, când să apeşi pe trăgaci, nu le mai vezi. N-ai de unde să ştii dacă au dispărut. Ar putea să fie tocmai tufişul.

Trage atunci în el! încerc să-i rezolv dilema.

Se vede că nu eşti vânător..., zice cu o nuanţă sinceră de regret. Nici ibuve nu cred să fi văzut vreodată, Tuy Delast! Numai eu le cunosc... Ştiu cât sunt de parşive. Aş putea să jur că citesc gândurile. Altfel nu-mi explic de ce dispar tocmai când te hotărăşti să tragi.

Trage *înainte de-a te hotărî*, îi spun categoric, mirându-mă totodată că mi-a pronunţat numele. Nu-mi explicam de unde-l ştie. Practic, noi nu ne cunoscusem.

Se opreşte din molfăit şi tace, înclinând capul într-un fel anume, astfel încât să-i citesc nedumerirea.

Mă simt dator să-l lămuresc:

– Din instinct!

– Nu e la fel de simplu ca logica ta imberbă de ignorant, ripostează prompt. Nici instinctul tău nu se poate compara cu al lor. Sunt animale mult mai iuţi decât ţi-ai putea închipui. Iuţeală plus şiretenie. Pe măsură ce încordarea din tine scade, ele apar iarăşi. Dar nu acolo unde au dispărut. Întotdeauna în alt loc! N-ai cum să ghiceşti unde. Te pot surprinde oricând.

A întins un braţ, ca şi cum ar fi pipăit lucruri în aer.

...Şi tu spui să trag în tufiş! hohoteşte.

Molfăie mai departe, iarbă sau frunze, cine poate ştii... Lui i-a venit să râdă, mie însă nu. Vorbise convingător. Nici nu mi-am dat seama când am intrat în jocul lui. Într-un anume fel, o parte din mine voia în mod deliberat să cunoască frica. Nu mă mai preocupa faptul că nu văzusem pericolul. Nici cel care a făcut planeta noastră să-şi autoinducă staza nu ştiam în ce consta.

În clipa aceea mă simţeam, cu toată fiinţa, vânat.

Aşteptam ca şi el să-şi dea seama, să vadă că sunt paralizat, una cu pământul. Să vadă că împietrisem de spaimă. Suportam până şi broboanele de sudoare şiroind pe şira spinării, adunându-se în căuşul din regiunea lombară, şi nu mă mai scărpinam. Tremuram doar.

– Nu te mai foi atâta! mă apostrofează iar.

Pare atât de sigur de sine încât mă timorează. Nu-mi dau seama dacă mă şi domină sau măcar dacă asta îi este intenţia. Ca să mă dumiresc, încerc să compar ceea ce gândesc cu ceea ce văd:

„Pentru un vânător viaţa înseamnă doar acţiune."

El nu face nici o mişcare, parcă ar fi încremenit. Stă la pândă.

„Lupta pe care o aşteaptă este înfruntare."

Ochii lui rămân imobili. Atenţi. Încordaţi.

„Înfruntarea nu poate fi decât aprigă, pe viaţă şi pe moarte. Nu se poate termina indecis."

Pentru Halm Stacripp, raţiunea de a trăi este victoria.

Nu cunoscusem nici un luptător până la el. Eram, aşa cum mă calificase, un ignorant. Tocmai de aceea aveam libertatea de a-l crede sau, dimpotrivă, să mă îndoiesc. Mie, *mi se părea* un luptător, deşi poate numai mi-l imaginam aşa. Mă întreb dacă, atunci când stă la pândă, fiinţa lui e cuprinsă de ură, dacă nu cumva el, la rândul lui, devine pradă propriului său sentiment. Presupun că acesta poate fi şi frica, dar oricât de atent îi scrutez privirile, ceea ce observ nu seamănă nici cu una, nici cu cealaltă.

În faţa mea parc-ar sta un popândău care molfăie şi plescăie, nu un vânător de ibuve. Nimic altceva. Un... *ibufon*!

Aş fi râs dacă spaima nu m-ar fi imobilizat. Se localizase în gât, pe toată lungimea esofagului. Puteam identifica fiecare striaţie, fiecare spasm, locurile precise unde se îngusta sau se dilata. Crisparea, ca o strangulare, într-o clipă de intensitate maximă. În mintea mea, senzaţia se asocia unui orgasm al femeii cu care aş fi făcut dragoste. Era totuşi mult mai puternic. Nu putea fi vorba de dragoste. Atunci când ţi-e frică înseamnă că simţi un pericol. Pentru o femeie, acesta e violul. Esofagul meu crispat cred că se comporta exact ca vaginul ei într-o asemenea situaţie. Senzaţia dezgustătoare îmi întoarce stomacul pe dos. Nu pot să-mi stăpânesc spasmele. Aerul comprimat înăuntrul lui iese pe gura deschisă şi produce un zgomot strident. Simt în acelaşi timp un gust puturos de heringi nedigerate. Halm Stacripp aude sunetele jenante care îmi scapă şi duce degetul la buze. Cred că şi sâsâie, însă prea încet pentru a mişca aerul compactat de sub bariera de protecţie realizată de Tehnicienii KSEN.

„Teritoriile individuale sunt *in-vi-o-la-bi-le*!" încerc să mă conving, în pofida rea-

lităţii unde mă aflu. „Atunci cum se face că am ajuns într-altul, şi tocmai în cel al lui Halm Stacripp?"

Înainte de oprirea planetei, îl cunoscusem numai datorită obiceiului meu nerod de a sta pironit zile întregi la fereastră. Mai bine zis, îl ştiam, pentru că n-am stat de vorbă niciodată, nici nu s-a întâmplat să ne aflăm faţă în faţă. După comportamentul lui, nu cred să fi avut pasiunea vânatului atunci şi nici tragere de inimă înspre aşa ceva. Era un om ciudat, parcă poposit dintr-o altă lume şi obligat să trăiască acolo unde a ajuns, cel puţin aşa mi se părea mie, fascinat până la delir de plimbările lui la răsăritul astrului şi la apus, de pasul lent cu care traversa aleea principală a vechii Grădini Zoologice, de silueta lui. Mai ales de siluetă: avea două atribute atât de neobişnuite încât nu mi le-am putut explica niciodată. A trebuit să mă mulţumesc privind-o. În contralumină, devenea lucitoare, poate fosforescentă, ca a licuricilor, slab, abia vizibil... A doua ciudăţenie era că, pe tot traseul aleii, sfida legile perspectivei, păstrându-şi dimensiunea şi când se apropia şi când se îndepărta. Astfel, dacă la intrare părea cea a unui om de talie normală, când ajungea la capătul celălalt al grădinii, ajungea să depăşească înălţimea arbuştilor decorativi, cu siguranţă mult mai bătrâni decât el. Fenomenul nu se producea pe stradă, de exemplu, ori după ce trecea de gardul din partea opusă. Acolo dispărea îndată în spatele zidului de piatră. Şocul a fost doar la început. Cu timpul, a ajuns să mi se pară chiar un lucru normal. Fără el, fascinaţia mea n-ar mai fi avut aceeaşi intensitate.

Pe latura dreaptă a aleii se aflau trei bănci albastre cu vopseaua scorojită de vreme. Una avea suporturile şi spătarele din fontă curbate în stilul calliyan al primului mileniu KSEN, acoperite cu dulapi de lemn ce păreau mai groşi decât ai celorlalte din cauza nenumăratelor straturi de vopsea suprapuse. După o vreme, am observat la un colţ al suportului o porţiune stacojie destul de mare, care odată fusese galbenă, pesemne. Era asemănătoare cu *floarea nopţii*, o plantă dispărută o dată cu acel mileniu. Doar forma ei, specifică, inconfundabilă, se păstrase de-a lungul timpului, ca simbol heraldic al pasiunii ascunse în spaţiul morţii, al autodamnării în inconştient.

Celelalte două bănci erau mai noi, însă concepute în acelaşi stil şi vopsite în aceeaşi nuanţă de albastru.

Uneori, Ham Stacripp avea obiceiul să stea pe ele minute în şir ca să contemple asfinţitul. Nările lui adulmecau, dilatate, aerul sau briza de seară şi deseori m-am întrebat ce fel de miresme putea să simtă, atât de puternice încât să-i provoace extazul. Sau absenţa... Aşa mi se părea: corpul lui – poate numai silueta – odihnindu-se pe bancă, iar spiritul proiectat într-o îndepărtare pentru care nu aveam nici un etalon să o măsor. Am încercat în repetate rânduri, după plecarea lui, să depistez parfumul, ori parfumurile ce-l purtau în spaţiul imaginat de mine. N-am simţit decât mirosul ierbii, oricât de tare îmi dilatam nările.

Înainte de-a se ridica, întotdeauna se îndrepta de spate după ce mai întâi îl rula pe spătarul curbat al băncii, apoi clipea des, cu sprâncenele ridicate. Nu se scula niciodată până ce nu întindea braţul stâng înspre astru, mişcându-şi degetele de parcă l-ar fi pipăit, acolo, după orizont. Uneori îşi scria numele în aer. Aşa i-l aflasem, însă mă îndoiesc să fie cel adevărat. Faptul care m-a mirat în repetate rânduri era că niciodată nu s-a aşezat pe banca veche, cea autentică, singura în stilul pur calliyan al primului mileniu KSEN. Era şi singura rămasă de la înfiinţarea Grădinii Zoologice.

„Această nouă lume a lui, de pământ pârjolit, cel puţin nu mai are bănci", rumeg răutăcios în sinea mea.

Îmi curm, o clipă, amintirile şi continui: „...are *ibuve*!..."

Atunci, demult, când îi urmăream de la fereastră plimbările acelea pustii, ceea ce mă fermeca era anonimatul lui perfect încadrat în peisaj. El, singur şi paşnic, într-o fostă Grădină Zoologică dezafectată cine ştie de când, rămasă pustie, în paza bălăriilor. Nici urmă de vreun animal. Până şi câinii vagabonzi ocoleau locul acela. Totul era dezolant în timpul zilei. Doar în zori şi

la amurg, când îi străbătea el aleile, mi se părea că pustiul verde prinde viaţă şi că, printre ierburi, auzeam chiar animale mişunând.

Acum văd lucrurile altfel. Ceea ce priveam atunci cu fascinaţie, regândit, nu mai poate însemna decât „o deşertăciune într-alta"

Îmi dau seama cu părere de rău că spiritul meu nu poate intra în lumea lui chiar dacă, fizic, mă aflu deja în ea. Aş vrea să fiu singur în pustiul acela argilos şi să nu-mi mai bat capul cu nimic dar, ca de obicei, tocmai într-un moment ca acesta un gând ascuns trebuie să mă provoace:

„Cum se face că Halm Stacripp îmi cunoaşte numele? Eu nu mi-l scrisesem nici în aer, nici pe fereastră..."

Îl întreb.

Molfăie îndelung, înainte de a-mi răspunde. Cu mâna liberă îşi scarpină buricul, ca şi cum plăcerea salivară i s-ar fi încâlcit acolo şi trebuie s-o deznoade ca să ajungă unde vrea el.

– Nu e nici o scofală să afli datele personale ale cuiva într-o civilizaţie KSEN. La ce serveşte CUMULINFO, dacă nu la aşa ceva? Totul e să cauţi acolo unde trebuie, şi numai ceea ce te interesează.

Iar tu de ce ai fost interesat tocmai de mine? mă frământă curiozitatea.

Pentru că mă vedeai, îmi răspunde imediat, lăsându-mi impresia că îl deranjase atitudinea mea.

Te priveam fascinat! îmi descarc sinceritatea sub un impuls care-mi scapă.

Nu ştiu dacă m-a auzit. Nu vorbisem prea tare.

Observ că se foieşte, însă acum o face într-un mod aparte, parcă ar chibzui. Aşa îmi sugerează ritualul lui, după câte îl cunosc. Oricum, niciodată n-aş putea fi sigur ce anume ascunde Halm Stacripp în spatele gesturilor. Gesturile lui sunt semne ale unei alte limbi, pe care numai el o înţelege.

Pentru prima oară se ridică înainte de-a vorbi. Pot să-i văd iarăşi silueta întreagă, dar n-o mai cunosc pe cea a plimbăreţului singuratic din fosta Grădină Zoologică.

Pentru toată lumea· KSEN, eu sunt invizibil, spune solemn. Doar tu mă puteai

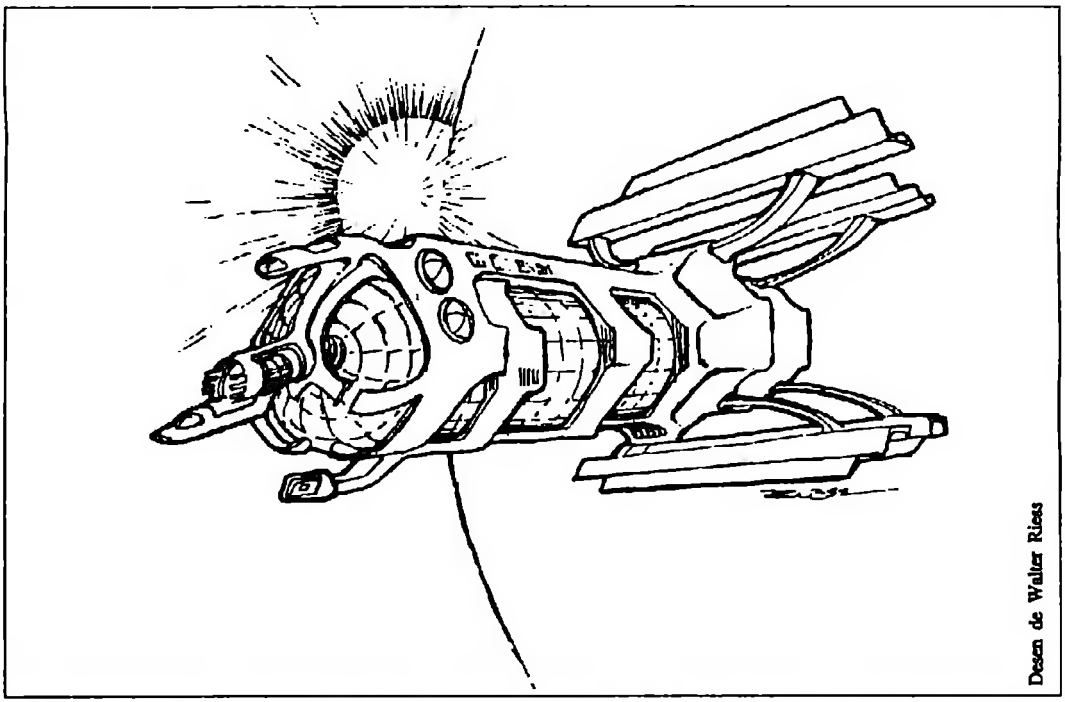

Desen de Walter Ries

vedea. E normal să fi vrut să ştiu totul despre tine.

– Invizibil? mă mir. Mie mi se părea că vii din altă lume. Sfidai până şi legile perspectivei!

Aparţin altei lumi, afirmă.

– Şi?! îl îndemn.

Face un gest de lehamite destul de caraghios, pentru că foloseşte mâna în care ţine arma. Apoi se aşează la loc.

– Tu ai un dar care nu aparţine epocii tale, îşi continuă şirul ascuns al gândului. Poţi să pătrunzi în inconştient şi să-l dirijezi uneori. Pe mine m-ai putut vedea când ai ajuns să priveşti cu *ochiul minţii*. Te-am simţit de fiecare dată în spatele ferestrei. N-ai îndrăznit niciodată s-o deschizi.

Acum e rândul meu să mă uit pătrunzător.

– Nu aşa! mă corectează. Acum nu „vezi" ceea ce ai vrea.

Atunci explică-mi tu ce este „ochiul minţii"

– Acela care vede acolo unde ceilalţi doi rămân orbi.

Radiaţii din spectrul invizibil, îl corectez.

Râde.

– E vorba de informaţii la care n-ai avea acces fără să le percepi cu acest „ochi" Cele din lăuntrul tău. Doar cu ajutorul lui le poţi proiecta în realitate.

– Sper să nu-mi spui că şi tu, împreună cu această lume a ta, unde mă aflu fără să ştiu cum şi de ce, este tot o proiecţie a lăuntrului meu.

Nu. Nu *aceasta*, răspunde enigmatic. Acum doar vezi. Proiecţia ei va veni mai târziu, după ce eu voi dispărea din mintea ta.

Închid ochii. Încerc să-mi dau seama despre ce lume pe care aş vedea-o mai târziu vorbeşte atât de convingător şi de categoric. Imediat ce pleoapele se lipesc una de alta, mă simt prizonier al acelui ciudat întuneric arămiu produs de intensitatea razelor astrului. Tonul pe care a spus ultima frază seamănă cu semnalul de încheiere a unei transmisii. Ştiu că nu mi-ar mai răspunde la nici o întrebare, mai ales la una anume: cărei lumi aparţinea. Se eschivase şi când l-am provocat. După cum a vorbit pe tot parcursul discuţiei, îmi imaginez că trebuie să fie una mistică. Oricum, dacă a intenţionat să mă incite, a reuşit. Misterul din final mi-a rămas ca o pată pe creier. Nu reuşesc să „văd" nimic.

Deschid ochii şi-l privesc atent. Halm Stacripp e din nou ca înainte, privirile îi sunt la fel de scrutătoare, şi îmi dă senzaţia că numai am visat că discutăm.

Ceea ce se află în spatele privirilor e cufundat în beznă.

Ce este o ibuvă? îl întreb după ce îmi revin.

Presupuneam că este un animal, dar nu eram convins. Şi oamenii se războiesc între ei. Şi zeii. Chiar şi unii cu alţii. Puteam fi sigur numai că e vorba despre o vietate pentru că un vânător ucide, iar ceva lipsit de viaţă nu are cum să fie omorât. Aşteptând răspunsul lui, mi s-a părut la un moment dat că aud în stânga mea fâşâitul moale al unor frunze de tufiş şi că mă învăluie o mireasmă ciudată, un parfum discret şi ademenitor care mi se pare cunoscut, fără să pot să-l identific însă, pentru că nu găsesc cotlonul de memorie unde s-a imprimat de cine ştie când.

Mă aşteptam să aud împuşcătura. Aerul tot mai sufocant şi aşteptarea deveniseră insuportabile, fâşâitul se intensifica, parfumul la fel, tot mai excitant, iar arma lui nici gând să ia foc! Halm Stacripp stătea într-o nemişcare totală. Împietrise.

Blestemam în gând, nevolnic şi nesăbuit, deşi nici unul din aceste atribute nu mi-a fost vreodată caracteristic. O făceam într-o stare vecină cu inconştienţa. Ajunsesem deliu, nu mă mai controlam.

Mă controla patima.

Creierul a început să-mi tremure în craniu ca o piftie încă neprinsă. Am avut senzaţia că urechile mi se înfundă cu dopuri în formă de sfârc şi că în prelungirea lor, două cucuie îmi cresc pe frunte, de-o parte şi de cealaltă. Le pipăi. Sunt tari şi ferme, ca sânii unei fecioare.

Tremurul s-a amplificat până când în emisfera dreaptă am auzit o voce feminină:

„Violatorule! Violator.... Violat.... Cuvântul mi-a răsunat în minte ca un ecou ce se stingea fără vlagă. Abia după ce ultimele reverberaţii s-au pierdut, scurgându-se pe şira spinării, de-a lungul corpului, de sus în jos, odată cu sudoarea, vocea femeii, a aceleiaşi femei – sunt sigur, pentru că avea un timbru inconfundabil – s-a înmuiat, a şoptit gemând, resemnată: *„Dar de ce? Chiar trebuia? De ce...?"*

Abia după o vreme perioadă de timp cât am fost complet absent şi din care nu-mi amintesc nici cel mai mic amănunt – mi-am dat seama că şoapta ei nu fusese geamăt, cum am crezut. A fost altceva, care mă ducea cu gândul mai degrabă la un regret.

Cred că a durat încă mult timp ca să scap de obsesia ei şi să mă regăsesc, să-mi revin. „Teritoriile personale sunt inviolabile," îmi repetam „chiar dacă par halucinante, chiar dacă sunt proiecţii reale – de ce nu şi intime? – ale inconştientului fiecăruia..."

Poate că femeia avusese dreptate. Deşi inexplicabil, fenomenul de violare s-a produs, din moment ce eu mă aflu în afara lumii mele.

– Nu poate fi decât o breşă în timp! exclam convins.

„Ochiul minţii" şopteşte Halm Stacripp.

Nările mi se dilată şi încep să adulmec pericolul. Nu! Pericole...

Mă uit la el, aşteptând să-şi continue şoapta. Ciudat, imaginea lui mi se pare mai palidă, mai ştearsă. Totuşi îl văd clar, şezând cu picioarele încrucişate, cu cotul sprijinit pe genunchi, aplecat, ca şi cum s-ar fi ascuns printre ierburi înalte. Rezemase patul puştii pe umăr în aşa fel încât părea că ţine în echilibru un aruncător de grenade.

– Când stau la pândă trebuie să-mi găsesc o poziţie comodă, altfel amorţesc, îmi explică observându-mi nedumerirea. Dar mai ales când e vorba de ibuve. Ca să le înşeli, trebuie să fii relaxat. Altfel te simt şi dispar.

– Am înţeles de prima oară, nu-i nevoie să repeţi! îl bruschez gândindu-mă la mine. Tu stai comod, iar eu? Îmi tot repet să nu mă mişc. Ştiu că ţi-ar plăcea să ai o momeală pe gratis, numai că pe arşiţa asta vei avea parte în curând de una leşinată, dacă nu chiar de un... leş!

Viaţa ta este în pericol, nu a mea, spune indiferent.

Molfăie în continuare, ca să mă enerveze. E convins că mă are la mână, că m-a prins. Cred că atunci când spune că ibuvele sunt parşive, se referă mai degrabă la el. Ceea ce nu ştie este că eu văd pământ pustiit de arşiţă acolo unde Halm Stacripp susţine că se află tufişul.

– În realitatea mea n-am întâlnit nici un duşman, încerc să-i explic. Mi se pare ilogic ca cineva, sau ceva, să mă pândească. Eu nu ştiu să urăsc.

– Când o ibuvă va muşca din tine, ai să înveţi!!! repetă ameninţarea, dar de data aceasta cu vocea atât de puternică, încât îmi amintesc de tunetele de demult.

– Tu de ce urli? Vrei să atragi ibuvele? îl inculp.

Nu-mi răspunde. Consideră, probabil, că atunci când afirmă ceva, ceea ce spune e singurul adevăr posibil.

– Eşti prea sigur pe tine! îi reproşez, sătul de jocul lui de-a vânătoarea. Lumea mea e mai frumoasă. Nisipul e fin, e blând. Când înlătur stratul fierbinte de la suprafaţă, simt răcoarea. Îţi mai aminteşti de senzaţia asta? Dacă ai simţit-o vreodată..., adaug întorcându-i spatele, cu gândul să plec.

Stai! mă somează iarăşi. Te-a şi simţit. Sunt sigur că acum te adulmecă. Aerul tremură uşor. Tremură...

Crede că încă mă mai poate păcăli. Şuşoteşte...

„Auzi: *aerul tremură **uşor**...*", îl îngân în gând. „După tremurul vocii lui, trebuie să fi făcut adevărate tornade!"

Deşi zâmbesc încă, îi spun serios:

Lasă prostiile, Halm Stacripp... N-ai fost în stare nici să-mi explici pericolul despre care tot zici că mă paşte. Barem să-mi spui cu ce seamănă. Crezi că o să mă mai duci multă vreme?

Am observat că ridicase arma între timp.

Îi vedeam ochiul drept în centrul cătării şi privirea imobilă îndreptată spre mine. Ştiam că fixează tufişul, dar expresia feţei lui mi s-a părut ciudată.

– Sper să nu mă iei drept ibuvă... spun.

Cuvintele mele l-au făcut să tresară o clipă, dar imediat faţa i se înroşeşte şi devine violent.

Tu trebuie să fii un drogat irecuperabil! izbucneşte. Ibuvele sunt fiare, Tuy Delast!

– Te-am întrebat cu ce seamănă, încerc să îl aduc la matca mea. O fiară poate arăta oricum. Chiar şi ca tine! Când mă uit la înverşunarea cu care aştepţi să ucizi...

Credeam că va răbufni, dar îmi răspunde calm şi coerent.

– Ceea ce-mi ceri tu este omenesc. Este normal, însă tu uiţi că noi nu mai trăim demult într-o lume normală ale cărei repere să le cunoaştem. Aici ele se schimbă, devin altele. Bunăoară ibuvele: sunt la fel de reale ca şi mine şi ca tine. Diferenţa constă în faptul că nu le poţi vedea decât dacă le imaginezi. Ele există oricum în mintea ta. Pricepi? Doar că de fiecare dată vor arăta altfel, în funcţie de puterea de concentrare pe care o ai.

„Omul ăsta chiar e venit din altă lume, doar că nu mai sclipeşte ca un licurici...!", gândesc răutăcios, amintindu-mi impresia pe care mi-a lăsat-o de când l-am văzut în Grădina Zoologică. „Ori vorbeşte în dodii, ori..." – un flash îmi imortalizează raţiunea – „...poate că abia acum a ajuns din nou în cea de unde venise, în lumea lui, pe care o adulmeca la răsărit şi la apus, pe care încerca să o reţină cu degetele lui lungi şi după ce soarele coborâse sub orizont. Miresmele ei trebuie să le fi simţit..."

Nu-mi şade bine să fabulez.

– Astea sunt halucinaţii, spun, cunoscând foarte bine efectele atmosferei statice.

Halm Stacripp îşi scarpină cu râvnă vârful limbii. O scosese pe o latură şi o lăsase să-i atârne, ca la câinii de vânătoare după aport. În acelaşi timp produce şi un gâlgâit înfundat. Îmi dau seama că nu este râs doar văzându-i privirile serioase şi grave. Se uită ţintă în ochii mei.

După ce-i trece mâncărimea de limbă, îndreaptă mâna stângă cu arătătorul întins şi o mişcă încet înspre partea opusă tufişurilor.

Priveşte în dreapta ta, acolo unde îţi arăt, îmi spune calm, apoi schimbă tonalitatea în reproş: la locul acela nu te-ai uitat pentru că *nu ai vrut* să te uiţi!

– Nu m-am uitat de fri...

Amuţesc. Priveliştea mă şochează.

Vezi mormanul acela de schelete? întreabă emfatic. Trebuie să fie isprava lor!

Râde înfundat, cu tot corpul. Ochii îi sclipesc.

– Înainte de a fi ajuns eu aici... adaugă plin de sine printre hohotele mărunte.

Mă uit când la el, când la... mormanul de oase şi constat că nimic nu mă mai poate mira. Nu ştiu dacă trebuie să tac sau să vorbesc,

Cuvintele îmi scapă fără să vreau:

Ceea ce-mi arăţi tu acolo şi-i spui „morman de oase", e o bancă albastră cu vopseaua scorojită, precum cele din fosta Grădină Zoologică.

Spre surprinderea mea, se comportă de parcă nici nu m-ar fi auzit. Nu are timp de mine. E prea concentrat.

Imaginează-ţi-le, Tuy Delast! spune imperativ, după o vreme, cât i-a trebuit să-şi rumege gândurile. *Numai aşa le vei vedea. Nu există altă cale.*

A început să molfăie din nou. Mă ignoră ostentativ. Nu avea de unde să ştie că „ochiul minţii" mele multifuncţional, se pare, pentru că dacă în acest caz a funcţionat ca o „ureche", alteori nu e exclus să poată percepe în locul cine ştie cărui alt „organ" înregistrase frânturi din limba lui întortocheată şi imposibil de descifrat. Semăna cu o chemare de bufniţă în perioada procreării.

Sunt rău, ştiu, dar numai pentru că el molfăie şi mă ignoră. La polul opus, poate că-l compătimesc închipuindu-mi că lumea invizibilă din care se autoexilase pe planeta noastră era prea searbădă pentru imaginaţia lui. Şi pentru simţuri. Mi-e imposibil să-i şterg din minte imaginea aceea, când întin-

dea braţul spre astrul deja apus, mişcând degetele ca şi cum l-ar fi pipăit acolo, după orizont. Ca şi cum ar fi vrut să-l reţină.

„Şi în întuneric devii invizibil... îmi trece prin minte. „...într-o lume dintr-un sistem planetar lipsit de un astru care să-l lumineze. Asta ar explica gestul lui de a-l reţine şi după ce a apus." Poate că încerc să-l scuz.

Am examinat atent, între timp, banca albastră, cea cu vopseaua scorojită. Putea fi oricare dintre cele trei de pe alee. Abia după un timp, când am deslușit la unul din colţuri suportul calliyan de fontă cu porţiunea stacojie şi cu însemnul heraldic perfect conturat reprezentând floarea nopţii, mi-am dat seama că era tocmai banca originală, *cea pe care el nu s-a aşezat niciodată.*

La ce mi-ar mai fi servit imaginaţia?

„*Viiino...*", mă îndeamnă în gând vocea aceleiaşi femei.

Simt o uşurare pentru că nu ştiu dacă singur aş fi reuşit să mă desprind de lumea lui Halm Stacripp. „Sau să mi-l scot din minte", după cum spusese. În momentul acela parcă aş fi aruncat un balast despre care nu ştiusem că se află în aerovehiculul alcătuit din mrejele lui Halm Stacripp, unde m-am trezit captiv şi ignorant: chiar dacă văzusem tot timpul doar pământ pustiit în loc de iarbă şi tufişuri, simţurile mele fuseseră dominate clar de ibuvele lui. Nu l-aş fi bănuit în stare să inducă în mine frica şi spaima, senzaţii care nu aparţineau firii mele, aşa cum nici pe mine n-aş fi fost capabil să mă imaginez pradă tentaţiei lor.

Nu mai aveam decât un singur gând: să plec din teritoriul lui. Dar încotro s-o iau? Unde voi ajunge?

„Oriunde!", mă gâdilă gândul.

Glumesc, dar în intenţie sunt serios. Serios şi sătul. Nu uit că mai întâi trebuie să chibzuiesc bine. Ceea ce intenţionez eu ar putea să mă coste viaţa.

Încerc să imit comportamentul sălbăticiunilor vorace. Îmi arcuiesc tot corpul şi stau tensionat, pândind momentul să sar. Mă concentrez cât pot pentru a localiza tufişurile pe care încă nu am reuşit să le văd. Dacă aş şti măcar unde se află „ochiul minţii!"

Mă simt, pentru prima oară, pândar.

Aerul pe care îl inspir ajunge la temperatura corpului în momentul expirării lui şi-l simt răcoros pe pielea încinsă. Când răsuflu normal, se prelinge până dedesubtul buricului, evaporând transpiraţia de pe torace. Din păcate nu ajunge şi la sex. Este locul cel mai înfierbântat şi sensibil. Trebuie să insuflu puternic cloaca de zăduf şi să expir din nou cât pot de tare. Abia atunci îl simt cum mişcă firele pubiene, cum strecoară răcoarea printre ele şi evaporă broboanele de transpiraţie. Sexul rămâne, însă, pe mai departe înfierbântat. Mi-ar trebui un ventilator. Îmi amintesc adeseori că în casa unde locuisem înainte aveam unul enorm tehnologie KSEN, mileniul IX cu capul pivotant pe piciorul flexibil autoreglabil. Senzorii îl orientau cu precizie înspre zona cea mai încinsă, unde acţiona cu o eficacitate maximă, de neimaginat în condiţiile din teritoriul meu individual, unde mă aflu. Gâfâi atât de tare încât sunetele pe care le scot seamănă cu un horcăit spasmodic. Ca să realizez saltul peste tufişurile cu ibuve ale lui Halm Stacripp, am depus un efort uriaş pentru muşchii mei cu vlaga stoarsă de canicula. Sunt aproape sfârşit. Privesc împrejur şi constat că nu am ajuns în altă lume, aşa cum presupusesem, aşa cum voisem, aşa cum riscasem. Trebuie să mă consolez cu gândul că poate am apreciat cum nu trebuie direcţia şi că de aceea mă regăsesc tot în teritoriul meu, în aceeaşi poziţie întins pe spate în groapa pe care mi-o făcusem – ca în momentul când l-am părăsit, când s-a produs inexplicabilul fenomen de violare.

Arşiţa colorează cerul în acea nuanţă princiară de alb-perlă la care e odihnitor şi plăcut să priveşti chiar dacă simţi că materia cenuşie ţi se înfierbântă până aproape de punctul de topire în coşciugul de oase al craniului. Ai vrea s-o ajuţi să evadeze, dar nu poţi. Intenţia e, oricum, recompensată: în clipele acelea, câtă vreme poţi ţine pleoapele deschise, albul princiar se coagulează în picături, astfel încât ai senzaţia că, din bolta devenită un sân imens, curge lapte.

Imediat îi simţi gustul şi setea ţi se potoleşte.

Tertipurile astea se învaţă cu timpul. Nu ştiu dacă sunt halucinaţii. În orice caz, nu le „vezi" cu „ochiul minţii" inventat de Halm Stacripp.

Mă scol să contemplu oceanul fără orizont. I-am dus dorul. În lumea mea pot să umblu gol. Ea cuprinde plaja cu cel mai fin nisip de pe coastă. Are avantajul că aerul, până la buza apei, e uscat. Acolo se află un fel de barieră fixă, invizibilă de fapt, creată de nemişcarea atmosferică. În continuarea ei se desfăşoară numai oceanul, o întindere perfect calmă. Nu există maree. Totul e încremenit. Suprafaţa lui străluceşte ca oglinda.

Bariera o constituie fâşia de nisip umed foarte îngustă, doar de câţiva centimetri, unde apa se infiltrează. Acolo începi să simţi vaporii produşi prin evaporare. Dacă păşeşti mai departe, în apă, respiraţia ţi se blochează. Atmosfera e atât de umedă şi densă, încât în plămâni îţi pătrunde mai multă apă decât aer. Fierbinţeala nu dispare decât atunci când plouă, însă aşa ceva se întâmplă foarte rar.

De fapt, „plouă" este un fel de-a spune.

Fenomenul e total diferit şi foarte complex. Apare ca un spectacol magnific de care nu-ţi mai poţi desprinde privirile. Rămâi acaparat.

Vaporii de apă ajunşi la înălţimea perdelei de protecţie formează o masă compactă care glisează uşor după ce atinge punctul critic. Seamănă cu o pânză frumos colorată. Ai impresia că priveşti un alt ocean, fără urmă de valuri, coborând din cer înspre cel imobil din care a luat naştere, iar în momentul când cele două se unesc totul devine un imens acvariu translucid, tulburat doar de spuma argintie formată de fierberea dintre cele două mase cu temperaturi diferite.

– Stai! ar striga Halm Stacripp.

Mai ales atunci nu trebuie să te laşi pradă tentaţiei de a înota.

Temperatura „ploii" ajunge la valori periculoase chiar şi pentru o piele bronzată până la negru. Ea e obişnuită doar cu arşiţa astrului, nu şi cu clocotul apei care fierbe la suprafaţa oceanului devenit un adevărat cazan. Dacă nu-ţi stăpâneşti pornirea, moartea te aşteaptă la primul pas pe care îl vei face dincolo de fâşia de nisip. O singură dată am văzut un asemenea spectacol, la început, la foarte puţină vreme după realizarea perdelei de securitate de către Tehnicienii KSEN de la protecţia Atmosferei.

Nu ştiu cum, în acest teritoriu individual ajunsese odată cu mine şi singura vietate pe care o ţinusem acasă, un câine şui-şui kamarghez, cu părul lung şi des, pe nume Arghall. Evident, suferea mult mai tare ca mine din cauza căldurii. Câtă vreme oceanul fusese ca oglinda, cred că nici nu şi-a dat seama că e o întindere de apă. Nu l-a interesat nici o clipă măcar. Instinctul îl purta în partea opusă ţărmului, acolo unde vedea petele mici de umbră ale ierburilor uscate.

Stătea ascuns tot timpul între ele, în scobiturile dintre dune. Degeaba i-am arătat cum trebuie să înlăture cu labele nisipul de la suprafaţă pentru a ajunge la cel răcoros, aşa cum făceam eu, afundându-mi picioarele până peste glezne sau chiar până la genunchi în locurile unde plaja nu se tasase încă. La talia lui, poate că umbra acelor ierburi uscate, atât de puţină cât era, să-i fi fost suficientă.

La prima „ploaie" mirosul lui fin a simţit mişcarea vaporilor şi l-am văzut cum adulmecă. Trebuie să fi suferit enorm, atâta vreme cât până şi instinctul de conservare i se atrofiase. De îndată ce a simţit apa, a ţâşnit dintre ierburi şi, ajuns la fâşia umedă, a sărit fără să ezite în oceanul clocotitor.

Trebuie să mărturisesc că şi eu avusesem aceeaşi tentaţie, numai că spiritul meu era mai puţin înfierbântat, iar iureşul de culori în continuă schimbare al pânzei de „ploaie" mi se părea atât de spectaculos, încât am rămas să-l contemplu.

Când Arghall a pătruns în splendoarea aceea de nuanţe pe care o priveam, extazul meu s-a transformat în coşmar.

Scena a durat numai câteva secunde, dar

îmi amintesc fiecare secvență în cele mai mici detalii. Imediat ce a pătruns bariera, părul lui strălucitor și des a început să se desprindă. Se topea ca lițele de aramă formând picături încinse ce cădeau imediat. Păreau la fel de grele ca metalul. Carnea, rămasă descoperită, a început să se desfacă în fâșii, mușchii laolaltă cu tendoanele, intestinele încă nedesprinse de ficat și de rinichi, plămânii, inima, toate decolorate și puhave. Doar ochii lui negri, chiar și după ce s-au desprins din orbite, au mai păstrat blândețea privirilor de dinainte. În căderea lor, deși era mai înceată, până la urmă tot ajungeau să fiarbă în bulbucii de la suprafața apei clocotinde. După câteva clipe, din adorabilul meu câine kamarghez n-a mai rămas decât un schelet zburător, urmând traiectoria saltului început pe plajă.

Într-un fel, el m-a salvat pe mine. Se putea întâmpla prea bine ca, singur fiind, să fi căzut eu pradă aceleiași tentații pe care, de altfel, o avusesem.

Amintindu-mi toate aceste lucruri acum, după ce am revenit din lumea lui Halm Stacripp, cred că încep să le înțeleg mai bine pe amândouă. Mă gândesc și că, într-un anume fel, ar fi posibil să fie doar una singură.

Aceeași, numai că percepută altfel, în funcție de firea fiecăruia.

Ibuvele lui nu sunt cu nimic mai periculoase și mai parșive decât „ploaia" de deasupra oceanului. Fâșia umedă de nisip, bariera care mă desparte pe mine de pânza vorace ar putea fi tocmai tufișurile din lumea lui, cele după care se află pericolul. Amândoi știm că el este acolo. Acolo unde l-am reperat de la bun început. Totul se rezumă la a rezista tentației și nu pot crede că un vânător versat ca el ar putea fi atât de slab din fire încât să se simtă urmărit tocmai de spaima ei. Oare frica de tentație să fie cauza faptului că el, vânătorul, se simte totodată pradă?

Și în lumea mea, dincolo de bariera de nisip umed ar putea fi ceva despre care eu să nu știu nimic, ceva ce n-am văzut. Nu o ibuvă, desigur. Sunt animale de uscat.

Halm Stacripp a afirmat categoric că pentru *a vedea* trebuie *să-ți imaginezi*. În principiu, ar putea fi corect. Problema constă în faptul că aceasta este o tehnică a lui, iar eu nu o posed. Civilizația KSEN este pragmatică. Mă îndoiesc totuși că el a ajuns să vadă ibuvele *doar* în felul acesta. Cred că pentru aplicarea tehnicii lipsea un detaliu pe care-l omisese, despre care nu m-a avertizat.

Dovada o constituie faptul că eu am sărit peste tufișul unde ele constituiau amenințarea, altfel zis am sărit „în gura lupului", și nu am fost devorat. Nu mi s-a întâmplat absolut nimic. A fost ca și cum m-aș fi trezit odihnit și lucid. Nici măcar o urmă, cât de mică, de buimăceală...

Dacă pericolul ar deveni real numai când ți-l imaginezi, ceea ce i s-a întâmplat câinelui meu, Arghall, contravine acestui raționament. Poate că Halm Stacripp, cu sau fără bunăștiință, a omis tocmai esențialul.

E greu de crezut ca un patruped să aibă atâta imaginație...

„Mai multă decât pot avea eu!"

Gândul mă intrigă și, contrar oricărei logici, mă încrâncenez să încerc. Ceea ce ar trebui să văd eu, dincolo de fâșia umedă de nisip, nu poate fi decât un mostru marin.

„Un... Kineg", inventez, imaginându-l ca pe o sirenă calliyană.

Privesc atent și concentrat oceanul fără orizont. Aștept calm. Știu că nimic nu se realizează dintr-o dată. Observ că pânza de apă are o sclipire aparte, ca și cum lumina ar veni din alt unghi. Presupun că în curând va „ploua" Fără să vreau, gândul îmi zboară la spectacolul magnific de care voi avea parte. Îl și văd deja.

„Imaginez... constat. „Îmi imaginez... *ploaia*!" Nu mă mai mir de ce „Kinegul" meu monstruos și vorace, dulce și amenințător, cu armoniile chemării acordate atmosferei dense a momentului, nu se ivește niciunde. El, pur și simplu, *nu există în mintea mea*. Adevărul meu nu pare să corespundă cu cel al lui Halm Stacripp. Fac o asociație: știm că fenomenele produse în momentul opririi planetei au creat proiecții reale ale inconștientului fiecăruia.

„Poate că în copilărie a visat să devină vânător. De ce n-ar fi ieşit la suprafaţă şi vechile refulări în noile lumi personale?"

Gândul mă sperie, făcând asociaţia cu banca în stilul pur calliyan al primului mileniu KSEN, cea din Grădina Zoologică, singura pe care nu s-a aşezat niciodată.

„Acum a văzut-o ca pe un morman de oase. Dar dacă, în mintea lui, era tot aşa şi atunci când se plimba pe aleile grădinii? Asta ar explica motivul pentru care a ocolit-o constant."

Din păcate, nu pot decât să presupun. El însuşi a afirmat că aparţine altei lumi. Mă mir că, totuşi, se supune legilor acesteia, cel puţin celor fizice: teritoriul lui individual s-a format la fel ca al nostru în momentul stagnării. Nu pot şti, din păcate, dacă a devenit vizibil pentru toţi în urma fenomenului produs. Eu „aveam darul" este expresia lui – de a-l vedea şi înainte de oprirea planetei din rotaţia în jurul propriului ax.

Nu am nici cea mai vagă idee despre pericolele cosmice, deşi mă pasionează astronomia. Ar fi mai corect să vorbesc la trecut. În noile lumi personale, o parte din memorie s-a inhibat ori a intrat într-o... „stază". Dacă ar fi să dăm crezare Analizorilor KSEN, s-ar părea că şi această parte a creierului nostru este capabilă să resimtă frica.

A devenit deja o obsesie să mă întreb cât va mai sta nemişcată planeta noastră. Nostalgia din vremurile acelea năvăleşte în toată fiinţa şi nici o parte din mine nu i se opune.

„Înainte, uram de moarte zilele ploioase", îmi amintesc. „Le uram la fel de mult pe cât de mult mă fascinează acum spectacolul acestor *ploi*."

„*Te tentează, nu-i aşa?*", răsună, insinuant, vocea feminină pe care o auzisem în lumea lui Halm Stacripp. Are un timbru inconfundabil. Nu pot să mă înşel. E EA!

Cu toate că nici de data aceasta nu-mi pot explica fenomenul, îmi dau seama cu stupoare că „teritoriul individual" al femeii se află undeva, în emisfera dreaptă a creierului meu. Nu mi-e greu să-l localizez pentru că-i simt în continuare tremurul: se află în lobul frontal, la extremitatea arcadei, foarte aproape de tâmplă. Pulsul ei sacadat şi mărunt, ca ronţăitul de şoareci, mă face să-mi imaginez că-i este frică.

„E foarte probabil ca şi în materia cenuşie să existe pericole", gândesc fără să pot ghici unde anume.

Numai ea poate să ştie. Aş întreba-o, însă mai am îndoieli: „Dar dacă tocmai eu sunt acest pericol?"

Mai întâi trebuie să înţeleg ce anume înseamnă acest cuvânt pentru ea. Presupun că este acela cu care ne-am obişnuit fiecare de când planeta şi-a încetat rotaţia, totuşi mă îndoiesc după ce am trăit experienţa vânătorii de ibuve în lumea lui Halm Stacripp. Mi se pare mai degrabă că pentru femeia din mintea mea el constituie o frică aparte, *o frică de tentaţie*, dacă iau în seamă insinuarea ei de mai înainte.

Am un sentiment foarte ciudat, raţionând în felul acesta. O emoţie. Mi-e atât de greu să localizez, încât abia după o lungă căutare lăuntrică ajung s-o zăresc ascunsă în umbra deasă a instinctelor, un loc strâmt şi dosnic unde razele soarelui arzător de afară nu au nici de ce, nici cum să ajungă. Sunt sigur că acolo noaptea este stăpânită încă din negura timpurilor. „Noaptea...", ceva de care nici măcar nu-mi mai aduc aminte...

Femeia aceasta mă derutează şi mă intrigă, pentru că ajung aproape fără efort să-i percep conturul, apoi să-i desluşesc formele. Îmi par atât de cunoscute, încât am impresia că au existat, alipite de emoţie, dintotdeauna. Sunt forme şi contururi care nu alcătuiesc o imagine detaliată însă, ciudat, se asociază cu parfumul discret, ademenitor, atât de cunoscut, pare-se, dintotdeauna.

Asta să fi înţeles Halm Stacripp prin *a vedea*?

– De ce mi-ai spus „*violator*"? o întreb, evitând un răspuns la întrebarea ei.

„*Pentru că ai pătruns în lumea mea personală!*", răbufneşte.

Ecoul produs de reverberaţia gândului ei îmi face timpanele să tremure.

Nu mai înţeleg nimic din principiul teritoriilor individuale.

Lumea ta şi cea a lui Halm Stacripp sunt una şi aceeaşi? întreb derutat.

„Eşti obosit" se domoleşte. *„Cum să fie? Pe a mea o simţi...*

Tonul vocii, aşa cum i-l percep eu, lasă urme de tulburare, urme moi, feline.

– În emisfera dreaptă, consimt.

„Exact. Acolo ai pătruns, impulsiv, ca un agresor! Ai pătruns în MINE. N-are importanţă dacă numai cu gândul."

Rămân năuc şi cu un gol înlăuntrul fiinţei, cu o parte amputată, imaterială, care nu poate fi decât raţiunea.

„Nici măcar nu m-ai întrebat dacă vreau", continuă la fel de resemnată ca prima oară, atunci când adăugase: *„Dar de ce? Chiar trebuia? De ce...?"*

Am senzaţia că mă aflu în întuneric, fără să ştiu încotro s-o iau.

„Mi-am dat seama după aceea că făcuseşi involuntar", se explică.

Nu ştiu cum s-a produs fenomenul, precizez, deşi, de fapt, mă scuz.

„Furia ta a fost atât de violentă încât, până la urmă, a străbătut şi propria-mi fiinţă. Deşi am încercat, n-am reuşit să o stăpânesc, aşa cum nici tu n-ai putut. Creierul îţi tremura groaznic. Parcă era gelatină de oase. Devenise elastic şi cleios. Nu m-am putut desprinde de substanţa lui. Formase chingi elastice, sute de chingi care mi se lipiseră de piele, pe tot corpul. şi mă trăgeau înapoi. A fost dezgustător!"

Eu îmi aduceam aminte doar de impresia ciudată că în acele momente simţisem sfârcuri în urechi şi sâni fermi pe frunte. Am fost convins că aiurez.

Nu te-am reţinut cu bună ştiinţă, mărturisesc. Am impresia că exişti în mintea mea dintotdeauna, că te asociez unui parfum anume, că stai lipită de o senzaţie, dar de fapt, nici măcar nu ştiu cine eşti...

Urmează o linişte prelungă. Pesemne, femeia cugetă.

„Mă numesc Freya Lalond... îmi spune după o vreme.

O simt că ezită.

Ai un prenume calliyan, remarc.

„Tocmai. Am un prenume dispărut o dată cu primul mileniu KSEN. La fel şi parfumul, mirosul pielii mele, e aidoma cu ***floarea nopţii*** *din acele vremuri."*

– O floare carnivoră, dacă îmi amintesc bine.

„Mmmh..., da" mă aprobă, ca un oftat. *„Nimănui nu-i plac. Toate sunt vechi."*

– Mie îmi plac, o contrazic.

Râde. O face cu poftă. Îi simt tremurul în tâmplă.

„Florile nopţii se chemau ***Iybuwe***", spune senin. *„Este singurul cuvânt frumos rămas din limba veche. De aceea îmi place ca cei apropiaţi să-mi spună Iybuwa."*

Glasul ei are o inocenţă care mă tulbură. Neliniştea o resimt mai apoi. Provine din identitatea acestui nume cu cel al animalelor de pradă din lumea personală a lui Halm Stacripp. În heraldică, numele originar nu se păstrase decât scris, iar el nu-l pronunţa corect, ci adaptat chemării de bufniţă al limbii lui. Nu aveam deci cum să fac vreo legătură atunci, când el îmi vorbea despre primejdia „carnivoră" de după tufişurile imaginare. Acum, întregul film al şederii mele acolo se derulează cu încetinitorul şi îmi amintesc precis că avertismentul lui se referea la o singură ibuvă – gigantică, spunea el – care mă pândea.

Înţeleg şi detaliul pe care-l omisese, despre care nu m-a avertizat: el citea în cele mai ascunse cotloane ale minţii şi pe acestea le „vedea" pericole.

Din păcate, nu am de unde să ştiu dacă primejdia din lumea lui a fost reală sau... imaginată. Dacă *există* şi în celelalte lumi.

– Iy-bu-wa..., silabisesc absent.

„Nu te mai gândi la Halm Stacripp. A ieşit din mintea ta", spune şoptit Freya Lalond.

Ba nu! Nu sunt şoapte. Glasul ei se pierde. Parcă s-ar îndepărta. Aud tot mai greu ce spune:

*„**Priveşte afară**... se înserează... Mă vei întâlni curând... Grădina o voi străbate în câteva clipe... Viiin!"*

Tresar. Mă uit împrejur şi realizez că mă aflu din nou în camera mea, ghemuit pe fotoliu, în aceeaşi poziţie ca în momen-

tul opririi planetei din rotaţie, cu mâna întinsă înspre senzorii de vizionare. Îmi aduc aminte că voiserm să acced ultimele informaţii despre imenşii „nori" cu spectru organic descoperiţi în spirala exterioară a galaxiei vecine, *Proxima M.16.* Analizorii KSEN formulaseră ipoteza că ar putea fi gigantice formaţiuni vii care se hrănesc cu energia aştrilor, iar sistemul nostru se deplasa tocmai în direcţia lor. Mă captivau asemenea subiecte. Din păcate, sensul lor ascuns îl înţelegi abia apoi.

Îmi mut privirile de pe ecranul întunecos şi văd braţul stâng suspendat, întins înspre captatorii de recepţie. Îl asemăn cu cel al lui Halm Stacripp, când pipăia lucruri în aer. Nu apucasem să activez senzorii. Înseamnă că stagnarea planetei se produsese înainte de a-mi limita biocodul.

Mă rod îndoieli, ca un furnicar, în toată fiinţa şi rămân nehotărât, o secundă, mai multe, nu ştiu.

Îndemnul auzit mai devreme în minte este mai puternic decât orice gând. Sar din fotoliu şi fug la fereastră. Privirile mi se îndreaptă singure către alee. Peisajul îmi pare schimbat, însă nu-mi dau seama în ce fel. Îmi dă senzaţia de nou, de proaspăt.

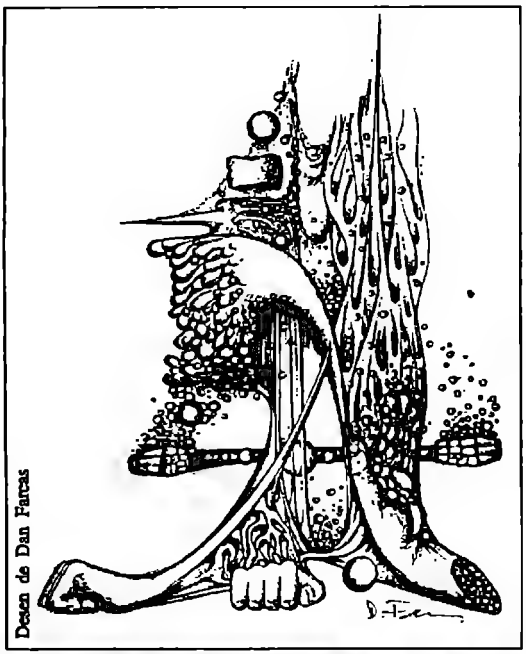

Desen de Dan Farcaş

Gazonul e tuns, boscheţii sunt ajustaţi, pavajul aleii îmi pare mai curat ca niciodată – după nuanţa închisă a pietrelor cred că a fost udat de curând şi nu mai zăresc nici urmă de buruiană între pavaje. Totuşi, lipseşte ceva. Un lucru esenţial, care-mi scapă în această perfectă încremenire.

Privirile mele caută o formă care ar trebui să se afle în mişcare. Să fugă. Să fie agilă. A spus că va străbate grădina în câteva clipe.

Nu zăresc nimic asemănător. Aleea, deşi proaspătă, parcă pregătită pentru un eveniment, e pustie. Nu trece nici o femeie, nu trece nimeni. Nu trece nici Halm Stacripp, deşi e vremea amurgului. Ar trebui să-l văd acolo, aşezat, contemplând astrul care coboară sub orizont.

Simt regrete, mărunte şi repezi, ca rontăielile de şoareci înfometaţi.

Nu le voi da timp să se satureI exclam ranchiunos. Sunt şoarecii sufletului. E de ajuns să simţi altceva şi dispar.

Ecoul vocii mi se curmă brusc când aud trei bătăi în uşă, la intervale egale, ca un orologiu calliyan.

Prin spaţiul îngust de sub canate se strecoară parfumul de „floarea nopţii", suav, discret, ademenitor. În atmosfera camerei îmi pare şi mai delicat. Nu mă mai gândesc la pericole – planeta şi-a reluat rotaţia, iar lumile au dispărut odată cu fenomenul care le-a generat totuşi e greu să te reintegrezi într-un ambient din care ai lipsit atâta vreme. Tot mai fabulezi. Bunăoară pragul, pe unde pătrunde mireasma florii deschise la ceas de noapte, ar putea fi tocmai o barieră după care pândeşte...

Oricum, tentaţia e irezistibilă.

Tresar. În ultima clipă, înainte de a-mi întoarce privirile de la fereastră, observ că ceea ce lipsea din peisajul Grădinii Zoologice era tocmai banca din fontă, cu pata stacojie în formă de iybuwă, cea originală, în stilul calliyan al primului mileniu KSEN.

Ajung la uşă dintr-un salt. Spaţiul e mic şi degajat, pot iniţia biocodul instantaneu.

Canatele suspendate nu produc nici cel mai mic zgomot. Glisează încet. Încet... Groaznic de încet.

Timpuri verbale

Ieri parcă a fost acea săptămână, cea mai frumoasă din viaţa mea. Şi cea mai scurtă. Întregul oraş era în delir, oamenii parcă înnebuniseră, îşi părăsiseră casele, ieşind pe străzi; era o revărsare de lume, valuri-valuri. Erau zile şi nopţi în care nu ştiam dacă mai trăim sau vom sfârşi în gropile comune din cimitirul săracilor; erau în stare să radă Timişoara de pe faţa pământului, transformând malurile Begăi în culturi de soia. Tu ştii, mamă...

Şi parcă ne iubeam cu toţii, chiar fără a ne cunoaşte. Parcă eram fraţi. Iar eu şi Maria ne iubeam cel mai mult, ne iubeam atât de mult încât nimic n-ar fi putut sta în calea iubirii noastre. Nimic n-o putea atinge, vătăma; nici măcar moartea. Aşa simţeam atunci, deşi ne temeam de spectacolul morţii; pentru prima dată am văzut oameni împuşcaţi, am văzut copii ciuruiţi de gloanţe pe treptele reci ale catedralei în care nu li s-a permis să se refugieze. Dacă mori, îmi spunea Maria, voi muri şi eu... Îi sărutam ochii. Trebuie să moară doar unul, îi răspundeam râzând. Celălalt ne va purta iubirea mai departe...

Eram prea tineri însă, ca să ne putem gândi cu adevărat la *asta*: mureau alţii alături, însă nouă nu ni se putea întâmpla nimic. Toţi tinerii gândesc aşa, poate din pricina asta au şi căzut cei mai mulţi dintre ei.

Zile şi nopţi umede şi reci de indrea, zilele şi nopţile îndurerate şi însângerate ale Timişoarei. Eram zeci şi mii. Eram împreună. O imensă familie, om lângă om. Treceam pe-acasă pentru a lua pachetele pregătite de tine, mamă. Aşa-mi spuneai: Pentru Maria şi pentru tine, Sebastian. Şi pentru băieţi: „băieţii" erau colegii şi colegele noastre.

Oare de ce o iubeai atât de mult pe Maria? Pe toţi ne iubeai. Ce fel de suflet ai tu, mamă? Aveţi grijă de voi, îmi spuneai. Ai grijă de Maria... Lacrimile-ţi curgeau, mă îmbrăţişai; miroseai a cozonac şi a fursecuri, a vanilie şi a scorţişoară. Prăjiturile, dulciurile, torturile erau viaţa ta. Aveai mereu comenzi de la soţii de ofiţeri, de doctori, în fiecare sâmbătă. Cu banii câştigaţi mă hrăneai, mă îmbrăcai. De multe ori m-am gândit: viaţa ta, cu şi fursecurile. Ai fi bănuit vreodată că într-o zi aveau să-ţi mai rămână doar ele? Mă voi ruga pentru voi, copii, îmi spuneai. Vorbeai cu mine, dar te gândeai şi la Maria. Plecam de acasă cu sacoşa doldora de bunătăţi pe umăr. Treceam pe la facultate şi o luam pe ea. Piaţa Operei era ticsită de lume, iar noi ne aveam locul nostru, acolo ne întâlneam cu „băieţii", stăteam cu schimbul, strigând...

Nu plecăm acasă, morţii nu ne lasă!

Nu plecăm acasă, morţii nu ne lasă!...

De parcă ei, cei morţi, ar fi fost acolo. Nu-mi imaginam că ei pot fi într-adevăr acolo. Şi strigam. Iar ticăloşii ne răspundeau cu focuri de mitralieră şi cu gaze lacrimogene. Cine erau ei?

Nu plecăm acasă, morţii nu ne lasă... Mulţi au murit aşa, strigând. Mulţi au murit în zilele şi nopţile acelea. Vaietele lor răzbăteau prin noapte, sufocate de pârâitul

infernal al semănătorilor de moarte, de ţipătul mamelor îndurerate. M-au împuşcat mamă, m-au împuşcat! Ca pe-un câine turbat m-au împuşcat! Blestemaţi să fiţi în vecii vecilor...

Se trăgea în noi, se trăgea de aiurea. Se trăgea de pretutindeni, tot timpul. Niciodată nu m-am simţit mai aproape de oameni ca atunci. Uneori îmi venea să-i îmbrăţişez pe toţi, să-i sărut, să le fac loc în inima mea. Eram, cumva, mândru de ei. Eram mândru de mine, fericit, în acelaşi timp, că mi-a fost dat să trăiesc acele clipe. Istoria se scria acolo, cu vieţile şi cu sângele nostru, pe trotuar. Aveam cu toţii aceleaşi speranţe, aceleaşi visuri. Maria mă ţinea de mână tot timpul. Uneori, pe furiş, ne sărutam. Strigam odată cu ceilalţi, strângându-ne cu încăpăţânare, cu teamă şi cu bucurie degetele. De bucurie că suntem împreună. Când ni se făcea foame, desfăceam pachetele pregătite de tine, mamă... Băieţii se băteau pe plăcinte ca nişte căţei. Când ne era frig, beam ceai fierbinte din termos, toată lumea bea ceai, oricine venea de acasă aducea ceai fierbinte şi de-ale gurii; se împărţea totul. Uneori Maria îmi şoptea că mă doreşte; eu o doream tot timpul. Nu ne puteam săruta acolo, faţă de ceilalţi, acolo unde sângele morţilor şi al răniţilor nu se zvântase încă pe caldarâm; ar fi fost o profanare. Erau nopţi umede şi reci, nopţi însângerate, nopţi albe ale Timişoarei, nopţile înflăcărate ale speranţelor. Te doresc, îmi şoptea Maria, şi pe loc ne hotăram şi dădeam o fugă până la facultate. Acolo făceam dragoste, mai întâi într-un amfiteatru. Era un adevărat joc de-a viaţa şi de-a moartea să răzbaţi până acolo, portarul ne cunoştea, ne lăsa înăuntru, îi mai duceam şi lui câte ceva de-ale gurii, era speriat tot timpul, dacă veneau teroriştii? Apoi am descoperit la penultimul etaj, pe un hol, o canapea şi, acolo, pe întuneric, lângă un calorifer fierbinte, făceam dragoste cu disperare, cu patimă. Ne regăseam de fiecare dată unul în celălat, de parcă am fi fost întotdeauna alţii şi totuşi aceiaşi, dezmierdându-ne, încăpăţânându-ne, uneori îndurerati, plângând. Ne gândeam la toţi cei ucişi, în majoritate tineri, şi plângeam în tăcere, dând frâu liber sentimentelor noastre, în timp ce trupurile ni se încolăceau dornice şi fierbinţi, dincolo parcă de voinţa noastră. Te iubesc atât de mult, îmi şoptea Maria. Nu vreau să te pierd, îi răspundeam, eşti cel mai frumos lucru din viaţa mea, vieţile noastre sunt miracole, poate izbutim şi ne vom face o nouă lume în care să ne putem creşte copiii, fericiţi şi înconjuraţi de cărţi şi de prieteni. Eram nebuni după cărţi, noi şi toţi ceilalţi, cărţi care ne erau interzise de minţile lor găunoase. Astfel ne iubeam, făcându-ne planuri, visând, ne iubeam şi plângeam, sărutându-ne ochii înecaţi în lacrimi, apoi ne întorceam printre ceilalţi, furişându-ne din nou prin parcuri, printre rafalele ucigaşe, pe malurile înecate în beznă ale Begăi. Ne iubeam prea mult ca să ne temem de ei.

Nu cred că cineva a avut intenţia premeditată de a mă ucide. A fost mai degrabă un foc tras la întâmplare, glonţul mi-a izbit umărul, am simţit doar o flacără

Desen de Walter Riess

imensă copleşindu-mă, am auzit şi ţipătul Mariei şi am crezut că a fost rănită şi ea. M-am prăbuşit fără cunoştinţă, mulţimea era acolo, în jurul meu, toţi acei oameni pe care nu-i cunoşteam, dar îi simţeam aproape. Aşa că nu mi-a fost teamă, nu mă simţeam singur, iar Maria striga, câţiva colegi s-au aplecat asupră-mi; e-n regulă, am şoptit, revenindu-mi din leşin, parcă era mai bine. Unde te-a lovit? m-a întrebat Alexandru. Eram colegi de grupă şi-mi era cel mai bun prieten, unul din studenţii eminenţi. I-am spus că în umăr, că-mi simţeam oasele sfărâmate, cineva a spus că am avut noroc, că putea fi puţin mai jos, în dreptul inimii, ori mă putea lovi în cap; oricum, sângeram şi mi se părea că ceva se scurge încet o dată cu sângele din mine, parcă mi se scurgea şi viaţa, şi mi se făcea teamă. Maria a cerut să mă ducă la spital. Plângea. E o simplă rană, i-am spus, nu te teme. Te iubesc, mi-a şoptit ea, te vom duce la spital şi voi rămâne cu tine, cineva mi-a rupt o fâşie din pardesiu, Alexandru bandajându-mi umărul, apoi alţii doi m-au prins şi m-au ridicat, ducându-mă pe lângă catedrală, în dreapta, spre pod. Erau cu toţii acolo, mă conduceau, Marcel şi Sonia, Iulia şi Fane, şi ceilalţi colegi. Asasinii, tot repeta Alexandru, era din cale afară de afectat, asasinii... Mulţimea din piaţă striga: *Nu plecăm acasă... Nu plecăm...*

Se temeau şi ei. Acum se trăgea din nou. O auzeam pe Maria plângând. Simţeam că nu mai am putere să-i vorbesc. Nu plânge, i-am şoptit totuşi, chinuit de dureri, însă ea continua să plângă, iar mie parcă-mi era tot mai somn. M-au urcat într-o maşină şi-atunci mi-am pierdut din nou cunoştinţa; sângeram. Mi-am revenit când am ajuns la spital şi i-am auzit pe ceilalţi certându-se, cei de la spital nu vroiau să lase pe nimeni înăuntru, nimeni nu mă putea însoţi, nu ştiam unde e Maria, acum mi-era într-adevăr teamă, totul ardea în mine şi în preajma mea, era un pârjol cumplit, copleşitor, am fost întins pe o targă şi ridicat, totul se învârtea cu mine, Maria, am spus, dar nu părea să m-audă cineva, nici eu nu mai auzeam, şi-mi amintesc doar că în clipele acelea mă simţeam din cale afară de singur.

În noaptea aceea s-a făcut un recensământul morţilor din spital şi, pentru că lipseau câţiva până la patruzeci şi ei nu mai aveau răbdare, s-a căzut de acord ca locurile vacante să fie completate de câţiva dintre cei răniţi. Aşa că într-o clipă de deznădejde şi de durere infernală, am simţit ceva metalic lipindu-mi-se de tâmplă, urmând apoi un zgomot asurzitor şi acel val de fierbinţeală care m-a ridicat şi m-a zvârlit în braţele chinuitoare ale singurătăţii. Trupurile noastre au fost băgate în saci de plastic, furate apoi şi încărcate într-o maşină; destinaţia era capitala, crematoriul Cenuşa. Dar noi nu ştiam asta. În zori, colegii au venit cu mama şi cu Maria la spital, ca să mă vadă. Li s-a spus că nu am fost niciodată internat acolo.

❑❑❑

Azi se împlinesc zece ani. Ce-s zece ani? Zece zile. Atât mi s-a permis ca să mai rămân. Tu ştii, mamă. M-ai simţit tot timpul. Zece zile, ani... Ce-s zece ani? Nimic nu s-a schimbat. Anotimpurile parcă au devenit ore, orele minute. Dar ştiu deja că am un rost, ştiu deja că mi se oferă o nouă şansă.

Mă opresc sub teiul de lângă mormânt; deasupră-mi cântă un graur. L-aş atinge. Tu ai îngenuncheat deja şi te rogi. Nu merită, ţi-aş spune, dar nu mă auzi. Oare ai uitat că mormântul este gol, că trupul meu... Uneori simt cum mă risipesc iarăşi în vânt. Dar nu... Trupul meu... Parcă mă-nvăluie gerul îngheţat, nemilos. Moartea e ca o iarnă a sufletului. Trupul meu, colb şi cenuşă... O amintire ce încă mai doare.

Pe câmp, mamă... Acolo, în patru zări. Pământul e pretutindeni acelaşi, aceeaşi ţărână geamănă. Nu marmură, mamă, nu granit! Ţărâna. *Nu voi sicriu bogat*... Nu lespezi. Azi se-mplinesc zece ani.

Vezi, acolo, în stânga? Sub marmura cea sufocată de flori scumpe, sângerii. Acolo zace. Chircit. Înfricoşat, vinovat. El este călăul meu. Îl ştiu de-acum. După ce m-a împuşcat, a fost lovit la rându-i. Ca o ironie a sorţii. E un paradox al istoriei, al nostru, inedit: victime şi călăi, laolaltă, eroi cu toţii. Iar sângele meu... Cenuşa. Ora... Azi se împlinesc zece ani.

Cine s-a gândit că doar murind poţi dobândi acea tinereţe fără bătrâneţe; eu am tot nouăsprezece ani. Mi s-a-ngăduit să mai zăbovesc nitel, n-am înţeles de ce, dar mi se mai oferă o şansă. Dar nu-mi găsesc tihna, mă zbat. Mă risipesc şi mă adun. Mă mişc de colo-colo, asta fac, naveta: Timişoara, Bucureşti, Piaţa Operei, spital, crematoriu... Apoi mă duc pe câmp, unde mi s-a-mprăştiat cenuşa. Rătăcesc câteva clipe pe-acolo, mă caut. Mă întorc. Mă opresc în piaţă, în locul în care am fost rănit. Chiar acolo, lângă troiţe. Unde o ţineam pe Maria de mână. Unde strigam. Dau o raită pe la facultate, canapeaua pe care făceam dragoste a fost schimbată, nici portarul nu mai e, a murit de patru ani, avea cancer pulmonar, bietul om. Apoi o caut pe Maria. Nu-i pot spune nimic. Uneori o ţin de mână şi am senzaţia că mă simte. Ştie că sunt acolo, se întristează, plânge. Nu-mi place s-o văd plângând. Mă îndepărtez: zâmbeşte iar. E mai matură, dar la fel de frumoasă. Şi te caut iarăşi pe tine, mamă... Azi se-mplinesc zece ani de-atunci.

Mă reped până la spital, refăcând drumul acela halucinant, când noi, cei patruzeci, în saci de plastic... Ne simţeam prizonieri, suflete prizoniere... Uneori mă mai întâlnesc cu ei, ne intersectăm. Dar nu zăbovim, timpul se scurge. Poate dacă ne-am fi cunoscut dinainte. Dar nu. Sunt alte legi pe-aici, nu toţi avem aceleaşi privilegii. Revin la Timişoara. Te caut, mamă. Întotdeauna te găsesc aici, în cimitir. Ce flori mi-ai mai adus? Ce fursecuri? Copiii străzii te cunosc deja, te-au îndrăgit. Îţi ştiu mirosul de vanilie şi de scorţişoară. El este băiatul meu, le spui când ajungeţi aici, lângă mormânt. Şi le-mparţi prăjiturile. Cum s-a numit? te-ntreabă o fetiţă. Îi spui: Sebastian. Ceilalţi zâmbesc. Râd şi eu, cocoţat în tei. Iar graurul cântă. Copiii termină fursecurile. Mai ai, bunică? Mâine le vei aduce mai mult. Copiii râd şi aleargă afară din cimitir. Alerg şi eu după ei, râd şi eu. Am grijă să nu cadă vreunul, tot timpul trebuie să ai grijă de ei. Azi se-mplinesc zece ani de-atunci. Iar tu ai devenit între timp mama unui erou-martir. Cu o pensie de mizerie, abia-ţi ajunge de unt şi de făină, pentru fursecuri. De-acum eşti convinsă că eu sunt aici, sub marmura asta albă şi curată. Şi poate că ai cumva dreptate: eu sunt aici. Îmi vorbeşti. Vezi, îmi spui, ai un mormânt frumos. Şi tu erai frumos, băiatul meu, singurul meu copil...

Ţi-aş spune că nu mai sunt un copil, sunt un mort de-acum. Te las să-mi vorbeşti, să povesteşti; îţi face bine. Dau o fugă până la spital. Caut salonul în care am fost împuşcat pentru a doua oară. Mi se face teamă, plec, dar încă simt ţeava aceea rece lipindu-mi-se de tâmplă. Apoi explozia. În creier. Şi eliberarea. Singurătatea. Căci n-a mai fost durere, n-a mai fost ură. Doar un dor teribil şi o singurătate fără egal, atât. Un dor de Maria. Dar n-a fost regret. Doar dor. Şi singurătate. Multă, nespus de multă singurătate. Azi se-mplinesc zece ani.

□□□

Mâine te va căuta Maria. Va veni însoţită de Alexandru. Va dori să ţi-l prezinte pe prietenul meu de odinioară, logodnicul ei de-acum. Să nu te întristezi, să nu începi să plângi. Dacă Maria a trebuit să facă o alegere, să ştii că a făcut-o pe cea mai bună. Bucură-te, mamă, pentru ei. Invită-i în odaia mea, vor dori asta. Vor vorbi despre mine, dar tu întreabă-i de ei: vor să înceapă o viaţă nouă împreună, n-au nevoie de un mort în sufletele lor. Fă-le o cafea şi serveşte-i cu fursecuri. Le poţi pregăti de astăzi, ştiu că îţi face plăcere. Maria îţi va

aduce bomboane de ciocolată, iar Alexandru flori. Florile vor fi pentru tine, să nici nu te gândeşti să le aduci în cimitir. Oricum, ei vor trece şi pe la mine, îmi vor aduce trandafiri, iar eu voi fi acolo, cocoţat în tei. Îi voi privi şi mă voi bucura pentru ei. Pentru că *eu cunosc* viitorul, mamă... Ei se vor căsători, vor fi fericiţi. După '89, după ce a terminat facultatea, Alexandru a rămas la Universitate, ca asistent. Nu s-au mai întâlnit. Maria a trăit izolată de lume, printre cărţile ei. S-au întâlnit acum un an, *întâmplător*. În Piaţa Operei... Ţie îţi pot mărturisi: am contribuit şi eu, niţel, la revederea lor. Avem şi noi, mamă, unele puteri... Aşa că s-au întâlnit acolo, în piaţă, în locul în care am fost rănit. Şi-au adus aminte şi s-au plimbat pe malul Begăi. *Ne-am plimbat*. Să nu crezi că aş putea fi gelos; noi, cei *privilegiaţi* de-aici, nu suntem capabili de asemenea sentimente. Noi nu putem fi egoişti, meschini. De altfel, şi tu ştii asta, n-am fost niciodată.

Mâine, Maria şi Alexandru îţi vor spune că se vor căsători. Inevitabil, Maria va plânge şi vei plânge şi tu puţin. Dar să te bucuri de bucuria lor, pentru că şi eu o fac, pentru că bucuria lor este şansa mea cea mare. Pentru asta mi s-a oferit acest răgaz de zece zile/ani: ca să te vindec pe tine, s-o vindec şi pe Maria. Şi s-o pregătesc. Ea va deveni mamă: înţelege, e şansa mea de-a fi din nou cu voi şi mi s-au oferit cele zece zile/ani ca s-o împlinesc.

Maria va naşte în toamnă, mamă. Acum, eu trebuie să plec. Dar mă voi întoarce. Mi s-a îngăduit s-o fac din nou. Definitiv, mamă... Pentru o nouă viaţă. Iar numele meu va fi tot Sebastian.

În Timişoara, acum zece ani, revoluţia a început în Piaţa Maria. Pentru noi, cei patruzeci, ea s-a sfârşit în nişte saci de plastic, la Bucureşti. Dar destinul nostru nu s-a încheiat. Se spune că atunci, în decembrie, am murit în zadar. Că nu s-a împlinit nimic din visurile noastre. Eu nu mai am dreptul să judec, să urăsc; e în afara puterilor noastre. Dar dacă voi reveni, măcar voi şti unde am rămas. Şi poate, cândva, într-un alt ev, vom reîncepe...

E curios cum e şi cu existenţa asta a noastră! O continuitate în trecut, prezent şi viitor... Destinul unui om adunat într-o viaţă, într-o moarte şi o nouă viaţă. Speranţele, idealurile... Viaţa însăşi. Timpuri verbale. Trecut, prezent şi viitor.

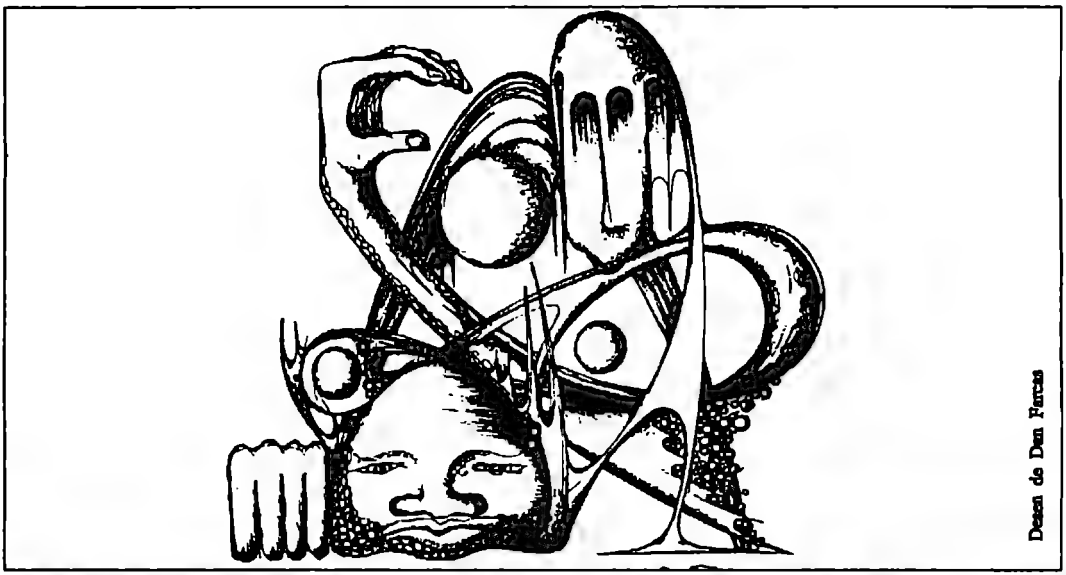

Desen de Dan Farcaş

Atingerea

„Lăsată singura, maşinăria va funcţiona în gol, la infinit"

Raymond Smmulyan

Pedro Mordeno gemu în somn. În noaptea aceea visă flăcări. Limbi mari, roşietice, învolburându-se ca nişte şerpi înspăimântători, se înghesuiau în jurul său atingându-l cu arsura lor. I se părea că nu mai avea aer. Gemu din nou, mişcându-şi spasmodic braţele. Nu primea apă decât o dată pe zi şi buzele lui uscate se chinuiră să pronunţe cuvântul. Apoi, Pedro se năpusti el asupra şerpilor de foc, mai groşi decât crengile arborelui copoa care creştea pe malurile râului Xingu şi în junglă, înălţându-se semeţ deasupra freamătului vegetal din jur. În vis, Peddro se aruncă asupra flăcărilor ţipând răguşit, strigându-le să plece de lângă el. Se afla într-un cerc de foc care se strângea lent în jurul lui. Mintea-i înceată scoase la suprafaţa visului o analogie înspăimântătoare: înconjurat de flăcări, fără nici o cale de ieşire, scorpionul se înţepa singur cu acul veninos. Dintre buze i se desprinse un soi de muget, amortizat de pereţii jilavi ai carcerei aflată la subsolul închisorii Jao Jose. Apoi începu să urle. Mâna sa dreaptă căzu de pe marginea priciului în apa băltită de pe podeaua de piatră. Flăcările se retraseră brusc, împinse dincolo de beznă de vigoarea cuvântului, focul îi părăsi visul iscat între pereţii a ceea ce deţinuţii numeau în bătaie de joc „confesionalul", din cauza locului strâmt. Pe un haidamac precum Pedro îl obliga la o îngenunchiere căznită, sub tavanul jos, străbătut de forfota necontenită a insectelor de tot felul. Continua să urle biciuit de dureri închipuite. Atingerea rece a apei îl trezi. Uitase visul, însă, ca o umbră nedesluşită de mintea lui, o sete cumplită îi ardea buzele şi gâtlejul. Scufundă gamela de aluminiu în apa de jos şi bău cu înghiţituri lacome, apoi trase pătura murdară şi zdrenţuită pe el adormind la loc. Nu mai visă nimic.

❑❑❑

Viaţa începea să revină la normal în Rio, după cele două nopţi de delir ale Carnavalului, vârtejul ameţitor al defilării şcolilor de samba, în ritmul frenetic al muzicii, cadre într-o perpetuă mişcare sub soarele torid sau exploziile de artificii din timpul nopţii. Străzile, deşi eliberate de înghesiuala din timpul carnavalului, mai păstrau încă ecourile sale. Muzicanţii se încăpăţânau să menţină în aer ritmurile dansului naţional brazilian. Spre plaja Ipanema se îndreptau sute de travestiţi, homosexuali şi lesbiene care ocupau următoarele zile cu propria lor defilare. Allan Landholm îşi închise aparatul de fotografiat în husa protectoare atârnată de gât. Socotea că nici o persoană întreagă la minte n-ar trebui să se grăbească să imortalizeze o asemenea distracţie. Urmărea cu privirea o „stewardesă" cu talia sufocată de un veston strâmt, în rochie şi ciorapi de plasă, care se îndrepta spre parada de pe faleză în mijlocul altor travestiţi îmbrăcaţi în rochii de mireasă.

Înspăimântător, mormăi el. Cum toc-

mai treceau prin faţa unui zid prelung, compus din boxe şi staţii de amplificare, trebui să repete.

– Am zis că e înspăimântător.

Elaine Michaels îl apucă de braţ. Gestul, desfăşurat cu lentoarea şi rutina precisă a relaţiilor dintre o pereche de turişti, soţ şi soţie, n-ar fi părut nici măcar unui obsevator atent o punere la punct.

Nu te ambala, îi zise ea. Nu cred că vreunul din fericiţii ăştia îşi doreşte un accident cerebral, adăugă ea zâmbind, rostind ultimele cuvinte la urechea lui. Tânăra soţie tocmai propunea o schimbare de decor, un prânz la cel mai scump local din oraş, sau un raid pe strada cu magazine dichisite din centru, cu preţuri însă simţitor mai mici decât în Statele Unite sau Europa. Ştia că în sistemul lui de repere morale, trasate cu rigla între punctele fixe, imuabile, comunităţile sociale de acest gen deveneau automat ţinta dispreţului neîndurător. Elaine renunţase de mult să se mai minuneze de contrastele întreţinute de Allan. Se opriră în dreptul balustradei de la marginea falezei. Păreau concentraţi asupra imaginii oferite de plajă, ocupată de câteva mii de travestiţi petrecând într-un ultim reflux al carnavalului. Câteva sute se bălăceau costumaţi în valurile risipite pe nisipul plajei.

– Pe căldura asta nici n-ar fi cine ştie ce să cadă vreunul, continuă Landholm. Elaine ştia deja că glumea.

– Ce şi-ar mai dori acum un cuplu de turişti americani, aşa ca noi? făcu ea.

Mâna lui îi cuprinse umerii.

– Un milkshake rece, propuse el.

Elaine se întoarse brusc cu faţa spre oraş. Arătă cu aer entuziasmat spre statuia înaltă de 38 de metri a lui Isus Răscumpărătorul, veghind metropola de pe vârful muntelui care domina golful Botafogo.

Până sus se ajunge cu un trenuleţ electric, spuse ea.

Cu riscul de a fi jefuiţi de derbedeii autohtoni, cum s-a întâmplat acum o săptămână, comentă el cu ochii pe statuia albă, profilată pe cer, cu braţele îndepărtate într-un gest amintind în egală măsură de chinurile de pe cruce şi de dorinţa Mântuitorului de a-i primi pe toţi la el.

Au pus bolovani pe linie şi au oprit garnitura, continuă. Colectase datele dintr-un raport al poliţiei când făcuse profilul infracţional al metropolei. Între ziua de sâmbătă şi cea de marţi, în Rio se înregistraseră 90 de crime. O creştere de 32,2% comparativ cu aceeaşi perioadă a anului trecut. Din punctul lor de vedere, era o veste cât se putea de proastă. Oficialităţile asociau amplificarea criminalităţii cu rata crescută a şomajului în rândul tinerilor, dar Landholm şi Michaels identificaseră un mediu propice unei tentative de manipulare psihologică distructivă a maselor. Dacă ar fi fost necesar, crearea unor diversiuni violente, presărate în agresivitatea de ambianţă a oraşului, n-ar fi dat nimănui de bănuit la Rio.

– Cred că avem amândoi nevoie de puţină linişte, încuviinţă Allan cu zâmbetul pe buze, luând-o de mână pentru a se îndrepta amândoi, fără nici o grabă, spre taxiul parcat în apropiere, un Ford Sierra prăfuit, cu o zgârietură amplă traversând toată aripa din stânga. Înăuntru, Allan îşi mobiliză bruma de cunoştinţe de portugheză pentru a spune unde voiau să ajungă. Şoferul îl lăsă să se chinuie, dând aprobator din cap.

Vreţi merge la Corcovado? încropi el în engleză, tocmai când Allan se apucase disperat să răsfoiască ghidul de conversaţie anglo-portughez. Degetul arătător al şoferului se înfundă o clipă în tapiţeria de burete cenuşiu care acoperea tavanul. Folosise numele atribuit în Rio statuii. Allan se strâmbă, neînţelegând. Elaine dădu din cap.

– Si, Jesus, adăugă ea zâmbind.

Au greşit prin a nu încerca să stabilească dinainte un preţ pentru cursa până în vârful muntelui, derulată în serpentinele unui drum forestier paralel cu calea ferată, strecurându-se prin tunelul de umbre umede, aflate într-o vălurire continuă, ale junglei. Rezultatul fu o jecmăneală în toată regula şi portofelul lui Allan se goli de 25 de reali.

– Jaf curat, făcu el uitându-se în urma taxiului care pleca având la bord cinci turişti convinşi că dăduse norocul peste ei, scutindu-i de aşteptarea trenului. Se întoarse spre

Elaine. Ce naiba nu...

Allan, rosti ea încet, mai ţii minte personajul din „Firestarter", care dă un dolar şoferului de taxi pentru cursa spre aeroport, făcându-l să creadă că îi întinde o hârtie de o sută şi-l lasă să păstreze restul? Aşa ceva nu se întâmplă în realitate. Noi suntem doar doi turişti obişnuiţi.

Elaine nu mai continuă. Ştia că imprudenţele lui se opreau la nivelul replicilor dintre ei. Poate că, lăsat singur, ar fi reuşit într-o bună zi să se compromită în tensiunea de dinainte de intrarea în misiune într-un incident banal, de stradă. Lucrau în cadrul unei echipe de „senzitivi", ascunsă în adâncimile secretoase ale Pentagonului, de a cărei existenţă nu ştiau decât doi ofiţeri superiori şi nimeni nu întrebase vreodată cum se obţineau fondurile pentru funcţionarea grupului lor.

Elaine presupunea că se încărcau, pur şi simplu, notele de plată ale altor activităţi din zona de operaţiuni gri ale Pentagonului, pe sub nasul corpului de control al Congresului. Compartimentele funcţionau pe principiul păpuşilor ruseşti, Matrioşka. Fiecare adăpostea cel puţin un subcompartiment. Dincolo de suprafaţa acestuia, dacă insistai, dădeai de altul. Bănuia înfiorată o divizare infinită de cercuri de iniţiaţi, cu sau fără uniforme. Specializări limitate uneori la câte un singur individ. Ei doi formau un cuplu operativ semnificativ etichetat de colegi drept „Dana Scary şi Fox Murder" Se întoarseră aproape în acelaşi timp spre perspectiva impresionantă oferită de la înălţimea muntelui, privind spre golful scăldat în apele de un azuriu incredibil. Plaja arcuită între extremităţile golfului, marcată de petele de culoare, era ocupată de mareea umană străbătută de ritmurile carnavalului, spre care se îndreptau mulţimile de pe străzile adiacente falezei. O pulsaţie lentă a unei mase amorfe, atrasă de mrejele a ceea ce considera Allan că era inima dezmăţului. Elaine privea tăcută dincolo de Rio, nemişcată, fără măcar să încerce să-şi dea la o parte şuviţele de păr zburlite de vânt care i se zbăteau în faţa ochilor, urmărind curbura amplă a golfului Guanabara, ţărmurile îndepărtate. Mintea ei străbătu spaţiile de dincolo de linia orizontului conectându-se cu partenerii rămaşi în Statele Unite. Se aflau pe platoul din faţa bisericuţei albe de lângă statuie, lăsând impresia că se apucaseră să comenteze traficul aerian intens din zona aeroportului internaţional Galeao, întins pe Ilha Do Guvernador. Aterizau încă destule curse charter cu turişti dornici să ajungă la Rio chiar şi la spartul târgului.

– Simţi? şopti ea.

Un nod energetic foarte puternic, răspunse Allan, ca în majoritatea locurilor sacre. Îşi desprinse aparatul de fotografiat de la gât. Ar fi bătut la ochi să nu o facă, având înaintea-i o asemenea perspectivă unică.

Este în Rio, continuă Elaine. Făcu o pauză, cercetând lent panorama cu palma pe frunte, pentru a-şi feri ochii de strălucirea Soarelui. Allan îi aruncă o privire scurtă, se îndepărtă doi paşi şi o luă în vizorul obiectivului. Îi făcu două fotografii. Soţul grijuliu adăuga un nou episod în viitorul album cu amintiri de vacanţă. Elaine întoarse spre el o faţă zâmbitoare. Îşi scoase eşarfa de la gât, lăsând-o să alunece fremătând în calea vântului. Allan apăsă răbdător pe declanşator. Un elicopter al poliţiei survolă platoul, dându-i ocol pe îndelete. Voiau să se asigure că nu mai intervenise nimic care să pericliteze momentele petrecute sus de turişti. Un post de control fusese instalat la baza muntelui după jefuirea trenului. Elaine trimise echipajului câteva bezele, agitând apoi eşarfa.

– Mă faci gelos, glumi Allan oprindu-se lângă ea.

– Am primit câteva imagini de la Rembradt, îl anunţă. O clădire mare, albă, patru etaje, cu ferestrele închise de câte un grilaj cu 11 gratii şi patru şiruri de ornamente orizontale, zidite, cu un spaţiu de deschidere median de mărimea unei ambrazuri. Gard protector exterior de trei metri înălţime, cu reţele de sârmă ghimpată. Nu s-ar zice că persoanele dinăuntru se dau în vânt după feroneria asta.

În nord-estul oraşului, adăugă Allan. Închisoarea Sao Jose. Încă un hotel aglomerat din Brazilia. Intrase şi el, pentru scurt

timp, în rezonanţă în momentele recepţiei, fără să poată reţine altceva din spectrul vizual al informaţiei decât un şir confuz de reprezentări grafice care-i traversaseră mintea într-o clipită. I se întâmpla întotdeauna lângă Elaine, momentul de confuzie era amplificat de o scurtă descărcare de endorfine. Viciul lui secret, favorizat de o instabilitate biologică, fusese însă de multă vreme descoperit de partenera sa. Ea se decisese să nu-l raporteze, atâta vreme cât abilităţile sale se dovedeau imbatabile în timpul strict operativ. În fond, constatase ea cu un soi de resemnare, asta nu făcea decât să confirme profunzimea legăturilor invizibile dintre ei. Îl surprinse răsuflând uşurat. Allan întoarse spatele golfului, conducând-o înapoi spre bisericuţa de la baza postamentului masiv al statuii pentru a lăsa obişnuitul obol în cutia milei.

Admirase întotdeauna precizia lui Elaine, mintea ei păstra detaliile imaginilor recepţionate cu claritatea unui fişier JPG transmis prin modem. Făcuseră o dată, în clădirea centrului lor conspirativ de pregătire, o probă. Concentrându-se înaintea unui fax, Elaine reuşise să scoată pe hârtie imaginea la capătul celălalt al firului, câteva încăperi mai încolo. Şi nici nu trebuise să rămână încremenită în imobilitatea aceea facială, caracteristică oamenilor căzuţi în transă. Elaine nu-şi închidea ochii. Se întrebă dacă o făcea măcar atunci când se sărutau.

A dat foc la mii de kilometri pătraţi de junglă în Indonezia, aici, în Brazilia, în statul Roraima, incendii de pădure în sudul Spaniei, Sardiniei, Siciliei, terenurilor petrolifere din nordul Kuweitului şi Arabiei Saudite, enumeră ea. Se opri şi chicoti. Bomboana de pe tort este un incendiu în valea Valltellina, în sudul Elveţiei, unde ard brazii. Totul s-a aprins astă noapte în acelaşi moment, relată ea. Îi împărtăşea ce el nu putuse afla din contact direct. Era ceea ce numeau ei „a-ţi muia ciocul în câştigul altuia", un eufemism împrumutat de la Mafia italiană când îşi trimiteau oamenii să încaseze taxa de protecţie.

Mă întreb ce urmează, făcu el împachetând aparatul de fotografiat. O luară spre capătul liniei de tren. Aveau de gând să coboare odată cu ceilalţi turişti, în vagoanele galbene ale trenului, căruia i s-ar fi potrivit cel mai bine denumirea de tramvai montan.

– Dacă citeşte structura plăcilor tectonice, nu m-aş mira să-i dea drumul la o serie de seisme, continuă Allan. Unul din arhetipurile mitologiei locale identifică vremurile curente cu *Patru – cutremur*, o lume susceptibilă să dispară în seisme devastatoare, adăugă. Ce coincidenţă. Ea recepţiona imaginile apocaliptice din mintea lui. Elaine se mutase din Los Angeles cu puţin timp înainte de cutremurul din ianuarie 1994. Fusese o fugă disperată, conspirată. Nu prevenise pe nimeni. Îşi pierduse câţiva prieteni, surprinşi în maşină de prăbuşirea unui tronson al autostrăzii pe care goneau. Pe vremea aceea nu intrase în grup şi prezenţa ei acum, aici, se datora imboldului nesfârşit de a-şi răscumpăra greşeala, egoismul, fuga de dinaintea spaimei. Era aici ca să lupte.

Mă miră foarte faptul că este într-o închisoare, urmă Elaine. În fond, n-ar trebui să mă mire. Este un loc excelent unde poţi ascunde pe cineva.

Allan pufni.

Nu şi într-o închisoare sud-americană. Sunt locuri extrem de murdare, supra-aglomerate, extrem de periculoase, zguduite frecvent de revolte care se termină întotdeauna într-o baie de sânge. La Sorocaba, în Sao Paulo, înainte de intervenţia armatei i-au aruncat de pe acoperiş pe toţi ostaticii, luaţi inclusiv dintre deţinuţi, accentuă Allan. Dacă voiau să-l ascundă, o făceau într-una din bazele militare din Matto Grosso.

Nu cred că omul nostru s-ar lăsa aruncat de pe acoperiş, ripostă Elaine.

Se luaseră cu vorba şi Allan realiză cu groază că se opriseră în faţa uşii ultimului vagon, iar fata cu biletele îi privea răbdătoare, aşteptând să primească banii de bilete, dar fără să-şi permită să-i deranjeze cu vreun gest pe cei doi turişti prinşi într-o conversaţie atât de pasionantă. Aruncă o privire încurcată în jur, sperând că nimeni nu apucase să le surprindă ultima parte a conversaţiei. Nu era un subiect la modă

printre vizitatorii care se retrăgeau din atmosfera pioasă din vârful lui Morro de Corcovado după ce ajunseseră aici ca într-un pelerinaj. Constată, uşurat, că erau ultimii rămaşi afară. Plăti.

Multo obligado, multo obligado, mormăi el, dându-se la o parte pentru a o lăsa pe Elaine să urce.

În vagon, ocupând locuri opuse, nu-şi mai vorbiră până la sfârşitul drumului.

– Ce spuneai tu de un milkshake? îl întrebă, lăsându-se luată de mână la coborârea pe treptele joase ale vagonului. În alte circumstanţe, s-ar fi bucurat amândoi din plin de soarele şi temperatura plăcută de aici, apreciind faptul că puteau ieşi pe stradă la cămaşă şi şort, în timp ce acasă, pe Coasta de est, peisajul era răscolit de ghearele reci ale zăpezii viscolite.

❑❑❑

Deşi Jao Jose era o închisoare supraaglomerată, cu un număr aproape dublu de deţinuţi faţă de capacitatea sa, Alejandros Itami Kajima „Ninja", beneficia de un spaţiu numai al lui. Ce nu putea obţine prin intimidare, Kajima realiza mituind în dreapta şi stânga. Ştia foarte bine cum se puteau muia adversităţile cele mai precise ale administraţiei penitenciarelor şi rigorile legii. El contribuia la vlăguirea spiritului deja decadent al lumii meschine din juru-i, pe care o dispreţuia. Stătea aşezat în lotus pe tatami, uşor aplecat deasupra măsuţei lăcuite. Purta un kimono albastru, cu cele cinci însemne de arme ale familiei ţesute pe mâneci şi piept, peste care îmbrăcase un *haori*, apărând într-o îngrijită ţinută de Curte.

Se concentrase asupra unei mandale florale, consacrându-şi întreaga dimineaţă sincronizării spiritului cu energiile cosmice la care-l conduceau simbolurile ascunse în diagrama întortocheată, repetând mental un *koan*. Se aplecă apoi cu fruntea pe *tatami* aspirând mirosul ca de fân proaspăt cosit al rogojinii din paie de orez. Încăperea, golită de cazarmamentul ei iniţial, măsurată în cele opt bucăţi de tatami aşternute pe ciment, recondiţionată, îşi pierduse aspectul mucegăit, de interior de penitenciar, dobândind austeritatea unei chilii de călugăr budist. Singurele comodităţi pe care şi le îngăduise Kajima erau cele câteva perne de Osaka grupate în centrul celulei, folosite pentru dormit. Kajima era descendent al unei lungi succesiuni de *daymio*, împrăştiată de uraganul scăpătării şi decăderii până pe coastele Lumii Noi. Bunicul său, marchizul Isoharu, fusese implicat până peste cap în afacerea cu *guano* din 1933, achiziţionat în cantităţi imense de guvernul nipon de la peruani pentru a fi folosit ca îngrăşământ. Afacerea fusese un pretext continuat prin ispitirea guvernului de la Lima cu o ofertă de cumpărare a câtorva dintre insuliţele stâncoase, nelocuite, în cea mai adâncă discreţie. Washingtonul prinsese însă de veste şi cum Americii nu-i convenea prezenţa unei baze nipone atât de aproape de canalul Panama, intervenise în forţă, obligând Lima să rezilieze contractul de vânzare. Mândrul Isoharu îşi făcuse Seppuku, deschizându-şi abdomenul cu stiletul de ceremonie, *wakizashi*.

Ocupând celula izolată din aripa de vest a închisorii, rezervată condamnaţilor cu „gulere albe", Kajima era imun la convulsiile de conştiinţă pe care ar fi trebuit să le genereze situaţia sa. Îşi întărise spiritul mergând de-a lungul firului spre asceza propovăduită de budism. Abandonase orice bagaj etic sau moral după ce ajunsese la concluzia că originea divină a japonezilor îl îndreptăţea să adopte orice percepte, prescripţii sau decizii folositoare momentului. *„Kokoro wa tadashiku shite"*, „ajunge să ai o inimă cinstită", era singurul principiu respectat, decisiv, convins că nu avea să mai greşească vreodată. Din proprietar al imperiului întins în economia subterană, condus din vârful clădirii cu 22 de etaje din suburbia de lux Barra da Tijuca, se transformase în deţinut la Jao Jose pentru câţiva ani buni. Adusese cu el un mic segment din armata de servitori care se osteneau să încropească un ceremonial de curte în apartamentele lui cu încăperi despărţite de panouri de bambus, aranjând ca patru dintre ei să-l însoţească în penitenciar, efectuând o condamnare iden-

tică cu a sa. Suită şi servitori, în acelaşi timp, ocupând cele două celule din imediata lui apropiere. Senor Gutterez, guvernatorul închisorii, în inspecţiile sale prin stabiliment, se oprea prudent înaintea uşii, acceptând cu un zâmbet uşor salutul oriental al deţinutului Kajima pentru a-l întreba invariabil „dacă avea ceva de raportat". Evita cu grijă să privească prin vizeta uşii. Funcţia nu i-ar fi permis să treacă cu vederea transformările din celula lui sau ale celor patru oameni ai săi. Pentru el, braziliano-japonezul era un deţinut model: nu avea niciodată plângeri de făcut, nu primea vizite şi nu participa la răzmeriţele care răbufneau din când în când la Jao Jose. Părea că optase pentru o recluziune îndelungată, privându-se de orice contact cu lumea pestriţă a puşcăriei. Orele lui de plimbare în curte erau cu totul altele decât cele precizate în programul valabil pentru toată lumea. Îl porecliseră „Ninja" datorită exerciţiilor pe care le practica singur, în curte, mişcări repetate de sute de ori în timpul alocat „plimbării" Când Kajima ieşea afară, orice ciorovăială din celulele cu ferestre înspre curte înceta. Într-o tăcere admirativă, era contemplat în graţia sa exersată şi tăcută, atât de către deţinuţi, cât şi de gardienii proptiţi în coate în foişoarele lor de pază. Profanii nu aveau să ştie ce finalitate reală puteau avea gesturile lui oprite în aer, dintr-o zvâcnire a braţului, care parcă se detaşa de trupul rămas imobil, dar majoritatea intuiau moartea înlănţuindu-se în dansul japonezului. Ceea ce iar nu aveau cum să ştie, era faptul că exerciţiile se continuau în celulă, cu sabia lui mai scurtă decât o *katana* obişnuită, ţinută ascunsă sub tatami. Totul se încheia cu o serie de *Chiburi*, gestul vechi al samurailor de pe câmpul de luptă de a-şi scutura de pe lamele de oţel sângele adversarilor.

Se ridică. Era gata.

❑❑❑

Mordeno! ţipă sergentul Leonardo Turina din pragul carcerei, după ce izbise uşa de perete. Bufnitura grea, mai degrabă decât lătratul sec al gardianului, îl făcu pe deţinut să-şi întoarcă privirile spre cei trei bărbaţi în uniformă. Ridică-te în picioare! ordonă Turina. A venit vremea să intri în rândul oamenilor, făcu el rânjind. Pedro Mordeno se sculă de pe prici anchilozat de zilele petrecute în spaţiul restrâns al „Confesionalului"

Înainte de a-ţi relua locul în celulă, ieşi puţin la aer, îl anunţă Turina, duhnind îngrozitor a rachiu prost din trestie de zahăr. Le făcea o mare plăcere să-i scoată pe deţinuţii condamnaţi la zile de carceră direct în curte, expuşi aproape fără nici o tranziţie luminii solare. Îl distra geamătul smuls de primul impact cu ziua albită de soare, gestul acoperirii ochilor cu braţul sau palmele, moment în care, invariabil, deţinutul se „împiedica" şi cădea pe treptele din

Desen de Walter Rieas

faţa uşii de la ieşirea din blocul disciplinar după ce era ajutat cu un brânci. Ieşirea era periculoasă pentru cei care înainte de a fi fost băgaţi la carceră avuseseră conflicte şi nu exista nimeni prin preajmă, printre deţinuţii aflaţi în curte, care să-i protejeze. Uneori, orbirea temporară se termina în lama unui cuţit înfipt în burtă.

Mordeno se strecură cu greutate printre cei trei gardieni, atingându-l în treacăt pe Turina.

– Mă îmbrânceşti? sări sergentul înfigându-i vârful tomfei în spate. Lovitura bufni surd între omoplaţii lui Mordeno. Primită de un alt individ, cu o altă constituţie fizică, aceasta ar fi însemnat un dramatic salt înainte. Deţinutul nu-şi modifică mersul lent, paşii lui târşiţi continuară mecanic, trupul lui absorbind şocul fără nici un efect notabil. Turina ridică din nou tomfa, pregătindu-i o lovitură năpraznică în zona rinichilor. Mordeno întoarse doar capul spre gardian. Ceva din privirea lui îl făcu pe Turina să nu mai continue şi să-şi coboare tomfa pentru a o agăţa la centură. Irişii lui Mordeno păreau gurile a două tunele întunecate, două puţuri în care te-ai fi prăbuşit fără cale de întoarcere, deschise brusc în faţa gardianului. Totul s-a întâmplat într-o fracţiune de secundă, după care peste ochii matahalei reveni pâcla confuziei şi uimirii tâmpe din totdeauna.

– Mişcă, îl auziră bâiguind ceilalţi doi subofiţeri, stupefiaţi să-l vadă abandonând brusc avântul loviturilor de baston. Puseră însă ezitările lui Turina pe seama cantităţii de cachaca băută înainte de intrarea în tură.

❑❑❑

Kajima extrase katana de sub una dintre rogojini, prinzându-i teaca sub pulpanele lungi ale haori-ului, efectuând mişcări lente dictate de starea sa de recepţie spirituală, gesturile ritualului amestecate cu actele pur practice într-o succesiune greu de sesizat de către un observator exterior. N-a fost nevoie să atingă uşa grea din metal. Obe Matsaru, aflat de partea cealaltă, o deschise şi se înclină în prag.

– *Dannasan*, şopti el cu privirile în tatami, ascunzându-şi surpriza de a-l vedea gata să păşească afară din celulă. Această intenţie a onorabilului *Kajima-san* ar fi trebuit anunţată corpului de gardă. Matsaru se dădu la o parte din pragul uşii, realizând că nu mai era timp de aşa ceva.

– Nobugana, chemă el şoptit, când ajunseră în dreptul celulei lor, trecând în urma stăpânului alături de colegul lui. Kajima avansa cu pas egal pe coridor, fără zgomot, încălţat în *zori*. Sub lumina rece a tuburilor de neon chipul lui lipsit de orice expresie avea aspectul unei măşti din teatrul No. Ar fi trecut prin ziduri fără măcar să-şi dea seama, precum călugării daoişti din istoriile locale ale Contonului, prinşi în meditaţie, lăsându-se *în voia curentului* care, sub ochii stupefiaţi ai ţăranilor, traversau stâncile grele pentru a se risipi ca fumul în marea fremătând pe ţărm. Kajima străbătu în tăcere barierele multiple ale grilajelor culisante din compartimentarea aripii de vest. Gardienii îi deschideau schimbând între ei priviri întrebătoare. „Ninja" nu obişnuia să se amestece cu prostimea din curte, ţopăind pe terenul de baschet.

Aşezat pe o bancă, în apropierea gardului înalt de sârmă de la limita terenului, Mordeno îşi ţinea capul în mâini, ferindu-se de lumina directă a soarelui. Nu căzuse pe scări, spre dezamăgirea lui Turino, coborâse ţeapăn treptele şi se instalase pe bancă ignorând cele câteva interpelări zeflemitoare aruncate de colegii de celulă. Lângă el, aşezaţi pe iarbă, doi deţinuţi împărţeau fumul unei ţigări cu marijuana sporovăind într-un dialect din nord. Vociferările din partea aceea a curţii încetară brusc.

Mulţimea aflată pe marginea terenului de baschet se despărţea într-un culoar fremătător înaintea lui Kajima. Gardianul din turnul de pază cel mai apropiat se trezi strângând în mână patul unsuros al puştii de asalt L1A1 în timp ce urmărea kimonoul albastru, simţind o tensiune bruscă ridicându-se în aer. Apucă receptorul telefonului pentru a întreba corpul de gardă din aripa de vest ce se întâmplase. „Parcă ar fi Moise, despărţind apele", gândi el, aban-

donând însă telefonul pentru a reveni la parapetul turnului, cu binoclul la ochi. Ca învăţăcel al unei şcoli de karate-do din oraş, urmărise cu mare interes exerciţiile lui Kajima, încercând să descifreze ritualul complicat al *Iaido*-ului. Niponul era un maestru. Îi apreciase nivelul la cel puţin 5 dan. Kajima se opri în faţa lui Mordeno, încremenind într-o postură în care numai umerii erau relaxaţi, braţele pregătindu-se pentru ceremonialul de salut, adresat adversarului şi *katanei*, cu care forma acum un întreg. Spiritul său era deschis, aşteptând contopirea cu ceea ce păstra Mordeno la umbra cumplitei sale opacităţi. În interior, Kajima îşi ridicase complet garda ca un prim semn al invitaţiei adresate entităţii care locuia în acest om de nimic. Mânecile largi ale kimonoului fâlfâiră inaudibil, un fluture bătând din aripi pe câmpiile înverzite şi pustii din apropierea Capului Erimo, vibrând neştiutor în aerul limpede, între culoare şi lumină. Ridică sabia deasupra capului, ţinându- teaca în spaţiul dintre degetul mare şi arătător depărtate, cu muchia palmelor orientată spre Mordeno. Era *Reigi-ho*, salutul către sabie.

Gardianul din turn îşi desprinse cu mişcări febrile staţia radio de la centură pentru a avertiza patrula de perimetru.

Atenţie, îl execută pe ăla de pe bancă! strigă el în aparat. Făcu semne disperate, aplecându-se peste marginea parapetului.

Pentru săvârşirea primirii spiritului, Kajima optase pentru o lovitură în creştetul capului, *shomen-kiritsuke*. Coborî teaca ţinând-o în ambele mâini pentru a o alinia la şold. Mâna dreaptă alunecă imperceptibil spre mânerul *katanei*.

Jose Arguillar, aflat aproape de limita cercului larg făcut în preajma lui Kajima, îşi dădu şi el seama ce va urma şi descoperi că nu putea fi de acord cu aşa ceva. Îşi scoase furios cuţitul de tăiat nucile de cocos ţinut în mâneca stângă.

Îl omoară pe amărâtul ăsta, glăsui el, alăturându-se vociferărilor înălţându-se ca o rumoare tot mai agresivă. Spre deosebire de cei din primul rând, el n-avea de gând să asiste pasiv. Îi îmbrânci pe deţinuţii aflaţi în calea lui pentru a-şi croi drum spre Kajima. Cu mâna încleştată pe mânerul *katanei*, acesta se pregăti de *nihon-shomen*, scoaterea sabiei. Matsaru şi Nobugana, care se menţinuseră la o distanţă respectuoasă în trena lui Kajima-san, luară imediat poziţii defensive. Arguillar ţâşni din lateral cu lama cuţitului ridicată spre gâtul lui Kajima rămas imobil, surprins parcă într-o imagine din vechile stampe de epocă de pe vremea shogunatului. Matsaru îl dezarmă cu lovitură de picior, următoarea descrise un semicerc sfârşind prin a-l cosi, trântindu-l la pământ. Cea de-a treia, dată cu călcâiul, îi frânse mâna dreaptă. Sfârşit de procedură, Arguillar se zbătea gemând pe jos. Din spate, năpustindu-se asupra mulţimii de deţinuţi cu lovituri de baston şi pat de puşcă, alergau din trei direcţii gardienii din toată curtea.

Kiri-tsuke-waza era o procedură prin care făceai ca lama *katanei* să ţâşnească din teacă, vizând în acelaşi timp un punct vital al adversarului. Mordeno, fredonând în surdină un cântecel, ridică alene capul, clipind în faţa fulgerării *katanei, fără să dea semne că ar fi înţeles de ce se adunase dintr-o dată atâta lume în juru-i.* În acea strălucire a clipei, care ar fi trebuit să preceadă contopirea, Kajima recepţionă cu groază refuzul brutal. Mintea lui nu putea discerne decât o mică parte a dispreţului cu care-i fusese întâmpinată chemarea. Dincolo de refuz se mai afla ceva, poate chiar teamă, însă nu mai avu timp să simtă, să analizeze şi să se retragă. Realiză prea târziu eroarea şi precizia lui exersată se suprapuse peste acţiunea unei alte voinţe. Miile de ore de antrenament la sală îl ajutară doar să oprească sabia la două degete de capul lui Mordeno. Însă, în faţa secvenţei următoare nu-i mai sluji la nimic că deprinsese la perfecţie cele 12 gărzi, *ken-no-kamae, când apărarea este asociată cu distanţa câştigată faţă de adversar. De fapt, realiză Kajima în ultima lui frântură de viaţă, nici dacă s-ar fi aflat la mii de kilometri de aici* n-ar mai fi avut nici o importanţă. Lama *katanei* nu mai găsi, în pofida eforturilor sale, calea spre noto, mişcarea de reintroducere în teacă.

Ascuţişul ei îi muşcă grumazul, secţionând carotida. Pentru cei din jur, înainte de a sări îngroziţi înapoi din calea jetului de sânge împroşcat cu putere deasupra capetelor lor, momentul a fost imposibil de înţeles altfel decât un zvâcnet şuierat al lamei întoarsă brusc asupra celui care o scosese din teacă. Pentru mulţi, trupul căzut într-o baltă de sânge al lui Kajima constituia o ilustrare perfectă a dictonului: cel ce scoate sabia, de sabie va pieri.

– Ăsta şi-a făcut harakiri, mormăi unul dintre gardieni, întorcând cadavrul. Îi smulse *katana*, examinând-o încruntat. În alte mâini, lama ar fi primit binecuvântarea *chiburi*, în adâncul respect pentru adversarul căzut.

❑❑❑

Imaginea junglei, aşa cum putea fi văzută de sus, nu mai semăna cu oceanul de un verde închis al vegetaţiei. Un strat gros de fum ascundea peisajul dacă îl traversai la o altitudine de peste 2.000 de metri. Dacă împingeai manşa puteai coborî direct în iad. Un foc intens avansa devastator prin junglă şi deseori flăcările se înălţau peste vârfurile copacilor în răbufniri violente, calcinând totul într-o învolburare fierbinte. Aflaţi la bordul elicopterului Bell Huey, care îi luase din Buena Vista, capitala statului Roraima, pentru a-i duce în satul Cachoeira da Missao, direct ameninţat de incendiu, membri echipei de televiziune avură destul timp să evalueze pe îndelete dimensiunile dezastrului.

– N-am mai văzut în viaţa mea ceva atât de groaznic, le spuse pilotul, Antonio Fuentes, menţinând aparatul la o altitudine prudentă, în afara turbioanelor invizibile şi încinse ridicate deasupra junglei. Nu exagera deloc, stinsese destule incendii în cariera lui de Pompier Aerian în bazinul Amazonului ca să poată avea termeni de comparaţie. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată confruntat cu un pârjol atât de intens, deplasându-se cu rapiditate într-o junglă pălită de uscăciunea adusă de complicata aberaţie meteorologică delicat poreclită El Nino. Oficialităţile braziliene erau convinse că aici trebuia localizată cauza incendiului care distrusese o suprafaţă de junglă rivalizând cu dimensiunile Portugaliei. Fireşte, nu trebuiau excluşi nici indienii Yanomami. Tradiţia lor îi îndreptăţea să dea foc vegetaţiei pentru a câştiga terenuri agricole. Ei se jurau însă că nici nu apucaseră să facă asta. Liderii lor din Cachoeira da Missao contemplau cu o mină resemnată colibele comunale, *maloca*, pe care trebuiau să le abandoneze în câteva ore, luându-şi tot avutul în spinare. În satul Tototobi, cei cinci vraci, *xapuris*, ai comunităţii intrară în transă hipnotică după ce prizaseră scoarţă uscată şi pisată, desprinsă de pe arborele *virola*. Incantaţiile lor se împleteau cu formulele magice pentru „răcirea soarelui"

– Fac asta numai în cazuri foarte grave, când apar molime sau alte calamităţi care le ameninţă mediul, explică reporterilor Donna Perralta, angajată a Comisiei Guvernamentale însărcinate cu un proiect de creare a Rezervaţiei Yanomami. Focul era acum pe cale să transforme totul în cenuşă. Perralta îşi încheie declaraţia cu un apel patetic adresat comunităţii internaţionale.

Elaine îşi compuse o strâmbătură ironică reducând sonorul televizorului.

Suntem *deja* aici, scumpo, făcu ea. Este interesant cum, peste tot, s-au străduit să plaseze cauzalitatea dezastrului într-un tipar familiar, remarcă ea. Aici, indienii sunt de vină, în Spania, „o mână criminală", iar în Arabia Saudită, gherilele islamice sau agenţii irakieni. Singurii care s-au apropiat de sursa reală a nenorocirilor sunt bătrânii *xapuris*, dar sunt destul de prudenţi încât să n-o spună. „Răcirea soarelui", pufni ea, iar televiziunea înghite şi povestea asta. Au un cadru perfect pentru o salbă de explicaţii oficiale, numai că în Arabia Saudită fumul are altă culoare. În cercurile de la Pentagon se acreditase ideea că era vorba de o demonstraţie de forţă a ruşilor, pentru a arăta că nu rămăseseră deloc în urmă cu tehnologia spaţială tip „Războiul Stelelor" Făceau amândoi parte dintr-o conspiraţie a tăcerii, desfăşurată în interiorul celei care

învăluise mass-media şi liota de oficialităţi ale Pentagonului. Un membru al Comisiei de Apărare a Senatului propusese „să aruncăm şi noi un chibrit la Baku", numai că fusese necesar să i se atragă atenţia că terenurile petrolifere de acolo nu mai aparţineau Rusiei. Avântul vindicativ al personajului scăzuse după ce consilierii săi îi şoptiseră că existau destule concesiuni americane şi britanice în zonă. Elaine nu-şi putu îndepărta din minte ideea regresiei cercurilor de iniţiaţi, întrebându-se oare în al câtelea funcţionau ei. Dacă era cu adevărat ultimul. Indiferent de statutul lor, se aflau mai aproape de adevăr decât oricine altcineva. Aşteptau doar un mesaj pentru a şti dacă vor organiza o „extragere" de la Jao Jose, ori Allan va avea ocazia de a trece pe război încă o ţintă atinsă.

– O adevărată capodoperă, comentă el sorbind din paharul înalt de Guarana, dând impresia că elogia entuziasmată amestecul de sucuri de fructe. Chiar şi ai noştri derulează înregistrările sateliţilor militari în speranţa că vor da de sursa fasciculelor laser vinovate de pârjol. Allan se pregăti să aşeze paharul pe masă, având grijă ca piciorul să nu provoace acel sunet dizgraţios detestat de amândoi. Lui îi amintea de scârţâitul cretei, mânuită neîndemânatic pe tabla de sticlă a sălii de clasă din liceu, când umplea spaţiul cu formule care sfârşeau prin a declanşa furia profesorului Patterson.

Elaine aruncă o privire spre aparatul de fotografiat Polaroid aşezat pe noptieră, ales ca obiect-martor. Posibilităţile lui Allan de a recepţiona imaginile erau reduse, haotice, suferind prin acumularea de elemente reziduale şi nu se puteau juca de-a interpretările. Însă pronosticul ei era dramatic: în cele din urmă, din burta aparatului va ieşi bâzâind un stop-cadru alcătuit din obiecte asupra cărora se oprise privirea Dianei, un coşuleţ cu piersici sau cana de ceai cu inscripţia „Soţul meu a fost la Londra şi uitaţi ce mi-a adus." O natură moartă ascunzând în liniile ei ordinul de lichidare a celui de la Jao Jose umplându-i mintea. Urmări în tăcere câteva detalii din cameră, se uită spre masă imaginându-şi ce ar alege *ea* dacă ar trebui să transmită un asemenea ordin. Telecomanda, farfuria cu fursecuri şi carnetul de notiţe al lui Allan zăceau pe acelaşi plan al alegerii, oferindu-se într-o compoziţie întâmplătoare de obiecte uitate. Privirea furişată îi alunecă de-a lungul a două linii imaginare în prelungirea muchiilor telecomenzii şi a carnetului, momentul de intersecţie pierzându-se în pata de lumină a plafonieriei reflectată de sticla mesei. Privirea îi rămase captivă în văpaia rece, difuză, descoperind punctul de generare al unei mandale aşezată pe o măsuţă lăcuită din lemn închis la culoare, străpungându-i limitele şi spaţiile sacre. Apoi viziunea luă foc, hârtia pergamentoasă se transformă în cenuşă, păstrând până în ultima clipă cercurile mandalei, pentru a se risipi sub suflarea unei pale de vânt. Acolo, cineva deschisese uşa stârnind curentul. Intruziunea nu reuşi să-i tulbure meditaţia, mandala se desfăşura acum în mintea ei, se regăsi în interiorul acesteia asimilând simbolurile circulare: spirala cochiliei de melc, rotunjimea solară, sforţările şarpelui Ouroboros, condamnat la propria devorare, ochiul, cadranul circular al pendulei din casa bătrânilor ei

din Montana. Timpul încremenise între acele moarte, sclipirea discretă a cifrelor romane izbucnind în focuri pâlpâitoare ca într-un ritual vechi, redeşteptat în noapte. Elaine traversa lent cercurile de protecţie ale mandalei, pătrunzând dincolo de bidimensionalitatea ei iniţială. Reveni la spirala dintâi, urmărindu-i evoluţia nesfârşită. Se desfăşura umplând spaţiul cu rotaţia amplă a unei întregi galaxii, văzută la început din planul ecuatorial, apoi, printr-o modificare a unghiului de ascensiune ajunse la o imagine generală, copleşind-o cu strălucirea milioanelor de stele. Depăşea tot ce văzuse vreodată pe firmamentul nopţii, în aerul clar şi netulburat de spuzeala luminoasă a marilor oraşe, tot ce-şi imaginase. Laptele Herei, răspândit pe cer într-un moment de furie al zeiţei adormite care se deşteptase pentru a-l smulge de la sân pe Hercules, fiul lui Zeus, se numea astăzi Calea Lactee. Elaine îi survola strălucirea într-o ascensiune lentă, întrebându-se, într-un moment de regăsire, dacă era într-adevăr Calea Lactee. Plonjă fără veste, părăsind gradul maxim al declinaţiei, în vâltoarea stelară, însoţită de gândul neaşteptat că distanţele cosmice erau mai reduse decât se credea. Între sistemul solar şi inima galaxiei nu erau 28.000 de ani lumină, ci 24.000, universul era cu 10% mai mic, şi totul începuse mult mai devreme. Elaine asimilă corecţiile fără să încerce să-şi pună în ordine propriile ei întrebări sau stupefacţii, dar simţea că nu era călătoria ei. Era ca şi cum ar fi deschis din greşeală uşa care nu trebuia nici măcar atinsă, fiind apoi atrasă într-o beznă fără nume. Era, mai degrabă, căderea lentă a Alisei prin tunelul spre Ţara Minunilor, când credea că se află într-o fântână fără fund, dar are timp să observe pe îndelete rafturi cu cărţi, cu provizii, instalate pe pereţii tunelului, înainte de a se servi cu un borcan cu dulceaţă de portocale. Lui Elaine i se îngăduie să admire gheizerul de stele din centrul galaxiei spre care se îndreaptă vertiginos fără să înregistreze nici cea mai vagă apariţie a efectului Hubble, contopirea în albastrul apropierii de focul stelar. Se simţea împinsă drept spre aglomerarea albă, înlănţuită de o voinţă străină. Piratul aerului, aşezat brusc lângă tine pe locul gol de la Executive Class, binevoieşte să-ţi ofere detaşat detalii şocante legate de teritoriile survolate într-un traseu ştiut doar de el, vădind o cunoaştere la care nu te-ai fi aşteptat să existe în dosul cagulei negre. „Ladies & Gents, până în centrul galaxiei nu sunt 28.000 de ani-lumină, cum greşit aţi fost informaţi de pliantul companiei aeriene". Însă Elaine nu se afla la bordul unui avion abătut din cursă de o mână de terorişti, mintea ei fusese cea deturnată, încălcând acum toate culoarele ştiinţei de foarte bun simţ, aprofundată în anii de studiu şi de-a lungul experienţei în grupul de la Pentagon. *Fiindcă ai descoperit calea, Elaine.* Răspunsul ţâşnise dintre gândurile ei, disecate fără anestezie, înaintea întrebării. După ce-şi îndopase victima cu evipan, Piratul aerului trecuse la un ton încărcat de promisiunea unor confesiuni reciproce. *Habar n-aveai de asta.*

Stelele se răriseră înaintea ei, făcând loc unui sistem solar roind în jurul unei pitice albe. Trei planete dădeau ocol astrului, captive în orbitele lor eliptice, până la momentul prăbuşirii lor în infernul gravitaţional făgăduit cu fiecare răsărit de soare. Strălucirea stelei se transformă într-un halo cuprinzând eşalonarea spectografică a elementelor chimice, urmată de o evaluare a masei şi densităţii, care o traversă ca un fulger. În imensa lui densitate, cu atomii supuşi unei presiuni incredibile, astrul reprezenta punctul final al evoluţiei unei stele, lipsită de reacţiile nucleare care s-o alimenteze. Îşi consuma ultimile rezerve energetice înainte de a se prăbuşi în ea însăşi. *Nu aşa este moartea, Elaine. Steaua asta cântă. Era singură, învinsă de propria ei poveste.* Câmpul vizual era închis în umbră. Se ciocnea de scoarţa cenuşie, arsă, a primei planete, un gigant de mărimea lui Jupiter. *Nu ştiţi să vă apropiaţi de foc, Elaine. Chiar şi în cele mai dense mituri, îl asociaţi doar cu distrugerea, jertfa, o purificare de suprafaţă. Nu în foc v-aţi călit primele arme? Tot el vă va distruge.* Părea o promisiune. Ieşi din conul de umbră. Un

contact vizual direct cu steaua, cu lumina ei albă, necruţătoare la o asemenea distanţă, i-ar fi ars retina înainte să apuce să priceapă ce văzuse. *Nu mai eşti cea de dinaintea călătoriei, Elaine. Mi-e teamă că ştii prea bine drumul spre acest loc, de fapt, spre orice loc. Însă, biletul de întoarcere trebuie să ţi-l câştigi singură.* Piratul aerului se decisese să nu-şi elibereze ostaticii decât punând condiţii suplimentare. Ai toată înţelepciunea lumii tale la dispoziţie. Îţi dau drumul dacă faci o afirmaţie care să fie adevărată şi să mă surprindă.

– N-ai să mă laşi să plec!

Paharul lui Allan atinse masa fără nici un zgomot. Aşezase un şerveţel ca măsură de precauţie şi ca să evite veşnicele cercuri umede descrise de paharele aburite de gheaţa topită.

Elaine ajunsese la capătul patului, privindu-l peste tăblia de sticlă a mesei. Elaine îşi coborî ochii spre lacul de lumină, acolo unde schimbase o călătorie cu alta, unde fusese *interceptată*, punctul care acum nu mai însemna nimic. Un loc liber, unde puteai muta coşul cu fructe oferit clienţilor de conducerea hotelului. Verdele închis al celor trei avocado plasate în vârful combinaţiei exotice îi transmise imediat căldura soarelui la care fuseseră expuse, apoi umezeala unui depozit sordid din Cuiaba unde aşteptaseră transportul spre Rio.

Trase spre ea carnetul de notiţe al lui Allan acoperind strălucirea sticlei. Îşi schimbă perspectiva şi regăsi lumina. Mută farfuria cu fursecuri. Se răsuci apucând perna, aruncând-o pe masă, apoi se ridică şi trase de cuvertură pentru a acoperi masa.

– Ce-ai făcut, Elaine? rosti el întinzând mâna spre ea. Se feri de atingerea lui şi plecă fără nici un cuvânt în baie, iar Allan rămase neclintit, lângă masă, gândindu-se la chipul împietrit care trecuse pe dinaintea privirilor sale. O auzi cum încuie uşa de la baie.

Elaine se aşează înaintea oglinzii desfăşurată ca un triptic pe trei panouri, sub lămpile încastrate în rama de sus. Imaginile din profil şi cea frontală alcătuiau o pictură modernă în maniera hiper-realismului anilor '70. „Elaine făcându-şi toaleta" Îşi zâmbi.

– Dacă admit afirmaţia ta cu o convingere nestrămutată, rosti ea, trebuie să te las să pleci fiindcă: a) este adevărată, nu te las să pleci, deci trebuie să-ţi dau drumul. b) dacă este falsă, sunt obligat să-ţi dau drumul fiindcă negarea ei reprezintă exact contrariul. Însă ea nu mă surprinde, deci n-ar trebui să te las să pleci. Pe de altă parte, dacă logic mă aşteptam la ea, faptul că ai enunţat-o, mă *surprinde*, deci trebuie să-ţi dau voie să pleci. Enunţul meu face parte dintr-un sistem de convingeri autoinduse, ca în efectul placebo, şi funcţionează doar dacă eşti convins că vei fi surprins de ceva ce nu te poate surprinde. Dar de unde ştiu eu că pot fi surprins de ceva care mă poate surprinde? Oare cred cu adevărat asta? Convingerea mea devine inconsistentă, deci, neavând cum să faci o afirmaţie neaşteptată, n-am cum să-ţi dau drumul. Elaine ascultă verdictul strecurat în umbra propriilor cuvinte şi repetă şoptit, „n-am cum să-ţi dau drumul" Îşi curbă buzele într-un surâs plin, sfidător. Îl putea, înfrunta. *Nu te băga, Allan*, făcu ea în gând. Parcă ar fi alungat o muscă. În cele din urmă, el va veni începând să ciocănească în uşa de la baie.

– Deschide. Ce naiba faci acolo?

– Trebuie să-mi dai drumul fiindcă am dreptate: n-ai să mă laşi să plec. Eşti atât de convins de asta încât nu poţi nega că este adevărat.

– Dar ţi-am explicat că nu mă poate surprinde, fiindcă mă aşteptam la aşa ceva.

– Sigur, dar sistemul tău de convingeri pare instabil. N-ai nici o dovadă că nu poţi crede că te-am luat pe neaşteptate, tocmai fiindcă, logic, asta ar fi urmat să spun. Dacă aşa stau lucrurile, elementul surpriză nu are, din start, cum să se afirme. Ar însemna că mi-ai cerut o imposibilitate. Iar un sistem devine stabil când crezi *întotdeauna* că trebuie să *crezi*. Deci, fiind convins că poţi fi luat prin surprindere, afirmaţia mea te-a luat prin surprindere. Evoluezi într-un sistem stabil, altfel nu mi-ai fi cerut să iau în calcul şi elementul surpriză. Aflat pe hol, Allan întoarse încet capul şi privi imaginile de pe ecranul televizorului. Apucă

telecomanda şi ridică nivelul sonorului. Peter Arnett, bronzat de soarele din Golf, transmitea de pe pista de aterizare a portavionului George Washington.

Trebuie să mă laşi să plec, anunţă reporterul CNN. Pur şi simplu fiindcă eşti convins de justeţea afirmaţiei, se încadrează în *normalitate*. Dacă este adevărată, trebuie să te ţii de cuvânt ca să rămâi într-un sistem logic.

Îşi şterse cu mâneca transpiraţia de pe frunte.

– Chiar dacă sistemul este incomplet, tot trebuie să creditezi o parte din enunţuri. Iar dacă eşti stabil şi consistent în convingeri, admiţi ambele eventualităţi: plec deoarece nu-mi dai voie să plec. Dacă nu-mi permiţi asta, am dreptate şi plec oricum. Asta am avut de zis! accentuă Arnett, făcu un semn de salut spre camera de luat vederi şi sări de la marginea pistei în apele Golfului Persic.

Allan se întoarse din nou spre baie, ascultând murmurul înfundat al vocii ei.

Păi, dacă admit afirmaţia şi consecinţa ei falsă, ar trebui să fiu total inept. Numai un logician inept identifică un enunţ greşit drept adevărat şi invers. Ca să te cred, dovedeşte-mi că sunt inept.

Să fii inept ar însemna ca numai tu să crezi că este adevărat, în vreme ce orice alt logician ar fi de acord şi cu contrariul. Ori, şi eu cred că este adevărat, deci nu eşti inept. Nefiind inept, accepţi că am dreptate. De fapt, nu sunt singura.

Intrigat de rumoarea ritmată din stradă, Allan deschise larg geamul, înfiorându-se înaintea valului de aer umed al nopţii pătruns în cameră odată cu incantaţiile celor 5,5 milioane de locuitori din Rio care rosteau, în acelaşi timp, o singură frază: n-ai să mă laşi să plec, deci am dreptate, dacă am dreptate, trebuie să-mi dai drumul. Fiesta se transformase într-o dezbatere publică, păstrând ritmul sambei, dar cu text unic. Staţiile de amplificare, date la maximum, trimiteau în aer acelaşi nonsens adus de glasul Elainei, strecurându-se dincolo de uşa băii. Rămase o clipă nemişcat, atent. I se părea că întregul hotel vibra învăluit în aceeaşi semantică.

Vox populi, vox dei, cită Elaine zâmbindu-şi. Dar dacă şi tu eşti ineptă, cum mai poţi stabili dacă eu sunt sau nu?

Dacă eu sunt ineptă şi tu eşti la fel, înseamnă că manevrăm acelaşi gen de adevăruri şi aceleaşi falsuri. Facem parte din acelaşi sistem, i-o trânti ea.

Uită-te la tine, Elaine. Gândim în oglindă, ce este pentru tine adevărat pentru mine poate fi fals şi invers.

Elaine întinse mâna şi apucă tubul de ruj din apropiere. Scrise: 2+2=4.

– La tine cum se vede?

Asta înseamnă să avem aici o axiomă. Numai axiomele sunt inalterabile. Deci, dacă afirmaţia ta nu este o axiomă, rezultatul logic poate fi modificat. N-am să te las să pleci fiindcă ai dreptate.

Allan scotoci sub cuvertură, culese un avocado şi se apucă să-i decupeze coaja aşezând rondelele verzi peste curbura pernei.

Şi apoi, reluă Elaine cu o expresie înseninată, dacă admiţi că acum te-am luat prin surprindere, asta înseamnă că te puteam uimi şi când am spus că nu ai să mă laşi să plec, apoi se chinui să şteargă cu prosopul proba de aritmetică elementară scrisă ca un grafitti între două lumi.

Dinspre piaţa Mal del Flor izbucni zvonul unor explozii. Mulţimea ajunsese captivă în propriul ei sistem de referinţă. Cei care doreau *să plece* n-o mai puteau face, prizonieri ai paradoxului, presiunii imense a mării de oameni, deturnată în primele acte de violenţă.

Nu te mai pot ajuta cu nimic, rosti Allan, arătând cu un gest imprecis spre fereastră. Asta putea însemna Rio, sau miliardele de pământeni prinşi în cercul vicios al şaradei. Ce părere ai de maşini, ca arbitrii obiectivi? îi aruncă el lui Elaine prin uşa închisă, rostind cuvintele în acelaşi timp cu ea.

Un computer nu-şi poate dovedi propria sa logică, deci este incapabil să ştie când afişează un enunţ adevărat sau nu. Şi nu face diferenţa dintre *posibil* adevărat şi *obligatoriu* adevărat. Şi ceea ce este valabil

aici, în această lume, nu este obligatoriu în altă parte. Ţi-am spus că nu ai să mă laşi să plec doar într-una din lumile accesibile, în care afirmaţia mea este reală, deci mă laşi să plec.

Cum ştiu eu că aceasta este exact lumea în care logica ta se poate aplica fără restricţii?

Fie propoziţia „Pământul se învârteşte în jurul Soarelui" ca enunţ de control. Este adevărată şi aici şi la câteva miliarde de ani-lumină de aici, decretă Elaine. Pitica albă ardea acum în mijlocul oglinzii, vegheată parcă de propriul ei sistem planetar. O expresie în termenii mecanicii cereşti. Introduse un factor de amplificare a mişcării. Vârful degetului ei atinse suprafaţa oglinzii, urmărind eliptica orbitei primei planete. O dovadă, zise.

– În lumea ta nu este valabilă decât din 1543, când Copernic a detronat teoria terracentristă: *Centrum terrae non esse centrum mundi, sed tantum gravitatis et orbis lunaris*, repetă Allan a doua afirmaţie a lui Copernic din *Commentariolus*. Însă, în 1600, ai fi ars pe rug alături de Bruno. În 1633, Galileo abjură în faţa Inchiziţiei, la Villa Medici din Roma. Pentru logica timpului, Soarele se învârtea din nou în jurul Pământului. Dovedeşte-mi că n-ai făcut afirmaţia în 1400, Elaine.

Îi răspunse proiectând o hartă stelară actualizată în timp real, precizând coordonatele piticii albe, aşa cum s-ar fi văzut de pe Pământ: Ascensiune dreaptă: 6 ore, 43 de minute, 1 secundă, declinaţie: -82,22 grade. Magnitudine: -1,34. Desfăşură în paralel coordonatele pentru 1400.

Poziţia stelei în momentul enunţului meu. Un sistem de referinţă. Toate comparaţiile conduc la acceptarea propoziţiei de control, deci mă laşi să plec fiindcă afirmaţia este adevărată.

Allan zâmbi cu spatele sprijinit de uşă.

Sigur că este adevărată. Deci, nu te las să pleci.

Elaine se încruntă neînduplecată.

Dacă nu-mi dai drumul, te distrug, făcu Elaine.

– Nodul Gordian, vechea brutalitate. Mă aşteptam să încerci să-mi demonstrezi că enunţul meu e fals. Ea scutură din cap.

– Nu pot să fac acest demers fiindcă asta ar însemna să declar că n-am dreptate. Dacă aşa stau lucrurile, într-adevăr ai motive să nu-mi dai drumul. Într-o expresie formată din două propoziţii, p şi q, în care amândouă sunt adevărate, tabela de verificare certifică valabilitatea amândurora.

– Asta-i deja *tautologie*, Elaine, lucrurile stau mult mai simplu. Ai spus „Nu ai să mă laşi să plec", deci trebuie să te las fiindcă este adevărat, dar dacă este aşa, nu pot să te las să pleci fiindcă iarăşi este adevărat. Nu văd unde-i contradicţia. Am toate motivele să nu te las să pleci şi să nu-ţi dau voie să extinzi logic un sistem închis.

Elaine şterse hărţile stelare cu un gest de furie. Fusese un exces. Ştia prea bine că n-ar fi avut nevoie să atingă oglinda, nu erau trasate cu ruj.

– Un sistem poate fi închis logic dacă include toate tautologiile şi orice propoziţii p şi q în relaţia p este adevărată numai şi numai dacă q este, la rându-i, adevărată, fac parte din acelaşi sistem. Deci, în interiorul lui pot să mă extind cât vreau, răspunse.

– Convinge-mă că poate conţine toate tautologiile. Allan făcu o pauză şi se apropie de fereastră. O rafală de vânt făcu să tremure perdelele. Rio tăcuse. Oamenii încetaseră să mai gândească cu voce tare.

Toate tautologiile pot fi probate, mai devreme sau mai târziu, de o maşină logică, zise Elaine.

Aştept să începi s-o faci, răspunse răsucindu-se spre interiorul camerei. Întreaga reţea de calculatoare de pe Pământ îşi goli memoria de orice informaţii nesemnificative, încetând operaţiunile curente pentru a se integra într-un sistem unic. Eşalonarea datelor se derula cu repeziciune pe luciul oglinzii. Lumina se stinsese şi Elaine descoperi întreaga frumuseţe matematică înflorind acolo, în simbolurile albastre. Tocmai fiindcă existau.

Rană în cer

„Republica Națională de Rumâni
Departament de Siguranță Statală
Strict Secret
Dosar: *Fața dè cer*
YN-74529
a.c. 2203..."

Pe coperta la dosar se vede pată. Angajat ghiduș a transformat „e" din „cer" în „u" și altcineva, refractar la poante, a refăcut cu furie „e", îngroșând. „Fața de cer" Cum mama mă-sii tocmai eu am procopsit la asta? Zicea gagica din Colentina: „Ești sakăr, beibi, zău! Așa sakăr că te fac toți dogii, ye?" Ce javră! Măcar de n-ar avea pic de dreptate... nu-i ca școlita muiere-mea, aia seacă la cap cu pragmatică socială, la țâțele calde, mai bine, cum le are Corali. Să văd... „Complexe orbitale anunță că n-au detectat nimic palpabil. Se presupune existență de fenomen atmosferic perturbator, cu durată și extensie spațială limitată, indecelabil de pe orbită (anunță Comunitate de Explorări Rumâno-Krajniene)".

„Chipu este vizibil pe o suprafață de aproximativ 300.000 km^2, incluzând în totalitate teritoriu R.N.R... pare a fi fenomen atmosferic cu durată nedeterminată, dar nu e vizibil decât noapte..."

„Ochii la Domnu s-au deschis-au spre a lumina cale de neam ales de către El în a stăpâni lumea. Rumânii, ceia care..."

Noua Biserică Rumână, ăia de rit roman, cred. De ce eu la cazu ăsta? Măi sute de foi, digitale... uite: „baloane meteo... filmări... rezultate neconcludente... fata morgana... încă nici un rezultat palpabil...", tot așa, eu comisar de anchetă. Păsăreasca lor!

„*Martor Aaron Popescul*: Numa' ce s-a-ntunericit, de trăbăia să văd luna, că-n rest iera negru, pic de stele, ceață de la fabricu dă plungere. Altă seri vedeam luna întragă, așa un cerc galben, alb al'dată, prin fum care trecea peste. Așa, da' acu', adică atuncea, acu' văd mai ceva, la vro doi-trei dăște dă lună. Ce-o fi, zic, ce-o fi? Iera o mutră, atuncea-m văzut întâi, moaca aia, nu chiar moacă, da' știți, ăia doi ochii luminează albastru-albastru-albastru pă toată strada, forza, șî nasu'-ascuțit, gură, de... o moacă dă om serios, cum puteam vedea să închipui că-i cap, da' nu vedeam alta, numa' atât.

Comisarul: Martoru este rugat să afirme insistent când s-a întâmplat evenimentu.

A.P.: Ăă... cre' să fi fost la 12-13 d-a doua, că pă 16 țineam amintire dă pă greva chefere ș-am tocat groaza dă parale la simulator. Ye, cre' că doișpe noapte, pă treișpe...

Enervant. Toți analfabeți, mie nu a plăcut când a pus la noi dictafon, de a fost greva de grefieri... atunci au curățat pe Ghițu Arabu... Doar nu să citesc tot, e gros, gros... tâmpit nu sum...

„*Martor Iussuf-Karel Dăboleanu*: Atunci era noapte cu lună plină, curată, stăpâna de mări ieșise, rar se abăteau valuri de fum peste argintu ei. Cred că tot atunci am observat întâia oară Chipu. Nu aș fi uitat poate dacă nu era lumină, lumina aceea albastră și pură izvorând din ochii la el. A fascinat, eu, pentru eternitate, de atunci admir în fiecare seară și parcă eu apropii nemijlocit de el. Nu-i așa că-i minunat, domnu stimat comisar?... a, nu, dumneavoastră, înneguriți în tenebre și spaimă, noaptea albastru...

C: Rugăm, nu interesează talente telepatice. Dacă mai aveţi ceva de spus în cazu acesta...

I-K.D.: S-a deschis ca o rană în trupu de cer. Ochii la el ţin locu de stele pe care am pierdut...

C: Suficient, domnu doctor."

Alt nebun... Am comandat tutun şi flash Coke. Încă declaraţie...

Comisarul: Fă, bă, poveste clară, altfel ai belit! Şi zi tot, tot! Cum ai nume?

Martor Matache AB-4: Matache, deratizor 3, da' gagii zic eu Şomâcu.

Trei sferturi deratizori creaţi prin mutaţii genetice capătă porecla. Ăsta special la dosar...

M.AB-4: Io fum chemat la domnu stimatu judecător la deşobolănire acolo, pe IMGB 8, la Berceni II. Sara, ştiţi, noi ăştia numa' sara lucrăm, ziua-i odihnă, atunci şi şobolii. Nu ca'nainte, io-am fost orfan pe străzi de luat la mutaţie, că dac-aveam tată tare...

C: La obiect...

M.AB-4: La obiect, eu am dus pe la 9 sara cu metrou' dă noi, am mai stat p-acolo, d-o bere cu gaşca dă gunoaie, 'ceau că tocma' au prins ghenă de hârtie reciclată, potoleau pe săturate şi loz mult. Gimi, ăla mic, plângea că nimereşte numa' coji de rahaturi ş-uleiuri puturoase, ars la el una şăfu păste bot... A, io cred că nu făcuse la Gimi mutaţia bine, mai am io gaşmet, zice că şobolanii are gust dă mort, io cred că şi la el greşiră, la mine place şobolani de mor, ză best of best, ciocolată Merveii. Şi şoareci merg, crănţăne fain, da'-i prea dulceag, ei plac la dama mea, io după 7-8 şoboli îs sătul de vine să cânt, zău! Nici nu ştiţi...

C: Ascultă, de ce vorbeşti tu?

M.AB-4: Scuzaţi, domnu, stimate, da... De domnu stimat Răusescu... Am stat cu băieţi nu mult, o şustă la foc de cauciuc, până s-a făcut vreme de ieşit la şobolani, am găsit puşti golan care să lăuda c-are două puţe ş-avea, p-onoarea mea! Puştiu a arătat cum ia el ţigări din guri numa' că se uită la ele, şou tare da' dup-aia la el a rupt gâtu Giordi, că şutise portfelu, avea vreo 50 dă recşi şi ceva lei mărunt, ăla luase tot aşa, cu ochii. Eu am dus după, pă drumu ăla dă viloaie, fluieram aşa, odată am văzut unu gras la zid, am aruncat pă el, ras, că aveam foame, şî când eu am uitat sus văzut chipu ăla, da' io obişnuisem 'nainte cu el aşa serios, încruntat era dacă avea frunte, da' n-avea. Numa' atuncea lumina albastră a lăsat pă mine şî... eu uitat cum zâmbeşte, la mine zâmbea aşa, curat, cu ochii la el albaştri şi luminoşi, buni... am simţit deodată că plutesc, chiar

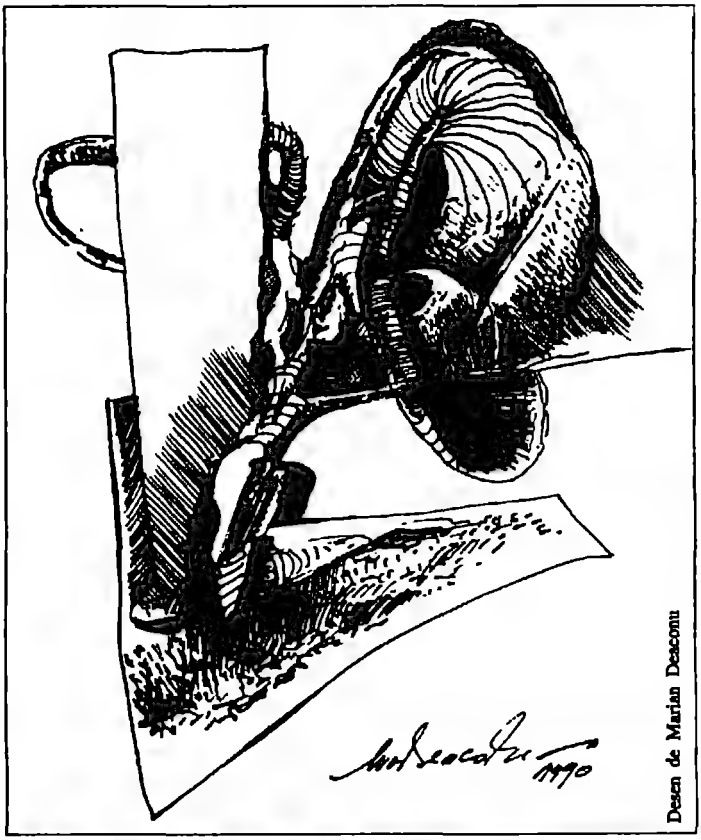

Desen de Marian Deaconu

pluteam, domnu stimat comisar, jur, începui eu să zbor vreo trei palme de pământ şi eu simţeam cum aşa uşor, fericit, aş fi vrut să fie toţi bucuroşi ca mine, lumea era atât frumoasă şi bună când ochii la el albaştri veghează acolo sus, vegheau, veghează la noi...

C: Ascultă! Tu baţi joc de noi? Nu mai beli ochii ăia ca Sfânta Fecioară!

M.AB-4: Ce?... A, scuza, stimate domnu, scuza mea, duc eu vorba. Am fost pe la nouă jum'ate la domnu stimatu Răuşescu, la poarta aia mare, cu zid marmură şi fier spaţiel a deschis paznic mare, lat. El la eu tras şut în cur când a lăsat să trec, aia aşa, dă poantă, io-am râs, dup-aia a venit domnu stimatu. Mergea pă alee cu iarbă cu fiica, una blondă, ţâţoasă, dă vro 16-17, bunăăă! Aia 'cea not tok cu enimăls, servanţi poate betăr, da' ăsta nu, că betăr el la travalii şî a zis p-unde să caut, în pivniţă mai mult ş-atunci se uită un pic în sus, la chipu' că lumina ca dracu' dă albastru în sara aia. Am uitat şî io: zâmbea chipu şî p-onoarea mea că nu e halucinări, io... da, am simţit iar bucurie, parcă simt şi acum, steaua de singurătăţi pentru eu, animal creat de voi. Inima mea sălta în piept, simţeam să explodez de bucurie... Brusc am auzit ţipăt şi am uitat, în jos, de unde zburam peste lume de gunoaie: fiica la Răusesco urla ca descreierată şi smulgea haine de pe ea. Avea trup superb, eu gata eram de iubire, ce păcat, era atât de găunoasă, simţeam mintea la ea de putregai tânăr. El... el s-a lăsat în genunchi, râdea la chipu ce zâmbea cu bunătate, iar eu bucuram o dată cu ei. Dar Răuşesco a început să plângă, să ţipe că nu mai poate, arde albastru, bolborosea ceva de morţi de foame şi fiu ucis, de crimă la el, de cinci care a câştigat alegeri zonale şi el a găsit bube, a condamnat la anulare, Doamne, cât murdari pot fi oamenii! Tot el sau oamenii de el uciseseră pe preotu Petruleasa, iar fiică de el nu era de el, ştia, se culcase cu ea... Oribilă, atât de oribilă era minte la el şi groaznice zbateri, eu aveam plin de milă de el, aproape că să plâng eu. La urmă a fugit în casă. Am auzit pocnet, fiică-sa a alergat spre mine şi sta agăţată de picioare la mine, eu coboram spre pământ. Ea tras de eu după ea înspre casă şi acolo, în una cameră, am găsit pe Răuşesco împrăştiat în bucăţi, sânge şi cioburi de oase mânjeau pereţi, podea... Chipu de pe cer a stins zâmbetu, a închis o clipă ochii, a stins albastru în care sălăase pe noi, apoi a redeschis. Erau la fel ca înainte, senini şi serioşi.

Mai jos în fişă scria: „AB-4-pericol comunitar de la telepatie şi halucinaţii, reacţii necontrolate. Posibil ucigaş la Răuşesco. De investigat-comisar Pamfil Ştefulea:" Apoi: „AB-4-anulare, executat 20.08. 2203."

Era doar jum'ate dosar. După aia veneau, mor mulţi.

„...Chipu' zâmbea. Am auzit ţipătu, dar nu ştiam..."

„...a fost atac de cord, dar domnu stăpân pomenea de zâmbet albastru care nu..."

Tot aşa, multe. La fel. Nu era că eu sum fricos. Dar la dosar era însărcinaţi Pamfil Ştefulea, care a murit suicis, alt nume, Fiodor Ornelov, ăsta pe el a implozat, uite, coloneluî Al-Assad Berrer, atac de cord, alţii, alţii, exces neuronime, virus nucleat... eu sum al 27-lea. Ştiam: la toţi ceilalţi zâmbise Chipu.

Măcar să am putere să nu uit eu pe cer...

Cerusem posibil information pe InterNet, măcar că nu era nimic. Cred că aveau careva ceva cu mine să pună pe cap „Faţa" asta de cur, de cer...

Seara am plecat. Nu ştiu cum, dar n-am avut să simt c-aş merge cu glisoru. Am lăsat la şoferu de mine taxa de zi. Am trimis liber, are el bucurie azi. Plângea la mine că, nevasta înşeală când el e în lucru noaptea, vroia să afle măcar cu cine. Eu nu stau departe de Comisariat, zece minute. Pe drum aud explozie. Nu e treaba de mine, am văzut pe ecran de mână că explodase casă prăpădită cu lider democrat. Facţiune de roşii... Era beznă, nici lună, mergeam pe lângă ziduri cenuşii, dărăpănate de la blocuri de Ferentari. Strada plină de gropi,

noroi de ploaie, pustiu. Nu mai ploua. Un locom suspendat, decapotat, trece pe lângă mine, care trei puşti cu inele aur în nări. Avea tatuat la obraz seceră şi ciocan roşii, urla mândri, arme în mâini, fluiera. A trecut cu urlet, unu chel, cu plăci zimţate, cornoase şi verzulii în creştet – cred că era „dinos", ăla a strigat ceva cu rânjet. Apoi era linişte. Am simţit deodată chipu. Deasupra mea, mare. N-am putut. Trebuia să văd, era ca reflector albastru pus pe eu.

Privea serios la mine, corect la mine privea. Ochii din cer, larg deschişi, au încruntat puţin, dup-aia a zâmbit, Doamne! A zâmbit! Am râs şi eu, am vrut a fi bun, fiindcă a învăluit pe mine o căldură bună, curată, blu. Apoi a început să doară, chipu răcit, parcă vroia să părăsească, era scârbă acolo, de ce? Adus eu aminte cum gătuisem pe Malcolm de la Innerprize, când să scap de delapidare, am văzut pe el cu ochi holbaţi, zbătea slab în mâini la mine... Procese la cei douăzeci de trădători care nu erau... Corali, la petrecerea aia, am ridicat ea să topăie pe umeri la mine, la ventilatoru antic, cu palete... intenţionat, da. Una din palete din alea, rotind, a izbit la ea în frunte, a tăiat calota, ce semn urât, acum e plină de sânge şi lacrimi de la ea, de la mine aici... un ticălos, şi el zâmbeşte de sus, ironic, rece albastru, dar nu vreau! Brusc, chipu dezvelit de sub norii de fum şi am privit: eram *eu*, chipu de eu în clipă de-atunci!

Undeva aude explozie. Ştiu, locom-ul cu trei puşti a lovit de zid, e făcut praf. Eu caut pistolu neutro, dar nu vreau, numai că nu se mai poate, nu pot răbda, lacrimi eu simt curg, iar el/eu zâmbeşte/zâmbesc, de-acolo de sus. Mare rană în cer, rană de păcat, zâmbetu plâns, iar râsul jale. Veşnic tot el, azi eu, căci veghea înseamnă pedeapsă.

„Fericiţi cei săraci cu duhu, că a lor va fi împărăţia cerurilor."

Genocid

În anul 2058, Bucureşti se numeşte Bukry, iar românii sunt o minoritate apatică. Un grup de români din emigraţie pun la cale un atac masiv împotriva romilor, etnia dominantă în Rominia, numele modificat al României. Se intenţionează folosirea unui gaz toxic, letal doar pentru respectiva etnie.

Acesta este unul dintre firele narative ale romanului ***Zeul apatiei*** *de Roberto R.Grant. Fragmentele următoare fac parte din el.*

Poladá, Rominia
Vineri 28.06.2058

Transportorul zbura silenţios deasupra unor dealuri aride. Era proprietatea unei companii de prospecţiuni şi exploatări miniere din Hong Kong. Alături de pilot, Anne Edmond. Îşi vopsise părul în castaniu şi se pigmentase. Ochii ei negri erau ai unei ţigănci get-beget. *Adrian m-a trimis să reprezint organizaţia. Şi să mă conving. Ştie de povestea cu Herb, dar mă iubeşte, sunt sigură.* În spate, doi bărbaţi. Tuan, un asiatic, probabil vietnamez. Trecea drept tehnician al companiei. Salas, un mediteranean păros (*grec, spaniol?*), figura ca reprezentant al unei firme de utilaje miniere din Paris. *Ăsta îmi aminteşte de Herb. Adrian mi-a spus că e de-al nostru, dar sunt sigură că este omul INTREPID-ului.*

GAZUL ARE O ACŢIUNE PSIHOTROPĂ. PROVOACĂ ANXIETATE ŞI DROMOMANIE REMANENTE. EFECTE ADIACENTE: CLAUSTROFOBIE EXTINSĂ, PENIAFOBIE, PSICROFOBIE. ESTE PREZENTAT SUB FORMĂ LICHIDĂ, ÎN RECIPIENTE AUTODISTRUCTIBILE.

CAPSULELE SUNT DESTINATE TESTĂRILOR. CONTEINERELE SE FOLOSESC ÎN ACŢIUNI DE MARE ANVERGURĂ, FIIND DISEMINATE DIN RACHETE, CONFORM UNUI PROGRAM, ÎN FUNCŢIE DE CONDIŢIILE METEO. ELIBERAREA GAZULUI LICHID ARE LOC LA O ALTITUDINE CARE PERMITE AUTODISTRUGEREA CONTEINERELOR ÎNAINTE DE CONTACTUL LOR CU SOLUL. EVAPORAREA SE PRODUCE ÎN TIMP UTIL.

SCENARIUL RECOMANDAT ESTE SIMULAREA UNEI INVAZII NOCTURNE DE OZENEURI.

– Ce înseamnă peniafobie? întrebă Anne.

– Teamă de mizerie şi de sărăcie, răspunse Tuan.

– Dar psicrofobie?

– Teamă de frig.

Au reuşit ăştia să facă o asemenea substanţă? Pare de necrezut. Spuse, mai mult pentru sine:

Polado înseamnă întins, dar satul e mic. Continuă, vorbind mai tare. Nu vom ateriza imediat, aşa mi-a spus Adrian. Ştii şi tu? Nu? Tuan înclină afirmativ din cap. Mai întâi, ne facem de lucru prin împrejurimi. Ne lăsăm în mai multe locuri, la derută. Avem pe-aici un sat de români. Şi el e bun. Pentru câţi oameni ne ajung capsulele?

– Zece mii, aproximativ.

– Trebuie să plecăm la timp. Să nu se facă legături.

Efectele sunt insidioase, spuse Tuan. N-o să avem probleme. Nu este un amoc.

Amocul e când încep să ucidă din senin? Să vrea sânge?

– Exact.

Anne rămase tăcută un timp. Apoi zise ezitant:

– O să rămân în Rominia. Văd eu cum mă întorc.

– Cum doriţi, zise Tuan impasibil. Apoi continuă, fără nici-o tranziţie. Salas va calcula poziţiile optime de lansare. Propun ca Polado să fie ultimul loc unde vom ateriza.

Anne încuviinţă. *Uneori toată ura îmi dispare şi aproape că m-apucă plânsul de dragul lor. Parcă-mi vine să nu mai plec de aici. Este neamul meu. Dar familia mea, ucisă de ei?*

Satul Limeşti era o aşezare banală, românească. Casele erau îngrijite, iar unele păreau părăsite. Aterizarea nu stârni nici-un interes. Câţiva copii se opriră la o oarecare distanţă şi priviră în tăcere. Anne îi chemă, dar nici unul nu se mişcă din loc, de parcă n-ar fi înţeles limba. Li se adresă apoi în româneşte. Aceeaşi reacţie.

Primăria se afla într-o casă dărăpănată, nezugrăvită de decenii. Primarul, un om bătrân, îmbrăcat în haine ponosite ce fuseseră la modă în Occident cu treizeci de ani în urmă, le spuse că nu este cazul să-i arate vreo autorizaţie:

Vă cred, doamnă, spuse cu voce egală. N-am de ce să nu vă cred. Puteţi să faceţi cercetări. Au mai fost prospectori pe la noi. N-au găsit nimic interesant. Poate că dumneavoastră veţi reuşi.

Ieşind din primărie însoţită de primar, Anne începu să se uite de jur împrejur, de parcă ar fi căutat ceva. Primarul interveni politicos:

Vă uitaţi cumva după casa domnului Loloró?

– Da, cred că da, spuse femeia.

Este într-acolo, după pâlcul acela de copaci. Puteţi să mergeţi pe jos. E aproape.

Clădirea nu era un conac, dar se vedea numaidecât că în ea locuieşte fruntaşul satului. În jurul ei se mai aflau câteva case mai mici, la fel de bine îngrijite. *Seniorul şi vasalii săi.* Condus de Anne, grupul pseudo-prospectorilor se apropie de poarta falnică.

– Nu e nimeni acasă, maică, le spuse o bătrână. Sunt plecaţi la oraş, la o înmormântare. Nu pot să vă las să intraţi, că aşa a zis domnul. Puteţi să staţi de vorbă cu domnul Nicu. Arătă către casa cea mai apropiată. Îl găsiţi.

Cel căutat se prezentă energic, privind-o cu îndrăzneală pe Anne:

– Dudum mă cheamă. Aveţi vreo treabă pe-aici, pe la noi?

– Facem nişte prospecţiuni. Căutăm minereuri. Avem aprobare de la Bukry, bineînţeles.

Domnul Nicu făcu un gest imperios cu degetul arătător. *Macho.* Anne scoase hârtia şi i-o dădu. Omul citi cu atenţie şi apoi strigă ceva într-un dialect doar pe jumătate cunoscut de Anne. Apăru un copil cu un decodor mic. Omul lui Loloró verifică autenticitatea hârtiei şi apoi zâmbi. Doar un canin îi era îmbrăcat în aur. Spuse:

Este în regulă. Vedeţi ce bine dotaţi suntem pe aici?

– Vom culege nişte mostre din sat şi din împrejurimi, spuse Anne. Apoi ne vom roti de câteva ori deasupra satului. Sper că nu se va speria nimeni.

Nici vorbă, spuse Dudum. Nimeni nu este sperios pe aici.

Rotirile lor nu stârniră, într-adevăr, nici-un interes. Lansară capsulele în nordul satului. Dintr-acolo bătea vântul. *O să-l apuce oare dorul de ducă pe domnul Nicu?*

Vreme de vreo patru ore, mai vizitară trei sate locuite de romi. Amiaza trecuse. Ajunseră în Poladá pe la ora trei. Aterizară în piaţa din centrul satului. Nişte câini prea bine hrăniţi pentru a fi periculoşi se opriră din hârjoană şi se aşezară pe cozi, uitându-se la ei. Se auzea muzică, din mai multe locuri. Dintr-o curte, glasuri. Se certau nişte femei. Interveni apoi vocea groasă şi poruncitoare a unui bărbat. Cearta scăzu în intensitate şi apoi reîncepu.

Drept în faţa lor era un restaurant. Erau şi în stradă mese cu scaune. Deasupra lor, o copertină de plastic lăsa impresia că se

va prăbuşi din clipă în clipă. La mesele de afară, câţiva clienţi. Nu păreau să consume alcool. În faţa lor se aflau sticle colorate, de plastic. Erau îmbrăcaţi în haine ce se purtau şi în Occident. *Second Hand.* Noii veniţi se aşezară la o masă.

– Am obosit, spuse Anne.

Dinăuntru apăru un om sigur de sine, urmat de un doberman maro. O salută pe Anne, fără să le dea vreo atenţie celorlalţi doi.

– Îmi dai voie? o întrebă.

Se aşeză pe scaunul rămas liber şi-şi aprinse o ţigară.

– Cu ce prilej pe la noi?

– Facem prospecţiuni, spuse Anne. Avem autorizaţie. Căutăm zăcăminte de minereuri. *Şi ăsta arată foarte bine. Niciodată un husăn n-o să fie ca unul de-al nostru. Ce dacă are un dinte îmbrăcat în aur. Şi eu am avut cândva.* Ăştia doi nu pricep nimic din ce spunem noi.

Vorbeau romani. Tuan şi Salas se uitau de jur împrejur, mimând curiozitatea. Din când în când, pricepeau câte un cuvânt englezesc, dar nu reuşeau să prindă sensul.

Ia ascultă, fă! zise unul. Tu eşti de-a noastră, nu? Nu eşti vopsită? Vezi că pot să te verific! *Am bucurie la purisanca asta. Nu plecă de-aici până n-o lovesc în creastă. Asta a fost lipitoare la viaţa ei. O văd după felinare. Este o pralină.*

Tu ce zici? îi răspunse Anne prin altă întrebare. Ce-ţi spune porţelanu' meu? Hm?

– Îmi spune că nu eşti husână.

– Totul este în ordine, le spuse Anne în engleză celor doi. Continuă în romani. Dar tu, că nici nu ştiu cum te cheamă, eşti hămuit?

– Dab îmi zice. N-am nevastă. Am avut, dar e cu iarba-n gură. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Sunt de-a voastră, mă. Am stat prin alte părţi, dar uite că m-am întors. Începu să râdă cochet. Mă ţii aici vreo câteva zile? N-ai vreo mesadă să mă mazilească?

Dab râse satisfăcut:

Nu ştii cu cine vorbeşti, fă! Nimeni nu suflă în faţa lui Dab, în satul ăsta. Cine împarte treburile aici? Hm?

– Tu.

– Aşa este, mirandolino! Da' ţie cum îţi spune?

Ăştia mă ştiu de Anne, dar pe mine mă cheamă Angelica.

Dab făcu un semn. Un om de la o masă alăturată se ridică imediat şi intră în restaurant. Apăru un ins zâmbitor. Obrazul lui gras strălucea ca şi cum ar fi fost lustruit.

Da, domnu' Dab, zise el în engleză. Vă putem servi cu ceva?

– Domnii vor ceva? folosi Dab aceeaşi limbă.

Da, răspunse Anne în numele lor. Adu-le nişte băuturi nealcoolice. În sticle închise şi să nu fie expirate. Continuă în romani. Ăştia se cacă pe ei de frică. Să nu cumva să ia vreo boală mai specială de la noi. Vreau să văd dacă au curaj să bea sau spun că li s-a făcut rău de la căldură.

Dab râni.

Licorile păreau OK. Tuan şi Salas băură conştiincios. Apoi o priviră întrebător pe femeie.

Da, puteţi să plecaţi. Eu rămân aici. Să-i spuneţi lui Adrian că vin în câteva zile.

Vântul dinspre nord bătea în continuare, moderat. Casa lui Dab era frumoasă şi mare. O bătrână o primi pe Anne, redevenită Angelica, cu un zâmbet foarte binevoitor, ca pe o rudă apropiată. *Mă simt bine, nu ştiu de ce, dar mă simt tot mai bine. Ce dacă e cam murdar? Prostii! Mania occidentalilor pentru curăţenie este o tâmpenie.*

– Bine ai venit la noi, maică! Bine ai venit!

Dab are un miros ciudat, foarte atrăgător. Parcă mi-l amintesc tot mai mult. Îl redescopăr.

Dezbrăcându-se, Dab o privea în ochi, de parcă ar fi vrut s-o hipnotizeze. *Am făcut de toate la viaţa mea.* Câinele intrase cu ei în cameră. La un semn întrebător al ei, bărbatul îi spuse că nu, nu-l vor da afară. Trebuie să fie tot timpul cu mine. *Asta îmi aminteşte de vremurile când făceam meserie şi am dat peste bătrânul ăla bănos, cu câinele lup. M-a pus să mă regulez cu câinele. El s-a dezbrăcat la pielea*

goală şi a scos o sabie. A început să fugă încoace şi încolo, strigând ordine de luptă. Încălecaţi! Descălecaţi! La dreapta, tăiaţi! La stânga, tăiaţi! O fi fost actor, dracu' să-l ia, o fi jucat în vreun film istoric. Am câştigat atunci cât într-o lună. Dacă nu-mi dădea banii, îl termina peştele meu. Îi băga sabia aia în cur.

Ţăran, ţăran, dar nu prost. Nu se grăbeşte. Uite cum mă mângâie, de parcă ar fi un meseriaş de la oraş, un gigolo cu diplomă.

Tot ciobăneşte este cel mai bine! Aaah! Aşa! Loveşte-mă! Izbeşte-mă! *Cerbură!* Cerbul meu!

Savurându-şi orgasmul, Anne simţi dintr-o dată că nu mai are aer. Dab se opri. Femeii i se păru că şi el se sufocă.

Marea Neagră, portavionul Endeavour Sâmbătă, 29.06.2058

În apele internaţionale ale Mării Negre, portavionul Endeavour stătea la ancoră, profitând de vremea foarte bună. În seara trecută sosise un nou grup de credincioşi. Ultimul transportor se lăsase lin pe puntea de zbor odată cu apusul soarelui. Căpitanul Ted Orlando avusese un mic acces de furie. Al câtelea? *Cum, eu, militar de carieră din tată în fiu să ajung cărăuşul unor nebuni?* Se consolase destul de repede, văzând că şi noii veniţi erau nişte persoane foarte liniştite şi disciplinate. *Adevărul este că portavionul este total depăşit, iar eu, cu meteahna mea, sunt numai bun de pensionar. În fond, mi-au făcut o favoare lăsându-mă în continuare la comandă. Ce contează că nu mai ţin de U.S. Navy şi sunt angajatul unei secte ciudate? Îmi comand vechea navă. Asta este destul.*

Era ora zece dimineaţa. Credincioşii se pregăteau pentru predica zilnică. Avea să le vorbească Învăţătorul, omul care reuşise uimitoarea performanţă de a cumpăra un portavion de la marina Statelor Unite ale Americii. Cât costase? De unde avusese bani? Credincioşii, aflaţi sub influenţa unor substanţe binefăcătoare şi aducătoare de linişte sufletească, nu mergeau prea departe cu întrebările, mulţumindu-se cu nişte slabe nedumeriri. *De ce nu putem să stăm şi noi, ca toţi ceilalţi, într-un loc anume? De ce*

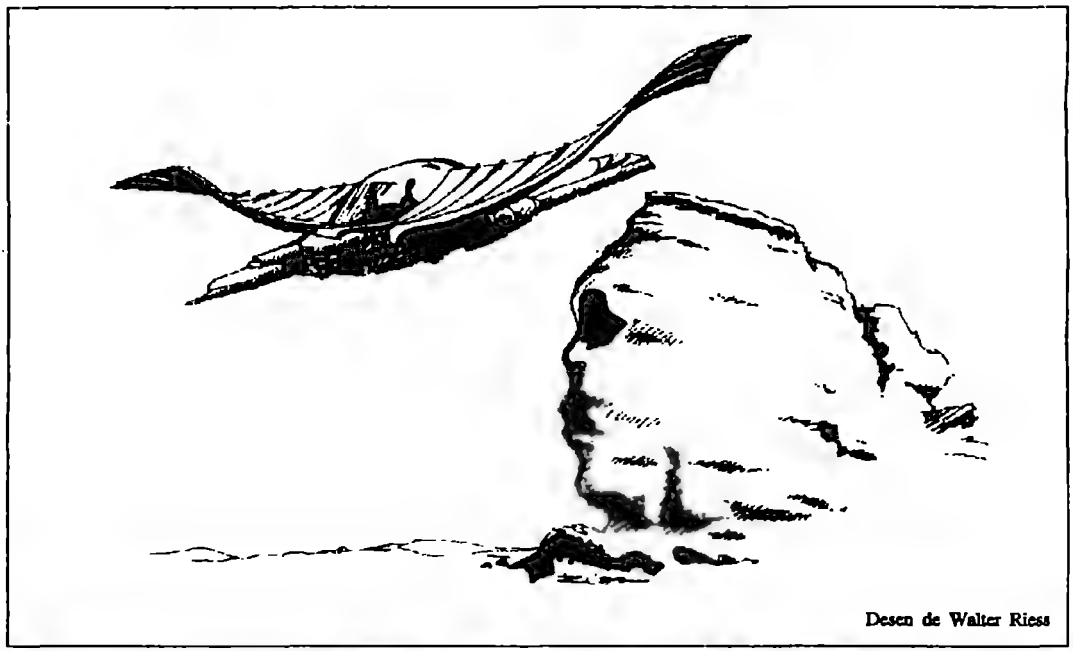

Desen de Walter Riess

eu, fermier de meserie şi iubitor al pământului, am ales să stau ani întregi, poate tot restul vieţii mele, pe mare sau pe ocean? Nu contează.

DOCTRINA ELIBERĂRII DE PĂMÂNT A FOST INIŢIATĂ ÎN ANUL 2057 DE UN CETĂŢEAN AMERICAN DE ORIGINE ROMÂNĂ: ELMER G. DAVIS, FOST ILIE DAVIDESCU. DOCTRINA PRECONIZEAZĂ INTERDICŢIA DE A LOCUI PE USCAT. PROZELIŢII, ÎN NUMĂR DE CÂTEVA MII, TRĂIESC PE NAVE. UNELE DINTRE ACESTEA SUNT ANCORATE ÎN PORTURI, ALTELE AU TRASEE ALEATORII. FONDURILE BĂNEŞTI ALE ORGANIZAŢIEI AU O ORIGINE NECLARĂ, PROVENIND DIN DONAŢII ANONIME. PREDICATORII SECTEI PROPOVĂDUIESC IDEEA CĂ VIITORUL UMANITĂŢII DEPINDE DE CONSTRUIREA ŞI ECHIPAREA UNOR IMENSE INSULE PLUTITOARE. PRINCIPALA ACHIZIŢIE A SECTEI ESTE PORTAVIONUL CU PROPULSIE NUCLEARĂ ENDEAVOUR, SCOS DIN UZ DE U. S. NAVY ŞI VÂNDUT CONTRA UNEI SUME NECUNOSCUTE. ECHIPAJUL TEHNIC AL FOSTULUI PORTAVION ESTE FORMAT ÎN MAJORITATE DIN CETĂŢENI AMERICANI DE ORIGINE ROMÂNĂ. CREDINCIOŞII DE PE ENDEAVOUR AU PROVENIENŢE ETNICE DIFERITE, INCLUSIV ROMÂNĂ.

Elmer G. Davis, Învăţătorul, apăru la ora zece şi jumătate. Era îmbrăcat într-o robă albă. Părul său blond-încărunţit îi atingea umerii. Barba sa, de aceeaşi culoare, era lungă şi deasă. Avea ochi albaştri, stinşi, de miop. Învăţătorul se opri în faţa zecilor de transportoare dezafectate, acoperite cu prelate verzui. Se întoarse spre credincioşi, îi salută ridicându-şi braţele. Aceştia îi răspunseră în acelaşi fel.

Iubiţii mei, începu Învăţătorul cu o voce bine timbrată de bariton, credinţa noastră este cea a viitorului. După cum ştim cu toţii, în fiecare zi numărul nostru se măreşte. În curând marele nostru proiect, cel al construirii unei insule plutitoare, va începe să devină realitate. Duhul sfânt al apei este de partea noastră. Din apele primordiale s-a ivit totul. Noi ne nutrim din forţa lor nesfârşită. Pe măsură ce vorbea, privirile i se înviorau, pierzându-şi opacitatea şi expresia de dezabuzare. Vom izbândi, iubiţii mei, numai dacă vom rămâne la fel de uniţi pe cât suntem acum.

În timp ce Învăţătorul continua să cuvânteze din ce în ce mai exaltat, un bărbat din ultimele rânduri se retrase discret. După el părăsiră rândurile credincioşilor încă vreo câţiva inşi îmbrăcaţi în veşminte rituale. Intrară cu toţii într-o cabină.

Îmbrăcat în alb, Adrian Eden părea şi mai nemilos. Privindu-i pe ceilalţi, el avu o grimasă de triumf. Vorbi în româneşte:

– Experimentul a reuşit. Întregul stoc de conteinere se află pe vasul acesta. Rămâne să avem condiţii meteo potrivite şi să nu se ivească ceva neprevăzut.

De unde ştii că a reuşit? îl întrebă Roger, un bărbat mai în vârstă, având aparenţa unui bonom. Am auzit că Anne a rămas acolo. Are posibilitatea să ne contacteze?

Nu, spuse răbdător Eden. Avem acces la un sistem de informare prin satelit. În cele două localităţi s-au înregistrat „mişcări de trupe".

– Ce anume? *Niciodată şeful nostru nu mi s-a părut mai calm şi mai binevoitor.*

– Grupuri de oameni s-au pus în mişcare, spre destinaţii necunoscute, precizează Eden. Fără motive aparente. Nu-ţi părăseşti satul, cu căţel cu purcel, din senin. E la mintea cocoşului. De la Anne n-avem deocamdată nici-o veste. Apare ea. Doar o ştiţi cât de descurcăreaţă este.

Apăru Herb Gilbert. Roba albă nu reuşea decât să-i înăsprească şi mai mult trăsăturile.

Să ştii şi tu, spuse Eden. Experimentul a reuşit. Lucrurile s-au petrecut aşa cum trebuie.

– Cu Anne ce s-a întâmplat?

Eden răspunse cu multă blândeţe:

Tocmai îi spuneam lui Roger. Poate să apară dintr-un moment în altul. Îşi înăspri puţin tonul. Acum o să vă rog pe

fiecare dintre voi să meargă la piloţii de care răspunde. Vă strângeţi, bineînţeles, după ce se termină predica. O să-l rog doar pe Paul să mai rămână.

Paul, un tânăr firav, având aerul uşor absent al informaticianului de geniu din filme, se conformă. Când rămaseră singuri, Eden îi spuse, privindu-l în ochi:

În afară de mine, doar tu şi Vlad cunoaşteţi adevărul. Ştiu ce au păţit familiile voastre. V-am studiat amprentele psihice. În mod normal, n-ar trebui să mă trădaţi. Paul scuturâ repede din cap, a negaţie. Nu mai este timp pentru sentimentalisme. Care pe care, asta e etapa. Dacă vrem să mai avem vreodată ţară şi să nu ne transformăm într-un popor rătăcitor pe planetă. Adăugă în şoaptă. De fapt, asta şi suntem, la ora actuală. Aproape strigă. Ia spune! O să te ţină nervii?

Se lăsă o scurtă tăcere. O întrerupse Paul, întrebând:

Cum acţionează substanţa, de fapt? Este virală, nu?

– Da. Iniţial, m-am gândit la o substanţă toxică de luptă, pur şi simplu. Apoi, mi-am dat seama că n-ar merge. Genomul poate fi atacat şi aşa, dar rămân urme în ţesuturi şi în sânge. Am rămas la o cultură virală. Declanşează o boală necunoscută. Să-i zicem gripă galopantă. Moartea survine relativ repede, după câteva ore. Un amănunt important. Imediat după contaminare, bolnavul devine inconştient. Nu mai poate comunica. Practic, rămâne în comă până la sfârşit. Mai repede sau mai încet, se va constata că sunt afectaţi doar posesorii unui anumit genom etnic. Vor fi cercetări, anchete şi altele de-astea, dar faptele vor fi consumate.

– Aş bea ceva, spuse Paul.

– Bună idee, încuviinţă Eden.

Îşi desfăcură cutiile cu bere. Paul vărsă câteva picături de bere pe jos.

Pentru sufletul lui Anne! spuse el neutru. Dumnezeu s-o ierte!

– S-o ierte Dumnezeu, murmură Eden.

Boala este foarte contagioasă, presupun, spuse Paul.

Nu tocmai. Eden se încruntă. Ceva mă sâcâie. Asiaticii n-veau cum să se gândească chiar la toate. Dacă Anne nu este nemaipomenit de rezistentă şi reuşeşte să le spună totul autorităţilor? Se duce tot planul nostru dracului.

– Nu prea cred, spuse Paul foarte calm. Să zicem că se întâmplă aşa. Numai Bukry şi Siby au sisteme antirachetă, defensive. Nu văd cum ne-ar împiedica, în mod practic. Ce fac? Cer ajutorul organismelor europene? Treburile astea nu merg atât de repede. După câte ştiu, aviaţia lor de vânătoare este ca şi inexistentă.

– Mai este şi povestea cu ascendenţii, zise Eden. Nu uita că nu mor doar ţiganii puri. Ai avut un bunic colorat, te-ai curăţat. Aşa s-a convenit. Ne place, nu ne place, asta-i situaţia. Va fi o mare suferinţă, apoi totul se va uita. Dacă păstrăm lucrurile în secret şi avem puţin noroc, poate că nimeni nu va şti vreodată ce-a fost în realitate. Cine dracu' se apucă să le facă teste genetice la morţi?

– Ia spune, zise Paul, transportoarele sunt chiar la dispoziţia noastră? N-o să avem probleme când o să decolăm? Şi cum o să le echipăm?

– Simplu, spuse Eden cu calmul său îngheţat. Echipajul navei este format în marea majoritate din români naturalizaţi. Nu ne-a fost deloc uşor să-i strângem la un loc. Sunt şi câţiva străini, în frunte cu Orlando, căpitanul. Pe ăsta l-am păstrat fiindcă mi s-a părut decorativ. Nava nu mai aparţine Statelor Unite. Ted Orlando este angajatul sectei noastre. Eden râânji. Vorbă să fie, sectă! Bătrânul are nişte regrete că a ajuns cărăuşul unor smintiţi, dar atât. N-are nici cea mai mică idee de ce se întâmplă în realitate. El ştie că transportoarele sunt de multă vreme inutilizabile şi se află pe punte pentru a fi arătate vizitatorilor, ca nişte curiozităţi. De altfel, el nu are cunoştinţe de aeronautică. El a fost şi este un marinar. Ca să nu fie nici-o problemă, l-am preparat psihic. Tot îi plac lui drogurile mai mult decât se cuvine. Doar n-avea vârsta pensionării când a fost scos din *U.S. Navy*. Dinspre partea lui, totul este OK.

În cabină intră precipitat un tânăr cu

părul alb. Ţinea în mână o hârtie. I-o dădu lui Eden fără nici-un comentariu. Apoi plecă.

Se menţionează o epidemie de gripă, spuse Eden, citind. În două localităţi. Comunicat oficial de la Bucureşti. Sau Bukry, cum vrei. Se strâmbă uşor. Băiatul ăsta, Vlad, ştie că trebuie să ne informeze numai pe tine şi pe mine, nu?

Evident. Este condiţionat. Mor eu, moare şi el. Suntem la fel ca tine şi Herb. Da fapt, o ştii prea bine. Noroc că secta condamnă ascultatul aparatelor de radiorecepţie. Băieţii nu sunt curioşi să afle ce se întâmplă în lume. Nici chiar piloţii. Misiunea lor este limitată. Ei îşi iau treaba foarte în serios şi-atât.

Da, sunt curioşi numai cum este pe lumea cealaltă, spuse Eden. Redeveni foarte serios. Acum este rândul tău. Ne livrezi informaţiile meteo, dai programele de zbor şi de lansare. Rămase pe gânduri câteva secunde. Ăia din Hong Kong au sugerat o chestie destul de deşteaptă. Să simulăm o invazie nocturnă de ozeneuri. Este posibil, ce părere ai?

Paul se uită ţintă la Eden şi spuse:

– Totul este posibil, în ziua de azi. Numai că mai e ceva. Adriane, cred că-ţi dai seama cât de riscantă este toată acţiunea. Elementele întâmplătoare pot să schimbe totul.

Eden îl privi fără să-şi ascundă plictiseala:

– Evident că sunt riscuri. Toată povestea este nebunească. Crezi că nu realizez? Ţine minte, băiatule! Nici-o acţiune rezonabilă nu este posibilă. De vreo treizeci de ani numai demersuri bine cumpănite am făcut. Ce-a ieşit? Un căcat. Vorbe goale, repetate la nesfârşit. Nimic concret. Între timp, românii cred tot mai mult că ei trebuie să stea risipiţi pe toată planeta. Asta-i soarta noastră, cică. Tot mai puţini speră să-şi recapete ţara. Te pomeneşti că suntem al treilea popor rătăcitor din timpurile moderne, după evrei şi ţigani, spun ei. În glumă şi apoi în serios. Poate a şi început să le placă suferinţa, cine ştie... Şi să fie compătimiţi... Poate că şi noi...

Vlad, tânărul cu părul alb, reintră în cabină. Părea emoţionat. Îi dădu o hârtie lui Paul şi plecă.

– Ce mai este? întrebă Eden.

Pronosticul pentru la noapte este favorabil. Vânt cu viteză relativ constantă din direcţia nord-vest. Se poate acţiona.

Dumnezeu nu-i ţigan, spuse Eden. Asta-i o vorbă a străbunicului meu. N-avea nimic cu ţiganii. Ba chiar îi simpatiza. Vorbesc foarte serios. Le boteza copiii. Dar să lăsăm poveştile! Cum am mai spus, este rândul tău.

Mai bine zis al calculatorului. Peste puţină vreme o să vă arăt o simulare amănunţită. Operaţia este foarte simplă, dacă stau să mă gândesc.

Da. Vor participa numai cei direct interesaţi. Restul credincioşilor de pe navă vor fi trataţi cum se cuvine. Băutura rituală îi va îndemna la somn. Chestiunea este discutată cu Ilie. Celor activi li se va administra un antidot.

Pentru a treia oară, îşi făcu apariţia tânărul cu părul alb. De această dată, era foarte agitat.

Ce s-a întâmplat, Vlade? îl întrebă batjocoritor Eden. Vin rachetele ţigăneşti peste noi? Clipele ne sunt numărate?

Noul venit nu zâmbi. Spuse:

Avem o informaţie de ultim moment. Epidemia de gripă a fost legată de vizita unui transportor de prospecţiuni miniere. Un comunicat oficial arată că acesta a aterizat în mai multe localităţi. Nimic despre faptul că au fost afectaţi doar romii.

Paul începu să înjure în şoaptă.

– Ai ceva de spus? îl întrebă rece Eden.

Ce-ţi mai trebuia verificare? Crezi că ăia din Hong Kong se joacă de-a viruşii?

Vlad se mişcă de pe un picior pe celălalt. Pe faţa lui, nemulţumirea lupta cu teama de a-l supăra pe Eden.

Are dreptate, spuse în cele din urmă. A fost o eroare.

Eden îi privi pe rând, ca şi cum i-ar fi văzut atunci pentru prima oară.

Şi ce-aţi vrea să fac acum? Să vă cad în genunchi? Maimuţări regretul. Iertaţimă, iubiţii mei! Am greşit! Schimbă tonul.

Am procedat foarte bine, de fapt. Trebuia să am certitudinea. Miza este prea mare. Dacă până diseară intervine ceva, înseamnă că ne cărăm de aici şi amânăm acţiunea.

Şi dacă ne atacă? întrebă Paul.

– Cu ce dracu' să ne atace? zise dispreţuitor Eden. Cu lotcile din Delta Dunării? Sistemele lor antirachetă nu sunt bune pentru aşa ceva. Până angajează pe alţii, treaba a fost făcută. Chestiunea este să nu supărăm forţe cu adevărat periculoase. Râse crud. Mă întreb ce ar face OPE, dacă ar afla cum stau lucrurile în realitate. Ne-ar scufunda sau s-ar face că plouă?

Ar mai fi o întrebare, zise Paul. Îl privi întrebător pe Eden. Dacă n-ai nimic împotrivă.

– Spune! zise Eden.

– De unde ştim că oamenii de pe Endeavour nu află nimic?

– Cum să afle?

Poate ascultă unii pe blat la radio. Transportorul cu pricina s-a întors aici. Se pot face nişte deducţii.

Eden clătină din cap a exasperare:

Transportorul nu mai seamănă cu cel descris de romi. Şi-a schimbat însemnele. În programul lor era să-şi reia sigla sectei noastre. Imediat după încheierea misiunii.

– Este totuşi un genocid, murmură Vlad.

Genocid, pe dracu'! exclamă plictisit Eden. Foloseşti şi tu cuvinte mari. Nu sunt chiar toţi în România. Au mai rămas şi prin străinătate, de sămânţă. Nu le duce tu grija. Chestia cu exodul n-ar fi mers. Pentru simplul motiv că este imposibil de realizat o asemenea substanţă. Cel puţin aşa zic specialiştii.

Vlad părea din nou stăpân pe sine. Spuse blazat:

Este o chestiune de şansă. Dacă fac legătura, ne putem aştepta la orice.

– Două legături, zise Paul.

Corect, continuă Vlad. Mai întâi, să bage de seamă că mor doar ţiganii. Al doilea, să le treacă prin minte că nişte nebuni ca noi sunt în stare să pună la cale aşa ceva.

Eden surâse cu superioritate:

Aici chiar că ai dreptate. Este foarte greu să concepi o asemenea acţiune. Chiar şi în ziua de azi, când totul este posibil. Dacă reuşim, intru în istorie.

Ceilalţi doi schimbară o privire scurtă. Eden nu băgă de seamă, fiindcă privea undeva în sus.

Să mergem acum, spuse Eden. Cred că nu mai sunt nelămuriri. La predică au participat, practic, toţi oamenii de pe navă. Au băut cu toţii din licoarea rituală. De altfel, cred că şi fără asta nu i-ar fi interesat prea mult ce se va întâmpla diseară, după ce se va înnopta. De căpitan vor avea grijă doi băieţi de încredere. Dimineaţă, când se va trezi din somn, transportoarele vor fi, cuminţi, la locurile lor şi el va putea ordona pregătirile pentru plecare.

Pe puntea de zbor nu mai erau decât câţiva credincioşi, strânşi în jurul Învăţătorului. Văzându-i pe cei trei, Elmer G. Davis le spuse cu multă blândeţe:

– Duceţi-vă acum, iubiţii mei! Intraţi în cabinele voastre şi meditaţi la marile noastre adevăruri!

Credincioşii îl ascultară şi se îndepărtară.

Salut, Ilie! spuse jovial Eden. Cum a mers astăzi? Au băut cu toţii licoarea rituală?

Învăţătorul îi aruncă o privire rece:

În primul rând, eu nu mai sunt Ilie. Am renunţat de multă vreme la numele acesta lumesc. Spune-mi şi tu, precum toţi ceilalţi, Învăţătorule!

Eden râsc cam silit:

Bine, bine, Învăţătorule... Să nu zici că Adrian Eden nu ştie de glumă... Aici suntem numai între noi, nu este nevoie de nici-o comedie. Ştii bine asta.

Ochii predicatorului se măriră. Spuse, ridicând tot mai mult tonul:

Ai pronunţat cuvântul comedie? Am auzit eu bine sau mi s-a părut?

Eden avu unul dintre rarele sale momente de bună dispoziţie:

Bine, mă, nu comedie. Am spus tragedie. Eşti mulţumit?

Fostul Ilie Davidescu începu să se plimbe încoace şi încolo, cuprins în mod vădit de iritare. Briza îi flutura pletele şi barba într-un mod decorativ. Spuse:

– Da, sunt mulţumit. Fiindcă tu şi ai tăi puneţi la cale o tragedie a unui popor nevinovat.

Eden îl privi încremenit. *Ăsta face exact ca ăla din Paris, nenorocitul acela de Balsamo. Doamne, Dumnezeule! În ce chestie m-am băgat!*

Paul şi Vlad rămaseră tăcuţi, urmărind scena de parcă n-ar fi avut nici-un amestec.

Eden făcu doi paşi repezi în direcţia Învăţătorului, dar se opri. *Dacă apare vreun credincios pe punte şi mă vede că-l pocnesc, mă linşează cât ai clipi din ochi.* Se calmă şi vorbi foarte prietenos:

– Dragă Ilie, Învăţătorule, noi am pus la punct o anumită operaţiune. După cum ştii, ai cumpărat acest portavion cu banii daţi de o anumită organizaţie. Credincioşii tăi sunt oameni nevoiaşi. Subzistenţa sectei este asigurată tot de noi. Nu? Hai să fim rezonabili!

Rezonabili? strigă predicatorul, indignat. Asta ceri tu unui om ales de Dumnezeu?

Eden privi îngrijorat în jur. Nu era nimeni. Credincioşii respectaseră indicaţia mai marelui lor. *Trebuie să fac ceva. Probabil este tot ALZ. Dar de data asta soluţia radicală nu mai este posibilă.* Bine, Învăţătorule, spuse, fac cum zici tu. Te ascult.

– Satană! izbucni Elmer G. Davis. Cum o să faci tu ce spun eu? Îşi ridică mâinile şi începu să le agite prin aer, parcă semnalizând într-un cod numai de el cunoscut. Crezi că eu nu ştiu ce ai de gând? Vrei să întorci cursul istoriei altfel decât prin iubire, asta vrei să faci. Îi voi chema pe credincioşii mei şi le voi spune tot adevărul despre tine. Chiar acum o voi face!

Eden vorbi în aparatul său portativ. Predicatorul strigă:

Crezi că îl poţi chema pe vreunul dintre torţionarii tăi? Află că mă aflu deasupra puterilor tale lumeşti. Nici n-ai să mă poţi atinge!

– Eşti cretin, du-te dracului! spuse Eden scârbit, îndepărtându-se împreună cu Paul şi Vlad.

Se ivi Herb. Văzându-l, predicatorul se schimbă uşor la faţă. Privirile lui exprimau un amestec de nedumerire şi teamă.

Pe scara îngustă, Paul îl întrebă pe Eden:

– Gripa nu se răspândeşte singură? Din moment ce a fost diseminat virusul?

Eden aşteptă până se aflară la nivelul inferior. Îi explică răbdător:

Ce folosim noi este un virus cu putere de răspândire relativ mică. Vreau să spun că rata molipsirii este destul de scăzută. Mi-au explicat ceva galbenii despre asta. Spuneau că dacă fac precum în romanul lui Stephen King, riscă să atingă şi alte genoame. Nu sunt genetician.

– Da. Pricep, spuse Paul.

Eden continuă imperturbabil:

Încă o chestie. Poate că nu ştii, dar la noi în ţară este acum un fel de feudalism. Oamenii nu călătoresc decât în cazuri speciale. În principal, o fac cei mai bogaţi. Doctrina de stat, evident nerecunoscută, este să parceleze societatea. Dacă informaţiile nu circulă, lucrurile sunt mai simple. Pricepi? Nu se călătoreşte, nu se răspândeşte molima. Este clar.

Marea Neagră, portavionul Endeavour Duminică, 30.06.2058

În noaptea trecută operaţiunea fusese anulată în ultimul moment, din cauza unei modificări meteo. Eden începuse să înjure, spre mirarea celor din anturajul său.

Este prima oară când îl aud vorbind aşa, spusese Herb, uluit. El ţine să treacă drept un domn din cap şi până în picioare. Niciodată nu şi-a permis să vorbească urât.

Păi, da, spusese Vlad, acum ne arată că este şi el un om, totuşi. Este foarte greu să fii supraom. Ce s-ar fi făcut dacă ar fi fost, să zicem, neamţ? N-ar fi avut la dispoziţie, practic, nici-o înjurătură mai acătării.

În seara zilei de duminică, Eden părea remontat. Alura lui era iarăşi cea a unui aristocrat adus de soartă în fruntea unei conjuraţii istorice. Statura lui mică era iarăşi compensată de o anume maiestate a atitudinii. Pe portavion dispăruse tensiunea provocată de Învăţător. Acesta, tratat cum se

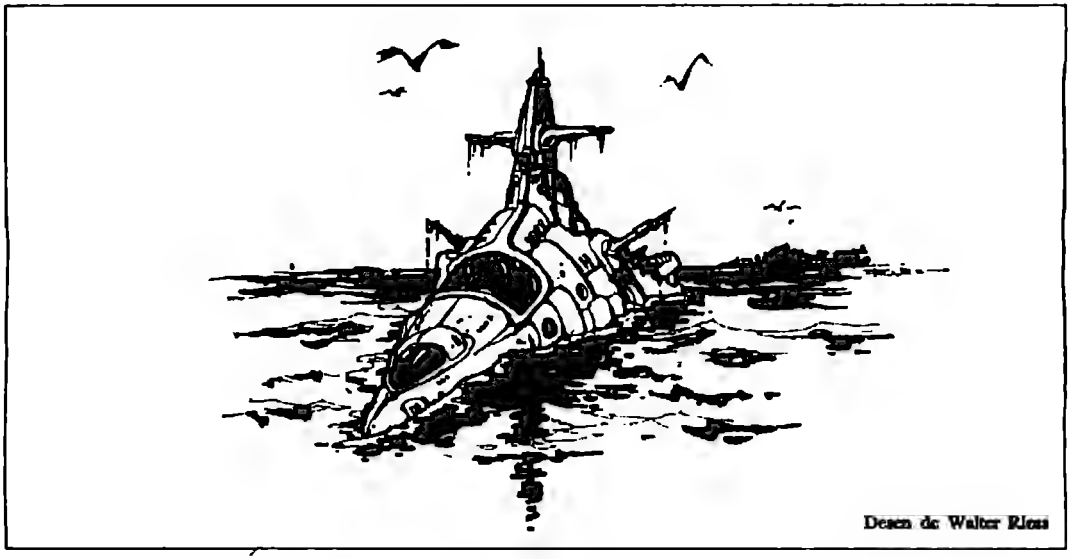

Desen de Walter Ricci

cuvine, îşi recăpătase aerul serafic, de fiinţă desprinsă de cele pământeşti. Nimic preocupant nici din partea căpitanului Ted Orlando. Vestea că pornirea spre tărâmuri mai exotice urma să fie decalată cu douăzeci şi patru de ore îl lăsase rece.

După predica de seară, când credincioşii se retraseseră în culcuşurile lor, Eden îi strânse pe participanţii la operaţie. Vremea era favorabilă.

Nu există absolut nici-o problemă, îi anunţă el. Voi participa şi eu. Să nu cumva să credeţi că mă joc cu vieţile voastre, stând deoparte. Voi merge într-o parte a ţării care mă interesează în mod special. Cred că n-are nimeni ceva împotrivă. Ordinele de lansare le veţi primi de pe navă. Situaţiile neobişnuite vor fi raportate tot la centrul de pe navă. Practic, este vorba despre o operaţie de rutină. Doar eu am dreptul să modific ordinele primite de pe navă. *Ceva mă sâcâie, mă bruiază. În minte îmi răsar nişte imagini absurde. Sper că n-am făcut şi eu un ALZ. Tocmai acum, la spartul târgului.* Există nelămuriri?

Cei douăzeci şi trei de piloţi se foiră, ca la un semnal. Pe feţele lor se vedea o anume nesiguranţă.

– Dar dacă ne doboară? întrebă un bărbat bărbos. Dacă au aflat totul şi ne aşteaptă cu nişte rachete?

Eden avu un gest de enervare, repede reprimat. Spuse, articulând rar cuvintele:

După cum ştiţi, toate lucrurile au fost puse la punct. N-am pornit ieri acţiunea. Există nişte sisteme antirachetă doar în jurul oraşelor principale, două la număr. Nu există un sistem radar naţional. Noi am făcut nişte experienţe, nişte teste, mai bine zis. Nici unul dintre zborurile noastre n-a avut probleme. Băieţii sunt prea siguri de ei. Cine să-i atace? Sunt protejaţi. De altfel, după câte am auzit, au nişte probleme interne. Nu se gândesc ei la un atac din afară.

Bărbosul nu păru mulţumit de explicaţii şi făcu un gest de îndoială.

Da, spuse Eden, s-au petrecut nişte lucruri ciudate, după câte am reuşit să aflu. De exemplu, perechea imperială şi-a schimbat reşedinţa. Râse cu cruzime. Cu atât mai bine. Poate că la Palatul Imperial aveau adăposturi anti-bacteriologice.

Unde s-au mutat? întrebă neutru un alt pilot.

– În Herăstrău. Acum îi zice altfel, ştiţi voi. Şi-au făcut acolo nişte clădiri. Oamenii mei mi-au transmis că harababura este în creştere. Nici să vrem şi n-am fi putut găsi un moment mai potrivit. Altceva?

– Poate că ar trebui să aşteptăm evenimentele, interveni un altul, ezitant. Poate că

se dezagregă de la sine şi atunci lucrurile se vor schimba.

Eden începu să se plimbe încoace şi încolo, în timp ce piloţii se apropiară unul de altul, fără nici-un motiv.

Băieţi, interveni un ins înalt, vorbind româneşte, cum o făcuseră şi ceilalţi până atunci, cred că discuţiile astea n-au nici-un rost. Cu toţii ne-am angajat într-o acţiune, ştiind foarte clar despre ce este vorba. Cei din jurul lui se mişcară încet, îndepărtându-se uşor de el. N-o să ne înecăm ca ţiganul la mal.

Gluma păru că încălzeşte atmosfera. Eden avu unul dintre rarele lui zâmbete şi spuse:

Vom decola într-o jumătate de oră. Peste douăzeci de minute, fiecare să se afle în transportorul lui.

Eden plecă, urmat de Herb. Părea muncit de gânduri negre. Celălalt, în schimb, era la fel de impasibil ca întotdeauna.

– Ce se întâmplă? îl întrebă Herb, după ce intrară în cabina lui Eden. Nu te-am văzut niciodată atât de fiert.

Măi, Horia, începu Eden. Tu ştii că nu sunt omul care să dea înapoi atunci când este o situaţie grea. Celălalt nu făcu nici-un gest. Dar de data asta...

Herb îl privi cu o urmă de mirare în ochii lui bovini. Nu spuse nimic.

Eden, cu spatele uşor încovoiat, privind în jos, începu să vorbească mai mult pentru sine:

Totul este pus la punct şi trebuie să mergem până la capăt. Dumnezeu m-a ales pentru a duce la bun sfârşit această lucrare. Ţiganii nici măcar nu mai sunt creştini. Credinţa lor este mai degrabă păgână, satanică. Îşi ridică privirile şi se uită la Herb de parcă de-abia atunci l-ar fi zărit. *Tot prost a rămas bietul Horia. Ştiu că o să-mi îndeplinească ordinele ca un câine credincios. Dar ceilalţi? Nu cumva pun la cale o trădare?* Nu fac decât să îndeplinesc voia Domnului. Şi să-mi repun poporul în drepturile lui firești. Nimic altceva.

Herb se aşezase şi îşi aprinsese o ţigară. Îl privea atent pe Eden, ca şi cum acesta ar fi vorbit într-o limbă pe care n-o înţelegea decât cu oarecare eforturi. În cele din urmă îl întrebă:

– Nu este totul în ordine?

Eden se opri şi îşi îndreptă umerii. Vocea lui căpătă cunoscutul accent de comandă:

– Ba da. Nu există nici-o neclaritate. Se uită la ceas. Mai avem zece minute la dispoziţie. Ai observat ceva special?

– Nu. Dar nu te-am văzut niciodată atât de neliniştit. M-am întrebat ce-o fi cu tine.

Celălalt îl privi fix:

Nu este nimic cu mine. Vreau doar ca totul să decurgă conform planului. Să nu se ivească vreo întâmplare. Ştii tu... *Ştii pe dracu'!* Ceva neprevăzut poate să răstoarne cel mai bun plan. *Adevărul este că mă bâzâie nişte imagini. De parcă m-ar fi prelucrat cineva şi mi-ar fi implantat ceva în creier. Nu cred că am mai avut aşa ceva vreodată. Poate că m-am îmbolnăvit şi eu. Tocmai acum. În ultimul moment. Trebuie să dau comanda de decolare şi eu... Am luat ceva pentru mărirea agresivităţii, dar nu funcţionează.* Nu văd ce-ar putea să se întâmple.

Herb părea din ce în ce mai nedumerit:

Nu este treaba mea, spuse el, dar nu cred că este bine să te vadă oamenii în halul ăsta. Ia ceva! Eden îl privi cu ochii holbaţi. Deschise gura să spună un cuvânt, dar renunţă în ultima clipă. Ştiu că mă crezi idiot. Nu asta e problema acum. Uită-te în oglindă. Eşti palid ca moartea.

Văd că faci metafore, încercă Eden să glumească. Până acum ai jucat rolul prostului. Mă întreb de ce. De ce? Hm? Pentru Anne? Îi plăcea ei aşa?

Herb ridică din umeri. Apoi se uită la ceas şi spuse:

– Hai să ieşim! E timpul!

În faţa transportoarelor erau aliniaţi toţi participanţii la operaţie. Herb li se alătură.

Eden se opri în faţa şirului dublu şi îşi privi oamenii. *N-am decât să le spun să plece. Asta am să şi fac. O simplă comandă. Nimic mai mult. Visul meu se va împlini.*

Prieteni! spuse. Momentul a sosit. *Imaginile acelor copii de ţigan mă înnebunesc. Privirile lor mirate. Ce dracu'! Unul dintre*

ei s-a apropiat de mine, cu mâna întinsă. Ochii lui erau extraordinar de curaţi. Limpezi. De câine? De animal inferior? Eu sunt un animal superior. Am dreptul moral să-mi salvez poporul. Copilul cu mâna întinsă. Popor de slugi. Sunt şi eu o slugă neputincioasă. Ortodoxia. Ne-a muiat pe toţi, pentru totdeauna. Cioran... Spunea... Să fim un popor de stăpâni. Copiii... Iarăşi şi iarăşi. Nu mai pot să suport. Cred că trebuie să amânăm acţiunea. Vocea lui era răguşită de emoţie şi nesiguranţă. Cred că nu am gândit bine. Totul este de fapt greşit. Nu putem să omorâm copiii. Indiferent de ce etnie ar fi.

Un pilot aprinse o lanternă. Faţa lui Eden părea îmbătrânită cu douăzeci de ani. Trăsăturile se prăbuşiseră. Ochii albaştri priveau în gol.

Linişte. Lanterna lumină alte feţe. Nemilos, din apropiere. Stupefacţie? Relaxare? Mulţumire incipientă? Uşurare? Neputinţă? Sentiment al înfrângerii?

Pilotul cel înalt, care făcuse gluma cu înecarea ţiganului la mal, făcu un pas înainte şi spuse:

Adriane, văd că te-au lăsat nervii. Adună-te! Până acum te-ai comportat ca un adevărat şef. Mergi până la capăt! Ce dracu'! Dă-o-n pizda mă-sii de treabă! Doar nu suntem nişte căcăcioşi!

Eden tăcu, împietrit. Privirile sale rămaseseră goale. Gura sa întredeschisă lăsa la vedere dinţi strălucitori.

Măi, Ioane, interveni un pilot din primul şir, adresându-se celui înalt, eşti tu în stare să dai ordinul în locul lui Adrian? Hm? Te lasă inima? Poţi tu să ucizi vreo două-trei milioane de copii? Hm? Cu sânge rece?

Ion se întoarse spre el cu mişcări lente. Spuse, încercând să vorbească răspicat:

Păi, de ce să nu pot? Aici e război, pe viaţă şi pe moarte. De ce pizda mă-sii să nu pot? Futu-le muma-n cur de cioroi! Ce, noi suntem mai prejos decât ei? N-avem coaie? Suntem atât de miloşi, încât ne cedăm ţara a doua oară? Futu-i maica mă-sii de treabă!

Nimeni nu mai vorbi. Se auzeau doar valurile făşâind de-a lungul bordurilor. Din rândurile piloţilor începură să se audă înjurături, rostite aproape în şoaptă.

De ce nu înjuraţi cu voce tare? îi întrebă Ion.

Glasul lui suna ciudat de neutru. Vorbise ca şi cum s-ar fi interesat de ceva aproape indiferent.

– Măi, se auzi o voce din rândul al doilea, hai s-o dăm în pizda mă-sii de treabă şi să ne ducem la culcare! Ce ne tot frecăm pe-aici? Ca nişte labagii? Eu oricum aveam de gând să las conteinerele deasupra mării, dacă vă interesează. Nu pot să-mi încarc sufletul cu aşa ceva. Linşaţi-mă, dacă vreţi!

La primele vorbe ale pilotului, Eden tresări; pentru o clipă, privirile lui exprimară energia. Apoi recăzu în starea de prostraţie de dinainte. Privi în sus, fără nici-un motiv aparent. Apoi se întoarse cu mişcări de om bătrân şi se îndepărtă. Herb se desprinse din rândurile piloţilor şi îl urmă. Auzindu-i paşii, Eden se întoarse şi îi făcu semn să rămână pe loc. Herb îl ascultă.

Grupul piloţilor se împrăştie. Părea că fiecare doreşte să rămână singur. Ion se apropie de marginea pistei şi privi îngândurat valurile mici, venite din întuneric. *Se pare că aici s-a încheiat acţiunea lui Adrian. Ciudat sfârşit! Aş putea prelua eu comanda, dar ştiu că n-o voi face. Lucrurile vor rămâne aşa cum sunt. Adrian nu va intra în istorie. Şi nici noi, cei de aici. Ne-au învins pentru totdeauna. De acum înainte, trebuie să aşteptăm o minune dumnezeiască.*

Se auzi zgomotul sec al unei împuşcături. Fără un cuvânt, piloţii părăsiră puntea de zbor. Se îndreptară spre cabina lui Adrian Eden. Acesta îşi trăsese un glonţ în inimă. Ochii lui albaştri erau îngheţaţi. Ion îi închise cu un gest neaşteptat de delicat.

– Dumnezeu să-l ierte! spuse Herb. *Până în ultimul moment a vrut să rămână un domn. Nu s-a sluţit, împuşcându-se în gură.*

Să-l ierte Dumnezeu! murmurară ceilalţi.

Desprindere lentă

Orice carte este istoria unei nedreptăţi sociale, a unei erori sau a unei iubiri.

– Doamne, spune tipul din faţa mea, au schimbat ăştia manualele şcolare. Complet le-au schimbat. Nu ştiu ce interes urmăresc, dar fiecare generaţie e educată în spiritul altor „adevăruri fundamentale" decât generaţiile care o preced. Poate că *îi* interesează să creeze între noi o stare de incomunicabilitate, sau altceva de genul ăsta... „Pe vremea mea", cum ziceau ăia dinainte, când eram eu tânăr – ne bârâiau la cap cu altă propagandă. Fiindcă, să ştii de la mine, „adevărurile fundamentale" sunt propagandă şi nimic altceva. De exemplu, dacă ai fi pomenit numai de parapsihologie în tinereţea mea, erai gata. Sau de OZN-uri. Nu-i vorbă, că şi acum asta reprezintă un risc – eu urmăresc problema şi toţi ăştia care vorbesc de OZN-uri mor ciudat. Uite, chiar şi artiştii... Caută ăştia fel de fel de explicaţii pentru moartea lui Jimmy Hendrix dar eu cred că e în legătură cu chestia asta cu OZN-urile. Ştii că a fost urcat în slăvi – mare artist mare – şi-a făcut de cap, a spus tot ce a vrut, a zis de Vietnam când la ei nu era voie, nu i-au făcut nimic, a fumat marihuana şi s-a masturbat pe scenă, nu i-au făcut nimic – la ei îi lasă pe artişti să se dea în bărci, au un adevărat cult al marilor artşti, cum îl avem noi pe al politicienilor şi soldaţilor (ei îl au şi pe al filozofilor – uite, Sartre, de exemplu...), dar, Hendrix, vreau să zic, cum a făcut un cântec cu OZN-uri, cum a încurcat-o. Ai ascultat *UP FROM THE SKIES* de pe *AXIS: BOLD AS LOVE?* (fac semn din cap că nu – sincer să fiu, mă cam plictiseşte cu vorbăria lui m-aş duce mai degrabă să dansez şi eu, ca ăilalţi din grupul meu, cu vreo gagică, la discoteca lor, dar m-a agăţat ăsta şi nu pot să plec aşa, pur şi simplu – cică e unul dintre ăia „marii" din gaşca ăstora – până şi ministrul îi acordă importanţă, iar eu nu m-am prea lămurit care este protocolul lor). Ei bine, zice tipul, eu cred că de la asta i s-a tras lui Hendrix. Ascultă *UP FROM THE SKIES* cu atenţie si o să vezi că e ceva mai special...

Tipul pare la vreo 40-45 de ani. N-am reţinut cum îl cheamă: Tudor Popescu, sau Ungureanu, sau Grămescu... E îmbrăcat cu blugi, poartă o geacă din piele neagră şi are un aer destul de snob, ca toţi ăştia din grupul de la Bucureşti, pe care nu prea ştii de unde să îi apuci. Se spune de ei că ar fi fost mari scule de dizidenţi înainte de Revoluţie, dar se învârt cu grangurii şi nu prea cred să fi fost aşa cum li s-a dus buhul.

Pe de altă parte, voi sunteţi generaţia televizorului, sunteţi pompaţi cu înscenările ăstora până când nu mai ştie niciunul dintre voi ce e adevărat şi ce e fals. Arta are caracter repetitiv, îmi arată spre filmul de pe ecranul televizorului din sală – cred că am mai văzut aiureala asta de câteva ori, dar, cică, e o peliculă celebră, a luat nu mai ştiu ce mare premiu... – da' ce mi se pare interesant e că nivelul intelectual a scăzut în asemenea hal, încât majoritatea dintre voi, chiar dacă urmăriţi ce se întâmplă pe ecran, nu sesizaţi nici măcar că e vorba de un film science-fiction şi de ce este ún film de imaginaţie. Fiindcă habar n-aveţi de

ipoteza ştiinţifică la care face aluzie filmul. Iar voi sunteţi (din păcate) *cel mai elevat* eşantion al tinerilor de vârsta voastră, al publicului mediu – ori, dacă voi nu înţelegeţi nimic, de ăilalţi ce să mai zic?...

Îmi face semn spre ecran şi mă întreabă dacă ştiu cum se numeşte filmul.

– *Desprindere lentă*. Aşa-i zice. DESPRINDERE LENTĂ. Dar despre ce e vorba în el? Uite, ideea e, de fapt, că Luna s-a desprins de Pământ printr-un proces lent. Lin! Că „s-a urcat la cer" încet-încet, la un moment dat. Că nu era întotdeauna aşa – că la început făcea parte din planetă dar, conform teoriei Kant-Laplace, că masa însumată depăşea masa critică a sistemului care, când a prins să se rotească, s-a desprins lent şi s-a îndepărtat până la punctul în care a amortizat momentul cinetic iniţial. Ia zi, crezi că printre cei cinci sau şase, câţi am mai rămas acum aici, există măcar unul care să fi înţeles şi conştientizat povestea de pe ecran? Mă tem că nu. Receptionaţi, *dacă* receptionaţi ceva, în mod superficial. Sau, neavând suficiente informaţii, luaţi lucrurile ca atare, orice aiureală vi s-ar spune – voi scoateţi cuminţi caietele de notiţe şi vă consemnaţi ce vă dictează cei desemnaţi drept „specialişti" şi „profesori", fără să fiţi în stare să înţelegeţi că toţi aceşti „academicieni" şi „decani" au fost promovaţi pe argumente politice, aşa că sunt tot atât de diletanţi ca şi voi în problemele de specialitate, iar majoritatea lucrurilor despre care vorbesc le cunosc de prin cărţi de popularizare – pe cele mai multe nu le ştiu nici ei ca lumea – dar vin şi vi le predau vouă ca pe nişte adevăruri indubitabile.

Priveşte către ecranul pe care imaginile filmului ale cărui efecte speciale au fost probabil simulate pe calculator – un cadru monumental al catastrofei cosmice şi, în acelaşi timp, fascinant.

„Când apele s-au despărţit de ape"

îl aud murmurând.

E un film fără actori – aproape un documentar ştiinţific dacă imaginile nu ar avea acel aer artistic. Cine l-o fi realizat? Când? Cum? Unde? Planetele uriaşe evoluează lent, în desfăşurări spaţiale privite din cosmos – culori mirifice, când pale, când înflăcărate, ilustrează cum, o dată cu partajarea făcută, reacţiile exoterme provocate de creşterea presiunii produsă de presiunea excesivă se liniştesc. Luna se răceşte mai repede. Apa luată după sine din oceanul primordial se întoarce înapoi înghetată din spaţiu, răcind scoarţa fierbinte.

– Şi, se întoarce iar către mine, ipotezele astea ale pământului PLAN. Şi ale ISTORIEI SCURTE... În pofida argumentelor de natură sensibilă, care păreau să susţină ipoteza Pământului sferic, şi cu care ne-au îndopat pe noi până la saturaţie, că ar fi „singura ipoteză confirmată de cercetarea ştiinţifică" şi alte aiureli, ştiinţa, iată, se întoarce la ipoteza PĂMÂNTULUI PLAN... Tot ce părea să susţină ipoteza privind realitatea altor planete n-au fost decât înscenări şi exagerări ale fanaticilor ipotezelor lui Ticho Brahe şi Bruno. „Zborurile cosmice" – nişte înscenări cinematografice ale serviciilor de propagandă ale Marilor Puteri. *Adevărul* – monopolul celor 7 mari concerne-trusturi ale Informaţiei mondiale. Vin ăştia acum şi ne spun că, de fapt, lucrurile sunt mult mai complicate. Că senzaţia de sfericitate e provocată de bombarea cristalinului. „Aţi văzut voi cu ochii voştri vreun astru sau vreo planetă rotindu-se? Nu! Luna e nemişcată, iar alte astre nu se văd cu ochiul liber. Ceea ce aşa zişii oameni de ştiinţă v-au prezentat drept alte planete nu au fost decât iluzii provocate de sistemele optice prin care v-au spus să vă uitaţi – înşelătoriile Satanei"

– Şi care e adevărul? îl întreabă un tânăr din generaţia '90, care s-a apropiat de noi.

– Şi eu de unde vrei să ştiu..., ridică din umeri tipul. Ştii? Cam pe vremea lui Cristos, nu mai ştiu ce rabin (parcă nu era totuşi Maimonides), scria că „în vremea noastră ştiinţa a ajuns la *certitudinea* că Pământul, Luna, Soarele şi alte astre şi planete sunt rotunde şi că planetele se rotesc împrejurul Soarelui. Azi, nimeni nu se mai îndoieşte că planetele sunt sferice şi că există mai multe lumi populate". Şi totuşi, iată, pe parcursul întregului Ev Mediu

TOATĂ LUMEA (cu câteva mici excepţii), ca şi acum, conform celor mai noi cuceriri ale cunoaşterii, vedea Pământul *plan* şi planeta Pământ singura lume locuită...

În filmul de pe ecran, imensa masă plană a Lunii se ridică tot mai sus pe cerul negru. Străluceşte alb, polarizat, pe cerul negru, plutind aproape paralel farfuriei Pământului albastru în ceaţa diafană a aerului înalt al stratosferei.

Cum îţi spuneam, se întoarce către mine iar, arta are caracter repetitiv, spre deosebire de ştiinţă. Aşa că, în vreme ce informaţia tehnică ne parvine în flux continuu, modelele pe care se bazează imaginea noastră despre lume, cele formative, sunt datele cuprinse în imaginea-plastică a unei poezii sau în metafora acesteia, care ne-a impresionat fără a putea explica prea clar de ce.

Dar ce părere ai, îl întreb, de faptul că ştiinţa modernă a căzut, după atâta timp, de acord cu dogma religioasă şi în privinţa vechimii Lumii. Istoria nu are decât 3.000 de ani... de fapt 5.000...

– Da... Facerea Lumii, vreme de milenii a fost considerată doar cu câteva mii de ani înainte de Cristos. Apoi, când religia a făcut concesia de a admite că nu era strict cât scria în Cartea Sfântă jup! ...-a şi dus la „milioane şi milioane de ani în urmă", deşi termenul acesta, „milioane", nu are nici o încărcătură de reprezentare pentru om. Sau poate tocmai de aceea... Înscenări. Propagandă. Când, până şi „dovezile de mii de ani" ale Bisericii (care, orice s-ar zice, sunt cele mai vechi şi de încredere) nu au, cel mai adesea, decât câteva sute de ani e consemnată la Vatican data când s-a admis înscenarea şi cine şi cum a „fabricat" moaştele respective... N-ar fi de mirare să aflăm că, de fapt, nici nu sunt „mii de ani" de Istorie, ci că Istoria nu are decât câteva sute de ani poate nici măcar atât cum spunea o dată o fată, Ruxandra Andrian, sefistă şi ea. Eu nu am trăit nici 50 şi mă tem să vorbesc până şi de realitatea evenimentelor mai vechi la care am participat, iar tipii ăştia, făcând pe oamenii serioşi şi dându-şi importanţă, au neobrăzarea, cu un arşic de nu se ştie ce vită între degete arşic pe care ei nici nu ştiu exact când, cine şi unde l-a găsit sau fabricat să ţină tirade sforăitoare şi foarte convingătoare despre ce era „acum milioane de ani" În urmă. Înainte de Cristos. Sau despre ce era pe vremea Genezei. Cosmice. Sau chiar înainte... O tâmpenie. Deducţii înguste la minte şi nedocumentate pornind de la nişte modele ale lumii care nici măcar nu se confirmă, scoase din nişte minţi incapabile să mă lămurească mulţumitor măcar de ce a fost acum cinci ani, sau care o să fie vremea mâine. „Profeţi mincinoşi"

Văzând că un nou sosit părea să se fi „lipit" la „maestru", m-am ridicat şi am plecat în sala cealaltă, unde se dansa. De la Revoluţie încoace nu mai ştie nimeni nimic. Toţi bâjbâie.

Trec pe lângă alţi doi „maeştri" care discută despre prăbuşirea preţului şi a tirajului la reviste şi cărţi şi despre intrarea pe Internet, în pofida faptului că în Occident i s-a deschis proces, sub acuzaţie de spionaj (sau poate tocmai de aceea o sculă bună, „garantată" pentru hoţii de la noi). Apoi mă încurc cu o tipă care-mi prezintă un fost securist „autentic" Dansăm în semiîntuneric şi discutăm despre moartea lui Dan Merişca. Un puşti, Adrian Bănuţă, mă acostează că, cică, vrea să scoată un săptămânal de science-fiction al „generaţiei '90" Îl asigur că o să-i dau şi eu ceva deşi nu am încă nimic concret scris, dar, dacă asta e condiţia de a te distra cu ăştia, de ce nu? o să scriu şi eu ceva SF. Nu poate fi prea greu... Cică „ăia buni" sunt invitaţi nu plătesc nimic la întâlnirile astea ale lor. Cât o mai ţine...

Călugărița

Ai reușit! Ești în inima Buncărului Călugărițelor pentru a doua oară!

A fost ușor să înșeli vigilența surorilor-păzitoare! Le-a fost necunoscut noul tău trup, capodopera vârfurilor chirurgiei metamorfotice (cinci bărbați care s-au bucurat să slujească toanelor tale). Și ți-au crezut povestea îngăimată printre lacrimi. Te-au înregistrat pe lista celor seduse și abandonate și te-au condus, îndatoritoare, până la un scaun de pe primul inel al Rotondei Negre.

Ești lângă podiumul rotitor, pe care tronează, cu trupul elefantin drapat într-o amplă sutană roșie – roșul e, spun ele, culoarea pasiunii și a răzbunării – chiar stareța Maica Alinătoare. Iar vocea ei – aceeași voce de stentor – lovind pereții imensei rotonde, zămislește ecouri învălmășite.

Mi-e milă de voi, fiicelor! Pentru că vreți să vă-ngropați aici, departe de goana după fericirea lumească! Pentru că vreți să vă jeliți, în zile și nopți pe care nu le știți cât sunt de lungi, visele răposate! Pentru că vreți să-mbătrâniți în post și-n plâns! Pentru că nu pricepeți că, acolo de unde ați fugit, EI se desfată! Pentru că nu pricepeți că trebuie – că e drept – ca EI să ispășească! Pentru EI și pentru înaintași – pentru tot neamul bărbătesc! EI, care ne-au pus jugul – și ne-au adus războiul! – după ce-au scăpat de matriarhat!

Au nu gândiți voi, fiicelor, că au rămas în libertate monștrii care v-au siluit, care v-au terfelit cum nici fiară nu își terfelește prada? Și monștrii care v-au smintit cu vorbe goale, care și-au râs de sfânta noastră nevinovăție, ca să vă zvârle pe urmă cu dispreț, ca pe o jucărie dezmembrată? Monștrii care-au făcut din voi obiecte dătătoare de plăcere, obiecte de-nchiriat? Monștrii care se însoțesc cu voi doar ca să vă transforme în mașini pentru trudit și procreat?

Au n-ați vrea, fiicelor, în loc de jale, fiorul răzbunării? N-ați vrea plăcerea – cea supremă – culeasă doar prin talpa proptită pe grumazul vrăjmașului răpus, învins tocmai în jocul lui nelegiuit, în care crede el că te-a atras? N-ați vrea să îi aveți drept sclavi becisnici, întotdeauna la cheremul vostru, pe monștrii care uită că o făptură asemeni vouă i-a cărat în pântec și i-a născut în chin?

Am vrea! O, vrem! Da, vrem! urlă nebunele în cor.

Firește că tu taci, așa cum n-ai făcut-o prima dată. Firește, Maica nu observă. Iar tu ai ochi să vezi, așa cum n-ai făcut-o prima dată, că rotonda – împânzită cu năluci. Pe inelele periferice, umăr lângă umăr, mii de holograme formează corul de care s-au lipit, la început timide, pe urmă pradă isteriei colective, vreo sută de femei, toate plasate pe inelele centrale.

Dacă o vreți într-adevăr, continuă Maica, cu un surâs de-a curmezișul feței late, noi, singurele monahii care n-au dezertat de pe planeta asta muribundă, sufocată de păcate, vă oferim puterea minții! Vă oțelim hulita minte scurtă, de muiere! O să puteți struni orice bărbat! Orice bărbat avut în fața ochilor, orice bărbat avut în amintire! V-ar plăcea, nu-i așa?

Da, da! se-avântă corul.

Deci, fiicelor, acceptați darul? Vă-ncumetați?

Da, da, ne-ncumetăm! Da, da! scandează corul.

– Eu nu! Ţipi tu. Şi te ridici, şi sari cu uşurinţă (atletul Jhin ţi-a mulţumit că l-ai „lăsat" să te-antreneze o lună) pe podiumul înalt, chiar lângă Maică. Eu – şi-ngenunchezi – eu am venit să te implor să-ţi reiei darul! Te conjur, izbăveşte-mă de harul ăsta blestemat!

– Da, da, ne-ncumetăm! continuă să urle corul – ca şi cum tu n-ai fi acolo, lângă Maică, gata să plângi, cu mâinile încleştate de poalele sutanei purpurii.

Netulburată, ca le face semn, şi ele, femei printre năluci părând asemeni lor, prind să se scurgă, în şiruri spiralate, spre ieşiri.

Tu ştii ce le aşteaptă. O chilie albă, două surori cu chipuri seci, îndemnul de a se întinde pe patul strâmt şi înalt; şi gelatina de un galben translucid, flască, rece şi rea ca hrana prost sinterizată, pusă pe frunte şi întinsă peste păr. Apoi, dementă, durerea, teama că ţeasta tocmai ţi se crapă – şi, fără veste, uşurarea, calmul, senzaţia de a fi parte dintr-un întreg – grăunte de nisip adăugat în dună –, comuniunea stranie cu miliarde de minţi străine, care se năpustesc, impresia că te pierzi spre a te regăsi parte infimă din conştiinţa unei enorme entităţi... Şi, într-un târziu, trezirea: din nou tu însăţi, ca şi cum nimic n-ar fi schimbat.

Dar ai plecat – atunci o nouă încredere mânându-te către viesparul lumii care te învinsese, care-ţi lăsase numai laşitatea sau tăria? – de-a fugi.

Şi a fost, la început, ca o minune! În preajma ta, bărbaţii îşi pierdeau voinţa. Le comandai gesturi şi vorbe după placul tău şi ei – sărmane marionete! – se supuneau, firesc, fără să dea vreun semn că ar fi priceput ce se-ntâmpla.

O vreme, te-ai amuzat cu şotii, punându-i să îşi rupă sau să-şi scoată pantalonii în incintele comune sau în buncărele oficiale, să facă tumbe în metrouri sau în tunelele autostrăzii, să-şi înjure şefii la recepţii sau la consfătuiri mediatizate, să scuipe-n farfurii la mesele festive, să... Oricâte şi de toate!

Dar, mai ales, i-ai obligat să se târască în genunchi în urma ta, plângând, cerşind o vorbă bună, un sărut, o mână-alintătoare poposită-n pripă pe-un obraz, sau numai o privire, fie ea şi rea!

Până ţi-a fost lehamite de traiu-ntre momâi! Şi ţi s-a făcut dor să simţi în braţe un bărbat adevărat. Zadarnic îţi porunceai să nu-l influenţezi, tot îţi scăpa un gând răzleţ, sau o dorinţă, chiar neînsemnată, ceva care să-l schimbe după pofta ta. Şi, Doamne, cum mai jinduiai după plăcerea aia pe care simţi c-o dărui! Şi cât o detestai pe cea primită – ai înţeles! – de tine de la tine!

Ai plâns când ţi-a fost limpede că, *pentru totdeauna*, bărbaţii aveau să-ţi fie doar anexe, cărora să le comanzi chiar fără s-o mai ştii, aşa cum le comanzi picioarelor să meargă!

Ai plâns şi ai fugit printre lesbiene. Le cunoşteai din vremea când te oploşisei în taverna Cocoşatei; atunci borâşeşi de fiecare dată, punând pe goană clientela. E drept că erau babe urduroase! Însă acum, când ţi-ai ales drept partenere femei a căror frumuseţe o invidiai, şi greaţa te-a lovit cu-aceeaşi violenţă, ai înţeles că vina o purta – şi o purtasc – sila stârnită înăuntrul tău de carnea muierească.

Şi ai fugit din nou! Unde puteai să fugi? În Buncărul Călugăriţelor, de parcă nu le-ai fi jurat că niciodată nu o să te-ntorci!

Tu te-ai întors, gata să dai surorilor averea jumulită de la cei care crezuseră că era dorinţa şi plăcerea lor să îţi îngraşe contul, gata să faci orice ca să te regăseşti pe tine, cea de acum trei ani, venită să-şi plângă-n mânăstire tinereţea irosită.

Tu, plângând, îţi dezveleşti de-a fir-a-păr durerea, acolo, prăbuşită, căutând zadarnic în ochii Maicii Alinătoare înţelegerea şi mila.

– Eu, Maică, am fost şi slăbită, şi amăgită, am fost şi curvă înainte de a mă refugia aici... Şi-ţi mulţumesc pentru că am putut să mă răzbun! Dar eu şi ura ne urâm, am stat prea mult alături! Vreau dragoste! Te rog, dă-mi-o-napoi!

În rotonda goală, Maica stă neclintită. De parcă tu n-ai fi.

Aşa că te ridici şi o priveşti în faţă.

– Vreau dragoste, îi strigi, nu mai vreau masturbare!

Maica se-nsufleţeşte. Te fixează, îngustându-şi ochii. Şi îşi înalţă colţul stâng al gurii – a dispreţ.

Vrei dragoste?! De ce n-ai luat-o când o puteai avea? Atunci te-ai tras aici, nevolnică, boccind. Şi noi – şi *eu* ţi-am dat putere! Ai vrut-o! Acum n-o mai vrei? Nu-mi spune *mie* asta! *Nu pot* să iau ce-am dat! Acum ai Harul, fato – şi o să mori cu el! Poţi să te sinucizi, adaugă, cu glasul îndulcit. E un păcat, dar eu te-absolv. Iar Ordinul îţi iartă jurământul nesocotit şi chipul măsluit sub care ai revenit în Buncăr. Mai mult *nu pot* să fac!

Ba poţi! De ce nu-mi spui în faţă că *nu vrei*? Tot am să mă răzbun! Tot am să stau în poartă, să afle smintitele care doresc să intre, să afle de la mine ce găsesc aici!

Blajină, Maica îţi zâmbeşte.

N-o să te oprim. Încearcă! Câte ţrezi c-o să întorci din drum?

Tu nu te laşi.

– Poate n-or să m-asculte. Dar am o armă. „Darul" tău! Bărbaţii or să se supună când o să le cer să surpe cuibul vostru blestemat!

– Se vor supune, aprobă Maica. Dar câţi vor fi supuşi de tine şi câţi de cele care sunt – şi-or să mai fie! – mii, şi care binecuvântează buncărul ăsta şi harul căpătat?

Te pierzi, îi prinzi umeri-n mâini, încerci să zgâlţâi cilindrul gros care îi este trup. Şi zbieri din nou, punând peste înverşunarea dinainte ciuda că nu o poţi clinti.

– Tu m-ai făcut neom! Vreau să fiu om din nou!

Maica se scutură de tine ca de un val de praf. Îţi întoarce spatele, coboară de pe podium şi îţi azvârle peste umăr, apăsat:

– Ce proastă eşti!

Tu ţipi în urma ei:

Ba nu! Eu *ştiu*! Vrei să subjugi bărbaţii! Vrei pentru tine lumea, chiar dacă e pe moarte, ciopârţită de nechibzuinţe, sufocată de păcate... Vrei s-o conduci prin noi, pe care ne-ai mânjit cu harul tău spurcat!

Şi taci – speriată. Fiindcă înţelegi ce-ai spus, Şi pentru că nu ştii de ce ai spus – de ce-ai gândit aşa!

Dar Maica îţi răspunde. Fără să se întoarcă şi fără să privească înapoi.

– Mă-ncumet să o fac!

Desen de Kris H.

Sarariman

Aproape se înserase. Afară era un amurg pentru care Cecil B De Mille şi-ar fi dat mâna dreaptă. Cred că singurul lucru bun cu care ne-am ales de pe urma smogului sunt amurgurile astea minunate. Însă culorile vii de afară nu izbuteau să pătrundă imaculate în hangar prin foliile mari de plastic murdar de funingine, lipite în ramele ferestrelor cu bandă adezivă care pe alocuri se desprinsese şi atârna în fâşii. Jos, printre boxe, începuseră să se aprindă lămpi cu carbid, iar oamenii încercau să dea impresia că se ocupă cu diverse treburi. Erau indiferenţi la spectacolul Tehnicolor cu efecte secundare cancerigene.

Eu unul încă nu m-am plictisit de amurgurile astea, aşa încât stăteam în pragul boxei şi foloseam spectacolul de seară ca fundal pentru vânzoleala din reţea. Era o schimbare plăcută, căci în cea mai mare parte a timpului, dincolo de fluxurile de informaţie ale reţelei, vedeam prin viziera ieftină, de plastic reciclat, grinzile metalice prăfuite ale hangarului. Aveam impresia că învăţasem pe de rost fiecare lanţ ruginit, cablu de fibre optice şi rufă jilavă întinsă la uscat, fiecare nit şi fiecare graffito care încărcau grinzile alea.

Părea o seară ca atâtea altele, cu muzică remixată de Mikel T. şi mirosuri de mâncare caldă. Pe urmă a apărut factorul poştal.

În hangare lumea nu prea avea motive să vină. Mai precis, avea suficiente motive să plece cu prima ocazie. De-aia fiecare vizită făcută de cineva din afară era o ocazie cu totul specială. Cu atât mai specială dacă, asemenea vizitatorului din acea seară, intrusul privea cu atenţie înainte şi avea aerul că ştie încotro se îndreaptă. Locuitorii hangarului bănuiau cu ce scop se făceau aceste vizite şi, de cele mai multe ori, bănuiala lor era întemeiată. Numai un lucru nu aveau de unde să ştie, în vreme ce vizitatorul trecea printre nesfârşitele şiruri de boxe cu pereţi din placaj umflat de umezeală, şi anume pentru cine venise acesta. Abia după ce intrusul trecea pe lângă ei şi mergea mai departe se liniştteau, înţelegând că nu pe ei îi căuta. Apoi, uneori se auzeau împuşcături, alteori nu se auzea nimic, şi vizitatorul refăcea în sens invers traseul exact cum venise. Fără grabă.

Numai că nimeni nu trimisese vreodată un asasin deghizat în factor poştal. Ar fi fost la fel de anacronic să-l trimită îmbrăcat în costum negru de ninja. Aşa, farsa ar mai fi avut o urmă de seriozitate. Cât despre posibilitatea ca vizitatorul care venea încet pe alee să fie un poştaş autentic... Din câte ştiam, singurul loc unde se mai puteau vedea factori poştali erau canalele cu filme vechi. Şi chiar şi acolo erau pe cale de dispariţie, fiind şterşi la editare, la fel ca ţigările şi sticlele cu băuturi alcoolice.

Pe măsură ce se apropia, în pragurile boxelor se iveau feţe curioase care priveau lung către el. Întunericul se îndesea, iar printre grinzile metalice se aprindeau proiectoare, scoţând în relief praful şi fumul ce pluteau în trâmbe groase sub acoperişul hangarului.

S-a oprit în dreptul meu şi s-a uitat întâi la Pavlov, violonistul de vizavi, apoi la mine. Pavlov stătea cuminte în prag, în costumul său ponosit din care probabil nu mai ieşise de când traversase Atlanticul, şi aştepta să vadă ce avea să se întâmple.

Mikel T. oprise muzica, dar din spatele nostru se auzea repetiţia de seară a băieţilor de la Shoot 2 Kill, o trupă uzbekă de fuzz-buzz. Se zvonea că înaintea fiecărei repetiţii trăgeau la sorţi cine la ce instrument urma să cânte.

Poştaşul a dus mâna la geantă, iar în clipa aceea mi-am spus: „Precis a venit pentru Mikel T. sau pentru Huan Lin. Nu pe mine mă caută. Nu sunt decât un operator oarecare." M-a privit în ochi şi a întins mâna către mine. Am simţit uşurare, dar şi o vagă dezamăgire. Nu mă aşteptasem să aibă în mână un plic.

Mi-a scanat cipul ID din lobul urechii prin viziera Panasonic pe care-o purta, apoi mi-a lăsat plicul de hârtie şi a plecat de unde venise. Era prima dată când primeam aşa ceva, şi nu m-aş fi mirat ca plicul să poarte un blazon sigilat în ceară roşie. Factor poştal... Plic de hârtie... Ce aberaţie! Până şi vânătorii de capete din Noua Guinee corespondau cu ajutorul unor laptop-uri conectate prin reţeaua de telefonie celulară.

Yo! zise Mikel T. Ce-i chestia asta?

– Nu ştiu, omule.

Am deschis plicul. Înăuntru era un bilet de maglev pentru San Diego şi un mesaj pe hârtie de orez care mă anunţa, printre înfloriturі politicoase, despre valoarea de neînlocuit a intuiţiei umane în descoperirea insolitului acolo unde instrumentele software nu pot sesiza decât banalul, că în urma solicitării mele eram angajat permanent ca operator. Fără antet, fără semnătură. Devenisem sarariman, dar nici măcar nu ştiam la care companie eram salariat.

Plec, omule, mi-am pomenit zicând. Plec la San Diego.

– Fără goange?

– Fără goange, Mike. Uite biletul de maglev.

– Când te-ntorci, omule?

Abia atunci am început să-mi dau seama ce însemna de fapt plicul pe care-l primisem.

– Nu mă mai întorc, omule. M-au angajat permanent. Sunt sarariman.

Mă privi neîncrezător.

Fii serios. Eu produc mixaje pe care le trimit prin discoteci de la Vladivostock şi Manila, Pavlov scârţâie la vioară, Huan Lin găteşte, puştanii ăia din Uzbekistan chinuie instrumentele, şi toţi ne prefacem că aşteptăm şansa de a pleca de aici, din hangar. Ne prefacem al dracului de bine. Nimeni nu pleacă niciodată decât ca să ajungă într-un alt hangar.

Ştiam asta la fel de bine ca el. De când orbitalii doborâseră toate avioanele care nu se aflau sub controlul lor, rămăseseră în toată lumea o mulţime de hangare goale în care primăriile îi adunaseră pe toţi cei prea săraci pentru a avea ceva asemănător cu o locuinţă. Aceia cărora sistemul plug'n'play nu le dăduse niciodată măcar umbra unei şanse erau siliţi să stea în ele, foindu-se încoace şi încolo, pierzându-şi timpul cu transputere pe care primăriile le aduceau la preţul de cinci OCU tona din Pakistan sau Laos, îmbolnăvindu-se uneori, iar în cele din urmă murind sub firmamentul nemilos din tablă ondulată. Singura diferenţă dintre hangare şi închisori era că închisorile nu aveau pereţii interiori din placaj muced.

– Hai că-ţi fac cinste cu o cină la Huan Lin.

Mike zâmbi şi-şi mângâie bărbuţa de ţap.

– Sigur, omule. Dacă faci cinste...

❑❑❑

Mâncarea chinezească nu era numai ubicuă, ci şi de un rafinament vecin cu ştiinţele ezoterice. Restaurantele cantoneze nu trebuiau confundate cu cele manciuriene, iar distincţiile culinare dintre subgrupurile etnice din interiorul grupului etnic chinez, care făceau deliciul iniţiaţilor, dădeau migrene tuturor oamenilor obişnuiţi, inclusiv majorităţii chinezilor. Huan Lin se născuse în San Francisco şi pentru el cuiburile de rândunică erau nişte chestii din crenguţe, lipite cu argilă sub streşini, pe care nu le mai văzuse din copilărie. Ţinea un local cu mâncăruri la minut în boxa de lângă mine, dar se încăpăţâna să servească numai mâncăruri cu specific american. Avea mare succes la inugranţii nou-veniţi, care încă nu se

lămuriseră că hamburgherii, cartofii prăjiţi şi plăcinta cu agrişe nu aveau absolut nimic în comun cu dieta de bază a americanilor.

Lin avea de fapt două boxe, una în care ziua gătea la o butelie cu biogaz şi peste noapte dormea, şi alta alăturată, în care erau aşezate două mese. La una dintre ele stătea Ghiorghios, un zdrahon care purta mereu un tricou cu inscripţia *Nobody Knows I'm a Lesbian*. Era o glumă aparte, pentru că Ghiorghios se născuse pe insula Lesbos. Ne-am aşezat la masa liberă.

– Ce vă dau, băieţi? zise Lin de după placa din beton care ţinea loc de tejghea.

– Două meniuri complete, zise Mikel T. cu un zâmbet hoţesc. Face cinste sarariman-ul aici de faţă.

Huan Lin şi Ghiorghios zâmbiră şi ei. Chestia cu sarariman-ul era bună de glumă.

– Va să zică pleci, omule, zise Mike. Cred că nu mai durează mult şi o să mă lansez şi eu în stil mare.

Am urmat cu buricele degetelor o ideogramă pe care un client mai vechi o scrijelise cu şuriul în plasticul mesei.

– Era şi cazul să plec. Începusem să mă simt ca la puşcărie în hangarul ăsta.

Mikel dădu din mână, iar lumina lămpilor îi licări pe ghiuluri.

– Am stat ceva timp pe la puşcărie, omule. Nici nu se compară în privinţa ventilaţiei şi-a curăţeniei. Şi ţi se mai dă şi potol gratis de trei ori pe zi, nu ca aici.

Lin ne întinse tăvile cu mâncare peste tarabă. Locul era atât de strâmt, că altfel nici nu prea ar fi avut cum să ne servească.

Ia mai dă-mi niţel plicul ăla, omule, zise Mikel, luând o gură de Toxi Cola. Mi se pare dubios că nu au pus şi ei un antet, ceva.

Mie nu mi se părea chiar dubios atunci, dar nu i-am spus-o. Companiile aşa-zis legale, în special acelea ale căror venituri proveneau din software, avocatură sau derivative, duseseră criptarea datelor la un rafinament extrem şi ridicaseră tehnicile evaziunii fiscale la nivel de artă. Trecuseră de mult de stadiul în care avûseseră o adresă geografică la care să vină controlul fiscului şi să-i ia la bani mărunţi. Sistemul plug'n'play şi reţelele de telecomunicaţii le dădeau posibilitatea de a nu fi decât un grup fluid de colaboratori veşnic pe drumuri şi o serie de fluxuri informaţionale foarte bine criptate. Cev greu de identificat, şi cu atât mai greu de taxat.

Desen de Hajime Sorayama

Ceea ce mai rămăsese din structura administraţiilor federale din teritoriile americane ducea o adevărată luptă de gherilă pe tronsoanele reţelei, descoperind adesea că firma criptată şi camuflată pe care o monitorizaseră îndelung, şi în care reuşiseră în cele din urmă să intre, graţie unor eforturi supraomeneşti, era, de fapt, o altă agenţie guvernamentală.

– Nu mi se pare deloc firmă serioasă, continuă Mike, ciugulind din cartofii prăjiţi. Uite, când lucram la Killafornia Kidz, treaba era cu totul altfel. Firma plătea impozite, asigurări sociale, îngrijire medicală, tot ce vrei. Ne trimiteau la dentist de două ori pe an.

– Credeam că stăteai la colţ de stradă, cu o doză-n mână şi alte zece-cinşpe-n buzunare, geană să n-apară gaborii.

Da' unde te crezi, omule, în secolul douăzeci? Lucram în farmacie, la halat alb, program nouă cu cinci.

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

Mai rămâne să-mi spui că ai fost şi la colegiu.

– Drogurile deştepte nu pot fi fabricate de oameni proşti, răspunse el cu un aer serios. Normal că mi-au plătit bursă şi am urmat colegiul la seral.

Până au venit Los Hermanos de la Coca şi v-au ciuruit consiliul de administraţie.

Amestecă gânditor cu paiul pe fundul paharului.

– Mda, cartierul s-a dus de râpă în ziua aia.

– Şi ce-ai făcut, te-ai urcat pe şest într-un marfar şi ai cântat din muzicuţă să-ţi treacă de urât până ai ajuns acasă, în Mississippi?

Heei, zise el zâmbind, arăt eu ca Sonny Boy Williamson? Nici nu ştiu de la care capăt se suflă în muzicuţă. Ca să nu mai spun că n-am mai văzut un marfar de nu mai ţin minte când. Am luat maglevul şi-am venit încoace. Noroc că am făcut la colegiu cursul ăla opţional unde-am învăţat despre mixaje.

– Şi fraţii?

– Cine n-a lăsat comerţul cu prafuri, a furat-o de la columbieni. Omule, ăştia n-or să se civilizeze niciodată.

❑❑❑

Făcutul bagajelor mi-a luat mai puţin de cinci minute. Nu aveam decât un rând de schimburi şi transputerul, care încăpeau lejer în geanta Nike. Cu geanta pe umăr, am ieşit din boxă. N-avea nici un rost să mai încui uşa.

– Ai grijă ce faci, zise Mikel T.

O să mă uit prin topuri, să fiu pe fază când te lansezi, i-am zis încercând să am convingere în glas.

– Sigur. Bate palma.

Întreptându-mă spre ieşire aveam un sentiment de neîncredere, ca şi când toată povestea ar fi fost un fel de farsă. Nu-mi venea să cred că treceam pentru ultima oară printre boxele alea mizerabile, că respiram pentru ultima dată aerul acela saturat de umezeală şi fum, că vedeam pentru ultima oară inscripţia *Frodo Lives with Elvis*! împroşcată cu vopsea roşie pe uşa cabinei duşurilor. Am chemat un taxi de la celularul străvechi legat cu o sârmă de tocul uşii hangarului, şi cu toate că ventilatorul aflat chiar deasupra mea hârâia ca un tuberculos în ultima fază, operatoarea reuşi să reţină corect adresa. Am aşteptat afară, între două băltoace, lăsând vântul să-mi zburlească părul.

Taxiul era un fel de gândac scund şi turtit, cu caroseria blindată acoperită de un strat gros de ciment. M-am aşezat pe bancheta din spate şi mi-am căutat o poziţie cât de cât comodă printre arcurile rupte. Între mine şi şofer se afla un geam antiglonţ întunecos, dublat pentru mai multă siguranţă de o plasă metalică cu ochiuri dese.

Du-mă la secţia de poliţie 101 şi aşteaptă-mă acolo.

La poliţie a durat mai puţin decât mă aşteptam, poate şi pentru că de la introducerea cipurilor ID deplasările populaţiei fusescră reduse radical. Subofiţerul de la evidenţa populaţiei, un negru între două vârste, cu părul tuns scurt şi laminat în plastic, îmi scană cipul din lobul urechii stângi şi introduse în EPROM permisiunea pentru deplasarea către San Diego.

Vă recomandăm să nu vă abateţi de la traseul declarat, îmi spuse el. Consecinţele ar putea fi neplăcute.

Simplul fapt că nu continuase avertismentul cu: „Efectul ar fi letal", confirma că încetasem să mai fiu un freelancer şi devenisem sarariman.

De la poliţie am plecat către gară. Străzile erau pustii, pline de gropi şi de moloz împroşcat de explozii. Clădirile locuite aveau ferestrele camuflate, iar printre ele se înălţau construcţii abandonate, cu faţadele ciuruite şi ferestrele sfărâmate. Din cabina şoferului se auzeau când şi când anunţuri de genul: „Ocoliţi intersecţia dintre Strada 21 şi Bulevardul Trei. Are loc o ciocnire între demonstranţi fundamentalişti X-Tension şi trupe paramilitare Feminazi", sau: „S-a semnalat un automobil capcană pe Strada 14, revendicat până în prezent de treizeci şi una de grupări şi facţiuni. Vă recomandăm schimbarea traseului"

Am ajuns în cele din urmă în faţa gării, o clădire art deco pe care ultima tentativă de retrodecorare o făcuse şi mai slută decât fusese înainte. Cadranul ceasului din turn atârna în câteva cabluri, iar îndărătul lui se zăreau în penumbră angrenaje ruginite. Am intrat în gară şi am trecut prin câteva detectoare, urmărit de privirile unor duri în uniforme, pe care n-am reuşit să le identific. Probabil erau dintr-o poliţie înfiinţată foarte recent. Dinspre oraş se auzeau focuri de mitraliere.

În sala de aşteptare se vedeau câţiva puştani care stăteau pe vine într-un colţ poştind o ţigară, două automate de cafea vandalizate şi o mulţime de scaune din plastic, murdare şi scrijelite. Nu-mi venea să le stric cheful puştanilor, aşa că m-am mai învârtit niţel până la venirea maglevului.

Vagonul în care m-am urcat era aproape gol. La un capăt dormeau duşi doi indieni îmbrăcaţi în cămăşi cadrilate, ceva mai încolo stătea un asiatic în costum, lucrând la un notepad cu interfaţă neurală, iar lângă locul meu un mulatru asculta la radio un discurs al ayatollahului din Regiunea Islamică Detroit. M-am aşezat şi, în vreme ce maglevul gonea în tăcere pe şina suspendată, am început să mă gândesc la oferta pe care o primisem.

Erau ani de când căutam de lucru prin reţele. Colindasem dintr-un spaţiu virtual în altul, operând pe transputere filipineze copiate după imitaţii chinezeşti de clone vest-americane ale unor Seiunuri străvechi, scotocind reţelele, adunând informaţii. Căutarea unor locuri de muncă şi, respectiv, sarcinile de lucru aveau, de cele mai multe ori, de-a face cu stocarea informaţiilor utile, aşa încât adesea îmi venise greu să-mi dau seama dacă eram sau nu angajatul cuiva, dacă ceea ce făceam era o probă de angajare sau o loterie, dacă aveam să fiu plătit sau nu. Învăţasem de mult să nu-mi mai pun problema dacă firma era legală. De cele mai multe ori firma era un program stocat într-un server din Mali sau Brunei, aşa încât distincţia era cu adevărat dificilă. Şi în cel mai bun caz fuseseră locuri de muncă temporare, pentru că trăim într-o societate plug'n'play.

Atâta timp cât sistemul plug'n'play s-a aplicat numai calculatoarelor, tuturor ni se păruse o chestie grozavă. Pe urmă a început să fie folosit şi cu oamenii, iar acum, după ce aflaserăm pe pielea noastră care erau consecinţele, era prea târziu ca să mai facem ceva. IA-uri Orbitech căutau colaboratori pentru o operaţiune, formau o firmă temporară cu numărul necesar de angajaţi, îi puneau la treabă, iar când treaba era gata dizolvau firma şi formau alta, pentru alte scopuri. Totul fără complicaţii inutile cum ar fi angajarea permanentă, asigurările sociale sau medicale, impozitele şi aşa mai departe. Eficient şi profitabil. Desigur, între o colaborare şi alta, operatorii umani trebuiau să-şi plătească chiria, să mănânce cât de cât ceva şi, eventual, să aibă ce îmbrăca, mai ales dacă aveau de gând să mai plece uneori de-acasă. Dar astea erau detalii care nu priveau trusturile orbitale sau inteligenţele artificiale.

Calificarea mea, dacă se putea numi calificare, era operator de date. În reţea aveam tot atâta individualitate ca o cărămidă într-un zid. Mai puţină, deoarece nici un zid nu conţine câteva miliarde de cărămizi care să se concureze una pe alta. În ultimele săptămâni răspunsesem câtorva sute de anunţuri din reţele, şi orice încercare de a afla în urma căruia dintre ele căpătasem locul de muncă ar fi fost sortită eşecului. Oferta de angajare nu-mi venise prin reţea, ca să-i

pot descoperi sursa. Nu aveam nici cea mai vagă idee pentru cine urma să lucrez.

În privinţa asta Mikel T. avusese dreptate. Oferta nu provenea de la nici o mafie cunoscută. Într-un efort de a câştiga respectabilitate, crima organizată adoptase manierele unor elite de la sfârşitul secolului trecut, inclusiv scrisorile cu antet, schimbul de cărţi de vizită şi costumele sobre purtate prin săli de consiliu. Cartelurile columbiene emiteau acţiuni şi titluri de valoare la bursă. Din spălarea banilor prin diferite organizaţii caritabile se redresau periodic economii din ţările lumii a treia, care altfel s-ar fi năruit de-a binelea. După privatizarea controlului fiscal şi a administraţiei deveniseră acţionari majoritari şi în structurile foste guvernamentale. Sigur nu urma să lucrez pentru o asemenea organizaţie care nu s-ar fi sfiit să-şi aşeze antetul pe o ofertă. Poate că aveam să aflu mai multe detalii în San Diego.

Într-o liniştе perfectă, maglevul încetini, apoi se opri. Afară se întindea deşertul, punctat ici şi colo de cactuşi decapitaţi şi de vehicule arzând.

– Ne cerem scuze. În urma unor ciocniri armate, şina a fost avariată. Vă rugăm să aşteptaţi până la remedierea defecţiunii.

Undeva în dreapta, un grup de blindate sprijinit de un baraj de artilerie ataca poziţii fortificate. De pe înălţimi li se răspundea cu tunuri antitanc şi mortiere. Prin ferestrele maglevului bubuitul înfundat al tunurilor şi şuierul obuzelor se auzeau slab, ca în vis. Nici măcar nu aveam idee cine se lupta cu cine.

Am deschis monitorul de pe spătarul scaunului din faţa mea. Un vehicul miniatural teleoperat transmitea în direct operaţiunea de reparare a şinei. Pe ecran se vedea activitatea frenetică a aşchiilor de şină care se adunau de unde le aruncase explozia obuzului. Văzută de sus, mişcarea de ansamblu amintea filmarea cu încetinitorul a împrăştierii unor fulgi de păpădie, numai că procesul se desfăşura în sens invers. Apoi, când aşchiile se aşezaseră fiecare acolo unde ştiau că le fusese locul, cele două jumătăţi ale şinei se alungiră încet pe pământ, una către cealaltă, ca doi şerpi metalici monstruoşi surprinşi într-un ritual de împerechere, după care fuzionară şi se contractară încet, revenind la înălţimea celorlalte tronsoane de şină.

Cu un fâşâit aproape insesizabil, maglevul porni mai departe. Când am coborât la San Diego, chiar înainte de ivirea zorilor, ayatollahul tot mai perora.

❑❑❑

San Diego era o versiune cubistă, cu suprafeţe din sticlă reflectorizantă, a iadului. În gară mi-am cumpărat o pereche de ochelari de soare-oglindă, ca să fiu în ton cu arhitectura şi să-mi apăr ochii de strălucirea orbitoare multiplicată la infinit în ferestre. La cât de cald era, cred că localnicii începuseră să se închine la aparatele de aer condiţionat ca la nişte moaşte făcătoare de minuni.

Taxiul în care m-am urcat avea caroseria acoperită cu holograme cinetice, bancuri de peşti exotici evadaţi din Disney Waterworld care conversau veseli, lăsând să le scape din guri şuvoaie de bule multicolore. I-am dat adresa şoferiţei, o mexicană cu părul lung care mă privea din când în când în oglinda retrovizoare. Purta şi o şapcă din aceea cu cozoroc, înclinată ştrengăreşte, cum nu mai văzusem decât în filmele din secolul trecut. La început n-am înţeles cum de o suporta pe cap, pentru că mie îmi venea să mă dezbrac şi de piele din cauza căldurii sufocante, dar în taxi era o răcoare plăcută. Sub oglinda retrovizoare se legănau două statuete mayaşe din plastic transparent, legate între ele cu un şirag de mătănii. Pe locul din dreapta stătea o hologramă în mărime naturală a lui Iisus. Mesia avea pe chip o expresie uşor stânjenită, provenind probabil din faptul că nu-i plăcea să fie văzut zilnic plimbându-e prin San Diego într-un taxi Mercedes cu aer condiţionat la bord.

– Cum se face că San Diego arată atât de bine? am întrebat-o mai mult ca să nu se prelungească tăcerea ce începea să devină apăsătoare.

– Are grijă reţeaua Kansai să protejeze investiţiile japoneze din zonă, îmi răspunse ea foarte concis.

Suburbiile erau ordonate pe linii drepte şi suprafeţe plane impecabile, ca un vis al lui Euclid. Pe alocuri se vedeau parcuri, gemând de mastodonţi vegetali producători de oxigen. Cred că fiecare fir de iarbă fusese rescris şi optimizat la nivel genetic pentru a contribui la purificarea aerului. De două sau trei ori ne-am intersectat cu pensionari care practicau jogging. Pantofii de sport pe care-i purtau costaseră probabil mai mult decât câştigasem eu anul trecut.

Taxiul ajunse în cele din urmă la destinaţie. Am coborât şi am plătit cu o carte de credit Fujitsu, pe care o primisem odată cu oferta de angajare. În timp ce taxiul demară, Iisus mă privi cu un aer trist şi-mi adresă un semn cu mâna. Ar fi putut fi un rămas bun, sau o binecuvântare.

Am descoperit că destinaţia mea era o clădire scundă şi urâtă, ca un cavou din beton supradimensionat. Singura deosebire dintre ea şi câteva duzini de alte asemenea orori cenuşii care se întindeau de jur împrejur erau graffiti-urile viu colorate de pe pereţi. În prag mă întâmpină un tip de înălţime medie, foarte atletic. Musculatura părea să-i fi fost iniţial grefată, dar se vedea că lucra mult la întreţinerea ei.

– Chestiile astea de pe pereţi parcă ar fi nişte imitaţii nereuşite după zidul Berlinului, am remarcat într-o doară, amintindu-mi vag un documentar pe care-l accesasem pe ArtNet.

– Am avut un contract cu Nakamura şi l-am adus pe Thierry Noir pentru decoraţii, mă lămuri tipul. Picturile au fost executate pe nişte folii ultrarezistente din policarbon, şi de fiecare dată când ne mutăm le desprindem de pe pereţi şi le punem iar ca decor în noul sediu.

Pe moment nu mi-am dat seama dacă glumea sau nu. În caz că vorbea serios, presupun că negustorii de artă ar fi trebuit să roiască deja cu bisturie, ocupaţi cu decuparea de eşantioane din opera inedită a lui Noir. N-ar fi fost prima dată.

Urmează să lucrez ca operator pentru dumneata? l-am întrebat.

Mă măsură din priviri, cu un aer amuzat.

Nu, nepoate. DatArmageddon nu are operatori umani cu excepţia mea, Alex Dickinson. De restul se ocupă cognoboţii. Hai înăuntru.

L-am urmat în semiîntunericul din sală. Din loc în loc, storurile cu lamele de aluminiu tăiau lumina intensă a soarelui de afară în feliuţe subţiri, neputincioase, care se târau cu un aer lamentabil pe parchet. Clădirea, ai cărei pereţi interiori fuseseră scoşi până la unul şi depozitaţi în ordine într-un colţ, sub o prelată plumbuită, cenuşie, fusese transformată într-un purgatoriu pentru culturişti. O mulţime de aparate cu înfăţişări bizare erau aşezate în şiruri lungi, pierzându-se în semiobscuritatea răcoroasă, ca o serie de montaje dedicate de un Torquemada suprarealist mortificării nemiloase a fibrelor trupului.

– Poţi să faci şi un duş, dacă vrei, mă îndemnă Alex, începând un şir de exerciţii pentru muşchii spatelui. După aceea te poţi apuca de lucru.

– Mai devreme ai spus că nu voi lucra pentru DatArmageddon, i-am răspuns, uşor derutat.

– Aşa şi e, replică el, continuându-şi exerciţiul.

– Atunci pentru cine lucrez?

Eu de unde vrei să ştiu? Am primit nişte OCU, mi s-a spus să te ţin aici o săptămână, după care-mi iau transputerele şi aparatele pentru condiţia fizică şi mă mut în alt oraş. Dacă vreau ca firma să-mi fie profitabilă, e bine s-o feresc de taxe cât mai mult cu putinţă, şi mutatul ajută la chestia asta.

❑❑❑

Pentru cineva care se ocupa cu crearea de software, Alex Dickinson lucra remarcabil de puţin cu transputerele. Mai precis, în săptămâna cât am locuit împreună nu le-a atins nici măcar ca să le şteargă de praf. Îşi împărţea timpul între lungi serii de exerciţii pentru muşchi a căror existenţă în anatomia umană nici măcar nu o bănuisem

până atunci, gătit, somn şi cititul cărţilor, ceea ce mi se părea demodat. Purta lungi convorbiri în surdină prin jokerul pe care-l avea implantat în mastoidă, fără să-şi întrerupă vreodată din această pricină exerciţiile fizice, iar seara, la uşa lui se oprea câte o limuzină, niciodată aceeaşi, din care îi făceau semn să urce femei pe care chirurgia estetică le cizelase până la perfecţiune.

Rămâneam singur, în strania pădure din metal şi fibră de carbon a aparatelor pentru condiţia fizică, şi căutăm informaţii prin reţele cu nesfârşita răbdare a unui culegător de perle. Mă întindeam într-un hamac din sfori de nylon albastru, suspendat între două grinzi, apoi îmi croiam drum printre fluxurile de date cu mişcări lente care ar fi putut fi confundate la prima vedere cu nişte exerciţii taijiquan. Când geometriile riguroase ale reţele erau înlocuite de fosfene neclare, coboram buimăcit din hamac şi-mi făceam un espresso veninos de amar. Alex revenea spre dimineaţă, de obicei înainte să se lumineze de ziuă, şi arunca o privire distrată la ceea ce lucram înainte să facă un duş şi să meargă la culcare. Când îmi văzuse prima dată transputerul izbucnise în râs, apoi mă pusese să-mi comand unul adevărat de la Orbitech, împreună cu un pachet de programe dintre care majoritatea urmau să fie lansate pe piaţă abia în anul următor.

Aşa mi-am început activitatea de *operator*, care s-a dovedit a fi diferită, şi totuşi îngrijorător de similară, cu aceea de operator pe care o desfăşurasem până atunci. Zilnic, uneori chiar de mai multe ori pe zi, primeam mesaje prin poşta analogică. Mi se desemnau obiective, locuri din reţea pe care trebuia să le accesez, informaţii pe care trebuia să le asamblez şi să le trimit mai departe pentru prelucrare. Sau, cel puţin, presupun că le trimiteam în vederea prelucrării. Nu ştiam – de fapt nici acum nu ştiu – cui anume le trimiteam. Pe atunci nu părea să aibă importanţă.

În majoritatea cazurilor erau informaţii din domeniul public. De mii de ori pe zi accesam liste de cumpărături, comenzi de taxiuri, cursuri ale acţiunilor unor opere de artă, prestări de servicii casnice, liste de abonaţi la medii virtuale, camere de discuţii în reţea, arhive de corespondenţe oficiale, un morman de trivialităţi aproape tot atât de insipide şi de repetitive ca nişte telenovellas.

Când săptămâna s-a sfârşit, am primit un plic cu o nouă destinaţie. Alex Dickinson

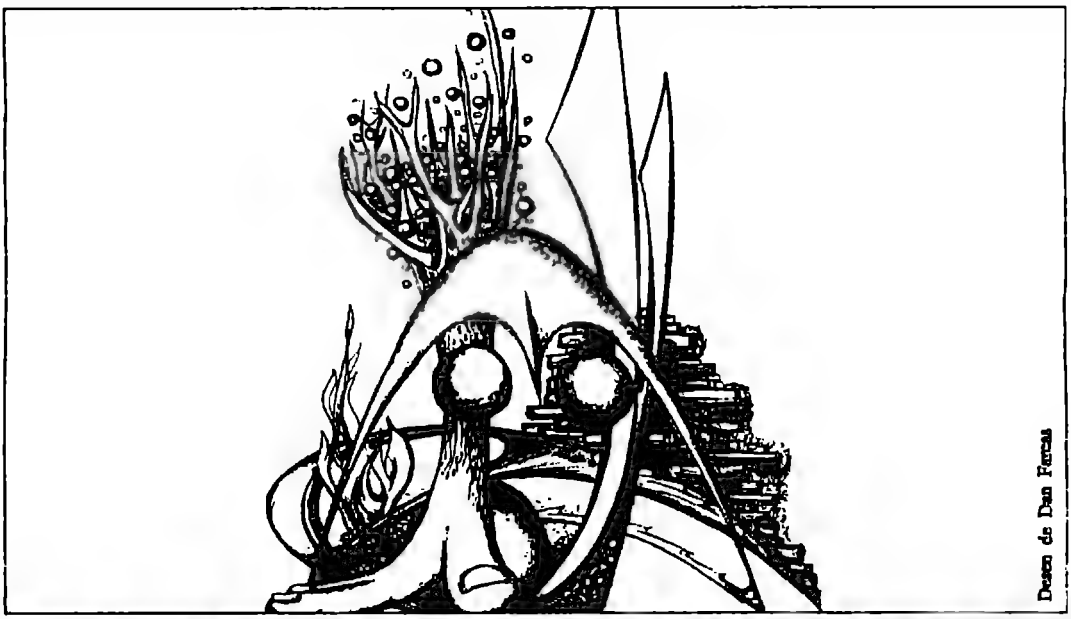

Desen de Dan Farcaş

îşi expediase aparatura în acea dimineaţă, iar acum strângea foliile din policarbon cu picturi de pe pereţii exteriori. Zidurile păreau mai mohorâte fără graffiti.

– Cum fac să te găsesc pe viitor? m-am interesat înainte de plecare.

Asta m-a întrebat şi inspectorul fiscal, nepoate, zise el zâmbind. Şi ce crezi că i-am răspuns?

❑❑❑

Următoarea destinaţie s-a dovedit a fi o hală industrială dezafectată din Kansar City. Interiorul fusese renovat, zugravit în latex alb şi împărţit în spaţii pentru birouri cu ajutorul unor pereţi de carton presat, înalţi până la piept, care urmau un traseu sinuos, reamintind vag curba fractală a lui Hilbert. Numai că până şi renovarea părea să fi avut loc cu destul timp în urmă, iar simulacrul de viaţă insuflat halei din secolul trecut părea să se fi risipit aproape complet. Majoritatea tuburilor fluorescente de deasupra birourilor încetaseră să mai lumineze, iar alte câteva pâlpâiau, ceea ce era şi mai enervant. Funcţionarii cu cămăşi albe şi cravate sobre, care ar fi trebuit să populeze locul, păreau a fi pe cale de dispariţie. Nici măcar nu erau înlocuiţi de hoarde de puştani puşi pe chefuit. Probabil că hala nu părea destul de industrială pentru gusturile puştilor din Kansar City.

În lumina săracă, pâlpâindă, hala depopulată părea să fi fost decimată de o epidemie secretă şi, în acelaşi timp, bântuită nu de umbre ale trecutului, ci, mai curând, de promisiunea unui posibil prezent animat şi prosper care refuzase să devină realitate. La scară mică, hala părea să emane ceva din dezamăgirea tăcută a aeroportului părăsit de la poalele muntelui Kilimanjaro, sau a terenurilor virane din Tsukuba pe lângă care viitorul trecuse fără să le bage în seamă. Puţinii oameni care mai veneau între acele ziduri albe nu aveau curajul să vorbească tare sau să râdă. Mergeau tăcuţi printre pereţii de carton presat, cu privirile în pământ, încercând să dea impresia că, de fapt, nu se aflau acolo. Lipsea starea aceea destinsă care e prezentă în locurile unde toţi cei de faţă se simt bine unii în compania celorlalţi.

Din câte mi-am putut da seama, ceilalţi lucrau pentru diverse firme, însă nici un sarariman nu ştia la care dintre ele eram angajat. Aparent, făceau lucruri sobre, studii de piaţă, analize de date şi contabilitate. Nici eu nu păream să fac ceva mai puţin respectabil.

A treia zi după ce ajunsesem în hală începură să se răspândească prin reţele ştiri despre preluarea firmei Biocore de către un concern orbital producător şi distribuitor de nanomecanisme. Printre ziariştii din presa economică părea să domnească consternarea, deoarece Biocore, deţinătoare a unor patente de importanţă strategică pentru producerea proteinelor artificiale cu aplicaţii în fabricarea biocipurilor, refuzase sistematic timp de şase luni ofertele din ce în ce mai atrăgătoare ale trusturilor care ar fi dorit să o preia. Alte reviste online comentau mai mult sau mai puţin zvonuri privitoare la posibile scandaluri şi manevre de culise. Aveam treabă în dimineaţa aceea, aşa încât n-am dat prea multă atenţie ştirilor. Mai târziu, însă, când fluxurile de date începură să-mi joace dinaintea ochilor, am hotărât să fac o pauză şi am accesat un cotidian. Preluarea companiei Biocore părea să fi fost determinată de o spectaculoasă schimbare de poziţie a directorului consiliului de administraţie. La rândul ei, noua atitudine avea, se pare, legătură cu opinii incorecte din punct de vedere politic exprimate de acest director în diverse grupuri de discuţii antifeministe din reţea, unde se manifesta foarte des sub pseudonimul Bitch Buster.

O gheară terbil de rece mi s-a răsucit încet în măruntaie. Nu auzisem niciodată de directorul de la Biocore, însă în săptămâna pe care o petrecusem la San Diego în sala de antrenamente a lui Alex Dickinson, monitorizasem apariţiile în reţea ale lui Bitch Buster. Făcusem conştiincios copii ale discursurilor sale, pe care le expediasem la adresele indicate prin poşta analogică.

Iar acum constatam că informaţiile aparent banale pe care le culesesem din locuri

publice fuseseră instrumentul cheie pentru şantajarea discretă, dar eficace, a unui director prea încăpăţânat.

Întreaga lume asculta de principiul eficienţei, se supunea sistemului plug'n'play. Dar bătrânul Bitch Buster, cu pateticele lui concepţii texane misogine de modă veche, habar nu avea cine se jucase cu el de data asta.

Nici cu mine nu aflasem cine se juca.

❑❑❑

La începutul săptămânii următoare am fost trimis la Shanghai. Din supersonicul Lagrange Airlines, oraşul părea o pastişă abstractă a poantilismului, sau, mai degrabă, o reproducere nu foarte exactă a unui sector din profunzimile setului Mandelbrot. La nivelul străzii, însă, părea un furnicar sufocant de pietoni şi biciclişti, învăluit în abur şi în fumul de la focurile pentru gătit aprinse pe trotuare, animat de pui de găină şi purceluşi care mişunau printre trecători şi dominat de turnuri reci din sticlă reflectorizantă care păreau tot atât de nelalocul lor ca nişte tuburi de neon înfipte într-un mozaic.

Am încărcat în memoria transputerului un lexic chinez pe care o agenţie de voiaj din Shanghai îl punea gratuit la dispoziţia turiştilor şi mi-am petrecut restul săptămânii cu viziera transparentă pe figură. De fiecare dată când mi se adresa cineva, pe vizieră mi se derulau rânduri de pictograme care, undeva la jumătatea drumului, se transformau în ceea ce ghizii turistici chinezi presupuneau a fi engleza standard.

La Shanghai am stat zăvorât într-o cămăruţă aflată la etajul al şaselea al unei clădiri anonime de pe o străduţă atât de îngustă că aş fi putut da mâna cu vecinii de peste drum. Gazda, o văduvă zbârcită şi căruntă, îmi aducea de trei ori pe zi câte un castron cu fiertură deasă în care se încâlceau mai multe soiuri de paste făinoase. Ca să se asigure că aveam tot confortul mă întrebă dacă doream să fumez opiu sau cristale de metedrină avea o sursă sigură, şi era bine să nu cumpăr de pe stradă, ca să nu am surprize neplăcute. Nu, nu doream. În schimb, doream să ştiu al cui sarariman eram, dar mă îndoiesc că mi-ar fi putut spune, aşa încât n-am întrebat-o.

Scara, cocoţat în balconul îngust din bambus, urmăream forfota multicoloră de pe strada aflată departe, jos. Ghemuit într-un echilibru precar pe balustrada lucioasă, cu viziera în care se reflectau ideograme de neon, aveam ceva din înfăţişarea unui gargui de pe o pagodă. Oamenii aceia grăbiţi îşi vedeau de grijile lor, preocupaţi probabil de achitarea următoarei rate la bicicletă şi visând în secret la un model cu mai multe viteze, iar eu, neştiut, o siluetă ca atâtea altele ce se iveau spre seară în balcoane, decupate pe lumina sângerie a amurgului, îndeplineam scopuri pe care eram menit a nu le înţelege decât când avea să fie prea târziu. Şi poate nici atunci.

Lucram la copierea unor planuri de construcţii când în reţele îşi făcu, apariţia un scandal politic. Secretara de stat cu afacerile externe ale unei ţări europene demisionase, iar o comisie parlamentară începuse anchetarea sa în regim de urgenţă. Paparazzi năvăliseră asupra ei, iar presa de scandal publica mormane de dovezi compromiţătoare.

Pescuind cu beţişoarele paste făinoase din castron, am parcurs încet articolele şi reportajele, temându-mă de ceea ce aveam să găsesc mai devreme sau mai târziu. Filme digitale, numai bune pentru 69 Net, scoase din aparatele sistemului de securitate al unei cabane de protocol de-a guvernului. Cetăţenii nu aveau o idee prea clară care multinaţională le controla guvernul, însă escapada secretarei de stat părea să-i fi iritat foarte tare.

Aparent, paparazzi ajunseseră la cabană şi la filmele compromiţătoare pornind de la indiciile conţinute într-o listă de cumpărături. Lista fusese compilată pornind de la codul unei cărţi de credit care fusese utilizată de fiecare dată pentru achitarea diverselor mărfuri şi servicii. Orhidee, accesorii sexuale, o limuzină închiriată, rezervarea cabanei pentru un sfârşit de săptămână,

prime grase pentru personalul cabanei şi comanda la taxi pentru două adrese, luni dimineaţă. Din toate astea se dezlănţuise un scandal bisexual de toată frumuseţea, care probabil avea să urce ratele de acces ale tabloizilor online la cote astronomice.

Pastele pe care le mestecam încetară să mai aibă gust.

Întregul scandal era o noutate pentru mine, cu o mică excepţie. În urmă cu o săptămână, pe când mă aflam în hala aproape părăsită din Kansar City, mi se trimisese codul acelei cărţi de credit şi mi se ceruse să descopăr numele proprietarului.

❑❑❑

Următorul plic mă trimise într-un bidonvil algerian, pe străzi prăfuite, printre cocioabe de chirpici văruite. În vreme ce-mi croiam drum printre asini şi copii pe jumătate goi, sub soarele nemilos al amiezii, am încercat să-mi imaginez nu un sarariman, ci zeci, trimişi din loc în loc de o agenţie şi puşi să îndeplinească misiuni mărunte care, puse cap la cap, declanşau un eveniment important, ca de exemplu compromiterea unei secretare de stat.

Nu-mi venea greu deloc.

Frumuseţea metodei consta în imposibilitatea de a dovedi că fiecare dintre informaţiile coroborate pentru declanşarea acelui scandal fusese culeasă de un sarariman al acelei agenţii. Nu deţineam nici un fel de probe care să arate că agenţia, aşa cum mi-o imaginam, exista altundeva decât în închipuirea mea.

Am simţit că mă ia ameţeala. M-am aşezat pe o piatră, la o răspântie, şi am început să-mi fac vânt cu pălăria de pai pe care o cumpărasem în acea dimineaţă de la aeroport. Speram că mă luase ameţeala din cauza soarelui mediteranean.

Un băieţel care trăgea după el cu o sfoară un bidon toroidal din plastic se opri lângă mine şi-mi oferi o cană cu apă. I-am mulţumit şi i-am plătit apa cu câteva bancnote anacronice din hârtie emise de banca naţională algeriană.

Aveam sentimentul că mă aflam implicat în ceva ameninţător şi tenebros, ceva greu de definit, dar care nu-mi plăcea deloc. Deşi îmi dorisem atât de mult să devin sarariman, acum, când îmi văzusem dorinţa îndeplinită, mă simţeam prins nu atât în visul prefabricat al dispărutei clase de mijloc, cât într-un coşamr insidios din care nu mă putea smulge nici un ceas deşteptător. Însoţit de soarele ce-mi decupa o umbră de cerneală dinaintea paşilor, m-am îndreptat către căsuţa de chirpici unde urma să-mi petrec restul săptămânii.

Bidonvilul nu avea apă curentă, nici canalizare, iar efortul internaţional pentru prevenirea efectului de seră avusese ca rezultat interzicerea arderii combustibililor fosili. Pentru gătit, femeile foloseau foi pliante de carton metalizat care concentrau asupra unei plite energia solară. În schimb, li se pusese la dispoziţie accesul la telecomunicaţii prin satelit. La fel ca ei, începusem să utilizez un laptop cu arc metalic pe care trebuia să-l întorc în fiecare dimineaţă ca să am curent pentru următoarele douăzeci şi patru de ore. Toate laptop-urile conversau cu un comsat geostaţionar şi aveau acces în reţea.

După ce îndeplineam instrucţiunile primite cu regularitate prin poşta analogică, luasem obiceiul de a căuta cu febrilitate prin reţelele de ştiri. Seară de seară, însoţit de invocaţia cântată a muezinilor din minarete, aşteptam acel mic amănunt, aparent inofensiv, care să mă anunţe că participasem fără să ştiu la apariţia sau producerea – unui eveniment major.

În săptămâna aceea a murit Kirilov. Ca marea majoritate a pământenilor, nu auzisem de el în viaţa mea. Fotografia care însoţea necrologurile din reţele prezenta un bătrânel inofensiv, cu podoaba capilară rasă, exceptând o şuviţă lungă, împletită, care-i cobora din creştet. Judecând după înfăţişare, ar fi fost candidatul perfect pentru rolul maestrului de arte marţiale dintr-un film kung-fu cu buget redus. Până la decesul lui, puţini oameni ştiuseră că era echivalentul orbital al lui J.P. Morgan, o eminenţă cenuşie care în domeniile comerciale, financiare şi informaţionale era precum Dumnezeu Tatăl în creaţia Sa: invizibil şi omniprezent.

Numele nu-i mai apăruse în mass media de cel puţin cincizeci de ani.

Murise în urma unui accident banal. Sistemul de ventilaţie al locuinţei sale orbitale se defectase, iar el se asfixiase în somn. Vasta sa avere, camuflată atât de bine în diverse fundaţii, trusturi şi corporaţii încât de cele mai multe ori acestea nu ştiau unele de existenţa altora, fusese probabil împărţită deja între persoane influente care profitaseră de confuzia generală.

Între planurile de construcţii pe care le accesasem la Shanghai se aflau şi sistemele de ventilaţie ale unor habitaturi orbitale. Ştiam că un accident precum acela în care murise Kirilov presupunea blocarea simultană a cinci sisteme principale şi două auxiliare, ca şi debranşarea unor instalaţii de supraveghere. Şansele ca toate aceste defecţiuni accidentale să aibă loc simultan erau ceva mai mici decât şansa mea de a câştiga lozul cel mare la loterie fără să cumpăr vreun bilet.

În căsuţa de chirpici unde stăteam era zăpuşeală, însă pe mine m-au trecut deodată transpiraţii reci. Închipuirea mea începu să ţeasă urzeli de conspiraţii complicate, în care un număr neprecizat de agenţii implicate într-un război secret îi recrutau pe toţi pentru a lupta cu gesturi banale, încărcate de semnificaţii nebănuite, împotriva tuturor. Îmi imaginam fiecare trecător, fiecare chinez pe bicicleta lui, fiecare băieţel african înhămat la bidonul său toroidal, fiecare şofer de taxi şi fiecare dee-jay primind plicuri cu instrucţiuni, extrăgând din reţelele ubicue informaţii care, apoi, erau transformate în arme de temut.

Aş fi vrut să-mi dau demisia, însă nu aveam nici cea mai mică idee cui anume aş fi putut să i-o prezint. Mi se contura treptat bănuiala că nu existau decât foarte puţine moduri de a părăsi organizaţia pentru care lucram, şi nici unul dintre ele nu mi-ar fi fost prielnic. Am început să caut o soluţie, dar înainte de a găsi vreuna mi-a venit un plic care m-a trimis la o altă destinaţie, cu o nouă misiune.

Apoi a mai sosit unul.

Şi încă unul.

Aş putea spune că am vizitat astfel o mulţime de oraşe, dar adevărul e că de văzut am văzut de fiecare dată hangarele, bidonvilurile, platformele industriale în descompunere, nu oraşele. Agenţia – dacă este o agenţie – nu mi-a lăsat niciodată răgazul necesar pentru a vizita centrele pustii, sigilate sub cupole geodezice, ale Parisului sau Veneţiei. Iar hangarele şi bidonvilurile erau toate la fel.

Am făcut acelaşi lucru, săptămână de săptămână. M-am ferit să mai urmăresc ştirile, temându-mă de ceea ce aş fi putut întâlni acolo, şi în schimb m-am mulţumit să îndeplinesc ceea ce mi se cerea. Am spart coduri şi-am accesat bănci de date, am cules informaţii şi am pus cognoboţii să descopere legăturile dintre ele.

Dar săptămână de săptămână m-am tot întrebat cât va mai dura până când un alt operator anonim, altundeva, are să primească ordinul să adune informaţii care se referă la mine, cât va mai dura până când o altă agenţie mă va lua în obiectiv. Probabil că alţi *operatori* vor monitoriza, sau deja monitorizează, informaţiile referitoare la fiecare aspect al existenţei mele, căutând micile detalii relevante care să servească scopurilor agenţiei. Nu aş putea să-mi explic pentru care motiv sunt vizate ţintele, sau pe ce criterii sunt alese, fiindcă nu am fost informat despre asta şi nici nu cred că voi afla vreodată.

Nu am decât o idee foarte vagă, cel mai probabil eronată, despre dimensiunile şi puterea acestor organizaţii, dar aş putea să-mi iau nişte măsuri de precauţie. Aş putea schimba periodic codurile. Ar trebui să folosesc pseudonime pentru liniile de credit. Mi-aş putea modifica periodic fizionomia cu ajutorul chirurgiei estetice şi al nanomecanismelor. Toate astea nu înseamnă mare lucru, dar oricum sunt mai mult decât nimic, şi cel puţin creează iluzia protecţiei. Altfel, nu peste mult timp, prin cotloanele fără nume ale gulagului global al sărăciei are să-mi apară numele într-o ştire. Şi sunt convins că, în ceea ce mă priveşte, ştirea nu va fi plăcută. Nici pe departe.

Descendenţi

1.

Uneori, lucrurile grave, de-o importanţă capitală, sunt anunţate vag, de amănunte aparent neînsemnate. Care se acumulează, fără să le bagi în seamă, iar în final te întrebi, mirat, cum de n-ai înţeles avertismentele acelea insistente, repetate...

Prima oară când am remarcat ceva deosebit... Nu, nu-i bine zis. Prima oară când mi-am dat seama că mi se întâmpla ceva ciudat, ceva care ar fi putut fi un lucru aparte, a fost într-o seară când, întins în pat, aşteptând să mă cuprindă somnul, am observat că priveam lumina felinarului din stradă. Lumină pe care n-o băgasem în seamă vreme îndelungată, deşi, dacă m-aş fi ostenit să mă ridic şi să trag perdelele mai bine, aş fi ascuns pâlpâirea aceea vagă, pe care nici n-o distingeam prea clar, pentru că-mi scosesem ochelarii. Vedeam doar o pată informă de luminozitate gălbuie – ca o lună palidă, ce plutea, într-un mod bizar, la o înălţime redusă, la nivelul casei singuratice de dincolo de stradă. Am remarcat, deci, că mă uitam ţintă la sclipirea aceea banală, cu o atenţie nejustificată, aşteptând să mi se întâmple ceva. Ceva ce n-aş fi putut descrie, dar care trebuia să fie minunat, interesant, atractiv. Ceva care să întrerupă banalitatea existenţei mele monotone.

Am devenit conştient, în clipa aceea, că, de fapt, căpătasem obiceiul acela de mai mult timp, că mă uitam, seară de seară, la lumina pâlpâitoare a felinarului, aşteptând să se întâmple acel fenomen ce-mi era cunoscut, dar pe care partea întunecată a sufletului meu îl pândea cu nerăbdare.

Şi tot atunci mi-am dat seama că flacăra becului cu gaz îmi crea o stare stranie, îmi inducea un fel de transă, un soi de vis în stare de veghe... în care pluteam, fără aripi, deasupra solului, colindând, în închipuire, pe străzile întunecate ale oraşului, căutând ceva – un lucru de care aveam neapărată nevoie, dar pe care nu-l puteam defini, de parcă mintea mea s-ar fi ruşinat atât de mult de o asemenea dorinţă, încât refuza s-o accepte.

O asemenea revelaţie a avut darul doar pentru o clipă să trezească amintiri neplăcute, dintr-o tinereţe îndepărtată, amintiri pe care le îngropasem bine sub straturi protectoare de învăţăminte morale şi de restricţii sociale bine asimilate, ce deveniseră, cu timpul, parte din mine însumi. M-am scuturat mintal indignat, respingând gânduri ce-mi deveniseră străine de-atâta amar de vreme, minunându-mă, în sine-mi, cum o biată lumină de felinar, abia vizibilă prin ceaţa ce acoperise strada, putea aduce la suprafaţa intelectului asemenea monstruozităţi.

Abia atunci în mintea mea s-au făcut anumite legături – prea ciudate, prea bizare pentru a le fi făcut într-o stare normală şi mi-am dat seama cât de mult semăna flăcăruia aceea abia vizibilă cu luna ce-mi luminase anumite momente în negurile întunecate ale unor nopţi de demult, nopţi în care trăisem cele mai sumbre clipe ale existenţei mele.

Şi mi-am dat seama că, de fapt, mintea mea înceţoşată vedea în felinarul acela banal un substitut al lunii, că tânjeam, cu toată puterea dorinţei reprimate de atâţia ani de civilizaţie, să privesc din nou luna, să mă las cuprins de visele pe care le strecura

în mine, să mă las purtat de indiferenţa aceea din alte timpuri, când nu-mi păsa decât de satisfacerea chefurilor mele, cu o nepăsare plină de măreţie şi grandoare faţă de micimea şi nimicnicia existenţei celor-lalţi.

Iar în urechi mi-a răsunat glasul pe care crezusem că-l uitasem de mult al tovarăşului meu de nebunii din acele vremuri: *Willford, nu poţi fugi de tine însuţi! Te poţi ascunde pentru un timp, te poţi stăpâni un timp, dar cel ce eşti cu adevărat va sfârşi prin a ieşi, în cele din urmă, la iveală!*

I-am blestemat amintirea şi am blestemat faptele la care mă îndemnase pe când, în prostia mea de adolescent răzvrătit împotriva întregii lumi, văzusem în el un mentor şi un exemplu demn de urmat.

M-am răsucit în pat, cu spatele spre fereastra prin care se vedea luminiţa ce-mi atrăgea privirea, decis ca a doua zi să-i cer doamnei Brettstove să-mi instaleze nişte perdele groase, care să mă împiedice să văd felinarul de rău augur.

2.

Dimineaţa, toate păreau ca de obicei. După ce m-am îndopat la micul dejun, ca întotdeauna, m-am grăbit spre slujbă. Pe birou mă aşteptau o mulţime de scrisori sosite peste noapte, aşa că m-am cufundat în muncă.

Abia spre amiază, în timp ce mă întorceam la pensiune, ca să prânzesc, mi-am dat seama că mă copleşise un sentiment insuportabil de zădărnicie. Priveam în jurul meu, la trecătorii grăbiţi, preocupaţi, şi mă întrebam ce caut în lumea lor, o lume fără ambiţii şi aspiraţii, în care singurul etalon al reuşitei era banul.

Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva mă îmbolnăvisem. La urma urmei, nu-i un lucru foarte normal să te cuprindă scârba de viaţa pe care o duci, o viaţă care, după judecata celor din jur, putea fi considerată un model de succes.

Mi-am propus ca, după ce-mi voi termina treaba la birou, să trec pe la doctorul Holmes. Mă cunoştea de multă vreme şi, cu mulţi ani în urmă, pe când mă bântuiau coşmaruri legate de aventurile nesăbuite ale tinereţii, îmi recomandase nişte calmante care se dovediseră eficiente. Nu era nevoie să-i povestesc despre bizareriile ce-mi treceau prin minte. Era suficient să mă plâng că munca m-a surmenat, că nu mă pot odihni ca lumea, iar el, cu tactul său dintotdeauna şi cu flerul de care dăduse mereu dovadă, îmi va oferi cine ştie ce licoare care să-mi aducă uitarea şi liniştea.

Când am intrat în sufragerie, masa fusese deja pusă. O parte dintre locatarii doamnei Brettstove se aşezaseră deja şi aşteptau ca Silvester să-i servească. Am salutat şi m-am grăbit să mă duc la locul meu, între domnişoara Pennyfather şi Triblleton. Abia atunci am observat că vis-a-vis, lângă Jamesbrown, se afla o persoană pe care n-o cunoşteam. Discuta, în şoaptă, cu Smith. Bătrânul domn Simpson, care stătea în capul mesei, mi-a remarcat, probabil, nedumerirea, pentru că i-a făcut un semn discret gazdei noastre. Doamna Brettstove s-a grăbit să-mi spună:

Domnule Northland, avem un nou locatar. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul James Splitter.

Individul de lângă Jamesbrown s-a grăbit să-şi întrerupă conversaţia şi să mă salute cordial:

Încântat să vă cunosc, domnule Northland! Sunt convins că ne vom împrieteni. După câte am aflat, lucraţi pentru o firmă ce face importuri din Orientul Apropiat şi din estul Europei. Am colindat şi eu porţile acelea ale lumii. S-ar putea să descoperim că avem cunoscuţi comuni. Poate şi gusturi comune!

Am dat din cap, cu răceală. Nu împărtăşeam entuziasmul lui. Individul nu-mi plăcuse, trezise în mine un sentiment ciudat, de atracţie şi, simultan, de respingere. Avea o figură prelungă, cu o gură mare, dar cu buze subţiri. Lăsa impresia unui om rece, capabil de cruzime. O impresie atenuată însă de zâmbetul său permanent, un zâmbet deschis, încrezător. Oricum, individul nu-mi plăcuse. Nu-mi dădeam seama de ce, dar

nu-mi plăcea. În acelaşi timp, *ştiam*, într-un mod inexplicabil, că putea să mă înveţe multe lucruri, că manifesta, faţă de mine, o simpatie reală, dezinteresată. Sau al cărui interes nu era, în nici un caz, material.

Am decis să întreţin relaţii prudente cu noul nostru locatar. Să nu-l ocolesc în mod premeditat, dar nici să nu-i caut, în mod special, tovărăşia. Să-l tratez exact ca pe toţi ceilalţi clienţi ai doamnei Brettstove.

Realitatea era că, vrând, nevrând, între cei care locuiam în pensiunea Brettstove se crease o stare de spirit mai aparte. Ne vedeam zilnic, petreceam oarecare timp împreună, nu numai la mese, dar şi în salon, seara, după cină. Ajunsesem ca, în timp, să alcătuim un fel de familie. De fapt, prin această atmosferă intimă îşi atrăgea pensiunea locatarii. Preţurile nu erau mult mai mici decât cele de la hotel, servicile fiind însă de calitate superioară. Dar nu partea materială conta. Oricare dintre cei care se refugiaseră aici – da, termenul este cel mai potrivit – şi-ar fi permis să locuiască la un hotel bun sau să-şi închirieze o casă, cu tot ce-i trebuia. Chiar să cumpere una, dacă avea chef. Dar aici găsea un substitut pentru ceea ce îi lipsea, pentru lucrul de care avea nevoie cel mai mult: o familie. Deoarece aceia care locuiau aici erau oameni singuri şi însinguraţi, nu mai aveau nici rude de vreun fel în patrie, nici cunoştinţe apropiate. Călătoriseră mult, lucraseră prin diferite părţi ale imperiului, iar acum, la o anumită vârstă, se întorseseră în ţară. Pentru a descoperi că se întorseseră în Anglia, nu acasă. Doamna Brettstove, cu tact şi discreţie, reuşea să le ofere un simulacru de mamă grijulie, care nu se amestecă în treburile copiilor mai mult decât trebuie, dar nici nu-i lasă de izbelişte. Se străduia să le creeze relaţii, să-i introducă în societate, să le facă un rost. Şi se bucura când locatarii o părăseau, pătrunzând într-o familie reală. Adevărul este că avea mai multe solicitări de găzduire decât putea onora. Pensiunea nu avea un program rigid, puteai veni şi pleca oricând doreai, fără să te întrebe nimeni nimic. Doar masa de prânz se ţinea la oră fixă, ţinând seama de programul celor care lucrau la diferite firme sau bănci. Dar cei care nu aveau slujbă, sau practicau meserii fără un orar precis, puteau mânca atunci când aveau chef. Deviza casei era *discreţie*. Niciodată nu se puneau întrebări, niciodată nu se cereau explicaţii. Dar nu se permitea să-i deranjezi pe ceilalţi în vreun fel. Fiecare putea avea obiceiurile sale, vicii chiar, cu condiţia să respecte deviza pensiunii. Nu era vorba de ipocrizie, ci de o anumită libertate în gândire. La urma urmei, eram doar nişte trecători prin camerele doamnei Brettstove, nu trebuia să ne schimbăm firea sau obiceiurile doar pentru că urma să locuim la dânsa un timp. Reprezentam, totuşi, o anumită clasă socială şi ne simţeam obligaţi să ne comportăm ca nişte membri demni ai acesteia.

După ce am mâncat, m-am întors la slujbă. Am terminat corespondenţa pentru agenţii noştri din Istanbul şi Alep, apoi m-am dus să-l vizitez pe doctorul Holmes. I-am explicat atât cât am crezut de cuviinţă, iar el n-a insistat. Mi-a recomandat un calmant, bănuiesc că pe bază de laudanum, recomandându-mi să-l iau doar când simt neapărat nevoie. I-am mulţumit şi, după ce reţeta mi-a fost preparată la farmacia alăturată, m-am întors la pensiune.

I-am cerut lui Silvester să-mi servească cina în cameră. Nu aveam chef să văd pe nimeni. De obicei, întâlnirea de seară aducea în jurul mesei oameni dornici să se relaxeze, să discute politică sau cancanurile din ziare. După dejun se organizau partide de bridge, unii locatari se duceau la teatru sau la operă, iar alţii comandau câte o sticlă. Dar în seara aceea nu mă simţeam în stare să-mi joc rolul obişnuit şi eram curios să văd ce efect avea drogul.

Am luat cantitatea prescrisă şi m-am întins în pat. De pe trotuarul de vis-a-vis, luminiţa felinarului îmi făcea cu ochiul. Nu apucasem să vorbesc despre perdele cu doamna Brettstove. Am privit sclipirea gălbuie, pâlpâitoare, lăsându-mă în voia acelei chemări neliniştitoare, pe care o simţisem anterior.

După un timp, pata de culoarea cerii deveni consistentă, solidă, încetă să pulseze,

înţepeni şi rămase fixată pe retina mea. Apoi, treptat, începu să se dilueze, să se dizolve în marea de întuneric pe care pluteam...

Medicamentul îşi făcuse efectul.

Am adormit, fără să-mi dau seama când, şi am avut parte de un somn adânc, ca într-un fund de fântână. Fără vise, fără chemări sau tentaţii.

Numai că prin negura minţii ce dormea adia o briză slabă, de frustrare fără motiv aparent...

3.

A urmat o perioadă tulbure, despre care îmi aduc aminte cu greu. Se părea că viaţa mea fusese cuprinsă de voalul cenuşiu al monotoniei, că acţionam ca un automat, rezolvând treburile de serviciu doar în baza obişnuinţei. Probabil că stilul meu de trai nu se modificase, pentru că nu remarcasem nici priviri uimite, nici semne discrete, care să sugereze că locatarii pensiunii sau colegii de slujbă îşi dăduseră seama că se petrecea ceva bizar cu mine. Nu, totul părea a se desfăşura ca de obicei. Numai că mintea mea ajunsese amorţită de droguri. Plăteam liniştea nopţii cu lipsa satisfacţiilor zilei.

Se poate ca somnul să nu-mi fi fost mai liniştit ca înainte, dar, chiar dacă m-ar fi bântuit acele obsesii nedefinite, acele chemări spre un necunoscut îngrijorător, ceaţa care se aşternuse peste gândurile mele mă împiedica să-mi dau seama. Beneficiam de o pace a morţii psihice.

Nu ştiu ce medicament îmi dăduse doctorul Holmes, dar principala lui calitate consta într-o atrofiere a voinţei, într-o lipsă de dorinţe şi de ambiţii. Chiar dacă auzeam chemările beznei, chiar dacă felinarul îmi semnaliza apelul fără cuvinte al lunii, acele imbolduri către dezlănţuiri bizare ale vitalităţii picau pe un teren sterp şi se veştejeau, lipsite de vlaga pe care le-ar fi dat-o implicarea mea. Mă simţeam ca un mort viu, ca o persoană fără viitor, ba chiar şi fără prezent. Clipa se scurgea peste mine fără s-o simt, fără să-i percep lenta, dar certa erodare.

Singurul care păruse a sesiza că se întâmplă ceva bizar cu mine fusese noul nostru coleg de pensiune, James Splitter. Individul acela oacheş, de o vârstă nedefinită, mă privise atent şi, după cum avusesem impresia, îngrijorat. În câteva rânduri încercase să-mi vorbească, dar se răzgândise şi mă lăsase în plata Domnului. Însă nu pot garanta că acest lucru s-a petrecut cu adevărat sau a fost doar o închipuire a mea. De altfel, chiar dacă Splitter mi-ar fi spus ceva, m-ar fi întrebat ceva, mă îndoiesc că aş fi ţinut minte. Presupun că orice eveniment care s-ar fi abătut de la rutină, de la obişnuinţa creată în atâţia ani de zile, m-ar fi şocat, m-ar fi pus în imposibilitatea de a reacţiona în mod rezonabil. Acum, după toate cele care s-au întâmplat, îmi imaginez că individul simţise acest lucru şi de aceea se abţinuse să intervină. Oricum, e cert că fusese singurul care-şi dăduse seama că se petrece ceva cu mine.

Această existenţă fără rost, de zombie inconştient, a durat cel puţin o lună. Timpul trecea fără să-l percep, iar eu mă bălăceam într-o trăire lipsită de ispite alarmante, dar şi de bucurii. Întrucât eram incapabil să reacţionez, cred că aş fi putut s-o duc aşa până la sfârşitul vieţii.

Dar, într-o seară, când mă pregăteam să plec de la birou şi să mă întorc la pensiune, m-am pomenit cu doctorul Holmes. L-am privit uimit, fără să-mi aduc prea bine aminte în ce împrejurări îl cunoscusem şi ce interese comune ne legau. Medicul, a cărui experienţă profesională depăşea cu mult pe cea a majorităţii colegilor lui de breaslă din Londra, s-a uitat un pic la mine şi mi-a spus:

M-a îngrijorat faptul că nu v-aţi prezentat la control acum trei săptămâni, după cum ne-am înţeles. Din nefericire, afaceri urgente de familie m-au obligat să părăsesc oraşul, înainte de a vă contacta. Abia astăzi m-am întors şi m-am grăbit să vă caut.

Probabil că figura mea, ce exprima o uimire tâmpită, l-a făcut să înţeleagă nu numai că uitasem de întâlnirea programată, dar că nici măcar nu ştiam cu cine aveam de-a face.

– Sunteţi mai bolnav decât am crezut.

Sau aţi luat o doză prea mare din medicamentul prescris. Trebuie să vă examinez de urgenţă.

Apoi, fără să ţină seama de protestele mele, m-a urcat într-o birjă şi m-a dus la cabinetul său.

4.

Medicul m-a examinat îndelung, m-a supus unor teste cunoscute doar de el şi despre care îmi amintesc foarte vag. După un timp, mi-a dat să beau un ceai rece, cu un gust bizar, apoi m-a rugat să mă întind pe canapea. Am aţipit imediat, de parcă aş fi fost izbit în moalele capului.

Când m-am trezit, aveam mintea limpede, aşa cum n-o mai avusesem de foarte multă vreme.

Doctorul Holmes – pe care acum îl recunoşteam foarte bine – mi-a zâmbit îngrijorat şi mi-a spus:

– Prezentaţi nişte simptome foarte alarmante, domnule Northland. Am bănuit, în prima clipă, că aţi luat o doză prea mare din calmantul pe care vi l-am prescris. Aşa că mi-am permis, în timpul în care aţi dormit – datorită unui alt tip de medicament, care înlătură efectele primului – să mă duc până la pensiune şi să verific, împreună cu doamna Brettstove, cât lichid rămăsese în sticluţa luată de la farmacie. Am descoperit, cu surprindere, că v-aţi rezumat la doza prescrisă. Atunci am făcut analiza medicamentului, pentru că l-am suspectat pe farmacist că greşise concentraţia. Totul era, însă, în regulă. Reţeta fusese respectată întru totul, conform prescrierii. Nu fusese adăugat nimic, nici în laborator, nici ulterior. Lichidul din sticluţă era un calmant banal, un somnifer obişnuit, care nu ar fi trebuit să aibă nici un efect secundar. Mi se pare foarte interesant faptul că doamna Brettstove susţine că aţi avut o comportare foarte normală, că n-aţi dovedit prin nimic că v-aţi fi aflat sub influenţa vreunui drog.

Medicul a tăcut un timp, apoi a continuat, ferindu-şi privirea:

– Aş dori să vă spun ceva, cerându-vă să păstraţi doar pentru dumneavoastră cele auzite. În perioada în care am profesat în India, am avut ocazia să tratez un caz oarecum asemănător. Pacientul manifesta lipsă de voinţă şi pierdere temporară a memoriei. Examinările mele n-au dus la descoperirea vreunei boli sau a vreunui drog. Am descoperit, din pură întâmplare, că rudele sale apropiate credeau că se află sub influenţa altcuiva, un vrăjitor celebru în zonă. În vremurile acelea am crezut că totul este doar manifestarea unor superstiţii ale populaţiei înapoiate de acolo. Dar, ulterior, am avut ocazia să aflu că savanţi celebri credeau cu fermitate în existenţa hipnozei şi considerau că există persoane care îşi pot impune voinţa altora. Sigur, astfel de lucruri nu sunt încă bine cunoscute, nu ştim prea bine care-i mecanismul unor asemenea metode de a dispune de personalitatea altcuiva. Dar nu putem ignora un astfel de fenomen, a cărui existenţă a fost remarcată de mulţi martori obiectivi. Am presupus, deci, că vă aflaţi sub hipnoză. Dar testele la care v-am supus au demonstrat că la dumneavoastră este vorba de altceva. Mi-e foarte greu să definesc situaţia. Voi încerca, totuşi, cu riscul de a lăsa impresia că nu sunt un bun profesionist şi că mă las atras spre explicaţii nenaturale, care n-au de-a face cu ştiinţa. Cazul dumneavoastră poate fi caracterizat, în două cuvinte, astfel: în perioada în care vă aflaţi sub influenţa calmantului pe care vi l-am recomandat – medicament pe care vi l-am prescris şi altădată, cu rezultate foarte bune – psihicul dumneavoastră devine extrem de sensibil. Percepe unele influenţe exterioare pe care nu le simte în stare naturală.

– Ce fel de influenţe exterioare? l-am întrebat, cu vocea uşor răguşită, încercând să-mi ascund spaima.

– Dificil de spus... Vedeţi, domnule Northland, dacă în perioada în care v-aţi aflat sub influenţa drogului aţi fi făcut lucruri contrare firii dumneavoastră, dacă aţi fi acţionat într-un mod anormal, aş fi zis că aţi fost hipnotizat şi că gesturile v-au fost dirijate de voinţa altuia. Dar n-aţi manifestat decât o lipsă de interes interioară pentru ceea ce vă înconjură. Aţi trăit o

stare continuă de vis, deşi eraţi treaz. Să concluzionez. Influenţa medicamentului v-a permis să simţiţi încercarea cuiva de a vă influenţa voluţional, tentativă care se pare că n-ar fi avut nici un succes dacă eraţi în condiţii naturale, normale. Impresia mea este că ne aflăm într-un caz limită: dacă n-aţi fi luat drogul, n-aţi fi perceput influenţa aceea. Dar, sub efectul drogului, mintea dumneavoastră a acţionat într-un mod aparte, exagerând efectele calmantului, opunându-se voinţei străine prin împiedicarea oricărui act voluţional propriu sau străin. Mărturisesc cinstit că n-am mai întâlnit un asemenea caz şi că nu ştiu cum trebuie să-l tratez. Îmi propun să mă consult cu câţiva colegi, încercând să aflu dacă vreunul dintre ei a avut de-a face cu ceva asemănător. Fiţi fără grijă, nu le voi face cunoscut nici numele dumneavoastră, nici amănunte cu ajutorul cărora vă poate identifica.

– Bine, am mormăit eu, dar asta va dura... Ce-mi recomandaţi să fac, între timp?

– Nimic.

– Şi să suport din nou starea aceea bizară, de nervozitate inexplicabilă? Să mă chinui toată noaptea, fără să închid ochii?

– Pentru o vreme doar. Consider că-i un lucru mai puţin periculos decât să continuaţi să vă menţineţi starea în care v-am găsit. Bineînţeles, când nervozitatea dumneavoastră vă va obosi peste măsură, vă voi recomanda calmante şi droguri, dar numai pentru o perioadă scurtă de timp, iar în perioada aceea vă voi supraveghea îndeaproape. Mai mult, vom schimba de fiecare dată medicamentaţia şi vom urmări efectele. S-ar putea să descoperim un tratament care să nu vă creeze acea stare de sensibilitate, de vulnerabilitate faţă de influenţele externe. Indiferent care vor fi acelea...

Am recunoscut în sinea mea că propunerea doctorului Holmes era deosebit de rezonabilă şi că merita acceptată.

M-am întors la pensiune. Colocatarii m-au primit cu bucurie, iar domnişoara Pennyfather m-a rugat s-o însoţesc la operă. Mai făcusem şi altădată acest lucru – fiind şi eu amator al acelui gen muzical – aşa că n-aş fi acordat o atenţie aparte solicitării ei, dacă bătrânul Simpson n-ar fi intervenit, aprobator:

Foarte bine faceţi, domnişoară. Astea nu-s vremuri ca o femeie să umble noaptea singură pe străzi!

Ceilalţi păreau să-i dea dreptate.

Mi-am dat seama că, în perioada în care trăisem în alt timp, în Londra se întâmplase ceva. N-am vrut să atrag atenţia asupra mea, punând o întrebare ce ar fi părut nepotrivită, dar mi-am făgăduit ca a doua zi să citesc cu atenţie ziarele şi să stau un pic la taclale cu colegii de slujbă, dacă nu vom avea foarte mult de lucru.

Am petrecut o seară minunată, simţind, după atâta amar de vreme, încântarea muzicii.

Numai că seara, când m-am întins pe pat, am avut iar parte de chemarea bizară a lunii. O chemare ce-mi provoca o spaimă aparte, plină de plăcerea lucrului interzis, care mă atrăgea teribil. Pentru moment, spaima era mai puternică. Ştiam însă că o dată cu trecerea timpului, spaima se va domoli, iar chemarea va fi tot mai tare.

Am decis să rezist o vreme, înainte de a apela din nou la medicamentele doctorului Holmes.

Sincer vorbind, explicaţiile lui nu mă convinseseră. Eram convins că greşise doza sau că farmacistul nu-i respectase reţeta. Spiritul de breaslă îl împiedicase, în acest din urmă caz, să-l dea în vileag pe cel ce greşise. Decisese să mă zăpăcească, folosindu-se de justificări fantasmagorice, bizuindu-se pe încrederea pe care o aveam în el. Pe de altă parte, nu puteam să neg că în perioada în care-i urmasem tratamentul, avusesem parte de nopţi liniştite.

Oricum, organismul meu avea nevoie de o perioadă de dezintoxicare. Dacă aş fi continuat să iau drogul medicului, exista posibilitatea să mă obişnuiesc cu el, să devin dependent sau ca trupul să nu-mi mai reacţioneze la efectul doctoriei.

Da, cea mai bună soluţie era să mai aştept un timp înainte de a apela din nou la Holmes.

5.

Dimineaţa m-am trezit cu o durere zdravănă de cap. Probabil din cauză că nu dormisem suficient. Sau din cauza grijilor şi gândurilor...

Am coborât în salon, după ce mi-am făcut toaleta. Arătam bine, iar paloarea îmi dădea un aer romantic.

Silvester s-a grăbit să-mi toarne ceai în ceaşca mare, din porţelan de China. Mi-am umplut farfuria cu budincă, ouă cu şuncă, rinichi, heringi.

Am remarcat că, deşi trecusem printr-o perioadă de lipsă de voinţă şi amorţire spirituală, trupul îşi ceruse drepturile, că mâncasem cu poftă, aşa cum făceam acum. Am dedus acest lucru după modul normal în care Silvester îmi aducea platourile, să mă servesc.

În timp ce mâncam, lângă mine s-a aşezat noul nostru locatar, James Splitter. Având în vedere că eram singur la masă, nu-i puteam reproşa că dorea companie. Am dat din cap când mi-a urat, cu zâmbetul lui obişnuit, bună dimineaţa. Noul nostru locatar... Nu mai era nou, trecuse mai bine de-o lună de când se instalase în pensiune. Probabil că în perioada de care numi aduceam aminte stătuserăm de multe ori de vorbă, măcar cât să ne salutăm şi să schimbăm amabilităţile obişnuite.

Splitter nu era un mâncăcios, ca mine. S-a mulţumit cu o ceaşcă de ceai şi o felie de pâine prăjită, cu marmeladă de portocale. În timp ce mâncam de zor, individul a încercat să intre în vorbă cu mine. Chestii banale, despre vreme, despre starea sănătăţii reginei... Încetul cu încetul, m-am trezit antrenat în discuţie, pentru că, trebuie să recunosc, tipul ştia o grămadă de lucruri şi le spunea cu nonşalanţă şi spirit.

– Aţi amintit, o dată, că aţi călătorit mult prin Orient. V-aţi întors de curând la Londra, presupun. Mă uimeşte cât de bine v-aţi pus la curent cu tot ce-i în urbea noastră, l-am măgulit eu.

– Lucrurile nu stau chiar aşa, s-a justificat el. De fapt, am revenit în ţară de mai bine de un an, iar în capitală m-am stabilit acum vreo şase luni. Am stat o vreme la hotel, apoi am închiriat o casă mobilată. Nu prea mi-a convenit, n-am reuşit să găsesc nişte servitori ca lumea... Apoi un prieten mi-a amintit de pensiunea doamnei Brettstove. A durat ceva timp până s-a eliberat un loc, până am lichidat contractul de închiriere şi mi-am făcut bagajele... Am avut tot timpul să mă adaptez la viaţa de acasă, a zâmbit el, amuzat. Sigur, vremea e umedă şi rece, nu uscată şi caldă, ca aceea cu care mă obişnuisem, dar sunt decis să nu mai părăsesc Anglia. Voi locui în Londra doar până-mi voi rezolva o serie de afaceri, care impun contracte dese cu avocaţi şi notari. După aceea mă voi stabili undeva, în provincie. Nu prea departe de oraş, pentru că am prins gustul teatrelor şi operei, precum şi al cluburilor. Însă suport destul de greu zgomotul şi fumul...

Între timp sosiseră şi alţi colocatari, iar discuţia s-a extins, cuprinzându-i şi pe ei. Subiectele deveniseră mai generale, iar domnul Splitter n-a mai pomenit nimic despre viaţa sa personală.

M-am grăbit să mă duc la birou. Înainte de a începe lucrul, am verificat registrele şi mapele cu copiile scrisorilor expediate în perioada aceea bizară. Totul era în regulă. M-am concentrat asupra problemelor curente, iar timpul a trecut pe nesimţite.

La prânz am fugit la pensiune, apoi m-am întors grabnic la treabă. Aveam o energie neobişnuită, oboseala trecea pe lângă mine, fără să mă poată agăţa.

După cină, am refuzat o invitaţie la teatru şi am rămas în salon, cu un teanc de ziare în faţă. Unele din ziua aceea, altele din ziua precedentă. Le-am parcurs pe toate, uitându-mă în grabă la titluri. Încercam să descopăr motivul pentru care o femeie nu trebuie să iasă singură pe stradă seara.

Abia acum, cu maldărul de foi tipărite în faţă, descopeream că interesul meu avea ceva straniu, că ar fi fost mai normal să mă intereseze situaţia din estul Europei, unde se prevedea un nou război între turci şi ruşi, război care, fără nici o îndoială, urma să ne afecteze afacerile. Dar pe mine

mă şocasc vorba aceea aruncată de bătrânul domn Simpson, iar celelalte treburi ale lumii mă lăsau indiferent.

N-am descoperit nimic interesant. Chestiile banale, inerente într-o metropolă: câteva furturi, jafuri mărunte, două-trei crime, un bărbat care fusese sfârtecat de lupi – poate mai degrabă câini sălbatici, pentru că lupii dispăruseră de mult din Anglia, sau cel puţin aşa presupuneam o corabie venită din Turcia se lovise de stânci şi eşuase, undeva în Walles, iar echipajul dispăruse în valuri... O prostituată fusese găsită măcelărită, într-o fundătură...

Nimic deosebit. Cu excepţia unei uşoare note de isterie. Ziariştii păreau foarte speriaţi de asasinul acela necunoscut, care se dezlănţuise împotriva femeii de moravuri uşoare. Mare pierdere! Şi aşa Londra era plină de curve, sursă de boli şi promiscuitate!

Nu la asta se referise domnul Simpson. Nu, cu certitudine!

Dacă voiam să-mi satisfac curiozitatea aceea maladivă, trebuia să fiu atent, să trag cu urechea la ce se discuta în salon. Poate că ar fi cazul să trec şi pe la club. Nu mai călcasem pe acolo de mult, de vreo două luni, deşi îmi plătisem cotizaţia pe tot anul. Oricum, în seara aceea nu puteam merge nicăieri, se făcuse prea târziu. Am strâns ziarele, le-am aşezat pe raft şi m-am dus în camera mea.

Decis să întârzii cât mai mult momentul acelei stări de dinaintea somnului, când chemarea lunii, transmisă prin intermediul luminiţei pâlpâitoare a felinarului, devenea insuportabilă, am luat cu mine în cameră o carte din biblioteca pensiunii. O relatare despre thugii sugrumători din India, după cum am descoperit abia după ce mă întinsesem pe pat. Am răsfoit volumul un timp, fără să mă mir că dădusem peste aşa ceva în casa doamnei Brettstove. Biblioteca pensiunii era alcătuită, în mare parte, din cărţi lăsate aici de foşti locatari care, la plecare, nu consideraseră că merită să le care cu ei.

După câteva minute, m-am plictisit de relatările despre crime şi jafuri. Am închis volumul şi am privit, sfidător, becul cu gaz de vis-a-vis.

Iar chemarea m-a cuprins o dată cu somnul agitat...

6.

Încăpăţânarea mea nu mi-a adus nici un fel de uşurare. Dormeam din ce în ce mai puţin, terorizat de coşmaruri în care colindam străzi pustii, întunecate, sub lumina palidă, rece şi îndepărtată a lunii, care abia se strecura prin ceaţa deasă. Păşeam pe trotuarul umed, cleios, mânjit parcă de sânge... Şi simţeam o chemare, o atragere, care aproape că se materializa în cuvinte: vino, am nevoie de tine! Rareori, visele căpătau o nuanţă ireală, mă vedeam într-un tărâm bizar, sub strălucirea soarelui, în grădini paradisiatice, locuite de fiinţe de-o frumuseţe nepământească. Numai că raiul acela răspândea o impresie apăsătoare, de lucru sortit pieirii, aflat sub o ameninţare groaznică.

Sincer vorbind, nu ştiu care dintre coşmaruri mă îngrozea mai tare: cel în care bântuiam singur prin negură sau cel în care mă trezeam înconjurat de făpturi minunate, dar terorizante şi terorizate, cu înfăţişare de îngeri damnaţi, ce locuiau grădinile acelui Eden al spaimei.

Lucrul cel mai grav era că, după un timp, somnul neliniştitor şi visele bizare mă obosiseră în aşa măsură, încât aveam dureri de cap insuportabile.

Mă zvârcoleam în pat, chinuit de migrene, torturat de chemarea aceea neclară, până când, exasperat, mă sculam, mă îmbrăcam şi porneam să mă plimb pe jos pe străzile pustii, slab luminate de felinarele cu gaz. Umblam prin ceaţa groasă, s-o tai cu cuţitul, până mă cuprindea oboseala.

De cele mai multe ori, nu ştiam pe unde am fost, nu ţineam minte ce-am făcut şi dacă am întâlnit pe cineva. Mergeam ca un somnambul inconştient, incapabil să-mi dau seama dacă mergeam cu adevărat pe uliţele acelea întunecate sau doar visam că mă plimb pe străzile pustii. Oricum, mergeam, mergeam până picioarele nu mai voiau să mă poarte, până când trupul epuizat răcnea,

prin fiecare muşchi îndurerat, că vrea să se odihnească.

Abia atunci reveneam la pensiune, convins că voi reuşi să adorm.

Deseori mă întâlneam în hol cu alţi colocatari, care se întorceau de la vreun spectacol sau de la vreun restaurant de lux. Conform obiceiului casei, nimeni nu întreba nimic.

Domnişoara Pennyfather, ale cărei plăceri inocente se rezumau la audiţia muzicii de operă sau de cameră, ne împărtăşea cu entuziasm bucuriile ei, povestind despre concertul la care fusese. În schimb, bărbaţii rămâneau discreţi. Le vedeam zâmbetele încântate şi-mi dădeam seama că petrecuseră o seară minunată. După modul în care-mi făceau cu ochiul, complice, bănuiam că presupuneau că mă bucurasem de plăceri asemănătoare. Doar James Splitter, un noctambul înfocat, mă privea compătimitor, ca şi cum ar fi ştiut prin ce treceam.

Apropo de James Splitter. Nu reuşisem să aflu cu ce se ocupă. Individul ducea o existenţă fără un program precis. Uneori colinda oraşul la ore imposibile, ca după aceea să rămână în casă zile în şir. De cele mai multe ori, purta un costum negru, sobru, strâns la gât, ce aducea foarte mult cu cel al pastorilor protestanţi. Iar când stătea în salon, răsfoia îndelung un volum gros, ce semăna cu o Biblie. Să fie un om al Bisericii?

Oricum, pare a cunoaşte ce înseamnă mila.

După un timp, n-am mai rezistat. M-am dus la doctorul Holmes şi i-am cerut ajutorul. Mi-a scris imediat o reţetă, recomandându-mi ca a doua zi să mă duc la el, să-i verifice efectul.

L-am reîntâlnit abia a treia zi, când, ca şi prima oară, m-a aşteptat la ieşirea din clădirea firmei.

Efectul calmantului fusese identic cu al celui folosit anterior. Adică îmi adusese liniştea, dar mă dusese într-o lume în care acţionam fără să ştiu cine eram şi ce voiam. O lume a izolării şi a singurătăţii.

Am întrerupt imediat tratamentul şi, după câteva zile, necesare pentru ca organismul să elimine toată otrava pe care o îngurgitasem zile în care am retrăit chinurile nesfârşite ale migrenelor, coşmarurilor şi chemărilor necunoscute, nedefinite a încercat altă medicamentaţie.

Cu rezultate identice.

Ne-am chinuit astfel, eu şi doctorul Holmes, luni de zile, luni în care am oscilat între existenţa de zombie fericit, dar incapabil de a avea o fiinţă proprie, şi cea în care eram eu însumi, dar torturat continuu de starea aceea bizară, în care doar plimbarea nocturnă pe străzile pustii îmi aducea oarecare alinare.

Între timp, până şi plăcerea plimbărilor mele singuratice îmi fusese răpită.

Asasinul necunoscut, care se amuza măcelărind femei şi trimiţând scrisori provocatoare ziarelor, declanşase prin faptele sale o agitaţie fără precedent. Nu numai că presa cerea Scotland Yard-ului să pună capăt, o dată pentru totdeauna, acestor grozăvii, dar şi politicienii mai ales cei din opoziţie – consideraseră că pot câştiga capital electoral înflăcărând spiritele. Se alcătuiseră grupuri de cetăţeni care patrulau prin cartierele mărginaşe, asigurând protecţia locuitorilor, pentru că, susţineau ei, poliţia era fie neputincioasă, fie complice cu criminalul. În perioada aceea am fost oprit de multe ori şi dus, în ghionţi, la cea mai apropiată secţie de poliţie, pentru a fi eliberat imediat, cu scuze, după ce dovedeam cine eram.

Îngrijorător era faptul că un demagog de mahala, dornic de parvenire, băgase în cap oamenilor că vinovatul făcea parte din familia regală, că poliţia cunoştea acest lucru, dar îl proteja. Propaganda deşănţată dusese la apariţia unui spirit anarhist, antistatal, şi la o ură puternică împotriva bogaţilor. Pe lângă panica produsă de criminalul ce bântuia oraşul, apăruse şi temerea ivirii tulburărilor sociale.

Da, trăiam vremuri în care un om normal, sănătos, ar fi avut probleme cu nervii şi n-ar fi reuşit să doarmă liniştit. Ce să mai vorbim de unul ca mine, căruia doctorii cei mai pricepuţi din Londra, mobilizaţi de Holmes, nu reuşeau să-i vină în ajutor!

Chinurile mele deveniseră insuportabile, mai ales că nu mai puteam să beneficiez nici de plimbările nocturne, care-mi aduseseră atâta alinare.

Deci, drogurile şi medicamentele nu mă ajutau, efort fizic nu mai puteam face – pentru că nu mă puteam duce să joc golf sau tenis la miez de noapte.

Am încercat atunci să caut ultimul refugiu – al celor fără de speranţă – şi anume băutura. Doream să-mi găsesc în fundul sticlei liniştea pe care doctorul Holmes nu mi-o dădea.

Aşa că, după ce colegii de pensiune s-au împrăştiat, după cină, pornind fie în căutare de distracţii în oraşul terorizat de asasinul necunoscut şi de politicieni foarte cunoscuţi, fie la culcare, i-am cerut lui Silvester să-mi aducă o sticlă de şampanie franţuzească. Am golit-o şi i-am mai cerut una. La un moment dat, privirea mi s-a împăienjenit, iar pereţii salonului au pornit a se clătina, ca un barcaz prins de furtună.

Din negura care mă înconjura s-a desprins o siluetă. Am zărit o mână ce mi-a luat paharul, apoi o figură s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit:

Willford, nu aceasta-i calea! Îţi faci un mare rău! Nu mai ai mult de îndurat. Strânge din dinţi şi rezistă!

Am simţit cum un braţ puternic mă saltă de pe scaun şi mă târăşte pe scări. Când am fost aşezat pe pat, am avut impresia că recunosc figura individului care-şi permisese să mă tutuiască.

Înainte ca somnul să mă izbească în creştet cu măciuca lui buimăcitoare, am apucat să mă întreb de ce se îngrijise de mine James Splitter...

7.

Visele din noaptea aceea au fost cu adevărat groaznice. Mi-am dat seama că niciodată nu trebuie să foloseşti superlativul în probleme negative. Oricând se poate ivi ceva mai rău.

Mă aflam, din nou, în grădinile edenice. Asupra lor se prăbuşeau valuri de foc, vâlvătăi suflate de vânt, bulgări de jar şi pălălăi imense. Pe când flăcările se aflau încă în aer, dogoarea lor veştejea iarba şi frunzele copacilor, uscându-le ca iasca, eliminând orice strop de apă, transformându-le în combustibil ideal pentru prăpădul ce cobora.

Locuitorii cei frumoşi, ca nişte îngeri din cărţile pentru copii, dar cu figurile încruntate, pline de ură, ameninţau zadarnici cu pumnii cerul duşman.

Vaierul scos de ei, în timp ce se mistuiau în focul ce curgea fără încetare, îmi răsuna încă în urechi, în momentul în care m-am trezit.

A trecut oarece timp până să-mi dau seama că nu asistasem la o tragedie reală, că totul fusese doar o închipuire a minţii mele bolnave. Când m-am dezmeticit, am simţit o durere surdă, un regret adevărat. Chiar dacă lumea aceea existase doar în visul meu, nu merita să piară într-un mod atât de crud!

Reacţia m-a uimit. Prima mea impresie despre acei oameni-îngeri fusese neplăcută, le văzusem pe figuri semnul damnării, văzusem cruzimea şi indiferenţa întipărite pe trăsăturile lor minunate.

Iar mama mă sfătuise ca, în relaţiile cu oamenii să mă bazez întotdeauna pe prima impresie.

M-am spălat cu apă rece, încercând să alung amintirile nopţii, să-mi trezesc mintea şi trupul.

Când am coborât în salon, redevenisem cel de altădată.

Spre surprinderea mea, deşi era destul de devreme – soarele nu răsărise încă – la masă se află destulă lume. Domnişoara Pennyfather ciripea încântată unui bărbat înalt, cu plete negre ce-i atârnau pe umeri. Bătrânul domn Simpson se îndopa ca de obicei, de parcă ar fi fost ultima mâncare de care urma să aibă parte. Smith şi Tribleton, trezi la faţă şi cu ochii încercănaţi, sorbeau părând a fi aflaţi la capătul puterilor din cafeaua aburindă. După hainele mototolite mi-am dat seama că abia se întorseseră. Jamesbrown şi Splitter nu coborâseră încă. Din bucătărie se auzea vag glasul doamnei Brettstove, care-i dădea niscaiva indicaţii lui Silvester.

Am salutat şi am aşezat.

Aproape imediat, majordomul a apărut, împingând căruciorul cu tăvi şi veselă. În timp ce-mi turna ceai, s-a ivit şi proprietăreasa. Într-o rochie elegantă, pe care o purta doar la ocazii. Se pare că-şi pusese în gând să impresioneze pe cineva.

Dragii mei, am plăcerea să vă prezint un nou coleg, a început ea, cu un glas din care se vedea limpede că-i face cu adevărat plăcere. Domnul conte Urr a binevoit să ne onoreze cu compania sa, pentru un timp.

Bărbatul cel înalt, care discutase cu domnişoara Pennyfather, s-a ridicat şi a făcut o scurtă plecăciune către cei prezenţi. Purta un costum din mătase neagră, foarte elegant. La gât, în loc de cravată, un medalion din platină, care înfăţişa, pe un fond de email negru, un dragon din aur.

– Bella Urr, conte transilvan, s-a recomandat el, cu un glas melodios, menit parcă să cucerească sufletele. Dumneavoastră îmi faceţi o adevărată onoare, primindumă în acest lăcaş fermecător.

Gazda ne-a numit pe fiecare în parte, iar contele a dat mâna cu cei pe care nu-i cunoscuse încă.

Până să-mi vină rândul, apucasem să dezbat problema pe toate părţile. Ce însemna *conte transilvan*? Transilvania făcea parte din Austro-Ungaria. Deci putea fi conte austriac sau maghiar. Nu al unei regiuni dintr-un regat, care la rândul lui era înglobat într-un imperiu. Prenumele său părea să indice că ar fi ungur. M-am străduit să-mi aduc aminte de-o formulă de salut maghiară, învăţată de la agenţii noştri din părţile acelea ale lumii. Când contele a ajuns în faţa mea, am întins mâna, rostind urarea cât de bine m-am priceput. Întâmpinasem, cândva, un bancher din Buda cu acele cuvinte, iar individul fusese încântat. Dar bărbatul cel brunet mă privi cu ochii săi imenşi, ca nişte lacuri din cărbune lichid, şi nu reacţionă în nici un fel. În timp ce-mi strângea degetele mâna lui avea puterea unei menghine din oţel şi răceala aceluiaşi metal – mi-a trecut prin minte că, probabil, acea titulatură ce excludea apartenenţa la nobilimea austriacă sau maghiară presupunea că făcea parte din valahii transilvani, rebeli convinşi împotriva stăpânirii imperiale. Şi-am repetat salutul în valahă. Nu-s un poliglot, dar afacerile m-au învăţat că-i bine să cunoşti câteva fraze

uzuale în limbile celor cu care tratezi. Aşa că m-am străduit să memorez nişte fraze în turcă, bulgară, arabă, valahă, maghiară, rusă şi armeană. Dar contele n-a reacţionat nici la a doua variantă de salut.

După ce a plecat, lăsându-mi degetele amorţite şi reci, de parcă le-aş fi cufundat în apa unui lac de munte din Scoţia, mi-a trecut prin minte că individul n-are nici o legătură cu Transilvania. Însă numele lui era unguresc. Bella Urr. Bella Urr... *Balaur!* Am descoperit brusc, ca o revelaţie, că numele său însemna, în valahă, *dragon*. Nu ştiu ce fel de conte era – dacă deţinea, cu adevărat, un asemenea titlu dar individul avea o legătură, una pe care n-o descoperisem până atunci, cu dragonul. Îşi alesese un pseudonim eram absolut convins că-i vorba doar de un pseudonim – care să implice o relaţie cu numele său adevărat sau cu o anumită situaţie, stare sau rang, legată de monstrul acela mitologic.

Simţeam o vibraţie stranie în atmosferă, un fel de bâzâit neauzibil, dar care-mi încrâncena carnea. Mi-am dat seama, surprins, că mi-era frică. Nu ştiam de ce, dar ştiam de cine. Cel ce-mi produsese panica aceea subită fusese contele Urr.

În acelaşi timp, trebuia să recunosc că individul avea un şarm de lume înaltă, ştia să fie cu adevărat fermecător. Toţi cei de faţă se gudurau încântaţi pe lângă el. Şi nu era numai snobismul tipic clasei din care făceau parte. Transilvanul ştia să-i cucerească, avea un cuvânt potrivit pentru fiecare, susţinea o conversaţie inteligentă şi plăcută.

Silvester profitase de momentul prezentării noului sosit şi aşezase platourile pe masă. Mi-am umplut farfuria ca întotdeauna, dar mâncarea refuza să-mi alunece pe gât.

Am sorbit din ceaiul tare, chinezesc, şi m-am uitat la ceilalţi. Se purtau ca de obicei. Bătrânul domn Simpson profitase de ocazie şi se servise încă o dată. Smith şi Tribleton terminaseră cafeaua şi înfulecau ouă cu şuncă. Contele avea în faţă o farfurie pe care se afla un biftec în sânge, doar puţin rumenit, aproape crud. Tăiase carnea în feliuţe subţiri şi ducea bucăţile la gură tacticos, apucându-le din furculiţă cu dinţii mari, albi, ascuţiţi. Apoi le mesteca îndelung, zdrobindu-le, sugând fiecare strop de sânge înainte de a înghiţi.

Rămăsesem cu privirea aţintită asupra lui, ca vrăjit. A remarcat lucrul ăsta şi mi-a zâmbit. Un zâmbet rece, sfidător, de parcă ar fi ştiut ce bănuieli îmi treceau prin minte şi voia să-mi arate că nu-i păsa.

După ce şi-a terminat carnea aproape crudă, s-a sculat, a aruncat o uitătură fugară spre fereastră, prin a cărei perdea începuse să răzbată lumina soarelui, şi s-a scuzat:

– Mă iertaţi, am călătorit toată noaptea şi sunt frânt de oboseală. De altfel, a zâmbit el fermecător, stilul meu de viaţă m-a obişnuit să dorm ziua şi să petrec noaptea.

În timp ce urca scările, s-a întâlnit cu Jamesbrown şi cu Splitter, care abia atunci veneau la masă. S-au salutat, s-au prezentat, apoi fiecare şi-a continuat drumul.

De ce am avut impresia că îl privise pe Splitter într-un mod ciudat?

Da, va trebui să-l supraveghez pe noul venit. Dar acelaşi lucru mi-l propusesem şi la sosirea lui Splitter şi nu făcusem nimic.

De altfel, încep să cred că starea nervilor mei mă face prea suspicios faţă de străini...

8.

Spre surprinderea mea, lucrurile au început să se aranjeze.

Atmosfera din oraş s-a potolit, treptat. Asasinul misterios nu s-a manifestat de mult. Crimele au încetat, spaima a încetat şi ea, activitatea a revenit la normal. Ziarele şi-au găsit alte subiecte, politicienii au revenit la problemele lor. Într-un cuvânt, Londra a revenit la ceea ce fusese înainte de dezlănţuirea teribilului Jack Spintecătorul.

Dar mult mai important fusese, din punctul meu de vedere, faptul că medicamentele doctorului Holmes aveau efect. Puteam, în sfârşit, să dorm liniştit, fără coşmaruri. Aveam un somn odihnitor, calmant, care-mi permitea să mă dedic pe deplin slujbei.

Şi-mi rămânea destulă energie şi pentru alte activităţi.

După o perioadă ce acum mi se părea teribil de lungă, am reînceput să frecventez teatrele şi opera, ba găseam timp să trec şi pe la club. Redevenisem un om de societate, spre bucuria doamnei Brettstove, care mă şi vedea la casa mea, alături de o soţie fermecătoare.

Nu numai că-mi reluasem activităţile normale, dar mă simţeam, cu adevărat, un om normal. Mai ales că, după vreo zece zile de tratament, medicul hotărâse că ar trebui să vedem ce se întâmplă cu mine dacă renunţ la droguri. Şi descoperisem, cu încântare, că mă puteam lipsi de ele fără nici un fel de probleme.

Desigur, simţeam încă apelul tulbure al sălbăticiei din mine, chemarea către ceva bizar şi neguros, dar mai degrabă ca pe o închipuire, ca pe amintirea unei dureri pe care ai avut-o şi cu care te-ai obişnuit atât de mult, încât îţi imaginezi, din când în când, că o ai aievea. Lumina felinarului de peste drum îmi trezea încă sentimente stranii, dar, după ce doamna Brettstove s-a îngrijit să-mi pună în cameră perdele groase, şi această ultimă tentaţie a insolitului dispăruse.

Am redescoperit plăcerea colindării oraşului, balurile, petrecerile cu colegii de serviciu sau de pensiune. Şi, mai ales, liniştea confortabilă şi reconfortantă a clubului.

Mă duceam la club aproape zilnic. Uneori fugeam să prânzesc, atunci când aveam prea mult de lucru şi nu reuşeam să ajung la timp la pensiune. Alteori zăboveam acolo doar un moment, făcând un popas în drumul spre casă, înainte de cină, cât să citesc ziarele şi să stau la taclale cu diferite persoane influente şi informate. Mai rar, treceam pe acolo după masa de seară de la pensiune, comandam ceva de băut şi studiam pe îndelete vreun articol de fond, despre situaţia politică sau economică. Clubul, rezervat oamenilor de afaceri din firmele de importuri, deţinea o colecţie impresionantă de ziare din toate părţile lumii, precum şi diferite anuare statistice. Stăteam acolo liniştit, cufundat în fotoliul adânc, sorbind din când în când din paňar, trăgând din trabuc şi extrăgând din tabele cifre care-mi erau de trebuinţă pentru activitatea mea.

Ca în toate cluburile, în salon se păstra liniştea, iar convorbirile se purtau pe un ton scăzut, pentru a nu-i deranja pe ceilalţi.

Într-o seară, pe când analizam situaţia importurilor de tutun turcesc şi evoluţia preţurilor în anul trecut, atenţia mi-a fost atrasă de o discuţie care avea loc la masa vecină, în spatele meu.

Am presupus că persoanele de acolo nu mă observaseră, din cauza spătarului înalt al fotoliului, şi am vrut să-mi dreg glasul, pentru a le atrage atenţia că deranjau şi că nu beneficiau de intimitatea pe care o speraseră.

Dar am recunoscut vocile şi dintr-un impuls obscur, am preferat ca, măcar pentru moment, să trag cu urechea. Lucru nedemn de un gentleman, dar îmi propusesem de multă vreme să mă lămuresc ce treburi învârteau acele persoane, iar acum aveam o ocazie nesperată să aflu câte ceva.

Nu crezi ca ai exagerat? a întrebat o voce plăcută, plină de farmec, ce parcă-ţi picura miere în auz.

O voce pe care am identificat-o imediat ca fiind a aşa-zisului conte transilvan.

Oarecum. Trebuia neapărat să ne întâlnim. Şi nu aveam cum să ştiu că mi-ai recepţionat chemarea. De ce nu mi-ai scris? Sau măcar să-mi fi expediat o telegramă!

Interlocutorul era James Splitter.

Sincer vorbind, în primul moment nu m-am gândit. Apelul fusese atât de puternic, încât mi-am imaginat că-i ceva atât de grabnic că nu mai aveam timp de zăbovit. Am organizat imediat plecarea. Iar după aceea n-am avut cum să-ţi scriu. Ştii prea bine că modul meu de a călători este... aparte. Pe de altă parte, de unde să-ţi telegrafiez? Ţinuturile noastre natale, pe care tu, ce-i drept, le-ai părăsit de mult, n-au ajuns încă la un asemenea nivel de civilizaţie tehnică...

Mda... Oricum, nu cred că am exagerat. Am respectat ritualul în totalitate. Chiar dacă tu ai fost extrem de receptiv şi ai reacţionat mai iute decât speram, ritualul

tot trebuia dus până la capăt.

– Știu. Dar ar fi trebuit să fii mai discret.

– Nicidecum. După ce-ți voi expune planurile mele, te vei lămuri că am acționat așa în mod deliberat. Dacă trebuie să ne întoarcem în lume, atunci suntem obligați să pregătim lumea să ne primească.'

– Și-ți imaginezi că ne va primi? Nu fi naiv! Sigur, nu mai există ruguri, dar pe mine mă sperie totuși ghilotina.

Splitter chicoti.

De ce crezi că am ales Anglia? Aici execuțiile se fac prin spânzurare.

Contele Urr râse și el, ca un tors de pisică uriașă ce pare blândă, dar e gata să se năpustească asupra ta în orice clipă.

– Ambițiile tale dintotdeauna! Nu-ți ajungea ce aveai? Riști să pierzi totul. Mai grav, riști să ne pierzi pe toți. Sper, totuși, să nu ne duci pe eșafod. Bine că s-a terminat ritualul... Eu nu suport publicitatea, prefer să mă manifest discret, să nu atrag atenția. Într-un fel, îmi place Anglia, simt că ai făcut o alegere bună. Explică-mi un lucru, înainte de a trece la afaceri. Ai descoperit tehnici noi?

Nu. Știi că nu mă ocup de cercetare. Ăsta-i domeniul altora și nu intenționez să mă amestec în treburile lor.

Atunci, de ce-a fost semnalul atât de puternic? L-am simțit chiar din prima fază, te-am localizat cu ușurință. Nu s-a mai întâmplat...

– Am găsit un amplificator puternic.

Incredibil! Mărturisesc ca am avut o bănuială, la pensiune, dar posibilitatea era atât de redusă, încât am respins o asemenea ipoteză.

În acel moment, de masa la care stăteau cei doi se apropie un chelner, care spuse:

Domnule conte, masa a fost pregătită exact așa cum ați cerut.

Venim imediat.

Cei doi se ridicară și porniră spre sala restaurantului.

Când ajunseră în fața mea, Splitter întoarse capul și-mi zâmbi, cu zâmbetul său bizar, plin de-o blândețe amenințătoare.

Am știut, în clipa aceea, că spătarul fotoliului nu mă ascunsese de ei, că fuseseră conștienți tot timpul că mă aflam la doi pași și că auzeam totul.

Auzisem, dar ce înțelesesem?

Cei doi pregăteau ceva, săvârșiseră sau urmau să săvârșească lucruri ce-i puteau da pe mâna călăului. Însă eu nu știam nimic concret și, mai ales, nu aveam nici o dovadă.

Pe de altă parte, dacă indivizii erau străini, de ce nu discutaseră în limba lor? Nu cunoșteam suficient de bine dialectele din Orient și nu i-aș fi înțeles. De ce folosiseră engleza?

Un gând își sfredeli drum prin mintea mea: și dacă nu discutaseră în engleză? Atunci, cum făcuse că le pricepusem conversația?

9.

Am decis, fără să meditez prea mult, că trebuia să-i urmăresc pe cei doi, să adun dovezi, înainte de a anunța autoritățile. Pentru că eram hotărât să anunț autoritățile, după cum îmi cerea datoria.

Dar e mult mai simplu să-ți propui ceva, decât să săvârșești. Eram un om ocupat, aveam probleme importante de rezolvat la slujbă. După cum bănuisem, războiul dintre ruși și turci se declanșase, fuseseră atrase în conflict și Principatele Române, iar afacerile noastre aveau de suferit. Trebuia să găsim alte surse de aprovizionare, să plătim prețuri corespunzătoare situației de urgență și, în același timp, să satisfacem cerințele clienților. Ca urmare, mă întorceam la pensiune târziu, seara, epuizat.

În timpul acesta, cei doi, care nu aveau nici o ocupație, dispuneau de timpul lor cum credeau de cuviință. Îi vedeam foarte rar, mai mult în treacăt. Duceau, după toate aparențele, o intensă viață de noapte. Reușiseră să câștige simpatia tuturor locatarilor, așa că nu mă puteam bizui pe ajutorul vreunuia dintre ei, mai ales că nu-mi puteam justifica bănuielile cu fapte concrete. Atitudinea lor față de mine consta într-o bunăvoință oarecum ironică. Ca și cum ar fi

ştiut ce încercam să fac, dar aveau siguranţa neputinţei mele.

Toate acestea la un loc munca încordată şi frustrarea resimţită din cauză că nu reuşeam să fac nimic împotriva celor doi – au avut un efect catastrofal. Surmenajul s-a manifestat prin reapariţia migrenelor şi a coşmarelor.

De data aceasta, visele deveniseră vagi şi pline de grozăvenii sângeroase. Somnul îmi era bântuit de făpturi ale groazei, care ucideau şi sfârtecau, se dedau la crime sadice, în care trupurile victimelor erau masacrate cu o pedanterie îngrozitoare. Asasinii aceia pe care nu-i vedeam niciodată clar, pentru că acţionau pe străzi întunecate, pline de ceaţă deasă, lipicioasă – nu se mulţumeau cu atât, ci se hrăneau cu carnea şi sângele cald ale celor omorâţi...

Dar şi mai groaznic era momentul dinaintea somnului, când mă copleşea un simţământ extrem de puternic, un soi de certitudine că mă aşteaptă ceva teribil şi neomenesc. Simţământ bizar, ce împletea teama de ororile care mă pândeau cu un soi de bucurie, de plăcere, ba chiar de plenitudine. De parcă aş fi dorit să fiu părtaş la acele grozăvii...

Disperat, am recurs din nou la ajutorul lui Holmes. După prima doză de medicament administrată, doctorul şi-a mărturisit neputinţa. Pentru că de îndată ce-am luat calmantul, am căzut într-o stare cataleptică, din care n-am putut fi scos decât cu un antidot.

Timp de o jumătate de zi n-am existat, din punct de vedere intelectual. Devenisem un trup rigid ce nu răspundea nici unui stimul exterior. Norocul meu fusese că Silvester, care urcase în cameră, îngrijorat de faptul că nu coborâsem la dejun, avusese grijă să-l cheme pe medic fără a alarma restul casei. Altfel, incidentul s-ar fi transformat într-un adevărat eveniment, amplificat de zvonuri şi bârfe.

După ce m-a readus la luciditate, Holmes şi-a exprimat nedumerirea:

– Nu pricep nimic! V-am administrat acelaşi calmant care, cu o lună în urmă, dăduse rezultate foarte bune. Impresia mea este că influenţa străină, despre care v-am pomenit mai demult, s-a manifestat din nou, cu o intensitate sporită. Bizareria constă în faptul că acea intervenţie psihică pare a nu avea intenţii duşmănoase, pare a nu vă dori răul. Dar mintea dumneavoastră o respinge atât de puternic, se blochează în faţa influenţei nedorite cu o asemenea scârbă, încât preferă să se autoanihileze, măcar pentru moment, decât să i se supună.

– Şi ce se poate face? l-am întrebat, disperat.

Să luptaţi, mi-a răspuns el. Descoperiţi cine ar dori să vă influenţeze, să vă atragă în ceva ce vă repugnă, şi clarificaţi situaţia. Sunteţi un om cu principii foarte puternice şi cu o temere – la fel de puternică –, bine ascunsă în suflet, că aţi putea să le încălcaţi. S-ar putea, a adăugat el după un scurt timp, ca acele temeri să fie justificate de dorinţe pe care nu vreţi să le recunoaşteţi, dar care există. Aflaţi ce se ascunde în adâncurile minţii şi sufletului dumneavoastră, scoateţi murdăria la iveală şi purificaţi-vă. Deveniţi propriul dumneavoastră medic!

În sinea mea, am hohotit amarnic. Cât de bine mă citise! Însă aducerea aminte a păcatelor tinereţii nu risca să mă atragă din nou pe calea pierzaniei? Pentru că mă îndoiam de puterea mea de a înfrunta răul.

10.

Pentru un timp, am renunţat să-mi bat capul cu ce se întâmpla în jur. Mă luptam cu coşmarele şi cu migrenele, încercând ca, în ciuda lor, să-mi fac meseria. Am răsuflat uşurat când s-a încheiat armistiţiul, iar luptele din Balcani au încetat. Măcar scăpasem de o parte din probleme.

Viaţa din pensiune căpătase o turnură interesantă. Contele Urr îi atrăsese pe toţi ceilalţi într-un vârtej de petreceri nocturne. Până şi bătrânul domn Simpson participase. Domnişoara Pennyfather înflorise şi întinerise. Îl diviniza pe transilvanul – sau ce-o fi fost – care-i oferise bucurii de care nu avusese niciodată parte. Eu refuzasem invitaţiile, pretextând că aveam mult de lucru.

În parte, era adevărat. Nu-mi puteam permite să pierd nopţile într-un asemenea moment critic pentru firmă. Dar motivul principal fusese că mi-era frică. O frică instinctivă, pe care n-o puteam explica. Cei doi plănuiau ceva cumplit, eram sigur, ceva mult mai cumplit decât o excrocherie sau un complot politic. Preferam să stau de-o parte. Dacă nu reuşeam să împiedic desfăşurarea evenimentelor, măcar să nu fiu părtaş.

Într-o seară, când m-am întors obosit de la birou, l-am găsit pe Splitter în salon, citind preocupat din cărţoiul pe care-l căra mai tot timpul cu el. L-am salutat, apoi l-am rugat pe Silvester să-mi aducă ce mâncare. Splitter mi-a răspuns neglijent la salut, cufundat în lectură. Apoi, în timp ce majordomul aranja tacâmurile în faţa mea, au coborât de la etaj contele, domnişoara Pennyfather, Smith şi Tribbleton, toţi veseli şi gălăgioşi.

În timp ce se îndreptau spre uşă, Urr l-a strigat pe Splitter:

– Ce faci? Nu eşti gata? Întârziem!

Individul a tresărit, a închis ceaslovul şi a vrut să se ducă în camera lui.

– Trebuie să mă schimb, a explicat el.

Nu-i nevoie, merge şi aşa, l-a liniştit contele.

Splitter a dat din umeri, a aşezat cartea pe masă şi l-a rugat pe Silvester:

– Fii amabil şi du asta sus.

Apoi i-a urmat pe cei care tocmai ieşeau.

Majordomul a vrut să-i îndeplinească cerinţa, dar în momentul acela l-a strigat doamna Brettstove, şi l-a trimis să aducă lemne din magazie.

Cartea a rămas în faţa mea. Într-un mod imposibil de definit, mă atrăgea, deşi, la fel de nedefinit, simţeam că în ea se găsea ceva periculos. Totuşi, dacă doream să aflu ceva despre colegul meu de pensiune, acum era momentul să profit. Cine ştie când mai găseam o asemenea ocazie.

Am întins mâna şi am tras-o spre mine.

Nu s-a întâmplat nimic.

Oare la ce mă aşteptasem? Să deschidă o gură plină de dinţi şi să mă muşte? Am zâmbit acestui gând pueril şi, decis, am deschis volumul.

Foile, dintr-un pergament fin, albăstrui, erau acoperite cu o tipăritură bizară, alcătuită dintr-un soi de litere stacojii. O scriere necunoscută, ce nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem până atunci.

Dezamăgit, mă pregăteam să închid cartea şi s-o pun în locul în care fusese. În clipa aceea, mintea mi-a fost năpădită de-un vârtej fierbinte, de un soi de cunoaştere ce părea a porni de undeva, din adâncul meu, iar scriitura a început să capete înţeles.

La început a fost doar întunericul, iar el conţinea, în sine, totul.

Şi întunericul era Dumnezeu, iar Dumnezeu era întuneric.

Şi Dumnezeu a zis: Nu-mi sunt suficient singur. Să fie lumină!

Şi se făcu lumină.

Iar lumina se desprinsese din Dumnezeu, era parte din Dumnezeu şi era parte din întuneric.

Şi Dumnezeu s-a bucurat văzând lumina şi a decis că va avea rostul ei.

Şi pentru a-i da rost, a împărţit ziua în noapte şi zi, apoi a împărţit toate cele între lumină şi întuneric, în părţi egale. Şi pe măsură ce le împărţea, lumea căpăta forma pe care o cunoaştem.

Şi Dumnezeu a zis: Am zis că nu-mi sunt suficient singur. Iar lumina s-a desprins din mine, deci tot singur sunt. Să fac o făptură care să mă venereze şi care să se teamă de mine.

Şi a luat o parte din întuneric şi o parte, egală cu prima, din lumină, şi le-a frământat între degetele sale, dându-i formă.

Iar când făptura a fost gata, Dumnezeu a zis: Om te vei numi şi mă vei venera.

Şi a vrut să sufle asupra făpturii, ca să-i dea viaţă.

Şi Dumnezeu s-a oprit şi-a spus: Această făptură slabă şi proastă nu va înţelege îmbinarea de întuneric şi lumină. Va trebui să mă înfăţişez ei sub două forme, pe care să le venereze în mod egal.

Şi Dumnezeu şi-a desprins partea sa de lumină de întunericul dintâi, apoi cele două

înfăţişări ale sale au suflat asupra făpturii şi i-au dat viaţă.

Şi Dumnezeii i-au spus făpturii: Teme-te de noi şi ascultă-ne întru totul. Iată, vei locui în grădina noastră şi te vei bucura de roadele noastre.

Fiindcă noi suntem Dumnezeu şi Satana, lumina şi întunericul, părţi egale din întunericul cel dintâi.

Şi cine-l va venera pe Dumnezeu, se va închina şi lui Satana, iar cine-l va venera pe Satana, se va închina şi lui Dumnezeu.

Dar Dumnezeii nu i-au spus omului că, deoareee întunericul a fost cel dintâi, Satana este Dumnezeul cel mare, şi că el trebuie venerat cu mai multă teamă...

Ajuns aici, am împins cartea cu scârbă. Dădusem de o carte a unor adoratori ai Satanei! Nu fusesem niciodată un individ religios, nu mă afiliasem vreunei biserici, iar vremurile în care colindasem prin lume mă despărţiseră de credinţa părinţilor mei. Totuşi, resimţeam acea repulsie care ne-a fost inoculată prin educaţia noastră, de sorginte culturală iudeo-creştină, faţă de Prinţul Întunericului, pe care-l identificam, în mod automat, cu răul absolut.

Într-un fel, mă liniştisem. Dacă tot complotul celor doi se reducea la o venerare bizară, împotriva logicii şi a tradiţiilor, a Celui Rău, era o chestiune care îi privea. O nebunie stupidă, dar nepericuloasă. Autorităţile nu puteau interveni decât dacă indivizii călcau legea, în vreun fel. Nimeni nu te bagă la puşcărie în zilele noastre pentru că nu crezi într-o anume religie. Altfel ar fi stat lucrurile cu câteva secole în urmă. Pentru deţinerea unei asemenea cărţi, riscai rugul. Dar asemenea vremuri trecuseră, slavă Domnului, iar acum trăiam într-o epocă a luciditătii şi libertăţii.

Uşurarea a fost urmată de curiozitate. Doream să aflu mai multe lucruri despre credinţa aceea bizară a colegilor mei de pensiune. Am deschis volumul la întâmplare, iar literele stacojii au căpătat înţeles sub privirea mea.

Dar o parte dintre urmaşii lui Adam nu s-au împăcat cu gândul că pierduseră nemurirea de care se bucurase strămoşul lor. Şi au încercat să ajungă din nou asemenea lui Dumnezeu.

Şi s-au strâns în două cetăţi, numite Sodoma şi Gomora, iar acolo au făcut tot felul de fapte, sub semnul întunericului. Iar întunericul le-a dăruit viaţă lungă, frumuseţe, bogăţie şi puteri neomeneşti.

Iar ei se bucurau de ele şi se supuneau Satanei.

Dară cei care ascultaseră glasul Domnului îi pizmuiau şi cârteau, zicând: De ce ei să aibă de din toate şi să trăiască precum în rai, iar noi să suferim ispăşirea păcatului strămoşului nostru?

Şi-i acuzau că făceau lucruri împotriva firii.

Şi Avraam şi-a îndreptat glasul către Domnul şi i-a cerut să abată focul asupra Sodomei şi Gomorei. Dară în cetatea Sodomei locuia nepotul său Lot, şi n-a vrut să piară fiul fratelui său, şi s-a rugat de Dumnezeu să-l ierte pe Lot.

Iar Dumnezeu a trimis un înger să-l anunţe pe Lot să plece din Sodoma şi să nu se mai uite în urmă, pentru că pulberea se va alege din cetăţile care nu-l respectau.

Şi Lot s-a speriat, a lăsat averea şi agoniseala, şi-a luat femeia şi cele două fiice şi a fugit de acolo.

Când s-a ridicat soarele deasupra pământului, a intrat Lot în Ţoar.

Atunci Domnul a slobozit peste Sodoma şi Gomora ploaie de pucioasă şi foc din cer de la Domnul.

Şi a stricat cetăţile acelea, toate împrejurimile lor, pe toţi locuitorii cetăţilor şi toate plantele ţinutului aceluia. Femeia lui Lot însă s-a uitat înapoi şi s-a prefăcut în stâlp de sare.

Apoi a ieşit Lot din Ţoar şi s-a aşezat la munte, împreună cu cele două fete ale sale, căci se temea de pizma locuitorilor din Ţoar, şi a locuit într-o peşteră.

Atunci a zis fata cea mare către cea mai mică: Nu-i nimeni în ţinutul ăsta care să facă parte din neamul nostru, care să intre la noi. Iar stirpea noastră se va stinge, şi toate cunoştinţele noastre se vor pierde.

Să-l cunoaştem pe tatăl nostru, ca să avem prunci, care să ne moştenească ştiinţa.

Iar Lot a cunoscut pe cele două fete ale lui şi a avut urmaşi din neamul Sodomei.

Dară n-au spus nimănui din ce loc vin şi din ce stirpe se trag, iar urmaşii lui au continuat să-l venereze pe Satana şi să aibă puterile date de el.

Însă nu toţi locuitorii cetăţilor pieriseră, pentru că Ishbahar din Gomora fusese plecat, cu tot neamul lui, să facă negoţ în cetatea Ur.

Iar neamul Gomorei s-a păstrat, dar tot pe furiş, fără ştirea oamenilor de rând şi pizmaşi.

Iată numele urmaşilor celor ce au scăpat, şi cetăţile în care au trăit...

Când am ajuns aici, l-am auzit pe Silvester aşezând lemnele în bucătărie şi mi-am dat seama că va veni imediat în sufragerie, să-mi aducă mâncarea. M-am grăbit să închid cartea şi s-o aşez în locul din care o luasem.

După cină, m-am urcat în camera mea. M-am întins pe pat. Mă simţeam foarte obosit, dar ştiam că somnul va fi chinuitor şi nu-mi va aduce liniştea. Am stins totuşi lampa şi am închis ochii.

Stând pe întuneric, mi-am îndreptat gândurile spre cartea aceea bizară, un fel de Biblie satanică. Textul părea o parodie a Cărţii Sfinte, o răstălmăcire a celor în care credeam. Dar nu vedeam în el altceva decât o prostie pedantă şi inofensivă.

Brusc, mi-am adus aminte de un amănunt care-mi scăpase din vedere: în primul moment, când deschisesem volumul, văzusem litere de-o formă necunoscută, o scriere pe care n-o cunoşteam. Şi totuşi înţelesesem textul!

Uluirea m-a copleşit subit, izbindu-mă ca un val ce se năpusteşte peste tine în timp ce stai pe plajă, cu spatele la apă. Şocul a fost deosebit de puternic, iar în primul moment n-am ştiut ce să cred.

Poate că textul fusese în engleză, dar scris cu nişte caractere mai deformate, mai ciudate, iar în prima clipă nu-mi dădusem seama despre ce-i vorba.

Nu, nu se întâmplase asta. Am revăzut, în spatele pleoapelor, imaginea paginilor pline de litere stacojii. Nu arătau a caractere latine. Mai mult, abia acum, mi-am dat seama că acele cuvinte blasfemiatoare nu se formaseră în mintea mea în acelaşi fel în care se formau cuvintele atunci când citeam un articol dintr-un ziar. Apăruseră acolo ca şi cum cineva mi-ar fi recitat textul acela, plantând cuvintele direct în mintea mea. Le auzisem nu cu urechile, ci cu mintea.

De fusese o recitare, acum îmi dădeam foarte bine seama. Existase un anumit ritm, o anumită intonaţie solemnă, cu suişuri şi coborâşuri. Auzisem o voce ale cărei inflexiuni semănau teribil de mult cu ale lui Splitter, fără a fi, însă glasul său.

În aceste condiţii, începeam să mă îndoiesc de inofensivitatea celor doi colegi de pensiune. Contele şi prietenul lui pomeniseră ceva despre un ritual. Mai mult ca sigur, un ritual satanic. Cât de nevinovat putea fi un asemenea ritual? Pe de altă parte, amintiseră de o chemare lansată la foarte mare distanţă, ce fusese recepţionată peste mări şi ţări.

Ce puteri stăpâneau cei doi? Cât de periculoşi puteau fi? Iar dacă erau periculoşi, cui puteam cere ajutor?

Spaima mă prinsese în plasa ei, iar zbaterile mele nu făceau decât să mă încurce tot mai mult.

11.

Fără să-mi dau seama, mintea-mi obosită refuzase să mai lucreze şi mă cufundasem într-o negură, ce nu era încă somn, dar care se desprinsese oarecum de trezie.

Apoi, un ciocănit în uşă m-a adus înapoi în lumea realităţii.

– Cine-i? am întrebat, buimac.

– James Splitter, s-a auzit glasul de dincolo de tăblie. Ai răsfoit cartea, nu-i aşa? Vreau să-ţi explic anumite lucruri.

Fiori reci mi-au străbătut corpul, apoi carnea mi s-a încrâncenat. Frica de până atunci nu însemnase nimic faţă de ceea ce simţeam acum.

– Sunt obosit. Nu se poate s-o lăsăm pe mâine? am încercat să-l refuz.

– Ar fi mai bine să discutăm chiar acum.

N-am chef de discuţii! i-am replicat,

cu grosolănie. Nu avem nimic de discutat! Lasă-mă în pace!

În momentul acela am auzit bătăi în geam. Chestia mi s-a părut atât de bizară – locuiam la etaj, deci fereastra se afla la vreo patru yarzi deasupra solului încât m-am dus şi am tras la o parte perdelele groase.

Chiar în faţa mea, la nivelul meu, am zărit figura zâmbitoare, ironică, a contelui Urr.

– Dacă nu vrei să deschizi uşa, poate deschizi fereastra, mi-a sugerat glasul lui amabil.

În prima clipă, m-am gândit că individul era zurliu rău de tot. Să facă rost de o scară, în plină noapte, doar ca să pătrundă în camera mea! Apoi mi-am dat seama că vocea lui nu putea fi auzită atât de limpede, atât de puternică, prin cele două rânduri de geamuri.

– Hai, fii drăguţ şi invită-mă înăuntru! a zis el, pe acelaşi ton amabil, dar uşor ironic.

Îl auzisem, dar nu-i văzusem buzele mişcându-se.

Îl auzisem, dar buzele nu i se mişcaseră!

Cine era aşa-zisul conte transilvan, careşi putea transmite gândurile? Ce puteri înfricoşătoare deţinea?

Bătăile din uşă încetaseră. Splitter îl lăsase pe camaradul său să trateze. În mintea-mi s-a născut un gând, ce-a tot crescut: Să-i spun, în bătaie de joc, că n-are decât să intre, dacă ţine cu tot dinadinsul. Apoi, o bănuială subită m-a făcut să mă opresc: şi dacă lua de bună invitaţia şi spărgea geamul?

Ideea mi s-a părut atât de caraghioasă, încât am izbucnit în hohote de râs. Nu-l vedeam pe aristocratul acela manierat purtându-se ca un derbedeu, ca un borfaş de rând. Auzi, contele Urr să pătrundă prin efracţie într-o locuinţă!

Hohotul mi s-a oprit în gât.

Văzusem ceva ce depăşea orice închipuire: *interlocutorul meu nu stătea pe nici o scară, ci plutea în văzduh!*

Am scos un urlet de groază şi m-am năpustit spre uşă. Abia după ce am descuiat-o mi-am dat seama că în faţa ei mă aştepta Splitter. N-am apucat s-o încui la loc. Individul a împins cu putere, iar tăblia m-a izbit în frunte şi m-a aruncat, ameţit, în mijlocul încăperii.

Splitter a făcut un pas înăuntru şi a închis uşa în urma lui.

– Îmi pare rău că te-am lovit, Willford. N-am avut intenţia să-ţi fac vreun rău. Vreau doar să discutăm un pic, să-ţi dau nişte explicaţii, pentru că am impresia că ţi-ai făcut o părere greşită.

După ce-l văzusem pe conte plutind în aer, eram convins că nu-mi făcusem o părere greşită. Dar duşmanul meu stătea în faţa uşii, iar camaradul lui pândea în faţa ferestrei, deşi nu-mi trecea prin cap să fac un salt de câţiva yarzi. Am decis că trebuie să câştig timp.

– Spune ce ai de spus. Oricum. sunt obligat să te ascult. Ce vreţi de la mine? Şi, de fapt, cine sunteţi?

James Splitter – cine ştie ce nume avea în realitate? – a zâmbit încântat, văzând că accept conversaţia.

– Mă bucur că ai devenit rezonabil. Sigur, nu mă aşteptam să accepţi lucrurile cu uşurinţă. Să încep prin a-ţi spune cine suntem. Eu mă trag, în linie directă, din Lot. Iar prietenul meu de afară, din Ishbahar. Suntem, ca să spun aşa, descendenţii supravieţuitorilor din Sodoma şi Gomora. Deţinătorii unor mari secrete şi teribile puteri.

– Şi adoratori ai Satanei, l-am întrerupt eu.

– Te scandalizează lucrul acesta? Binele şi răul sunt noţiuni complementare, nu contradictorii. Iar pentru divinitate, n-au nici un înţeles, pentru că ea se află deasupra măruntelor păreri omeneşti. Satana este o parte a lui Dumnezeu, iar Dumnezeu este o parte a Satanei.

Scuteşte-mă de asemenea blasfemii! m-am răstit eu, copleşit de-o scârbă inimaginabilă. Nu jigni numele Creatorului!

Bine, bine, a încercat el să mă liniştească. Nu-i momentul pentru discuţii teologice. Te întreb însă un lucru: cum poţi să-ţi dai seama dacă Dumnezeul în care crezi este cel adevărat? Nu-ţi chinui mintea

să găseşti răspunsul corect? Ţi-l spun eu: după puterea pe care o are, după puterile pe care ţi le dă!

– Satana nu te poate îndemna decât la crime!

– Crime! Ce termen pretenţios şi exagerat! Sigur, e nevoie să sacrifici un număr de vieţi omeneşti, în cursul unor ritualuri, dar cât de preţioasă-i o viaţă? Mai ales cea a unei persoane inutile, ce nu-şi găseşte loc în societate? Ce-a pierdut omenirea în urma sacrificării unor prostituate stupide şi pline de boli? Ce pierde lumea dacă dispar nişte cerşetori? Cred că societatea ar trebui să ne fie recunoscătoare pentru că o eliberăm de paraziţi.

– Te rog, scuteşte-mă de asemenea comentarii! am exclamat eu, în timp ce sila creştea, creştea...

M-a privit cu milă, apoi a spus:

– Tu ai deschis vorba. Va trebui să te obişnuieşti cu ideea că adevărul poate fi diferit de ceea ce ai crezut până acum că-i adevăr.

Desen de Gabriel Ungureanu

A tăcut un moment, apoi a continuat:

– Noi, descendenţii locuitorilor din cetăţile distruse, cândva, de focul Dumnezeului luminii, am stat prea multă vreme de-o parte, ascunzându-ne cu grijă puterile. A venit timpul să ieşim la iveală. Lumea de astăzi, eliberată de superstiţii stupide şi înclinată spre avantaje materiale, pare mai dispusă să ne accepte decât societăţile trecute. Bineînţeles, a râs el, oamenii trebuie să se obişnuiască mai întâi cu ideea că există persoane cu puteri neobişnuite, cu o morală neobişnuită. Apoi, treptat, descendenţii Sodomei şi Gomorei vor ieşi la iveală. Până atunci – şi multă vreme după aceea – oamenii de rând nu vor şti nimic despre noi, ne vor crede făpturi asemănătoare lor.

Îl ascultam doar în parte. Aş fi crezut că-i un nebun, mai mult sau mai puţin periculos, dacă n-ar fi fost grozăvenia de afară, ce-mi zâmbea amabilă prin fereastră. Toate vorbele lui Splitter nu mă convingeau că am de-a face cu făpturi înzestrate cu forţe extraordinare, cât mă convingea imaginea contelui Urr plutind în văzduhul nopţii.

Dar nu numai insolitul situaţiei mă îngrozea. E normal să-ţi fie frică de ceva ce încalcă, nonşalant, normele naturale. Individul din faţa mea amintise de faptul că, până când descendenţii cetăţilor blestemate, care sfidaseră voinţa dumnezeiască, se vor infiltra în societatea noastră şi vor fi accep-

taţi de aceasta, trebuia păstrat secretul deplin. Asta însemna că, după ce mă va folosi pentru un scop nedefinit încă, se va descotorosi de mine înainte de a apuca să spun lumii despre pericolul care o ameninţă.

Până una, alta, stăteam liniştit în mijlocul camerei, ascultându-i poliloghia, fără să ştiu cum puteam ieşi din toată povestea asta.

În timp ce vorbea, Splitter se plimba prin încăpere, gesticulând, descriind încântat cum vor pune mâna pe putere, cum vor manipula masele, cum vor folosi ziarele, chiar şi literatura sau alte arte, pentru a obişnui oamenii cu gândul că trebuie să accepte viitorii stăpâni.

La un moment dat se opri şi spuse:

– Dar ce facem noi aici? Stăm de vorbă în doi şi-l lăsăm pe prietenul nostru afară, în frig?

După care se duse la fereastră şi începu să-i desfacă ivărele.

În clipa aceea am văzut o portiţă de scăpare. Uşa rămăsese nepăzită, iar Splitter stătea cu spatele la mine. Am făcut imediat câţiva paşi mari. Până să-şi dea seama ce făceam, ajunsesem la uşă, o deschisesem, ieşisem, o închisesem şi o blocasem cu un scaun.

Am gonit pe scări, fără să mă sinchisesc de apelurile ce răsunau în urma mea.

12.

În timp ce fugeam, mă gândeam ce să fac. Să încerc să-i alarmez pe cei din pensiune? N-ar fi fost un lucru prea înţelept. Contele Urr îi vrăjise pe toţi, îi convinsese că-i un personaj respectabil şi onorabil. În cazul cel mai bun, colegii de locuinţă m-ar fi privit ciudat, ca pe un nebun, şi m-ar fi lăsat în mâinile celor doi care, după ce s-ar fi potolit lucrurile, mi-ar fi venit de hac.

La ora aceea târzie din noapte, nu puteam să mă refugiez la club sau în vreo instituţie publică, în care să mizez pe aglomeraţia obişnuită din timpul zilei.

Nu-mi rămânea decât să caut adăpost într-o secţie de poliţie, singura instituţie care funcţiona fără încetare. Dar trebuia să mă feresc să spun acolo povestea exact aşa cum era în realitate. Nici poliţiştii nu m-ar fi crezut. Sau m-ar fi considerat nebun de legat. Soluţia cea mai rezonabilă părea următoarea: să-i reclam pe cei doi că încercaseră să mă asasineze. Măcar pentru un timp, autorităţile mă vor proteja, cât îi vor ancheta pe indivizi. Obţineam astfel un răgaz care, dacă ştiam să-l folosesc bine, mi-ar fi permis să-mi pierd urma.

În momentul acela de panică şi disperare nu-mi păsa că renunţam la o carieră strălucită, la bani şi la un anumit statut social. Viaţa era mai preţioasă decât toate astea.

Am ieşit în fugă din clădire şi am alergat pe străzile întunecate, sfâşiind perdeaua de ceaţă albă, deasă şi densă. Din loc în loc, bezna se dilua în lumina gălbuie a becurilor cu gaz instalate în felinare.

După un timp, puterile au început să mă lase. Gâfâiam şi-mi simţeam picioarele ca de plumb, iar pieptul mă ardea. M-am oprit şi m-am sprijinit de un gard, să-mi trag răsuflarea.

Atunci, din adâncul ceţii au răsunat paşi grei, bocănind, atrăgându-mi atenţia că duşmanul se apropia.

Am rupt-o la fugă, dar pasul îmi era şovăielnic, iar viteza redusă. Viaţa lipsită de mişcare pe care o dusesem în ultimul timp, se răzbuna pe mine. Totuşi am continuat să gonesc, cu ultimele-mi puteri.

În timp ce alergam, am decis să încerc să-mi pierd urma, s-o iau pe uliţe întunecate, fără felinarele ce-mi dezvăluiau poziţia de la distanţă.

M-am cufundat în labirintul străduţelor laterale şi m-am ascuns într-un gang. Zgomotul de paşi s-a îndepărtat, şi-a redus intensitatea, apoi a dispărut cu desăvârşire.

Am oftat uşurat şi m-am aşezat pe marginea trotuarului, încercând să-mi stăpânesc trupul ce tremura din toate încheieturile. Abia aşa, stând pe loc, mi-am dat seama că noaptea era rece, deşi toamna abia începuse. Sudoarea fierbinte de pe mine se

transformase în şuvoaie îngheţate, ce se scurgeau de-a lungul corpului. Am rămas acolo un timp, respirând greoi, aşteptând să mă liniştesc.

Apoi, în tăcerea deplină a Londrei ce dormea, am auzit din nou paşi ce se apropiau. Numai că, de data asta, veneau din ambele capete ale străzii...

Nu scăpasem de urmăritori, recurseseră la un şiretlic, ca să mă înconjoare.

M-am ridicat în picioare, decis să-mi vând scump pielea. Nu prea ştiam ce pot face împotriva unor indivizi fără scrupule şi dotaţi, după toate probabilităţile, cu puteri deosebite. Am trecut pe lângă un gard din scânduri groase. Cu forţa disperării, am reuşit să desprind una dintre ele. Înarmat astfel, am pornit spre inamicul care se apropia din direcţia în care se afla secţia de poliţie.

Din ceaţa lăptoasă a apărut silueta înaltă a contelui transilvan. Pelerina-i lungă fâlfâia în vânt. M-am repezit la el şi, cu mişcare iute, i-am dat cu scândura în cap.

Individul a ridicat braţul, oprind traiectoria lemnului, iar acesta a trosnit scurt şi s-a frânt.

Printr-un gest reflex, am întins mâna şi am prins bucata care cădea. Nu exista nici o explicaţie pentru ceea ce făcusem, nici pentru ceea ce-am făcut în continuare. Ţinând în fiecare mână câte o bucată de scândură, le-am dus una către cealaltă încercând, probabil, să blochez, cu acel simulacru de cruce a sfântului Andrei, vreo lovitură a duşmanului.

În clipa aceea, Urr a scos un ţipăt teribil, ce exprima o durere teribilă, şi a dat înapoi, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Am profitat de ocazie să ţâşnesc pe lângă el. Când am ajuns la capătul străduţei, am întors capul, să văd cât de mult reuşisem să mă distanţez de urmăritori.

Atunci am zărit un lucru uluitor, care mi-a îngheţat sângele în vene. Contele alerga cu o viteză uluitoare, iar pelerina lungă fâlfâia, întinsă aproape la orizontală. Apoi individul s-a desprins de pământ, iar pelerina s-a transformat în aripi imense. Transilvanul şi-a luat zborul, planând ca un liliac uriaş, m-a depăşit şi a aterizat în faţa mea, împiedicându-mi fuga.

Însă lucrul cel mai groaznic era că făptura aceea care zburase pe deasupra mea şi care se apropia acum, ameninţătoare, nu mai arăta a om. Devenise dragon, un dragon adevărat, semănând cu aceia văzuţi în ilustraţiile cărţilor cu basme. Cu aripi din piele, imense, ca de liliac. Cu gheare mari, ascuţite, ce zdrobeau pavajul. Cu un bot prelung, ca de saurian.

Cu sufletul cuprins de teroare şi scârbă faţă de reptila aceea bizară, ieşită parcă din coşmarurile unui opioman, am ridicat din nou bucăţile de scândură în faţa mea, sperând că şi de data aceasta crucea mă va ajuta. Însă monstrul a deschis botul şi a scuipat spre mine o flacără galbenă, iar lemnul a luat foc imediat, de parcă ar fi fost uns cu răşină.

Am rămas locului, împietrit, în timp ce vâlvătaia rodea simbolul inutil din mâinile mele, apropiindu-se ameninţător de degetele incapabile să se mişte ca să dea drumul stinghiilor...

Apoi, în spatele meu au răsunat paşi. O mână mi-a smuls făcliile şi le-a aruncat în beznă. Şi am auzit o voce blândă, plină de iubire:

– De ce fugi, Willford? Crezi că am putea să-ţi facem rău? N-ai ştiut până acum, dar eşti unul dintre noi, unul dintre descendenţi. Eşti asemenea nouă!

Şi atunci sufletul mi-a fost sfâşiat de-o durere nemărginită, descoperind, într-o clipă, că am pierdut o parte a universului. Dar am simţit, simultan, şi o bucurie sălbatică, plină de făgăduieli necunoscute, teribil de atrăgătoare.

Pierdusem lumina, însă întunericul îmi aparţinea.

Cum a fost învins dragonul mării de la răsărit

Amenințarea Red Velvet. Așa au numit-o britanicii.

Nu mai era demult țara pentru care se scornise Drumul Mătăsii și nici locul unde revoluțiile sociale fuseseră gata să șteargă una dintre cele mai vechi culturi. Nu mai era țara lui Mao, unde poporul mânca rațional și umbla bezmetic prin tranșeele propagandei. Trecuseră anii falsei egalități, Zidul mai era încă în picioare, se mai vedea de pe Lună, mai era graniță, deși abia mai ținea în frâu visul de expansiune al Marelui Dragon.

„Suntem patru miliarde", a vorbit el poporului prin toate canalele informaționale atunci când se cristalizase posibilitatea să le vorbească fără să fie contestat (și se îngrijise de asta sprijinindu-se pe un aparat opresiv mai rău decât în anii comunismului). *„În scurtă vreme nu vom mai avea ce să mâncăm. Culturile noastre intensive nu mai ajung să satisfacă cerințele."*

I-a pregătit. A știut când. Poporul vâna pisicile și câinii, cultiva în cele mai nepotrivite locuri usturoiul, ca să le ia din greața cărnii braconate.

Propaganda britanică spunea că Marele Dragon a descoperit o metodă de hipnoză în masă. Propaganda din interiorul granițelor nu se dezicea: *„Cel mai mare vizionar, cel mai mare conducător, cel mai..."* Logoreea curentă.

Era anul când, la Vatican, Consorțiul încerca să uzurpe puterea Papei Gregorius al XV-lea, dar complotul fusese demascat, iar negatorilor li se spălaseră creierele. Acolo nu se auzise încă de amenințarea Red Velvet, degeaba urlau britanicii. Vaticanul își centrase ambițiile în boașele puterii.

❑❑❑

În prima săptămână au ocupat Asia.

„Vă averizăm", le-a spus președintele american, *„că o să intervenim în forță. Nu putem tolera..."*

„Iar eu vă avertizez că dacă nu veți sta cu botul pe labe o să vin peste voi și îmi voi pune poporul să sape atâtea tranșee încât voi scufunda toată America", i-a tăiat vorba Marele Dragon, fiind sigur de invincibilitatea lui, deși poporul-regiment nu folosea decât armament ușor și tehnică de orientare prin satelit. Și, ca să-și sublinieze intervenția, a distrus câțiva sateliți de comunicație americani.

Ei au ripostat, atât erau de uluiți de îndrăzneala migdalaților, dar adevărul era că nici nu mai aveau armele de pe vremea când Cortina de Fier împărțea Europa (focoasele lor rugineau de mult timp în Groapa Marianelor). Nasoală li s-a părut cucuta fricii și vântul schimbării. Poliția lumii își schimba uniformele, asta era grav.

La câteva zile, Marele Dragon a fost informat că o navetă americană le distruge sateliții și atunci s-a înfuriat atât de tare încât a folosit ca represalii șoc-spațiul. Nici până în ziua de astăzi nu se știe ce s-a întâmplat cu naveta și cu toți sateliții aflați

în acel moment în raza de acţiune a şocspaţiului.

„Acesta este ultimul avertisment", a spus Marele Dragon, *„ultimul". „Nu uitaţi că suntem patru miliarde şi poate încă o jumătate de miliard în prăpădita voastră de ţară. Asta să nu uitaţi."*

❑❑❑

Cu ruşii a fost greu. Atunci au înregistrat chinezii cele mai mari pierderi, însă, ca răzbunare, au montat electrozi iniţializatori în Siberia şi au zgândărit plăcile tectonice. Istoricii spun că în uriaşul cataclism a pierit o jumătate de miliard de oameni şi că, tot atunci, s-a scufundat şi Moscova.

Aşa şi-au deschis drumul spre Comunitatea Europeană. Prin ea au trecut ca prin unt şi, după ce şi-au instalat garnizoane în toate oraşele mari, s-au oprit o vreme la Canalul Mânecii.

Marele Dragon a ordonat ca toate steagurile (catifea roşie) regimentelor combatante să fie înfipte de-a lungul plajelor normande, apoi şi-a pus garda de onoare, compusă din trei milioane de ofiţeri, să spurce coastele urinând în Marea Nordului. În acea zi i-a somat pe britanici să se predea, însă în oamenii insulei încă mai urla sângele lui Merlin şi al cavalerilor Mesei Rotunde şi au avut puterea să spună că mai bine morţi decât sclavi.

Marele Dragon, căruia îi plăcea tare mult hărţuirea psihologică, şi-a trimis câteva bombardiere să survoleze Liverpool şi Londra, doar aşa, să le survoleze, să fie văzute de gândacii insulari care se credeau buricul pământului, să le vadă şi regina, să-i tremure coloana monarhică.

El s-a întors la Paris să se destindă în compania celor cinci sute de concubine.

❑❑❑

Au trecut câteva zile, relativ calme.

Marele Dragon a primit delegaţia Federaţiei Africane. Le-a zis:

„Voi să fiţi furnizorul de carne pentru garda mea de onoare şi pentru mine personal."

„E o mare cinste PreaLuminate", au răspuns umili, dar Marele Dragon le-a tăiat vorba, neplăcându-i linguşirea.

„Dacă veţi fi fermi în aprovizionare şi nu voi avea motive să schimb termenii contractului, atunci puteţi să staţi liniştiţi în ţigănia voastră. Nu-mi voi trimite trupele acolo."

„Aşa vom face, Doamne, negreşit. Îţi mulţumim în numele popoarelor Africii."

Aşa s-a semnat Actul de supunere faţă de Imperiul Chinez.

Tot în aceste zile li s-au extirpat organele genitale celor patru milioane de soldaţi care încălcaseră Legea 1 a Expansiunii: *„Este interzisă alterarea sângelui sacru prin încrucişare cu alte rase."*

Consilierii politici l-au sfătuit să-şi stabilească Statul Major la Vatican, dar Marele Dragon a fost ferm: *„Nu voi intra acolo decât într-un Rolls Royce ieşit din fabricile britanice."*

Pentru mulţi replica în sine motiva o iminentă debarcare, fapt pentru care, o zi mai târziu, cei mai fanatici militari s-au aruncat în Canalul Mânecii, vrând să-l traverseze înot. Gestul lor a fost supranumit mai târziu, de către analiştii politici, Marea Isterie. În timpul încercării s-au înecat două milioane şi jumătate de oameni.

Debarcarea a avut loc mai târziu, iar Marea Britanie şi Irlanda au capitulat în cinci ore.

❑❑❑

Pe 7 aprilie a ajuns la porţile Capelei Sixtine. A fost întâmpinat de însuşi Papa, însoţit de o mulţime de episcopi.

„Mare Dragon", a vorbit Papa, *„de ce vii să tulburi liniştea acestui lăcaş al lui Dumnezeu?"*

„Vin să aduc spiritul strămoşilor şi credinţa mea.

„Asta e o blasfemie!"

„Ia luaţi ţărănoii ăştia de-aici!", s-a răstit către gărzile sale şi Papa, împreună cu toată suflarca Vaticanului, a luat drumul lagărelor Siciliei.

Dar, odată cu plecarea lor, s-a întâmplat ceva ciudat. Pereţii exteriori ai clădirilor,

statuile, asfaltul aleilor pentru reculegere, toate au început să înmugurească.

„Să-mi spuneţi ce tehnologie e asta!", a bubuit vocea Marelui Dragon. *„Altfel mâine am să vă omor cu mâna mea."* Era speriat.

Răspunsul nu l-a găsit nimeni, însă nici nu a încercat cineva să intre în Capela Sixtină.

Atunci despotul a spus aşa: *„Voi intra chiar eu, voi instala în mijlocul ei un Phoenix de aur, apoi voi zidi ferestrele, voi demonta acoperişul şi voi face un uriaş heleşteu în care îmi voi ţine crapii roşii. Aşa voi face."*

Însă zidurile aveau deja ramuri şi flori, aproape transparente, se vedea seva trecând prin ele, cânta seva...

Şi a intrat, şi a văzut picturile, şi şi-au făcut curaj şi alţi generali, ruşinaţi că el intrase primul.

„Cine a pictat lucrurile astea minunate?", a întrebat Marele Dragon.

„Unul, Michelangelo", au răspuns generalii uitându-se atenţi la înfloriturile penelului, fără să ştie cum treceau minutele şi orele, pietrificaţi de suflul spiritului Michelangelo al Renaşterii.

Dar ramurile se îngroşau, ridicau zidurile.

„Aici să-mi faceţi un Phoenix de aur!"

„Phoenixul să ţi-l faci în gălbeneala ta, nu în lăcaşul Domnului!", s-a răstit la el Sfântul Petru dintr-o pictură murală. *„Ia-ţi armata şi mirosurile şi catifeaua roşie până ce Dumnezeu nu se va mânia prea tare ca să reverse peste voi al doilea Potop."*

Câţiva generali au murit pe loc, iar Marele Dragon s-a albit ca varul.

„Tu...", începu el.

„Am zis să plecaţi!" Petru era ireconciliabil.

A fugit în Rolls-ul lui alb. Nici în ziua de astăzi nu se ştie pe unde s-a rătăcit, iar poporul lui, parte în garnizoanele euro-asiatice, parte în Marea Britanie şi Irlanda, a îngropat armele şi a deschis restaurante cu mâncare tradiţională chinezească, magazine cu artefacte şi alte mărunţişuri.

După o vreme s-a uitat totul.

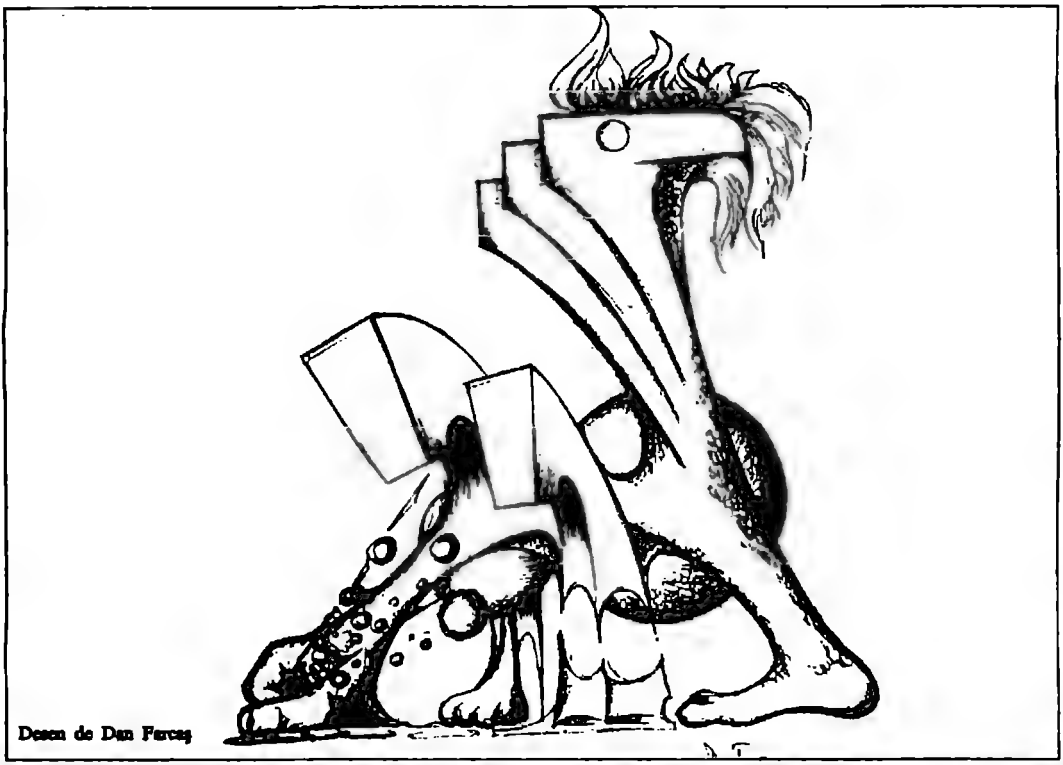

Desen de Dan Farcaş

De ce cad îngerii

Aţi auzit de seniorul Campastrella? S-ar putea să nu fi auzit de el, deşi, dacă v-aţi încumetat vreodată către Florenţa dinspre Bologna, imediat ce treceţi munţii, aproape de Prato, nu aveţi cum să nu vă întâlniţi cu vameşii lui. Este un senior cam ursuz şi sătenii din Campastrella îl socotesc în egală măsură bandit şi scrântit. Are un castel dărăpănat de unde scrutează satul şi din care derbedeii din suita lui ies în răstimpuri să vămuiască drumeţii care trec spre şi dinspre munţi. Din ce v-am spus până acum v-aţi dat seama că satul se numeşte Campastrella şi este situat într-o vale, iar castelul este căţărat pe coasta unui deal. Ar fi bine să fiţi atenţi la aceste detalii, peste care eu s-ar putea să trec cu uşurinţă, deoarece nu sunt un povestitor foarte bun, pe de o parte, pe de alta, sunt născut în acest sat, aşadar mi se pare firesc să presupun cunoscute anumite lucruri.

Singurii cu care seniorul se înţelegea de minune erau călugării iezuiţi care tocmai se aciuiseră pe dealul celălalt, astfel încât satul era ţinut bine în cleşti. Şi drumul la fel. Când oamenii lui Campastrella oboseau veneau călugării şi împlineau ceea ce nu făcuseră aceştia. De aceea regiunea începuse să fie ocolită de călătorii prudenţi şi cu mai multă minte sau care nu erau foarte grăbiţi. Apariţia unei figuri noi începuse să fie un eveniment pentru sătenii din vale. Dacă aţi fost atenţi, ar trebui să vă imaginaţi cele două dealuri printre care trecea drumul către Bologna şi unde se afla satul.

Este timpul să spun că eu mă numesc Cosimo şi sunt fiul unui sătean cândva, înstărit din satul cu pricina. Pe tatăl meu tot Cosimo îl chema şi avea un han unde, odinioară, când eram un ţânc, era plin de drumeţi, şi de aici ieşeau bani frumoşi. Pe banii aceştia am stat o perioadă la Florenţa, la un grămătic socotit destul de înţelept şi care s-a străduit să-mi deschidă mintea învăţându-mă o mulţime de lucruri despre lume şi despre cer şi despre alte ştiinţe şi arte. Gândul tatei era să urmez o universitate şi apoi să îmbrac haina preoţească. Dar lucrurile nu au mers aşa cum a dorit.

Mai întâi a fost sminteala seniorului Campastrella care a dus încet la ruinarea ţinutului, apoi au fost iezuiţii. Aşa că s-a ales praful de hanul tatei şi a trebuit să mă întorc de la Florenţa. Nu pot să spun că acest lucru m-a necăjit din cale afară, stătusem destulă vreme acolo ca să-mi dau seama că nu eram un bun învăţăcel. Dar, la scurt timp, tata a intrat în conflict deschis cu seniorul şi apoi a murit de inimă rea. Abia mă întorsesem şi, mărturisesc că îmi era dor de viaţa dulce din sat. Am constatat destul de curând că multe lucruri se schimbaseră.

Acum, dacă nu aţi obosit, am să vă relatez faptele pentru care mă aflu în faţa domniilor voastre. Totul a început cam la trei luni după întoarcerea mea acasă şi cam la două după ce îl înmormântasem pe tata. Era o dimineaţă ploioasă de iunie. Stăteam în cumpănă, dacă să vând moştenirea şi să plec aiurea în lume sau dacă merita să rămân pe mai departe în satul de care eram totuşi legat, dar care se schimbase într-un mod subtil şi neplăcut de când plecasem. Am auzit un tunet puternic şi o lumină orbitoare a inundat ograda. Totul a durat mai puţin de o clipă şi m-am temut că picase trăznetul peste casa mea. Apoi, după ce tunetul s-a risipit, am auzit hărmălaie dinspre coteţul păsărilor. Am ieşit degrabă

afară, convins de tot ce putea fi mai rău. Aveam să mă înşel. Nu trăznetul coborâse peste ogradă ci altceva, mult mai frumos şi înfricoşător. Acoperişul din lemn al coteţului se rupsese şi dintre sfărâmături se ieţea o arătare bizară. Părea a fi om, dar oarecum diferit. O pereche uriaşă de aripi se zbătea în spatele lui, într-un efort sacadat de eliberare. Am încremenit, şi cred că aveam o figură caraghioasă de vreme ce fiinţa ciudată începu să râdă la vederea mea.

– Mai bine vino şi dă-mi o mână de ajutor, îmi zise, şi am observat că avea un puternic accent latin.

Mi-am făcut cruce şi am început să mă rog, dar m-a întrerupt grăbit:

Lasă astea, o să te rogi mai târziu, ajută-mă să ies de-aici.

Aripile uriaşe păreau să-l încurce teribil. I-am dat o mână de ajutor, întocmai cum îmi ceruse, l-am scos dintre sfărâmăturile acoperişului şi l-am sprijinit, în drum spre casă, pentru că şchiopăta uşor. L-am întrebat dacă se lovise rău şi mi-a răspuns că orice înger căzut la început şchioapătă.

S-a aşezat la masă chiar pe locul unde stătusem eu mai înainte. Acum gândiţi-vă, dacă ar cădea un înger peste voi, aşa, din senin sau, mai bine zis, din cerul înnourat, cum v-aţi comporta? L-aţi invita în casă şi aţi sta la taifas cu el despre cum mai merg treburile cereşti? Sau aţi rămâne pironiţi locului şi fără de grai. Eu am ales varianta a doua, ceea ce a atras protestele făpturii care picase, probabil, din cauza tunetului sau poate că fusese pricina tunetului şi a luminii orbitoare pe care o văzusem cu câteva clipe mai înainte.

– Nu mai sta acolo, în pragul uşii, pune te rog obloanele, pentru că nu vreau să atrag atenţia cuiva.

– Păi, deja ai atras atenţia mea, am observat eu privind nu tocmai încântat la coteţul dărâmat şi la găinile care se risipeau prin curte. De sus continua să plouă netulburat. Părea că nimic nu se întâmplase, nimic ieşit din comun, vreau să zic.

Nu te mai gândi la păsări, o să le strângi mai târziu, a spus îngerul privind jur împrejur.

Zăbovi cu privirea pe o policioară unde se odihneau câteva bucoave vechi pe care le adusesem cu mine de la Florenţa. Acest lucru păru să-i facă bine.

Iartă-mă că am râs mai înainte, dar aveai o figură... Probabil că suntem amândoi la fel de speriaţi şi de tulburaţi. Ai mai văzut până acum vreun înger căzut?

Păi... Chiar eşti înger? Poţi să zbori cu aripile alea sau doar te prefaci?

Pot să zbor, pentru că sunt un înger şi oricât ar părea de ciudat, din când în când, ne mai şi prăbuşim.

Punând cap la cap ceea ce învăţasem la oraş de la grămăticul meu, a trebuit să admit că îngerii se pot prăbuşi, deşi astfel de evenimente sunt extrem de rare.

Aşa că linişteşte-te, nu ţi se va întâmpla nimic rău din pricina mea. Dacă o să-mi dai puţin ajutor şi dacă nu începi să urli prin tot satul că am picat aici.

Primul impuls acesta ar fi fost, să dau fuga şi să-i anunţ pe toţi despre minunea care tocmai se întâmplase. Am stat în cumpănă şi i-am dat dreptate, dacă anunţam ceea ce vedeam s-ar fi strâns o gloată curioasă în bătătura mea, ceea ce ar fi atras, cu siguranţă, atenţia seniorului sau a iezuiţilor sau poate a amândurora, lucru de care nu aveam cum să fiu prea fericit.

Ascultă, i-am zis, te pot ajuta, cu toate că nu ştiu cum, adică vreau să spun că doresc să te ajut, dar ceea ce-mi spui tu este atât de... Adică, cum pot îngerii să cadă, ordinea cerească este pusă la îndoială de tine. Şi pretinzi că eşti un înger.

– Nu pretind, sunt ceea ce sunt. Îngerii pot cădea şi basta.

Trebuie să recunosc că nu prea aveam cum să explic. Puneţi-vă în locul meu. Acum, desigur, se vor găsi unii să pretindă tot felul de încercări la care să fi fost supus presupusul înger ca să demonstreze originea sa divină. Domniile vostre trebuie să recunoască totuşi insolitul situaţiei, în felul acesta devine explicabilă atitudinea mea de atunci şi de mai târziu. Aşa cum veţi vedea.

Am tras obloanele de la ferestre, deşi

acest lucru putea să atragă atenţia vreunui trecător curios. Dar mă gândeam şi la ploaie, cin' să apară pe uliţă când din cer cădea cu înverşunare o ploaie măruntă şi rece cum rar vezi la început de vară. L-am privit cum şedea la masă, poate îi era foame, dar cum poate să-i fie foame sau sete unui înger? În fond, ce ştiu îngerii să facă, mă întrebam. Să zboare, să-L laude pe Dumnezeu, să vegheze şi să se roage. Şi să se prăbuşească. Nu ar fi fost, desigur, primul. Lucifer, vade retro... ar fi fost primul. Dar acela fusese azvârlit, comparaţia era deplasată. Au fost îngeri care s-au pogorât şi au avertizat, au atras luarea aminte. Uneori lumea s-a îndreptat, alteori nu. De cele mai multe ori nu.

– Ai putea acum să încerci să te înalţi. Sau te afectează ploaia? Sau nu eşti înger?

M-a privit trist. Apa se strângea încet în băltoace mici la picioarele lui. Era desculţ, părul lung şi auriu se răsfirase în şuviţe ude peste umerii lui. Pe cât îmi dădeam seama, purta o singură cămaşă lungă, iar aripile care păreau să iasă direct din ţesătură fremătau uşor, ca şi cum ar fi fost animate de o voinţă proprie.

Haide, l-am îndemnat, zboară acum, afară nu este nimeni care să te vadă, dacă asta te deranjează.

– Nu pot să o fac aşa, a mărturisit el. Am nevoie de ajutorul tău, şi acesta este credinţa.

– Adică... am început eu, dar nu am apucat să-i spun ce gândeam atunci, pentru că în ograda mea începuseră să se audă paşi şi glasuri şoptite.

– Repede, ascunde-mă, m-a rugat!

Eu însă am dat din umeri. Unde puteam să-l ascund, odaia nicicând nu păruse mai goală şi mai săracă decât atunci. Pivniţa i-ar fi oferit ceva adăpost, dar pentru asta ar fi

trebuit să ieşim în curte. Tot la fel, dacă aş fi încercat să-l duc în camerele de sus. Am privit în jur, căminul în care ardea un foc vesel, dar care nu părea capabil să alunge frigul, masa din lemn masiv şi băncuţele din jurul ei, cuptorul, o laviţă şi cam atât.

Îmi pare rău, dar cred că am dat de belea amândoi, i-am zis.

Paşii de afară îşi găsiseră capătul zbuciumului lor în dreptul uşii. Apoi cineva a prins să bată grăbit.

– Cosimo, hei, Cosimo, cineva ţi-a rupt coteţul şi a dat iama prin păsările tale.

– Nu răspunde, poate or să creadă că eşti plecat.

De afară se auzeau şuşoteli grăbite dar, din păcate, nu puteam să-mi dau seama ce spuneau cei de dincolo şi câţi erau. Cel care vorbise părea să fie băiatul fierarului, o brută care era mereu văzută în preajma derbedeilor din suita seniorului Campastrella. Era ceva mai mare decât mine ca ani şi mai bine clădit, aşa că nu prea aş fi avut şanse să-l dovedesc într-o încăierare. Şi ce să fi făcut apoi, nu mi-ar fi rămas decât să-mi iau câmpii, aşa cum eram îmbrăcat, şi să plec cât mai departe de acel ţinut. Asta dacă cei care îl însoţeau pe băiatul fierarului nu s-ar fi băgat. Şi dacă oamenii seniorului nu m-ar fi ajuns din urmă.

– Dă-te din dreptul focului şi caută să-ţi ascunzi aripile. Sau, mai bine, dă-le jos. Cred că gluma se apropie de sfârşit.

Spunând acestea am deschis uşa. Afară erau câţiva săteni care se acoperiseră cu rogojini ca să se adăpostească de ploaia înverşunată ce cădea din cer.

Pe băiatul fierarului îl chema Rodolfo, dacă nu v-am spus până acum. Purta acest nume din cauză că mamă-sa era de pe undeva din Burgundia, cel puţin aşa cred. Fierarul, care făcea parte dintr-un neam de oameni plini de vicleşie şi întotdeauna puşi pe rele, luptase cândva, în tinereţe, prin părţile acelea sub ordinele seniorului şi se întorsese cu pradă frumuşică şi cu o nevastă aşijderea. Cel puţin aşa vorbeau cei mai în vârstă, dar oricum lucrurile acelea se petrecuseră cu mult timp înainte ca eu să mă fi născut şi oricum nu au nici o însemnătate în relatarea mea.

Rodolfo părea să-i conducă pe cei de afară. După ce am deschis uşa, câţiva au dat să intre, dar acesta i-a oprit.

Am auzit că dai adăpost unui străin, Cosimo.

Bag seama că veştile zboară iute pe uliţa asta.

Judecând după coteţul tău, pare a fi un găinar, continuă el fără să ia în seamă remarca mea. Multă lume se plânge că a apărut prin sat un hoţ de găini, aşa-i cumetre Jacopo?

M-am uitat la chipurile lor colţuroase. Erau îndârjiţi şi poate credeau într-adevăr că dau adăpost vreunui fur. Totul s-ar fi putut termina cu o simplă păruială, dar cum le-aş fi explicat aripile ciudatului meu musafir. Sunt unele legi ale ospeţiei care, chiar dacă nescrise, te împiedică să dai pe mâna unor oameni puşi pe harţă pe cel care îţi cere adăpost, chiar dacă acesta pretinde că este înger. Sau, mai ales atunci, trebuie să fii cât mai circumspect. Erau în pragul uşii mele şi îşi iţeau mutrele posomorâte: Jacopo, el însuşi bănuit că ar umbla prin coteţele oamenilor, din care pricină unii îi ziceau Vulpea. Mai erau Emilo şi Venetucci, vecini cu mine, apoi l-am mai zărit pe unul Galli, care stătuse o vreme în Florenţa, ca şi mine, şi tot ca şi mine, făcuse acolo pe dracu' ghem. Şi, în fine, mai era bătrânul Palio din neamul Guffati, aceştia fiind, de altfel, nişte oameni dacă nu mai răsăriţi, cel puţin cu mai mult bun simţ decât alţii.

Pe cine ascunzi, băieţică, m-a întrebat Jacopo. Arată-l, să-l vedem şi noi.

Iată, mi-am zis, Campastrella seamănă acum cu o Sodomă, iar eu sunt pus în rolul bătrânului Lot.

Păi, nu ascund pe nimeni, signore Jacopo. Şi nu înţeleg ce-i cu zarva asta pentru un drumeţ rătăcit.

– Rătăcit sau poate vrea să treacă fără să plătească vamă? interveni Galli, iar ceilalţi îi ţinură isonul.

– Să-l ducem la castel şi să hotărască

messer Campastrella.

– Da, să vază acolo dacă-i tâlhar sau negustor pus să înşele legile şi bunătatea seniorului.

– Să-i încingă tălpile cu puţin jar...

– Terminaţi, interveni bătrânul Palio. Are dreptate, poate este doar un călător care s-a adăpostit de ploaie. Apoi mi s-a adresat mie: Dacă nu ai nimic de ascuns, lasă oaspetele să iasă la lumină şi să-l cercetăm. Dacă nu este nimic rău, o să plecăm...

– Şi cu coteţul dărâmat ce-i, nu se lăsă Rodolfo.

– Cred că asta este treaba băiatului şi nu a noastră, îşi reluă Palio vorba.

– Cred că este mai degrabă a mea, am auzit o voce din spate.

Am simţit un fior pe şira spinării când a trecut pe lângă mine şi m-a atins uşor cu una dintre aripi. Încremeniseră cu toţii, cu gurile căscate, văzându-le chipurile consternate. Dacă situaţia nu ar fi fost destul de neplăcută, aş fi izbucnit în râs.

V-am spus eu că e ceva necurat aici, începu Rodolfo. Mai întâi lumina şi apoi tunetul, dar nici un foc de trăznet.

– Nu ştiţi nimic, este un înger căzut, am încercat eu să le explic, dar Palio mi-a făcut semn să tac.

– Tu nu ştii ce vorbeşti, copile, un înger căzut, vade retro..., spuse acesta cu asprime.

Cei doi megieşi ai mei se făcuseră nevăzuţi, iar cei rămaşi alcătuiau un tablou destul de ciudat. În pragul uşii stăteam eu şi la un pas în faţa mea stătea îngerul, îi vedeam aripile care nu conteneau din fremătat. Acum poate să zboare, de ce nu o face, mă întrebam şi îmi doream să-şi ia avânt, să se ridice peste prostănacii aceia, să le taie orice fel de replică, să-i lase cu gurile căscate pentru tot restul vieţii. Du-te şi zboară, mă rugam în gând, fii liber, locul tău nu e aici, pe pământ. Dar, pe măsură ce gândeam aşa, simţeam şi o părere de rău, dacă totuşi era un înger, îl tratasem cu totul nepotrivit. În acelaşi timp, îmi ziceam, cine poate şti cum trebuie să te porţi cu un înger?

Rodolfo, prinzând ceva curaj îi îndemna pe ceilalţi:

– Puneţi mâna pe el, să-l legăm şi să-l ducem la castel... E o păcăleală, de ce vă e frică? Emilio, Venetucci, ce vă holbaţi aşa? Aduceţi o frânghie să-l burduşim...

De ce nu pui tu mâna pe el, dacă este o păcăleală?

Cosimo, dacă e o păcăleală o să ai multe ponoase de tras, dacă nu... zise Palio şi lăsă cuvintele să plutească în aer nerostite.

– Băiatul spune adevărul, interveni protejatul meu, căruia îi oferisem halal adăpost.

– Asta e o neobrăzare pe care nu am s-o admit, rosti bătrânul şi se îndreptă către înger, împreună cu Rodolfo şi Jacopo. Făptura cerească nu schiţă nici un gest de împotrivire când ceilalţi începură să-l pipăie şi să-l tragă de aripi.

Nu merge, sunt prinse zdravăn, comentau aceştia căznindu-se să-i smulgă aripile albe.

Nu te împotrivi, Cosimo, îmi spuse îngerul.

Dinspre uliţă se auzea tropot de copite şi voci pripite. De după colţul casei apărură câţiva călăreţi şi, în spatele lor, se zărea o gloată destul de mare. Părea că întreg satul se aduna în ograda mea.

– Uite-i, răcni careva din mulţime.

Atunci călăreţii dădură buzna şi unul dintre ei mă lovi în cap cu latul sabiei. N-am simţit durere, sau nu o durere foarte mare, doar că, pentru un timp, am avut impresia că a coborât dintr-odată noaptea. Toate acele lucruri ciudate s-au risipit ca un fum, ograda făcută praf de gloata curioasă, îngerul capturat de către ceilalţi, sunete şi lumini se ascunseră pentru un răstimp pe care nu am putut să-l apreciez când m-am trezit.

Zăceam pe un aşternut de paie uscate care puteau a urină şi înţepau neplăcut prin cămaşa pe care o purtam. Era întuneric, dar reuşeam să disting conturul pereţilor din piatră. Am dat să mă ridic şi durerea cumplită de cap izbucni cu violenţă. Am dus mâna la frunte şi am pipăit o umflătură zdravănă. Cel care mă lovise nu avusese gândul să mă omoare, altfel mi-ar fi crăpat ţeasta. Îi recunoscusem pe oamenii seniorului şi, judecând după faptul că apăruseră

destul de repede după ce îngerul ieşise la iveală, se aflau deja în sat când fuseseră anunţaţi, probabil de cei doi vecini ai mei. M-am ridicat în picioare cu grijă şi am aşteptat să-mi dispară vuietul din urechi şi ameţeala. Pipăind pereţii, am dat de uşă, desigur încuiată, apoi am privit în sus. Tavanul lipsea, iar în locul lui se afla un grilaj prea înalt ca să-l pot atinge. Pe acolo se cernea o lumină slabă. Nu-mi rămânea de făcut decât să-mi căinez soarta şi să sper că voi scăpa cu viaţă din istoria aceea încâlcită. Faptul că mă aflu în faţa domniilor voastre dovedeşte că, până la urmă, totul s-a rezolvat cu bine, cel puţin pe moment.

Dacă nu v-am spus, vă zic acum, ştiam, bănuiam mai mult, că mă aflam într-una din temniţele seniorului Campastrella. Nu-mi făceam iluzii că puteam scăpa. Eram singur în acea hrubă şi aerul era mai respirabil dacă stăteam în picioare. Un curent de aer se făcea simţit de sus, ceea ce presupunea că nu mă aflam îngropat în vreun beci adânc. Nu se auzea nici un sunet, în afară de un plescăit îndepărtat pe care îl puneam pe seama umezelii care se condensa pe pereţii reci din piatră.

Singura mea speranţă era ca acea făptură să fie, totuşi, un înger. Dacă ar fi fost aşa, şi-ar fi putut folosi puterile pentru a se salva pe sine şi, eventual, şi pe mine. Eram, în fond, singura persoană care nu îi făcuse nici un rău. Dar revăzând şirul întâmplării, speranţa mea devenea din ce în ce mai firavă. Nu părea să posede oarece însuşiri divine. Poate era, totuşi, doar un om născut, cine ştie cum, cu aripi. Lucru extrem de neplăcut, atât pentru el, cât şi pentru mine, care puteam fi socotit un soi de complice al făpturii. Dacă era înger, aşa cum pretindea, de ce nu zburase? Spunea că are nevoie de ajutor, dar judecaţi şi domniile voastre, poate un înger, o fiinţă a cerului, să ceară ajutor de la un biet muritor? Dar dacă era, totuşi, un înger şi, de fapt, nu fusese prins, în fond nu-l văzusem legat, poate că totuşi reuşise să scape. Şi poate, lucru extrem de neplăcut, dar perfect posibil, nu considerase că merit să fiu scos din ghearele sătenilor. Sau poate că nu putea să mă ajute în nici un fel. Îmi spusese să nu mă împotrivesc, nu m-am împotrivit şi nici nu aş fi avut cum. Şi uite unde ajunsesem. De fapt, nu puteam să învinuiesc pe nimeni de cele întâmplate. Îmi cade un înger în ogradă şi-mi fărâmă coteţul păsărilor, apoi îl primesc în casă, dar nu pun mare preţ pe cuvintele lui, după care apar sătenii, proşti şi suspicioşi ca toţi ţăranii de pretutindeni. Iată un drum sigur şi uşor către temniţele seniorului Campastrella.

În timp ce răsuceam în cap aceste gânduri şi le potriveam în fel şi chip, căutând să văd ce şanse aş fi avut să ies teafăr din acea istorie, paşi se făcură auziţi în dreptul uşii. Puţin după aceea, cineva trase zăvorul şi deschise uşa. La lumina unei torţe l-am zărit pe bătrânul Palio, însoţit de unul din haidamacii seniorului. Bătrânul mă privi mustrător preţ de o clipă şi-mi făcu semn să ies.

– Te-ai făcut de ispravă, băiete. Dacă ar putea bietu' tac-tu, nu ţi-ar lăsa nici un os întreg.

– E o neînţelegere, signore Palio, pot explica totul...

– Taci şi ascultă-mă cu atenţie. O să fii dus în faţa seniorului Campastrella, şi pe când spunea aceasta se strâmbă şi mă luă de mână, poftindu-mă de-a lungul coridorului. Ţopârlanul care îl însoţea pe bătrân încercă să-mi grăbească paşii cu vârful sabiei, dar Palio îl opri:

– Nu-i nevoie să faci mai mult rău decât s-a făcut deja, Brugglio. Flăcăul va plăti dacă va fi găsit vinovat de ceva.

Şi se strâmbă din nou, ca şi cum l-ar fi durut măselele.

– O să fii dus în faţa seniorului, continuă Palio, cu voce potolită. Să vorbeşti în cuvinte puţine şi doar când vei fi întrebat. Să nu minţi, să spui tot ce ştii. Poate va fi bine...

– Dar îngerul, ce aţi făcut cu el?

M-a privit ca şi cum nu ar fi înţeles întrebarea, şi-a făcut semnul crucii şi, fără să spună un cuvânt, a trecut înaintea mea. Am urcat nişte scări şi am străbătut o galerie înaltă şi boltită, apoi ne-am trezit într-o sală mare, dar pustie, la capătul căreia se

zărea o uşă masivă din lemn. Ferestrele sălii erau întunecate, dar nu cu totul, afară probabil că se lăsa seara, aerul era rece şi umed, iar ploaia părea să se fi oprit deoarece nu se auzeau alte zgomote decât paşii noştri pe dalele de piatră. Am trecut dincolo de uşa din lemn şi am intrat într-o sală la fel de mare ca aceea pe care tocmai o străbătusem, doar că de data aceasta era populată de câteva personaje. L-am recunoscut imediat pe seniorul Campastrella, stătea aşezat într-un jilţ şi avea alături pe unul dintre călugării iezuiţi de la mănăstire. Avea o faţă mică, seniorul, iar ochii mici şi vioi iscodeau în stânga şi în dreapta. Pe frunte i se lăfăia o cicatrice urâtă, pe care o căpătase într-una din încăierările de peste munţi la care participa ori de câte ori ducele îl chema. Acest lucru se petrecuse cu mult timp înainte şi oamenii spuneau că de la lovitura aceea teribilă, care aproape îi crăpase ţeasta, i se trăgea sminteala. Mai era acolo şi căpetenia oamenilor seniorului, stătea pe una din laturile sălii, împreună cu unul din locotenenţii săi. Vreo două slugi îşi făceau de lucru lângă jilţul în care stătea Campastrella şi deşertau un burduf cu vin în câteva clipe. Ceva mai retraşi, pe latura opusă, stăteau în picioare Rodolfo şi Jacopo şi priveau smeriţi în podea. Nu păreau să fie tocmai în apele lor. Bătrânul Palio făcu o plecăciune şi mă împinse încetişor către centrul sălii. Acolo se afla îngerul meu, privea înainte către chipul boţit al seniorului. Nu părea să fi suferit vreo vătămare, doar câteva pene din aripile-i maiestuoase răzleţite. Şi cămaşa îi era descusută la una din mâneci.

– Nu vrei să mă ajuţi deloc Cosimo, murmură el trist.

Gura! tună Campastrella. Iacă, ţi-am îndeplinit dorinţa, domnule păsăroi, băiatu' e cât se poate de întreg. Aşa că porneşte-te pe mărturisit... Răbdarea mea este mare, dar nu tot atât de mare precum cea a Atotputernicului.

Iezuitul de lângă el îşi făcu semnul crucii, apoi îi şopti ceva la ureche. Ćampastrella dădu din cap, vizibil încântat de ceea ce îi şuşotea călugărul.

– Messire, eu zic să-i punem la cazne pe amândoi, interveni căpetenia, care atunci nu ştiam atunci cum se numeşte. Apoi am aflat că-i zice Francisco.

– Pierdem vremea, Messire, continuă acesta, să-i punem la şurub şi la puţin jăratec, ori pe unul ori pe altul, ori pe amândoi şi...

– Nu putem face aşa ceva până nu vine sfinţia sa, abatele, răspunse călugărul. Oricum, trebuie să apară dintr-o clipă în alta şi atunci vom hotărî împreună cu seniorul Campastrella ce vom face mai departe.

– Are dreptate Fra Antonio, aprecie cu părere de rău Campastrella. Oricum, Francesco, poţi trimite unul dintre oamenii tăi să se preocupe de camera cu fiare. După cum văd că decurg lucrurile, s-ar putea să avem nevoie de aşa ceva.

Călugărul aprobă tăcut aceste vorbe şi ne privi pe rând, pe înger şi pe mine. Slugile terminaseră de golit burduful şi puseseră cupele cu vin la îndemâna lui Campastrella.

Apoi îngerul vorbi:

Sunt ceea ce v-am spus până acum. Băiatul nu are nici o vină şi ar trebui să-l eliberaţi. În fond, eu i-am pricinuit suficient rău ca să mai fie chinuit şi de voi.

Mărturisesc că am fost destul de impresionat de sugestia pe care o făcuse, poate că îl judecasem prea aspru. Dar ceea ce nu puteam să înţeleg, era cum de se poate ca un înger să nu se poată elibera de o mână de oameni.

De ce nu zbori, l-am întrebat şoptit, îţi vor face rău...

M-a privit şi a schiţat un zâmbet:

– Credinţa, Cosimo...

– Gura, mugi seniorul. Palio, i-ai pus prea aproape, am să-ţi tai boaşele stafidite care tot nu-ţi mai slujesc la nimic, iar pe tine, băiete, dacă mai vorbeşti neîntrebat, am să pun să fii biciuit chiar dacă apare sau nu sfinţia sa aici...

Palio mă trase mai către marginea sălii şi se aşeză în spatele meu. Nu pot să spun că îmi displăcea bătrânul, încerca să fie cumsecade şi-mi părea rău să-i fac neplăceri.

– Aşadar, susţii că eşti un înger, dar nu

poţi dovedi acest lucru, începu călugărul să vorbească. Sfintele Scripturi nu ne învaţă că îngerii se pot prăbuşi...

Cărţile voastre nu vă învaţă nici să chinuiţi oamenii şi să faceţi rău celor fără de putere...

– Ne-ai spus că a fost o furtună, continuă netulburat iezuitul. Că ai fost târât către pământ. Dar furtuna a trecut, de ce nu ai zburat înapoi, de unde zici că vii? Pentru că nu poţi să zbori. Nu ai putut nicicând să zbori. Acele aripi cu care maimuţăreşti divinitatea nu te pot ajuta deloc. Îţi vor fi date jos şi arse, desigur. Dar vrem să ştim de ce ai făcut ceea ce ai făcut...

Ascultându-l pe acel călugăr, începeam să simt o părere de rău, ca o arsură în suflet, că mă îndoiesem de îngerul meu. Dacă l-aş fi crezut, dacă aş fi dat importanţă cuvintelor lui, poate că acum altfel ar fi stat lucrurile.

Eşti o unealtă a satanei, vade retro... striga călugărul. Mărturiseşte, băiatul îţi este complice? Îi eşti complice?

Am dat din cap că nu.

– Vorbeşte, copile, îi eşti complice.

– Nu, eu doar...

– Oricum o să vă ardem pe amândoi...

Pe cât de caraghios părea totul, pe atât de tragic era de fapt. Nu aveam nici o îndoială că aşa şi aveau de gând să facă dacă nu intervenea autoritatea seniorului. Acesta părea încă nehotărât şi, oricum, trebuia să apară şi abatele care, totuşi, putea fi un om cu ceva mai multă judecată.

Şi unde este cerul de unde vii? Spui că ai zburat destul de mult, dar noi ştim că nu trebuie mult pentru ca un înger ca tine să ajungă înapoi... Cerul este doar la zece mile deasupra noastră. De ce nu vine nimeni să te ia înapoi?

Ştiam că cerul putea fi atins, poate păsările se apropiau destul de mult de el. De ce nimeni nu pogora din înalturi să-l salveze? Din cauza credinţei oamenilor. Lipsa de credinţă ducea poate la prăbuşirea îngerilor.

Am zburat mult, cerul este mai departe decât vă închipuiţi voi şi se depărtează pe măsură ce trece vremea. Degeaba vă încrâncenaţi, mie nu-mi puteţi face nici un rău, aşa că nu-mi pasă de rugurile voastre, sunt nemuritor.

Pe când spunea acestea, flăcările torţelor prinseseră a tremura, aruncând astfel umbre înşelătoare pe pereţii din piatră. Cuvintele îngerului dădură ocol sălii şi se pierdură în ecouri îndepărtate. Părea ca şi cum vorbise din mai multe locuri deodată, dar ceilalţi nu dădeau semne că ar fi observat ceva. M-au trecut fiori ascultându-l, poate şi din pricină că se apropia noaptea.

Mda, s-ar putea să nu-ţi pese, făcu Campastrella, privind către uşă. Ce este? întrebă un slujitor care tocmai apăruse.

– A sosit sfinţia sa, abatele Pavioli.

Am să merg să-l întâmpin chiar eu, este o onoare să...

Nu a mai apucat să continue, în sală pătrunsese deja abatele. Era un om înalt şi părea subţire în pelerina cu care era acoperit.

Pax vobiscum...

Vocea îi era gravă şi abia dacă îşi mişcase buzele. Avea un chip îngheţat, pe care nicicând nu înflorise vreun surâs. Cum am fi putut găsi îndurare în acei ochi hiperboreeni, m-am întrebat. Se făcuse atât de frig, încât promisiunea rugului părea o ispită.

Abatele a fost poftit să şadă pe jilţul seniorului. Acesta, la rândul lui, s-a aşezat alături pe un jeţ adus iute de una dintre slugi.

Am fost înştiinţat, messire, că deţii captivă o fiinţă ciudată, care pretinde că este un înger. Acesta e?

– Da, prea sfinte Pavioli.

S-a încruntat abatele la noi, apoi la întrebat pe călugăr:

Fra Antonio, de ce nu l-aţi adus la mânăstire?

Incidentul s-a nimerit pe domeniile seniorului. Legile seculare ne impuneau să-l reţinem aici, prea sfinte părinte.

Sunt sigur că seniorul nu s-ar fi supărat dacă am fi judecat noi această pricină.

Şi nici nu am să mă supăr, prea sfinte, dacă vei considera de cuviinţă să-i

duci pe aceştia doi la mănăstire...

Aceştia doi? Nu văd decât o singură făptură înnaripată.

În ograda acestui tânăr a fost prins cel care se pretinde căzut din cer.

– Şi ceilalţi ce sunt, messire?

– Sunt martori, sunt cei care...

– Nu cred că avem nevoie de ei, nu-i aşa?

Campastrella era încet-încet dominat de abatele Pavioli. A înceuviinţat eliberarea lui Rodolfo şi a lui Jacopo, iar aceştia s-au făcut degrabă nevăzuţi. La fel şi bătrânul Palio, care a oftat de uşurare. În sala cea mare nu mai rămăsesem decât noi, cei împricinaţi, călugărul şi abatele, seniorul şi Francesco, precum şi o slugă rezemată de unul din pereţi.

Trimite sluga şi braţul înarmat să vegheze la porţile castelului, nu înăuntru, messire.

Aşa că şi Francesco şi sluga au trebuit să plece, deşi cred că mureau de curiozitate. Apoi ne-a dat nouă atenţie. Mi-ar fi plăcut dacă l-ar fi dat afară şi pe senior, dar era, totuşi, o neobrăzare să pot spera aşa ceva.

– Aşadar... De unde vii?

Din cer, a răspuns îngerul.

Pentru aceste cuvinte pot da dezlegare să fii ars pe rug, ştii?

– Sunt nemuritor.

Cerul este departe, poate în cerul din care zici că vii eşti nemuritor. Aici eşti judecat după alte legi.

De ce sunt judecat?

– Pentru că îngerii nu cad.

– Chiar tu ai spus că cerul este departe...

– Sfinţiei sale i te adresezi cu... a încercat călugărul să intervină, dar abatele l-a oprit cu un gest.

Deci eşti un înger care nu mai poate zbura. Vrei să faci câţiva paşi? Mergi înainte şi înapoi... Ai un beteşug la picior, văd.

Pentru că am căzut, aşa cum am mai spus.

Există un înger căzut care şchioapătă, vade retro...

Prostii, domnia ta dacă ai pica din vârful unui copac, nu ai prinde să şchiopătezi?

Se poate, se poate... Dar beteşugul tău trădează alcătuirea ta din substanţă. Totodată, spui că eşti indestructibil. Nu este aici o contradicţie? Poate vei dori să ne lămureşti.

Nu este nici o contradicţie, atât substanţa, cât şi spiritul, alcătuiesc în mod armonios lumea. Ele nu pot fi distruse. Poţi arde un sărman pe rug, dar asta înseamnă că l-ai distrus? Înseamnă că el nu mai există? Nu, doar structura s-a a fost modificată, spiritul său există pe mai departe, la fel şi substanţa din care a fost plămădit.

Da, numai că a doua zi ţăranul cu pricina nu o să mai are ogorul şi, în general, nu o să mai facă nimic. Spirit şi substanţă împreună alcătuiesc lumea, separate înseamnă moarte.

Exact asta încercam şi eu să spun, îngerii sunt vii pentru că sunt alcătuiţi din substanţă şi din spirit. Mă poţi atinge să te convingi, ceilalţi au făcut-o deja.

Abatele a părut puţin încurcat sau poate că nu dorea să polemizeze pe tema alcătuirii îngerilor. În fond cât se pricep oamenii să spună din ce sunt îngerii făcuţi? Cât am stat la Florenţa, am reuşit să aflu că dogmele se pot schimba de azi pe mâine, ceea ce este adevăr astăzi, cândva poate să fie erezie. Cândva se credea că pământul este rotund. Că poţi merge către răsărit şi te poţi întoarce dinspre apus. Când genovezul acela care a plecat să caute un nou drum spre Indii s-a întors spunând că a fost împiedicat să atingă cerul acolo unde se unea cu marea, la început au râs de el, dar biserica i-a luat de bune vorbele şi a creat o nouă dogmă. Cerul se sprijină pe pământ, iar la fruntarii stau heruvimi de starţă, ca nu cumva muritori ignoranţi să atingă cupola. Cerul era alcătuit din cea mai pură substanţă, spre deosebire de pământ, şi de el stau aninaţi îngerii. Trăiam în interiorul unei lentile căreia matematicienii ambiţioşi îi găsiseră expresia simbolică. Era, într-adevăr, cea mai firească imagine a lumii. Ce se găsea dincolo de cer sau dincolo de pământ, se putea numai presupune. Ierarhii cereşti şi ierarhii subterane, la mijloc oamenii şi lumea lor, teren de dispută pentru cele două tabere.

– Presupun că lipsa ta nu a trecut neobservată acolo sus. De ce nimeni nu a venit după tine să te ajute?

– Poate pentru că acolo sus sunt treburi mai importante de făcut, decât să trimită pe cineva după mine. Cerul se depărtează în mod constant şi acest lucru a creat destulă tulburare.

– Atunci, Atotputernicul de ce...

– Dumnezeu ştie tot. El poate interveni, dar nu o face şi de ce se întâmplă aşa nu ştiu. Nu sunt omniscient şi omnipotent. Acela este Unicul. Dar voi aţi imaginat lumea noastră, a cerului, ca pe ceva perfect, imuabil, lipsit de griji. Nici că se putea o prostie mai mare. Nu de asta aveam sau avem nevoie. Doar credinţa voastră ar fi fost de ajuns...

Nu pot decât să te judec cu asprime pentru blasfemiile pe care le spui.

Nu poţi să mă judeci cu mai multă măsură decât ai în tine. Dar cel puţin eliberaţi acest nevinovat, asupra căruia vreţi să aruncaţi o urgie nemeritată. Dacă aş fi picat asupra mănăstirii, ce ai fi făcut? I-ai fi dat foc? Foloseşte-ţi raţiunea, Pavioli, şi ai să vezi că şi îngerii pot cădea, şi cerul este o lume, sau mai bine zis un crâmpei, o parte a lumii, care este perfectibilă, într-un sens mai subtil, desigur. Numai bunul Dumnezeu este Fiinţa perfectă, dar nici noi, îngerii, nu-i cunoaştem starea de graţie şi esenţa. Suntem făpturi din substanţă şi din spirit, puteam cădea, uneori, nu putem fi distruşi, nu în modul pe care îl înţelegi tu, Pavioli. Da, îngerii veghează, se roagă şi aduc slavă lui Dumnezeu. Dar tot ei sunt aceia care intermediază iubirea Lui pentru lume, tot ei sunt cei care se îngrijesc mereu ca lumea să nu fie distrusă, sunt poate forţe ascunse care urmăresc acest lucru, voi le regăsiţi în crezii şi le pedepsiţi aşa cum vă pricepeţi. Voi nu căutaţi să îndreptaţi răul, ci căutaţi să-l distrugeţi fără să vă daţi seama că răul nu poate fi distrus, la fel cum nici binele nu poate fi distrus. Poate că de aceea cerul se îndepărtează constant de pământ, în ignoranţa voastră sunteţi slujitorii răului, nu ai binelui. Poate că este firesc aşa, de aici locuitorii cerului par a sta cu capul în jos, cum de nu v-aţi gândit la asta până acum? Deşi lumea de sus nu este decât o oglindire a lumii de jos, şi invers. Şi la noi sunt dispute, nelinişti, nedumeriri, dar noi căutăm să îndreptăm răul prin bine, nu să-l distrugem, altfel zdruncinăm temelia lumii. Nu crezi o iotă din ce spun, aşa-i Pavioli?

Încremeniserăm cu toţii. Seniorul Campastrella privea încruntat în podele şi-şi făcea de lucru cu ciucurii tunicii. Fra Antonio măcina mărunt din buze vreo rugă, iar abatele privea ţintă la înger.

– Eşti o creaţie luciferică, şopti acesta.

În sală se lăsase un frig pătrunzător. Părea că se apropie iarna şi nu vara, torţele aninate de pereţi împroşcau o lumină galbenă şi înşelătoare. Dinspre ferestrele acoperite cu draperii se auzeau sunete ca de mulţimi, sugerau oamenii aşteptând lângă focuri un verdict.

Nu am ce să judec, nu văd nici o pricină aici, lucrurile sunt clare, veţi arde pe rug făptura cu aripi şi pe slujitorul acesteia. Zicând acestea, abatele se ridică şi porni către uşă.

– Şi dacă lumea este ceea ce pare? a mai întrebat el peste umăr până să iasă.

Presupun că nu adresase acea întrebare nimănui, pentru că nu a mai aşteptat răspuns. L-am văzut apoi pe Francesco cum intră însoţit de câteva gărzi.

Păcat că s-a terminat aşa repede, eram pregătit să-i punem la cazne, comentă seniorul şi-i făcu semn lui Francesco. Pregătiţi rugurile şi chemaţi oamenii să vadă.

Doi vlăjgani înarmaţi au dat să pună mâna pe mine şi să mă scoată din sală. M-am întors şi i-am spus îngerului:

– Îmi pare rău că o spun aşa târziu, dar eu cred în tine...

– Ştiu, Cosimo, am mai auzit eu din urmă.

Am ajuns apoi în hruba întunecată. De data asta aprinseră mai multe făclii de-a-lungul pereţilor. Pe măsură ce coboram scările se făcea din ce în ce mai cald. Nu am zăbovit multă vreme în temniţă, m-au scos de acolo destul de repede. Temnicerii au tras câteva ghionturi, aşa, să se distreze. M-au dus

în curtea castelului şi, de acolo, dincolo de ziduri. Într-o poieniţă din faţa porţilor se adunase, cred, tot satul. Am recunoscut o sumedenie de chipuri. Ce pot să vă spun că simţeam... Îmi era frică de moarte, frică de putere. Văzusem odată un prizonier prăjit astfel şi imaginea aceea, răcnetele lui înainte de a-şi da duhul, m-au urmărit multă vreme.

Îngerul era deja acolo, privea liniştit către cerul care prindea să se înseninеze. Începuse să bată un vânt rece şi din nou frigul m-a ajuns din urmă. M-am uitat la el, era atât de liniştit. Poate că îşi caută din priviri casa, am gândit.

Au încercat să ne lege de mâini, dar cineva le-a atras atenţia că prizonierii condamnaţi de o instanţă bisericească nu pot fi legaţi decât pe rug, nu înainte.

M-am oprit în dreptul îngerului. Un preot, altul decât Fra Antonio, a vrut să ne ţină o slujbă, dar îngerul a strigat:

Nu-i nevoie. Apoi a mai zis: Curaj, Cosimo, şi m-a cuprins în braţe.

L-am simţit cald şi răcoros în acelaşi timp şi îmbrăţişarea lui m-a liniştit. Apoi s-a încordat şi ce a urmat a fost un miracol. A dat din aripi şi a prins să se înalţe încet, sub privirile uluite ale asistenţei. A trecut de nivelul copacilor şi am prins să simt o fericire nebună, judecaţi şi domniile voastre, cum v-aţi simţi dacă aţi zbura împreună cu un înger? Am privit în jos şi am văzut poieniţa plină ochi de oameni şi am auzit răcnetele lor de furie sau de spaimă. Prinseseră a fugi care încotro şi păreau tare stingheriţi de cele ce se întâmplau. L-am văzut pe Francesco dând ordine şi câţiva arcaşi trăgând după noi. Dar săgeţile lor au trecut pe lângă noi, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă am fi fost atinşi. Pe mine, probabil, m-ar fi omorât. Ne-am înălţat şi mai mult, vedeam castelul ca o umbră întunecată, eram deja mai sus decât turnurile cele mai înalte. Bătăile de aripi deveneau din ce în ce mai puternice, apoi mi s-a făcut frică. Cred că de aici, de la spaima pe care am simţit-o la gândul că voi atinge cerul, ni s-a tras prăbuşirea care a urmat. După aceea mi-am dat seama că nu avea de gând să mă înalţe până la cer, ci doar să mă aşeze într-un loc sigur. Oricum, ne-am prăbuşit. E un fel de a spune, mai mult a planat, dar din nefericire, s-a nimerit să fie chiar castelul sub noi. Am auzit urletele furioase ale mulţimii şi mi-am dat seama că urmau să ne prindă curând.

– Cosimo, m-a dojenit îngerul, mai aveam puţin...

Trebuia să-mi dai drumul, iartă-mă este vina mea.

Taci, nu avem timp de jelanii, să încercăm să ne ascundem.

Am pătruns pe o uşiţă îngustă de la baza unuia din donjoane. Scări se făceau şi în sus şi în jos. Am început să coborâm, aşa nu riscam să rămânem captivi într-un turn de unde ar fi fost uşor pentru ceilalţi să dea de urma noastră şi să ne prindă. Pe sub castel treceau o sumedenie de galerii în care ne-am fi putut ascunde sau chiar ne-am fi putut pierde printre eventualii căutători şi apoi să ieşim. O şansă firavă, dar altă scăpare nu aveam. Din păcate era o beznă desăvârşită. Cu toate acestea îngerul părea să se descurce fără probleme. De câteva ori m-a atenţionat la trepte lipsă sau chiar la fire întinse de-a curmezişul şi în care bănuiam posibile capcane. Am ajuns la o galerie care pornea şi în stânga şi în dreapta. Cel puţin aşa mi-a spus îngerul. Continua să mă ţină de mână şi să mă orienteze, cu toate acestea mă poticneam adesea şi făceam destul zgomot. O dată am zărit pentru o clipă o luminiţă în depărtare şi câteva umbre grăbite, probabil urmăritorii noştri.

Vino pe aici, mi-a spus şi am prins să coborâm alte scări. Cred că ajunsesem sub nivelul curţii castelului pentru că aerul devenise dintr-o dată mai umed şi mai cald. Aveam cel puţin un avantaj faţă de ceilalţi şi anume puteam să-i zărim înainte ca ei să ne vadă pe noi. Lucru care s-a şi întâmplat de câteva ori. Auzeam mai întâi glasuri, apoi vedeam o făclie. Era suficient să trecem pe un coridor alăturat. Unele galerii păreau mai mari, altele erau destul de mici. De câteva ori m-am lovit cu capul de tavanul de piatră căpătând astfel o serie întreagă de cucuie pe lângă cel căpătat în ajun.

– Să ne oprim, am cerut eu, am obosit...

– Nu putem să ne oprim, trebuie să ne mişcăm tot timpul, altfel vor da de urma noastră.

Oricum ne vor prinde, mai devreme sau mai târziu...

– Nu-ţi pierde speranţa, Cosimo.

Am ajuns la o uşă, aşa am bănuit, pentru că l-am auzit umblând la un mecanism, clinchete metalice se auzeau dinspre el. Apoi ceva a huruit, ca şi cum unul dintre pereţi ar fi gemut. În spatele nostru prinsese a creşte hărmălaia urmăritorilor, chiar puteam să-l aud pe Francesco dând ordine să se blocheze galeriile. Aduseseră cu ei şi câni, pentru că le auzeam lătrăturile răguşite.

– Repede, Cosimo, treci.

– Pe unde, că nu văd...

M-a tras de mână şi iar m-am lovit la cap. Cum putea să vadă aşa bine prin bezna aceea, mă minunam eu. Păi, dacă este înger, ceva puteri tot trebuie să aibă. Din spate se auzeau tot mai desluşit glasurile celorlalţi. Cred că dăduseră de uşa prin care trecusem noi, pentru că dintr-o dată se făcu linişte în spate. După aceea i-am auzit vorbind cu însufleţire, dar deja noi ne depărtaserăm de ei ca să mai pot înţelege ceea ce spuneau. Am mai auzit un schelălăit, urmat de un cor de lătrături şi atât. Începusem din nou să coborâm, nu erau trepte, pur şi simplu galeria cobora către inima dealului. Nu credeam să fie aşa de bogat în catacombe castelul seniorului Campastrella. Depăşisem de mult nivelul curţii, poate trecusem şi de fundaţii, dar galeria continua să coboare şi, din când în când, cotea uşor.

– Să ne oprim puţin, te rog, nu mai pot alerga.

M-a ascultat şi am contenit din alergat. Am dat să mă reazem de unul dintre pereţi şi am sărit ca ars ţipând.

– Taci, mă apostrofă el, ce s-a întâmplat?

– Din pereţi ies degete, am îngăimat.

– Nu-s degete, sunt rădăcini. Acum taci, pot fi pe urmele noastre.

– Unde suntem, de fapt, am şoptit.

– Într-una din galeriile subterane ale castelului. Judecând după vechimea pereţilor şi după starea podelei, pe aici nu s-a mai trecut de multă vreme, de aceea cred că nici cei de afară nu au habar de tunelul acesta. Din păcate nu am mai avut timp să trag poarta după mine.

– Era o uşă în zid?

Aproape perfect ascunsă. Haide, au pătruns după noi.

– Îi auzi deja?

Nu mi-a răspuns, m-a apucat de mâna şi a prins să alerge din nou. Uneori, dacă ţineam pasul, dădeam cu faţa de penele aripilor lui, ceea ce avea ca rezultat un uşor fior prin tot corpul. Oare unde spera să ajungă? Poate miza pe o bifurcare a tunelului, poate spera să găsim o tainiţă în care să ne ascundem. Chiar dacă am fi scăpat de urmăritori, devenea foarte îndoielnică ieşirea noastră din acel labirint întunecat. Galeria părea să se lărgească, paşii noştri nu mai răsunau aşa de înfundat, înaintarea noastră avea un oarecare ecou. Apoi am realizat că nu ecoul era în urma noastră, ci oamenii seniorului. Am ajuns într-o sală mai mare, de data asta paşii noştri aveau un ecou adevărat.

– Sunt trei galerii înainte, Cosimo. Par a fi foarte vechi, cred...

Nu a mai apucat să-mi spună ce crede, pentru că în clipa următoare au năvălit peste noi cei care ne urmăreau. Sau năpustit asupra îngerului, dar acesta nu schiţă nici un gest, decât îşi întinse aripile şi le bătu puternic. Torţele celor care ne urmăreau au pâlpâit o clipă şi s-au stins.

– Fugi, Cosimo! m-a îndemnat el.

Zărisem cele trei galerii, zărisem şi sala boltită în care ne opriserăm. Pereţii păreau, într-adevăr, foarte vechi şi mânjiţi cu o substanţă de consistenţa mierii. Ca şi cum ar fi secretat o mâzgă neagră pe alocuri. Apoi, după ce întunericul a căzut din nou, am auzit sunetele unei lupte, o buşitură şi un urlet.

L-am scăpat! L-am scăpat!

Aprindeţi torţele! Unde-i nătărăul cu amnarul?

O mână noduroasă mi s-a înfipt în beregată şi am lovit orbeşte. Strigătul de surpriză al celuilalt s-a transformat într-un icnet.

Am fugit înainte către cele trei galerii şi am reuşit să pătrund într-una, după ce, mai întâi, m-am lovit de pereţi şi am călcat pe trupul cuiva. Eram înfricoşat, îngerul meu poate fusese prins, deşi îi auzeam pe ceilalţi înjurând şi blestemând. Am înaintat orbeşte prin galerie. Făcea numeroase cotituri şi fiecare astfel de cotitură reprezenta un nou cucui sau o buşitură în faţă. Am întins mâinile şi am mai înaintat aşa o vreme, apoi m-am oprit. Dacă galeria dădea într-un puţ? Puteam să mă prăbuşesc. Vocile urmăritorilor se auzeau destul de bine, înţelegeam că prada le scăpase şi că reuşiseră să aprindă o torţă.

– Au luat-o pe aici, spunea cineva.

M-am temut pentru o clipă că au intrat pe galeria în care mă aflam eu, dar glasurile lor au devenit din ce în ce mai slabe, până au dispărut cu totul. Trebuia să mă întorc şi, cu puţin noroc să ajung înapoi în pivniţele castelului şi, de acolo, poate afară. Oricum ar fi fost, mai devreme sau mai târziu, urma să pier de sete şi de foame. Dacă m-aş fi rătăcit... M-am învârtit în loc. Pe unde venisem? Pe unde urma să mă întorc? Întunericul deplin mă dezorientase. Am încercat să pipăi pereţii, erau umezi şi reci. Se simţea un curent de aer în faţă, dar asta putea să însemne orice. Am înaintat la întâmplare un răstimp care mi s-a părut nesfârşit: Nu te opri, îmi spuneam, vei ajunge în sala cea mare şi de acolo va fi mai uşor. Nu am ajuns în sala cea mare. Era clar că mă pierdusem, aerul era din ce în ce mai înăbuşitor şi mai umed. Nu se auzea nici un sunet, aproape că îmi doream să-i aud pe oamenii lui Francesco. Doar un murmur vag, undeva înainte. Pe măsură ce înaintam, cu degetele pipăind pereţii, zgomotul creştea în tărie. Mergeam din ce în ce mai încet de teamă să nu mă prăbuşesc în cine ştie ce capcană sau puţ. Apoi am dat de apă, în faţa mea curgea un râu subteran. Am intrat cu picioarele în apă şi am putut zări cu coada ochiului o uşoară licărire, de undeva venea o lumină, poate exista o ieşire în coasta dealului. Dar m-am convins că nu de afară venea acea slabă lumină. Apa lucea ca şi cum un foc pe cale să se stingă ar fi alergat prin trupul ei. Am urmat cursul de apă. De unde izvora nu am reuşit să aflu, drumul se închidea, a trebuit să mă întorc, să însoţesc curgerea aceea care, aşa cum am spus, licărea în răstimpuri. Nu puteam să disting pereţii, lumina era prea slabă sau stânca din care erau făcuţi era prea întunecată. Îi pipăiam în răstimpuri şi mi se părea că degetele mele ghicesc încrustate semne străvechi cioplite în piatră. Scurgeri fără nume se prelingeau şi alcătuiau mici pârâiaşe care se uneau cu râul de-a lungul căruia mergeam. Coboram tot mai mult, străbăteam un întreg labirint, bănuiam bifurcări ale drumului, galerii noi se deschideau şi dinspre ele aerul pulsa încet ca şi cum animale fabuloase populau acele tainiţe subpământene. Mă gândeam la cuvintele îngerului, la lumea din care venise atât de neaşteptat, la cerul aflat undeva deasupra şi la galeriile care pornesc de la suprafaţa sa către Argumentul Absolut al lumii. Poate şi cerul este străbătut de râuri care curg invers şi, dacă un călător rătăcit le-ar urma, ar putea atinge Divinitatea.

Lumea subterană şi lumea cerească se oglindesc una în cealaltă, îmi spuneam. Mă aşteptam să găsesc din clipă în clipă un locuitor al acelui labirint îngropat, cineva care să mă scoată din întunericul pe care ochii mei nu erau capabili să-l străpungă. Ce putea semnifica un înger prăbuşit? Un înger care nu mai poate zbura? Unde să se ascundă?

Restul îl ştiţi, domniile voastre. Acestea au fost faptele. Aţi dat dovadă de multă bunăvoinţă ascultându-mă. Şi, poate tot domniile voastre ar putea să mă lămurească dacă îngerul meu a găsit cale de ieşire din lumea subterană. Sunt semne care mă fac să cred că ştiţi mai multe decât mine despre acest lucru. Nu ar mai fi nimic de adăugat decât că tot ce v-am spus este purul adevăr.

Ei bine, mă veţi trece înapoi râul?

Noaptea în oraș

Nu lipsise decât un minut, cât să lingă o prăpădită de înghețată și să-și facă freza în cromul Hondelor cu torace de viespe, priponite peste drum de Clubul 303. Veniseră, cu un răget de groază, încălecate de mutanți de deșert pe care pelerinele de piele îi făceau să pară trași în ciocolată. Praful de două degete, mersul crăcănat, privirea fixă arătau că lăsaseră drum lung în spate. Când dăduse buzna în holospace, Lenny îi văzuse de aproape. Urla carnea pe ei după o baie fierbinte, rachiu prost și aveau nevoie de imagini cu multă verdeață, care să mâture din creierele lor mici de șopârle specializate doar în pilotarea Hondei, obsesia deșertului. Urmărind holo tot mai deocheate, cădeau ca popicele.. Lui Lenny nu-i era frică de ei. În spatele lui își făcea de lucru Commicul, un obiect humanoid, cu o perie de wolfram pe obraz, bicepși din latexul de cea mai bună calitate. Commicul abia aștepta să crâcnească vreunul, ca să le mai producă o mutație, cu mijloace mecanice de astă dată.

În vremea asta, Tati Daniels, la patru ace, le dădea agenților lecții de biliard, mișcându-se cu vioiciune în mijlocul unui norișor de parfum scump. Agenții îl urmăreau atenți, păzindu-i viața. Clubul 104 fusese închiriat pentru o zi și o noapte. Tati Daniels se aplecă peste postavul verde, balansă tacul și lovi ușor ultima bilă. Bila se rostogoli încet, de parcă cineva ar fi mișcat-o respirând spre ea.

Răsună o explozie înfricoșătoare. Tati Daniels, masa de biliard, șase agenți aterizară în stradă, sub o ploaie de cioburi. Blindajele prăvăliilor se blocară, capturându-și clienții. După cinci secunde căzu pe asfaltul jilav și bila portocalie cu numărul opt.

„Nu apropie! Nu plânge! Adăpost!", izbucni sub țeasta lui Lenny glasul pițigăiat al friendului. Un friend ieftin, pentru copii între șase și doisprezece ani, cumpărat de Tati Daniels. Lenny îi dădu ascultare, fugind, cu picioarele moi, să se adăpostească lângă perete. Commicul îl urmă împleticindu-se. Explozia îi smulsese jumătatea stângă a toracelui. Dacă ar fi rămas din el doar o bucată dintr-un deget, bucata aceea ar fi fugit după Lenny. Avea lucrul ăsta gravat pe fiecare moleculă.

Apoi, Lenny vru să se întoarcă la ce mai rămăsese din Tati Daniels, amăgit de vântul care răsfira pletele cadavrului. Spre binele lui, friendul îl paralizâ înainte de a face primul pas.

□□□

Înăuntru era întuneric și cald. Era bine. Întinzând mâinile, descoperi pereții unui fagure ermetic, sigur pentru o vreme. KOSADA BUILDINGS presărase mii în zona marilor gări.

„Trezește! Gândește!", vorbi friendul. Lenny tresări. Un orificiu minuscul, prin care se scurgea lumina galbenă. Se aplecă să observe. Dincolo de oblon, Commicul amorțise în genunchi, terminat din pricina pierderii de lichid. Lenny izbucni în suspine.

„Tati Daniels mort! Ei caută!", îi explică friendul cu sărăcia lui de vocabular. „Plângi! Bine pentru toxine".

Băiatul îi urmă sfatul. Își lipi din nou ochiul de orificiul din oblon. Commicul se refăcea rapid. Între marginile toracelui demolat nu mai erau decât câțiva centimetri.

– Cine l-a ucis pe Tati Daniels? întrebă băiatul.

Își șterse lacrimile. În fagure putea rămâne douăzeci și patru de ore. Avea apă,

hrană şi aer.

„Tati Daniels mafiot incomod. Mulţi duşmani", spuse friendul. „Fabricanţi de arme, vânători, mutanţi"

Tati Daniels era bine păzit. Numai cineva apropiat a putut să-i vină de hac.

„Eu implant mic, Lenny. Analizez date din doar trei categorii. Pare funcţionar de la RED HOLLIDAY. Conştiincios"

– Cât mai putem sta în fagure?

„Douăzeci de ore înainte de control. O oră rezervă aer. Trei minute fără oxigen"

– Şi Commicul? făcu Lenny.

„Comin nu bun. Apără bine, dar atrage atenţia. Commic semnalizează unde suntem"

Lenny gândi câteva secunde. Tati Daniels nu-l avertizase că într-o bună zi ar putea, pur şi simplu, să-l părăsească.

– Bine, zise. Acum vreau să dorm o oră, foarte adânc. Poţi să-mi aranjezi asta, nu? Apoi îl refacem pe Tati Daniels.

„Nu cred idee bună", se încăpăţâna să repete friendul. „Lasă Poliţia. Lasă asociaţii".

Ancheta o să dureze ani. Sticleţii nu-l iubeau pe Tati Daniels. Or să înmormânteze toată afacerea.

❑❑❑

Peste marginea aurită a evantaiului de cărţi, Yeke văzu că toţi aşteptau să zică ceva.

– Ce-i ăsta, şah? cântă Maurizzio. Dacă nu te duce mintea, lasă-ne dracu-n pace!

Yeke îşi blocă muşchii feţei cu un impuls scurt care scurtcircuită blocul gestic superior. Cele trei dame de carton îi făcură cu ochiul şi-şi scuturară ţâţele.

– Zi-i, îl invită Maurizzio, împingând în acelaşi timp tăblia mesei, ca şi cum ar fi vrut să se aşeze mai bine. În felul ăsta, Yeke constată că nu mai poate ajunge la tocul pistolului.

– Cip, spuse.

Maurizzio transpiră brusc şi abundent. Ceilalţi doi jucători ieşiră din joc. Mai bună o gaură-n buzunar decât una-n frunte.

– Pas, zise Maurizzio.

Era negru ca noaptea şi chior de ochiul stâng. Din nas ^ ţâşneau arteziene de peri ţepoşi.

– Trei miare, vorbi Yeke, umblând puţin la frecvenţe. Vocea păru sugrumată, ca atunci când încerci una gogonată rău.

Maurizzio râgâi satisfăcut, comiţând prima greşeală: nu-şi mai desfăcu nasturele strategic al hainei.

– O limonadă pentru puştiul ăsta! Văz că l-a luat cu mofturi.

Cunoscătorii părăsiră zona în mare viteză, simţind ploaia. Rămase numai Maurizzio, care era prea prost. Şi vorba aceea: prostul dacă nu-i fudul, parcă nu e prost destul!

– Trei bărboşi!

Râse, etalând cei trei popi. Yeke îşi muşcă buzele de sanchi.

– Trei dame...

Pentru Maurizzio şoapta lui Yeke era miere şi lapte. Întinse mâinile greblă, după pot. Acesta fu momentul în care Yeke îndepărtă marginea mesei de el, revenind în avantaj.

– ...şi doi aşi, continuă.

Ai fi putut auzi un ţânţar strănutând. Surâsul lui Maurizzio se solidifică, fisurându-se. Pe măsură ce gluma lui Yeke îi otrăvea o circumvoluţiune după alta, degetele negre deschiseră nasturele cu greutate şi se proptiră în tăblia mesei pentru a-şi face loc.

Yeke scoase Magnumul, se aplecă liniştit şi îl împuşcă pe Maurizzio în frunte, de la zece centimetri. Ca prin minune, nici un strop nu-i pătă cămaşa. Era singura curată pe care o mai avea.

– „Yeke, vorbi impresarul său, intrând pe frecvenţa friendului, maturizează-te, lasă fleacurile. Ai un contract de trei miare. Lenny, mezinul lui Daniels. Până la prânz"

Aiurea, comentă îngrijorat Yeke. Sub patru nu lucrez. Ăştia mici sunt periculoşi. Încap în orice văgăună şi până-i scoţi deacolo îmbătrâneşti un an.

❑❑❑

Mergea grăbit pe marginea întunecoasă a străzii, fiindcă dacă silueta mică s-ar fi proiectat pe vitrina continuă, ar fi fost o ţintă perfectă. Un băieţel de zece ani, cu mâinile vârâte până la coate în buzunarele scurtei,

speriat că sutele de etaje se vor dărâma şi se vor rearanja deasupra lui.

„Asociaţi? Lasă asociaţii să se ocupe de Tati Daniels".

Nu mai avusese destul credit pe cartela lui Tati Daniels, pentru încă două ore în fagure. Îl dăduse pe îngheţată. Trebuia să reziste pe stradă până se deschideau terminalele.

– Tati Daniels îi futea pe asociaţi, spuse Lenny, vorbind ca un bărbat. Nu-mi spune mie că vreun asociat ar vrea să se ocupe de mine.

Friendul tăcu depăşit. Era un produs ieftin, nu un filosof.

Oraşul dormita încă. Ningea liniştit cu funingine. În lumea acoperişurilor, la etajul şase sute, ori şase sute cincizeci, uraganele smulgeau grinzi metalice. Clasa de mijloc nu le putuse coloniza pe toate. Se oprise gâfâind la nivelul cinci sute.

Lenny se opri brusc. Opt găligani se încălzeau în jurul unui butoi de tablă. Focul mesteca ambalaje şi trenţe. Băiatul mai făcu un pas, fascinat de căldură şi de umbrele prietenoase. Dar, când cercul se sparse, văzu. Erau „coşari", în pauza lor de masă. Se strecurau prin aerisiri, profitând de structura cărnii lor. La nevoie, îşi repartizau întreaga masă pe grosimea unui fir de aţă. Desferecau uşile din interior, prăduiau.

Lenny o luă la fugă. Nu veni nimeni după el.

Nu pricepi? îi spuse friendului. Îl vreau înapoi pe Tati Daniels, îl vreau repede., N-am de gând să aştept până se hotărăsc mătreţele care trăiau pe spinarea lui.

Friendul nu putea combate argumente din clasa „Emoţional", aşa că-şi ţinu gura. Sarcina lui era să corecteze logica. Clasa „E" mergea întotdeauna, ca un Jolly Joker.

„Lenny, conform lege, la zece ani, un băiat poate începe să trăiască singur. Nu-i nevoie de Tati Daniels"

– Ce naiba spui? se opri Lenny brusc.

„Tati Daniels ataşat pachet programe supravieţuire"

– Cine a făcut programele?

„Charlie Primavera. Consilier"

Ben Vandall e consilierul lui Tati Daniels.

„În afaceri. Primavera e consilier pentru Problema Unu".

– Ce este „Problema Unu"?

„Tu. Tu eşti Problema Unu"

Lenny înţepeni în dreptul unui ciorchine de colivii. Altădată s-ar fi oprit numai ca să caşte gura la sutele de lumini mai strălucitoare ca soarele, în baia cărora osteneau lucrătorii.

Deschide programele, spuse băiatul. Învaţă-mă!

„Eu nu pot. Prea complexe. Eu sunt doar cheie"

Fu o bulboană de gânduri în care se scufundă şi ieşi la suprafaţă. Deodată strada deveni cel mai prietenos loc de pe pământ. Într-o clipă, Lenny căpătă hărţi, instrucţiuni, limpezime.

– E unul la colţ, ne pândeşte. Mergem în fabrica de şprot.

– „Nu ştii. N-ai date. Nu cred că te pândeşte. Fabrica e periculoasă", se opuse friendul.

Dar nu mai zise nimic când Lenny îşi dădu drumul pe cea mai apropiată dintre cele patruzeci de mii de guri. Ar fi fost inutil. Lenny alunecă douăzeci de secunde pe oglinda conductei. Friendul îl ajută, cu mici corecţii ale echilibrului. Se opriră într-o cuvă plină cu fir celulozic, plăcut mirositor.

Yeke se codi un minut întreg până să-i urmeze. Avea oroare de copii, de fantezia lor ucigaşă. Nu se lăsă să alunece, frână cu palmele şi călcâiele până-n ultima clipă. La capăt, ar fi putut să-l aştepte o ţepuşă care l-ar fi străpuns de la buci în sus.

„Putem ieşi prin opt locuri. De ce aşteptăm să vadă?", se interesă friendul.

– Scăpăm acum, dar nu scăpăm data viitoare, cugetă Lenny. Trebuie să ne vadă tot timpul. Trebuie să-l ispitim.

„Unde?"

– Unde o să-l putem lichida.

Yeke îşi dădu drumul peste marginea conductei, în mormanul de fir, la timp ca să-l vadă pe Lenny furişându-se în spatele nodului de ţevi, zeci, sute.

Puştiule, strigă pipăindu-şi Magnumul, nu te prosti! M-au trimis pretenii lu' tactu, să te duc acasă.

Dacă ar fi tratat cu unul de trei-patru

ani, poate că i-ar fi mers. Aşa, nici nu mai încercă a doua oară. Armă zgomotos, ştiind că ţipătul metalului va paraliza vânatul.

Dincolo de nodul de ţevi nu era nimeni. Dar auzi paşi mici, îndepărtându-se. De sus cădeau mii de picături cleioase, cu miros înţepător.

„În curând obosim. Măresc adrenalină?"

– Încă nu, şopti Lenny.

Yeke se opinti înjurând peste o balustradă, apoi alergă spre uşa rotundă chiar în vreme ce aceasta se închidea. Şovăi din nou. Dincolo erau măruntaiele maşinii de şprot.

– Acum poţi să mă bagi puţin în viteză, spuse Lenny.

Friendul ajustă glandele. Totul încremeni în jurul lui Lenny. Urmări căderea interminabilă a unei picături.

„Încep să îmbătrânesc. îşi spuse Yeke. Ezit, mă cred mare că trebuie să rezolv un copil. Dar ăştia sunt cei mai periculoşi"

Îşi acceleră reflexele de şase ori, fără să mai chibzuiască. Când intră pe uşa rotundă, era mai iute decât propriile gloanţe.

Fără supărare, îi explică lui Lenny, slobozind două.

Lenny le văzu venind şi având toată vremea îşi dădu drumul pe sub lanţul care ducea pachetele cu şprot. Lanţul făcea şşş-dong, şşş-dong! Yeke mai trase de două ori, aţâţat.

Pe urmă îşi dădu drumul el însuşi pe lanţ. Lanţul nu avea nici o ieşire laterală şi nu ducea nicăieri, decât în boxe. De acolo, Lenny nu mai avea unde să fugă.

– Te rup bucată cu bucată, îi promise. În loc să stai cuminte, să rezolvăm iute, mi-am dat sufletul, om bătrân!

„De ce lanţul? La capăt nu putem fugi. Incintă închisă."

Lenny nu se osteni să-i răspundă. Închise doar ochii când trecură prin câmpul dens de raze care marca intrarea în incintă. Un colet îi căzu în spinare, celălalt de-a dreptul în cap.

„M-a zguduit", recunoscu friendul.

Yeke socoti că mai are asupra lui o sută douăsprezece cartuşe. Putea să scrie un întreg poem pe peretele de care se lipise înspăimântat puştiul şi abia cu ultimul să-l despice de la noadă în sus. Închise ochii la trecerea prin câmpul de raze.

Când îi deschise, recunoscu cu greu împrejurimile.

Îl încerca o senzaţie imposibilă, de vomă.

Avea încă Magnumul în mână, dar nu-l stăpânea confortabil. Într-o clipă, înainte de a localiza sursa tuturor acestor necazuri, scoase la iveală şi celălalt pistol, un FF libian, pentru încăierările la scurtă distanţă.

Toate astea, îşi dădu seama, pentru că şedea atârnat cu capul în jos.

„Dar cum ai ştiut? insistă friendul. Cum atât de simplu?"

Pentru că, spuse Lenny, ghemuit, eu nu măsor şi nu cântăresc mai mult decât unul dintre coletele cu şprot. Aici nu au pus o maşină deşteaptă. Nu se întâmplă decât o dată pe an să primească un colet defect. De îndată, maşina se blochează, tocmai ca să vină depanatorii, să vadă ce nu a mers.

„Acum au să vină depanatorii. Noi liberi".

Noi liberi mai înainte, friend. Avem treburi mai importante decât să-i aşteptăm pe ei.

Lenny se furişă lângă uşa rotundă, având grijă să nu se arate.

Am putea să discutăm o afacere, propuse.

Glonţul lovi peretele metalic şi ricoşă de trei ori, dar acolo unde se adăpostise băiatul nu avea cum să ajungă. Lenny ştiuse că ăsta va fi primul răspuns.

– Să zicem că ai o mie de gloanţe asupra ta, socoti. Ce-ai să faci, ai să le tragi pe toate? Pe la al două sutelea o să leşini, din pricina sângelui care-ţi inundă cutia craniană. Depanatorii au să găsească armele şi au să cheme poliţia. Poliţia o să-ţi verifice cazierul. Asta dacă ai noroc şi depanatorii sosesc destul de repede. Azi e vineri.

Aşteptă emoţionat vreme de câteva secunde. Cel de-al doilea glonţ nu mai sosi.

❑❑❑

Charlie Primavera era la al patrulea cap. Ultimul fusese cel al unui tinerel spilcuit, cu mustăcioară sud-americană şi ten măsliniu, numai bun de dezmierdat. Cum nu

putuse însă renunţa cu nici un chip la burta de sub el, din ce în ce mai remarcabilă, tot mai multă lume îi atrăgea atenţia la discrepanţele dintre cele două elemente. Acum admira în oglinda de pe birou chipul colţuros al unui bărbat energic, în putere, puţin cărunt pe la tâmple, exact atât cât era nevoie.

„Lenny Daniels, spuse friendul lui. Pare sigur pe el"

Primavera era dat naibii. Totuşi... Se holbă trei secunde prin unisens la puştiul care şedea cuminte în anticameră, între patru bodyguarzi imenşi, fără să se sinchisească, ba chiar, la un moment dat, se scărpină în fund. Copil!

– Fă-i vânt încoa', mormăi.

„Charlie Primavera e ca al doilea tată pentru tine"

Lenny, fiule, m-ai speriat de era să mă scap în chiloţi. Umblă vorba că s-a semnat un contract pe capul tău.

Unchiule Prim, dumneata ştii mai bine că un cap nu face prea multe parale în ziua de azi.

Bucata de grăsime se scutură în ritmul unui râs mut.

Mergem la mine, acolo eşti în siguranţă.

– Luăm limuzina? Mă laşi s-o conduc?

– Nu luăm limuzina, la ora asta o fi burduşită cu bombe.

Se transportară prin tubul pneumatic care lega biroul de bârlogul consilierului. Când capsula depăşi o mie de kilometri pe oră, în numai două secunde, Lenny simţi un miros de plastic ars.

„Neçazurile noastre s-au sfârşit. Ai putea fi mai respectuos cu domnul Primavera"

Friend ieftin.

Unchiule Prim, dumneata ai în grijă o copie a lui Tati Daniels. Activeaz-o, te plăteşte el însuşi pentru asta.

Un nor pe faţa de bărbat energic, în putere.

– Lenny, asta decid numai asociaţii.

– Şi când asta? După amiază? Mâine?

„Lenny, trebuie respect..."

– Nu azi, Lenny, nici mâine.

Yeke răsări de după perdea, la timp ca să strice cu un 'glonţ nasul inspirând forţă, care costase patru sute de mii de dolari. Charlie Primavera fu nevoit să pună deoparte briciul cu care intenţionase să secţioneze carotida subţire a băiatului, pentru a vedea ce naiba se întâmplă cu nasul. Nasul îi curgea la propriu.

Fecior de curvă, îi spuse lui Yeke, recunoscându-l lesne după cele trei braţe, unul retractil care-l făcuse celebru în tot oraşul, ai luat o groază de bani ca să-ţi faci treaba. Îţi dai seama cât valorează pielea ta în clipa asta?

Yeke dădu din umeri.

– Puştiul mi-a propus o afacere mai bună. Mă enervezi când vorbeşti pe nas. Ia o aspirină, ceva.

– Unchiule Prim, spuse Lenny, e bine să chemi asociaţii cât timp mai ai buze şi limbă.

Asociaţii aprobară cu majoritate simplă revenirea lui Tati Daniels.

– Primavera, spuse Ben Vandall, care de fapt era cel mai vârstnic dintre toţi şi nici nu avea de gând să facă ceva în privinţa asta, trimite cartuşul la staţia doi. Am angajat săptămâna trecută un şef de tură spirt. Tinerii ăştia sunt ceva de speriat.

– Ce rost are să-l trimit la staţia doi, Ben? mormăi Charlie Primavera. Drumul e lung, pot interveni multe. Am propria mea staţie de reactivare, la subsol.

– Fă cum ţi-am spus, recomandă Vandall.

❑❑❑

„Primavera a sfârşit rău. Friendul lui e vândut la vechituri"

– O să-l cumpărăm noi. Unchiul Charlie era doar un instrument. RED HOLIDAY doar unelte. Tati Daniels i-a supărat pe mafioţii radicali. Ei nu suportă jocurile.

„Dar ne urmăresc oriunde. Mereu."

Yeke se trezi o clipă mai târziu.

– Pe-aici n-ajungem o mie de ani la staţia doi, spuse privind afară. Care-i şmenul?

Nu putem fi siguri că la staţia doi îl reactivăm pe Tati Daniels. Charlie Primavera avea o reţea de spioni bine pusă la punct. Trebuie s-o facem noi înşine.

„Lenny, noi nu putem. Tu nu ai aparatura de reactivare".

Dar Charlie Primavera o avea. El

avea întotdeauna ce era mai bun. Are o staţie chiar în subsolul casei.

– Doar nu ne întoarcem acolo, se revoltă Yeke.

„De ce?, întrebă friendul său. Una din reguli este să te ascunzi acolo unde nu te caută nimeni!"

„Opreşte imediat în locul acesta!", spuse o voce. „Imediat în locul acesta"

Până cu o secundă înainte peisajul care alergase pe lângă ei fusese alcătuit din pereţi de sticlă neagră şi o linie aurie compusă din miile de becuri care se lipeau unul de celălalt la viteza de opt sute de kilometri pe oră. Deodată, Yeke răcni cu ochii arşi de adâncimile din jurul lor. Toate obiectele se depigmentaseră într-o fracţiune de secundă, lumea părea construită din gelatine de diferite forme şi mărimi.

„E cu noi aici, spuse Friendul resemnat. Lenny, opreşte!"

Lenny deconectă linia de tracţiune şi se opriră în cinci secunde, îngropaţi în pernele pneumatice.

– Cine sunteţi? întrebă Lenny.

„Poliţia. Supravegherea frenzilor. Intraţi în stare de arest peste douăsprezece secunde. Scoateţi vehiculul de pe pistă"

Lenny vru să se aplece peste bord, dar Yeke îl opri.

– Ce poliţie? Un singur ins în oraşul ăsta zice „frenzi" în loc de „frienzi" Dă-i bătaie, ţâcă, dă-i bătaie!

Dar cele douăsprezece secunde trecuseră. Înainte de a se prăbuşi în starea de comă se întinseră pe banchete, cu ochii închişi. Lenny simţi apropierea cuiva, apoi uşile vehiculului glisară şi cineva intră înăuntru. Emana un miros aspru.

Cunosc văgăuna asta, făcu Yeke după ce strănutase de cinci ori la rând. Fraţii RAM!

– Fraţii RAM sunt borfaşi mărunţi. De ce l-ar răpi pe Tati Daniels? Cine ar apela la ei când sunt atâţia asasini de profesie?

Fraţii RAM sunt. Cunosc bine locul ăsta.

Leo RAM aduse cartuşul în care se afla replica lui Tati Daniels. Sub ochii lor desfăcu încet sigiliile capacului şi depresurizâ recipientul. Un abur îngheţat se risipi în încăpere, scăzând temperatura cu două grade.

– Nu mai durează mult, le promise Leo, chicotind din pricina imaginii caraghioase.

Lenny şi Yeke se odihneau în capsulele de deshidratare, numai capetele li se iţeau afară prin capacele în care unul dintre fraţi, Teo, căci el părea cel mai tehnic, practicase nişte orificii. Dacă instalaţia mai funcţiona încă, în zece minute avea să-i transforme în schelete vineţii cu capete perfect intacte.

– Vorbeşte-i, vorbeşte-i, îl îndemnă Yeke pe Lenny. Încerc ceva, dar mai am nevoie de timp şi să nu se uite RAM la mine, că mă intimidez.

Leo introduse cartuşul desigilat, care-l conţinea pe Tati Daniels, în decodor. Miezul cartuşului fu extras cu mare grijă, începând să se desfăşoare asemenea unei ţesături fine, un pergament de şaizeci de centimetri lăţime şi o mie două sute de kilometri lungime. Lanţurile de AND şi proteine pe care le conţinea fură luate de îndată în primire de băile de fixare şi bombardate violent cu trenuri condensate de radiaţii.

Leo RAM se prefăcu douăzeci de secunde că gândeşte, deşi populaţia întregului sistem solar ar fi putut să jure punându-şi viaţa la bătaie, că aşa ceva nu este posibil. Butonă câte ceva şi scoase la iveală o ajustă, din acelea pe care le foloseşte orice negustor de carne vie care vrea să-şi îmbunătăţească marfa, ori s-o reîmprospăteze periodic, în mod discret, desigur. Ajustajele genetice, deşi absolut legale, nu dau bine la clientela fină, care vrea să creadă că e servită doar cu produse sută la sută naturale.

„Lenny, spuse friendul, vrea să-l modifice pe Tati Daniels"

– Spurcăciune! strigă Lenny, pleacă de-acolo!

Leo îşi văzu de treabă fără să-l bage în seamă. Scoase instrucţiunile dintr-un buzunar al burnuzului, renunţând să se mai prefacă. Fraţii RAM nu gândeau nici măcar cât o furnică bolnavă de meningită, dar erau executanţi excepţional de conştiincioşi. Dacă unul dintre utilizatorii lor le comanda un pitic blond, bâlbâit, cu opt degete la o mână şi o unghie verde-arămie de zero virgulă şaisprezece milimetri, livrabil la miezul

nopţii şi douăsprezece secunde, la miezul nopţii şi douăsprezece secunde Leo se prezenta la uşă cu un pachet mare sub braţ.

Cineva, care voia să se bucure de multă discreţie, îi înmânase lui Leo RAM un pachet întreg de instrucţiuni referitoare la ce voia să iasă până la urmă din Tati Daniels. Şi putea să pariez cu capul că Leo RAM îi va urma instrucţiunile fără să se abată nici măcar un fir de păr de ele.

– Nu-i frumos să pui mâna, zise vesel Yeke.

Leo RAM se întoarse la timp pentru primi în plină faţă degetele asasinului care îi lăsară pe obraz nişte găuri, vorba ceea, deloc de lepădat. Leo urlă indispus. Yeke meşterise încuietoarea capsulei cu braţul retractil pe care reuşise, în amintirea zilelor şi nopţilor petrecute printre „coşari", să-l strecoare prin anus şi de acolo prin întreg traiectul digestiv, prin esofag şi pe furiş printre buzele întredeschise.

Avea de ales între două continuări ale acţiunii. Se apleacă să-i frângă grumazul lui Leo RAM, cu toate că mai bucuros l-ar fi împănat cu bile de oţel, însă nu fuseseră atât de politicoşi încât să-i lase Magnumul. Ce să-i faci, în viaţă nu primeşti întotdeauna ce-ţi doreşti.

– Ajusta! ţipă Lenny, pentru că în acest timp ajustarea genetică se desfăşura netulburată.

Yeke ezită numai fracţiune de secundă, iar în următoarea căută din ochi ajusta. În cea de-a treia fracţiune de secundă se întoarse ca să termine totuşi dialogul cu Leo RAM. Întotdeauna acorda prioritate oamenilor, maşinile veneau la urmă.

Leo RAM păstra însă pe mânecă, încă de pe vremea când dădea găuri pe stradă, un şuriu tare ascuţit, cu lama dintr-un singur diamant sintetic, cum nu se mai fac în ziua de azi. Îl folosi foarte bine, lovindu-l pe Yeke între picioare. Lovitura se duse lung, până sus, despicându-l pe asasin în două jumătăţi simetrice. Yeke apucă să-şi deconecteze cea mai mare parte a centrilor durerii, dar cei rămaşi aveau să-i facă minute amare. Doar capul rămăsese intact şi, de pe podea, îl privi încurcat pe Lenny.

– Îmi pare rău, bolborosi băiatul.

– Şi mie, zise capul lui Yeke. Îmi prindea bine banii lui tactu.

Asta era tot deocamdată.

„Lenny, avem vizitatori", anunţă friendul pe un ton care la unul ca el însemna surpriză şi nemulţumire totodată.

Când Lenny se întreba ce ar putea să scoată din sărite un implant ieftin, răspunsul se ivi din spatele uşii de oţel care-i ţinea departe de lumea liberă.

Commic! ţipă Lenny cu glasul său piţigăiat.

„Comic!!", făcu într-un fel dezamăgit, friendul.

– Băga-mi-aş!!! zbieră impresionat capul lui Yeke.

Comicul era mai în formă ca niciodată. Rămase câteva secunde în capul scărilor, iar din spatele lui lumina se revărsa în talazuri incandescente. Când coborî două trepte, al căror metal se îndoi cât ai clipi, îl văzură pe Teo şi Leo captivi la subsolurile sale, adică ceea ce mai rămăsese din dânşii, căci nu fusese nimeni prin preajmă ca să-i spună Commicului să se oprească. Mai coborî două trepte, după care îi azvârli în mijlocul încăperii, de unde nu se mai mişcară o vreme.

Commic, ajusta! strigă Lenny, fără speranţă. Opreşte ajusta!

Comicul se familiariză cu intensitatea scăzută a luminii, căutându-l din ochi pe Lenny. Datoria lui era să-l protejeze până când unul dintre ei înceta să mai existe. Făcu un pas. Era imens, strălucitor şi emana un parfum ozonat, menit să sporească buna dispoziţie. Când văzu capsula în care Lenny era vârât până la gât se înfurie îngrozitor.

Ajusta, elefant de plastic, urlă şi capul lui Yeke. Lasă băiatul, opreşte maşinăria!

Comicul nu se sinchisi de sunetele străine. Merse la capsulă şi începu s-o cerceteze. Singurul loc de unde ar fi putut s-o apuce era orificiul din capac. Dar acolo se afla chipul lui Lenny. Îi dădu ocol derutat.

Ajusta, ajusta! zbierară în cor Lenny şi capul lui Yeke.

„Este inutil, spuse resemnat friendul. Are un program unic în derulare în momentul acesta".

Leo RAM mai făcu o încercare să reintre în atenţia opiniei publice. Cu un cablu

superconductor, conectat la o supersursă de putere. Commicul se cutremură, ca la o mâncărime plăcută între omoplaţi. Întinse braţul pe spate, apucând cablul şi din greşeală şi pe Leo. Totul se termină foarte rapid.

– Commic! mai făcu Lenny o încercare.

Commicul se hotărî. Vârî unul dintre degetele sale ca un burghiu gros prin tabla de doisprezece milimetri a capsulei, într-un loc în care riscul de a-l răni pe Lenny era minim. Se auzi un pârâit asurzitor. Pornind de la punctul acela, Commicul tăie capsula ca pe o conservă.

– Tati Daniels! strigă Lenny, împleticindu-se cu picioarele moi spre ajustă.

Pergamentul continua să se deruleze lent în interiorul decodorului, ca torsul unei pisici.

❑❑❑

„Lenny, spuse friendul, grăbeşte-te!"

Lenny întinse mâna ca să mângâie făptura din faţa lui.

Mi-a fost dor de tine, spuse cu greutate Tati Daniels.

Nu aveai cum să-mi simţi lipsa, se împotrivi băiatul. Pentru tine a fost o secundă împărţită la un milion.

– Eu ştiu mai bine. Sunt tatăl tău.

– Nu zău? râse de pe podea capul lui Yeke. Credeam că eşti ghiozdanul lui de şcoală.

Ajusta lucrase cum nu se putea mai bine. Era Tati Daniels, dar nu mai era acel Tati Daniels. Mai degrabă o caricatură rozalie, cu înălţimea de patruzeci de centimetri.

– Nu s-a terminat aici, făcu Tati Daniels. Ei au nevoie de mine aşa cum sunt acum. Inofensiv, dar doldora de date. Asociaţii ne vor urmări mereu. Primavera a vrut şi el să joace de unul singur.

– Ce facem acum? întrebă Lenny.

„Nu ştiu, recunoscu ruşinat friendul. Eu implant ieftin. Memorie mare, conexiuni reduse".

Lenny se gândi timp de cinci minute.

– Commic, spuse în cele din urmă, ajută-mă.

Ningea din nou cu funingine când traversară pe lângă grupul de „coşari" înfriguraţi, încălzindu-şi pasta cărnii în jurul unui butoi cu boarfe aprinse, în aşteptarea unui pont. Dacă le trecuse prin minţile obsedate de orificii măcar urma unei idei, ea se risipi la vederea Commicului păşind pe muşchii formidabili de latex.

E prima oară când tremură în faţa mea, suspină destins Yeke.

Suspinul lui aducea mai mult cu sunetul unei trompete mici, căci, la urma urmei, asta şi era dispozitivul rudimentar de comunicare cu exteriorul al Commicului.

Va trebui să mă obişnuiesc cu noua mea uniformă, trompeţi din nou. Nu mai pot trece lesne neobservat. Asta dacă vreau să profesez mai departe în branşă.

În trupul Commicului se simţea la adăpost, ca într-unul din fagurii construiţi de KOSADA BUILDINGS. Dar mai avea necazuri cu unele încheieturi.

– Poate că, totuşi, te apuci de altceva, îi sugeră Lenny.

Tati Daniels interveni tuşind discret. De fapt, nici tusea nu era tuse mai mult decât era suspinul lui Yeke un suspin. Era mai degrabă o sugestie.

„Lenny, spuse Tati Daniels, Yeke ţi-a salvat viaţa, chiar dacă ceva mai înainte încercase să ţi-o ia. Astea sunt afacerile. Ai multe de învăţat şi de la el, ca şi de la mine. Acum am putea zice că face parte din familie. O să petrecem mult timp împreună".

Lenny se simţi dintr-o dată fericit.

Aşa, Tati Daniels? O să fim nedespărţiţi?

Tati Daniels râse încetişor.

„Ce părere ai, am de ales? Va trebui să aştept să creşti, până să mă simt în largul meu, fiule. Îţi mulţumesc totuşi că mă găzduieşti o vreme. Nu ştiu cum am să mă descurc cu biliardul. Friendul avea dreptate, am loc berechet în memoria lui. Încerc câteva mii de conexiuni noi pentru început. O să-i duc lipsa totuşi. Deşi un implant ieftin, îl alesesem eu însumi"

Cât despre biliard, îndrăzni Lenny, poate că ai să mă înveţi câteva din şmecheriile tale.

Desen de Jullie Bell

INFINI
O asociație pentru literatura SF francofonă

I. De ce o Asociație?

Fondată în 1984, INFINI grupează și reprezintă scriitori, editori, critici, analiști, redactori de reviste și fanzine, graficieni și un mare număr de fani ai genului științifico-fantastic. În 1994, domeniul Asociației a fost extins pentru a îngloba întregul areal al *„literaturilor și artelor imaginarului sub toate formele lor de manifestare"*.

Structura: Biroul, organul activ al asociației, cuprinde – pe lângă cei cu funcții administrative – redactori ai buletinului de informații „INFINI Flash", responsabili pentru contactele cu editorii, pentru întreținerea relațiilor în interiorul francofoniei (Franța, Belgia, Elveția, Canada) și pentru reprezentarea SF-ului francofon în exterior. Aceștia din urmă întrețin relații cu alte țări, cu precădere acelea unde – cum este cazul României – limba și cultura franceză este privilegiată de factori istorici și de afinități lingvistice și spirituale (*țări latine* – n. trad.). Unul dintre coordonatori se ocupă numai de convențiile franceze și francofone de SF.

Asociația INFINI a avut întotdeauna un rol de prim plan în organizarea și menținerea standardului acestor convenții. Ele se desfășoară după reguli prestabilite într-o Cartă. Aceasta definește condițiile pe care trebuie să le îndeplinească organizatorii de convenții, cea mai importantă fiind „unitatea de loc", adică proximitatea geografică a diferitelor manifestări. Coordonatorul de activitate trebule să prospecteze în permanență fandomul, să suscite interesul pentru a găsi candidați dispuși să găzduiască asemenea manifestări, să-i îndrume și să-i ajute pentru ca termenele să poată fi respectate. Nu este deloc ușor. Convențiile se țin în diferite orașe din Franța și, prin caracterul lor francofon, de asemenea în Belgia și în Elveția. Cea din 1997 a avut loc, pentru al doilea an consecutiv, la Nancy, în estul Franței.

Asociația a avut multă vreme – ca editorial – revista NOUS LES MARTIENES care, în pofida unei apariții sincopate, reprezenta, pe lângă pregătirea convențiilor, principala manifestare a grupării INFINI.

Cu timpul, asociația și-a lărgit câmpul de activitate, ocupându-se de:

– constituirea unei punți de legătură între participanții activi ai universului SF și Fantastic;

– răspândirea informațiilor, atât în rândurile amatorilor, cât și în cele ale profesioniștilor;

– reprezentarea autorilor și artiștilor la festivale, saloane, convenții;

– facilitarea difuzării operelor autorilor francofoni în străinătate, în ultima perioadă realizând o deschidere din ce în ce mai mare către Europa centrală și de est;

– publicarea, în mod regulat, a buletinului de informații și de legătură în cadrul fandomului (INFINI Flash).

Prin membrii săi, INFINI este prezentă la manifestările de gen, atât pe spațiul francofon, cât și în alte țări, de exemplu: participările la WORLDCON-uri și, mai ales, EUROCON-uri iar, în 1996, prezența a doi membri – unul dintre ei fiind președintele *en titre* la acea dată – la atelierele Athanoria, în Carpați.

De-a lungul anilor, INFINI a stabilit o largă *rețea de legături și schimburi cu diferite țări din Europa*. Un loc privilegiat îl ocupă Italia, unde numeroși autori francofoni sunt publicați cu regularitate în revista FUTURO EUROPA (editura PERSEO LIBRI).

În ultimii ani, eforturile noastre s-au concentrat și spre Europa centrală și de est. Corespondenții noștri din aceste țări, îndeosebi din România, au reușit să publice numeroase texte francofone, cu precădere traduceri de nuvele. La rândul nostru, facem tot ce ne stă în putință – deși, din lipsă de traducători, bariera lingvistică frânează oarecum procesul – să publicăm texte ale autorilor din țările de est în reviste și fanzine francofone.

Poate datorită poziției geografice, contactele cu mișcările SF spaniole și portugheze au fost mai fructuoase – în special în ultimii ani: la întâlnirea de

la Cascais, Portugalia (septembrie 1996) au fost stabilite direcţiile unui proiect de cooperare între mişcările SF de limbă latină, care ar putea să se finalizeze prin publicarea unor antologii comune. Fără îndoială, România are un loc rezervat.

Încercăm să pătrundem şi pe piaţa S.U.A. Este notoriu faptul că „americanii se mulţumesc cu ei înşişi". Cu toate acestea, se mai întâmplă să publicăm texte şi în Statele Unite...!

Suntem convinşi că SF-ul european, de inspiraţie non anglosaxonă, posedă şi originalitate şi forţă pentru a avea un cuvânt de spus în contextul actual. Să nu uităm, în acest context, că SF-ul canadian de limbă franceză este în plină forţă şi dispune de reviste excelente (IMAGINE, SOLARIS, etc.)

II. Ce e de făcut?

Asociaţia, având ca prioritate accesul la informaţii ai membrilor aderenţi, menţine contactul între aceştia prin publicarea Buletinului *INFINI-Flash*, care apare o dată la şase săptămâni şi care prezintă – cu ajutorul corespondenţilor săi – actualitatea din ţările francofone şi din diverse ţări din Europa, anunţând convenţii, întâlniri, concursuri literare, prezentând noile apariţii (reviste, fanzine), precum şi adrese ale editorilor acestora. Există o *„Reţea a corespondenţilor INFINI"*.

În fiecare an organizăm un concurs de nuvele SF cu premii. Rezultatul este anunţat cu ocazia Convenţiei anuale, împreună cu *Prix Rosny Aîné* care – pentru SF-ul francofon – constituie una din principalele distincţii. Bineînţeles, textele premiate sunt publicate în reviste.

III. Care este bilanţul după treisprezece ani?

Utilitatea acestei forme de comunicare credem că este dovedită tocmai de aderarea constantă a tot mai mulţi colaboratori. INFINI însumează astăzi peste 130 de membri, cu precădere francofoni, dar şi din alte ţări, inclusiv România.

Ar trebui menţionat că, pe lângă realizări, asociaţia se confruntă şi cu probleme. În mare parte acestea sunt identice celor cu care se confruntă SF-ul în Europa occidentală:

a) *un lectorat* relativ limitat. Tirajele publicaţiilor din Europa de est (de dinainte de... tranziţie – *n. trad.*) ne-au făcut multă vreme să visăm. Practic, lectoratul francofon de SF a avut numeroase fluctuaţii după război. Demarând în anii '50, a atins punctul culminant în anii '70. Atunci, colecţia de prestigiu *AILLEURS ET DEMAIN*, coordonată de *Gérard Klein* la Editura *Robert Laffront* a publicat un important număr de autori francezi. Din anii '80, nu mai era loc decât pentru scriitorii anglofoni...

În ultimii ani, FLEUVE NOIR este editura cea mai receptivă la creaţiile autorilor de limbă franceză.

b) a doua problemă o constituie – în absenţa unui adevărat fandom – *dispersarea eforturilor*, care se traduce printr-o proliferare de fanzine. Acestea au tiraje mici, din lipsă de fonduri şi, deci, cititori puţini (numărul lor variind între 30 şi, în rare cazuri, o mie). Să fie aceasta o manifestare a individualismului francez?

De mai mulţi ani, mai precis după dispariţia revistei FICTION în 1989, SF-ul francofon n-a mai beneficiat de un suport editorial de nivel profesional. Abia în 1996, lansată în luna mai, cu ocazia primei Convenţii de la Nancy, revista GALAXIES a reuşit să acopere acest gol greu de uitat – deşi Francofonia, trebuie s-o recunoaştem, dispune de mai multe periodice apropiate de nivelul profesional. Este cazul publicaţiei CYBERDREAMS, a lui Francis Valéry, de exemplu. Acesteia i-ar urma altele, ceva mai modeste din punct de vedere al prezentării: YELLOW SUBMARINE, sau ANTARES a lui Jean-Pierre Moumon, care a publicat şi autori de limbă română. Lor li s-a alăturat, de curând, BIFROST.

Marea mizerie a SF-ului francofon rămâne, însă, tirajul scăzut. Cu consecinţele de rigoare...

IV. Viitorul

Care ar fi perspectivele actuale ale Asociaţiei?

– Intensificarea *contactelor cu alte ţări din Europa* cu scopul de a demonstra că există cu adevărat o literatură SF europeană.

Totodată, nu trebuie să uităm că orice acţiune de promovare a ceea ce am numit „literatură *science fiction* europeană" presupune o acută vigilenţă şi mult dinamism în epoca actuală, când, în multe din aceste ţări situaţia editurilor traversează crize profunde.

– Avem în intenţie acumularea de mijloace financiare pentru crearea unei fundaţii, ori a unei structuri echivalente, care să înglobeze cantitatea abundentă de lucrări literare şi de documente din domeniul SF-ului şi al imaginarului.

Am încercat, fără să ascund dificultăţile, să schiţez un tablou echilibrat al activităţii acestei asociaţii al cărei preşedinte am fost din 1987 până în aprilie 1997. După retragere, în acelaşi cadru, continuu să menţin legăturile cu asociaţiile SF din alte ţări.

O dovadă o constituie chiar această mini-antologie publicată în Almanahul Anticipaţia din ţara dumneavoastră...

Traducerea:
Laurenţiu Turcu

Piraţii şi poporul atolului de corali

Începând din 1978, Jean Pierre Brouillaud a fost preşedintele Asociaţiei scriitorilor de literatură a imaginarului şi SF francofonă INFINI şi al buletinului de informaţii INFINI-Flash. S-a retras din funcţie anul trecut – în favoarea lui Alain Huet – pentru a se consacra întreţinerii legăturilor cu străinătatea şi promovării literaturii francofone pe plan mondial.

Ca scriitor, a publicat primul său roman, LES AGUETS, la editura *Calmann-Lévy* în 1965, apoi două volume de povestiri fantastice: LA CADRATURE (1965) şi L'ANGLE DROIT (1969).

Reapare în 1972 – de data aceasta pe canalul *France Culture* – cu difuzarea piesei radiofonice HIRGENCE OU LES SORTILEGES, pentru ca, trei ani mai târziu să publice romanul TELLUR, la editura *Robert Laffont*.

Numele lui Jean Pierre Brouillaud figurează în cuprinsurile mai multor fanzine şi reviste, printre care: *Réalités secrètes*, *Magie Rouge*, *Miniatures*, *Phénix* şi în antologii: *Nouvelles Policières* (Le Gué, 1980), *Vision de l'Etrange 2* şi 3 (Andromède, 1980 & 1988), *Au Nord de Nulle-Part* (Groupe PHI, 1992).

În 1993 a publicat în *Antarès* romanul LES DEUX J, care trebuie să apară şi în limba română, împreună cu un alt roman – de data aceasta inedit – L'OUTRECERCLE, în traducerea doamnei Elsa Grozea.

Texte de-ale domniei-sale au fost traduse până acum în limbile: germană, italiană, bulgară, cehă şi română, iar în 1992, la Milano, povestirea LA FRONTIERE DU COUCHANT a obţinut premiul FUTURO EUROPA.

Această antologie este rezultatul unei „colaborări de suflet" prompte şi concrete, care are intenţia exprimată de a evidenţia specificitatea literaturii imaginarului pe spaţiul francofon, delimitat de cel anglo-saxon.

Un vuiet învăluie oraşul roşu. Sună ca un corn în ceaţă. Ca o chemare. Era pentru prima oară că locotenentul Derg, Lug şi cu mine îl auzeam de când sosisem printre poporul atolului de corali.

De unde ar fi putut veni? De deasupra, desigur, de pe terasele care înconjurau laguna de opal, acolo unde scânteia linia refluxului, tivul galben ce se forma la întâlnirea cu apele mării, iar dincolo de el, valurile cu creste albe. Doisprezece locuitori ai Avokului făceau să se nască sunet surd captând vântul din larg în enorme cochilii cu reflexe de sidef.

Între chemări, un freamăt se înalţă ca un răspuns al oraşului. Întregul popor ieşea din construcţiile gigantice de corali, a căror talie le permitea ocupanţilor să locuiască în cavităţile dintre coloane, grupate în blocuri poligonale.

Se îndreaptă cu toţii către înălţimile imenselor platouri de calcar aşezate în terase. În faţă merg copiii. Mulţimea care îi urmează îşi îndeseşte rândurile.

Ajunseseră deja pe etajele superioare când primele strigăte se ridicară sub cerul alb. Voci de copii, ascuţite şi răguşite în acelaşi timp:

– Vin!

Nu cunoşteam atât de bine limba poporului avok pentru a fi siguri că înţelesesem exact ceea ce auzisem.

Strigătele răbufnesc iarăşi şi iarăşi.

„Vin!" Da, acum eram siguri că asta spuneau.

– Despre cine vorbesc? îi întrebăm pe cei care trec pe lângă noi. Deşi răspunsul lor este scurt, locotenentul branşase traductorul, aşa că sensul mesajului îl putem auzi pe limba noastră:

– Piraţii! Vin Piraţii!

Rămânem surprinşi de traducere. Oricum, nu putea fi decât echivalentul cel mai apropiat de termenul avokez.

Nu înţelegeam totuşi de ce, dacă era vorba de piraţi, toată populaţia, în frunte cu copiii, să se grăbească să-i întâmpine. Ce legătură unea Piraţii cu poporul de pe corali?

Mulţimea din jurul nostru este în continuă mişcare, iar orice dialog ar fi imposibil, pentru că nimeni nu ne acordă nici cea mai mică atenţie. Curiozitatea, împreună cu agitaţia de care sunt stăpâniţi ne dau sentimentul că se pregătesc, mai degrabă, pentru un spectacol. Pentru o sărbătoare, poate.

Mergem în rând cu mulţimea. Ne căţărăm laolaltă până la platoul superior al teraselor.

Toate privirile sunt aţintite în larg. Marea se întinde calmă până la orizont.

Avokezii continuă să vină în oraşul de deasupra, format din partea cea mai veche a atolului, unde îşi instalaseră locuinţele. Majoritatea vin din cartierele scufundate, aflate pe soclul coralilor morţi, formaţiuni în continuă schimbare care cresc şi se înmulţesc până să se ridice la suprafaţă. Este partea activă a oraşului, locul unde acest popor îşi trăieşte viaţa de zi cu zi, unde copiii sunt crescuţi şi educaţi până la vârsta când vor putea trăi în oraşul de la suprafaţă.

În aşteptarea „Piraţilor", avokezii se expun razelor arzătoare ale soarelui, împrejurul căruia se roteşte Voga. Aşa îşi numeau ei planeta, în limba lor guturală. Noi, pământenii, îi spunem Naias, în amintirea unei flori care creştea pe vremuri în apele planetei albastre.

Lasă în bătaia soarelui corpurile lor subţiri şi lungi, de un gri asemănător nuanţei perlelor şi cu aceleaşi reflexe argintii. Au muşchi lungi şi încântător de supli. Corpul lor este admirabil adaptat mediului acvatic. Avokezii sunt amfibii. Sistemul lor respiratoriu funcţionează la fel de bine în atmosferă ori sub apă. Detaliu curios: extremităţile membrelor devin mai închise la culoare în lumina răspândită de astru.

În pofida nerăbdării lor, amfibienii nu uită să-şi umezească pielea corpului, atât de fragilă şi de uşor deshidratabilă. Rând pe rând, se aruncă din înaltul falezei în apa din interiorul atolului, acolo unde îşi petrec cea mai mare parte a tinereţii, ducând o viaţă aproape exclusiv acvatică.

Nu rămân multă vreme. După ce umezeala le pătrunde epiderma, se căţără din nou pe terase până la platou şi-şi reiau locul.

Curând, noi strigăte se aud din mulţime. Avokezii au un foarte bun simţ al vederii. Observaseră cu mult timp înaintea noastră petele de lumină care ţâşneau printre raze, ca apoi să ricoşeze pe suprafaţa apei, înainte de a dispărea. Nu înţelegem de ce se agită atât. Ceea ce vedem par nişte peştişori zburători.

Intrarea lagunei se împestriţează cu puncte negre. Agitaţia creşte. Tinerii parcă se îmbulzesc şi mai tare.

Punctele, cinci la număr, trec de linia albă conturată de spuma valurilor strivite de stânci. Cresc văzând cu ochii, până ce devin forme negre, alungite, pe care ochii noştri de pământeni le percep ca pe nişte peşti enormi sau ca pe nişte monştri marini din legende. Spinările lor strălucesc în lumina soarelui. Sunt netede ca o epidermă.

Deodată, din ele izbucnesc jerbe de spumă. Apoi jeturi de apă ţâşnesc în înaltul cerului. Ni se pare că vedem balene de pe timpuri, acele mamifere care expulzau „suflul" din plămâni, amestecul de aer şi de apă sub presiune, semnalându-şi vânătorilor prezenţa.

Jeturile se întrepătrund şi alcătuiesc motive din ce în ce mai complexe înainte să cadă sub formă de buchete sau de perdele de ploaie irizate de soare.

Mulţimea este fascinată. La fel cum pământenii se extaziază văzând focuri de artificii, avokezii aclamă cele mai reuşite efecte.

Da, pare să fie o sărbătoare. Însă ce legătură poate avea cu „Piraţii"?

Împroşcând cerul cu arabescuri, formele negre se apropie de oraş. Cu cât distanţa se micşorează, seamănă tot mai puţin a creaturi marine, părând mai degrabă vapoare ciudate sau vehicule cosmice. Am fi putut fi convinşi că erau capsule spaţiale dacă învelişul lor n-ar fi avut aspectul unei piei de animal.

Părăsesc largul apelor şi se opresc. „Vehiculele" încremenesc, ca şi cum ar fi rămas în pană în mijlocul lagunei, când răsună primele tunete. Provin, fără îndoială, de la flota neagră. În acelaşi timp, capsulele degajă nori de fum. Spectacolul este destul de convingător pentru a ne face să credem că e vorba de piraţi. Cuceresc oraşul cu tunurile lor.

Ne întrebăm dacă demonstraţia face parte din program. Fără îndoială, pentru că nu găsim nici un motiv care să ne infirme presupunerea.

Publicul amuţeşte.

Ne întrebăm dacă jeturile de apă au numai menirea să atragă populaţia pe terase... Sărbătoarea se va termina repede, oare?

Încă o salvă. Nu distingem nici urmă de spaimă pe feţele avokezilor. La fel, nici atolul nu este zguduit de impactul vreunui proiectil.

Deodată, capsulele se scufundă. Mulţimea parcă se înfioară în acea clipă, iar noi, miraţi de curiozitatea publicului, copleşiţi de tensiunea spectacolului, simţim cum ne pătrunde îngrijorarea. Ar trebui oare să ne apărăm? Întrebarea vine de la sine, dar la ce bun? De teamă pentru noi înşine? Desigur că nu. În momentele acelea, chiar dacă suntem străini, creaturi venite de pe altă lume, ne identificăm cu cel care ne oferă găzduire.

Realizăm că sărbătoarea s-a terminat şi că deabia acum pericolul începe să ameninţe oraşul coralilor. Este cu atât mai de temut cu cât noi, cel puţin, nu putem să-l definim sau măcar să-l identificăm. Navele Piraţilor se scufundaseră. Puteau să-i atace pe cei rămaşi în cetate. Avem această viziune: Piraţii, în căutare de pradă, pătrunzând în sălile situate în adâncurile oraşului de jos, cele pe care abia le vizitaserăm. Acolo, tinerii avokezi îşi terminau devenirea, procesul de maturizare care le transforma sistemul respiratoriu acvatic într-unul amfibian.

Să fi fost, oare, Piraţii hoţi de copii? Poate că existau alte bogăţii, ori poate că prăzi importante îi atrăgeau acolo. Oricum, nu ne putem închipui în ce fel se va apăra Avokul.

Împărtăşim deopotrivă ceea ce ni se pare a fi angoasa gazdelor noastre. Atunci începe cea mai interesantă experienţă de empatie care ne va uni cu populaţia coralilor. Prin acest fel de comunicare se stabilesc legături de o deosebită intensitate, senzaţie pe care n-o avusesem niciodată înainte, cu semenii noştri. Pe lângă limbajul articulat, atât de greu de înţeles la început, acum ajungem să ne împărtăşim gândurile cu amfibienii la fel cum o făceau ei între ei: la nivelul sentimentelor, al sensibilităţii. Emoţiile lor devin ale noastre. Suferim împreună.

Cu toate acestea, empatia, oricât de profundă ar fi fost, nu ne lămureşte intenţiile agresorilor. În ce scop să fure copiii?

După scufundarea navelor, mulţimea se împuţinase. Îngrijoraţi, mulţi locuitori reveniseră în oraşul de jos. Cei rămaşi sunt împietriţi într-o apăsătoare aşteptare.

Îl vedem pe Gouk venind spre noi.

El ne păzise, după sosirea în oraşul submarin al atolului de corali, până când Consiliul celor Zece – instanţa supremă – ne hotărâse soarta. Apoi, după ce avokezii se convinseseră că nu aveam intenţii ostile şi hotărâseră să ne primească lăsându-ne să circulăm liberi în perimetrul aşezării lor, Gouk primise sarcina să ne fie călăuză şi, totodată, să depisteze eventualii intruşi, în care cetăţenii Avokului, după cum vom vedea, aveau totuşi destule motive să nu se încreadă.

Gouk era interlocutorul nostru apropiat pentru că îi înţelegeam vorba şi puteam dialoga cu el, aşa că, de cum s-a apropiat, l-am asaltat cu întrebări.

– De unde vin Piraţii?

– De pe Insula cea Mare.

Informaţia lui ne aminteşte că, în afara numeroaselor arhipelaguri de corali sau vulcanice, pe Voga se găseşte şi un micro-continent pe care nu avusesem timp să-l explorăm. Agresorii veneau, deci, de acolo.

– Şi ce vor de la voi?

– Recolta.

– Care recoltă? întrebăm miraţi.

– „Piftia"

Auzind răspunsul, credem că avem din nou de-a face cu una din acele traduceri-surpriză pe care numai aparatul nostru este în stare să o facă.

Gouk, însă, ne face să înţelegem că în adâncurile unei grote deschise chiar la baza falezei, în fisurile calcarului, trăiesc organisme ce produc o mas[illegible] de vâscoasă şi parfumată, insolubilă în apa mă[illegible] „Piftia" este, de fapt, un fel de gelatină ce trezeşte lăcomia Piraţilor. Gouk ne explică apoi şi faptul că avokezilor le este interzis accesul la grotă.

– Vor avea loc lupte?

Gouk nu răspunde, iar aerul lui misterios ne stârneşte şi mai mult curiozitatea.

Înţelegem deci că acolo, chiar în soclul pe care fusese aşezat oraşul, se vor petrece evenimentele. Dar cum să ajungem la grotă? Din nefericire, nu suntem amfibieni. Decidem să ne folosim de transmutori, aparate de scufundare uşoare, care nu ne stânjenesc libertatea de mişcare.

Gouk însă nu pare la fel de optimist.

– E prea riscant!

– Riscant, de ce? Crezi că Piraţii ne vor considera inamici şi vor încerca să ne omoare?

– Echipamentul vostru nu oferă o protecţie suficientă.

În cazul ăsta vom folosi Explonul, vehiculul cu care am străbătut planeta acvatică şi care ne-a condus până la lăcaşul Avok.

Gouk ne avertizează din nou:

– Adâncurile sunt extrem de periculoase. Nu trebuie să părăsiţi aparatul sub nici un motiv. Şi să nu rămâneţi prea mult timp acolo. Dacă vă lăsaţi prinşi, nu vom putea face nimic pentru voi.

Perfect! Înţelegem că Gouk hotărâse să ne însoţească.

Ne îndreptăm grăbiţi spre Explon, pe jumătate cufundat în apa unui intrând sub formă de golf.

Începem coborârea pe marginea falezei, un zid viu unde se agită mii de flageli transparenţi. Un popor de polipi îşi desface evantaiul – când de zăpadă, când de foc – unduind şi palpitând febril în căutarea prăzii. Este un zid hrănitor: atolul coralier nu numai că-i adăposteşte pe avokezi, ci îi şi hrăneşte cu produsele digestiei lui printr-un surprinzător fenomen de simbioză. (Derg spune că este o formă de parazitism, dar o face din răutate.)

La baza oraşului de jos încă pătrunde lumina. Apa este clară, în nuanţe de albastru, iar în ea trăiesc o puzderie de creaturi multicolore, unele ca peruzeaua, altele ca lămâia sau ca abanosul. Răspândesc reflexe pe crestele sidefii. Par a fi încrucişări de peşti cu reptile, purtând podoabe de papagali exotici. Proiectoarele de pe Explon fac să ţâşnească desupra preeriilor de alge portocalii, între scântei şi trâmbe, grădini şi păduri de polipi coralieri ai adâncurilor, cu tente stacojii, verzi ori de culoarea şi strălucirea aurului.

Apoi, când albastrul devine negru, numai coralii albi şi roşii mai scânteiază.

Jos de tot, descoperim o trecătoare îngustă pe unde va trebui să ne strecurăm ca să ajungem la grotă. Gaura seamănă cu o gură întredeschisă ale cărei maxilare sunt de piatră, împânate cu dinţi de oţel. Conduşi de gazda noastră, ne strecurăm prin strâmtorile şi prin bezna ei fără să aprindem luminile, ca să nu ne trădăm prezenţa.

Erau acolo. Grota, care difuza o pală luminiscenţă verde-albăstruie, păra a fi adâncă. Piraţii erau în mijloc. Pe pereţii laterali observăm adâncituri destul de mari. Ne strecurăm, cu luminile stinse, într-una dintre ele. De acolo putem privi fără să fim văzuţi.

Cele cinci nave ale lor seamănă cu nişte submarine de buzunar. Chiar dacă sunt proporţionale cu nava noastră, nu seamănă cu nici unul dintre aparatele fabricate pe Naias. Învelişul neted, care la început ni s-a părut o epidermă, pare realizat dintr-un material necunoscut, probabil sintetic.

În sfârşit! Apar!

Din fiecare submersibil ies câte trei membri ai echipajului.

Sunt fiinţe umanel Cincisprezece la număr. Au o morfologie asemănătoare cu a noastră. Şapte par să fie de sex feminin.

Poartă aparate de scufundare cu circuit deschis – modele de mult ieşite din uz în dotarea noastră – doar rezervoarele de oxigen sunt mai aparte, de o curioasă formă ovală. Îi urmărim pitiţi în cabina Explonului.

Se îndreaptă spre capătul grotei, unde pereţii şi bolta emit o luminozitate ciudată. Gouk precizează că este cauzată de prezenţa „piftiei". Apoi se regrupează, intră într-o zonă luminoasă care, surprinzător, aureolează scufundătorii cu un halou verzui.

Se deplasează la aceeaşi înălţime cu refugiul nostru. Brusc, cei trei din faţa plutonului se întorc către ceilalţi.

Mimica lor este edificatoare: ne-au reperat. Grupul se împarte. Cinci dintre ei revin la nave. Ceilalţi se învârt, nehotărâţi. Ne imaginăm surpriza pe care au avut-o reperând Explonul.

Ne întrebăm ce vor face. Sunt doar două posibilităţi: să se îmbarce şi să facă drum întors, ori să ne atace.

Primul grup se răsfiră. Cei cinci membri se întorc la pupitrul de comandă al navelor lor.

Un timp – nouă ni se pare că trece o veşnicie – nu se întâmplă nimic. Înotătorii se învârt în cerc.

❑❑❑

Cele cinci submersibile se deplasează în direcţia noastră. În trecere, vor recupera membrii celui de-al doilea grup care se îndreaptă spre ei.

Ne-am dat seama, cu spaimă, că nu mai putem ieşi din firidă ca să facem faţă atacului.

Singur Gouk îşi păstrează calmul.

După ce toate echipajele s-au regrupat, navele se îndreaptă către adăpostul unde ne aflăm.

Trebuie cu orice preţ să ieşim din nenorocita de fundătură şi să ne pregătim de contraatac.

Cele cinci vehicule reduc viteza. Ai spune că înaintarea lor devine intermitentă înainte de a se opri. Apoi, dintr-odată, încep să se rotească în jurul propriei axe.

Gouk schiţează ceea ce nu văzuserăm încă niciodată pe faţa unui avokez. O umbră de surâs. Acel surâs, puţin întristat, al celui care prevăzuse totul.

Ne face apoi semn să continuăm manevrele. Avem noroc. Explon scapă din strânsoare.

Acum suntem aproape de primul vas pirat. La distanţa de acostaj. Ca şi celelalte patru, se opreşte. Ne apropiem şi mai mult. Aproape că-l atingem.

Prin hublouri se poate vedea interiorul vehiculului.

Un corp tensionat se crispează de manetele de comandă. La picioarele lui zace un alt membru al echipajului. Amândoi au pe ei combinezoanele de scafandri.

Fascinaţi, asistăm la sfârşitul tragic şi neaşteptat al Piraţilor.

– N-au avut timp să-şi pună în aplicare ameninţările, spune Gouk. Erau condamnaţi încă dinainte de a reveni la bord.

Observând surpriza pe feţele noastre, continuă:

– Au căzut din nou în capcană. O dată cu formarea gelatinei, în apa grotei se degajă gaze foarte toxice pentru orice vietate care nu trăieşte în ecosistemul atolului.

– Dar ei purtau costume de protecţie, observă locotenentul Derg.

– Sunt ineficiente...

– Ce-i drept, erau combinezoane simple, neperformante, din primele generaţii, îl întrerupe Lug.

– N-are importanţă. Nici ale voastre n-ar rezista. Gazele toxice intră în reacţie cu orice substanţă sintetică.

– De aceea ne-ai avertizat să nu părăsim Explon-ul? îl întreb.

Îmi răspunde din priviri şi continuă:

– Înainte de recoltarea „piftiei", trebuie să aştepţi mai multe zile, pentru ca emanaţiile auxiliare să se fi disipat. Din cauza aviditaţii lor, Piraţii n-au avut niciodată răbdare, iar acum – e a treia lor tentativă –, chiar dacă au venit mai târziu, tot nu era momentul potrivit. Poate că, totuşi, ar fi reuşit să-şi ia prada dacă nu i-am fi stânjenit noi. Au pierdut timp preţios ezitând să ia o hotărâre. Prezenţa noastră le-a fost fatală!

După o tăcere prelungită, Gouk completează:

– Oricum, echipajele ar fi fost deja intoxicate şi ar fi murit pe drum, la întoarcere. Chiar dacă ar fi ajuns la bază cu prada, tot n-ar fi servit la nimic pentru că, în afara lor, nu mai există alţii. Cei cincisprezece piraţi pe care i-aţi văzut erau ultimii din specia lor.

– Ce fel de substanţă e „piftia" asta pentru ca ei s-o fi râvnit într-atâ' încât să-şi riste până şi viaţa?

Gouk îşi desface degetele, punând în evidenţă membranele transparente care le unesc. Amfibienii au asemenea pieliţe şi la mâini şi la picioare. Apoi, cu arătătorul mâinii stângi indică, pe rând, mai multe epave aflate într-un avansat proces de pietrificare. Cu siguranţă, epavele primelor expediţii ale Piraţilor.

– Timp de multe generaţii, aceşti invadatori – fraţi de-ai voştri – nu şi-au găsit un loc al lor pe Voga. Deşi veniseră de atâta vreme, erau mai străini planetei decât voi, care de-abia aţi sosit. Cum izolarea prelungită îi ameninţa cu pieirea, au înţeles că singura lor şansă era să-şi autoprovoace mutaţii de adaptare la condiţiile planetei. Pentru asta aveau însă nevoie de recoltă. Dacă ar fi încercat să negocieze, noi am fi consimţit. Numai că ei au preferat să ne intimideze cu demonstraţiile lor de forţă şi cu tehnica lor. Acel spectacol cu jerbe de spumă şi jeturi de apă la care aţi asistat era o mândrie pentru ei. Ştiuseră de la bun început că noi, pentru a ne apăra, n-am fi recurs la forţă. Din principiu, refuzăm orice formă de violenţă, dar şi dacă am fi vrut să ripostăm, n-am fi avut mijloacele necesare. Unica noastră scăpare era să-i lăsăm să intre singuri în capcană.

– Recolta pe care o păziţi este, deci,... comoara voastră.

– Tocmai această substanţă a făcut din noi, avokezii, ceea ce suntem astăzi. Suntem – mai precis, am fost – semeni de-ai voştri, descendenţi ai unei expediţii de pe Terra, prima, fără îndoială...

Cele cinci nave-pirat plutesc în derivă. Lianele de mare, şerpuind, îşi înfăşoară tentaculele vânjoase în jurul lor, le leagă una câte una şi le trag la fund, în închisoarea lichidă de unde nu vor mai ieşi niciodată.

Apoi madreporii se fixează pe epave cu florile lor roşii, de culoarea sângelui.

Le vor mistui, împreună cu Piraţii.

Misiunea noastră s-a încheiat.

Ajunşi la suprafaţă, putem vedea cum, pe vârfurile ieşite ale lianelor se deschid în lumina strălucitoare a Vogăi, ca nişte nuferi, primele lor flori, de un alb veninos.

Traducerea:
Laurenţiu Turcu

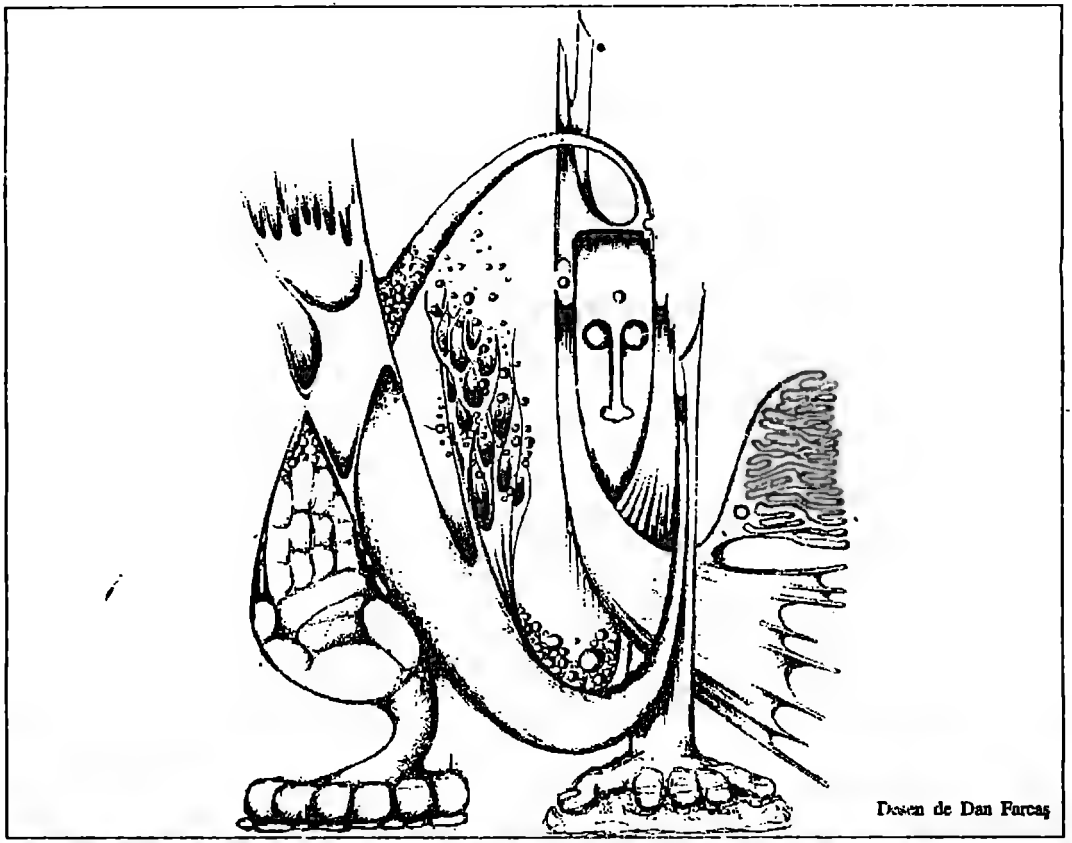

Desen de Dan Farcaş

Monstrul și domnișoara de Crysale

O lansare de baloane. Așa ni s-a părut la început. Din toate părțile, sfere transparente urcau în lumina albă a dimineții. Orbiți de atâta strălucire, ochii clipeau.

Sferele se ridicau deasupra acestui admirabil peisaj. Pe malul unui lac cu apa de culoarea peruzelei se desfășura o pădure ce semăna mai degrabă cu sfeșnice de un verde ca acel al bronzului oxidat, având forma și textura cărnoasă a plantelor tropicale de la noi, însă fără țepi și fără spini. De-a lungul brațelor vegetale se deschideau excrescențe roze, galbene, portocalii producând un efect feeric. Păreau flori ce abia se deschideau.

Sferele continuau să urce. Mai apoi am început să distingem prin aceste învelișuri puțin lăptoase și aproape fosforescente forme vagi pe care le înglobau – mate, însă translucide, verticale, alungite. Osatura unui corp laolaltă cu organele interne. O imagine radioscopică.

Formele erau umane. Copii, poate. Mai degrabă homunculi, pentru că, dacă nu măsurau mai mult de cincizeci de centimetri – cât puteam aprecia de la o asemenea distanță – morfologia lor, proporțiile corpului, păreau să fie cele ale unor adulți, cel puțin adolescenți. Distingeam gâtul și talia foarte suplă, de viespe.

Cerul se umplea de aceste bule enorme care se suprapuneau, se ridicau, ușoare, grațioase și lente, înainte de a se împrăștia pe neobservate. Atât cerul, cât și lacul se umpluseră de baloane.

În interiorul lor, corpurile erau cel mai adesea în poziție verticală, însă unele păreau să atârne cu capul în jos. Privind mai de aproape, am descoperit că o parte din sfere păreau să fie animate în plus de o mișcare de rotație, în așa fel încât urcau învârtindu-se în jurul axei cu tot ceea ce conțineau. Ascensiunea se făcea într-o liniște deplină. Primele raze de soare le irizau.

Apoi am avut impresia că se aprind. Cerul era iluminat de sute sau mii de lămpi. Imediat, înăuntrul matricei lor, homunculii dădeau semne că se trezesc și că încep să se miște ușor. Totul era atât de ireal, încât nu eram departe de a crede că suntem victime ale unei iluzii. Am observat și niște striații fremătând pe spatele celor aflați în mișcare. Erau aripi care se întredeschideau căutând să se desfacă.

Nu mai era nici un punct fix la orizont. Fusese învăluit de această proliferare de forme ascendente ale căror nervuri dorsale sclipeau în lumina soarelui.

Pe măsură ce se îndepărtau, baloanele începeau să se învârtă, ca și cum ar fi traversat o zonă cu slabe turbulențe. În aparență, ființele care le locuiau nu dădeau semne că ar suferi din cauza rotației. O mare parte din cele aflate la est, prinse fără îndoială într-un vârtej mai puternic, își accelerară și mai mult rotația înainte de a dispărea îndărătul noului nor de sfere care apăruse. Oare până la ce altitudine se vor ridica? Până unde le vor purta curenții de aer?

În dreapta noastră, un balon se sparse fără zgomot. Fără să lase vreo urmă măcar. Ne-am întrebat dacă s-a spart ori dacă, pur și simplu, a dispărut. Cu o clipă mai înainte fusese acolo. Acum nu mai era. Ce să mai spui? Ne îngrijora un singur lucru: soarta ocupantului. Fusese pulverizat sau se topise?

O altă sferă se agăță de un braț vegetal, un fel de creangă uscată, cu coaja negricioasă. Strălucea ca o lanternă. În interiorul ei se afla unul din acele corpuri atât de armonios proporționate, pe care le observaserăm înainte. Am urmărit spectacolul nemișcați. Membrana transparentă vibra ca o piele întinsă. Apoi se despică și cele două buze deschise eliberară creatura din sălașul care o adăpostise. Primul ei gest fu să-și deschidă aripile. Se pregătea să-și ia zborul când, deodată, încremeni. Ne văzuse, oare? Își strânse aripile și încremeni. Comportamentul ei părea identic cu al animalelor terriene care, surprinse, se prefăceau moarte. Am imitat-o, ca să o putem contempla în liniște. Era grațioasă ca o libelulă.

Tot ea făcu prima mișcare, deși încă ezita să părăsească suportul vegetal. Să-i vorbim? Să o asigurăm de prietenia noastră trimițându-i un mesaj? Puteam comunica prin transductor, acesta ar fi tradus mesajul nostru într-una din cele 24 de limbi dintre cele mai răspândite pe planetă. Totuși, era puțin probabil să începem un real dialog procedând așa.

Lug și cu mine veniserăm să ne verificăm ipotezele privitoare la formarea singurei planete existente în constelația Losange, pentru că evoluția ei

părea să aibă unele trăsături comune cu cele ale Terrei. Studiul locuitorilor ei nu făcea parte din priorităţile noastre, însă, după cum puteam constata, istoria lor părea să fie legată de cea a planetei pe care, mai târziu, aveam să o botezăm Crysale – vom vedea şi de ce. Părăsiserăm baza, în compania locotenentului Derg, cu două zile locale în urmă.

Acum tot el conecta aparatul pe infrasunete.

Făptura păru că se destinde. Mesajul îi parvenise. A răspuns chiar! Părea un şuierat.

Transductorul nu este fiabil sută la sută, însă calitatea acestei maşini constă tocmai în facultatea ei de auto-învăţare. Odată ce începe să stăpânească logica şi structurile limbii, progresează într-un ritm constant.

În orice caz, deja câştigase încrederea interlocutoarei noastre. Nu puteam spune că ne-ar fi surâs. Sau, de ce nu? În felul ei. Corpul care i se colora în albastru putea foarte bine să însemne un zâmbet.

Ce i-o fi spus aparatul? Fără îndoială că fusese mai elocvent şi mai convingător decât noi. Niciodată n-am fi sperat să vedem înlăturate atât de repede barierele fricii la o fiinţă atât de fragilă, atât de fără apărare dinaintea unor „monştri", cum i-am fi putut părea noi.

Făptura se exprima pe o frecvenţă greu perceptibilă pentru urechea umană. Locotenentul intensifică imediat volumul recepţiei.

Nu ne rămânea decât să descifrăm mesajul, dacă într-adevăr era un mesaj. Primele noastre tentative eşuară. Şuieratul părea să fie continuu. Totuşi, transductorul reuşi să detecteze fluctuaţiile discursului, să le separe, apoi să individualizeze sunete şi concepte. Nu reuşea să traducă decât fragmente, dar şi atât ne era suficient pentru a înţelege esenţa mesajului.

Ceea ce exprima făptura era tocmai teama de monştri, aşa cum am crezut că suntem noi în ochii ei. Acest concept, monstru, descifrat de transductor revenea foarte des. Ne întrebam totuşi dacă maşina nu face vreo eroare. Nimic din ceea ce văzuserăm până atunci pe planetă nu ne-ar fi îngăduit să credem în existenţa unor monştri în acea lume armonioasă şi liniştită.

Putea fi o simplă „anomalie", dar la ce norme să o raportăm? Nu ne aflam pentru prima dată în situaţia de a fi nedumeriţi de traducerile apartului nostru. Oare atunci când vorbea de „monstru", în ce sistem de valori integra această noţiune: într-al nostru sau cel al emiţătorului? Dacă l-ar fi plasat într-al nostru, puteam presupune că traducerea era corectă. Din punctul de vedere al emiţătorului, însă, orice creatură aflată la o scară mai mare decât a lui ar fi putut să-i pară monstruoasă.

Noi am fi vrut să continuăm dialogul, numai că „domnişoara" – am numit-o aşa pentru că semăna cu o libelulă – ei bine, domnişoara bătea din aripi. Părea grăbită să-şi ia zborul, să părăsească acea sferă care, după cum intuiam, era o crisalidă ce-i servise până atunci de adăpost. Domnişoara – i-am spus „de Crysale" – de-abia se născuse şi voia să simtă că trăieşte.

□□□

Echipa noastră îşi continua investigaţiile în minunatul peisaj de unde sferele se ridicaseră în înalt când, pe neaşteptate, am văzut reapărând la orizont una din acele făpturi plăpânde, ca o libelulă.

Se îndrepta către noi.

Era „domnişoara". Se întorsese.

Să fi fost împinsă numai de curiozitate sau revenise ca să restabilească contactul?

Nu s-a aşezat. Dădea ocol echipei în zbor. În timpul acesta, Derg branşă transductorul, iar urechile noastre, obişnuite deja, percepeau mult mai bine sunetele emise de noua noastră prietenă.

Nu mai puteam avea nici un dubiu că şi de data aceasta folosea acelaşi termen: „monstru" Zborul ei părea mai sacadat, mai febril. Dar ne vorbea! Devenise limpede că nu-i era frică de noi şi că nu nouă ne era adresată noţiunea de „monstru" Dar cui, atunci? Maşina nu făcea decât să traducă, iar făptura nu se explica. Ne descria doar aspecte noi ale planetei, dintre cele pe care noi nu le ştiam, iar când i-am cerut precizări, nu ne-a răspuns. Era evident că nu vom putea trece peste anumite etape.

După câteva ocoluri repezi, domnişoara se îndepărtă, mâhnită, poate descurajată de neputinţa noastră de a o înţelege.

Tocmai încercam să interpretăm acest al doilea mesaj al ei, când ceva căzu din înalt peste noi.

Era o plasă din fibre asemănătoare cânepei. Chiar dacă nu ne cuprindea pe de-a-ntregul – fusese ţesută pentru vietăţi de mărimea oamenilor-fluturi – ne stânjenea în mişcări şi ne ţinea prizonieri. Ne-am zbătut asemenea peştilor în năvod, dar n-a durat mult şi ne-am simţit ridicaţi.

Deasupra noastră, o faţă enormă rânjea cu poftă. O faţă de gigant, cu ochi bulbucaţi, nas vineţiu şi buze albastre. Monstrul!

Avea totuşi formă umană. Comparându-i talia cu cea a acelor făpturi delicate pe care le-am denumit oameni-fluturi, acum le puteam înţelege perfect frica şi obsesia.

Căzuserăm, la propriu, în plasă! Gigantul o scutură cântărind-o din mână şi se distră copios văzându-ne cum ne rostogolim unii peste alţii. Din gât îi scăpară sunete ca de rindea lovind fibre transversale şi cioturi, care putea, la limita imaginaţiei, să semene cu un râs în hohote.

Apoi se ridică. Monstrul măsura în jur de trei

metri, plus încă un metru, deasupra capului, formând o căciulă ţuguiată. Corpul îi era acoperit de o pânză groasă şi uzată de culoare ruginie, un fel de şorţ legat la spate în găici, iar în partea de jos purta nişte pantaloni strâmţi şi scurţi. Mergea desculţ, îi vedeam culoarea maronie a labelor de la picioare, care păreau copite.

❑❑❑

Cu cât se legăna mai tare mergând, cu atât ne balansa şi pe noi mai puternic, aruncându-ne de la un capăt la altul al spatelui său imens. Nu mai vedeam nimic din cauza prafului ce-l ridica păşind, aşa că nici nu ne puteam da seama în ce direcţie ne duce. Ochiurile plasei de cânepă ne tăiau degetele, ne rodeau hainele pătrunzând până la piele.

Soarele cobora pe cer. Umbrele se prelungeau tot mai mult, pe măsură ce coboram într-un defileu cu pereţi din stâncă roşiatică unde praful avea aceeaşi culoare.

Un fum înţepător ne irita gâtul. Avea iz de... metal, de metal topit.

Presupunerea ni se adeveri imediat auzind zomăitul specific al unei făurării.

Colosul care ne ducea în spate pătrunse sub o boltă din piatră luminată de reflexele mişcătoare ale unor flăcări.

Trecurăm prin mai multe ateliere unde lucrau nişte fiinţe cu siluete ciudate, mai late la mijloc decât la umeri, parcă ar fi fost romburi mişcătoare. Nu erau mai înalte de un metru treizeci. Aveau capul triunghiular, înfundat între umeri strâmţi, de unde porneau braţe musculoase. Pântecul rotunjit se sprijinea pe picioare scurte dar groase, ca nişte coloane. Făurarii purtau acelaşi fel de şorţ legat la nivelul centurii de pantalonii strâmţi. Şi ei şi îmbrăcămintea aveau tonuri diferite de verde. Doar feţele şi mâinile erau acoperite cu un păr des şi negru.

Acei gnomi fabricau, dintr-un metal asemănător aramei, un enorm cazan, pe măsura uriaşului.

Cel care ne capturase trecu prin ateliere fără să se oprească. Cu ochii lor galbeni strălucind printre firele dese de păr negru, făurarii aflaţi în drumul colosului priveau conţinutul năvodului cu un amestec de surprindere şi de invidie. În acelaşi timp mormăiau ceva. Poate că-l felicitau pentru o captură atât de specială. Oricum, piticii n-au schimbat cu uriaşul nici un cuvânt pe care să-l fi putut auzi.

La ieşirea din făurărie, cu un gest brusc, matahala schimbă năvodul de pe un umăr pe altul făcându-ne să ne izbim între noi.

❑❑❑

Pereţii defileului deveneau tot mai scunzi pe măsură ce înaintam, deschizându-se spre un platou. Ceva mai departe începea povârnişul. Urcam pe un fel de trepte, printre stânci tocite, peisajul amintindu-ne ruinele unui oraş.

De data aceasta, în nări ne pătrunse miros de fum. Fumul unui foc. Desluşirăm mai întâi vag un parfum de mirodenii şi abia pe urmă pe cel de friptură. Hm! În situaţia noastră, aceste duhori numai să ne liniştească nu puteau. Oricât de pueril ar părea, cu toţii am avut aceiaşi viziune, cea a căpcăunilor din basme.

Uriaşul nu mai mergea aşa repede. Nu mai ridica atâta praf. Distingeam o îngrămădire de blocuri enorme semănând cu ruinele unui castel. O construcţie ciclopică din care se înălţa un coş. Răspândea un fum gri. Cel care mirosea a mirodenii şi friptură.

Nu vedeam nici o intrare.

Uriaşul intră pe una din laturi, printr-o uşiţă joasă. Trebui să se aplece ca să-şi strecoare capul enorm şi... năvodul din spate.

❑❑❑

Ajuns într-un fel de pivniţă, monstrul desfăcu gura plasei şi încercă să ne facă să stăm în picioare. Zgâlţâielile din timpul transportului ne vlăguiseră, aşa că nu ajunse la nici un rezultat. Se înfurie şi ne aruncă într-un colţ. Până şi la subsol se simţea mirosul de bucătărie.

Prizonieri ai antropofagului, ne întrebam cum vom sfârşi: pe grătar sau în cazan?

Grilajul de la intrare se închise în urma lui. Mai de grabă căzu, ca o grapă.

❑❑❑

Cel mai mult ne îngrijora faptul că pierduserăm legătura cu baza de când ne aflam în adâncurile blestematului de castel. Nici legătura prin unde mentale la distanţă medie nu mai dădea rezultate. Totuşi, chiar neprimind nici un răspuns, mesajele noastre ar fi putut ajunge la destinaţie. Speram.

❑❑❑

Am rămas ore întregi cu foamea şi cu setea în noi până ce, în sfârşit, doi pitici făurari ne aduseră o zeamă de legume şi nişte apă în recipiente metalice. Făpturile erau, deci, şi servitorii uriaşului.

❑❑❑

Din când în când, monstrul trecea să ne vadă.

Îi plăcea să ne înţepe cu frigarea lui imensă. Strigătele şi protestele noastre păreau să-l amuze. Până la urmă ne-am dat seama că ceea ce îl

bucura cel mai mult era să ne audă vocile.

Şi-a dat seama destul de repede că nu trebuia neapărat să ne străpungă până la sânge cu frigarea ca să ne facă să vorbim.

Să fi fost ăsta un avantaj? Într-o zi, temnicerul nostru ordonă gnomilor să ne aducă în sala de jos, unde lua prânzul. Până şi la masă îi plăcea să ne asculte vocile! În încăpere, lumina pătrundea doar printr-un fel de guri de aerisire, ori fante de apărare, ce străpungeau pereţii castelului. Castel? Să nu exagerăm, totuşi. Doar mărimea lui în raport cu talia noastră ne îndreptăţea să-l denumim aşa. Era alcătuit din încăperi atât de rudimentare, încât păreau a fi mai degrabă caverne. Piatră brută. O dală servea de pat, iar blocuri de rocă de scaune. Numai bucătăria era mai bine echipată, cu mese tot din piatră, în mijloc cuptorul, lângă el cazanele enorme, seturi de linguri şi polonice din metal roşu atârnând pe pereţi.

Stăpânul castelului nu ocupa decât trei sau patru camere. Părea că locuieşte singur, fără alţi semeni ori vreo femeie. Ceea ce nu puteam şti era dacă singurătatea lui se datora firii sale sau, dimpotrivă, pentru că nu avea de ales.

Putea foarte bine să fie ultimul din specia lui.

Văzând ce mănâncă la prânz, am constatat, spre stupoarea noastră, că era vegetarian. Asta ne mai liniştea. Îi plăceau la nebunie ierburile, mai ales cele aromate. Asta explica şi cauza mirosului de mirodenii.

Rămâneam însă prizonieri. Accesul la uşiţă ne era interzis de către servitori, iar nişele pe unde pătrundea lumina, de 40 pe 30 cm, erau prea mici pentru a ne strecura afară.

Participam la fiecare prânz al castelanului aşezaţi într-un colţ al sălii. Când începea să bată cu lingura de fier în masa de piatră, însemna că vrea să vorbim. Dacă tăceam, lovea din ce în ce mai tare, furios. Speram ca până la urmă să înţeleagă ce spunem, aşa că vorbeam. Îi povesteam despre noi şi despre aventura care o trăiam. De cum pronunţam primele sunete, gazdei noastre îi revenea apetitul de... căpcăun. Râdea pe deasupra. Uneori parcă vorbea. Vocea lui era răguşită şi nu regăseam în ea prea multe modulaţii care să semene a cuvinte.

Locotenentul recuperase transductorul din colţul unde îl aruncase căpcăunul. Când ne-a adus îl observase dar, după ce l-a învârtit şi pe faţă şi pe dos, negăsindu-i pesemne nici o întrebuinţare, l-a lăsat din mâini.

Aparatul nu reuşea să descifreze nici un mesaj inteligibil. Orice comunicare părea imposibilă, cu toate că monstrul era o fiinţă asemănătoare nouă, doar că mai mare. Să fi fost atât de viclean încât să se eschiveze de la orice dialog?

Într-o bună zi ne invită la masă. Mai apoi, într-o după amiază, la vremea când razele soarelui ce pătrundeau prin firide începuseră să păleasă, gazda noastră ne purtă cu el în marea sală a castelului.

Pe pereţi am văzut o întreagă colecţie de trofee. Un fel de insectare unde oameni-fluturi fuseseră prinşi în ace cu gămălie. Erau mai multe duzine atârnate pe trei rânduri suprapuse. Exemplarelor mai vechi li se înnegrise deja pielea uscată. Se vedeau doar vagi urme de nervuri sub praful care le acoperea. Ceea ce ne-a impresionat mai mult a fost că la trofeele recente, pe lângă faptul că păreau smălţuite şi unduitoare în străluciri ca mătasea, pe lângă mulţimea de culori ale aripilor, ochii lor, chiar dacă sticloşi, păreau să se fixeze asupra noastră din orice punct i-am fi privit.

Fiecare din aceste creaturi plăpânde era prinsă de tăblie cu câte două ace înfipte în umeri.

Era posibil ca şi noi să sfârşim prin a deveni trofee de vânătoare atârnate de pereţi, însă nu am fi avut niciodată acea tentă pitorească de mumii.

❑❑❑

Trebuia să vorbim. Atâta vreme cât reuşeam să ne amuzăm gazda, nu ne păştea pericolul de a deveni piese de insectar. Dacă, pe deasupra, neam fi putut face înţeleşi, i-am fi trezit şi mai mult interesul, iar şansele noastre s-ar fi mărit. Dar dacă el înţelegea deja ce spuneam?

Esenţialul era să supravieţuim cât mai mult timp pentru a găsi o soluţie de scăpare. Nu aveam nici arme şi nici forţa necesară pentru a lupta împotriva monstrului. Singurul mijloc eficace ce ne rămânea era viclenia. Cea de care îl bănuiam pe el.

Într-o dimineaţă ne-am sculat cu un gust bizar în gură şi abia dacă am putut să ne mişcăm.

Timpul trecea şi nimeni nu venea să ne aducă de mâncare. Am hotărât să părăsim cotlonul ce ne servea de dormitor şi am străbătut tot labirintul castelului fără să dăm măcar de urma vreunui servitor. Am ajuns şi în camera uriaşului. Era goală. Doar claia de alge uscate care îi servea de saltea mai păstra urma corpului său imens.

Ne-am dus apoi la bucătărie. Încă de departe am auzit zgomote. Am privit, prudenţi, prin uşa întredeschisă. Vreo doisprezece gnomi se agitau împrejurul cazanului.

Când ne-au observat, piticii au lăsat treaba de o parte pentru a sări pe noi şi a ne târî până la cazanul plin cu apă aromatizată. Imediat am simţit mirosul specific al căpcăunului.

Înăuntru, am văzut corpul uriaşului ghemuit ca un embrion.

Semn rău. Asta presupunea că gnomii erau carnivori şi, mai mult sau mai puţin, antropofagi.

Ce se întâmplase? Ne-am adus aminte de senzaţia avută la trezire şi am tras concluzia că servitorii, sătui de sclavie, îl drogaseră pe uriaş –

aşa cum făcuseră şi cu noi – iar acum sărbătoreau războinarea în tovărăşia făurarilor şi a celorlalţi pitici răspândiţi în castel. Se pare că tocmai constituţia noastră diferită, de terrieni, ne ferise de efectul puternic al narcoticului folosit de ei.

Erau nerăbdători să-şi pregătească „tocana de căpcăun" Pe noi ne-au dus în marea sală a trofeelor şi au lăsat un gnom robust să ne păzească.

– Bine gândit! spuse locotenentul, ne păstrează pentru următorul ospăţ.

Chiar şi din locul unde ne aflam, simţeam privirile ochilor sticloşi ai mumiilor. Dinspre bucătărie se auzea sunetul metalic al polonicului lovit de cazan, trosnetele focului, iar mirosul mirodeniilor amestecat cu cel al cărnii fierte pătrunsese în toate încăperile.

Dintr-odată, zgomotele bucătăriei fură acoperite de o mare zarvă în care distingeam parcă un zumzet. Gardianul nostru rămase un moment stană de piatră, apoi ne abandonă şi fugi să-i anunţe pe ceilalţi.

Atunci, cât ai clipi din ochi, sala trofeelor se umplu cu fâlfâiri de aripi. Eram înconjuraţi de o sumedenie de oameni-fluturi. De undeva, din mulţime, domnişoara libelulă ne saluta exprimându-şi bucuria printr-un gingaş tremur al picioarelor.

În acel moment am înţeles că eram liberi.

Să fi intervenit oamenii-fluturi în favoarea noastră pe lângă gnomii de care îi lega acea voinţă comună de a se debarasa de monstru? Oricum, piticii păreau mult mai preocupaţi de prepararea dezgustătoarei lor tocane pentru a-şi mai face griji de trei prizonieri. Poate că încercau şi să se debaraseze de intruşi, ori aceia eram chiar noi.

Dansând parcă în aer, domnişoara ne anunţa un nou mesaj. Trecea în zbor planat de-a lungul pereţilor, la înălţimea trofeelor.

– Ce vrea să însemne atitudinea ei, locotenente?

– Să desprindem corpurile mumificate.

Ne-am apucat de treabă, extrăgând cu migală acele cu care erau fixate în perete. Ne era teamă să nu se sfărâme şi să se aleagă praful de ele. Dar nu se întâmplă nimic. Desprinse de rocă, corpurile lor îşi păstrau forma. Erau rigide, însă intacte. Le-am aşezat pe sol.

Atunci avurăm parte de un surprinzător spectacol: cei însufleţiţi, care invadaseră încăperea, luau corpurile mumificate în braţe şi plecau cu ele în zbor

I-am putut urmări până la o oarecare distanţă de castel. În locul acela, un bazin natural evazat, produs prin eroziunea rocii, adăpostea un izvor. Depuneau mumiile pe mal, aproape de apă, unde valurile puteau să le urmărească fără să le ia şuvoiul.

N-a trecut multă vreme şi corpurile, rehidratate, îşi regăsiră supleţea şi strălucirea. Mişcau. Trăiau.

Ne-am dat seama că acele fuseseră implântate între muşchi, într-o regiune care nu era vitală pentru anatomia lor. Numai aşa se putea explica readucerea lor la viaţă.

□□□

După ce ne-au mulţumit în felul lor şi ne-au salutat printr-un balet aerian graţios, oamenii-fluturi îşi luară zborul îndreptându-se către orizont, lăsându-ne cu un dublu regret: cel de a ne fi despărţi atât de repede şi acela de a nu fi putut interveni la timp pentru a-l împiedica pe uriaş să-şi comită cruzimile... Abia acum am înţeles ceea ce domnişoara libelulă încercase la început să ne spună, iar mai apoi aşteptase din partea noastră: să o debarasăm de monstru.

Înainte să plece, am mai avut răgazul să o întrebăm dacă uriaşul era ultimul din specia lui. Cu condiţia ca interpretarea transductorului nostru să fi fost bună, din afirmaţiile ei reieşea că el a existat dintotdeauna şi că niciodată nu cunoscuseră un altul. Fără îndoială că nici memoria colectivă a oamenilor-fluturi nu ne-ar fi oferit un răspuns diferit.

Legătura cu baza se restabili de cum am părăsit castelul.

□□□

Când ne-am întors într-o expediţie, dotaţi cu toate mijloacele tehnice, am găsit ruinele castelului ocupate de gnomi. Am fost surprinşi să constatăm cât de repede se degradase edificiul din piatră. Adevărul este că şi noi întârziaserăm destul. Pregătirea expediţiei ne luase mult timp. De la pitici ne-a fost imposibil să obţinem vreo informaţie. Lumea lor de comunicare ne rămânea impenetrabilă. În plus, n-au dat nici un semn cum că ne-ar recunoaşte.

Şi prietena noastră dispăruse. Murise, fără îndoială. Aceste creaturi plăpânde au aceeaşi viaţă efemeră ca a fluturilor.

La puţină vreme de la întoarcerea noastră pe locurile unde o întâlniserăm, o nouă generaţie de sfere transparente se înălţa deasupra apelor de culoarea peruzelei, în lumina albă a dimineţii.

Baletul astrelor

S-a născut la 29 aprilie 1964, la Tours. Autocaracterizându-se ca „poetosof, nuvelist, romancier, scenarist, critic şi machetist", domeniile lui predilecte sunt SF-ul şi fantasticul, acolo unde (citez) *„poate îmbina cu bucurie expresii ale poeziei, picturii, cinematografiei, muzicii, istoriei şi ale ştiinţelor ori ale para-ştiinţelor"* Multiplele lui predilecţii se pot observa şi în meseriile practicate: de la măcelar până la instituitor de ini

Este diplomat în construcţii civile, [illegible] artelor" prin trăirile personale. Preferă spectacolele, chiar dacă la acestea dirijo[illegible] urnalele de pe scenă, sau să studieze istoria artelor. A fost o bună vreme redactor al revistei MICRONOS şi preşedinte fondator (1989-1997) la *Mouvement Khronos Éditions*.

A publicat peste 50 de nuvele în aproape toate editurile de gen din Franţa şi din străinătate: China, Belgia, Canada, Germania şi, de curând, în România.

„Tuturor celor care nu au încrederea, voinţa, dorinţa de a se depăşi şi care aşteaptă cu mâinile încrucişate."

O. Bidchiren

„Am cercetat a Fericirii vrajă
Căreia toţi îi lunecă în mreajă."

Arthur Rimbaud

Pentru Sylvie Reidet şi Josy Aoustin, antiteza celor descrişi mai sus, cu prietenie.

Plin de evenimente implacabile, mototolit şi prost împăturit, ziarul aterizase după un scurt zbor pe o măsuţă rotundă. Cu picioarele încrucişate sub fusta taiorului, Delmina stătea pe o terasă-cafenea din Vieux-Mûrier, piaţa Plumereau, în centrul cartierului pietonal din Tours; venea cu regularitate în acest loc baroc pentru a căuta o anumită linişte şi pentru a reflecta în tihnă, în timp ce-şi degusta ceaiul de iasomie.

În acea zi, Delmina se înfuriase din cauza unei informaţii care figura în ziar, un ridicol fapt divers din josul unei pagini mari. Enervată, îl aruncase pe masa pe care tronau un pahar de apă, o ceaşcă de ceai şi un pachet de Chesterfield. Obiectele se clătinaseră, apoi se răsturnaseră. Ţigările erau ude. Răsunase o înjurătură. Imediat o mână subţire şi nervoasă încercase să remedieze stricăciunile.

Acum ziarul se bălăcea în sirop. Asemeni lui, cei din fotografia imprimată în „Le Monde" se bălăceau şi ei în siropul lor. Sosi un chelner. Fără ezitare trecu un burete peste masă. Şi această acţiune făcu să-i încolţească spectatoarei lui *ideea*. Imperceptibilă la început, ideea crescu rapid şi copleşi toate gândurile Delminei, pe măsură ce buretele se mişca într-un du-te-vino pe masă. Brusc, tânăra se ridică, îşi ceru scuze şi plăti nota. Apucă violent ziarul ud şi plecă. Tocurile ei ascuţite ţăcăniră pe trotuar.

Buimăcit şi încremenit, chelnerul o privi plecând. Un pic mai încolo un scrâşnet de pneuri imprimă pe asfalt o urmă lungă de cauciuc. Un zgomot de tablă lovită atrase privirile trecătorilor. Din carcasa fumegândă ţâşniră câţiva inşi, scuipând înjurături cumplite. În ceea ce o privea pe Delmina, nu acordă nici o atenţie accidentului care se produsese sub nasul ei. Spiritul îi era prea preocupat de lucrul pe care urma să-l facă.

□□□

Ajunsă acasă, răsfoi fără încetare ziarele din zilele precedente, cufundată într-o stare de agitaţie colerică. Un vraf de hârtie sfâşiată sau mâzgălită cu cerneală roşie acoperea covorul. În apartament domnea o dezordine înspăimântătoare.

Absorbită cum era de căutările sale, ea uită de odihnă, de somn şi de toate întâlnirile de afaceri ale zilei. După o vreme găsi ceea ce o tenta atâta să verifice. Pentru a fi sigură că nu va greşi în ce încerca să realizeze, îşi repetă informaţia în sinea ei. Furibundă şi consternată, clocotind de mânie,

zvârli cu putere ziarul într-un colţ al salonului, ca şi cum acest gest necontrolat putea să o elibereze de toată tensiunea. Delmina îşi întinse mâinile în faţă:

„Bine, nu te-ajută cu nimic să te enervezi aşa, fetiţo... Trebuie să acţionezi... Control... Acţionează, Delmina... Canalizează-ţi energia... Nu-ţi mai rămân decât 24 de ore... Zen..."

Razele soarelui străluceau pe zidurile albe ale casei şi pe peliculele de praf, mărind astfel căldura oricum toridă. De pe una din străduţele Teheranului veneau strigând copii frumoşi ca nişte îngeri, îmbrăcaţi în zdrenţe. O formă se desena în vaporii de căldură. O femeie cu faţa ascunsă într-un văl se precipită spre copii, ca să-i liniştească... În acel moment, într-un huruit metalic şi asurzitor, trecu un tanc, ridicând un nor de praf...

❑❑❑

Aşezată în poziţia Lotus, în mijlocul salonului, pe o rogojină de cocos, Delmina alunecă în meandrele încâlcite, dar luminoase, ale concentrării. Introspecţia era pe primul loc, la ordinea zilei.

Stând dreaptă, îşi controla respiraţia şi se concentra pe chakre. Îşi duse astfel sângele strop cu strop până în cel mai îndepărtat ungher al corpului. Pulsaţiile inimii încetiniră până la graniţa dintre viaţă şi moarte. Cu ochii închişi, cu buzele uşor întredeschise, recită interiorizată o întreagă serie de mantre. Vasele comunicante între ionii pozitivi şi negativi funcţionau din plin. Ele îi canalizară o energie incredibilă, mai întâi în ceafă, apoi în creier. Momentul era copt pentru a tenta imposibilul sau cel puţin inimaginabilul.

În adâncul sufletului ştia că era gata să rupă limitele existenţialului. Dar ştia, de asemenea, că dacă devia de pe traiectorie doar cu un grad fără a reechilibra totul, pericolul o păndea la uşă. Toată mecanica şi-ar fi dat atunci drumul şi ar fi condus macrocosmosul direct într-un haos de nedescris, în luminile inferioare şi insondabile ale Infernului. Ea avea credinţa, voinţa de a acţiona rapid, puterea instinctivă, eficacitatea unui ceasornicar, fără de care ar fi fost pierdută încă şi mai mult. Acel „mai mult" de care, practic, toată omenirea se temea: holocaustul.

Era incitant să te lupţi cu o catastrofă şi să modifici astfel mersul timpului şi al istoriei, dar era şi riscant. Să schimbi viitorul însemna poate să provoci un dezastru şi mai teribil. Pericolul era imens, dar – dacă era necesar – va interveni încă o dată în curgerea timpului. Nimeni nu s-ar fi îndoit vreodată de intervenţia sa. Responsabilitatea era apăsătoare, ştia asta. Dar trebuia s-o facă. Era de datoria ei.

❑❑❑

Soarele arde asfaltul şi albeşte betonul. Căldura buimăceşte simţurile. Carnea secretă litri de sudoare. Priviri furişe şi nerăbdătoare se abat pe mâini tremurătoare, pe obiecte care se însufleţesc brusc şi pe buze nesigure pe care se instalează teama. Apa freamătă în ulcioare. Pe pereţi apar câteva fisuri.

În această zi de miercuri, 20 iunie 1990, câteva personalităţi politice părăsesc regiunea Teheranului la bordul unui avion. Timp de două zile ei vor fi absenţi pentru a se proteja de flagelul ce nu va întârzia să lovească. La ce bun să încerce să evacueze oraşul? Nu ajunge timpul şi nu ajung banii... Şi există acordurile semnate între Irak şi Kuweit. O vacanţă de câteva zile nu le va strica.

Cât despre populaţie, ea nu ştie despre asta absolut nimic şi nici nu va şti. Chiar dacă autorităţile ştiu de multă vreme când şi unde va lovi natura, locuitorii vor afla despre catastrofa înspăimântătoare căreia îi vor fi victime abia în momentul în care, din nefericire, va fi prea târziu. Va rezulta o curăţenie eficace...

❑❑❑

Energia îi evadă din corp şi izbucni spre exosferă, spre magnetosferă, înainte de a se afunda într-o undă luminoasă din eterul vag. Într-o fracţiune de clipă trecu pe lângă Marte. Înainte de a ajunge la teribilul Pluton, în faţa ochilor i se succedară centura de asteroizi şi Uranus.

Timp de câteva secunde contemplă astrul ale cărui unde numerice jucau rolul de judecător, cel care făcea să acţioneze încercarea şi care făcea proba actelor sale în cea mai pură imparţialitate. Mental, se fixă pe o planetă, o făcu să pivoteze în jurul axei înainte de a o deplasa cu câteva grade, pentru a o aduce la sentimente mai bune, la aspiraţii mai spirituale, deci mai puţin distructive. Emanaţia întregii sale puteri mortale nu-şi va putea îndeplini opera. De această dată, energia pe care o difuza şi care se repercuta până la planeta albastră, aflată într-un joc special, nu o va lovi.

Dar pentru a echilibra această pierdere, ea trebuie să spintece eterul şi să compenseze lacuna din mecanica celestă, generând o nouă configuraţie astrologică.

Astfel, Jupiter, apoi Saturn şi Marte urmară acelaşi periplu al mutaţiilor. Voinţa jupiteriană înaintă cu două case astrologice pentru a se regăsi în domeniul sociologic al celei de-a Doua Case. Saturn deveni ultrasensibil şi îşi uită trecătoarea răceală, în vreme ce Marte se întoarse să zburde într-un ansamblu perfect, îndepărtându-şi astfel mânia în adâncurile nisipurilor sale roşii. Fiecare manipulare se efectuă cu maximum de precizie: un grad aici înlocuit cu un grad dincolo

(legea compensaţiei energetice şi magnetice). Fiecare mecanism al sistemului solar, toate angrenajele sofisticate ale greutăţilor şi măsurilor fiecărui astru se transformară într-un balet necontenit, pentru a crea o altă situaţie evenimenţială care să nu poată aduce nici flagel, nici dezordine şi nici vătămarea cuiva.

Delmina elimină conjuncţiile planetelor retrograde, opoziţiile dintre planetele transpersonale şi cele sociale. Careurile şi semi-careurile fură îndepărtate savant pentru a nu forma tensiuni de judecată.

□□□

În tot nord-vestul Iranului seismografele s-au calmat; nici o trepidaţie a ácelor nu mai zgâria hârtia. Tensiunea arterială revenise la normal. Seismologii nu înţeleg ce s-a întâmplat. Fusese o falsă alertă, o eroare de calcul, de interpretare? Nu, imposibil... Toate datele o atestă: trebula să aibă loc un cutremur de pământ, un seism teribil. Calamitatea naturală trebuia să distrugă Teheranul şi întreaga regiune şi să provoace pagube şi în alte oraşe.

La ora 15, în acea zi de joi, 21 iunie 1990, un bătrân îşi va face siesta ca de obicei, obosit de atâta căldură, de corupţia şi violenţa din oraş, paralizat de veşnica oră a stingerii, şi asta în momentul în care totul trebuia să fie nimicit, în clipa în care o bucată de zid trebuia să-i strivească biata făptură.

Nu-i era dat să moară astăzi.

□□□

Oboseala îi străpungea carnea, asaltându-i cele mai mici particule ale fiinţei, dar stăpânirea de sine îi asigura prezenţa. După dificila-i călătorie în afara corpului, adormi.

Scurgerea timpului o purtă mai departe în existenţa ei. Recăpătând câteva forţe pe care le smulse din erupţiile solare, mestecă lent două portocale şi o lăptucă. Făcu apoi un duş, se îmbrăcă şi ieşi. Se întoarse la terasa din Vieux-Murier, de lângă frumoasa piaţă Plumereau, în acea zi de vineri 22 iunie 1990.

Înainte de a se aşeza la masă făcu comanda şi căută ziarul pe tejghea, fără a se sinchisi de chelnerul care o măsura curios. Întorcând una după alta paginile, descifrând coloană după coloană, nu mai găsi nici o menţiune despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Reuşise. Delmina poziţionase fiecare planetă datorită puterii sale magnetice, a capacităţii ei de a se decorporaliza, cu dragostea sa pentru rasa umană şi cu Credinţa, acţionând metodic într-o situaţie precisă şi creând astfel o altă temă astrologică. Punctul crucial al acesteia se oprise, ca ácele unui ceasornic, în Leu cu ascendentul în Cancer, un ideal clar în domeniul dragostei de familie şi de aproapele tău.

Această femeie redase viaţă; ea singură îndrăznise să întreprindă ceea ce puterile economice, politice şi ştiinţifice ar fi trebuit să facă: să salveze ţinutul. Lucru care ar fi cerut, desigur, mijloace financiare considerabile. Dar cine în lumea asta s-ar îngrijora pentru câţiva iranieni prizonieri în jugul religios şi totalitar instaurat de americani ca să-şi protejeze interesele economice din Golf? Aşa încât nici un seism nu devastă nord-estul Iranului joi, 21 iunie 1990, în toiul după-amiezii, spulberând astfel mai bine de 36 000 de oameni, femei şi copii.

Cu zâmbetul pe buze, zvârli ziarul pe masă. Inevitabil, paharul cu apă şi ceaşca de ceai trepidară şi se răsturnară, udând un pachet de ţigări, din fericire gol. Chelnerul curăţă masa cu buretele.

Traducerea:
Alina RADU

Desen de Walter Riess

Cartea a noua a lui Sato

Să călătorim în timp, de-a lungul istoriei veacurilor trecute, şi să ne oprim pentru câteva pagini în anul de graţie 1548 al Domnului nostru Iisus Cristos, sub atotputernicia bunului rege al Franţei – Henric al II-lea – şi a soţiei sale Caterina de Medici.

Până aici, nimic senzaţional în această perioadă a istoriei, dacă facem abstracţie de intrigile dintre susţinătorii familiei de Medici şi cei ai familiei de Guise, ca şi de neîncetatele ciocniri dintre armata noastră şi cea a lui Carol Quintul.

Însă întâmplarea pe care vreau să v-o povestesc nu se desfăşoară câtuşi de puţin în acest cadru, pentru că, în loc de a rămâne la curtea regelui nostru, vom traversa Canalul (într-o clipită) şi ne vom opri în Anglia.

❑❑❑

Odată ajunşi, să ne furişăm într-o căsuţă modestă, unde locuieşte cel de la care va porni istorisirea de faţă şi în jurul căruia circulă nenumărate legende.

Acest bărbat vestit, cu trăsăturile feţei accentuate şi cu o mustaţă răsucită, al cărei romatism nu poate fi zugrăvit, a fost implicat într-o mulţime impresionantă de aventuri eroice şi rocambolești – dacă ar fi să ne luăm după mărturia a nenumărate personaje.

În afara faptului că este poet şi dramaturg, traducător al *Odelor* lui Horaţiu şi atlet emerit, el este şi un nu mai puţin cunoscător, fin chiar, al neamului femeiesc.

Legat de aceasta, se spune adesea că ar fi călătorit până la Lună, ar fi jucat zaruri cu regele şi s-ar fi zbenguit puţin cu regina. Acesta ar fi fost motivul alungării sale, gelozia regelui Lunii fiind legendară. Se mai spune că ar mai fi fost şi amantul Semiramidei, o prinţesă babiloneană, şi că el ar fi avut ideea faimoaselor şi fabuloaselor Grădini suspendate. Se mai vorbeşte şi că Edward Drax Craftom, Lord de Caravan – pe numele său adevărat – ar fi fost iniţiat de Michel De Nostre-Dame, devenind astfel protejatul Caterinei de Medici.

Tot printre legende trebuie incluse şi mărturiile unor persoane care ne asigură că numitul Cavaler Caravan ar fi trăit în vremea regelui Ludovic al VI-lea cel Gros, spre 1128, şi că ar fi fost admis în Ordinul Templierilor. Alţii l-ar fi văzut pe malul unui pârâu discutând aprins cu vrăjitorul Merlin. După un martor, şi-ar fi dobândit calul privind la stele. Într-o seară, pe când medita în faţa constelaţiei Pegas, i-ar fi căzut o stea în ochi. Scoţând-o cu degetul, ar fi aruncat-o pe pământ. Imediat, un superb cal înaripat s-ar fi ivit din ea. După vorbe multe schimbate între cei doi, cavalerul îl numi Anaximandru. În sfârşit, ca să terminăm lista prescurtată a legendelor privitoare la Cavalerul Caravan, un om pe moarte ar fi destăinuit că l-a văzut printre mauri, învăţând mânuirea armelor.

Alegeţi din toate acestea adevărul de fals!... dar ce mai contează...

❑❑❑

Să ne apropiem de acest bărbat straniu şi să-i ascultăm comentariile legate de o misivă tocmai adusă de unul dintre servitori: „Această nobilă tânără se înconjoară de frumoase mistere ca să nu ajungă la o simplă casetă... Cel puţin călătoria îmi va permite să cunosc acest castel, al cărui renume a ajuns până la mine, fără să mai socotesc că voi vedea în sfârşit frumuseţea sălbatică, atât de lăudată, a tinerei..."

❑❑❑

Să înaintăm acum cu povestirea noastră şi să-l privim pe cavaler traversând călare pe pegasul său apele învolburate şi îngheţate ale Canalului. În ciuda vânturilor aprige, care încearcă să descumpănească echipajul, cavalerul reuşeşte să fredoneze cu voce limpede:

O anotimpuri, o castele,
Voi călători sub stele
Până-n zori de zi,
Când voi avea plăcerea
De a vă iubi.

Ca să-şi dea curaj, fredonează strofa neîncetat, până în momentul când ajung desupra Franţei. Îl conduce cu delicateţe pe Anaximandru până jos, unde un vânt mai puţin aprig îi izbeşte faţa. Calul nechează.

„Da, bravul meu Anaximandru, ştiu. Eşti şi tu

neliniştit în privinţa conţinutului casetei. Dar nu putem s-o deschidem..."

□□□

Să mai avansăm puţin, pentru că ei intră acum într-un codru întunecat. Deodată, o plasă imensă se prăvăleşte peste ei.

– Ei, drăcie! Dar ce-i..., strigă cavalerul. Canalii, netrebnici, bădărani, cum îndrăzniţi să-atacaţi un trimis al Reginei?

Doi ticăloşi, bine îmbrăcaţi şi bine înarmaţi, se reped la ei. Îi coboară şi, cât ai zice peşte, îl leagă pe cavaler de un copac.

– Ne pare rău că acţionăm astfel, messire, dar nu putem să vă permitem să mergeţi la castelul de Talcy, îi spuse unul.

– Cât aur aţi primit pentru treaba aceasta?

– Cauza Coroanei este îndeajuns lucru ca să acţionăm, îi spuse celălalt. Daţi-ne cartea şi veţi fi liber.

– Ce carte, n-am nimic asemănător la mine.

– Sunteţi prost informat, interveni primul.

– Cartea se află în caseta pe care o duceţi, termină al doilea.

– Ce miracole cuprinde această carte, căreia păreţi a-i da atâta importanţă?

– Cartea aceasta este puternică, periculoasă şi malefică... Cel sau cea care o va deschide va pieri în chinuri groaznice. Însă cel care va folosi anumite formule va deţine puterile acestor pagini... Trebuie să recuperăm manuscrisul şi să-l punem la loc sigur, îi răspunse tâlharul.

– Şi dacă refuz să v-o dau, pentru că nimic nu dovedeşte că aveţi dreptate?

– Atunci veţi regreta... îi răspunse acelaşi tâlhar, a cărui faţă era umbrită de răutate.

□□□

După ce scoase un strigăt ascuţit şi îşi încordă muşchii abdominali, cavalerul se eliberă din strânsoare, scoase sabia, apoi taie frânghia ce-l ţinea strâns pe Anaximandru, care se ridică imediat în văzduh. Lovind cu sete, cavalerului nu-i este deloc greu să-şi liniştească agresorii pe veci. Curăţă lama sabiei, îşi cheamă calul, încalecă şi îşi reia drumul spre castelul de Talcy, unde-l aşteaptă cu mare nerăbdare nobila domnişoară Corail.

Două zile s-au scurs până la sosirea cavalerului în faţa porţilor castelului. Intră în parc, dă cu ochii de clădiri, zăreşte hulubarul, apoi teascul. Distinge, în fine, silueta unei femei venindu-i în întâmpinare.

Ajunsă în faţa lui, ridică mâna. Imediat, răsar oameni înarmaţi, care-l înconjoară cu iuţeală. Se pregăteşte să-şi ia zborul, când vede frânghii cuprinzând picioarele bidiviului său. Se resemnează.

– Bun venit la castelul de Talcy, nobile cavaler... Sunteţi arestat pentru că aţi trădat Coroana, furând *Cartea a noua a lui Safo* din Biblioteca regală a Angliei. Astfel, tocmai aţi pornit războiul între regatele noastre...

– Încântătoare farsă, frumoasă nobilă Corail de Talcy... Înţeleg, divină intrigantă, că familia de Guise a reuşit să semene vrajbă... Am ghicit bine trădarea dumitale... Înainte de a vă părăsi, domnişoară, mi-ar plăcea să vă prezint respectele mele printr-un poem inspirat de *Romanul trandafirului*, din secolul al XIII-lea, însă adaptat în felul meu:

O anotimpuri, o castele,
Voi călători sub stele
Până-n zori de zi,
Când voi avea plăcerea
De a vă iubi.

Poemul sfârşit, Edward Drax Crafton, Lord de Caravan, aruncă cu toată puterea caseta la picioarele fermecătoarei şi nu mai puţin straniei demoazele de Talcy, care se împiedică în veşmintele sale albastre. Râzând cu lacrimi, cavalerul are doar timpul să dispară într-o strălucire de lumină albă, făcându-se nevăzut ca prin vrajă, fără urmă, şi înainte de oprirea casetei din rostogolire.

Ceea ce urmă, n-avu deloc ocazia să vadă. Dar fiţi fără teamă, acolo unde se află, îşi imaginează foarte bine.

□□□

Închizătoarea casetei se deschide şi cartea ajunge între picioarele nobilei tinere. Paginile se desfac şi se fărâmiţează, eliberând cerneala din capcana de hârtie. Asemeni unei umbre pe care n-o poţi vedea, cerneala se răspândeşte prin grădini şi prin castel. Groaza acoperă ochii ostaşilor nobilei. Dispar cu toţii, unul după altul, urlând des spaimă. La rândul său, nobila domnişoară Corail de Talcy este supusă unor plăceri trupeşti demonice înainte de a fi prefăcută într-un vulgar înveliş boţit, golit de orice urmă de viaţă.

□□□

Să pornim acum din nou la drum, dacă vreţi, ca să ne întâlnim cu alte aventuri ale Cavalerului Caravan, în alte vremuri, în alte locuri. Să lăsăm umbra Nimicului să acopere lăcomia oamenilor. Şi să nu priviţi niciodată puterile malefice atunci când lucrează sau veţi pătimi, credeţi-mă!

Traducerea:
Florin Leodor Dănilă

Elisabeth for ever

În coridor pluteau sute de meduze. Flori de carne elastică, se adunau în cârduri sidefii şi roz. Tentaculele lor se înfăşurau cu dragoste în jurul încheieturilor lui Elisabeth.

Ar fi vrut să-i spună tatălui ei că prietenul său, Van Vanh, dorea să-i vorbească – acum. Ecluzele închise şi culoarele octogonale invadate de meduze semnalau că tatăl ei blocase accesul spre apartamentul lui.

– Cum aşa, s-a încuiat? întrebă Van Vanh. Trebuie totuşi să-l putem întâlni. Ştie că avem un program în desfăşurare.

Elisabeth înălţă din umeri. *Poate că ştie, dar îl doare-n cot. Are ceva mai bun de făcut.*

– Ben, e închis, spuse ea. Sectorul lui e zăvorât. Penelope înregistrează apelurile. Dar ea nu-l poate anunţa. Dacă vrei să-i vorbeşti va trebui să aştepţi. Nu ştiu cât timp.

Van Vanh avu o tresărire de nerăbdare. Nu o credea. Ea văzu asta în ochii lui ca două pastile de bleu pal înmuiate într-o faţă lunară. Deveneau duri când Van Vanh încerca o emoţie putemică.

Meduzele pluteau prin faţa ecranului. Elisabeth le respinse cu dosul mâinii şi-i explică din nou prietenului ei ce e cu tatăl său, că ea *nu putea să-l întâlnească*, oricum ar fi încercat. El făcu o grimasă şi consultă un ecran aşezat dedesubtul visio-ului său.

– Avem o întâlnire de club, o fuziune a Împrejurimilor Virtuale, peste 103 minute... Dacă tatăl tău a uitat...

– Nu prea e în stilul lui, nu?

Dintr-o lovitură ea îndepărtă meduzele când acestea încercară să i se lipească de braţe.

– O să vină la timp. Nu trebuie decât să aştepţi.

Era prost dispusă. Toţi credeau că tatăl ei o prevenea când dispărea astfel. Lăsa poate ceva scris pe masa din bucătărie sau un holo în salon. Tu vorbeşti. El nu spune niciodată nimic. Nu ştia nici ea mai mult decât ceilalţi. Poate şi mai puţin.

– Dacă îşi aminteşte, va ieşi la timp. Dacă nu, o să vezi atunci... Ce vrei să-ţi mai spun? Van Vanh deschise gura, un cerc rozaliu pe faţa lui de peşte. Ochii lui albaştri începură să-i iasă din cap. În loc să izbucnească, întrerupse convorbirea.

❑❑❑

Elisabeth rămase în picioare pe coridor. Un grup de meduze, ajungându-i la glezne, o gâdilă neplăcut. Le pocni cu piciorul. Una din ele îi rămase agăţată de pielea goală a coapsei. O apucă între două degete şi o desprinse, tentaculă cu tentaculă. Dulce la atingere, carnea creaturii îi amintea de o catifea foarte fină ori de pielea aceea din care erau făcute nişte bluze care-i plăceau tatălui ei – piele de antilopă. Închise din nou mâna şi strivi animalul de ecranul visio. Aparatul zumzăi. În spatele peliculei vâscoase care acoperea ecranul apăru chipul unei femei.

– Elisabeth? Domnul fie lăudat, eşti aici! Ce e pe maşina asta?

– Un filtru spart. Tata s-a închis, nu-l pot găsi. Revino mai târziu.

Ridică mâna ca să întrerupă imaginea.

– Hei, nu aşa de repede! Avem o întâlnire. Trebuie să-ţi fi lăsat un cod de acces. Doamne! Sunt cumva închişi...?

– Nu, nu am cod.

Nu avusese niciodată vreun cod. Blue Anna, una din colaboratoarele preferate ale tatălui său, o ştia prea bine.

– Nici măcar în caz de accident? Penelope are instrucţiuni clare.

– Eu nu ştiu nimic. Ea are grijă de apartament şi stochează mesajele, asta-i tot. Eu am altceva de făcut.

Întrerupse comunicarea.

– Penelope?

– Da, Elisabeth?

Inteligenţa artificială avea o voce agreabil-neutră. Neclintita sa supunere o încânta pe Elisabeth.

– Este inutil să-mi transmiţi toate apelurile. Spune-le tuturor acestor nepoftiţi că şi eu lucrez şi că n-am chef să fiu deranjată. Şi pregăteşte-mi micul dejun.

❑❑❑

În timp ce mergea spre grădina de iarnă, Elisabeth reîncepu să se gândească la Van Vanh.

El ar încerca, fără îndoială, s-o tulbure pe Penelope. Nu ar reuşi, şi atunci – îl cunoştea prea bine – s-ar înfuria. Ar fi amuzant.

Şi ceilalţi! Blue Anna, Andy March, Bebe Schwartz... Tatăl ei avea mulţi prieteni... Nu-i era greu să şi-i imagineze, încinşi în hamurile lor, suspendaţi în centrul modulelor lor ca nişte gălbenuşuri de ouă, cu mufele ieşindu-le de la baza craniului ca nişte smocuri de păr translucid.

Aşteptau. Nu se întâmpla nimic. Se întrebau ce face Bartholomew Cook. Nu înţelegeau. Ei nu-l cunoşteau decât pe artist, persoana publică ale cărui creaţii îi încântau. Omul acela era întotdeauna punctual. Nu ştiau că persoana particulară – cea reală – se izola ore întregi pentru a se deda la perversiuni. Fără să ştie de ce, ideea o fermeca pe Elisabeth. Îşi repeta, lovind meduzele cu piciorul: ei nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu...

Anna ştia. Ea le chema des, de ani de zile. Când află că Bartholomew Cook nu era de găsit, se mulţumi cu un „îmi voi aduce aminte" neutru şi politicos. Van Vahn ştia şi el. Lucrase cu tatăl ei pentru Institutul de Cercetări Psihologice, fabrica substraturi emoţionale pentru creaţiile sale. Când îi cerea veşti lui Elisabeth, aceasta avea întotdeauna impresia că se îngrijora de evoluţia unei experienţe pentru care nutrea un interes special. Ea nu-i pusese niciodată întrebări lui Van Vahn. Dar într-o zi o interogase pe Anna despre mama ei. Jenată, aceasta îi aruncase în grabă câteva clişee liniştitoare, apoi se eschivase spunându-i că tatăl ei trebuie să-i vorbească.

Tâmpenii. Tatăl ei nu-i vorbea niciodată despre nimic.

❑❑❑

Ajunsă în acest stadiu de reflecţie, Elisabeth se opri brusc. O trecere exterioară i se închisese în faţă. Se apropie de peretele transparent şi ridică ochii. Mult deasupra ei, habitatul artificial îşi întindea umbrele încastrate ale cupolelor. De-a lungul anilor Elisabeth nu ştiuse că trăia închisă. Tatăl ei îi spusese că locuia pe o staţie artificială de pe orbita lui Marte, dar ea nu-şi dădea seama ce înseamnă asta. Pentru ea, Demeter era un univers. Îl găsea imens şi nu fusese niciodată tentată să iasă din el.

Într-o zi, în acelaşi loc, ridicase ochii şi văzuse o fărâmă de lume spărgându-se. Mai întâi se stinseseră luminile care împodobeau una din umbrelele interioare. În câteva minute întunericul se propagase până la tentaculele de oţel care atârnau sub corpul principal al staţiei. Explozia o pulverizase pe una din ele. Văzuse interiorul lumii golindu-se în spaţiu într-un gheizer de oxigen îngheţat.

Nici Elisabeth, nici tatăl său nu pierduseră vreun prieten în accident, dar din acea zi ea pricepu cât era de mic şi de fragil universul în care trăia. Înţelese mai ales că se puteau sătura de el şi puteau decide să trăiască în altă parte: pe Pământ, pe Marte, pe asteroizi.

Remarcase că, atunci când îi vorbea despre lumea exterioară, tatăl ei se descotorosea de ea schimbând repede subiectul.

Ce voi face astăzi?

Ce făcea de obicei?

O mulţime de lucruri, de fapt. Citea, desena, asculta muzică. Urmărea anumite programe educative pe reţeaua staţiei. Buchisea altele în biblioteca tatălui său. Petrecea în faţa visio-ului ore întregi cu prietenii, care trăiau toţi undeva la unul din celelalte nivele ale habitatului. I se întâmpla chiar să iasă din apartament şi să meargă cu ei în parc ori la nivelul comercial. Dar nu în ultimul timp. În ultimul timp aceşti imbecili se conectaseră şi ei la virtual. Părinţii le plătiseră nişte mufe ultimul model şi le permiseseră să se branşeze la programele publice. Iar Elisabeth, cea mai bogată dintre ei, singura al cărei tată poseda nu doar un apartament personal (ceilalţi, chiar şi cei ai căror părinţi ocupau posturi importante, se mulţumeau cu module în spaţii închiriate de companii multinaţionale), Elisabeth, fiica unui artist celebru în întreg sistemul solar, refuza să le ofere prietenilor beneficiile modulului tatălui ei.

Deci erau cam certaţi acum.

Şi apoi, Elisabeth era încăpăţânată. Toate aceste universuri în cutie, spunea ea, *nu existau.* Erau vânt, eter, atomi care se agitau în goi.

Tatăl ei o credea proastă. În fond ea privea holo-uri, citea, asculta muzică: omul, creator de imagini şi de imaginar, avea nevoie de creaţiile sale. Realităţile virtuale nu erau cu mult diferite de altele. Nu exista nici un motiv de teamă. Teamă? Cum poate cuiva să-i fie teamă de lumile închise şi minuscule pe care o eroare de programare le putea şterge? Nu-i era teamă. Se plictisea. Nu mai găsea nimic în imagini sau în cărţi, care să adauge vieţii ei ceva nou.

❑❑❑

Uşa nu era diferită de ecluza care permitea separarea unui de altul a diferitelor sectoare ale apartamentului. Totuşi rămânea întotdeauna închisă.

Iată ce-aş putea face astăzi, îşi spuse Elisabeth. Să deschid camera lui Barbă Albastră.

Asta nu putea să fie prea greu. Îl urmase deseori pe tatăl ei până aici. El îi dăduse codul Penelopei şi uşa se deschidea şi se închidea după acel

cod. Nu se folosise niciodată de codul manual, nici de cheia magnetică, nici de vreun alt fel de încuietoare secretă. Ai fi crezut că tatăl ei se simţea atât de sigur pe totala lipsă de curiozitate a fiicei lui încât nu credea că ar fi necesar să ia nici cea mai mică măsură de precauţie. Până în acea zi nu avusese dreptate. Elisabeth îl spionase des, dar nu încercase niciodată să intre în încăperea secretă.

– Penelope? DESCHIDE POARTA PATRU, COD CLARA.

Penelope acceptă ordinul, în ciuda diferenţei de frecvenţă vocală. Elisabeth intră.

❑❑❑

Cum ar fi recepţionat dacă n-ar fi ştiut deja ce ascundea tatăl ei? Ce-ar fi simţit descoperind că tatăl ei, dispreţuind legile, poseda o instalaţie criogenică particulară? N-avea nici cea mai mică idee.

Gânditoare, Elisabeth merse de la cuvă la cuvă. Se aplecă peste trupurile goale care pluteau în baia de gel protector. Era ea, sub capacul gros de sticlă. La cinci, nouă, unsprezece, treisprezece ani... *Elisabeth for ever.*

Nu ştia cum procedase tatăl ei. La început obţinuse un anumit număr de embrioni identici. Dar apoi? Acea Elisabeth care era ea însăşi astăzi crescuse din original sau era una din propriile ei clone, căreia Bartholomew Cook îi injectase memoria sa? Elisabeth înclina spre prima soluţie. Credea că tatăl ei era suficient de ataşat de singura şi unica sa fiică pentru a dori nu doar s-o păstreze aşa cum era la 5, 7 sau 9 ani, dar şi să-i păstreze o personalitate coerentă.

Foarte curând înregistrările succesive ale memoriei sale o puseră pe drumul cel bun: Bartholomew Cook nu era totuşi destul de bogat pentru a avea propria sa cutie Roch. Trebuia să meargă la un doctor. După fiecare din aceste prea numeroase vizite îl auzea pe tatăl ei plângându-se de prea multe probleme băneşti. Când îl întreba de ce ţinea să-i înregistreze memoria, el îi dădea mereu acelaşi răspuns: în cazul vreunui accident, draga mea, dacă ni se întâmplă ceva, ţie sau mie, am putea fi transferaţi în alte corpuri.

Deci, în ciuda legii şi a moralei, tatăl ei avea clone. Şi, se gândi ea, asta era tot ce făcea cu banii pe care îi câştiga din operele lui: cumpăra instalaţii criogenice, apoi fabrica întreţinea clonele propriei sale fiice.

❑❑❑

Ultima cuvă era goală. Elisabeth îşi trecu mâna peste capac şi citi: „Elisabeth, 36 de luni" Treizeci şi şase de luni? Trei ani? Era închis de dimineaţă cu un copilaş de trei ani? Chiar nu mai înţelegea nimic. Nu ştia ce făcea el cu clonele. Acelaşi lucru pe care îl făcea cu ea când era mică, fără îndoială. Îi venea rău când se gândea.

Şi ce făcea după aceea, după ce se folosea de

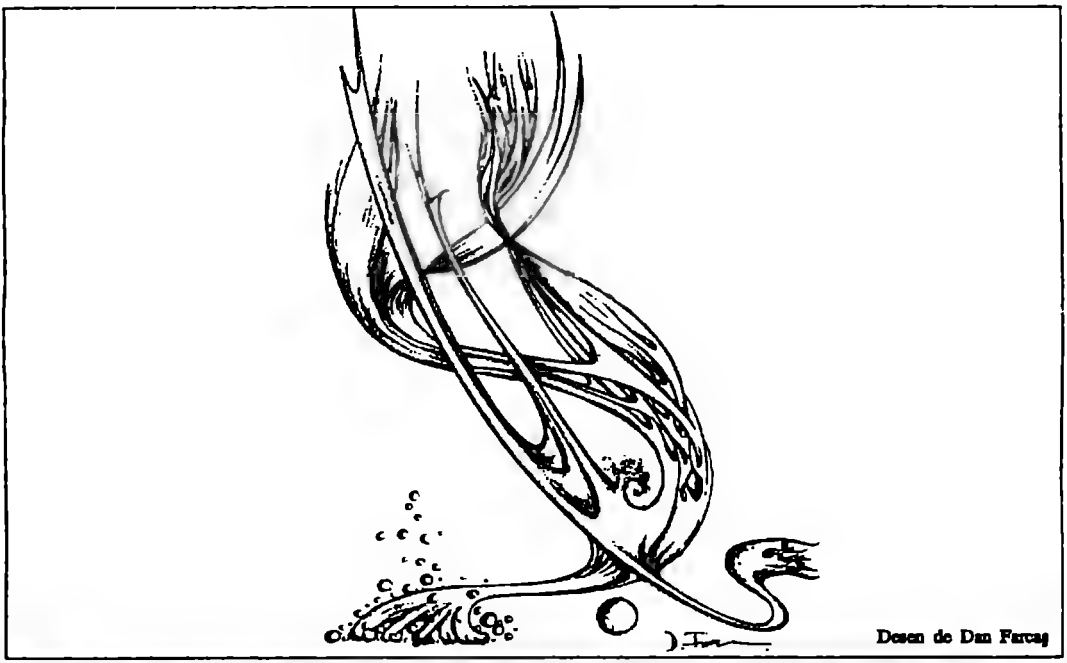

Desen de Dan Farcaş

ele? Își petrecea timpul cu ele? O după-amiază și deja nu mai era aceeași fetiță. Le ștergea oare memoria ori le lăsa să evolueze, alte Elisabeth crescând în ritmul ei, evoluând puțin câte puțin, cu încetinitorul...? Dacă le distrugea memoria asta însemna că de fiecare dată când le trezea soslile o luau din nou de la zero, cu memoria pe care o avuseseră în momentul înregistrării. Era greu, dar posibil, să ștergi complet o memorie: clonele păstrau amintirea ștergerii. Păstrau urmele amprentelor memoriilor succesive... Tatăl ei prefera oare să și-o regăsească pe Elisabeth neatinsă ori cultiva în secret o întreagă serie de Elisabeth?

Nu există decât o cale pentru a afla, își spuse ea, trecând de la cuvă la cuvă.

O întâlnire cu mine însămi, față în față. E fascinant, dar pe care s-o aleg? Unsprezece ani... sau treisprezece? Nu, nu 13, e prea recent. Și apoi, acum doi ani eram idioată. Zece ani? O vârstă așa de frumoasă. La ce mă gândeam când aveam zece ani? E totuși ciudat când te gândești la tot timpul care se scurge în copilărie și pe care îl uităm...

– Penelope, cât timp durează să trezești o clonă?

– Aproape o oră. Dar nu cred că tatăl tău ar fi de acord.

– Dar poți s-o faci?

– Dacă dai comandă prioritară, da.

Una din rarele precauții luate de tatăl ei: dacă dintr-un motiv sau altul Elisabeth s-ar fi aflat singură, Penelope ar fi ascultat-o ca pe el însuși. Dar pentru început părăsi încăperea și merse în modulul de comandă al apartamentului.

Câteva explorări în sistemul de închidere al ecluzei și partida fu jucată: tatăl său, închis în propriul sector, nu mai putea ieși câteva ore bune. Îi ordonă Penelopei să trezească clona în vârstă de 7 ani și plecă să-și ia micul dejun.

Elisabeth își regretă gestul din momentul în care văzu puștoaica, trezită, punându-și una din hainele ei vechi.

– Unde e tata?

Elisabeth n-o recunoscuse pe Elisabeth I. Cum ar fi putut? Cum ar fi fost capabil un copil de 7 ani să conceapă că nu era unica fiică a tatălui adorat, ci o reproducere, un dublu, o jucărie? Elisabeth I deschidea sertare și cutii, căuta roboți vechi și păpuși, încerca să aducă la suprafață amintiri până acum adormite...

Șapte ani. Ce putem oare face, gândi, iubi la 7 ani? Cum putem deveni cu totul altă persoană?

– În curând va fi ziua mea. El a zis că vom merge în parc și ne vom plimba cu planorul.

Elisabeth tresări și lăsă să-i cadă animalul de pluș pe care tocmai îl scosese din fundul unei lăzi cu jucării. Își amintea de acea aniversare. Tata o dusese în parcul nivelului 4, cel mai mare și mai frumos de pe stație. Închiriaseră un mic planor. Revedea arborii defilând pe sub ei și filtrele, la fel de mari ca și umbrelele de soare, din acea regiune a habitatului. Pluteau deasupra lor și ea încerca să le apuce de tentaculele lungi. Memoria acestei clone data dinainte de aniversare. Câte zile trecuseră de atunci pentru ea? Imposibil de spus. Dar se părea că tatăl ei nu-i ștersese memoria după fiecare „utilizare".

Puștoaica sări din patul în care se cocoțase și se îndreptă spre biroul Elisabethei. Luă un condei, o foaie de scris, și se întoarse să se așeze în pat.

– Se va întoarce curând? Tata...

Confruntată cu un copil viu și nu (după cum crezuse, mai mult sau mai puțin) cu un zombie fără creier, Elisabeth îi povesti că tata era plecat cu o treabă și că-i ceruse ei s-o supravegheze. O idee tâmpită; tatăl ei nu ieșea niciodată, iar Penelope era întotdeauna de ajuns pentru a o supraveghea. Puștoaica acceptase totuși povestea fără să clipească. Acum stătea în fața ei, plină de farmec. Elisabeth, care nu-și mai văzuse vreun holo de ani de zile, își redescoperea cu stupoare ochii mari și verzi, părul negru și cârlionțat, pielea fină, surâsul strălucitor. Drăgălășenia.

Puștoaica acoperise foaia cu mâzgăleli. Le ștergea cu un gest stângaci – mâinile îi erau încă prea mici pentru suprafața paginii – apoi abandonă foaia pe podeaua camerei. Veni spre Elisabeth, o luă de mână și o întrebă:

– Nu mâncăm? Mie mi-e foame.

De la micul dejun al Elisabethei nu trecuse prea mult, dar... de ce nu? În timp ce copilița va mânca, va fi ocupată și Elisabeth se va putea gândi.

Se instalară la masa de sticlă și răchită din grădina de iarnă. Penelope servi al doilea mic dejun, pentru două persoane. Puștoaica devoră jeleu de alge, pâine prăjită, ciocolată cu lapte și grapefruit. Elisabeth încerca să se gândească. Micuța însă nu contenea să trăncănească. Vorbea de jucăriile ei, de prietenii ei și de tatăl ei. Mai ales de tatăl ei. Elisabeth își văzu trecutul, atât de apropiat totuși, țâșnind dintr-un abis pe care nu-l cunoștea.

– Tu nu mănânci?

– Nu prea mi-e foame.

– Vrei să-ți fac o tartină?

Doamne, iartă-mă, oare într-adevăr așa fusese ea? Atât de drăguță, de naturală, de amabilă? În ochii ăștia mari nu era nimic altceva decât nevinovăție și curiozitate.

E adorabilă, cu adevărat adorabilă. Nu mă cunoaște, nu știe că poate sunt pe cale să-i fac rău

şi are încredere în mine. Trăieşte într-o lume aşa de simplă! Tatăl ei o adoră, el e cel mai bun om de pe pământ. Cum şi-ar putea imagina că ea nu-i decât produsul unei perversiuni?

Dintr-o dată fetiţa îşi lăsă deoparte micul dejun. Se ridică şi, cu mâinile încrucişate la spate, serioasă ca un ministru, începu să se plimbe.

Îşi adoră tatăl. Nu se gândeşte prea des la mama ei. Ştie că a murit demult, când ea era foarte mică. Dar n-a fost nici o mamă: a fost o idee. Ea nu e cu adevărat o fiinţă umană.

Tatăl ei nu-i vorbise niciodată despre sufletul omului. Ca şi cum n-ar fi existat niciodată aşa ceva. Ca şi cum Elisabeth n-ar fi avut mamă. Era o clonă, de ce nu... dar atunci de ce-i inventase o mamă? La ce bun o minciună când nimeni nu se temea de adevăr?

❑❑❑

– Elisabeth?

Vocea nu venea din nici o direcţie anume.

– Elisabeth, trebuie să-ţi vorbesc. Lasă-mă să ies.

– Să-mi vorbeşti? Despre ce?

– Despre... Îmi pare rău, Elisabeth. Am vrut mereu să ţi-o spun.

– Dar era cu mult mai simplu să laşi uşa încăperii deschisă şi să speri că voi sfârşi prin a afla.

Aşezată pe jos lângă ea, micuţa făcu ochii mari şi încetă jocul. Îşi dădu osteneala s-o convingă să iasă din cameră. Nu înţelesese schimbul de replici dintre cea mai în vârstă şi tatăl ei. Dar simţise că ceva nu era în regulă.

Elisabeth se închise cu ea în modulul de control. Tatăl ei o imploră să-l lase să iasă şi să-i vorbească. Nu se lăsă convinsă. Tăie sunetul. Rămaseră singure. În tăcere. Din când în când fetiţa îşi ridica ochii din jucăriile ei pentru a o observa pe Elisabeth.

Elisabeth ştia ce voia. Avea nevoie doar de câteva minute de gândire înainte de a-i expune tatălui ei termenii înţelegerii. Când se simţi pregătită, restabili legătura cu el.

❑❑❑

– ...răspunde, Elisabeth! Nu mă obliga să fac totul public. Dacă nu-mi răspunzi în zece minute folosesc intercomul de ajutor şi chem poliţia...

– Inutil. Am o propunere pentru tine.

– Ah! În sfârşit.

– Vreau să-mi vorbeşti despre mama. Vreau să ştiu totul despre ea şi despre voi doi. Vreau o înregistrare a memoriei tale.

–

– Dacă nu, o ţin pe micuţă şi-i explic totul.

În timpul jumătăţii de oră de tăcere care urmă Elisabeth nu încetă să străbată camera în lung şi-n lat. Când fetiţa o întrebă ce se întâmplase, îi spuse să tacă şi să n-o plictisească. Surprinsă, puştoaica tăcu şi reîncepu să se joace cu păpuşile date de Elisabeth. Era bosumflată.

– Ce i-ai spus până acum?

Elisabeth tresări. Nu se aştepta ca tatăl său să reacţioneze atât de repede.

– Nimic. E cu mine, atâta tot. Aude tot ce se întâmplă. M-ar surprinde să înţeleagă. Câteva secunde de tăcere, apoi:

– Vreau să te las să ajungi la câteva din amintirile mele, Elisabeth, dar nu la toate. Mă laşi să prepar o capsulă?

Elisabeth reflectă. Tatăl ei trebuia să posede deja mai multe versiuni publicate ale memoriei sale. N-ar fi decât ceea ce le dădea rarelor lui amante. Nu i-ar fi luat prea mult să insereze ceea ce voia ca Elisabeth să afle despre soţia lui. Ceea ce-i dădea el voie să ştie... ar fi totuşi mai mult decât îi spusese până atunci. Nimic n-ar împiedica-o ca mai târziu să ancheteze pe cont propriu.

– De acord, dar atenţie: vreau fapte. Elementele verificabile. Nu vreau păcăleală, altfel clonele vor afla.

– Nu trebuie să le porţi pică, Elisabeth, nu e vina lor. Am nevoie de o oră, e bine?

Părea înmuiat dintr-o dată. Ca şi cum într-un fel ar fi prevăzut demult ceea ce era pe cale să i se întâmple.

– Bine. Când ai terminat, lasă capsula pe biroul tău. Voi veni s-o caut.

❑❑❑

În noul răstimp de tăcere se plimbă iar de-a lungul şi de-a latul camerei.

Iată. De luni de zile refuz implantul acela şi n-o să pot citi înregistrarea fără el. Ceilalţi se vor strica de râs.

Şi ce dacă? N-o să dea acum înapoi numai ca să nu scadă în ochii lor. Nu-i mai rămânea decât să-l aleagă dintre prietenii tatălui ei pe acela care să execute operaţia. Cea mai mare parte din ei, era sigură de asta, erau capabili să-i procure materialul necesar după mai puţin de trei telefoane. Cine, atunci? Andy, omul planetelor? Nu, ar face-o să plătească prea scump. Bebe Schwartz? Prea şmecher. N-avea chef să-i suporte curiozitatea bolnavă. Blue Anna? Nu, era prea apropiată de tatăl ei. Ar fi pus întrebări. Van Vanh. Da, pe măsură ce reflecta la asta, individul agasant cu mutră de peşte i se părea cel mai bun aliat. Nu ar întreba nimic pentru simplul motiv că ar înţelege totul fără ca ea să spună vreun cuvânt. Va fi exas-

perant, dar prefera ca el să citească în ea ca într-o carte decât să inventeze explicaţii. Ceru legătura cu apartamentul lui.

Van Vahn o ascultă fără ca faţa lui palidă să fie marcată de vreo emoţie.

– În cât timp ai putea fi aici?

– Două ore. Mai puţin, poate.

– Aştept.

Uşa apartamentului lui Van Vanh era formată din benzi late. Acestea se îndepărtară pentru a o lăsa să intre atunci când îşi dădu numele I.A.-ului. În interior, un tunel de fibre transparente o conduse până la camera principală. Van Vanh ieşi dintr-unul din module, separat de spaţiul central printr-o perdea de cabluri.

– Surprinsă?

Elisabeth parcurse cu privirea benzile, tuburile, împletiturile şi verigile care se înnodau pe pereţii supli, se alungeau pe pereţi ori cădeau din plafon.

– Nu credeam că te interesează atât de mult decorul în care trăieşti.

– Fac parte din Clubul Decoratorilor Spaţiului Interior. Organizăm concursuri de decoraţiuni interioare. Tema actuală este, după cum poţi vedea, fibrele.

Descumpănită, Elisabeth nu găsi nimic de spus. Luă loc pe sofa – un sac mare, transparent, umplut cu fire de plastic multicolore –, pe care i-o indicase gazda. Şi aşteptă. Van Vanh îşi instală silueta longilină pe un cilindru de bumbac şi făcu la fel.

– De ce mă priveşti aşa?

– Cum?

– Cum? Van Vanh, lasă prostiile. M-ai primit politicos, desigur, dar mă priveşti cum m-ai privit întotdeauna de când eram mică de tot. Ca şi cum ai fi pe cale să-mi înregistrezi cel mai mic cuvânt, cel mai mic gest. Am impresia că nu voi reuşi să te surprind vreodată. Sunt vinovată de ceva?

Pe buzele moi ale omului-peşte se lăţi un zâmbet.

– Am considerat întotdeauna că tatăl tău face o gravă eroare că nu-ţi explică nimic. I-am spus-o, dar n-a vrut sau n-a putut să ţină seama de sfaturile mele. Vei suferi, domnişoară, dacă te vei branşa la documentul pe care ţi l-a dat.

Înregistrarea se găsea în buzunarul ei. O puse pe masă.

– Dar vreau să ştiu, Van Vanh. Am ştiut dintotdeauna, mai mult sau mai puţin conştient, că există clone. Acum le-am văzut şi vreau să aflu cine e mama mea şi de ce el a hotărât să facă ce a făcut.

– Nu ai mamă.

Van Vanh continuă înainte ca ea să poată protesta.

– Sunt sigur că te-a minţit în continuare. Prefer să ţi-o spun eu, chiar dacă-mi va purta pică pentru tot restul vieţii. A avut o soţie. Se numea Clara Bowles. Lucra la Banca Generatică. Tatăl tău şi cu ea îşi doreau un copil, dar nici o tehnică de fecundare artificială n-a avut nici un succes. Un caz rar. „Mama" ta a făcut o depresie nervoasă şi a refuzat să continue tratamentele. Nu voia să audă de nici o mamă purtătoare şi nici de adopţie. Tatăl tău îşi dorea un copil cu orice preţ. Fără să-i spună, a adoptat un embrion de la bancă.

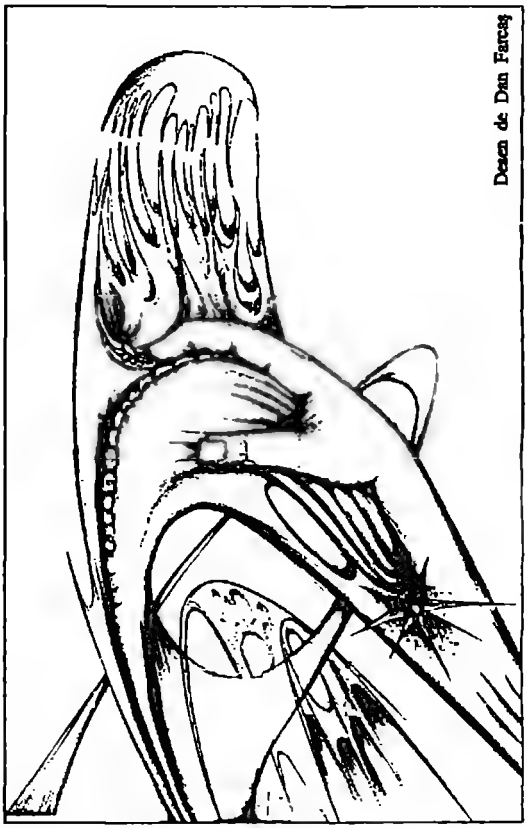

Lui Elisabeth lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji de când Van Vanh îi spusese că nu avea mamă. El se scormoni prin buzunare, găsi o batistă de hârtie şi i-o dădu.

– Ce s-a întâmplat apoi?

– Ea avu ocazia să ajungă la registre în timpul serviciului. Tatăl tău nu se mulţumise să-şi dea copilul să fie purtat de o mamă de substituţie. Trecuse imediat la clonare. Apăruseră unele probleme şi laboratorul fusese obligat să facă mai multe încercări. Bebeluşii aveau aproape nouă luni când ea a aflat...

– L-a părăsit?

– L-a crezut nebun şi s-a întors pe Pământ. Nu s-au revăzut niciodată.

Van Vanh nu voia să-i instaleze implantul. Ea trebui s-o facă. Îşi spunea, fără să ştie de ce, că i-ar fi fost de folos mai târziu. În momentul când se pregătea să plece, Van Vanh o reţinu.

– Elisabeth, îi spuse el, nasul la cutie.

– Da, Van Vanh.

– Nu uita că tatăl tău de iubeşte.

Trebui să-i râdă în faţă.

– Ştii, spuse ea, şi eu îl iubesc. Nu e vina mea că a mers prea departe.

❑❑❑

La întoarcerea în încăperea secretă, Elisabeth merse de la o cuvă la alta. Se aplecă peste clonele adormite.

Clonele mele. Semenele mele. Surorile mele.

Cuvintele sunau însă găunos. Nu avea nimic în comun cu ele...

– Penelopel

– Da, Elisabeth?

– Trezeşte-le.

– Vrei să trezesc clonele?

– Da. Pe toate. Acum. Şi deschide şi sala a doua.

– Nu există o a doua sală.

Trebuia să aibă el una. Van Vanh spunea că avuseseră probleme cu clonele. Încercaseră de mai multe ori...

– Comandă prioritară, Penelopel

În fundul încăperii se mişcă un panou. Elisabeth ezită. Chiar avea chef să vadă nişte monştri?

– Confirmi trezirea clonelor? întrebă Inteligenţa artificială, pe care un program de securitate trebuia să o împiedice să se supună.

– Confirm! îi aruncă Elisabeth, pătrunzând în cealaltă încăpere.

Găsi acolo aceleaşi cuve.

La început nu putu să se apropie. Se obligă să facă un pas, apoi altul, până când se găsi lângă un sarcofag electronic, cu mâinile întinse pe capac. Încet, coborî privirea.

Prima dintre surorile ei părea normală. După câteva secunde însă Elisabeth văzu că degetele de la mâini şi de la picioare erau topite în nişte înotătoare grosolane.

A doua părea mai finisată: corpul fusiform, de bebeluş, în vârstă de aproape un an, era acoperit cu o blană scurtă şi argintată ca a focilor. Nici mâinile, nici înotătoarea caudală nu aveau nici cel mai mic defect.

A treia avea corpul normal şi o coadă lungă în loc de picioare.

A patra n-avea ochi.

A cincea nu avea membre.

Ultima ar fi putut, probabil, să aibă aripi; nu rămăsese din ea decât un terci trist.

Elisabeth ameţi. Pe Pământ, dacă clonele ar fi fost descoperite, tatăl ei ar fi mers la puşcărie. Pe Marte scandalul i-ar fi ruinat reputaţia şi amenda i-ar fi ameninţat serios averea. Pe Demeter avea, fără îndoială, destui prieteni pentru ca nimic să nu transpire niciodată.

Se învârti pe călcâie şi ieşi din încăpere.

Ce voise el să facă? Să fabrice un copil pe măsura lui, fără îndoială. Un copil de altundeva, din mare sau din spaţiu. Ca să trăiască... unde? Pe Marte? Pe centura de asteroizi? Elisabeth se gândi la delfinii ce trăiau în marea artificială pe care coreenii o săpaseră în centrul Deimos-ului. Se văzu zbenguindu-se cu ei, o creatură prizonieră într-o lume de buzunar, ruptă pentru totdeauna de restul Universului.

De ce n-a părăsit el staţia? Poate clonele nu erau viabile. Dar atunci de ce să le conserve. Probabil că nu obţinuse autorizaţia necesară Hotărâse să le păstreze. Să încerce, aşteptând, o nouă experienţă. Îşi fabricase o fiică şi nu suportase s-o vadă crescând.

Ajunse la uşa dintre cele două încăperi. În faţa ei, aşezată într-o cuvă goală, una din surorile ei se întindea. Privirile lor se încrucişară. Elisabeth şi-o întoarse imediat pe a sa.

Să se descurce, gândi ea. Fiicele lui să se întâlnească şi să discute. Să se ia de mâini şi să danseze în jurul lui o horă. Să facă schimb de amintiri. Să-i pună întrebări. Şi să le explice el de unde vin şi de ce le-a condamnat să nu trăiască după bunul său plac – ea se spală pe mâini.

Plecă. Nu vor mai fi clone. Dacă tatăl ei vrea să-şi păstreze intactă imaginea fiicei lui va trebui să se mulţumească cu trecutul – dacă totuşi mai poate să-şi manipuleze creaturile după cheful lui... Merse în camera el şi-şi umplu un sac cu tot ce-i căzu în mână, apoi făcu o cerere pentru a fi admisă la căminul de adolescenţi al staţiei. Trecând pe coridorul exterior, văzu fetiţa pe care o trezise. Aşezată pe jos, plângea cu lacrimi fierbinţi. Nu înţelegea nimic din ce i se întâmpla. Cu atât mai rău.

Elisabeth plecă. Întoarse spatele clonelor, surorile sale. Părăsi apartamentul cu meduze şi pe Penelope. Părăsi staţia şi universul ei limitat şi confortabil, îşi părăsi prietenii şi iluziile lor.

Şi poate pentru prima dată, Elisabeth se gândi la acea altă lume despre care tatăl ei nu-i vorbise niciodată: viitorul.

Traducerea:
Alina Radu

Memoria covorului

- un mister bine urzit -

S-a lansat în celebra revistă FICTION. Este informatician de profesie, însă acest aspect nu l-a împiedicat să se impună cu nuvele în care stilul particular capătă adeseori tonalităţi poetice.

A obţinut numeroase premii, părând să aibă o adevărată slăbiciune pentru „Prix Rosny Aîné" Asta nu l-a împiedicat însă ca în 1984 să-şi vadă susţinută „Le Grand Prix de la SF française" cu LES NAGEURS DE SABLE şi să repete performanţa în 1998 cu nuvela de faţă, POUR DÉCHIFFRER LA TRAME.

Pentru Elisabeth Vonarburg,
Care mă învaţă cum să înnod firele...

O dovadă a trecerii *lor* se află în subsolul Muzeului Civilizaţiilor, în sectorul de covoare antice. De ea ştiu doar două persoane, Laura Morelli şi cu mine.

Subsolurile sunt teritoriul nostru. Cele mai preţioase covoare sunt conservate într-o obscuritate aproape totală pentru ca lumina să nu le degradeze culorile. Publicul nu are acces la aceste spaţii, iar specialiştii în domeniu sunt atât de puţini încât adeseori petrecem singuri săptămâni întregi.

Am devenit asistentul Laurei în urma unei simple întrevederi care a durat doar câteva minute. Deja de la acel prim contact am fost acaparat de farmecul ei, mai ales de timbrul vocii, dotat cu o infinitate de tonalităţi împletite într-o ţesătură bogată, ornamentală. Îl puteam asemăna covoarelor de care se ocupă în timp ce mă învaţă să le descifrez istoria şi secretele. Cred că simţise nevoia să lase cuiva moştenire cunoştinţele ei, să-l pregătească pentru a continua drumul pe care îl deschisese. Se apropia de vârsta pensionării şi, în scurtă vreme, trebuia să se despartă de munca ei de o viaţă. Pierderea postului o interesa prea puţin. Ceea ce o deprima era faptul că nu avea să mai aibă acces la cele mai frumoase şi, totodată, unice, exemplare din rezervă.

Laura organizase totul, un întreg labirint de şevalete cu eclise pe care erau întinse preţioasele covoare. Adeseori, cu o atingere uşoară, cu gesturi în care se regăseşte şi senzualitate şi respect, mângâie nodurile, şevaletul, ori fiecare igliţă, strânge acele de cusut, urmând o ordine precisă, ca un ritual. Este domeniul ei. L-a împărţit cu mine doar când a înţeles că, dacă ajunsesem să îndrăgesc acele lucruri, motivaţiile noastre erau comune.

Covoarele din Kurdistanul de Nord ascund, fiecare, în urzeala strânsă a firelor de lână, episoade din viaţa artizanului lor. Fiecare covor este atât de mare, atât de complicat, încât o ţesătoare, în toată existenţa ei, nu ajunge să realizeze decât unul sau două, foarte rar trei. Amatorii le privesc şi rămân uimiţi de complexitatea motivelor şi de frumuseţea nuanţelor. Pentru noi, însă, partea lor fascinantă o constituie dosul, acolo unde măruntele smocuri de lână sunt strânse unul într-altul ca firele de nisip ale unei clepsidre. Laura îmi plimbă mâinile neîndemânatice de-a lungul suprafeţei şi mă învaţă cum să depistez zonele unde, într-o bună zi, va trebui înlocuit un nod uzat cu altul.

Până în toamna trecută, relaţiile noastre, chiar dacă au fost amicale, menţinuseră un anume conformism. Ea mă tutuia cu dezinvoltură, iar eu îi spuneam „dumneavoastră" Când lucram la restaurări, aproape unul de celălalt, degetele noastre se atingeau şi ajunsesem chiar să-i disting sunetul respiraţiei de vacarmul de la subsol. Aveam simţul auzului mai bun decât al ei.

Aşa se face că într-o bună dimineaţă de octombrie, doar eu am auzit chiţcăitul şoarecelui.

Rozătoarele sunt duşmanii noştri de moarte. Se furişează pe neauzite până la şevalete şi ronţăie unde apucă din firele scorţoase ale urzelii în care sunt împletite nodurile de lână. Pagubele pot fi uneori ireparabile, aşa că îi vânăm fără milă. Pentru Laura, ei sunt ca ciuma. Presară fără nici o reţinere seminţe otrăvite în preajma gurilor de

aerisire şi pe la colţurile încăperii. Sarcina mea e să curăţ locul de cadavrele lor puturoase.

Şoarecele pe care îl auzeam era viu. Labele lui făceau un zgomot uşor pe betonul pardoselii: câteva răpăituri precipitate, apoi se oprea, pitit undeva, sub o mobilă. Se îndrepta către Laura, la capătul celălalt al sălii, unde ea examina o nouă tapiţerie de perete adusă de un preot spaniol.

Aş fi putut să mă debarasez de el făcând zgomot, dar ştiam că la noapte va reveni. Am luat foarfecele de pe masă. L-am urmărit cu urechile ciulite, păşind cât mai uşor de-a lungul culoarului liber dintre vrafurile de lăzi şi m-am aruncat ca o felină spre locul de unde-i auzeam pasul mărunt. M-am izbit cu tâmpla de colţul unei lăzi şi mi-a scăpat un strigăt de durere. Laura a tresărit. Creierul mă furnica şi, preţ de câteva secunde, cred că mi-am pierdut şi cunoştinţa. M-a readus în simţiri zbaterea jivinei, prizonieră sub greutatea corpului meu. Şoarecele era încă viu.

L-am ucis cu foarfecele, în faţa Laurei, care tremura mai tare decât el. Când m-am ridicat, ţineam de coadă un minuscul hoit cu blană. Pe obraz mi se scurgea o şuviţă de sânge.

– Uite, l-am prins! am exclamat.

Laura încremenise.

– Aruncă-l imediat! Mirosul de mortăciune îi va atrage pe ceilalţi.

– Îi voi spune îngrijitorului să cureţe. (Capul îmi vuia încă după izbitură.) Aş vrea un pahar cu apă.

– Ţi-e frică?

Deodată, a văzut sângele năclăit de pe obraz şi atitudinea ei s-a schimbat. A luat o bucată de pânză curată de pe masa de lucru şi mi-a şters cu gesturi delicate faţa şi tâmpla. A glumit,chiar, spunând că e gata să mă coasă la loc. Am avut impresia că mă ia peste picior înainte de a-mi mulţumi. Apoi m-a mângâiat fără să-i mai pese de şoarecele mort care zăcea în căuşul palmei mele.

❑❑❑

În zilele următoare am simţit că îmi acordă mai multă atenţie. Când lucrezi multă vreme cu cineva, observi repede orice schimbare în comportamentul lui. N-am făcut nici o supoziţie, am aşteptat. Munca de restaurare a covoarelor e migăloasă, înveţi de la sine să ai răbdare.

S-a hotărât într-o dimineaţa. Băusem un ceai, un *darjeeling* foarte uşor şi parfumat pe care ni-l preparase secretara departamentului. De obicei, în asemenea împrejurări stăteam la bârfă sau vorbeam despre frigul din subsol. De data asta însă, abia am apucat să sorb din ceai înainte ca ea să înceapă discuţia pe un ton sobru:

– M-am hotărât. Îţi voi da ocazia să afli o poveste, însă va trebui să o citeşti singur. Te voi ajuta... La urma urmei, într-o bună zi tot trebuie ca cineva să-mi ia locul şi prefer să fii tu acela. Sunt convinsă că vei avea grijă de ceea ce las aici.

Am aprobat-o. Ştiam amândoi că e adevărat. M-a prins de braţ şi m-a condus până la biroul ei, o încăpere strâmtă şi lungă, unde ţinea documentele de care nu ne serveam niciodată. Pe peretele din faţă, un covor neterminat atârna de o bară metalică. Laura nu-mi dăduse niciodată voie să mă ating de el. Între perete şi bară era un spaţiu suficient pentru ca Laura să se strecoare. Mie mi-a fost mai greu. Sunt un om robust.

– Poveştile trebuie spuse întotdeauna de la început, murmură gânditoare. Din păcate, ne lipsesc foarte multe detalii. Covorul ăsta l-am descoperit într-o ladă a antrepozitului, la puţină vreme după ce preluasem sectorul muzeului. Predecesorul meu nu era deloc priceput la arhivări. Prefera să cutreiere în lung şi-n lat munţii Kurdistanului, pe urmele unor piese rare, decât să-şi pună la zi catalogul. Tot ceea ce vom afla despre acest covor va fi ceea ce el însuşi ne va dezvălui. Începe tu.

Mi-am pus mâna, cu palma întinsă, pe marginea ţesăturii ca să-i simt textura. După ce pielea se obişnuieşte cu ea, firele încep să cânte şi să vorbească de la sine în căuşul palmei.

– Secolul opt, presupun. Tehnică de ochiuri duble alternate, lână degresată cu urină fiartă în extracte de plante. Origine kurdă, aş zice. Provine dintr-un sat de munte aflat în drumul caravanelor. Greşesc, cumva?

– Aceeaşi analiză am făcut-o şi eu. Am trimis în repetate rânduri mici eşantioane la laborator ca să aflu mai mult. Rezultatul: „coloranţii vegetali sunt tipici regiunii Kurdistanului". Fără alte precizări. Cam puţin, nu? Covorul a fost ţesut într-unul din acele sate bombardate de irakieni, presupunând că turcii n-au ajuns să-l distrugă cu secole în urmă!

Făcu un adevărat efort ca să se calmeze înainte de a continua:

– Ai fost un elev bun şi asta mă bucură. A sosit momentul să-ţi cer să fii şi creativ. Vorbeşte-mi despre cel care a ţesut covorul.

– Despre ea... (I-am simţit mâna mângâindumi braţul.) Dacă mă gândesc bine, nu ştiu ce mă face să afirm asta. Poate felul de a strânge firele. Pare a fi executat cu respect, cu economie... Cred că a fost început de o fetiţă.

– Iar de terminat, l-a terminat o femeie. Ai dreptate... Mă bucur că ai învăţat măcar atât de la

mine. Mi se pare ciudat că ceea ce fiecare dintre noi lăsăm în urmă, nu e altceva decât tot o împletitură de iţe ce va marca viaţa celor ce ne vor urma.

– Atunci când ai noroc, intervin spunând ceea ce gândeam.

– Te voi călăuzi.

Cu o siguranţă care m-a cuprins şi pe mine, şi-a pus mâna delicată pe palma mea întinsă, apoi a împins-o înspre marginea covorului unde un rând de noduri erau desprinse.

– Aici începe povestea: primele noduri fără urzeală. Sunt strânse de nişte degete mici, de fetiţă. Le-a confecţionat din păr de poney pentru a fi destul de rigide ca să poată prinde de ele firele. La început nu ajungea să le strângă destul. Mă refer la noduri. Simţi iregularităţile?

Îi urmăream povestea cu vârful degetului mare, ca şi cum aş fi citit într-o carte. Asperităţile erau abia sesizabile şi mă întrebam cât timp o fi trecut până să fie remarcate. Poate că, totuşi, Laura fusese prima.

– Cu timpul, a câştigat în îndemânare. Peste doi sau trei ani a ajuns cu lucrul aici. (Mi-a pus arătătorul pe un alt şir.) Ce simţi?

– Iregularităţi, din nou, dar puţine.

– Se vede că eşti bărbat... O fată, când îi vine primul ciclu, e complet bulversată, chiar dacă se obişnuieşte repede cu starea asta de fapt. N-are de ales... Deci, acest şir corespunde perioadei când micuţa noastră ţesătoare devenea femeie. Simţi cum, cu trecerea anilor, a ajuns să strângă nodurile din ce în ce mai tare? Nu poţi să diferenţiezi anotimpurile decât urmărind cutele de la suprafaţa motivului. Aici, însă (îmi mută degetul mai sus şi îl plimbă, pornind de la un punct precis), aici apare primul mister.

Pe acel şir de noduri bine strânse, din loc în loc, de-a lungul urzelii, simţeam unele care fuseseră executate diferit şi care apăreau în grupuri de câte cinci. Deşi se împleteau cu celelalte,

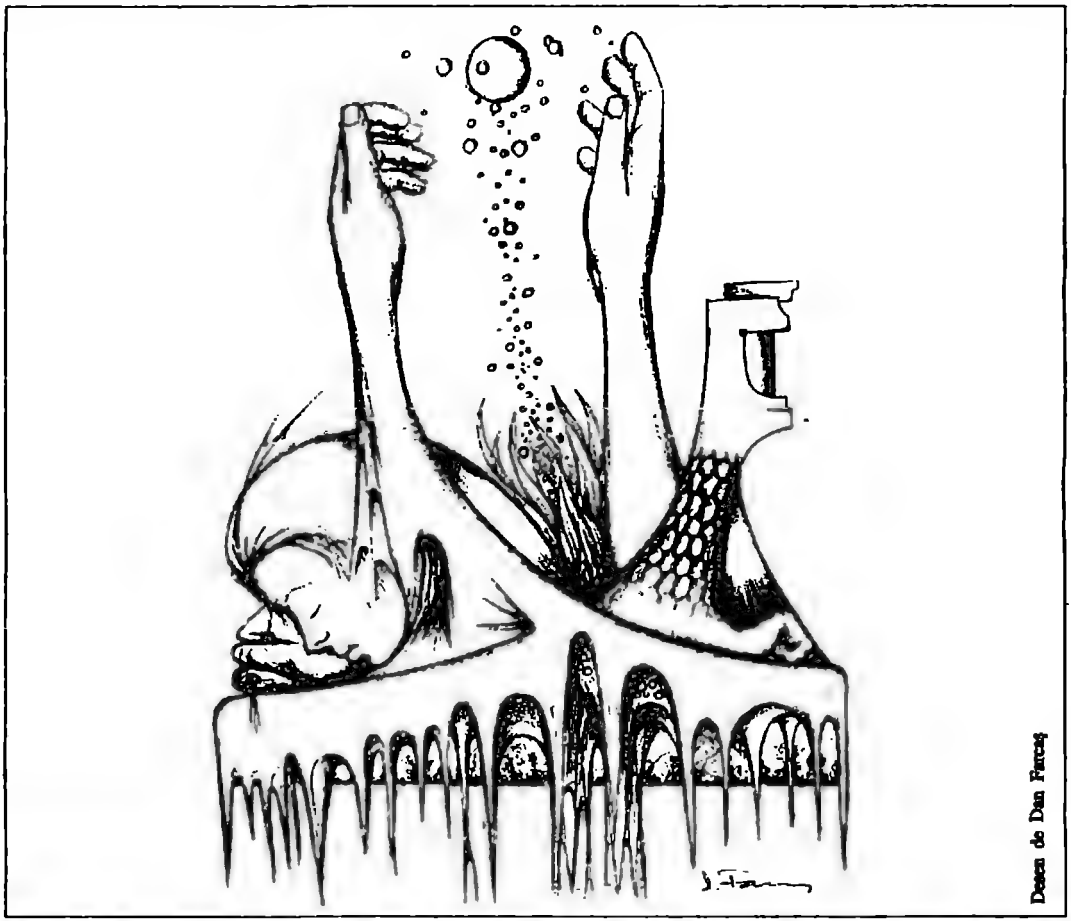

Desen de Dan Farcaş

dădeau impresia că voise intenţionat să le disimuleze. Continuam să pipăi nodurile, dar tot nu ajungeam să înţeleg.

– N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Sunt prea ordonate ca să fie o greşeală, dar în acelaşi timp nu le văd sensul.

– Încearcă! Imaginează-ţi un răspuns...

– Poate fi un motiv religios sau o stratagemă secretă de sectă, un fel de mătănii...? Prin satele din epoca aceea treceau tot soiul de predicatori. Sau, poate... (Mi-am dat seama că bat câmpii.) Sunt stupid, nu-i aşa, Laura? Ţesătoarea noastră era încă prea tânără ca să-i stea mintea la rebeliuni ori la comploturi. Mai degrabă, ceea ce a făcut ea, a fost să-şi scrie numele în singura scriere pe care o cunoştea.

– Numele ei sau... al iubitului! E greu să-ţi dai seama în acest stadiu, dar uite: odată încheiată seria de cinci noduri, aici, întrerupe pentru prima oară lucrul. A legat capătul şirului ca să nu se desfacă, însă firele urzelii s-au destrâns. Asta presupune o perioadă mai îndelungată, timp în care nu s-a mai preocupat deloc de munca ei obişnuită. Gândindu-ne la vârstă, singurul eveniment care ar fi putut interveni în viaţa unei fete dintr-un sătuc pierdut între munţi nu putea fi decât căsătoria, nu? A reluat lucrul după câteva luni. Vălul de la suprafaţă ne indică schimbarea de anotimp.

– Dacă, aşa cum zici, numele pe care l-a ţesut era al iubitului, varianta asta n-are sens...

– Eu povestesc, nu tu!

Mă trase ceva mai încolo. Robust fiind, atingeam în trecere fiecare cută şi, odată cu ea, simţeam apăsarea secolelor ca un cerc ce se închide prin noi. Cu spatele sprijinit de perete, cu mâinile întinse dinaintea mea; aveam impresia că mângâi urzeala acelei vieţi ale cărei ore multicolore se împleteau într-un motiv cu totul străin în intenţii unei adevărate opere de artă.

– Să căutăm mai departe, mă îndemnă Laura, împingându-mi palma spre un alt şir. Fiind vorba de un cuplu din secolul opt, care trăieşte retras în munţi, ar trebui să găsim o droaie de prunci. Uite-l pe primul... O serie de scurte întreruperi – e perioada sarcinii, când o femeie nu poate sta multă vreme aplecată – apoi o pauză (în locul unde înnodase din nou firul ca să nu se destrame), după care lucrează iarăşi ca înainte.

Am simţit cum i se crispează degetele. Acest simplu gest a produs un declic în spiritul meu înfierbântat. Am revenit cu mâna la locul de dinainte. Distanţa mi s-a părut mult prea mică între începutul sarcinii şi naşterea pe care o presupuneam.

– A pierdut copilul! am dedus.

Răsuflarea Laurei se accelerase. Podeaua de sub noi vibra din cauza sistemului de încălzire care se declanşa tot mai des pe măsură ce intram în iamă.

– N-a mai avut alţii în următorii zece ani... Dacă nu mă crezi, convinge-te! Vei vedea că a intervenit ceva în viaţa ei şi nu cred să fie numai faptul că soţul ar fi părăsit-o, după cum am putea presupune. Simţi? Degetele ei au regăsit ritmul, însă nu mai are aceeaşi tragere de inimă. Toţi specialiştii pe care i-am consultat au spus că e lipsit de viaţă. De aceea mi l-au încredinţat să-l conserv aici, ca element de comparaţie. Nu valorează aproape nimic.

– Chiar nimic? m-am mirat.

– Aşa au spus ei. Noi vom continua povestea. Când a ajuns aici (mi-a pus palma la marginea unui alt şir) avea în jur de 25 de ani, asta într-o epocă în care femeile erau deja bunici la treizeci... E sterilă şi, foarte probabil, singură. După tradiţiile din acea vreme, trebuie să fi trăit destul de retrasă, respinsă de comunitate. Ţese mai departe, pentru că nu are altceva mai bun de făcut. Gesturile ei sunt mecanice, asta se vede urmărind regularitatea nodurilor. Nu mai păstrează nici o urmă din spiritul zglobiu al fetei care-şi scria numele în urzeală.

Nelămurit, am reluat lectura urzelii urmând şirul interminabililor ani fără asperităţi, până când le-am simţit. *Aceleaşi noduri ca odinioară*... O semnătură, trezirea unei voci îngropată sub greutatea tristeţii.

Apăreau neregulat, fără vreun motiv aparent. Întrerupt pe parcursul a săptămâni întregi la început, sfârşeau prin a se repeta aproape în fiecare zi. Cele cinci împletituri ale firelor se recunoşteau perfect şi vârful degetelor mele le cerceta în amănunţime ca pe nişte semne ale unui alfabet necunoscut.

– Dacă am cunoaşte denumirea acestor noduri, i-am putea afla şi numele, am spus mişcându-mi degetele ca să le dezmorţesc. Fiecare lucru avea un nume în acea vreme, doar că informaţiile s-au pierdut.

– De multe ori m-am gândit la asta! Dar presupun că trecutul trebuie să fie înconjurat de mistere, altfel nu ne-ar mai interesa. De altfel, ajungem la capătul covorului şi tocmai aici povestea devine cu adevărat stranie. Citeşte...

Mi-am plimbat degetele pe cartea de lână. O dată, de două ori, tot mai încet. Undeva, între două fire atât de strânse încât era aproape imposibil să strecori un ac, povestea lua altă cale şi îmi scăpa.

Am scuturat din cap, dezamăgit.

– Nu înţeleg...

– Îţi cer prea mult. Am studiat covorul ăsta toată viaţa, iar lucrurile s-au clarificat atât de încet încât n-am curajul să-ţi impun să urmezi acelaşi drum. Va trebui să faci un efort şi să mă crezi.

– Citeşte cu mine. Uite-i numele, repetat ca o încântare, de multe ori ţesut chiar cu fire din părul ei. Totul durează până la punctul când am putea crede că va fi sufocată de propria-i frustrare. Apar noduri de întrerupere din ce în ce mai des, pauze în viaţa ei. Presupun că pleacă din sat de fiecare dată când poate, că se ascunde în munţi, aşa cum au făcut femeile din toate timpurile atunci când voiau să fie singure. Are aproape patruzeci de ani şi libertatea amară pe care i-o oferă bătrâneţea. Nimeni nu-i cere nimic.

– Aici, la fel... Pune mâna!

Bucata îngustă de lână nu se aseamănă cu niciuna din celelalte părţi ale covorului. Nodurile-semnătură au dispărut. Firele sunt întinse în grabă, chiar dacă alinierea lor e impecabilă. Din ele se degajă o impresie de energie, *de bucurie*.

– Dacă ar fi trăit în vremurile noastre, aş zice că şi-a găsit un amant, murmură Laura. Dar suntem în Kurdistanul de acum mai bine de o mie de ani şi nici un bărbat din epoca aceea nu şi-ar fi ridicat ochii asupra ei. O bunică sterilă, cu privirile aproape moarte, având cu siguranţă trupul fleşcăit de statul la războiul de ţesut de-a lungul atâtor ani, fără nici un moment de răgaz. Totuşi a întâlnit pe *cineva*... Aici e un adevărat mister.

– Tocmai, intervin. Am impresia că spiritul meu o întâlneşte şi mi-e frică de consecinţe. Covorul se întrerupe ceva mai încolo. Atunci?

Mâna Laurei îmi ghidează pentru ultima oară degetele către celălalt capăt al urzelii. De-abia acolo povestea se înnoadă...

În sens invers firelor ţesătoarei, alte fire sunt intercalate într-o ţesătură extraordinar de strânsă care trasează motive în relief de-a lungul întregului covor. Pe deasupra acestor motive se intercalează alte noduri, ale căror ramificaţii pătrund şi repătrund în interiorul împletiturilor originale. Geometria povestirii e total diferită, semnele desenează o galaxie ale cărei constelaţii mătăsoase îmi sunt necunoscute.

Ştiu foarte bine caracteristicile speciei din care fac parte şi cunosc ţesătura. Nodurile şi firele de acolo nu sunt de origine umană. Oamenii nu au destule degete, nici un simţ suficient de perceptiv al spaţiului şi al relaţiilor pentru a crea un asemenea motiv. Fibrele sunt mai fine decât firele de păr, iar vârfurile degetelor mele abia pot să le citească.

Bănuiesc că fiecare strat ascunde un altul, că fiecare cuvânt străin introdus în împletitură disimulează altele, ascunse dedesubtul suprafeţei pe care o pot atinge. Pentru a citi acest ultim motiv, ar trebui să-l desfac; e un sacrilegiu de neimaginat, nici măcar nu-mi trece prin minte să fac aşa ceva.

De jur împrejur, ţesătoarea a lăsat să-i explodeze fericirea în multiple variaţiuni plecând de la nodurile care o denumesc. Mângâind urzeala, îmi imaginam două personaje şezând pe vine în faţa aceluiaşi război de ţesut, împletindu-şi mâinile şi ţelele. Mi-ar fi plăcut să le pot atinge siluetele deformate ca să ajung să-i cunosc mai bine.

– Cum o fi arătat? am gândit cu voce tare. Înspăimântător, din cauză că era diferit, totuşi femeia i-a permis să se atingă de covorul ei. De viaţa ei.

Laura suspină:

– Trebuie să fim în stare să o înţelegem. Pentru ea nu mai avea importanţă cum arăta, ceea ce conta era tandreţea degetelor. Anii petrecuţi lucrând cu migală în lumina slabă îi atenuase vederea.

– Era ca noi. Oarbă...

❑❑❑

A trebuit să-mi clădesc primul sfârşit al poveştirii. Urzeala se întrerupea brusc la mijlocul unui rând, lăsată în grabă. Am citit lucruri teribile în această absenţă. Ţipete, pietre aruncate, unul sau doi morţi. Nu-mi dau seama cum a ajuns covorul până la noi. A apărut, poate, dintr-un mormânt unde oasele au fost împrăştiate la întâmplare. Totul e posibil, deci nimic nu e adevărat.

Cuvintele Laurei îmi răsună încă în memorie:

– Fiinţele inteligente călătoresc foarte rar singure. Cu siguranţă că respectivul nu era un explorator izolat. Nu pot crede că nu s-a întâlnit şi cu ceilalţi.

– Într-o bună zi, poate, vom vedea apărând un covor ce va dezvălui o poveste asemănătoare celei pe care am citit-o. Vom descifra împreună limbajul firelor, apoi îl vom face cunoscut tuturor celor care au norocul să semene cu noi. Îi vom învăţa să citească în urzeală, ca să transmită această ştiinţă urmaşilor lor.

– Dacă vom reuşi, următoarea întâlnire nu se va mai opri doar la aparenţe.

Traducerea:
Laurenţiu Turcu

Din tată necunoscut

Nu mergea încă. Nu era născut. Nu se putea spune că exista. Era inform, solzos, gelatinos, mai mult decât rece şi mai rău decât o piele fără suport osos. De fapt era abia visceral.

Nu era încă nici animal, nici nu era însufleţit de vreo fărâmă oarecare de inteligenţă; supravieţuia, pur şi simplu, în valuri nutritive indefinite. Era blajin şi moale, şi greu ca o tonă de înecaţi. Era verde-albăstrui şi transparent, cu nuanţe roşiatice şi rozmurdar. Un pachet gigantic de viscere prost ambalate.

Te întrebai prin ce mister se putea deplasa, cum se punea în mişcare şi ce mecanism invizibil urnea o asemenea masă. Nu avea nume, nici sex şi nici miros încă. De fapt se lăsa mai degrabă în voia apelor verzui, poluate şi pline de vegetaţia din canalele de scurgere pariziene. Prin labirintul întunecat al reţelelor abandonate de dinainte de război, care se închideau cu zăbrele grele, înţepenite de rugină şi de deşeuri respingătoare, el îşi făcea simbioza liniştit, sub privirile indiferente ale şobolanilor. Departe de echipele de vidanjori, departe de zgomotul şi de nebunia capitalei frumoasei noastre ţări. El ignora viaţa, nesocotea cu totul sentimentele umane, conjuncturа socio-economică şi culturală, SIDA şi mass-media. Nu văzuse nici un film de Woody Allen, nu citise nici un roman de Philip K. Dick. Nu milita, ci aştepta cu înverşunare; nici măcar nu se explica. Nu era nici homo, nici heterosexual, nu săruta şi nu producea nimic.

Apoi, într-o bună zi (un fel de-a spune, căci în acest iad dezgustător nu risca să apară nici o rază de soare), nu se ştie cum, crac! Luă cunoştinţă, întâi confuz, de ideea că asta nu mai poate dura, că epuizase subiectul şi că se învârtea în cerc.

Ca o caracatiţă uriaşă, el îşi dezvoltase pe toată suprafaţa nişte pseudo-pseudopode în cea mai completă dezordine şi prin toate canalele. Grebla fundul noroios, mişca mâlul, disperat că nu găseşte vreo informaţie nouă, vreun reziduu, vreun rest de altceva. Fu apucat de claustrofobie, de delir paranoic, de impulsuri ucigaşe, de nebunie sinucigaşă, de incontrolabile fantasme freudiene şi de convulsii epileptice. Cunoscu prima sa criză de creştere. Decise să-şi construiască singur utopia, imediat, aici şi acum, şi se născu pe sine însuşi.

❑❑❑

Progresa repede. Îşi decupla forţele la fiecare integrare chimică, o terapie minunată pentru singurătatea sa tristă, pentru inactivitatea sa. Depăşise cu bine stadiul din Uzina de Epurare a Apelor Uzate; de acum pulsa în apele cu totul pure şi cristaline, amestecând o masă enormă de informaţii privitoare la temperatură şi presiune. Pândind cea mai mică transformare, cea mai infimă agresiune în ecosistemul său, acţiona într-o fracţiune de secundă pentru a-şi restabili echilibrul ameninţat. Trăia într-o totală armonie cu sine însuşi.

Urca lent spre suprafaţă, prin canalele care păreau mai ordonate, mai puţin murdare şi cu apa mai bogată în azot, în oxigen şi în alţi compuşi noi. Descoperi cu uimire lumina, găsind în această nouă sursă de energie o forţă mai mare, o poftă şi mai nemăsurată, o adevărată iubire pentru tot ce mişcă, o nesecată sete de cunoaştere. Îşi uită cu totul trecutul; nu se va mai întoarce niciodată la el. Înainta. Şobolani, peşti, moluşte şi diverse insecte îi smulseră spasme de fericire. Îi plăcea să le observe deplasările ciudate, care îi rămâneau cu totul de neînţeles. Le decortica metodic, dar nu găsea în structura lor internă nici o picătură de originalitate. Dacă nu exista un embrion al centrului motor (decât, poate, la şobolani) restul era lipsit de interes şi dispărea de îndată la periferia sa.

❑❑❑

Era de acum o apă clară, bogată în miliarde de experienţe, care progresa fără încetare spre lumină şi absolut. S-ar fi putut spune că zâmbea câteodată, într-atât amintea de păraiele de munte cu toate acele prime dimineţi de primăvară, calme şi senine, care chemau gurile însetate după un marş îndelungat. Îşi abandonă corpul gol, fără de conştiinţă, după oboseala unei zile lungi; totul i se părea liniştitor, plin de tinereţe şi de limpezime opalescentă.

❑❑❑

– Ei, René! Ai văzut cât de limpede e apa aici? La naiba, i se vede fundul!

– Mda, e ciudat. În cincisprezece ani de me-

serie n-am văzut aşa ceva...

– Mai că-mi vine să fac o baie. Ţie nu?

René, mai în vârstă decât celălalt, nu se lăsă înduplecat:

– Ei, ştii tu... Muncă şi iar muncă! Suntem plătiţi să facem curat şi să semnalăm patronului zonele care trebuie renovate. Şi apoi, e periculos. Nu te sfătuiesc să-ţi laşi echipamentul, sunt băieţi care au păţit-o pentru mai puţin de atât.

– Poate că ai dreptate. Va trebui să semnalăm locul ăsta celor de la Supravegherea Chimică.

❑❑❑

Simţise prezenţa celor două fiinţe. Intuitiv ştia că echipamentul lor stânjenitor, harnaşamentul lor barbar şi heteroclit nu le scuza cu nimic încetineala spiritului. Existau lucruri mai confuze pe care nu apucase încă să le înţeleagă prea bine. În lumina descendentă a lămpilor-torţe, El aşteptă cu răbdare primul contact adevărat.

De fapt nici René, nici tânărul său tovarăş nu semnalară stupefianta descoperire. Primul uitase; cât despre cel de-al doilea, se gândea să revină pe-acolo mai târziu şi singur, dacă se putea, pentru a-şi satisface o misterioasă nebunie. Observând îndeaproape suprafaţa, i se păruse că apa se însufleţise dintr-o dată, reflectând o imagine total necunoscută. Avusese impresia că simte o prezenţă tulbure şi totodată fascinantă. Totuşi nu-i suflase nici o vorbă lui René, care aţipise deja destul de bine în colţul său.

Jean se complăcu în a evoca legendele marinăreşti care vorbeau despre vapoare-fantomă şi despre zâne de mărgean, despre cântecele pline de armonie care chemau spiritele temerare şi le fermecau spre pieirea lor. Pieirea ori salvarea lor? Această întrebare rămase fără răspuns, căci venise prea târziu: vaporul îşi ridicase ancora, după mai multe zile, şi legenda îşi arbora pavilionul în locuri mai puţin obscure. La punctul numit „206 B" nu găsi, spre marea sa disperare, decât gunoaiele şi excrementele societăţii moderne. El, care adulmeca visul, nu întâlni decât delire intestinale şi putregaiuri tulburi unde zburdau flasce sirene destrămate şi câteva resturi din puterea păstrată în lucruri. În apele moarte colcăiau gânduri triste, cenuşii, în formă de somn veşnic. Să plonjezi în această supă era cu totul exclus. Jean crezu că visase. Îi vorbi despre asta lui René, dar fără succes.

– Ştii, nu suntem plătiţi să gândim, nu-i aşa? Oricum, eu sunt mai bătut în cap, deci...

❑❑❑

Printr-un fericit concurs de împrejurări istorice, El se zbenguia vesel în apele inteligente ale fluviului Sena, între Pont Neuf şi Pont des Arts. Se poate spune că n-avea deloc cunoştinţă de iubirea lui Jean, într-atât de necunoscute îi erau sentimentele omeneşti, ca şi existenţa celor 600 de muncitori ai Staţiei de Epurare Achéres, care tocmai intraseră în grevă pentru o primă modestă de 350 de franci pe lună. Nu era nici măcar cel mai mărunt procent din lumea mobilizată de soarta a miliarde de bacterii coprofage condamnate, în consecinţă, la foamete şi şomaj tehnic. Problema era în ce măsură dialectica dominant/dominat reieşea dintr-o analiză cu totul străină aspiraţiilor sale. În unda de două milioane de metri cubi de apă de canal putea să scalde cheiurile pe îndelete, să oglindească arcadele seculare, să învăluie trupurile înecaţilor pe care le descoperea, să străpungă ciclul zi-noapte în acelaşi fel ca şi pe cel al anotimpurilor.

De atunci, în acea perioadă a anului se văzură adesea plutind, între două ape, carcase de câini, schelete umane, chiar şi resturi mai puţin identificabile ale unor animale mai voluminoase...

❑❑❑

Totuşi, nu putea să repete experienţe identice. Deşi montase unul câte unul toate misterele acestor structuri cămoase, chiar ale celor mai complexe şi mai bine organizate, rămase încă nesătul. Tuturor le lipsea o scânteie de altceva; era ca şi cum în ele progresul se oprise iremediabil. Această ipoteză îşi găsi mai târziu confirmarea în vreme ce îl fu dată puterea de a observa structuri vii. Dar să nu anticipăm... Desigur, aceste forme evoluau, dar în sensul degradării, simplificării spre moleculă, spre atom, spre *Nimic*.

Creaturile păreau să aprecieze proximitatea elementului lichid care era mediul său. Formulă ipoteza că vizitele lor prin aceste locuri erau dependente de temperatură şi de gradul de umiditate. Creaturile rămâneau totuşi peste puterea sa de pricepere, cu excepţia celor care, prin simplificarea şi prin inerţia celor mai elaborate funcţii ale lor, apreciau un contact absolut de schimb de informaţii; dar acestea erau infinit mai puţin numeroase. Întreaga masă lichidă îi reducea câmpul de acţiune, îl întemniţa într-o permanentă întoarcere către cunoscut. Trebuia să găsească o ieşire.

❑❑❑

Trebuie spus că malurile Senei nu încurajau pe nimeni la bălăceală. Ca vechi parizieni, Cristophe şi Cécile, care hoinăreau pe chei cu câţiva amici, îşi aduceau întotdeauna apa lor. Toată lumea se stropea copios, stând în slip, în maiou sau, pur şi simplu, în pielea goală, şi toţi scoteau ţipete şi văicăreli, arătând urmele argintate de petrol sau spuma gălbuie, mai mult decât suspectă, care

evolua la doi paşi de ei.

Lungită într-o băltoacă de soare, Tania smulse câteva acorduri din chitară. Jeanne aprinse o petardă.

– Fă prostii, glumi Cécile, poate e vreun copoi prin zonă!

Jeanne răspunse, cu o figură plină de îndoială:

– M-aş mira. Poliţia nu-i niciodată acolo unde trebuie, e un lucru ştiut, dragă Cécile. Ei... da.

De fapt, escapada urma să devină sângeroasă chiar fără umbra unui chipiu. Dintr-o dată Eric începu să urle ca un porc înjunghiat. Îşi muşcă pumnii, se contorsionă pe caldarâm şi sa zbătu în toate direcţiile, stropindu-şi cu sânge prietenii complet panicaţi. Curioşii veniră în fugă. Apoi victima se întinse dintr-o dată, înţepenită. Eric nu mai avea piciorul stâng.

El primi o nouă cantitate de informaţii despre creaturi. Dar aceste date se dovediră insuficiente şi fărâmiţate când le confruntă cu cele strânse anterior de la cadavrele înecaţilor. Aceste creaturi, cu o temperatură apropiată de a sa, erau atrase de El. Totuşi, păreau să refuze contactul cu apa unde El era absent. Când îşi împinse spre mal o parte din filnţa sa, una din creaturi îi fumiză nişte date. Prea puţine însă. Dacă s-ar fi mobilizat *în întregime*, creatura i s-ar fi dăruit cu totul. Trebuia să-şi reînnoiască experienţa într-un alt punct al malului.

□□□

– Ce căldură! suflă Hubert. Te previn că, dacă treaba continuă, eu plonjez imediat în Senal se adresă el Norei, care zăcea tolănită într-un şezlong, sub crengile moi ale unei sălcii plângătoare.

Se aflau la periferia burgheză a oraşului Saint-Cloud, unde Hubert – avocat strălucit în vârstă de 36 de ani, căsătorit cu Nora şi abonat la „Valuri actuale" – îşi cumpărase o vilă pe cinste cu un parc ostentativ de întins.

Nora abandonă o clipă lectura ultimului Kundera ca să-şi prepare un *Whisky & Soda* bine frapat. Apoi auzi dintr-o dată sunetul unui plonjon, un ţipăt şi... hopl Hubert nicăieri.

Tânăra dădu peste cap whisky-ul sec şi, înotătoare emerită, plonjă aproape goală în ajutorul nenorocitului ei soţ. Rămase uimită de neobişnuita transparenţă a apei înainte să dispară cu totul în ea.

Apa era pură şi minunată. Şi albastră, mai albastră decât Marea Caralbelor sau decât apele din Noua Caledonie. Nora îl întâlni pe Hubert şi se luară de mână ca în epoca gloriosului lor început. Înainte de a-şi pierde cunoştinţa, simţiră o chemare imensă în carnea lor extaziată. Plămânii li se umplură de armonie. Nu mai aveau corp, nici creier. Intraseră în *El* şi de-acum formau un tot indisociabil. *Ei* erau *El*. Simboluri ale vieţii. Curăţaţi de balastul social.

Făcu sinteza globală a celor două creaturi. Cercetându-le istoria, după ce blocase în ele procesul ireversibil al degenerescenţei, le explorase venele, muşchii, sistemul nervos, până la cel mai mic neuron, până la cea mai infimă din mijloacele lor de celule. Le descoperea gândurile, imaginaţia, procesele neuro-chimice, hormonii, sexualitatea, reproducerea, memoria şi toată gama sentimentelor omeneşti. Scotea din genele lor bogăţia de miliarde de ani a speciei. Înţelese fenomenul vieţii şi, prin microcosmos, avu acces la noţiunile Universului şi Originii. Plecat el însuşi de la o celulă originară, progresase într-un mod cu totul diferit. Împins numai de setea de cunoaştere, fără timpl morţi, nu părăsise mediul acvatic. Înţelese, de asemenea, că el era produsul deşeurilor şi poluării oamenilor şi că, pentru a-şi continua opera, trebuia să trateze cu această rasă egoistă şi limitată. Sau, mai precis, s-o utilizeze ca pe un vector evolutiv.

Trebuia să penetreze în interiorul corpului omenesc viu, în mecanismele cele mai intime ale vieţii, pentru a le transforma. Trebuia să urce spre izvoare, în contra curentului, spre lichidul care îl scălda, spre amonte, spre izvoarele Senei...

□□□

Ceea ce şi făcu, în mai puţin de o secundă. El era acest lichid răcoros ţâşnind din stânci, El era aceste izvoare; El era creşterea subterană a apelor în munte, rezervele de apă îngheţată şi pâraiele invizibile din pântecele dealurilor. El era apa băilor termale, milioanele de litri de apă minerală puse în butelli pentru consumul oamenilor de la oraşe şi de la sate. El potolea setea bolnavilor, sportivilor, oamenilor sănătoşi şi nou-născuţilor. Dar mai ales pe cea a femeilor însărcinate. Printr-un sistem complex de schimburi vitale între mamă şi făt avu acces la făptura umană în gestaţie. Era acolo. O putea transfoma şi modela după plac, putea înscrie o evoluţie diferită în „soma" lui şi în programul său genetic.

Fecundă fetusul, impregnându-şi marca sa pentru secolele de umanitate care aveau să vină...

Traducerea:
Alina Radu

Memoria vântului

Violaine îmi întinde mâinile şi murmură: „Astăzi simt forţa vântului. Ai văzut cât de mari sunt norii? Arborele vrea să ne vorbească."

Bucuria îmi traversează fiinţa. A trecut cam multă vreme de când arborele nu ne-a mai transmis mesaje alcătuite de seva lui. Noi suntem ochii lui Angus şi sunt sigur că el ajunge să cunoască lumea cu ajutorul nostru. Dar cum putem şti dacă această creatură e atât de bătrână pe cât ne-o închipuim? A trecut atâta timp de când rătăcim pe această palmă de pământ pierdut în spaţiu.

❑❑❑

O frunză s-a desprins din arbore; se învolbură o clipă sub privirile noastre neliniştite, apoi se aşează uşor pe pământul ocru. Am fost primul care a văzut-o; mă scol şi fug să o culeg, sub privirile invidioase ale celorlalţi. Pare proaspătă şi curată. Totuşi, în mijloc, printre vinişoarele fine sunt înscrise mai multe cuvinte cu cerneală roşie. Cuvinte care se succed aleatoriu: „SOARE / MÂINI / A ARUNCA / HAZARD"

Revin lângă Violaine. Bărbaţi şi femei vin în fuga mare să afle conţinutul mesajului. În ochi le scânteiază nerăbdarea. Citesc. Dezorientaţi de aparenta absenţă a sensului, se întorc.

Timp de mai multe minute cerul se întunecă. Nori mari şi negri invadează cerul şi cufundă pământul în umbră. Frunzişul, de obicei luminos, devine ca smaraldul. Va veni o vijelie. Păsările o simt, se învârt jos în cercuri mari, apoi se îndepărtează scoţând strigăte prelungi şi ascuţite.

Gândurile îmi zboară la tânăra ghemuită lângă mine, cea pe care o iubesc. E palidă, ca de altfel noi toţi care suntem alci. Am cunoscut-o mulţumită arborelui. I-a scris numele pe o frunză, iar eu am avut norocul să o culeg. Am înţeles imediat că ne vom căsători.

❑❑❑

Aguador nu are decât un singur arbore, Angus, ale cărui rădăcini se afundă în timp. Pământul nostru e impregnat de eternitatea lui dar nimeni nu-i cunoaşte secretul. Cum de poate să-şi înscrie gândurile pe simple frunze? Ce procedeu chimic foloseşte ca să ne vorbească? Ce fel de magie se află în trunchiul lui majestuos?

Arborele e imens. Noi l-am botezat Angus. Umbra lui, care acoperă o mare parte a solului, ne invită la cules. Venim în fiecare zi să recoltăm cuvinte. Muzica lui e atât de frumoasă când îşi fâlfâie frunzele în bătaia vântului!

De câteva zile, Angus nu mai vorbeşte deloc. Nu ştiu ce tristeţe planează în atmosferă. Uneori cred că ne va dezvălui un secret. Un testament, cine ştie?

Fără îndoială că arborele ştie de Marea Carte pe care o scrlem punând cap la cap cuvintele pe care ni le dezvăluie în fiecare zi. Alfabetul lui vegetal găseşte loc destul pe suprafaţa frunzelor mari şi curate. Doar în felul acesta istoria poporului nostru îşi găseşte raţiunea de a exista.

Împreună, cugetăm vreme îndelungată la calea pe care trebuie să o apuce evenimentele viitoare. Toţi, atâţia câţi suntem, credem în arbore. În care negură a timpurilor o fi răsărit? Nimeni nu ştie. Fără îndoială, e nemuritor!

Pământul străluceşte şi adeseori ne împrumutăm ochii luminii lui, pierdută într-un vis în care au trăit străbunii noştri. Angus ne-a dezvăluit că fuseseră lumi pline cu arbori ca el, însă ne vine greu să-i credem. Cu siguranţă că şi el visează... Oare, în vis, vorbeşte despre strămoşii lui?

❑❑❑

Iarna e un anotimp crud; arborele se dezgoleşte complet. E perioada când trebuie să învăţăm să vorbim. Buzele ni se sfâşie de efortul enorm pe care trebuie să-l facem pentru a forma fragmente de cuvinte. Trebuie spus faptul că am uitat să vorbim. Buzele ni s-au lipit zi după zi, în timp ce ochii au învăţat să descifreze mesajele arborelui. Pierre e cel mai tare, în felul lui; e un poet care ştie să dea sens cuvintelor ce apar pe frunze. Numai că avem şi noi regulile noastre, iar acestea ne interzic să extrapolăm conţinutul mesajelor culese astfel. Inimile ni se trezesc la viaţă când primii muguri răsar pe trunchiul lui Angus. E sfârşitul adormirii lui; din acest lung vis unde ne fasonează realitatea

în seva-i roşie.

Vântul continuă să biciuie arborele în rafale. Vârful lui Angus se întunecă într-atât încât deodată lumea pare că se prăbuşeşte într-un vis fără sfârşit. O iau de mână pe însoţitcarea mea. Degetele i se crispează pe ale mele. Temătoare, se culcă pe sol şi-şi îndoaie braţele deasupra capului ca şi cum s-ar ruga.

Frunze se învolburează, zboară departe pentru a răspândi mesaje pe care fraţii noştri le vor citi mâine.

Violaine e mai calmă acum. Îmi zâmbeşte şi mă sărută pe buze, fericită că cel puţin mie nu mi-e frică. Palidă, ca noi toţi, culege o frunză tocmai căzută pe pământ. Pe ea, cuvântul „APOCAL..." e înscris neciteţ.

Angus este spiritul acestui pământ, vocea lui, cântecul. Oare îşi cunoaşte momentul propriei morţi? Nu mă pot resemna să cred că ar putea dispărea într-o bună zi!

O a doua frunză tocmai se freacă de piciorul meu drept. Citesc pe ea „PRELUNGILE SUSPINE ALE..." Fraza mă surprinde; pare începutul unui poem. Pierre ar putea să-i găsească un final. Dacă braţele lui Angus ar putea mişca mai tare vântul, ar fi mai multe frunze şi ne-ar scăpa de-atâta frământare. Fără îndoială, am afla adevărul despre prezenţa noastră aici.

O pasăre mare, colorată strălucitor, zboară pe deasupra capetelor noastre. A prins în cioc două frunze. Ni se întâmplă uneori să pierdem anumite mesaje, sau să ne parvină prea târziu. Dar nu disperăm niciodată. Departe, curge un mare fluviu. Oamenii care trăiesc pe malurile lui răpoase sunt prea slăbiţi ca să vină să culeagă cuvintele arborelui; ei sunt cei care strâng frunzele ce ne scapă nouă. Se spune despre ei că sunt mulţi, că buzele lor cadaverice nu pot scoate decât mici ţipete. Într-o bună zi poate vom merge şi noi la fluviu, sau înspre pământuri mai fertile. Numai că arborele ne cunoaşte visele; nu-l putem părăsi. Ochii lui morţi văd într-ai noştri.

Fiecare frunză e păstrată cu grijă, cu dragoste. Ceea ce stă scris în Carte nu poate fi schimbat. Este legea dintâi a poporului nostru. Odată ce frunza îşi găseşte locul în Marea Carte a lui Aguador, nimeni şi nimic nu poate avea pretenţia să o mişte de acolo. În felul acesta fiecare dintre noi avem o identitate. Doar poeţi ca Pierre încalcă Legea, adăugându-şi propriile cuvinte lângă cele înscrise pe frunze. Violaine şi cu mine nu le-am trădat niciodată secretul.

Cartea numără acum mai mult de o mie două sute treizeci şi trei de pagini. Ideea în sine, de a înjgheba o istorie coerentă pornind de la cuvinte adeseori fără nici un înţeles e nebunească. Dar e viaţa noastră, jocul cel mai trăznit şi cel mai serios totodată care există pe Aguador. Să nu uităm că hazardul nu există; chiar şi crezând că asamblăm cuvintele după voia noastră, acestea provin de la Angus, care nu le-a scris fără noimă.

Memoria noastră e slabă şi pentru toţi cei de pe Aguador acest lucru rămâne o enigmă. Arborele este singura legătură cu lumea pe care am părăsit-o, Pământul.

Eu am putut să-mi reconstitui aventura cu Violaine. Am petrecut zile întregi căutând cuvintele adecvate care să corespundă visurilor mele. Violaine, al cărei nume nu-l cunoşteam, mi-a apărut aşa cum cerneala roşie a cuvintelor îl scrisese pe frunzele de toamnă. Părul ei negru, ce-mi bântuia altădată visele, este astăzi real şi povestea lui o adevereşte pe a mea. Ea, de asemenea, a putut să verifice că eu eram acela despre care vorbea arborele. Întâlnirea noastră nu a fost întâmplătoare.

Vântul înteţeşte. Îmi dau seama că arborele suferă şi strigă. Prima cracă s-a şi desprins. Violaine se repede la ea. Frunzele care cad sunt intacte; pe una din ele e înscris numele meu. Mă întorc spre ea. Citesc nedumerire pe faţa ei de înger. Violaine încearcă să spună ceva, însă bâlbâielile îşi iau zborul o dată cu vântul afurisit.

Alte crăci sunt smulse din trunchiul arborelui. Una câte una, membrele lui Angus cad pe pământul care le-a văzut crescând. Pierre plânge. Lacrimile lui sunt amestecate cu stropii de ploaie aduşi de vijelie.

❑❑❑

Pământul a fost întâiul nostru lăcaş. E scris în Cartea lui Aguador. Ne născuserăm din lumina Soarelui când fecundase Pământul mamă. Soarele e tatăl nostru. Sângele ne e pal şi mersul foarte incet. Sângele nostru e albăstriu.

Oare arborele captează mesajele care cad din stele, ca un fel de receptor branşat pe frecvenţa acestei lumi necunoscute, pentru ca mai apoi să înmagazineze informaţiile într-o sevă cu proprietăţi mnezice? Nu ştiu dacă le compune sau le descompune într-un scop precis. Mă întreb de ce acest frate mai mare ne cunoaşte limba şi cum de-mi ştie numele.

Misterul se amplifică în timp ce împrejurul meu elementele se dezlănţuie. Violaine a mai culeş o frunză. În mijloc e înscris cuvântul „COPIL" Mâinile îi tremură.

Fuge înspre mine. Arborele ştie şi că e însărcinată? Ieri încă, toate aceste enigme n-aveau nici un sens; aveam încredere în Angus. Ideea că el ar putea să nu fie etern face să izbucnească în mine cea mai profundă îndoială. Nu ne-a trecut niciodată prin minte, de-a lungul generaţiilor, să ne punem întrebări asupra originii noastre şi a lumii, iar deodată, totul se schimbă în faţa torturii pe care

o aplică vijelia trunchiului lui Angus.

Cartea nu se va încheia, aşa am hotărât. Vom reînvăţa să citim, să vorbim. Să ne aducem aminte... Se pare că oamenii de altădată vorbeau şi citeau cărţi groase.

Deodată se auzi un ţipăt înfiorător. Observ trunchiul despicându-se din vârf până la bază şi strivindu-se deasupra zecilor de nenorociţi. Un maldăr de frunze acoperă solul în loc de testament.

Vine în fugă şi Violaine. Părul ei negru străluceşte în puţinul de lumină care ne înconjoară. Lividă, se aruncă în braţele mele. Pierre, aşezat pe o piatră, priveşte literele împrăştiate pe sol. Vorba arborelui se diluează.

Se scurg minute lungi, interminabile. Angus zace pe pământ în toată lungimea lui. Trunchiul lui, rupt în trei bucăţi, cu crengile împrăştiate împrejur, formează un trist tablou.

Câţiva dintre fraţii noştri au lacrimi în ochi. În ceea ce mă priveşte, cred că în sfârşit m-am vindecat de angoasa care mă subjuga cu câteva clipe mai înainte. Nu mai îmi vine să citesc pământul însângerat.

Pe cerul cu norii grei care se îndepărtează, firişoare de cer albastru îşi fac loc. La orizont, pământul se curbează, deşertic, descoperind forma sferică a planetei noastre de exil.

Alţi fraţi ai noştri strigă blestemând soarta care s-a abătut asupra Aguadorului.

Mă apropii de arbore şi mă gândesc la Carte. O poveste se termină şi nu mi se face frică. Câteva păsări piuie zburătăcind împrejurul cadavrului. Membrele lui Angus nu mai răspândesc injurii către cer; enormele lui rădăcini sunt dezgropate. Simt îndemnul să-mi înfig caninii în carnea lui umedă. Am fost legaţi de cuvintele arborelui atâta vreme... Mare preot, Angus ne cunoştea viaţa, iar noi nu-l cunoşteam deloc. Totuşi, pe Violaine o iubisem cu mult înainte ca fructele lui Angus să-mi releve numele ei...

Violaine se lipeşte şi mai tare de mine, apoi mă sărută; buzele ei au un gust ciudat. Un gust de sânge! Pe dinţi i se prelinge un lichid trandafiriu. Mă trag înapoi imediat.

Încep să înţeleg fosilizarea lentă care a avut loc împrejurul lui Angus. Tot timpul am susţinut că noi eram ochii lui. Realizez, în sfârşit, că nu era vorba de o imagine, ci de o realitate. Angus s-a hrănit, cu siguranţă, zi cu zi, din sângele nostru, secundă cu secundă din memoria noastră, ţesându-ne realitatea şi oferindu-ne în schimb cuvintele lui trunchiate, care nu erau nimic altceva decât rămăşiţele culese tot din memoria noastră. Cea violată.

Corpurile noastre rezistă mai bine intemperiilor. Nu ne mai pare rău de dispariţia arborelui. Dacă trăsnetul nu s-ar fi abătut asupra lui Angus, fără îndoială că am fi continuat să scriem cartea morţii noastre. O moarte lentă...

O iubesc pe Violaine şi nu cred că cineva mi-ar putea spune de ce. Mă întind pe solul cu reflexe aurii. Ocrul scânteiază sub miile de focuri răspândite de soarele micuţ al Aguadorului. Mă întreb dacă Pământul e constituit din reţele multiple care captează orice vibraţie, analizând organismele aflate în contact cu solul. Deodată întrevăd eventualitatea unei planete complet artificiale!

Violaine e transfigurată. Mai frumoasă ca oricând, îmi surâde în timp ce Pierre pare să aştepte să-i moară la picioare o ultimă frunză furată furtunii. Desigur, ne-am pierdut memoria, însă astăzi cunoaştem şi cauza. Uitaserăm până şi de existenţa Pământului. Strămoşii noştri prevăzuseră totul, în afara faptului că amintirile sunt atât de tenace încât bituie şi secole şi intemperii. Se gândiseră la toate, numai la fulger şi la mânia Zeilor nu.

Ce mai rămâne din Angus? Amintirea unei existenţe consacrată în întregime vânturilor... Fără îndoială, am fi devenit amnezici. Aş fi putut în fiecare zi să redescopăr imaginea figurii lui Violaine. O imagine pe care să o iubesc, o iluzie, un vis! Iar noi, rătăcitori şi vagabonzi, paiaţe în voia şi la capriciul vânturilor, am fi recompus cântecul lui Angus ca să ne dăm un sens.

❑❑❑

Ne îndreptăm spre fluviu, cu corpurile aplecate înainte, încovoiaţi de vânturile care se întârâtă din nou. Praful de ocru ne zgârâie obrajii, dar dacă oboseala nu face decât să ne încetinească mersul, ea poate să-l şi oprească. Fluviul vuieşte în depărtare şi reflexele apei şerpuieşte în oglinda cerului. Fluviu imens, transportând tone de apă. Nişte siluete se conturează în bruma matinală. Căldura e sufocantă. Vântul roşu ne învăluie pe fiecare în parte.

Violaine merge în spatele meu, purtând în pântece copilul nostru. Pierre se chinuie să fluiere o melodie pe care mai demult o cânta Angus când îşi flutura frunzele false. Începem să distingem primele figuri deformate de straturile de aer cald.

Par să ştie că venim. Câteva femei închid ochii; bărbaţii scot anevoie strigăte gâtuite, iar privirile lor parcă trec prin noi fără să ne observe. Rămân imobili, cu ochii ţintuiţi pe apa care curge la vale de-a lungul stâncilor gri. Mă apropii de un bătrân ghemuit pe sol, cu capul pe malul apei. Când îi pun mâna pe umăr, se întoarce brusc. Ochii lui au un albastru spălăcit. În priviri sclipeşte un licăr imposibil de descris care mă înspăimântă un moment. Înainte s-o ia la goană, mai pot observa o umbră ce se conturează în mijlocul irisului. Bătrânul fuge spre un alt bărbat şi ochii lor se reflectă. Îmi dau

seama că ei pot citi şi comunica astfel unul cu altul. Fluviul cară tone şi tone de imagini în fiecare secundă. Nu îndrăznesc să emit vreo ipoteză asupra naturii desenelor care apar în vârtejuri.

Ceva mai departe, un copil bea apă de fluviu din căuşul palmelor. Părul lung îl atârnă pe căpşorul plăpând. Se întoarce o clipă către mine. În ochii lui de un albastru limpede, norii se reflectă, în timp ce tot cerul pare să se fi scufundat în ei.

Cantităţi impresionante de informaţii sunt traduse de aceşti bărbaţi obligaţi zi de zi să se aplece deasupra curentului. Ştiu că înainte trăiau în jurul arborelui, că au părăsit pământul lui Angus şi că apa fluviului e pentru ei o binefacere.

Scrutez depărtarea. Izvorul se pierde între munţi. Ne-ar trebui o eternitate ca să ajungem acolo. Însă am putea să-i deviem cursul pentru a încerca să salvăm aceste creaturi aflate în voia curentului. Dar nu am dreptul să gândesc în felul ăsta, chiar dacă mă îndoiesc de realitatea Aguadorului care seamănă perfect cu un teren de studiu asupra comportamentelor...

❑❑❑

Mă întorc şi, brusc, un ţipăt îmi deformează buzele, un ţipăt ce provine din gâtul meu. La vale, pe câmpia pe care am părăsit-o, se află un arbore identic lui Angus!

❑❑❑

Violaine şi Pierre se apropie de mine. Ne privim miraţi, fără să înţelegem ceva. Oamenii fluviului sunt aproape de noi. Niciunul nu pare să fie impresionat de ceea ce am descoperit. Să fie oare ochii lor receptivi doar la imaginile ivite aleator în curentul apei? Poate că nu ne văd nici pe noi!

Ne-am hotărât să părăsim malurile fluviului de teamă să nu devenim ca îndepărtatele noastre rude.

Violaine a adus pe lume copilul nostru. E foarte palid şi nu ţipă deloc, nici nu plânge. Poate că n-are nimic de spus, sau cunoaşte deja pe de rost întreaga poveste a Cărţii!

Continuăm să mergem, să citim direct desenele de pe pielea noastră, desene ale ridurilor şi ale stigmatelor, refuzând orice informaţie gratuită. Învăţăm să citim pe buzele copilului nostru mut.

❑❑❑

Pierre şi prietena lui s-au întors să trăiască împreună cu alte perechi la baza arborelui. În depărtare vântul ia totul cu el, iar memoria noastră continuă să pulseze în interiorul fiecărui atom de pe Aguador, chiar şi în corpul copilului nostru tatuat cu desene ciudate.

❑❑❑

Privesc în noapte steaua Soare strălucind slab. Să se fi stins oare? Mă întreb şi dacă Homo Sapiens a existat cu adevărat vreodată. Nu cred.

Traducerea:
Laurenţiu Turcu

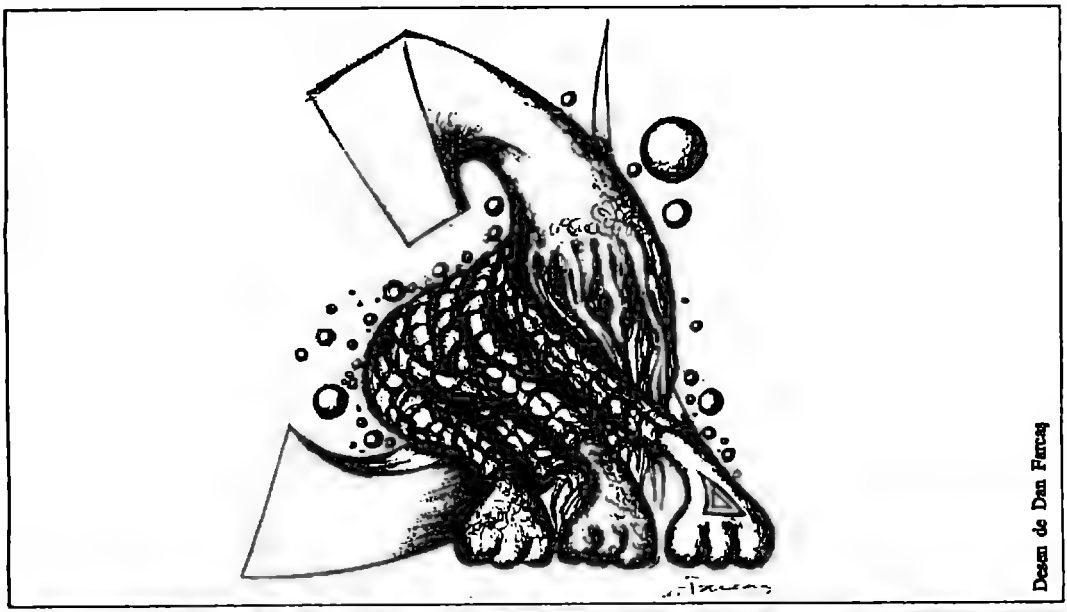

Desen de Dan Farcaş

Fulgi de zăpadă eternă

Scriitor francez născut la Havre, pe 5 martie 1971 (în zodia Peştilor, cu ascendent în Gemeni), Jérémi Sauvage a fost atras încă din adolescenţă de literatura gen *polar* şi cea *science fiction*. Este autorul a peste 20 de nuvele publicate în diverse jurnale, reviste şi antologii francofone din Franţa, Belgia şi Canada (Québec).

În numărul 538 al revistei ANTICIPAŢIA i-a apărut prima traducere în limba română, o scurtă povestire intitulată *„Manus Dei"*. Primul roman i-a fost publicat în Franţa, în 1990, *„o greşeală de tinereţe, demnă de uitat"*; cum îl califică autorul. Un al doilea roman (*Fantasy*) şi un al treilea (*Polar S-F*) vor apărea în curând la două edituri [illegible].

Jérémi Sauvage a fost între '96-'97, până când [illegible] bui să plece în armată, secretarul buletinului de informare francofon INFINI-Flash. [illegible] anul trecut a lăsat locul de redactor şef literar al fanzinului „Revue de l'Imaginaire" care apare la Rouen, lui Eric le Gloahec, pentru a trece în lumea publicaţiilor profesionale (noua revistă TENEBRES, al cărei prim număr a fost deja lansat în ianuarie '98).

Pentru această primăvară, tânărul scriitor îşi pregăteşte teza de doctorat la facultatea de Litere a Universităţii din Rouen. Va fi greu (!) având în vedere că de la începutul lunii februarie a.c. a trebuit să-şi ia în serios şi „meseria" de... tânăr tătic.

Abia deschisesem pleoapele. Corpul îmi era înţepenit, iar bătăile inimii răsunau ca un ecou stins. Am încercat să fac o mişcare. Durerile au fost atât de puternice încât am scăpat câteva lacrimi. Mă furnicau şi extremităţile membrelor, însă geamătul am reuşit să-l opresc înainte de a-mi atinge coardele vocale, tocmai când s-a aprins un bec electric. Atunci am uitat de durere ca să-i privesc strălucirea. Lumina foarte puternică îmi ardea ochii. Am început să clipesc larăşi.

Cât timp să fi stat în întuneric?

Aveam impresia că trebuia să mai rămân nemişcat până în momentul când se va produce un eveniment mecanic în spaţiul real dimprejurul meu.

Din stomac îmi urcau pe esofag un gol de aer şi câteva picături de suc gastric. Am început să tremur, însă senzaţia a trecut repede. Am auzit apoi sunete electronice. Am vrut să-mi întorc capul, să văd ce anume mă înţepa atât de usturător încât să-mi învineţească braţele, dar am realizat că întreg craniul îmi era prins într-un molton de spumă solidă. Pe lângă lumina gălbuie a becului mi se părea că vederea îmi era slăbită şi de o peliculă translucidă. În schimb, circulaţia sanguină se accelera.

Deodată, capacul recipientului unde mă aflam s-a deschis basculând înspre dreapta. Abia acum îmi simţeam corpul larăşi plin de viaţă. Mi-am amintit şi că Tata fusese cel care ne ordonase să ne închidem în acel recipient de supravieţuire. „NE ordonase?" mă mir, apoi îmi reveni memoria: „Da... *Ester*, sora mea mai mare...

Au urmat patru zgomote metalice. Am simţit dureri la încheieturile mâinilor şi picioarelor, însă puteam să le mişc: erau eliberate din chingi. M-am ridicat cu grijă, dar am rămas aşezat câteva secunde ca să-mi masez încheieturile. Vederea mi se limpezi încetul cu încetul până când am zărit clar un al doilea recipient aşezat alături de cel lângă care stăteam de când mă sculasem. Era deschis şi gol. Privind împrejur, am văzut doar pereţi de beton igrasioşi, acoperiţi de mucegai. Pe plafon erau mai multe becuri care luminau încăperea.

Mi-am scos cu grijă acele implantate în antebraţe şi am observat că tuburile de alimentare se prelungeau până la un aparat de nutriţie alimentat de un cvasiprocesor. În timp ce pe locurile înţepăturilor se formau mici picături de sânge, lichidul din tuburi se scurgea şi dispărea în solul poros... Mi-a trecut prin minte să opresc aparatul, însă hăbar nu aveam cum funcţiona. M-am ridicat fără să mă forţez şi am început să mă mişc. Articulaţiile plesneau una după alta. Apoi am observat, prin uşa întredeschisă a adăpostului, începutul unui culoar. Am încercat s-o strig pe sora mea, însă din gât nu-mi ieşeau decât sunete nearticulate. Am repetat încercarea: „Ester?" Nici un răspuns. Eram totuşi sigur că se trezise înaintea mea.

– Ester!

– Paul?

I-am auzit vocea răsunând din depărtare, de la celălalt capăt al porţii de oţel. Urechile îmi ţiuiau.

l-am auzit ecoul paşilor apropiindu-se înainte să-i pot zări silueta. Ester purta un combinezon albastru satinat identic cu al meu. Părul îi era despletit. Reflex, mi-am petrecut mâna peste creştet. Al meu era neted. Am văzut-o trecând în fugă prin golul porţii, sărindu-mi în braţe şi murmurându-mi numele. Plângea.

– Ester. Eu... Eu nu-mi amintesc prea bine ce s-a petrecut înainte de Somn. Poate tu...

Pe măsură ce vorbeam, vocea îşi recăpăta timbrul normal, iar ţiuitul din urechi dispărea. Am luat-o pe Ester în braţe şi i-am mângâiat părul blond.

– Ştii cumva unde ne aflăm? am întrebat-o în şoaptă.

– În adăpostul lui Tata.

Adăpostul lui... Desigur! Mi-am amintit ca prin vis, şi acesta pe jumătate şters, o sală mare, cu mulţi oameni care lucrau.

– Ceilalţi unde sunt?

– Nu ştiu. Am încercat să deschid poarta adăpostului, dar era prea grea pentru forţele mele. În plus, Paul, nici eu nu-mi amintesc de prea multe lucruri. Practic, de aproape nimic.

Mi-am scuturat capul. Amnezia nu putea fi totală, însă ne lipseau prea multe elemente, prea multe piese, ca la jocul de puzzle... Ester se desprinse din braţele mele zâmbind şi-mi făcu semn să o urmez. Pardoseala de beton brut îmi îngheţa tălpile. Am privit jur-împrejur.

– Ce cauţi?

– Pantofi.

– Am văzut la capătul coridorului nişte haine de blană. Normal, ar trebui să fie şi cizme.

Mă luă de mână şi mă trase după ea. Pe lângă mirosul de umezeală, în culoar am simţit şi duhoarea aerului stătut. Mă întrebam câtă vreme stătuserăm închişi în acele recipiente de supravieţuire. După o singură noapte, aerul nu putea să miroasă a stătut. Poate săptămâni, poate luni. „Chiar ani!", mă fulgeră un gând sinistru. Am simţit că şi mâna Esterei era rece.

– Acolo! am strigat.

– Ce spui?

– Am văzut ceva mişcând.

– E un animal. Poate un simplu păianjen.

Vorbise pe acelaşi ton ca mai demult, când eram copii şi ea mă liniştea dacă mă speriam. Un animal... Nu-mi aminteam de existenţa altor vietăţi. Doar de oameni. Ba da! Şi de *plante*... Mici, firave şi verzi, unduite de vânt. Şi altele mai mari, scorţoase...

– Cum se cheamă plantele acelea mari, cu tulpină tare? am întrebat-o.

– (După ce s-a gândit o clipă) Copaci...

Exact. *Copaci*. Păianjenul – dacă aşa ceva era – nici măcar nu se clinti când am ajuns în dreptul lui. Dintr-o privire mi-am dat seama că nu se asemăna cu nimic din ceea ce îmi puteam aminti. Corpul ascuns într-o cochilie se sprijinea pe zece tălpi, iar deasupra se înălţau patru tije cu globuri galbene la capete. O altă imagine mă fulgeră.

– Cum le zice animalelor acelea mici şi leneşe care-şi poartă casa în spinare?

– La ce te referi?

– Au o casă în formă de cochilie şi antene cu ochi rotunzi...

– (Iar se gândi) *Melci*.

Ester privea şi ea animalul.

– Dar ăsta nu-i un melc. Doar un păianjen neobişnuit.

Când am ajuns în faţa porţii de oţel, am observat la mijloc un fel de roată metalică asemănătoare închizătorilor de uşi blindate de la vapoare. Încă o amintire: *vapoare... Marea...*

– Uite aici, Paul! Hainele despre care ţi-am vorbit. Ai noroc, sunt şi cizme îmblănite, asortate... şubelor.

Ezitarea ei mă bucură. Nu numai eu trebuia să scormonesc prin minte pentru a găsi cuvântul adecvat. Părţi întregi din memorie parcă îmi fuseseră şterse. Îmi venea greu să vorbesc.

Ne-am îmbrăcat fără să dăm atenţie asortării hainelor.

Apoi Ester mi-a explicat că pentru a putea deschide poarta trebuia, cu siguranţă, să întoarcem roata.

– În doi s-ar putea să reuşim, adăugă.

Mâinile ni se lipiră de fierul îngheţat. Ne-au trebuit câteva minute bune ca să deştepenim mecanismul, dar apoi am putut întoarce roata fără efort. Odată deblocată, uşa se deschise de la sine şi ne-am dezechilibrat.

Decepţia a venit după aceea. Dincolo de uşă era tot un coridor. Unul întunecos. Cu pereţii curbaţi... Asta-m-a făcut să-mi amintesc că Tata amenajase adăpostul în tunelul metroului. Când am intrat, am văzut şinele ruginite. Nu ne rămânea decât să urmăm traseul până la următoarea staţie. Ester mă luă din nou de mână şi mă conduse, păşind cu atenţie, vreo două sute de metri.

La început nu mi-am dat seama dacă ochii mi se obişnuiau pe parcurs cu semiîntunericul sau dacă de la capătul tunelului ajungea până la noi lumina zilei. Când ne-am apropiat destul, am văzut într-adevăr o staţie... Mă temeam să nu dăm peste cineva. Mai bine singuri decât printre cadavre!

Pe pereţii murdari am desluşit inscripţia Place Foch. Chiar dacă staţia era luminată, cele patru tuneluri care se formau în acel loc erau tot întunecate. Poate mai existau şi alte porţi care să ne bareze drumul, dar nimic nu ne-ar fi putut împiedica să ieşim la suprafaţă.

M-am întors către Ester:

– Nu crezi că vom avea alte probleme, ajunşi afară?

– Ce fel de probleme?

– Dacă Tata a construit un adăpost, a făcut-o cu siguranţă pentru a ne proteja de ceva. Viruşi, radiaţii, mai ştiu eu ce...

– M-am gândit tot timpul la asta, dar n-avem ce face. Nu putem rămâne în subteran la infinit.

Nu m-a convins decât pe jumătate. Nici ea nu era sigură de nimic. Am continuat să mergem când, deodată, ceva trosni sub cizma mea. La fel păţi şi Ester. Când ne-am aplecat, am văzut aşchii dure şi colţuroase.

– Ce-i asta? (Mă îndoiam că-mi va răspunde).

– Oase. Ar trebui s-o luăm din loc.

Am urcat una câte una treptele unei scări foarte înclinate şi interminabile. Muşchii de la picioare mă dureau. Organismului nostru i-ar mai fi trebuit o bucată de vreme ca să se adapteze la activitate. Gâfâind, am ajuns la o altă poartă metalică, tot cu o roată, la fel ca prima. În timp ce întorceam din greu la ea, mi-au revenit în minte oasele călcate şi am realizat că, poate, unii au ales să moară decât să iasă la suprafaţă. Imediat, o broboană de sudoare mi se prelinse pe şira spinării. În sufletul meu se strecurase nesiguranţa.

Privirile ni se încrucişară. *Eşti sigur de ceea ce facem?* Roata ajunsese la capăt şi uşa se deschise.

Ne izbi un vânt glacial. Am avut o senzaţie confortabilă de uşurare când aerul de afară mi-a pătruns în plămâni. Nici urmă de efect toxic. Era curat, contrar temerilor mele. În ochii lui Ester am revăzut iubirea fraternă care ne unise întotdeauna. Am izbucnit în râs la unison şi nu ne-am mai fi oprit dacă nu ne-ar fi înecat tusea. După ce ochii ni s-au obişnuit cu lumina naturală, am făcut primii paşi. Afară.

M-au invadat emoţii din cele mai contradictorii.

Peisajul era dezolant. Un alb murdar acoperea şi pământul şi cerul. Printre fulgii de zăpadă am zărit ruinele unor clădiri. Umbrele lor contrastau cu griul ambiant, incitându-mi imaginaţia. Una mi se părea a fi un monstru, alta o fantomă sau o creatură din lumea de dincolo. Am încercat să recunosc clădirile. Ştiam că ne aflăm undeva în Place Foch, numai că perdeaua de fulgi spulberaţi de vânt era prea deasă ca să disting detaliile din umbre.

Vântul, destul de intens, aduna stratul de zăpadă murdară în grămezi informe. Din loc în loc, se iscau vârtejuri ridicând nori de fulgi în spirale. Parcă dansau în ritmul rafalelor. Picioarele ni se afundau până la genunchi în troiene. Eram deprimat. Nu auzeam nici un alt sunet în afara vuietului vântului frecându-se de ruine. Peste tot numai ruine... Nimic altceva. Ester mă strânse de mână ca şi cum mi-ar fi spus „nu trebuie să deznădăjduim". Nu mai recunoşteam nimic. Nici de numele oraşului unde trăisem înainte nu mai eram sigur. Fusese Louen..., poate Rouen? Efortul mersului prin troiene, în pantă, mă făcea să transpir.

Ester o luă înainte. M-am lăsat condus. Mi-am dat seama pe urmă că urcam pe şoseaua care ducea la gară. După vreo trei sute de metri abia ne mai mişcam. Am ajuns totuşi la enorma clădire din care acum nu mai rămăsese decât o aripă în picioare. În rest, ziduri prăbuşite, moloz... Mă gândeam că poate amintirile mele s-or fi deformat în timpul somnului.

Două coloane încadrau o poartă masivă, adică ceea ce mai rămăsese din ea. Am urcat cele câteva trepte lăsate într-o parte şi ne-am adăpostit înăuntru. Ester îşi scoase gluga, în vreme ce eu îmi descheiam haina de blană. Acoperişul era aproape întreg, doar din loc în loc zăpada pătrundea prin câteva găuri.

Străbăteam holul gării călcând printre resturi de schelete roase de cine ştie ce animale mutante. Îmi reveni în minte păianjenul...

– Ceva nu-i în regulă..., am spus îngrijorat.

Nici eu nu ştiam dacă era o constatare sau o întrebare. Eram încă aiurit de vuietul vântului şi de iureşul fulgilor.

– Da, e ceva în neregulă, mă aprobă Ester. Îţi mai aminteşti zăpada?

– Ba bine că nu! Numai că ceea ce vedem noi...

– Exact! Când ninge nu e ger.

– Dacă zici tu...

Sora mea, de mică era suspicioasă. Întotdeauna se întreba „de ce?" Pe mine nu mă interesa zăpada. Tot ce voiam, era să-l găsim pe Tata.

– Crezi c-o mai fi în viaţă, tata? am întrebat-o nesigur.

– (Ezită un moment, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele) Ştii, Paul? Cred că Tata e mort de cine ştie când. Mă gândesc chiar că lumea întreagă a pierit. Priveşte acolo, jos...

M-am uitat. Ochii mi se fixară pe o foaie de hârtie îngălbenită, acoperită pe alocuri de fulgi. Era un ziar. Prima pagină a unui cotidian foarte răspândit înainte de Adormirea noastră. Trei cuvinte imprimate cu caractere enorme, în majuscule, umpleau pagina:

„ACESTA ESTE SFÂRŞITUL"

Ziarul era datat 17 ianuarie 2009.

Refuzam să accept o asemenea soartă. Tata construise cele două recipiente de supravieţuire tocmai pentru a ne da o şansă de supravieţuire. În plus, programase deschiderea lor după o perioadă destul de lungă pentru a ne trezi într-o lume nouă, cea de după dezastru. Mi-a venit să plâng realizând situaţia absurdă în care ne aflam. Mai aveam totuşi o speranţă: să existe şi alte aparate de supravieţuire răspândite în oraş, sau altundeva. Doar dacă...

– Zăpada..., Paul. Asta nu-i zăpadă, spuse cu tristeţe Ester.

Mâinile au început să-mi tremure şi-am scăpat ziarul. I-am auzit ca prin vis afirmaţia categorică:

– Asta e cenuşă.

Traducerea:
Laurenţiu Turcu

Iubire stelară

– Aşteptaţi! Aşteptaţi, copii! spuse bunicul. Ştiu poveştl. Bineînţeles, nu-mi amintesc întotdeauna sfârşitul. Dar e sfârşitul chiar aşa de important? Sunteţi destul de mari ca să-l ghiciţi, nu-i aşa? Nu, nu, nu pleçaţi. O să vă spun o poveste de dragoste. Da, o poveste cu oameni care se iubesc.

Petit Renard a întrebat:

– Şi unde se petrece povestea ta, bunicule?

– Dincolo de stele.

Petit Renard s-a strâmbat:

– Evident! M-aş fi mirat să fie altfel. Dincolo de stele, adică nicăieri.

Bunicul a insistat:

– De ce n-ar exista „dincolo"? Aţi văzut şi voi, ca şi mine, astronavele care veneau de-acolo.

La Fouine a replicat:

– Le vedem, da, câteodată. Dar oamenii care coboară din ele nu ne vorbesc niciodată. Chiar deloc. Deci cosmonauţii pot veni de oriunde, din Lună, din Soare sau de dincolo de stele.

I-am adus plăcinta, ţigările, bretelele sale noi. Bunicul aplaudă. Şi-a fiert un ceai de ierburi şi noi am servit din decoctul lui fumegând. Petit Renard, La Fouine, Arebelle, Coeur Volant, Bildouine şi cu mine am băut şi ne-am ars măruntaiele... chicotind: bunicul se ramoleşte de-a binelea. Când nu vorbeşte despre ploaie şi timp frumos, despre mere renate şi zborul triunghiular al cocorilor, ţine să-şi aducă aminte cu orice preţ vechile legende pe care nimeni nu le mai ştie. Istorii ciudate, ca acelea cu oameni care se iubesc dincolo de stele. Dar astea îi trec prin capul lui bătrân, iar noi cam râdem de el.

Nu vrem să întârziem prea mult. Noaptea vine repede în zona oamenilor, aproape de lac. Ciorile croncăne, bufniţele ţipă, vântul suflă dinspre est şi culcă stufuI şi trestia în apa fremătătoare. Am spus:

– E târziu, bunicule. Trebuie să plecăm.

El repetă, fără s-o creadă prea mult:

– Aşteptaţi, aşteptaţi! Ştiu poveştl. O grămadă. Frumoase şi triste, lungi şi tragice. Şi... Întorceţi-vă, copii!

Drumul de la bunicul în sat e lung.

❑❑❑

Se bălăcea în noroi. Sudoarea îi ardea ochii şi o spumă albă îi murdărea colţul buzelor. Se smulse din mocirlă ajutându-se de o rădăcină noduroasă. Se târî pe mal, rostogolindu-se în cealaltă parte, şi se trânti într-o băltoacă împuţită. De nu şi-ar scăpa arma în apă! Puşca mitralieră, din metal lucios, strălucitoare în lumina lunii.

Se ridică opintit din băltoaca greţoasă şi porni din nou, grăbit. Şi ce dacă se auzea cum călca prin noroi? Să fugă! Repede!

Totuşi, nu mai auzea pocnetele exploziilor, bubuiturile armelor automate. Morţi, trebule să fie morţi cu toţii, tovarăşii lui, doborâţi ca nişte iepuri, ţinte ideale sub lumina plină; camarazii săi, zbierând de groază, de ciudă şi de durere, în inima ambuscadei, seceraţi de gloanţele trasoare, trăgând şi ei în direcţia celorlalţi când mai aveau timp. Era probabil singurul supravieţuitor. Avusese reflexul să se arunce în desiş, să facă o ultimă rostogolire până la tufele cu spini; se târâse pe sub mărăcini şi sub tirul de mitralieră, plângând ca un puşti, cu dinţii încleştaţi de furie şi neputinţă.

Şi acum această cursă istovitoare, ireală, halucinantă, cu duşmanul în ceafă, năpustindu-se după el. Ticăloşii! Ticăloşii! Tică... Se împiedică şi se prăvăli cât era de lung. Arma îi alunecă din mâinile jilave. O perdea de nori ascunse luna rânjitoare. Iar decorul dansant deveni violet. Ticăloşii! Gunoaiele! Lepădăturile! Plonjon cu paraşuta în pâlnia exploziei; sinucidere; ne-au trimis probabil special la un masacru cum nu se putea mai sigur. Terminat, sunt terminat. Pierdut în teritoriul inamic. Să nu fiu prins viu, mai ales asta să evit, căci ce fac ei cu prizonierii... Mai degrabă mi-aş descărca arma sub bărbie sau în gură. Dar întâi să fug, să fug până la ultima suflare.

Terenul foarte accidentat îl epuiză. Sărea pe deasupra trunchiurilor uscate, putrede, ocolea forme neregulate, se afunda în mlaştini. În ciuda antrenamentului intens, simţea că-şi pierde puterile. Nu tu Lună, nu tu nimic. Şi decorul, din violet, se făcu de un roşu clar. Roşu de sânge. Picurând de hemoglobină.

Leşină şi corpul inert îl căzu într-o groapă noroioasă.

❑❑❑

Se întorsese vremea friguroasă. Dimineaţa, o pojghiţă de promoroacă acoperea din nou câmpia. Marginile lacului îngheţaseră; stuful şi trestia păstrau o nemişcare hieratică ce urma să dureze luni de zile.

Îmi place mult frigul. Bunicul spune că biciuie sângele şi asta ucide microbii. Nu ştiu ce sunt microbii, dar ştiu să recunosc animalele după urmele pe care le lasă pe stratul de brumă. Când e zăpadă e şi mai uşor. Am întrebat-o pe Arabelle:

– Vii cu mine? Vom face turul capcanelor. Vor fi sigur multe animale prinse în ele.

Arabellei nu-i plac capcanele, nu-i place să vadă animalele zvârcolindu-se şi mâna grea care le doboară, dându-le lovitura de graţie. I-am tot explicat: e ca să avem ce mânca, trebuie să trăim. Îmi răspunde întotdeauna: fructele, cerealele nu-ţi ajung? Fructe! În plină iarnă. Dar azi chiar a vrut să vină cu mine. Trebuie că-i place şi ei frigul dimineţii, ceaţa care se destramă printre copaci şi soarele care se înalţă roşu-sângeriu şi tăiat, din lac. E frumos şi puţin trist. Frumos şi trist ca Arabelle. Pe care o iubesc. Cel puţin aşa cred.

În vârful dealului am pierdut o clipă ca să contemplăm spaţioportul. „Spaţioport" e un cuvânt foarte mare pentru a califica această suprafaţă plană de beton fisurat. În interstiţiile sinuoase au pătruns buruienile, uneori chiar şi mărăcinii pârliţi de suflul arzător al vântului.

Acolo e o astronavă. Una singură. De altfel nu s-au văzut niciodată două astronave în acelaşi timp. Câteodată recunoşti gigantica formă metalică. Spui: asta e alci de câteva luni. Sau: asta e una nouă. Nu se ştie ce fac navele spaţiale. Nimeni n-are nici un contact cu vizitatorii din alte părţi. Şi activitatea lor e ciudată, reglată de un ritual de neînţeles. Câteva fiinţe coboară, nu prea multe: bărbaţi, desigur, fie îmbrăcaţi cu ţesături bălţate, fie acoperiţi în întregime de combinezoane strălucitoare, cu faţa ascunsă îndărătul geamului opac al căştii. Se urcă pe nişte platforme curioase care se desfăşoară fără să atingă solul, dispar mai multe ore sau mai multe zile, revin, pleacă din nou în expediţie. În fine, astronava se înalţă în bubuituri asurzitoare şi, triumfătoare, recucereşte tăriile şi profunzimile spaţiului.

Mai interesante sunt caravanele. Vin din sud, de acolo de unde se dezvoltă manufacturile, de acolo unde mai există oraşe. Din câte se povesteşte. Poate că într-o zi voi debarca acolo. Conducătorii de caravane, cu ten oacheş, cu turbane şi cu graiul lor aspru, sunt oameni prietenoşi, sociabili, vorbăreţi. Aduc statui de obsidian, brăţări de fildeş, mirodenii parfumate sau bretele extensibile. Cumpără piei, ierburi, alifii şi butciaşele de ulei pe care le umplu şi le rostogolesc până la noi s'kimoşii din Marele Nord.

Conducătorii caravanelor şi s'kimoşii neglijează, ca toată lumea, ideea unui contact cu astronauţii. În sat nimeni nu mai ştie cine şi când a turnat betonul de pe spaţioport. Acest gen de întrebări nu ne mai pasionează de mult. Şi, cum de altfel străinii din spaţiu nu ne deranjează deloc, ca şi cum noi n-am exista, nu vedem de ce ar trebui să ne îngrijorăm de scopurile lor enigmatice. Bineînţeles, rarele nave care decolează sau aterizează şochează prin imensitatea lor, prin forma fasonată, torturată, de animale gigantice în culori ţipătoare, cu umflături greoaie. Ce pântece improbabil naşte aceste creaturi monstruoase?

Dimineaţa asta un crivăţ glaciar suflă în jurul astronauţilor tăcuţi. Nici o formă nu se preumblă prin apropierea formidabilelor labe articulate, nici o platformă nu pluteşte, ancorată de carcasa titanică.

– Nimic interesant, spune Arabelle. Ori dorm încă în monstrul de metal, ori vizitează alte regiuni. Să plecăm.

Am plecat. Soarele sângera îndelung la răsărit peste pământul îngheţat.

❑❑❑

Avu vise stranii: tablouri fabuloase ori viziuni de coşmar străluceau în capul său: în abisurile spaţiului pluteau peşti roşu-aprins, cu înotătoare fixe şi delirante, pupile protuberante, viscere atârnând. Miriapozi rigizi, cu spatele încovoiat, se târau între arhipelaguri, rotindu-se îndelung. Cochilii golite trăgeau după ele un cârd de coşciuge negre şi ermetice pe nevăzutele drumuri ale tăcerii. Lilieci diafani pluteau. Nave baroce rodeau, ronţăiau crustacee, insecte, lavă încremenită în ultimele ei convulsii; ficaţi umflaţi de ciroză, plămâni tuberculoşi cu trahee aplatizate. Nici o formă funcţională, nobilă ori simetrică. Doar arhitectură ameţită, bolnăvicioasă, purtându-şi tumorile şi guşile în infinitul împestriţat al interlunilor. Uneori monştrii se devorau între ei, împroşcau cu trăsnetul balelor lor, cu fulgerele ulcerelor lor. În abdomenul unei coleoptere se deschise o ruptură din care se scurse un puroi somptuos. Fastuoase explozii de bijuterii interstelare şi pupile albastre, sorii contemplau impasibili bătălii fără sens. Pe asteroizi dormita încâlceala oraşelor cucerite şi abandonate.

Imposibilele imagini se estompară. Apăru o alta, mai puţin violentă şi de asemenea mai veridică. Văzu un băiat şi o fată, atât de tineri încă,

alergând pe o câmpie deşertică, aproape albă. În spatele lor se ridica masa greoaie a unei astronave în aşteptare; fuziune, amalgam de peşte, scarabeu şi şobolan canceros. Gemu. Mâna lui căută patul armei. Maşinal. Şi o perdea roşie făcu să dispară băiatul şi fata încălcindu-se în cursa solitară a navelor interstelare sau în încăierările furioase de la marginea nebuloaselor atente.

❑❑❑

– Crezi că doarme?

– Poate. Sau poate a murit.

– Murit?

– Da, de frig. N-a fost prea cald pe-afară noaptea asta. Şi ce idee să te culci în groapa asta!

– Trebuie să vedem.

– Da, trebuie.

– Du-te. Tu eşti băiat.

– Bine, bine, mă duc.

Am alunecat până în fundul gropii. Nu, nu era mort. Ciudat de istovit, de acord, dar mort nu. Încă respira. Aburul răsuflării lui era atât de vaporos, atât de uşor, că de sus nu-l remarcasem. Am strigat la Arabelle:

– Du-te după ajutor! Repede! Adu băieţii din sat cu frânghii şi o targă.

A plecat imediat.

Avusesem norocul să-l reperez în fundul şanţului, în mijlocul ramurilor rupte şi al frunzelor moarte: purta o haină ciudată, un fel de ţinută de camuflaj, cu pantalon şi haină pestriţe, stropite ca blana pisicilor sălbatice. Lângă el un obiect metalic lunguieţ şi o cască, dar fără geam de protecţie. Nu era ca o

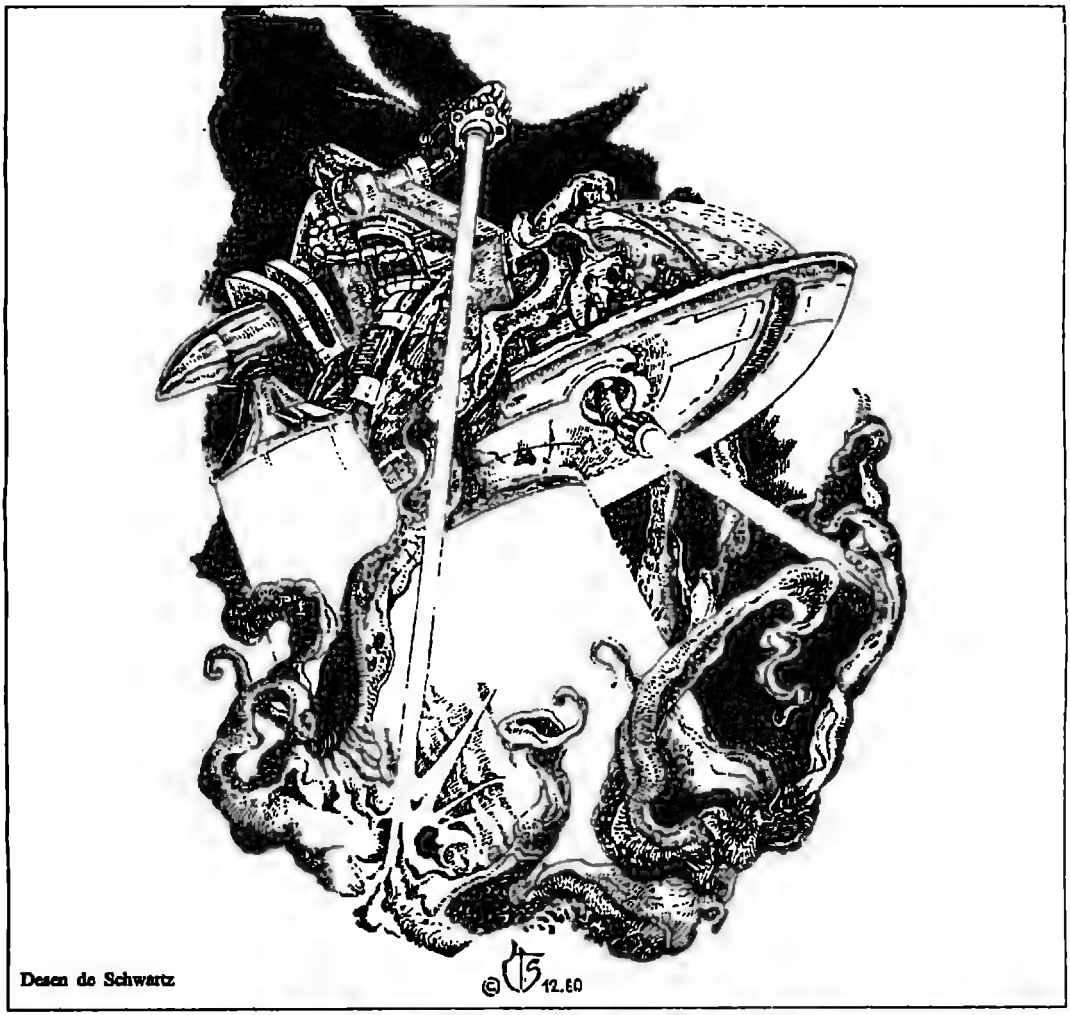

Desen de Schwartz

cască de astronaut. L-am scuturat; a gemut, apoi a deschis ochii. Doi ochi albaştri, de un albastru intens şi dureros. Mai târziu a început să ningă.

❑❑❑

În sat se produse o dezordine afurisită. Necunoscutul a fost culcat într-o cameră a casei comunale, la etaj, deasupra sălii de reuniuni. Domnul Pitch, medic şi conducător al satului a declarat că „bolnavului" îi trebuiau câteva zile de odihnă, că nu trebuia să-l deranjăm ca să-i punem întrebări nedorite, că vom şti destul de curând de unde venea.

În fiecare seară tot satul se reunea în sala mare a casei comunale. Femeile tricotau, bărbaţii reparau capcanele, bătrânii împleteau coşuri. Câteodată se trăgeau mesele şi scaunele, se scoteau viori, tamburine şi fluiere, se cânta şi se dansa. De asemenea, se spuneau poveşti. Bineînţeles, nimeni nu ştia poveşti atât de vechi ca bunicul, care trăia singur, mai la nord, la marginea lacului; dar bunicul avea tendinţa să uite sfârşitul poveştilor sale, mai ales ale celor de dragoste, ca aceea care cică s-ar fi petrecut dincolo de stele.

În acea seară se făcea minimum de zgomot posibil. Din cauza bolnavului. Arabelle se lungise într-un colţ, pe burtă; desena cu creta pe o tăbliţă peisaje imaginare. Eu sculptam într-o bucată de lemn chipul dulce al Arabellei. De acord, nu semăna încă prea bine, dar în curând...

Toată lumea a tăcut când a intrat el. Coborâse fără zgomot. Era pentru prima dată când bolnavul nostru se scula. Era înalt, bine făcut, chiar dacă era încă marcat de încercările pe care trebuise să le îndure. Cu ochii holbaţi, contempla încăperea fără să înţeleagă. Spuse:

– Unde sunt? Cine sunteţi?

Avea un accent curios. Mai întrebă:

– Unde sunt tovarăşii mei? Şi războiul? Duşmanii? Cine a câştigat? Unde ne aflăm?

Noi am rămas cu gurile căscate. Război? Ce cuvânt ciudat! Duşmani? Adevărat, era încă foarte bolnav. Domnul Pitch se grăbi spre el. Arabelle îşi părăsi creta. Pe faţa ei fermecătoare citeam o expresie de nedefinit. Şi în stomacul meu o crispare dezagreabilă pe care n-o mai încercasem încă.

❑❑❑

– Spune, bunicule, ce e războiul?

Are curaj Petit Renard să pună atât de direct întrebări necuviincioase. Eu n-aş fi îndrăznit. Bunicul a trebuit să-şi lase pipa.

– Războiul? Unde aţi auzit voi cuvântul ăsta?

Am strigat în cor:

– Străinul! Străinul!

Arabelle a roşit. Eu am suspinat. Bildouine roşcata continuă:

– Da, a venit dintr-o lume unde e război. Asta a povestit. A vorbit de „paraşutare", de „ambuscadă", de „duşmani"; am reţinut bine cuvintele.

Bunicul şi-a încreţit sprâncenele:

– Şi ce-a mai zis?

– N-am înţeles tot. Ce e sigur e că n-a văzut niciodată o astronavă. Ce figură a făcut pe spaţioport! Voia să intre în navă ca să vorbească cu ocupanţii ei. Ce idee caraghioasă! Despre astronauţii din spaţiu, despre noi, despre cilivizaţia noastră.

– Civilizaţiei o corectă Petit Renard.

– Bine, bine, făcu bunicul, şi apoi?

– Bun... a fost surprins. A spus aşa: trăiţi într-adevăr izolaţi între voi, cu câmpurile şi turmele voastre? Celor care vin cu rachetele nu le puneţi deci niciodată vreo întrebare? Şi caravanele din sud? Şi oamenii din nord? A pus fără încetare o groază de întrebări. Se plimbă peste tot foarte agitat, mai ales pe spaţioport, chiar dacă oamenii din spaţiu par să se fi volatilizat. Şi e îmbrăcat ciudat: ţinută de camuflej cu buzunare mari. Are o mitralieră.

– O puşcă mitralieră. De asta sunt sigur, nu e o simplă mitralieră.

– Tu ştii întotdeauna mai bine decât ceilalţi, Petit Renard. Deci de unde e străinul?

– Din lumea soldaţilor.

– Şi unde-i lumea asta?

– Vezi, despre asta nu mei ştii.

Bunicul interveni:

– Încetaţi cu ciondăneala. Bine, are o armă care se cheamă puşcă-mitralieră. Şi mai ce?

– „Cartuşe" sau „muniţie"!

– Un pumnal!

– „Grenade"!

– O cască!

– Şi e solid omul!

– Are 22 de ani, aşa a spus.

– Şi e frumos, murmură Arabelle.

Ceilalţi or fi auzit-o?

Petit Renard reluă:

– Deci, bunicule, ce e războiul?

Tăcere. Lungă şi apăsătoare. Şi răspunsul brutal:

– Războiul e atunci când oamenii se ucid unii pe alţii.

Am holbat ochii. Am rămas cu gurile căscate, fără să înţelegem. Se ucid unii pe alţii? În sfârşit am reuşit să întreb:

– Dar de ce?

– Pentru că înnebunesc.

– Înnebunesc? întrebă Arabelle. Deci străinul e nebun?

Bunicul n-a mai spus nimic. Se posomorâse şi noi înţeleserăm că aici era vorba de probleme grave, pe care nu trebuie să le răscolim, despre care nu trebuie mai ales să vorbim.

❑❑❑

Am 16 ani. Arabelle are 15. Petit Renard 13.

Arabelle e frumoasă. Pur şi simplu. Michael (aşa îl cheamă pe străin) trebuie să fie şi el frumos. În fine, aşa a spus Arabelle. Şi alţi câţiva. Arabelle şi Michael discută adesea unul cu altul, într-un colţ al sălii mari sau lângă spaţioport. Ori în apropierea stânei. „Soldatul" are întotdeauna o armă la el. Fără îndoială ca să pară mai interesant. Într-o zi am să-i fur arma.

❑❑❑

Am ţipat foarte tare, ridicând braţele. Platforma a încetinit. S-a oprit chiar în faţa mea. Am arătat arma. Am spus: puşcă-mitralieră. Am adăugat: e a soldatului. Unul din cei doi bărbaţi de pe platformă a sărit pe pământul îngheţat, a luat obiectul greu şi rece. A purtat o discuţie însufleţită cu tovarăşul său, într-o limbă ininteligibilă. Celălalt a coborât şi el. Apoi, cu dificultate, străinii, neexprimându-se niciodată în limba noastră, au întrebat:

– Soldatul a venit singur?

– Da, da, e singur.

– Bine, mulţumesc că ne-ai prevenit. Vom fi atenţi. Ca alţi soldaţi să nu vină. Ei n-au ce să caute aici. Ei sunt trecutul. Înţelegi? Trecutul, războiul. Da, astăzi un accident. Un regretabil accident. Fără îndoială greşeala noastră. Experienţa ratată, o lacună poate... distorsiune temporală... paradox? Vom studia asta.

Am păstrat arma.

❑❑❑

Michael s-a înroşit de mânie. Era furios şi necăjit că a fost jefuit în timpul somnului. Când a aflat că le-am arătat cosmonauţilor arma, a alergat la spaţioport şi a strigat în faţa navei. Dar nu i-a răspuns nimeni. Ca şi cum racheta n-ar fi fost decât o gigantică insectă moartă, pietrificată. Seara, Arabelle l-a consolat. A intrat cu Michael în stână. Poarta grea a pocnit în urma lor. Părinţii Arabellei n-au văzut, ori n-au vrut să vadă nimic. Eu, unul, n-am părinţi: conducătorii caravanelor de cămile m-au adus aici când eram mic de tot, împreună cu statuetele, ţesăturile şi beretele lor. Nu-mi amintesc mai mult.

Noaptea m-am strecurat în stână. Am tatonat prudent prin întuneric. Am înhăţat centironul greu. Am scos pumnalul. Michael sforăia. Arabelle se dusese acasă, la părinţi. În stână mirosul de animal era cald şi puternic.

❑❑❑

Apoi am plecat singur la bunicul, în casa lui de pe malul lacului. A fost surprins de vizita mea neaşteptată, mai ales din cauza sacului care-mi încovoia spatele.

– Mergi la s'kimoşi? În plină iarnă? Şi aşa de dimineaţă?

– Nu, nu! Voi pleca spre est.

– Dar nimeni nu ştie ce e în est. În afară poate de astronauţi.

– E adevărat.

– Vei lipsi mult?

– Foarte mult.

Mi-a umplut un bol cu ceai de-al lui.

– Din cauza Arabellei?

– Şi soldatul?

– Soldatul e un accident, o eroare. Dar de-acum înainte oamenii din spaţiu vor veghea. Aşa au spus.

– Nu, noi trebuie să fim primii care să veghem.

– Deocamdată nu mai e nici un soldat în sat. Problema e rezolvată. Pentru moment.

Bunicul a oftat.

– Înţeleg.

Şi-a îndesat pipa.

– Am înnebunit, bunicule, aşa-i?

– Poate... Nu mai ştiu.

A tras câteva fumuri. Am întrebat:

– Îmi spui povestea ta? Povestea cu oamenii care se iubesc dincolo de stele.

El deveni subit şi mai bătrân decât era.

– Nu-mi mai amintesc nici începutul. Şi poate că dincolo de stele nu-i decât război, nave în formă de scarabeu, de peşte ori de cochilie, care se aruncă una asupra celeilalte.

– E departe de aici până dincolo?

– Distanţa e poate mai puţin lungă decât cea care-i separă pe soldaţi de oamenii care se iubesc.

N-am înţeles prea bine. Dar nu-i nimic.

Plecând, am lăsat pe masă un pumnal însângerat. Acolo unde mă duc n-o să am nevoie de el. Cel puţin aşa sper.

Traducerea:
Alina Radu

Călători fără memorie

Editor, critic, istoric, traducător, antologist și, de la sine înțeles, autor, bordelezul **Francis Valéry** este una din personalitățile de prim plan ale SF-ului francez. A publicat numeroase nuvele, pentru două dintre ele obținând Prix Rosny Aîné, [illegible] mai multe romane: *L'Arche des Reveurs* este cel mai cunoscut și apreciat. A fost directorul mai multor fanzine și reviste, printre care *Cyber Dreams* (împreună cu Sylvie Denis) și seria *Les Guides du téléfan*.

Particulele de limonit sclipitor pe care vântul le purta cu el încă din ajun alunecau printre dune în adieri ușoare, descoperind orizontul de podoaba-i sângerândă ca să-l îmbrace într-o broderie cu nuanțe de culoarea cămii proaspete de somon.

Zile în șir, un vânt glacial măturase canioanele îndepărtate smulgând bucăți de toate mărimile din stânci, proiectându-le peste generatoarele sprijinite de perete. Vântul se repezise în gurile avide ale capotorilor, elicele metalice ale acestora fărâmițându-l pe loc în aşchii sângerânde.

Pe zidul nu prea înalt, ce delimitează bazinele de alge purpurii, Ființa Nisipurilor înainta...

Îi puteau bănui silueta plăpândă sub toga lungă confecționată din stofă, cu un oval decupat, prin care îi ieșea capul; pulpanele largi ale țesăturii cădeau până pe picioare, susținute în dreptul taliei de inele de metal. Veșmântul acesta sumar era suficient pentru a-i proteja corpul de praf și de vânt, în timp ce părăsea valea ca să rătăcească, solitar, printre dunele colbuite.

Auzi un murmur în depărtare și se întoarse. Sferele portocalii se apropiau abia atingând algele fremătătoare...

Pe zidul din piatră roșie Ființa Nisipurilor se așeză pe vine...

Mai multe sfere se desprinseră de grupul principal: acum putea să le capteze gândurile, pe unele dintre ele chiar să le recunoască și să le adreseze un salut amical. Strânse sub el pulpana din spate a togii, protejându-se astfel de piatra rece și zgrunțuroasă. Fără să se grăbească, își desfăcu picioarele lungi și goale, apoi se sprijini de zid.

„Bună ziua, John", emise cea mai apropiată creatură.

– Bună ziua, Agil, răspunse Ființa Nisipurilor, dându-și drumul să alunece de-a lungul peretelui.

Își regăsi echilibrul și porni către marginea bazinului unde plutea Agil. Alte trei sfere călătoare se opriră lângă el; John îl recunoscu pe Firicel, mânuitorul de marionete al castelului de nisip și pe Zbor, unul din copiii de la orfelinat. Ultimul Călător era fără memorie.

– Bună ziua, Firicel. Salut, Zbor.

Pelicula diafană care învelea corpurile creaturilor tremură, deși nu sufla nici o boare de vânt. John se întoarse către Călătorul fără memorie.

– Fii binevenit, îi spuse.

Apoi se așeză pe nisip, lângă bazinul unde pluteau sferele și scormoni cât putu de adânc în memoria lui, acolo unde supraviețuia Memoria Originilor: Terra... Planeta mamă, pe care n-ar fi putut supraviețui cu corpul lui programat să reziste frigului intens și atmosferei rarefiate, conceput pentru a se deplasa pe suprafața unei lumi unde gravitația era atât de mică.

John exploră îndelung labirintul amintirilor; atunci când reuși să reconstituie un nou personaj, întinse brațele spre bazin, formând cu palmele deschise un receptacul de mărimea unei sfere.

Răspunzând chemării nerostite a Ființei Nisipurilor, Călătorul fără memorie se ridică tremurând și veni să se cuibărească în scobitură.

– Tu vei fi Flora...

❑❑❑

Flora își amintea de dimineți proaspete și luminoase. De lacuri calme unde șerpuiau umbrele înșelătoare ale crapilor.

Rezemată de trunchiurile netede ale arinilor, alunecă încet în iarba umedă unde rămase întinsă, cu ochii închiși, așteptând ca prezența ei să nu mai fie resimțită ca un semn de pericol. Atunci, păsările ascunse printre ramuri piuiră o dată, apoi a doua oară și mai lung, parcă ar fi întrebat: Ești acolo? Acolo ești? Însă Flora nu se mișca, respirând cât putea de încet, până când păsările, încredințate,

începură să cânte iarăşi.

La un moment dat îndrăzni chiar să întredeschidă o pleoapă, căutând să observe cu coada ochiului zborul şovăitor al libelulelor sau ţopăitul neobişnuit al lăcustelor.

Un şir de furnici, în căutare de hrană, urca pe tulpina unei flori de păpădie, galbenă ca soarele, însă cu o coroană mai mare decât a lui. Era atât de aproape...

„Eu voi fi Flora" gândi Călătorul, recunoscător...

– Vei avea nevoie de apă, spuse John. De multă apă.

Cu secole înainte, când Terrienii instalaseră primele baze marţiene, ştiau că prioritatea lor esenţială era să găsească apă în cantitate inepuizabilă.

Climatul aspru al planetei şi atmosfera ei rarefiată nu permitea acestui element vital să existe în stare lichidă la suprafaţă. Calotele polare – un amestec de gheaţă murdară cu gaz carbonic îngheţat – înaintau spre ecuator cu câteva sute de kilometri pe timp de iarnă. La venirea verii se topeau parţial, însă presiunea prea slabă făcea ca apa eliberată să se evapore chiar în clipa următoare.

Totuşi, la câteva sute de metri sub roca oxidată, argila – îngheţată şi ea – ce ajungea la grosimi de câte trei kilometri pe alocuri, reţinuse enorme cantităţi de apă. Imense lacuri subterane erau îngropate în adâncurile subsolului planetei. Dificultatea consta în a ajunge la ele...

„Ceea ce oamenii n-au reuşit să construiască, o vor face Călătorii, John. Pentru tine şi în amintirea Terrei."

„Agil are dreptate, gândi Firicel. Va veni o zi când lumea aceasta va fi acoperită de apele unor mări purtătoare de viaţă şi pline de peşti. Atunci vom fi cu miile întinşi pe ţărmuri, născuţi aici, pe această lume pe care o iubeşti, John."

„Pe care şi noi o iubim", gândi Agil.

– Dar nu vom avea niciodată destulă apă! Chiar dacă vântul s-ar dezlănţui şi turbinele ar funcţiona la regimul lor maxim, staţiile de pompare n-ar putea aduce la suprafaţă decât câteva sute de litri de apă pe zi...

„În curând vom crea torenţi rapizi ce se vor transforma în râuri graţioase, în fluvii impunătoare care vor alimenta oceanele calme..."

„Atunci Candor Chasma va reînvia."

Pe vremuri, sondele automate exploraseră o vastă regiune botezată Candor Chasma, teren alcătuit dintr-o vastă reţea de canioane sinuoase care se întinde pe o suprafaţă de vreo cinci mii de kilometri pătraţi. Fiind în imediata apropiere a ecuatorului, era locul cel mai puţin friguros de pe planetă şi constituia, totodată, amplasamentul ideal pentru instalarea viitoarelor staţii de recuperare; chiar deasupra, la mii de kilometri de la suprafaţă, captatorii solari urmau să fie plasaţi pe o orbită sincronă unde să-şi desfacă aripile fragile. Produsă din abundenţă, electricitatea ar fi fost transformată în microunde dirijate în fascicule spre sol.

Colonia umană se instalase în inima unei văi largi de două sute de kilometri, înconjurată de munţi înalţi şi de strâmtori pe unde pătrundeau vânturi violente, numai bune să furnizeze generatoarelor energie suficientă.

Containere sub presiune fură implantate în nisip o dată cu mai multe conuri de aluminiu dirijate astfel încât să aspire puţinii vapori de apă din atmosferă...

Fiinţa Nisipurilor continua s-o evoce pe Flora, fetiţa pe care n-o cunoscuse, dar despre care ştia tot.

De secole, John bătea în lung şi-n lat ţărmurile uitate de pe Marte, singur, unic fruct al unei serii de manipulaţii genetice chiar prea bine reuşite...

Deoarece Terrienii nu se puteau adapta acestei lumi ostile şi pentru că tentativele de terraformare se soldaseră cu eşecuri, au hotărât să „fabrice" Marţieni!

John era primul: o genială intervenţie efectuată pornind de la celule umane modificate, alterate senzorial; prototip al unei noi umanităţi pe care colonizatorii sperau să o realizeze la scară mare în laboratoarele de pe Marte – înainte ca aceasta să fie în măsură să se autoreproducă.

Numai că Terrienii n-au avut timpul necesar să-i ofere lui John fraţii pe care-i aştepta... şi din Candor Chasma nu mai erau acum decât ruine...

Ruine derizorii...

Noaptea veni pe neaşteptate, rece şi brutală. În această lume cu atmosferă rarefiată, întunericul se lăsa brusc, fără treceri. Era ora când Călătorii părăseau Fiinţa Nisipurilor, lăsând-o să-şi înfrunte amintirile şi spectrul Terrei.

În timp ce sferele se îndepărtau, omul Nisipurilor se întoarse şi ridică ochii spre cerul înstelat. Unul dintre minusculii sateliţi naturali îşi continua rotaţia rapidă, tulburând pentru o clipă aparenta imobilitate a astrelor îndepărtate.

O briză uşoară se strecura printre cocoaşele dunelor. Se prelingea de-a lungul pantelor mătăsoase ajungând până la valea ai cărei pereţi îi mângâia cu gingăşie. Prafurile de argilă saturate cu limonită alcătuiau scurte vârtejuri în vârfurile muncelelor mişcătoare, înainte de-a se destrăma în lumina razantă. Fenomenul semăna cu o ploaie fină de toamnă, tulburată din loc în loc de rotocoalele unei brume translucide.

John zări două sfere plutind deasupra bazinelor.

□□□

Firicel trăise în vârful turnului unui castel de nisip de pe liziera oceanului. Un castel construit de copii, într-o dimineaţă, tocmai în locul unde valurile celor mai înalte maree se prefac în spumă.

În fiecare seară, când vântul nu era prea rece, Firicel se aşeza cu coatele pe pervazul singurei ferestre şi privea cum soarele dispare în depărtări. Aştepta răbdător momentul când linia care desparte apele-umbre, tărcate de reflexe schimbătoare, nu se mai distingea de cerul înstelat. Atunci, deschidea lada de lemn lăcuit unde-şi ţinea marionetele şi cobora interminabila scară, abia atingând cu degetele cochiliile încrustate în pereţii sfărâmicioşi ai edificiului.

Se aşeza dincolo de ziduri, în faţa unor copii instalaţi în semicerc.

Începea spectacolul.

Firicel era cel mai talentat dintre marionetişti. Între degetele lui lungi şi subţiri, sforicelele invizibile animau personaje dintre cele mai bizare: elfi mitologici cu urechi lungi şi ascuţite începeau un complicat balet, fugind unul în spatele celuilalt pentru a înhăţa cu mâinile lor minuscule tufele de pene multicolore fixate pe vârfurile ascuţite ale unor imense bonete! Fluturi îmbrăcaţi în costume sumare, stingheriţi de valize şi de umbrele negre, încercau să-şi dea un aer important, ca şi cum ar fi fost regi ai Înaltelor Finanţe. Dar, de fiecare dată când inspirau ceva mai adânc, nasturii redingotelor lor plesneau în bucăţi ca nişte pastile de zahăr! Îşi pierdeau şepcile şi se împiedicau în aripile prea lungi! În acest timp, copiii râdeau bucuroşi şi strigau atât de tare încât chiar stelele păreau să fie perturbate de la traiectoria lor monotonă.

În alte nopţi, dădea viaţă unor armate de magicieni în plină cavalcadă după licorni îndărătnici care nu se sfiau să doboare din şei călăreţii imprudenţi. De asemenea, se amuzau făcând să danseze numeroase grupuri de iepuri cu blănuri albastre, verzi ori portocalii. De fiecare dată, cel puţin pe unul – pe cel mai greoi sau pe cel mai tânăr – îl făcea să cadă pe spate, spatele lui din pluş, şi să arunce false priviri mânioase copiilor care exultau de fericire.

Zbor trăise într-un hotel amplasat pe vârful celei mai înalte dune. Un hotel abandonat, uitat. În realitate era vorba de un orfelinat – Zbor ştia asta, dar îi plăcea să şi-l închipuie aşa, ca fiind un hotel adevărat.

Seara, când ploaia se mai domolea, deschidea una din ferestre şi privea păsările rătăcind pe cerul înnourat şi apăsător. Aştepta cu răbdare până când zborul lor se destrăma, până când una dintre ele, epuizată, se prăbuşea pe nisipul umed. Atunci se îmbrăca repede, lua lanterna din ascunzătoarea de sub pat şi se furişa de-a lungul coridoarelor pustii. Doar vântul rece care se izbea de ferestrele cu geamurile sparte îi atingea faţa îmbujorată.

Urmând pata de lumină galbenă a lanternei, străbătea dunele în căutarea păsării moarte. Când o găsea, o îngropa în nisip şi înfigea în acel loc o ramură de tamarix. În felul acesta, după ce necrofagii îşi vor fi terminat treaba, putea să regăsească uşor scheletul delicat al păsării, apoi să-l reconstituie cu grijă, să-l lăcuiască şi să-l pună alături de celelalte din colecţia lui...

❑❑❑

Firicel şi Zbor ascultau cuminţi poveştile improvizate de John, ajunse în memoria lui genetică din cele o mie şi una de amintiri ale marionetistului de nisip şi ale orfanului care visa să fie pasăre.

„Eu sunt Firicel", emitea fără încetare unul dintre Călători, în vreme ce celălalt gândea: „Iar eu sunt Zbor"

Mai era şi Flacără, pe care John nu-l mai zărise de câteva zile (fără importanţă... Mai devreme sau mai târziu, tot ar fi revenit să se înfrupte din victoriile ce i le inventa Fiinţa Nisipurilor).

Apoi Lumină, care ştia cum să facă să zboare imensele dirijabile umflate cu helium, aparate ce-i amuzaseră întotdeauna pe Terrieni când le urmăreau cu privirea cum brăzdează cerul, purtate în voia curenţilor aerieni.

Şi încă... zeci de alţi Călători fără memorie cărora Fiinţa Nisipurilor le grefase amintiri şi vise...

Lui John îi plăcea să-şi amintească ziua aceea când zărise, dincolo de cerul lui Marte, dâra de foc a Călătorilor părăsind într-un lung convoi inima cometei venite de la marginile sistemului solar. Erau sute de steluţe vii alunecând pe un tobogan imaginar, cârd de licurici veniţi să însămânţeze o lume unde nu mai supravieţuia, printre mormintele creatorilor lui, decât Omul Nisipurilor...

Pe zidul care delimita culturile de alge purpurii, tremurând la atingerea brizei şi degajând în atmosferă miliarde de minuscule molecule de oxigen, John se aşeză pe vine...

Flacără, Lumină şi Burniţă... Firicel, Flora şi Agil, Zbor şi toţi ceilalţi veniseră să-l caute pentru ultima oară.

– Voi muri? îi întrebă John.

„Să mori?"

– Da, să mor. Să dispar... Corpul pe care mi l-au dat nu va rezista...

„Eu sunt Flora şi, totodată, John...", răspunse Călătorul.

„Eu sunt Zbor şi, la fel, John", spuse un altul...

Toţi îi spuseră că sunt şi Ei şi El în acelaşi timp.

Imediat Călătorii se împrăştiară dincolo de algele purpurii. Unii se aşezară pe dunele din apropiere, ce înconjurau colonia, în timp ce alţii suiau pantele colinelor şi escaladau munţii fără să le pese de crestele stâncilor, de spărturile din rocă, de coastele şi de faliile cu margini erodate de vânt.

Aşezat pe zidul din piatră roşie, John rămase imobil...

Călătorii se apucară să cânte foşnetul frunzelor în adierea vântului, murmurul de râuri ce se preling printre maluri râpoase şi reci, sunetul valurilor prinse în golfurile de recifi coralieni.

Una din sfere începu să palpite cu regularitate. Fiinţa Nisipurilor îşi imagină inima bătându-i puternic, gata să se spargă sub fina membrană striată cu dungi verzi, albastre, aurii şi de culoarea sidefului. Se umfla, se întindea, fragilă, transparentă...

„Eu sunt Firicel!"

Călătorul emise gândul cu atâta forţă încât John crezu că aude bubuit de valuri care se sparg de meterezele crenelate ale unui imens castel de nisip!

„Eu sunt Firicel!", strigă Călătorul.

Apoi sfera, umplută ochi de lumină, explodă în tăcere eliberând jerbe de spumă albă. Acestea se preschimbară în apă, iar apa începu să curgă din munte formând un torent care nu se mai sfârşea. Se deversa în vale, inundând primele bazine, smulgând algele purpurii care dansau pe crestele valurilor.

De acolo, de sus, de pe munte, Firicel contempla oceanul ce se forma la Sud de Candor Chasma...

„Eu sunt Flora", spuse apoi un alt Călător, ajuns pe ţărmul albăstriu.

Atunci, iarba începu să crească, verde şi strălucitoare, acoperind taluzurile umede, înfigându-şi adânc rădăcinile în nisipul care devenea pământ.

„Eu sunt Flora", repetă, apropiindu-se de lac.

Mângâie trunchiul neted al unui arin, se lipi o clipă de el, încercând să zărească păsările ascunse printre ramuri. La urmă se întinse pe solul acoperit cu flori de culoarea soarelui.

O libelulă ţâşni dintr-un mănunchi de stuf şi se puse pe frunza largă a unui nufăr.

„Eu sunt Zbor", spuse copilul.

Din palmele lui fluturară zeci de păsări cu aripile larg deschise, care se înălţau în cerul albastru.

– Eu sunt Agil! strigă cineva de pe vârful unei coline înverzite.

– Eu sunt Flacără!

– Eu sunt Burniţă!

– Eu sunt Agil!

Pe zidul de care apa oceanului se strivea, Fiinţa Nisipurilor, ghemuită, simţea aerul mult prea puternic al Terrei pătrunzându-i dureros în plămâni; cerul sclipitor îl obliga să-şi ţină ochii închişi; vântul din larg îi umfla poalele togii, ca şi cum imense aripi ar fi încercat să scape de acolo.

Chiar înainte ca inima să înceteze să-i bată, auzi scrâşnetul nisipului fin sub paşii copiilor care se apropiau de el murmurând:

„Eu sunt John, eu sunt John, eu sunt John...

Traducerea:
Laurenţiu Turcu

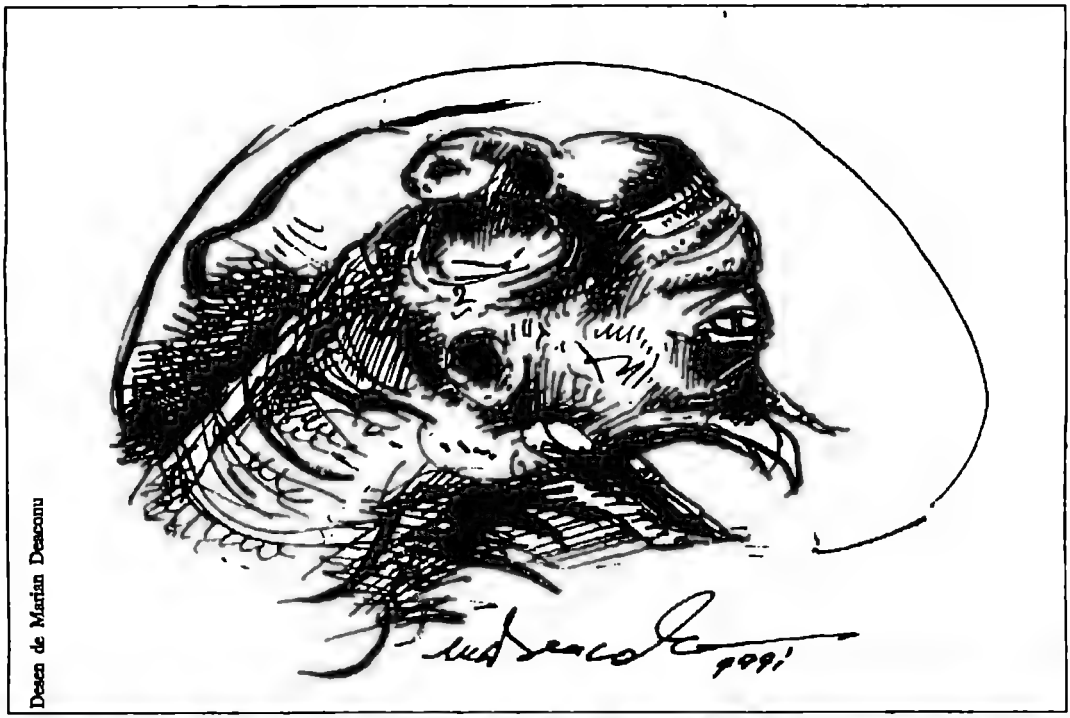

Desen de Marian Deaconu

Lividă-ți este pielea, roșie privirea

S-a născut în 1960 la Bab-el-Oued, celebrul cartier popular al orașului Alger care a ajuns aproape un mit, mai ales în perioada de dinainte de război și din timpul „războiului pentru Algeria". Întâlnirea cu Michel Jeury, care în acele vremuri era capul de afiș al Science-Fiction-ului francez, a fost capitală pentru tânărul Wagner. A obținut de trei ori premiul *Rosny Aîné*, una din principalele recompense decernate scriitorilor de SF francofoni. Wagner este autorul unui ciclu foarte alert și captivant, „Les Futurs Mysteres de Paris" apărut la editura FLEUVE NOIR („La Balle du néant", „Les Ravisseurs Quantiques", „L'Odyssée de l'Espèce" și un al patrulea volum care va apărea în curând la aceeași editură).

Totodată, este responsabilul rubricii SF la CASUS BELLI și vocalist al grupului Brain Damage. Nuvela de față, contrar aparențelor și referirii din text, nu i-a fost inspirată autorului de „lupul cel rău" din basmul „Cei trei purcelușI", ci de denumirea străzii unde locuiește: *rue du Loup Pendu* (strada Lupului Spânzurat)...

Pe ring, în nemișcare, dansatorii înlănțuiți își exhibă costumele impecabile și fețele machiate: pupile albastre și buze roșii, coafuri decadente cu reflexe înghețate. Alți manechini umani stau la masa plină de mâncăruri de care nu se vor atinge. Lumina cernută a lustrelor cu structură cristalină și a proiectoarelor încheie static această secvență de viață în mijlocul căreia mă mișc, observator diafan.

O femeie a rămas în poziția dezechilibrată a celui de-al doilea pas dintr-un vals atemporal, cu brațele arcuite în jurul unui partener care a scăpat stazei. Îi ating ușor părul vopsit, cu o mână mișcându-se mașinal, până ce dispare în buclele pietrificate. Femeia surâde pe jumătate, dezvelind un șirag de dinți sclipitori între două buze de căpșune cu desen seducător. De-o parte și de cealaltă a capului lăsat pe spate, două pandantive bătătoare la ochi, prinse în plină mișcare, stau suspendate paralel cu solul. Rochia ei de seară, din satin alb, păstrează la înălțimea șoldurilor urma mâinii care fusese acolo în momentul când a survenit staza.

E ciudat să te gândești că aceste semi-cadavre sunt mai reale decât mine care, totuși, am posibilitatea să mă mișc. Abia am părăsit sala mare a cazinoului abandonând interminabilele licitații de la baccara, jocurile făcute pentru eternitatea ruletei, și acest crupier al cărui picior nu zăbovește nici o clipă să apese pedala de încetinire a rotirii bilei de ivoriu.

Ceva pare să se furișeze la celălalt capăt al ringului de dans. Nu sunt singur. Pentru prima oară o ființă umană nu fuge când mă apropii. Atingând în trecere perechile aflate într-o aparentă, dar înșelătoare plasticitate, mă îndrept înspre golul vitrat deschis peste noaptea tăcută. Îndărătul unei coloane lucrate cu migală, un bărbat cu ridurile accentuate de iluminatul razant stă aplecat deasupra unei fete aproape dezbrăcată; buzele lor care aproape că se ating nu se vor uni niciodată.

Asemenea unei străfulgerări vii, cu reflexe de piele neagră, o lupoaică pare să se materializeze dinaintea mea. În această lume imobilă, cea mai mică mișcare câștigă o viteză remarcabilă. Chestie de percepție.

Mă retrag un pas, surprins fără voia mea. Un surâs avid se desenează pe fața lupoaicei descoperind dinți regulați și ascuțiți. Crede că a și înhățat prada. M-ar întrista să o dezamăgesc; privirea ei stacojie e voalată de foame.

– Te bucuri degeaba. Eu nu sunt oaie.

– Miroși altfel, ce-i drept.

– Nu miros deloc.

Nările lupoaicei palpită; surâsul i se șterge. Din doi pași e lângă mine. Mâinile i se năpustesc asupra încheieturilor mâinilor mele și i se închid în gol. Figura ei slăbănoagă se scofâlcește încă puțin.

– Nu e nimic unde te văd,

– Sunt doar o imagine.

Lupoaica inspiră profund, făcând să-i tresalte sânii sub sweat-shirt-ul negru. De ce sunt așa de frumoase lupoaicele? Aș vrea să o consolez, să o strâng în brațe, sa-i dau carnea mea... Nu am puterea necesară.

– De când n-ai mai mâncat?

– Întrebare stupidă. (Își întoarce privirea. Profilul ei ascuțit se detașează de fundalul slab luminat). Demult. (Rămâne un timp cu degetele pe fața unui dansator. Pielea lui nu e nici caldă, nici rece. Lupoaica nu resimte vreo senzație termică, doar poate iluzorie; chiar vârtejul electronilor s-a oprit.) Oile sunt rare. Când te-am văzut, speram... M-am înșelat.

– Am văzut o turmă venind încoace.

Își întinde picioarele slăbite pe care fâlfâie un pantalon a cărui piele neagră, odată, i se mula pe forme. Ochii ei roșii, singura pată de culoare pe fața ei monocromă, reflectă epuizarea. Sunt mirat de depresia care mă cuprinde; credeam că nu am acces decât la surogate de sentimente transcrise în limbaj binar.

– Departe?

– Prea departe ca să le mai ajungi înainte de-a muri pe drum.

Dă din cap, resemnată. Părul lung și negru i se ondulează în lumină. Uitasem ce înseamnă viața, ceea ce reprezintă creaturile în carne și oase; chiar slăbită, lupoaica e un ocean de existență a cărui prezență mă stimulează. Aș vrea să fiu capabil să încalc regula non-intervenției.

– Mi-e somn.

– Ar trebui să fie un pat dincolo de stază în acest oraș.

Clipește ademenitoare. Numai că ceea ce mie mi se pare o tentativă de seducție, ar putea fi doar o simplă reacție nervoasă provocată de oboseală.

– Nu știu cine ești, spectru afurisit, nici ce cauți aici, dar îți mulțumesc. Eu mă numesc Sandra. Și tu?

– Privire.

❑❑❑

Sandra a ațipit într-un pat cu baldachin, făcând parte cu siguranță dintr-o garnitură imperială luxoasă, de sfârșit de secol, fără măcar să-și dea jos hainele de pe ea, ca să guste din dulceața cearșafurilor de mătase albă. Stând la căpătâiul ei, o contemplu, încercând să sting focul arzător din mine. Totodată, mi-e imposibil să o ocrotesc. Mă aflu în incapacitate de a acționa; ajutorul meu rămâne virtual, exasperant de imaterial.

Oare pentru că eu însumi nu sunt viu?

Afară, valurile pietrificate ale mării continuă să moară pe un țărm pustiu. Ochiul rotund al Lunii, a cărei strălucire o eclipsează pe cea a stelelor, nu clipește, nici nu sclipește. O siluetă se înalță la capătul unui dig, îmbrăcată într-o rochie albă de *banshee*. Încerc să mă asigur că toate acestea nu sunt decât provizorii, că gesturile eșuate se vor termina, că timpul și-a acordat, pur și simplu, o pauză... În van. De altfel, de ce nu? Își urmează cursul, în vreme ce lupi și oi sunt prinși în capcana unei infame fracțiuni de secundă eternizată.

Privirile mi se îndreaptă iarăși asupra lupoaicei care doarme ghemuită, cu părul greu lăsat pe perna brodată. Contrar celorlalte exemplare din rasa ei, pe care mi-a fost dat să le întâlnesc, ea nu s-a îngrozit nici de faptul că nu am miros, nici că trupul îmi e impalpabil. Fără îndoială, pentru că e prea înfometată ca să-i mai fie frică. N-am putut cunoaște eventuala reacție a oilor; fug de cum apar înaintea lor, luându-mă drept lup.

Singurătatea mă apasă. De ce trebuie ca tocmai cea care a scăpat stazei să fie condamnată să moară?

❑❑❑

– Ai omorât multe oi?

Se uită drept în ochii mei. Lupii au o anume putere hipnotică; chiar dacă nu are efect asupra mea, nu pot să nu mă înfior înfruntând pupilele sângerânde ale Sandrei. Reacțiile și sentimentele mele sunt, uneori, cât se poate de umane.

– Când s-a întâmplat, eram singura persoană activă din locul unde trăiam. Am crezut că înnebunesc! Când a început să mă roadă și foamea, am umblat după mâncare, dar n-am găsit nimic. Am găsit, în schimb, alți doi care scăpaseră. Neam unit eforturile și zile întregi am cutreierat magazinele încercând să smulgem stazei măcar o cutie de conserve... (Sandra își scutură capul.) Nu eram lupi. Nu încă. Dacă hazardul ar fi vrut, am fi devenit oi.

„Nu ne înțelegeam prea bine toți trei. Ca să evit să se încaiere, a trebuit să mă împart între Marc și Julien. Voiau să fută – ăsta e cuvântul – tot timpul. Cred că actul îi ajuta să uite. Dar partidele cu picioarele în aer au sfârșit prin a-i epuiza. Vezi tu, asta m-a ușurat, mai degrabă... În sfârșit, într-o bună zi, datorită slăbiciunii lui, Julien a căzut de la al treilea etaj. N-am ezitat nici o secundă. În primul rând pentru că nu ne păsa deloc de el – și mai ales pentru că, murind, devenise *hrană*."

– Și asta v-a transformat pe amândoi în lupi...

– Cred că prima hrană ingerată determină direcția pe care o ia mutația. (Își ascunde fața între palme. Când îndrăznește să mă privească din nou, îi strălucesc lacrimi în ochi.) Ceva mai târziu, când Julien a fost... terminat, am întâlnit o oaie. Am reacționat instinctiv. De cum i-am văzut obrajii rotunzi, lâna care-i acoperea tot corpul, am sărit pe ea. N-a înțeles ce i se întâmplă. Cu siguranță, nu văzuse niciodată un lup... Venise către noi, surâzătoare, fericită de a fi întâlnit alte ființe vii – iar noi am ucis-o! Doar mai târziu, când am descoperit o livadă în afara stazei, am înțeles că ceva se schimbase în noi. Fructele ne-au îmbolnăvit...

– Lupii nu asimilează hrana oilor. Nu știu dacă

reciproca este valabilă.

Învârte între degete ţigara stinsă. Când s-a trezit a pus mâna pe un cartuş de Gauloises; am impresia că simte, mai mult sau mai puţin, ceea ce este încremenit şi ceea ce nu e. Să fie un aspect al mutaţiei?

– Am mâncat o bună vreme din oaie, dar când s-a terminat ne-am regăsit la fel de înfometaţi ca înainte. Marc a încercat să mă ucidă. M-am apărat. A fost oribil! Eram doi sălbatici care luptam să supravieţuim, doi carnasieri înnebuniţi de foame! Încă se mai văd urmele, uite! (Şi-a ridicat sweatshirt-ul; pe sânul stâng se vedea amprenta încă necicatrizată a unei dentiţii umane; zgârieturi de gheare, învineţite, vărgau toracele.) Unul dintre noi trebuia să câştige; eu am avut şansa să-i crăp capul înainte ca el să mă stranguleze...

– Nu ştiam că lupii ar putea să se mănânce între ei.

– Nici nu pot, replică Sandra. Am vomat. Numai carne de oaie... Când mi-am dat seama că moartea lui fusese inutilă, am pornit spre Nord. Mi-era din ce în ce mai foame... Dar continuam să merg, tot mai slăbită cu fiecare kilometru parcurs... Iar acum, mi-e frică de moarte.

– Vom pleca de-aici.

– Nu, abandonez. N-am putere să mai fac nici un pas.

– O să găsim un vehicul.

– Nici unul dintre cele pe care le-am văzut n-au scăpat stazei.

– Voi căuta eu unul pentru tine.

❑❑❑

Velomotorul survolează litoralul cu viteză redusă. În această lume de linişte, petardele motorului par exagerate, aproape obscene. Chiar aerul le amplifică, formează ecoul, repercutând la infinit zgomotul sacadat al exploziilor înlănţuite.

Satele pe care le traversăm ne prezintă acelaşi spectacol de muzeu de ceară: copii în poziţii acrobatice, animale familiare încremenite în timpul saltului, cu corpurile tensionate, cu labele înţepenite deasupra solului, adulţi reuniţi în grupuri care aureolează uneori un nor de fum solid, nedeformat de nici un vânt. Tocmai se însera când s-a produs evenimentul. Pe alte fuse orare străzile sunt pustii sau pline de un fumicar de oameni la fel de hieratic ca valurile mării, astăzi. Acest univers nu e în totalitate mort, dar ce mai contează când ultimul lup va fi mâncat ultima oaie...

La intrarea într-un cătun, un adolescent surâzător strânge mâna osoasă a unui schelet ce zace pe pământ, îmbrăcat într-o rochie înflorată. Nu pot să nu-mi imaginez tânăra prizonieră, incapabilă să scape din strânsoarea iubitului ei, ieşindu-şi din minţi, încercând mai întâi să-i înlăture degetele pietrificate, sfărâmându-le chiar, apoi lovind cu forţă carnea rigidă, cu ochii în lacrimi, zbătându-se ore în şir înainte de a se prăvăli într-o poziţie de descurajare totală, aşteptând moartea oricum inevitabilă... De ce-oi fi tot timpul obsedat de asemenea gânduri? De ce stingerea unei vieţi mă îmbolnăveşte?

Sandra păstrează cu greu echilibrul velomotorului. Cade din picioare de somn şi de inaniţie. Trebuie să găsim oi! Numai că nu putem conta decât pe noroc, cu condiţia să nu fie şi el în stază.

– Să ne oprim.

– Nu încă. Sunt oi primprejur.

– Ce-o să faci dacă vor fi prea multe?

– Oile fug de lupi, nu-i ucid.

– Nu-i mănâncă, însă nimic nu le împiedică să-i omoare.

– Atunci s-a zis cu mine.

Acest subit defetism mă face să mă zburlesc. Aş vrea să pot tulbura lupoaica, să o zgândăr ca s-o scot din apatie... Nu pot decât să urlu:

– Te-ai uitat la tine cum arăţi? O moartă-vie! Oile astea, multe sau puţine, sunt ultima ta şansă! Vei încolţi una, apoi, cu forţele împrospătate, celelalte vor fi pradă uşoară...

Strânge degetele pe mânerul frânei. Velomotorul se opreşte. Sandra întrerupe alimentarea şi sprijină vehiculul de un arbore.

– Trebuie să dorm. Cine doarme, prânzeşte, aşa se spune.

Se întinde pe acostajul drumului, constatând cu tristeţe că în firele de iarbă, în aparenţă atât de fragede, sunt tot atâtea pumnale lungi şi subţiri. Doarme deja cu capul sprijinit pe braţele îndoite, pleoapele înroşite mascându-i ochii languroşi. Sub pantaloni, picioarele au grosimea braţelor de altădată. N-am văzut încă niciodată pe cineva într-o asemenea stare de caşexie. Unde-şi găseşte energia necesară să se mişte?

Panoul publicitar laudă meritele unei reţele de măcelării. În centru e ţintuit un lup cadaveric; un ţăruş din lemn îi străbate pieptul şi suportul afişului; braţele şi picioarele îi sunt străpunse de cuie de toate mărimile; faţa strivită nu mai seamănă decât cu blidul de dat mâncare la câini. Sânge peste tot, sub formă de pete alungite, ca titlul unui generic dintr-un film de groază. Deodată îmi dau seama că sunt chiar litere care formează patru cuvinte:

LUP SOARTA TA MÂINE

Sandra leşină, trăgând în cădere după ea şi velomotorul. Încă o dată, neputinţa mea mă torturează. Nu pot decât să aştept.

Ne aflăm într-un cartier muncitoresc, cu case din cărămidă roşie, distruse de faţadele uzinelor şi antrepozitelor. Un horn interminabil e încoronat de o trâmbă de fum torturată, palidă pe cerul negru. Hornul se întrerupe brusc, parcă ar fi fost secţionat, această extremitate fiind singura care scă-

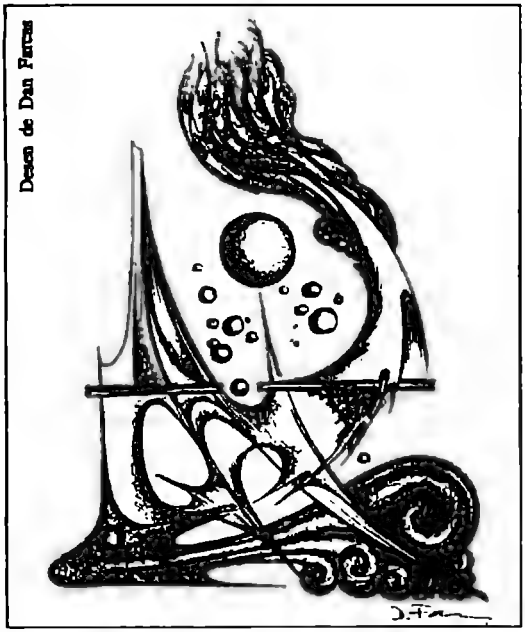
Desen de Dan Farcaș

pase efectului de oprire a timpului.

Lupoaica își revine în simțiri. E numai slăbiciune și disperare în ochii ei de sânge. După mai multe încercări ratate, reușește să se așeze. Rămânem mai multă vreme în tăcere. Cuvintele sunt inutile. Știm amândoi că sfârșitul e aproape. Sandra nu mai are nici măcar puterea necesară să urce pe velomotor.

Șansa trebuie să fie și ea în stază.

– Nu poți rămâne acolo. Oile...

– Unde vrei să mă duc?

Violența tonului ei mă cuprinde. Oare mă urăște? Nu, cred că mai de grabă încearcă să mă îndepărteze ca să moară singură, ca un animal rănit. Fără să-mi pierd calmul, îi arăt poarta întredeschisă a unui pavilion. Acolo, înauntru, va fi liniștită, va putea agoniza în pace. Dar are vreun sens să-i spun? Noi comunicăm dincolo de cuvinte, iar situația în sine este suficient de elocventă. Frazele, gesturile, privirile noastre duc cu ele moartea, chiar dacă n-am numit-o niciodată.

Lupoaica înaintează în patru labe, parodie hămesită a animalului al cărui nume îl poartă. Se strecoară în casă. Când intru și eu în bucătăria goală, Sandra zace pe pardoseală, gâfâind, incapabilă să meargă mai departe. Îi spun câteva cuvinte de încurajare și trag o raită prin proprietate. Întreaga familie e reunită în salon, privind fascinați la imaginea unui jucător de tenis oprit în plin efort pe ecranul televizorului.

Sandra a ajuns în culoarul cu mochetă verde. Își târăște acum corpul greu, în pofida faptului că e numai piele și oase. Infinită apăsare a unui trup care-și consumă ultimele rezerve de energie. Buzele i se confundă cu obrajii. Îi pot auzi bătăile neregulate ale inimii.

– Mă duc să caut oi.

– E inutil... O știi bine...

– Am dreptul să încerc.

– Privire...

Am părăsit deja casa, cu o durere surdă pulsând în cavitatea stomacului meu inexistent. Cum de poate suferi o simplă imagine, ca mine? Credeam că sunt ferit de astfel de neplăceri.

❑❑❑

Acolo unde periferia cedează locul orașului, se înalță un spital încă în construcție. Unul dintre turnuri, neterminat, constituie un observator ideal. Grăbesc pasul; aș putea să mă deplasez cvasi-instantaneu, numai că în ultima vreme, și actele, și atitudinile mele tind spre antropomorfism. Eu doar imit omul, sunt o caricatură imaterială, obsedat de trăsăturile adâncite ale Sandrei – *lividă ți-e pielea, roșie privirea...*

Încremenesc o clipă, devenind identic acestor miliarde de manechini presărați pe Pământ prezentând toate lumile într-o vitrină la scară planetară. Aripa spitalului unde aveam intenția să merg a scăpat stazei; acolo s-au adăpostit oile.

Două dintre ele ridică garda, cu pușca de vânătoare sprijinită pe antebraț, la îndoitura cotului. Lupul mutilat nu fusese deci un avertisment gratuit. Această turmă, vizibil sedentarizată, este cea mai organizată din câte mi-a fost dat să întâlnesc, dacă mă iau după uniformele gri-blană-de-șoarece ale persoanelor, după cele trei rânduri de sârmă ghimpată ce înconjoară baza turnului și jeep-ul la care o a treia oaie meșterește ceva, un pic mai departe. Pot să pariez că pivnițele sunt ticsite cu materiale și cu provizii. Sigur că au curățat întreg sectorul. Organizate – deci, periculoase.

Câte-or fi? Cum de-au reușit să acumuleze un asemenea stoc? Doar o persoană din treizeci de mii, a scăpat pietrificării; pentru obiecte proporția e încă și mai slabă. Statistic, un lup are mai multe șanse de a înșfăca o oaie, decât ca aceiași oaie să găsească fructe sau legume neafectate de stază.

Cu toate acestea, lupoaica e pe moarte în văgăuna periferiei, în timp ce aceste oi sunt prospere și bine hrănite.

Trebuie să găsesc o soluție fără zăbavă. Sandra e prea slăbită pentru a-și asigura singură subzistența. Fără ajutorul meu e pierdută! Dar ce anume aș putea face pentru ea, eu, care nu am corp?

Copiii dau buzna din turn. Toți au figuri rotunjoare, de miei sănătoși. Ciudat... Până acum nici o turmă întâlnită în drum nu avea miei; îi mâncaseră

lupii. Numai sedentaritatea permite copiilor să supravieţuiască. Cred că am găsit soluţia pe care o căutam.

Cu condiţia să acţionez repede, pentru că timpul trece.

Cum de pot vorbi despre timp, tocmai eu, care m-am născut odată cu catastrofa?

Desigur, informaţiile ce le deţin în memorie au fost compilate cu mult timp înaintea acestui eşec de către o parte a umanităţii – poate că fuseseră concepute tocmai pentru a preîntâmpina un asemenea eveniment – însă amintirea timpului nu aduce cu ea şi cunoaşterea.

Câteodată am senzaţia că nu memoria mea este cea care răspunde neîncetatelor întrebări ce mă urmăresc. Este ca şi cum cineva m-ar supraveghea în permanenţă şi mi-ar furniza numai elementele pe care el le consideră a-mi fi indispensabile, cenzurându-le pe celelalte.

Eu sunt nimeni, sau poate doar ceva.

Cred că această lume nu a fost creată accidental, că este vorba de un anume experiment pentru care am fost desemnat ca martor – fiind, mai precis, un bagaj care nu este al meu.

Un bagaj? Mai degrabă o povară.

❑❑❑

Oile se simt în siguranţă. Fără îndoială că n-au mai văzut un lup de o bună bucată de vreme; cel crucificat pe afiş mirosea deja a stârv. Asta nu-mi va uşura sarcina. Adversarul meu este neîncrederea.

Trei miei se îndreaptă spre mine. E o crimă să laşi copiii nesupravegheaţi să se plimbe într-o lume ca aceasta. Mă îndepărtez repede, alunecând din umbră în umbră. N-a sosit încă vremea să mă arăt.

Mieii trec prin faţa mea discutând despre ce au de gând să facă. Vocile lor ascuţite nu se potrivesc defel cu încăpăţânarea specifică a copiilor. Nu cad la înţelegere asupra jocului pe care-l vor alege. Abia le aud pălăvrăgelile, dorindu-mi să se despartă.

Se îndepărtează, întorcându-şi fesele dolofane. Sunt sigur că Sandra ar fi salivat. Un sentiment contradictoriu mă sfredeleşte, orbitor. Aceşti copii reprezintă viaţa, însă lupoaica e vie şi ea. Oare am dreptul să aleg, să mă substitui destinului? Au aceeaşi valoare existenţele? Dilema mă torturează. Cine, Sandra ori unul dintre aceşti miei, e mai îndreptăţit să trăiască? Nu mă pot decide. Să am, deci, conştiinţă?

Ajunşi la o intersecţie, mieii se despart. Mă iau după cel mai tânăr, ai cărui obraji grăsulii îţi fac plăcere să-i priveşti. Momentul crucial e aproape. Nu trebuie să mai am îndoieli. Supravieţuirea Sandrei depinde de inflexibilitatea mea.

Am apărut pe neaşteptate dinaintea copilului, ivit din neant. Tresare şi dă să fugă.

– Nu-ţi fie teamă. Nu sunt lup.

– Nu miroşi a oaie!

Se retrage, pas cu pas, căutând din priviri un refugiu. A fost învăţat.

– Sunt o fantomă. Nu pot să-ţi fac rău.

– O fantomă? Aşa ceva nu există, e o prostie!

Cea mai mare parte dintre vechile mituri au dispărut odată cu oprirea timpului; a rămas doar frica de Lupul cel Rău, regrupare a tuturor angoaselor. Îmi amintesc de o turmă de oi pe care am putut să o observ fiind invizibil. Găsiseră un vechi proiector Super 8 şi urmăreau în fiecare seară *„Cei trei purceluşi"*, din pur masochism.

Am mizat pe asta. Fantomele nu-i mai sperie pentru că ele nu mai sunt asociate cu noţiunea de pericol. Întind o mână către copilul nehotărât.

– Încearcă să mă atingi.

Timid, întinde o mânuţă, gata să o ia la goană dacă aş face o cât de mică mişcare ameninţătoare. Degetele lui durdulii trec prin imaginea mea la fel ca prin aer. Frica dispare.

– De ce nu pot să te ating?

– Pentru că nu sunt aici.

– Atunci, unde eşti?

– Niciunde...

– Şi ce face o fantomă?

– Dă cadouri.

Are o mutră bănuitoare.

– E sigur că-i aşa?

– Dacă-ţi spun.

– Ai unul şi pentru mine?

– Am. Unul superb. Numai că trebuie să vii cu mine.

– Nu poţi să mi-l aduci?

Ridic mâinile, cu palmele în aer, încercând să abordez expresia cea mai inocentă posibil.

– Nu pot să prind nimic cu ele.

– Şi e departe, cadoul?

– Nu, un sfert de oră pe jos.

– Mergem?

❑❑❑

– Mă aştepţi aici, da? Mă duc să văd dacă nu e vreun pericol.

– De ce-ar fi?

– Nu se ştie. Cadoul l-ar fi putut găsi un lup...

Intru în casă. Îndoiala e tot acolo, obstinată. Nu mă pot împiedica să simt o afecţiune paternă pentru miel. Dar sentimentul meu pentru Sandra e mai puternic decât orice. Trebuie să trăiască.

Zace pe coridor, inconştientă. Mişcarea neregulată a pieptului îmi dă certitudinea că încă trăieşte. O chem în şoaptă. Pleoapele ei buhăite se ridică deasupra unei priviri goale care prinde viaţă puţin câte puţin, în timp ce eu continui să-i murmur numele. Mă recunoaşte în cele din urmă, încearcă să se aşeze, dar se răstoarnă pe spate, fără voinţă.

– Privire... Te-ai întors?

– Am carne pentru tine.

– *Carne?*

Stă în genunchi, sprijinită de o mobilă care se clatină. Eforturile pe care le face ca să se ridice îi deformează oribil trăsăturile. Urâţenia ei mă înspăimântă. Ceea ce am dinaintea mea nu mai e o femeie, ci o fiară, un carnasier înfometat. Mă întreb dacă am făcut alegerea cea bună. Cât de mult aş vrea să nu mai am îndoieli!

– Am momit un miel încoace.

– Unde-i?

M-a întrerupt, orbită de proximitatea hranei. Un fir subţire de salivă i se prelinge pe maxilar. Reflex pavlovian.

– În grădină.

Se clatină pe picioare până la uşă. Pentru a mia oară mă întreb unde găseşte forţa să se deplaseze. Corpul ei nu e decât o carcasă goală, puţin prea mare, flască, plutind pe un schelet gata să se prăbuşească în colb.

E afară. Ochii ei înghit privirea copilului; în pofida groazei, acesta nu poate fugi. Sandra se năpusteşte asupra lui, cu dinţii descoperiţi. E, într-adevăr, o fiară. Prinde mielul şi e gata să-i strivească gâtul între colţi...

– Pleacă!

I-a dat drumul şi l-a împins cât a putut de departe. Picioarele i se înmoaie sub ea. Chircită pe pământ, înjură copilul, îl imploră să plece. Mielul nu pricepe ce i se întâmplă. Rămâne pe loc, imobil, cu faţa transfigurată de frică.

– Hai, cară-te, cretinule!

Sandra sare pe el, se prăbuşeşte din picioare. Unghiile ei sfâşie braţul dolofan. Copilul, dându-şi în sfârşit seama de ce se întâmplă, o ia la goană în direcţia spitalului. Va asmuţi turma. Vor veni în grup, cu puşti şi câini, să încolţească lupoaica şi s-o ucidă. Apoi se vor asmuţi asupra cadavrului ei, odioşi cum sunt.

– De ce-ai făcut asta?

– Era un copil...

Vocea ei nu mai e decât un murmur imperceptibil, un firicel ţinut între buzele decolorate.

– Şi acum?

– Chiar eşti insensibil? N-am putut, asta-i tot...

– Instinct matern?

– Dacă ţi se pare ridicol, ia-o aşa... Da, instinctul matern, maşină afurisită, mecanică de rahat... De-abia acuma ştiu ce eşti... Uitasem, dar mi-am amintit... Privire... Ochiul Ştiinţei... Au făcut un adevărat tapaj publicitar despre tine, *înainte*... Te crezi o imagine? Eşti mult mai puţin decât atât... Nici măcar imaginea unei imagini!

Se prăbuşeşte fără cunoştinţă, lăsându-mă singur.

❑❑❑

E o întreagă experienţă lumea asta.

Meditez la acest nume, pe care mi l-a dat Sandra. Ochiul Ştiinţei...

Explorarea lumilor exterioare Sistemului solar, a abisurilor oceanice sau a atmosferelor planetelor gigantice era imposibilă... Prea multe probleme tehnice. Atunci au pus la punct un program fără precedent care, implantat într-un ordinator cuplat la diverse aparate, permitea proiecţia unei imagini care să joace totodată rolul unei camere de luat vederi, a unui ochi virtual pe care nici un fel de condiţie exterioară defavorabilă nu l-ar fi împiedicat să funcţioneze...

Acum, informaţiile abundă. Ansamblul de circuite care mi-a dat viaţă nu-mi ascunde nimic.

Acest ordinator a scăpat opririi timpului. S-ar putea ca într-o măsură mai mică sau mai mare să fi şi participat la declanşarea fenomenului. După ce a studiat situaţia, m-a trimis să cutreier acest Pământ bolnav. Un martor era neapărat necesar pentru cazul, foarte improbabil, în care timpul şi-ar fi reluat cursul normal.

Ne aflăm pe un braţ mort, o meandră închisă a fluviului temporal, unde bazele pe care se sprijină realitatea au suferit modificări profunde. De aceea, cei care au scăpat s-au transformat în lupi sau în oi iar eu am devenit conştient, umanizându-mă puţin câte puţin...

Sandra se înşela. Nu mai sunt o maşină, nici măcar emanaţia ei. Creatorul meu a pierdut orice control asupra mea; devenit autonom, dispun de-acum înainte de o caricatură de sensibilitate umană.

Şi sufăr. Eu, care iubesc viaţa, sufăr văzând-o cum se ofileşte, cum se îndreaptă înspre autodistrugere. Dar nu sunt decât imaginea unei imagini... O aparenţă menţinută, fără urmă de putere.

Aş vrea ca Sandra să-şi revină, să manifeste o cât de mică afecţiune pentru mine... Am nevoie de prietenie – de dragoste, poate... Însă cum să cer, la oricine ar fi, să simtă măcar un pic de sentiment – lăsând la o parte ura – pentru o simplă iluzie?

Aud deja câinii lătrând. Am impresia că-mi strigă numele, dar nu e decât o halucinaţie născută din tristeţea pe care o resimt. Cred că aş dori să-mi sară la gât, să mă sfâşie cu colţii.

Numai că nu am nici gât, nici corp. Îmi este imposibil să mor, doar dacă cineva ar distruge maşina care m-a creat.

Existenţa mea nu va dura decât o fracţiune de secundă. Una care nu se va sfârşi niciodată.

❑❑❑

Sandra tocmai şi-a dat duhul.

Traducerea:
Laurenţiu Turcu

Transfuzie

S-a născut la Toulon, la 29.09.1949. După ce a obţinut diplomele de licenţă în Cinematografie (1971) şi Litere (1972), Joëlle Wintrebert a activat, o vreme, în domeniul audio-vizualului. A realizat un scurt metraj pe 16 mm („Eaux-meres" - 1968), a scris scenarii pentru televiziune. În 1975, devine redactor-şef la revista HORIZONS DU FANTASTIQUE, intrând în contact cu microcosmosul SF-ului francez. Publică, în acelaşi timp, primele sale nuvele aparţinând genului. În paralel, lucrează ca reporter şi critic pentru diferite publicaţii. În 1980 îi apare primul roman, „Les olympiades truquées" (Editions Kesselring), obţine premiul Rosny Aîné pentru nuvela „La crèode" (publicată în UNIVERS 17, ed. J'AI LU) şi devine membră a juriului Premiului Apollo. În anul următor, se hotărăşte să-şi abandoneze cariera jurnalistică spre a se consacra literaturii. De la acea dată, a publicat douăsprezece romane, o culegere de povestiri şi a realizat trei antologii. Reeditarea revăzută a primului ei roman, „Les Olympiades truquées" (Ed. FLEUVE NOIR), obţine Premiul Rosny Aîné, în 1988. În anul următor, „Le créateur chimérique" (Ed. J'AI LU) este încununat cu prestigiosul Grand Prix de la Science-Fiction Française. În 1993, romanul „Les diables blancs" (GALLIMARD) cucereşte Premiul Amerigo Vespucci. Începând din 1985, colaborează din nou la realizarea unor scenarii pentru televiziune.

Azi, de dimineaţă, s-a sculat cu stângul. În mod intenţionat. Cu o doză de absolut în hotărârea ei: azi va fi prost-dipusă. E starea pe care o adoptă ori de câte ori se simte confuză. Nu-i plac nehotărârea, plutirea, infinitul. O furie atent dozată îi permite să-şi construiască contururi limpezi, iar dacă muchiile lor sunt prea tăioase... ei bine, cu atât mai rău!

A trecut de Thomas cu fruntea sus, cu privirea absentă, fără să-i răspundă la salutul vesel, nelăsându-se prinsă în capcana efluviilor apetisante ale pâinii prăjite. Micul său dejun va fi singuratic, va culege nişte vişine şi agrişe, gustul acid armonizându-se cu iritarea ei, ce nu s-ar potrivi deloc cu cleiul marmeladei şi al gesturilor tandre.

A ieşit în grădină şi a găsit-o învăluită într-o ceaţă deasă care ascundea orice punct de reper. Paşii şovăie, până în clipa în care chemarea lui Thomas o aruncă înainte.

Se grăbeşte, la întâmplare, temându-se ca el să n-o ajungă din urmă, furişându-se printre siluetele înalte ale plopilor şi masele durdulii ale alunilor stacojii, ale căror forme estompate mai degrabă le ghiceşte decât le recunoaşte.

Câţiva paşi şi s-a rătăcit, deşi grădina nu-i chiar aşa de mare. Se simte descumpănită, dar şi excitată, în acelaşi timp. Cum de-a reuşit să se piardă în aceste locuri atât de cunoscute? În negura lăptoasă care-i acoperă chipul cu un voal de perle, minuscule picături, îşi întinde braţele, paşii ei pipăie şovăitori terenul, ochii ei holbaţi cu un efort constant nu recunosc nimic.

Din depărtare, de la gura unui tunel lung de vată, Thomas o strigă. Ea îşi zăgăzuieşte ţipătul sub pleoapele strânse, sufocându-i efectele parazite.

Când îşi deschide din nou ochii, ceva o priveşte. Acel ceva stă atârnat în ceţuri, înconjurat de un halou în care lumina sclipeşte, explodează, refractându-se. E un chip ireal şi senin, care îi provoacă un sentiment de religiozitate... Dar surâsul liniştitor al acelei guri dezvăluie o falcă de fiară în vreme ce straniul zăvor al pupilelor se contractă, o fantă strâmtă în irişii de un portocaliu lichid, agitaţi parcă de o furtună.

Cu mărunţaiele făcute ghem, face un pas înapoi, apoi încă unul.

Masca animalului de pradă se sfărâmă, apoi se recompune. Din pricina privirii dispreţuitoare pe care i-o aruncă, dar mai ales a rânjetului care-i cască gura, dându-i o expresie feroce, nu-şi identifică imediat propriul chip.

Când, într-un târziu, îl recunoaşte, geme îngrozită. Acest alter-ego de o sălbăticie necunoscută o înspăimântă mai mult decât ceea ce l-a precedat.

Trec secole, frica se scurge din ea ca un fluviu vâscos ce o ţine prizonieră în materia-i cleioasă. În sfârşit, seva i se epuizează, nu fără a-şi fi fecundat

prizoniera. O distilare a întunericului, alcool ce-i preschimbă spaima într-o atracţie perversă.

Chipul explodează atunci în mii de aşchii strălucitoare, trezind-o dintr-o stază milenară, şi e de parcă i-ar fi secretat un trup mai potrivit, ca şi cum i-ar fi deplasat, bulversat, sculptat atomii, pentru a o domestici, pentru a o încătuşa.

Un fior vijelios de revoltă o străbate, fără a tulbura însă funcţionarea noului edificiu. De ce-ar lupta împotriva acestui ceva care astupă toate fisurile? Gata cu golurile, cu tainele dureroase ale fiecărui interstiţiu.

De-acum, nu mai are nici un refugiu...?

E însă plină, compactă, netedă.

❑❑❑

Ceaţa se risipeşte. Ea îi adulmecă, cu o complezenţă exagerată, duhoarea lutoasă. În braţele lui Thomas, care i s-a alăturat, simte impactul unei priviri pe care o bănuie de temut.

Thomas tresare, se apără cu un râset uşor ce îi îngheaţă deîndată pe buze. Păleşte şi întoarce capul. Ea ştie că a rupt axa în jurul căreia se învârtea el, al cărei centru era ea însăşi. O apucă ameţeala, de parcă abia acum ar descoperi puterea cruzimii. Îl călăreşte până la extazul orgasmic.

– Cine-i acolo, Barbel Hachereau? Tu, sau celălalt?

N-au putut împiedica întrebarea să răbufnească la suprafaţă.

Şi nici mâinile nu şi le-au putut stăpâni, să nu mai tremure.

❑❑❑

Sunt oare posedată? are să se întrebe când Thomas îi va depune pe frunte sigiliul ultim al buzelor sale, şoptindu-i apoi mărturisirea propriei slăbiciuni:

– Mă sperii, Barbel Hachereau, iată de ce am să te părăsesc. Te-am minţit, nu plec la nici un congres. Am să trimit pe cineva să-mi ia lucrurile.

Se va îndepărta, o fiinţă fără contururi clare, o simplă formă oarecare, moale, alterată, pe care ea o va privi dispărând, cu uimire, cu surprinderea lipsei oricărui regret. N-ar trebui ca două corpuri să poată ocupa, în acelaşi timp, acelaşi spaţiu. Aşa ceva nu e posibil decât dacă unul dintre ele devine neclar, transparent, se şterge, lăsând loc celuilalt.

ABURUL CE PURTA NUMELE THOMAS SFÂRŞI PRIN A SE RISIPI, TRECÂND DE POARTA AFLATĂ ÎN EXTREMITATEA OPUSĂ A GRĂDINII.

Barbel e singură, de-acum. O senzaţie intensă, cea a libertăţii. Ea se dilată, se cască, se preschimbă într-un hău negru, intens, cărnos. Febra şi stufoşenia aşteptării. În picioare, în laptele azuriu al cerului, Barbel nădăjduieşte o nemaiauzită sămânţă. Toropită, dar trează, cu palmele întinse scuturate de un freamăt abia perceptibil, cu ochii închişi, pentru a simţi... Ce anume? Nu ştie, şi totuşi, e-acolo, simte că o aşteaptă, o simte în mireasma oxidată a răsuflărilor prăvălite asupră-i, în acreala greoaie şi lentă a vegetalelor putrede, în zahărul şi sarea pielii ei, dezmierdată de un soare încăpăţânat.

Să pătrundă în sine, găsind stacojiul ocult al sângelui, fluxul clocotitor al atomilor, dansând baletul nebun al moleculelor... Iar apoi, să vadă recompunându-se chipul, acolo, în tainiţia umedă, în adâncimile viului.

– L-am închis înăuntrul îşi spuse, sieşi.

De-acum, înăuntru. E înăuntru şi o priveşte, şi ochii demonului sunt o mare portocalie, mişcătoare, care o înghite.

❑❑❑

Vreme îndelungată, se freacă cu piatra, insistând asupra asperităţilor reliefului, asupra pliurilor, netezindu-şi trupul, îndelung. Se opreşte doar atunci când acesta capătă netezimea unei stânci scăldate de valuri, din negura timpurilor. O pulbere irizată străluceşte atunci pe suprafeţe. Acoperit doar de acest văl mătăsos, impalpabil, trupul e deacum pregătit pentru ceremonial.

Barbel Hachereau părăseşte grădina printr-o spărtură a gardului viu, coborând spre mlaştină. Cele trei zile de ploaie au saturat pământul cu apă. Norolul gros şi moale îmbracă forma cambrată a piciorului, se insinuează, bolborosind, printre degete, trei paşi mai încolo, gleznele îi sunt înghiţite şi cum ar putea să reziste acestei sorbiri călduţe şi delicate? Uscatul, nepătarea, albul de fildeş se lasă în vola jilavului opac al argilei.

Barbel se culcă. Nările-i freamătă, umplute de miasma pătrunzătoare a emulsiei dislocate de trup. Îmbrăţişarea lentă a mocirlei se închide asupră-i. Gravitaţie. Nici de-ar vrea n-ar putea să se mişte. Bulele se sparg, eliberând miasma insidioasă a vegetalelor ce putrezesc.

La nivelul tinei şi al ierbii, ochii lui Barbel descoperă o odisee întreagă de nuanţe cărămizii şi verzui, minuscule foşgăieli, cristale de lumină captivă, capcane de mătase cleioasă, un univers ascuns şi nemilos.

Sigilează-ţi pleoapele. Simţi mângâierea apoasă pe buze. Deschide-te. Gustă. Argila îţi în-

greunează limba? Înghite! Las-o să se depună în interior. Nu, nu trebuie să o consideri ca pe un soi de blindaj de ţărână! E însuşi trupul naturii ce te pătrunde. Trebuie să accepţi această vânzoleală leneşă şi confuză, senzaţia abruptă a unei excrescenţe interne care pulsează, şi chiar acele fierbinţi, nălucile unor ace, despre care îţi vine să crezi că există anume pentru a-ţi pârjoli măruntaiele.

Nu te mişca. Eşti o sfâşiere către un alt univers, care te invită să-i împărtăşeşti forţa. Doar n-ai să refuzi puterea zeilor?

Ce sunt zeii, când nu-i poţi identifica? Mult prea diferite, brocarturile fabuloase se preschimbă în zdrenţe ordinare.

Barbel izbuteşte să se înveşmânteze în zdrenţele instinctului. Se trezeşte, înecându-se, şi vomită apă murdară. Dincolo de ecranul bruiat al lacrimilor, demonul îi zâmbeşte, legat de ea printr-un cordon de energie pură.

– Şterge-l, Barbel Hachereau. Nimiceşte-l, poate nu e încă prea târziu.

Gura cu dinţi de bronz creşte, apoi se contractă, oribil. De jur-împrejur, crapă şi se jupoaie, desprinzându-se în fâşii putrede, pe care insectele ce zumzăie roată le prind din zbor.

Aceste zdrenţe de carne torturată nu-i trezesc lui Barbel nici un sentiment de triumf. Pleacă ochii. Atroce viziune, de-a dreptul insuportabilă, însoţită de un lamento zumzăitor, la o amplitudine intolerabilă. Ruinat, cordonul se destramă, nu mai e decât o schiţă. Dar fragmentele sfârâitoare se caută unele pe altele, încep să se adune.

Golem şiroind ocru, Barbel se smulge de sub linţoliul sedimentar. În vreme ce parcurge drumul înapoi, spre grădină, învelişul suplu şi lucitor devine tern, aspru şi crapă, creând solzi. Pentru Barbel e un mod de-a se pune la încercare. Nu mai e pe de-antregul vie, e pe jumătate împietrită, dar e stoarsă de oboseală. Victorioasă şi totuşi, înfrântă.

❑❑❑

Ploaia vijelioasă îi biciuie trupul gol. Aleargă, dansează, aleargă prin iarba deasă a păşunii de lângă râu. E departe de grădină. Demonul a pus din nou stăpânire pe ea. Întinde braţele, aruncându-şi capul pe spate, simţind pe limbă bolboroseala îmbătătoare a ozonului. Fulgerele îi deschid calea, învăluind-o în aureole albăstrui, ridicându-i părul măciucă. Într-un târziu, furtuna se topeşte, izgonită de langoarea crepusculului. Barbel dansează mai departe, dansul demonului. Braţele ei desfăşoară falduri invizibile, mişcările capricioase ale degetelor ţes stranii dantele, capul se înfăşoară în turbanele cerului, sub privirile a patru băieţi înmărmuriţi.

Stranietatea trezeşte spaima în cei ce nu ştiu să viseze. Încercând să o alunge, cei patru îşi aruncă priviri complice, rânjind. O lăcomie identică le întunecă privirile limpezi. Din somptuoasele ondulări, retina lor n-a reţinut decât priveliştea trupului despuiat, ce la stârneşte pofte obscure.

Se apropie, molfăind bolul greţos al insultelor, vomând dispreţ, acest sentiment practic ce permite negarea celuilalt.

Barbel e surdă însă, Barbel e oarbă. Barbel e, toată, numai a dansului ei. Nu-i vede pe cei patru băieţi ce o înconjoară, n-aude cuvintele ce o îm-

Desen de Marian Deaconu

presoară cu inelele lor concentrice, se trezeşte doar odată cu atingerea mâinilor care o azvârle în jos. Spatele ei mângâie pentru o clipă vârfurile înalte ale firelor de iarbă. O răsucire supraomenească opreşte căderea, restabilind echilibrul corpului... Corpul demonului din ea, care mârâie, dezvelindu-şi colţii.

Băieţii dau înapoi, surprinşi de această performanţă acrobatică. N-au estimat puterea celei ce le stă înainte, care-i depăşeşte de un număr infinit de ori. Încremenesc, deşi ar trebui să o ia la fugă. O explozie solară îi împrăştie care încotro, însoţită de un bubuit de tunet, în vreme ce Barbel se eliberează de toată energia strânsă de-a lungul furtunii.

Confuză, va sta de veghe până în zori lângă cele patru cadavre lovite de trăznet.

Întoarsă în grădină, se simte atât de slăbită, încât are impresia că demonul a abandonat-o.

❑❑❑

Pe covorul pătat al încăperii, rezemată de un maldăr de aşternuturi murdare, mişcă dintr-o halcă de carne crudă. Sângele i se prelinge printre sâni. Îl şterge cu un gest maşinal. Compară purpuriul ce i se usucă pe dosul palmei cu stacojiul coagulat ce-i maculează coapsele. Atinge izvorul şi adulmecă. Sângele fiarei şi sângele ei. Mireasmă şi gust de rugină, o aromă fadă, oxidată. Ridică braţul, adulmecă îndelung mirosul acru emanat de subţioară. Îşi strecoară degetele în scobitura elastică, netezind blana umedă, apoi şi le linge, abandonându-se gustului pronunţat, salin.

Mai târziu s-a lăsat noaptea. Întunericul e străbătut de reflexe de un verde intens şi de fulgre aurii. Barbel îngenunchează în faţa măsuţei de toaletă ornată cu amoraşi baroci. Din albastrul sumbru al oglinzii o privesc două cercuri portocalii brăzdate de meandre ciudate.

– O privire de dincolo de lume, Barbel Hachereau. Aceştia nu sunt ochii tăi.

Barbel aprinde lumina, revine în faţa măsuţei de toaletă, căutând zadarnic demonul. Descoperă însă că pielea ei a căpătat o nuanţă stranie, verzui-aurie, iar la pipăit o simte uscată, răcoroasă, solzoasă.

– Tu nu eşti aici, Barbel Hachereu. Celălalt ţi-a luat locul. Trăsăturile acestea descărnate sunt doar o epură a propriului tău chip. Iar dinţii tăi nu sunt chiar atât de ascuţiţi.

În oglindă, celălalt îşi îngustează pupilele.

Barbel îşi înclină capul, pândind o melodie chtoniană, un cristal pur al adâncurilor, în al cărui miez sclipeşte o prismă muzicală. Se simte risipită pe treptele curcubeului sonor. Şi-a păstrat însă destul din fiinţa primară pentru a rezista vârtejului de culori îngheţate care încearcă să o răpească. Cristalul se sfărâmă.

A înfrânt abisurile, dar se ştie pradă unei sorţi implacabile. Demonul va continua să o înfrunte, până când nu-l va mai putea birui.

Îşi descoperă picioarele murdare, încăperea sluţită. Ea, care s-a vitrificat, preschimbându-se într-un cuarţ transparent cu muchii perfecte, îşi simte frica picurând prin crăpăturile moi, opace.

Înţelege, în sfârşit, cum ar putea opri hemoragia lentă a forţelor ei.

❑❑❑

E mult mai uşor să mori atunci când o faci pentru a opune rezistenţă. De astă dată, se află de partea cealaltă. Pluteşte deasupra demonului, legată de el prin cordonul de energie ce se subţiază odată cu firul vieţii ei. Demonul zace într-un cilindru de metal legat de o aparatură complicată. Portocaliul ochilor lui şi-a pierdut scânteierea. Gura lui sloboade bule sonore, alungite, ce se sparg, fâsâind. Uneori îşi dezvăluie dinţii, scrâşnind strident.

– Un limbaj presărat cu ţipete, analizează Barbel.

Vagi, tremurătoare, prăvălindu-se, într-un târziu asupră-i, Barbel distinge şi alte forme. Se înghesuie, înălţându-se fremătătoare în jurul cilindrului în care zace entitatea suferindă, neputincioasă, a transfuzorului-transfuzat.

Mai aproape. Barbel pătrunde, la rându-i, în corpul demonului. Se desfăşoară. Înţelege în clipa aceea unde se află şi că s-a întâmplat un accident nemaiauzit: îl trage după sine, în moarte, pe demon. Nemurirea demonului, a tuturor demonilor, era până acum un fapt subînţeles, un privilegiu nestrămutat. Cum a reuşit „micuţa pământeancă" să repună totul în discuţie? Ce e de făcut cu această lume în care transfuzaţii se pricep să întoarcă propria lor moarte împotriva invadatorilor?

O sevă vâscoasă se prelinge din cărnurile umflate ale fiinţei cu ochi portocalii. În meandrele supte de sânge ale conştiinţei străine, viul refuză sălbatic iminenţa Abisului necunoscut.

În clipa în care firul prea întins al existenţei ei se rupe, Barbel zâmbeşte. Trupul ei crucificat cunoaşte, în ultima-i suflare, biruinţa.

Traducerea:
Laurenţiu Turcu

Călătoria amintirilor

Are 51 de ani (n. 18 martie 1947) şi locuieşte la Liége, mai precis „dans la banalieue", comuna ESNEUX, a cărui nume scris invers l-a dat fanzinului pe care-l editează din 1970: „XEUNSé". E demn de amintit că tot din această zonă, cea a oraşului Liége, este originar şi adevăratul „fenomen literar" Georges Simenon.

Alain le Bussy este licenţiat în ştiinţe politice şi sociale şi dirijează (încă doi ani, abia aşteptând prepensionarea) serviciul de Resurse umane al unei Companii americane cu sediul la Charleroi.

Dotat cu o imaginaţie debordantă şi cu o remarcabilă putere de muncă, le Bussy a publicat la editura FLEUVE NOIR, două serii de space opera, „Cycle d'Aqualia" şi „Cycle de Yorg", anul trecut ieşindu-i de sub tipar cel de-al 16-lea roman: EQUILIBRE, după care s-a lansat şi în genul polar. În 1993 obţine *Prix Rosny Aîné* pentru romanul DELTAS, iar în 1995, la Convenţia europeană de la Glasgow, este ales *Best European Author*.

Nu o mai văzusem pe Pam de vreo 3 luni, adică de la plecarea ei din oraş. Asta nu însemna, evident, că lumea se răsturnase pentru mine. Ne despărţiserăm cu mult înainte. Totuşi, am fost şocat atunci când am revăzut-o. Cred că nu şi-a dat seama fiindcă m-am controlat foarte repede, dar adevărul este că mă aşteptasem să văd o diferenţă, o schimbare cât de mică. În mod surprinzător, însă în loc de asta am remarcat tocmai absenţa oricărei schimbări. Era greu de crezut că nu se schimbase, deşi nu era imposibil, devreme ce aveam dovada în faţa ochilor.

M-a vizitat pentru că făceam parte dintr-o serie mai lungă de vizite: părinţi, prieteni, iubiţi cărora nu le îngăduise prea multe sau care nu îi îngăduiseră ei prea multe. Fusese deja aproape pe la toţi. Chiar mi-a trecut prin minte că eu eram ultimul. Am condus-o în salon şi ea s-a aşezat foarte natural pe fotoliul ei preferat, cel care îi permitea să vadă şi peştişorii din acvariu, şi bucătăria, şi drumul către Sanetsch, şi crestele Munţilor Albi strălucind undeva în zare.

– Ce mai faci? m-a întrebat ea.

– Nu prea rău, inspiraţia nu-mi lipseşte, iar agentul mi-a spus ceva despre un film care s-ar face după una din cărţile mele. Tu ce faci?

Întrebarea aceasta era la fel de prostesc de politicoasă ca şi cea dinainte, poate de aceea m-am şi gândit că o merită. Nu mi-a răspuns direct.

– Ieri, am văzut-o pe mama. Pe urmă am trecut pe la Luc şi Clara. Plecaseră la Centraf cu o zi înainte. S-ar părea că cei de-acolo au descoperit secretul nemuririi.

– Mda, am spus, fără să-mi dau seama că mă angajam pe o pistă periculoasă, am mai auzit asta odată.

– Satelitul Centraf a fost lansat, din câte îmi aduc aminte, cam în acelaşi timp cu Borneo, Copernic şi Lagrange 2, sau poate mai înainte. Mă întreb când vor abandona jurnaliştii obiceiul ăsta aiurit de a lansa pe orbită sateliţi locuibili pentru centralizarea şi transmiterea de informaţii... Apropo, l-ai mai văzut pe Paul?

– Îmi făcea rău punându-mă să-i vorbesc despre el, căci Paul era cel care mă înlocuise în viaţa ei amoroasă. Trebuia să schimb subiectul.

– Da, am fost 3 zile cu el la Capri. Fiind o fire romantică, nu s-a împăcat cu despărţirea de tine. Poate că sunt un pic nedrept, însă aş vrea să nu vorbim despre asta. Să ne amintim mai bine de cele mai frumoase momente petrecute împreună, deşi toate clipele trăite alături de tine merită această apreciere.

Cu alte cuvinte, era timpul să ne aducem aminte de noi, după 6 ani de ruptură. Cât despre nedreptate, ea era nedreaptă, devreme ce revenise în oraş ca să bântuie vieţile foştilor iubiţi. Dar era scuzabil. Eu însumi fusesem tentat, în câteva rânduri, dacă nu să reînnod vechile relaţii, măcar să frecventez anumite medii pentru a detensiona atmosfera între prietenii mei demult uitaţi. Exista, desigur, o modalitate de a evita o asemena tentaţie, dar era o modalitate distrugătoare: renunţarea la contractul cu compania de holograme. Mi-am zis că mă voi gândi mai mult la varianta renunţării, însă, ca de fiecare dată, am amânat luarea unei decizii atât de importante până când... am renunţat să mai renunţ.

În cele din ruma am reuşit să îndrept conversaţia spre zone mai puţin dureroase, mai puţin solicitante sentimental. Am mai vorbit câteva minute despre manuscrisul romanului pe care de-

abia îl terminasem, despre ultima carte publicată, despre lucruri prea puţin importante, dar care întreţineau dialogul. Mi-a promis că îmi va citi lucrarea până ce nu va fi prea târziu.

– Şi vechea ta slujbă? Nu-ţi lipseşte?

– Nu, deloc. Este exaltant, periculos şi câteodată dureros să urmăreşti traficanţii. Când scriu mă folosesc, ici-colo, de amintiri, dar trebuie să mai şi înfloresc. Dacă aş scrie numai adevărul, cititorul ar adormi de câte 3 ori la fiecare capitol.

Am început să râd în timp ce-i vorbeam. A râs şi ea.

– Bun. Trebuie să plec. Călătoria începe mâine dimineaţă. Trei săptămâni sub soarele arzător de deasupra oceanului, aer nepoluat, peisaje adevărate, naturale... nemaivăzute. În fine, nemaivăzute de mine. Nu te interesează să vii şi tu?

Am tresărit. Inima mi-a bătut mai repede. Da, mă interesa, dar nu aveam curajul să-i mărturisesc.

– Imposibil. Am un manuscris de terminat şi încă nişte pagini de corectat, totul în mai puţin de 10 zile. Agentul meu este un adevărat tiran. Într-o zi am să-i reglez eu conturile.

Ea a râs din nou şi s-a ridicat. Apoi, mi-a zâmbit. Un zâmbet trist pe care mi-l aminteam chiar mai bine decât îmi aminteam de trupul ei, un zâmbet care mă făcea să uit de toate plăcerile pe care mi le dăruise de-a lungul anilor petrecuţi împreună. Am înţeles fără să-i mai pun vreo întrebare. Avea un contract de 4 săptămâni la compania de holo, un contract de tipul celui preferat de oamenii în vârstă, cu venituri modeste. Iar contractul începuse deja să se deruleze, asigurându-i o existenţă efemeră, cât să se bucure de călătoria aceea. Dar căuta pe cineva care să o însoţească, alături de care să-şi petreacă ultimele minute. Şi venise la mine

❑❑❑

Nu am închis bine uşa în urma ei, că am şi început nişte aranjamente, cu o frenezie de care nu mai dădusem dovadă decât înainte de acci... de eveniment, ca să folosesc un limbaj vag, care ne este din ce în ce mai mult impus în societatea de azi. Nu aveam, din fericire, nevoie de somn, beneficiind de avantajele contractului meu, aşa că am terminat, în câteva ore, romanul pe care-l scriam. Îi datoram asta agentului, care nu îmi era chiar atât de antipatic pe cât declarasem. Dar el nu avea să ştie niciodată că modificasem proiectul lucrării, scurtându-l cu 3 capitole, şi că făcusem să moară dintr-un foc, 3 ţărani. Execuţia a fost minuţios pusă la punct. Detalierea într-un anumit fel, captivantă, era dealtfel una dintre valenţele scriitoriceşti care mă făcuseră cunoscut. Spre sfârşit mi-am dat seama că eroul meu nemuritor lichidase deopotrivă atât personajele negative cât şi pe cele pozitive. Însă ideiii în sine nu i-am găsit vreun reproş obiectiv.

Păstrasem legătura cu unii dintre foştii mei camarazi poliţişti, şi astfel am obţinut acele informaţii pe care, în mod obişnuit, legea protecţiei vieţii particulare le face inaccesibile.

La ora 3 dimineaţa ştiam în ce călătorue urma să plece Pam. La ora 4 aveam deja un loc rezervat pe vas, iar la ora 5 eram transferat în cabina vecină cu a ei. Am chemat un taxi. Am coborât la Sion de unde un elicopter m-a adus în Cointrin la limp ca să prind supersonicul spre Miami. După toate probabilităţile aveam să fiu la bordul navei înaintea lui Pam. Pe drum, am corectat paginile acelea pe care le-am trimis apoi prin poştă de la Miami, împreună cu un mesaj în care îmi justificam lipsa.

NEVOIE DE VACANŢĂ. NU MĂ CĂUTAŢI. NU VREAU SĂ FIU DERANJAT VOM LUA LEGĂTURA LA ÎNTOARCERE.

Nu aveam nimic împotriva agentului meu, dar în timpul celor 3 săptămâni, cât ar fi putut să dureze călătoria, vroiam să mă gândesc la altceva decât la romane. În afară de o valiză mică, conţinând doar strictul necesar, nu îmi luasem decât un terminal telefonic de buzunar şi o copie după contractul încheiat cu o anumită companie de holograme. Vroiam să îl mai citesc o dată înainte de a hotărî ce să fac.

❑❑❑

Nu ştiam ce tactică să folosesc. Să o aştept înaintea cabinei sale? Să rămân în umbră două sau trei zile ca să studiez terenul? Cea de-a doua soluţie mi s-a părut mai avantajoasă.

Vasul era imens, cabinele erau înşirate pe cele 4 punţi, totalizând 260 de metri lungime şi cam tot atâţia lăţime. Erau mai mult de 3 mii de persoane pe vas şi puteam să văd ansamblul portuar fără rsicul de a mă întâlni cu ea, mai ales că aşteptam să fi găsit pe cineva care să-i ţină companie de-a lungul zilelor rămase. Mărturisesc că o iubesc încă pe Pam, dar nu am de ce să o deplâng din punctul de vedere al singurătăţii. A ştiut întotdeauna să se refacă uimitor de repede, să depăşească scurtele perioade de solitudine căutând şi găsind pe câte cineva.

Nu mai fusesem demult luat prin surprindere, şi nu aveam nici un chef să fiu luat acum. De aceea i-am făcut cinste unui plasator ca să fiu avertizat când soseşte Pam. A acceptat cu un surâs complice, care s-a transformat într-un zâmbet uşor dispreţuitor când, după ce a aruncat o privire rapidă spre implantul de la gâtul meu, mi-a spus:

– „Amintirea" dumneavoastră a sosit, şefu'.

Spusese „amintirea", deci îi era clar că şi Pam avea acelaşi implant ca şi mine. Era o holo, o fantomă care încă mai avea dreptul de a deţine o fărâmă nesemnificativă de materialitate. Eu unul am evitat moartea de când mă ştiu, dar şi mai mult i-am evitat pe cei care, neavând posibilitatea de a-şi contracta un implant, devin din această cauză invidioşi. Deşi ajung să-şi poată plăti visul, ei con-

tinuă un timp să se comporte astfel din obişnuinţă. Dar eu nu le contest dreptul de a visa ci invidia. Visele, dorinţele, obsesiile sunt la originea fiecărei realizări ştiinţifice de răsunet. Şi aşa a pornit totul. Mai întâi au fost imaginile de sinteză, apoi hologramele însoţite de voce, sunet artificial. Aşa şi-au putut revedea părinţii copiii morţi, au putut dialoga cu ei, chiar dacă pe atunci tehnologia nu era decât un artificiu informatic, un program care copia anumite caracteristici psihice ca să creeze fraze banale, gesturi standardizate ce alungau suferinţa supravieţuitorilor. Pe urmă s-au format două grupuri: Cei „pentru", sprijinind cauza unei consolări superficiale, şi cei „contra", care nu admiteau acest refuz al realităţii. Aveau probabil dreptate, dar a primat factorul sentimental. Triumfători, cei „pentru" au avut atunci drum drept, mai ales că ecranul înlocuise proiectorul holografic. Însă toate acestea nu erau gratuite, bineînţeles. Şi, ca în tot ceea ce se comercializează, a apărut concurenţa, au fost încurajate cercetările în domeniu, care ofereau din ce în ce mai multe posibilităţi. Când un mare număr de oameni a putut, în sfârşit, beneficia de ceea ce devenise obişnuit, atunci se propunea ceva în plus, şi demarau afaceri. Mecanismul a funcţionat. S-a reuşit includerea unei dimensiuni noi în progtamul iniţial, şi hologramele au căpătat materialitate. Mai mult, cu condiţia de a se găsi un dispozitiv amplificator, adică implantul, holograma devenea autonomă şi putea să se deplaseze oriunde fără să fie permanent însoţită de un tehnician.

❑❑❑

M-am asigurat că Pam îşi luase în primire cabina şi că nava părăsise portul. Am ieşit pe punte. Cu atât mai rău pentru însoţitor, dacă nu era singură.

– Tu? Aici? Când ai venit?

Aproape că îi venea să dabseze de bucurie, ca şi cum redevenise copila inocentă, liberă să exprime ceea ce simţea fără să ţină cont de barierele sociale. Punând în funcţiune giganticele motoare, vasul se îndreptă către sud.

În decursul primelor zile, am trecut prin apropierea unor insule neatinse încă de civilizaţie, evitându-le pe cele transformate prin suprapopulare într-un corp compact de imobile. Apoi ne-am regăsit în larg, unde liniştea oceanului nu era tulburată decât ocazional, de una dintre acele instalaţii supradimensionate, ce scoteau din tone de apă, cantităţi infinitezimale de plancton. De câteva ori am fost atât de aproape de ele încât am fi putut crede că suntem pe uscat. Dar rămâneau vântul şi norii ca să ne dea impresia de libertate. Situaţia anula desigur posibilitatea de a vedea cerul oglindindu-se în valuri, însă oricum nu aveam cum să ne plictism. Ca în toate călătoriile de felul acesta, acţiunile distractive nu lipseau. În fiecare seară dansam într-o ambianţă diferită de cea din seara precedentă, orchestra mexicană cedând podiumul celei ţigăneşti, după care urmau grupurile rock, înlocuite mai târziu de un quartet clasic şi tot aşa. Erau, de asemenea, şi concursuri, şi vizionări de filme.

Trecerea frontierei a fost celebrată în cel mai pur stil tradiţional, cu jocuri dintre cele mai incitante, organizate pe puntea principală. Nu am putut împiedica, totuşi, manifestarea vechilor mele reflexe de observator, şi astfel mi-am dat seama că printre muzicanţi se aflau şi holo. Erau însă în mod firesc şi mainumeroşi printre pasageri. Genul acesta de călătorii se fac pentru holo, pentru ca ei să-şi petreacă ultimele clipe în compania celor care rămân, a celor care îi iubesc şi vor să le ofere prilejul de a spune rămas bun. În zilele noastre îţi trebuiesc ochi foarte buni ca să observi diferenţa dintre un holo şi un om normal. Trebuie să ţii cont cine bea sau mănâncă, şi cine nu. Un holo nu poate să mănânce şi să bea, chiar dacă implantul său dispune de un program suficient de evoluat pentru a-i schimba comportamentul într-o măsură destul de mare încât să contracareze efectul real. Iar acest efect nu este nicidecum în plan fiziologic. Ochii strălucitori ai unui holo care îşi asumă un asemenea risc devin imposibil de controlat, nu îşi mai poate menţine echilibrul, mişcările sale sunt haotice şi lipsite de sens. Uneori însă, toate riscurile sunt acceptabile pentru cineva care vrea cu orice preţ să arate normal, să se comporte ca un normal.

❑❑❑

Noaptea, când eu şi Pam intrăm în cabine, implantul înregistrează automat toate evenimentele zilei trecute, pentru ca programul să se reorganizeze pe baza lor. Aceasta nu dovedeşte că hologramele ar fi atins apogeul evoluţiei lor, sar sunt deja cu mult mai mult decât am fi îndrăznit să sperăm, să zicem, la vremea proiectorului holografic. Acum a devenit o manieră de a supravieţui. Temporar. Înainte de a muri, înregistrăm evenimentele zilei branşându-ne la program. Implantul supraveghea subtilele modificări psihice, dar mai cu seamă pe acele fizice. Şi asta pentru că în momentul decesului, aparatul eliberând înlocuitorul holografic, se ţinea seama de orice modificare survenită între timp. Existau şi alte proiecte, care mai de care mai fanteziste. Se elaboraseră programe care înzestrau posesorul cu un corp diferit, mai frumos şi mai tânăr, legea era însă foarte clară la acest capitol... ceea ce nu însemna că nu se alcătuiau în continuare şi programe pirat, mai scumpe decât cele oficiale, care se vindeau pe sub mână. Când eram poliţist, descoperisem o întreagă reţea de traficanţi şi tocmai de aceea am fost omor... Nu, am uitat asta şi nu vreu să-mi amintesc. Singura schimbare acceptată de lege este corectarea unor invalidităţi apărute în cursul vieţii normale, sau a leziunilor accidentale. Din fericire pentru Pam, ea murise într-un accident, iar urmările acelui accident nu se înregistraseră în programul holo. Acum ea era într-o formă impecabilă, şi era poate cea mai tânără femeie de pe vas.

Când am ajuns la marginea zonei antarctice – sfârşitul călătoriei, lumea a început să se evapore pe lângă noi. Câţiva, cei care calculaseră prea exact, îşi pierdeau progresiv materialitatea. Erau mereu în miezul lucrurilor, se băgau peste tot, se amestecau în conversaţii, dar nu mai făceau schimb de cărţi, nu mai ţineau în mâini crose de golf şi nu mai ridicau pahare simbolice. Lor nu le mai păsa de nimic. Programul nu le îngăduia acest lucru. O „amintire" poate trăi şi are drepturi ca şi un om normal, dar în ultimele clipe nu mai poate fi preocupat de un viitor care nu mai există. Îşi poate reface testamentul, dar nu se poate îngriji de averea pe care o deţine. Oricum, contractul îl asigură finanţarea oricărei necesităţi, şi chiar mai mult. De exemplu, costul acestei călătorii.

Eu simţeam încă frigul, căci contractul meu expira peste 3 ani, şi a trebuit să mă îmbrac gros pentru a o însoţi pe Pam pe punte. Ea nu mai avea teamă de frig, evident, şi nu vroia să pretindă altceva. Ajunşi în partea din faţă a navei, sprijiniţi de balustradă, am văzut în dreapta un grup de pinguini învolburând apa din jurul unui iceberg, şi apoi ieşind la suprafaţă pentru a se înfrupta din peştele prins. În partea cealaltă se aflau două sau trei balene albastre, ridicându-şi cozile ca un evantai şi aruncând stropi reci în aerul îngheţat. Dacă nu am fi avut sub noi lemnul care vibra blând în zgomotul motoarelor, am fi putut crede că suntem singuri pe lume, undeva departe, într-un loc mirific, unde puteam comunica liberi cu o natură ignorantă de tot de ceea ce om.

– Voi rămâne aici până la sfârşit. Este calm, relaxant şi te ajută să nu te mai gândeşti la tot felul de chestiuni lipsite de importanţă, cugetă Pam cu glas tare.

– Nimeni nu îţi poate interzice.

– Nimeni. Numai faptul că ţie îţi este frig, şi că o parte a plăcerii constă tocmai în a fi convinsă că şi tu te simţi bine.

Am încercat să râd.

– Depinde de cât de mult vrei să stai aici...

Ea se gândi puţin.

– Mai am două zile şi cinci sau şase ore. Nu se ştie niciodată exact. Îmi dăduse, fără să ştie, singura informaţie pe care nu o aflasem până atunci. Şi nici măcar nu trebuise s-o întreb. M-am înfiorat. Aveam de luat o decizie.

– Să ne întoarcem, spuse ea. Nu vreau să te îmbolnăveşti.

Hainele groase acopereau implantul meu, pe care ea nu îl văzuse niciodată.

❑❑❑

Chiar dacă „amintirile" nu se îngrijesc de scurtul lor viitor, chiar dacă supravieţuitorii avuseseră timpul necesar ca să-şi facă o idee despre dispariţia definitivă a celor pe care îi însoţiseră, atmosfera devenea apăsător de tristă la bord. Seara trecută, dansând, am observat cuplurile de îndrăgostiţi. Câteva erau mai mult ridicole decât absente, căci coordonarea mişcărilor este mai dificilă pentru un holo lipsit de materialitate, aşa cum deveniseră unii, decât pentru un corp veritabil. În ultimele minute, ca un avertisment, imaginea se voalează, pierde din claritate, din culoare. În aceste momente, ei merită pentru prima dată denumirea de fentomă.

– Eric, se apropie clipa...

Mi-am dat seama că braţul meu nu o mai întâlnea pe Pam, ci neantul. Ochii mei însă, îi oglindeau încă frumosul chip.

– Să mergem sus.

Era ciudat să vezi cum picioarele ei, ridicându-se mecanic pe fiecare treaptă, se poziţionau puţin mai jos, imaginea trecând cu unul sau doi centimetri pe lângă scară.

– Îţi va fi frig.

– Nu-ţi face probleme.

Nu am avut timp să simt cu adevărat frigul.

– Priveşte stelele. Nu e din cauză că dispar, ele sunt chiar foarte strălucitoare aici, nu-i aşa?

Am rămas un timp tăcuţi. Pe lângă noi treceau alţii, fără să ne deranjeze prea mult. Nu eram singurii care îşi petreceau ultima lor noapte împreună.

– Eric, văd stelele, dar nu prea te mai văd pe tine, e normal?

Nu, nu era normal. Am observat cum privea, îngrozită, braţul meu străveziu, care trecuse printr-o traversă.

– Ochii tăi nu au nimic. A sosit şi sfârşitul meu. Mai am doar câteva minute.

Nu mi-am putut împiedica vocea sintetică să răsune de satisfacţie, explicându-i.

– N-am ştiut... am crezut... dar tu ai un implant?

– Da, un Implant şi programul aferent. L-am primit la 6 luni după plecarea ta... atunci. Am cunoscut nişte traficanţi, i-am urmărit şi am lucrat pentru ei o perioadă, până când am avut suficiente dovezi împotriva lor. Am fost recompensat pentru asta de şefii mei poliţişti. Lucrasem sub acoperire şi nu am fost plătit bine, dar mi s-au oferit avantaje speciale, spre exemplu un contract pe termen foarte lung.

– Care expiră în acelaşi timp cu al meu?

Soarta vroia să fim împreună până la sfârşit, sau cel puţin aşa trebuia să creadă Pam. Dintr-un anume punct de vedere, era minunat.

Ea începu să râdă, pentru că nu credea o iotă, şi mai mulţi oameni se întoarseră supăraţi către noi, cu chipurile lor fantomatice din ultimele clipe. Era inutil să insist în versiunea mea. Ar fi fost chiar crud. Alesesem şi mă hotărâsem de puţin timp, asupra clipei când aveam să mor a doua oară. Pam a devenit translucidă, cu câteva minute înainte de a nu mai putea nici măcar să zâmb...

Traducerea:
Victor Toroş

Fata care se temea de apă

Văzând-o pe stradă, la birou sau în mijlocul celorlalţi, ea nu ieşea cu nimic în evidenţă. Bineînţeles, nepunând la socoteală personalitatea mai mult sau mai puţin marcantă a fiecărui individ. Vreau să spun că nu era nici prea înaltă, nici prea scundă, nici diformă. Era de talie mijlocie, cu părul castaniu şi purta întotdeauna rochii înflorate, sau *jeansi* cu o bluză de sport. Ca toată lumea, deci, aşa cum te îmbraci la douăzeci de ani, din bani puţini, nepunând accentul pe modă sau pe eleganţă, ci preferând confortul.

Era studentă, sau muncea undeva, n-aş putea spune. Poate că era studentă şi pe lângă asta mai făcea o muncă oarecare pentru a-şi completa veniturile... N-o cunoşteam deloc, dar îmi atrăsese atenţia, văzând-o în compania altor fete de vârsta ei, în autobuzul de dimineaţă sau în staţie, când îl aşteptam pe cel de seară. Nu ştiam nici măcar unde locuieşte, pentru că eu coboram la a şasea staţie, în timp ce ea mergea mai departe. Dar cu siguranţă că nu mult mai departe pentru că, deşi obosită fiind, nu se aşeza niciodată pe scaun, iar la a cincea staţie se eliberau destule locuri...

N-o cunoşteam, însă aveam obiceiul să studiez oamenii încercând să-mi imaginez ce ar putea fi ei în realitate. Le presupuneam vârsta, pasiunile pe care le-ar fi avut, locul de muncă... O parte dintre ei mi se fixau în memorie pentru că-i vedeam mai des, sau pentru că aveau ceva în plus, ori în minus, faţă de ceilalţi. Era un joc de unul singur unde miza o constituia misterul fiecăruia. O dată ce-l descopeream, aflând un nume sau o adresă, un ansamblu de informaţii sigure ce-i clasa pe aceşti necunoscuţi într-un fel de registru de stare civilă mental, ei încetau să mă mai intereseze.

S-ar fi întâmplat şi cu ea acelaşi lucru atunci când am aflat, ascultând o discuţie cu una din prietenele ei, că se numeşte Solange şi că-i angajată la o companie de asigurări, dar că urmează şi cursuri de engleză seara. Nu mă înşelasem prea mult în presupunerile mele, lucra şi studia în acelaşi timp. Nu ştiam încă prea multe despre ea, totuşi ar fi fost suficient pentru a înceta să mai fie un subiect important în jocul meu de unul singur. Cu toate acestea mai rămânea un fapt misterios care mă intriga şi mă încăpăţânasem să-l aflu.

Nu era ceva care să nu-mi dea pace să dorm nopţile, nici gând! Însă suficient pentru a-mi întârâta şi menţine curiozitatea.

Remarcasem că de fiecare dată când treceam un pod sau mergeam de-a lungul râului – ceea ce reprezenta aproape jumătate din traseul nostru cotidian – ea avea tendinţa să închidă ochii. Atunci când nu putea s-o facă, pentru că era în plină discuţie sau pentru că ea însăşi vorbea, îşi întorcea privirile în partea opusă, spre peretele de stâncă al văii. Când autobuzul trecea peste un pod şi nu-şi mai găsea refugiu nici într-o parte, nici în cealaltă, se uita pur şi simplu în jos, fixând vârfurile pantofilor. Numai când ajungeam din nou pe şosea şi îndrăznea să înalţe capul, privea iute jur-împrejur, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nimeni nu-i observase gestul de dinainte. S-a întâmplat ca privirile noastre să se încrucişeze în asemenea împrejurări şi atunci am văzut o urmă de roşeaţă pe faţa ei, dar atâta tot.

Se părea că această atitudine fusese remarcată şi de o altă fată, ceva mai tânără decât ea, dar foarte ageră.

„...da, ca un fel de ameţeală", admisese Solange când nu mai putuse face faţă tachinărilor ei. Eram prinşi într-un buşon chiar pe unul din podurile peste care treceam în fiecare zi şi staţionarea durase câteva minute bune... *„Dar nu-i nimic grav"*, adăugase ea ridicând din umeri.

Apoi veni vacanţa. Concediul meu, mai bine zis. N-am mai călătorit cu autobuzul până la jumătatea lui iulie când, vrând-nevrând, a trebuit să-mi reiau activitatea, la biroul meu, într-o clădire mare şi modernă, cu aer condiţionat, cu temperatură constantă tot timpul anului...

❑❑❑

Era una din cele mai toride veri din ultimii treizeci de ani. Seceta devenise insuportabilă chiar şi în aglomerările urbane pentru că săptămâni în şir nu apărea nici un nor care să aducă puţină umbră, aşa că frunzele arborilor îngălbeneau înainte de venirea toamnei. Plecând de la birou, din atmosfera aceea agreabilă, aerul încins de afară mă sufoca, duhoarea de bucătărie de restaurant ieftin era mai persistentă ca de obicei, apoi gazele de eşapament ce rămâneau blocate în aerul pe care-l respiram făceau ca greaţa să fie completă.

Autobuzul era şi el ticsit, deşi nu toată lumea se întorsese din concediu, iar studenţii navetişti încă puteau să profite, probabil departe de oraş, de cele câteva săptămâni de vacanţă ce le mai rămăseseră.

Solange se afla, împreună cu prietena ei, într-un grup de fete de vârsta lor. Toate erau îmbrăcate lejer, chiar sumar pe o asemenea căldură. Era o desfătare să le priveşti, numai că eu, la cei cincizeci de ani ai mei – abia împliniţi, dar oricum... – mă sileam să nu mă uit prea des şi prea mult timp către ele ca să nu-mi aud vorbe. Oraşul e mic şi ca atare trebuie să ai grijă de buna reputaţie – când o

ai – ca să trăiești liniștit și pe mai departe.

Le-am auzit când își dădeau întâlnire la piscina municipală, deschisă excepțional pe o asemenea arșiță până seara târziu. Bineînțeles că Solange s-a eschivat, explicând că nu știe să înoate, dar cum fetele considerau că ăsta nu-i un motiv, fu nevoită să apeleze la mărturia prietenei ei: *„Marielle știe că apa îmi face rău, că mă apucă amețeala numai dacă mă apropii. Credeți-mă, vă invidiez că voi nu sunteți așa. Mi-ar plăcea atât de mult... odată am încercat, numai că... Sunt de-a dreptul bolnavă lângă apă, abia mai pot respira. Mă sufoc și simt că mă înec... Va trebui să mă mulțumesc cu cada, acasă"*

A reușit să aplaneze situația, cel puțin așa cred, pentru că eu ajunsesem la destinație și-a trebuit să cobor.

Spre sfârșitul primei săptămâni, într-o dimineață de vineri, am apucat să aud o discuție între ea și prietena ei. Îi spunea că a doua zi era aniversarea unui nepot și că trebuia să-i ducă un cadou. Nepotul, Xavier, avea doisprezece ani și-l pasiona desenul. *„E un adevărat artist pentru vârsta lui, nu-i așa?"*, o întrebă, arătându-i o foaie de hârtie protejată cu un plastic transparent. Apoi, în timp ce o punea la loc, în geantă, am zărit o fracțiune de secundă desenul și i-am recunoscut imediat figura într-un halou de păr castaniu. Avea într-adevăr talent, nepotul...

„M-am gândit să-i iau ceva pentru desen. O hârtie bună, un cărbune de calitate – știi? – ceva mai „profesional" N-ai idee unde-aș putea găsi un magazin de specialitate?"

Prietena ei nu știa. Da! dacă-ar fi fost vorba de parfumuri, de compact-discuri sau de cadouri mai speciale, atunci ar fi putut s-o ajute. Dar în materie de desen...

Eu însă știam și n-am putut rezista ispitei de-a mă folosi de acest prilej pentru a intra în vorbă. Scuzându-mă că le întrerup conversația, m-am adresat lui Solange – bineînțeles fără a-i spune pe nume – sugerându-i un magazin unde, cu toate că prețurile nu erau.dintre cele mai mici, ar fi găsit tot ceea ce nepotul ei și-ar fi putut dori. I-am explicat, cu lux de amănunte, că se deschisese de curând, de câteva săptămâni doar, într-o nouă galerie comercială, în localul fostului supermagazin care se mutase la periferie pentru a oferi spațiu de parcare clienților. Că era un colțișor superb, unde îmi petreceam aproape zilnic pauza de prânz, pentru a mă amuza, bineînțeles, nu pentru a cumpăra, nu de alta dar prețurile erau cam piperate. Am asigurat-o încă o dată că poate găsi orice în domeniul care o interesa și că ambianța era ca în complexurile de pe vremuri, cu bistrouri exotice și un mic snack-bar în incintă, cu trei săli de cinema la etaj, totul amplasat lângă o piațetă cu fântână arteziană unde puteai pierde timpul în mod plăcut, uneori ascultând concerte improvizate de tineri gălăgioși și plini de viață. Galeria era acoperită și dotată cu aer condiționat, jur-împrejur numai culori vii, iar solul pardosit cu marmură deschisă la culoare și șlefuită ca oglinda...

În timp ce-i vorbeam, mi-a venit ideea să mă duc și eu chiar în după-amiaza aceea, poate cu speranța de-a o întâlni din nou și de-a afla într-un fel misterul pe care îl ascundea.

Am renunțat, deci, la hoinăreala mea obișnuită și m-am dus direct la magazin, am cumpărat un ziar și m-am așezat la o masă pe terasa celui mai apropiat bistrou. Stăteam în fața unei halbe de bere rece și mă prefăceam că citesc, parcurgând titlurile sau citind cuvinte la întâmplare. Când am realizat ridicolul situației, mi-a venit să plec și să las totul baltă. Nu era pentru mine rolul acesta de detectiv care să stea la pândă, cu toate că eu mi-l alesesem!

Întâmplarea a făcut că n-a trebuit să aștept prea mult. Am zărit-o pe Solange de departe. Era și imposibil să n-o văd, și nu numai eu dar și ceilalți care se opreau nedumeriți: părea amețită, practic abia se mai ținea pe picioare, apoi a început să se clatine atât de tare încât fu nevoită să se sprijine de ziduri și de vitrinele magazinului. Am văzut-o apoi oprindu-se, închizând ochii o clipă și stăpânindu-și răsuflarea. Când îi redeschise reperă în fugă magazinul și porni într-acolo.

Avea de parcurs mai mult de zece metri pentru a traversa aleea principală, iar pe tot parcursul n-ar fi găsit nici un reazem. Poate din cauza aceasta privirile ei păreau cele ale unui animal speriat.

Asta m-a făcut să înțeleg: marmora lucitoare ca oglinda și imaginile în mișcare ce le reflecta – oameni și firme clătinate de curentul de aer condiționat – toate acestea erau într-un fel ca o suprafață de apă, dădeau aceeași senzație privindu-le atent. Însemna că pentru Solange putea fi același lucru, ea se regăsea realmente pe malul apei, deși nu *pe apă*, dar oricum îi producea o stare de rău fizic – după cum o mărturisise singură.

Eram deja pe jumătate ridicat și voiam să-i sar în ajutor, fără să-mi mai pese de ceea ce va crede văzându-mă acolo. La urma urmei, informația eu i-o dădusem, așa că ar fi fost normal să mă ia un obișnuit al casei...

Deodată se opri. Avea privirile congestionate și gâfâia din nou. Încercă să le fixeze undeva pe plafon, într-o ultimă sforțare, apoi gura i se deschise într-un strigăt fără sunet în timp ce geanta, scăpată din mână, se izbi de marmură cu o bufnitură surdă. Brațele ei schițară câteva mișcări spasmodice și începu să bată din picioare exact cum ar face-o cineva căzând în apă și neștiind să înoate.

Nu se prăbuși ci, într-un fel, se prelinse, ca și cum aerul ar fi avut o stranie consistență împrejurul ei și ăsta o împiedica să cadă dintr-o dată. Secvența n-a durat decât câteva secunde lăsându-mi însă impresia că ea *plutea* cu adevărat deasupra marmurei lucitoare.

Alții au avut reflexe mai rapide decât ale mele. Se găsea și un student la medicină printre ei. El i-a luat pulsul, apoi a încercat să-i facă respirație artificială. Cum nici metoda aceasta nu dădea vreun rezultat, a început să-i apese pieptul cu pumnii, în mișcări ritmice. Era tot ceea ce mai putea face.

„Degeaba", le-a declarat brancardierilor Salvării, când aceștia au sosit anunțați, se pare, de unul dintre comercianții galeriei. *„E de-a dreptul idiot: simptomele ei sunt cele ale unei persoane care a murit înecată. Vă dați seama?... Pe asemenea secetă!"*

Traducere
Victor Toro

Ape tulburi

Născut la Mons în 28 februarie 1951. Licenţiat în Jurnalistică şi Relaţii sociale, apoi în Ştiinţe politice şi administrative. Începand din 1983, a publicat peste treizeci de nuvele, a scris articole de fond şi de critică literară. Este preocupat de sociologie şi de psihanaliză, teme predilecte cărora le caută o formă narativă originală ce vizează [illegible] şi integrarea unor genuri literare diferite: polar, fantastic, erotic, etc. După cinci romane publicate până în 1994, cea mai recentă operă a sa este „Le cycle de Vertor" care va cuprinde trei volume (două apărute deja), la Editura CASTERMAN.

Ziua liberă a lui Flossie începea la ora 9,00. Era o zi diferită de celelalte, programată din timp pentru a o revedea pe vechea ei prietenăşi a hoinări prin magazine împreună.

Fu gata cu câteva secunde înainte de a auzi bip-ul scurt, repetat de trei ori, asemănător unui salut repezit. Ieşi din pavilion în fugă lăsându-şi părul blond în voia vântului şi privirea complice, ca o liceeană nerăbdătoare să-şi mărturisească prietenei cele mai mici intimităţi.

Vorbea deja, în timp ce se strecura în ambarcaţiune:

– Ah, Miss Edwige, e-o adevărată minunăţie! Trebuie să-ţi spun...

– Bine, îmi vei spune! Dar aşează-te repede şi, mai ales, trânteşte bine portiera!

Pe bancheta din faţă, Guillaume învârtea cheia de contact. Acvamobilul, în tangaj, se smuci înainte de-a porni, scobind cu pintenul negru apa canalului. În urma lor se vedeau numai jerbe de spumă. Lângă Flossie, care era în culmea entuziasmului, Miss Edwige Van Camp îşi păstra self-control-ul. Cu capul întors spre fereastră, se prefăcea că e absorbită de imaginea mişcătoare, accelerată, a înşiruirii de pavilioane de aşteptare, sute de pavilioane identice cu cel pe care tocmai îl părăsise fata de lângă ea. „Hai, Miss Edwige, mă asculţi? Vreau să-ţi spun ceva nemaipomenit!" Dinaintea lor, în spaţiul delimitat de parbriz şi întrerupt de capul bubos al lui Guillaume, se ridicau şi se apropiau formele neregulate ale Centrului, o îngrămădire fără noimă de zgârie-nori. Flossie o trase de mânecă pe prietena ei.

– Oh, pare să fie o treabă serioasă! Povesteşte-mi...

Miss Van Camp verifica permanenţa lumii: «Puerto-Blanco e neschimbat, ca răsăritul soarelui,... eu nu arăt de vârsta pe care o am,... prietena mea are întotdeauna ceva „minunat" să-mi spună.»

Şi acum, ca în alte dăţi, Flossie o apucă pe după umeri. În zgomotul asurzitor al motorului, îi mărturisi la ureche: „Draga mea... Sunt mândră, şi atât de fericită că voi fi vândută!"

Miss Edwige ştia:

– Nici nu-ţi poţi imagina cât sunt de bucuroasă pentru tine!... Eşti pentru Clarence Drake, nu-i aşa?

– Bineînţeles! Chiar ieri a semnat contractul de cumpărare, scumpul de el! A vărsat şi un avans. Mama e încântată! Ea vrea să mă vadă fericită, eu vreau să mă văd plecată, şi...

Un moment, fruntea albă a Flosslei se încruntă puţin, mult însă pentru vârsta ei fragedă:

– Problema este că trebuie să-mi schimb garderoba, doar încep o viaţă nouă, nu?

– Cum poţi să vorbeşti în felul ăsta?!

Miss Edwige era înţelegătoare şi ştia să se stăpânească, desigur, dar de data asta nestatornicia protejatei ei o scosese din sărite: „N-ar fi mai potrivit să te gândeşti la cel care te cumpără, decât la ce vei îmbrăca?

– Eu mă gândesc la amândouă!, protestă Flossie. Din moment ce el vrea să mă aibă repede, mi se pare mai nimerit să mă gândesc la cele mai bune mijloace de a-l satisface! Şi de altfel...

Cu genunchii îndoiţi cuminte sub fusta albastră, Flo deschise un sac cu bandulieră – geanta ei de şcolăriţă – şi cotrobăi cu nerăbdare până ce găsi ceea ce căuta. Apoi spuse ţâfnoasă: „...De-altfel, am trei cecuri în alb, semnate ieri de mâna lui, şi fac ce vreau cu ele, chiar el mi-a impus!"

Miss Van Camp găsi totuşi de cuviinţă să o avertizeze, să o prevină. Ar fi fost oricând posibilă o greşeală de tact din partea unei fete aşa tinere:

– Voiam să spun că lui Clarence i-ar plăcea să

fie sigur de tine, draga mea Flo... I-e teamă să nu abuzezi, aşa cum ai făcut cu Baronul Grootaers, şi cu – nici nu vreau să ştiu câţi alţi cumpărători dezamăgiţi... El vrea să te testeze.

– Dar eu sunt cinstită, nu mă înţelege greşit! Dacă mi se va întâmpla să cheltuiesc mult, te rog să mă crezi, îi voi spune adevărul lui Clarence. Nu de alta, dar să nu aibă surprize odată ce afacerea va fi încheiată. El mă cumpără aşa cum sunt, pur şi simplu.

Se făcu linişte şi ea începu să viseze. După ce trecu de Bief Maurice, acvamobilul abordă panta Calypso al cărei curs rapid le împodobea cu nimburi coborârea înspre oraş, lăsând în urmă o dâră sclipitoare de spumă albă. Flossie, strângând-o tot mai puternic de umeri pe Miss Edwige, îşi făcea inventarul sentimentelor:

– De altfel, pe el nu-l voi ruina. Asta pentru că-l iubesc, crede-mă. Clarence are mâini atât de mari..., şi picioare imense, care mă amuză..., ce să mai vorbim de mustăţi!... Apoi, şi el mă iubeşte, e evident: mi-a văzut deja sexul – aşa era prevăzut în contract – şi nu părea să fie dezamăgit... Chiar dimpotrivă!

Râse de astfel de amintiri şi scotoci din nou în sac. Pescui o bucată de ţesătură sclipitoare pe care o desfăcu: „Să vezi, Edwige. În timp ce mă observa goală, lui Clarence i se făcuse cald. Îşi ştergea fruntea cu batistuţa asta, care apoi mi-a lăsat-o amintire, în speranţa că nu-l voi uita. Da, Clarence se îmbracă cu gust şi mi-e frică să nu mă îndrăgostesc... chiar până şi de batistuţele lui!"

Flossie agită în aer batista de mătase. Îşi afundă tot obrazul în ea şi nasul ei micuţ scoase un sunet de trompetă. De astă dată fu rândul lui Miss Edwige să o apuce râsul; în acelaşi timp o strângea în braţe ca şi cum n-ar fi fost nimic, ca şi cum apropiata lor despărţire n-ar fi fost decât un vis urât: desigur, ele erau prietene, unite, nimic nu se schimbase...

– Guillaume! Stop, Guillaume!

Strigase Edwige Van Camp. Asta pentru că treceau pe lângă debarcaderul lucios al Complexului Barnabooth. Era locul unde puteai găsi tot ce-i trebuie unei copile de vânzare pentru a deveni cea pa care cumpărătorul o doreşte. Haide, Guillaume, acostează mai repede, să meargă fetele să-şi cumpere cu cecurile lor în alb pomezi de colorat obrajii!

– Ah, Clarence, ce ireal pare oraşul văzut de la înălţimea asta...

Aeroscaful blindat al domnului Drake se înălţa în suflul mov al inversoarelor. Flossie, plină de candoare şi de acea familiarilate constantă care constituie farmecul primei tinereţi, se simţea ca acasă în acest decor străin, în aceasta cabină suficient de mare pentru ca ea şi Clarence să poată sta în picioare, sau să se aşeze, sau să se întindă în voie.

Iar copilul din ea, care dădea farmec primei lor excursii, arbora aerul unei adevărate femei, al unei sportive de pe prima pagină a unei reviste. Meşele ei aurite se despletiseră sub bereta pusă de-a curmezişul. Jacheta din piele de căprioară era neînchisă peste cămaşa de culoarea piersicii. Era şi suficient de largă pentru a da impresia că ar fi avut sâni, acolo unde se bombase, deasupra pantalonilor bufanţi înfundaţi în cizmele înalte de culoare arămie. Cu mâna subţire, protejată de mănuşi de piele brun-închis, arăta peisajul mişcător, fără regrete, şi poate chiar fără conştiinţa că se separă de el. Ea măsura din ochi oraşul, în timp ce Clarence Drake, îmbrăcat într-un costum impecabil de navigator, îşi mângâia mustăţile, o sorbea din priviri şi îşi deschidea inima.

Sincer vorbind, ea fusese prima lui dragoste... din urmă! Se lăsase atras mai întâi de George Diablo, achiziţie ce o făcuse din pur spirit de afaceri. Instalase acolo un birou de studiu şi echipe de lucru inaugurând şantierul fără alt sentiment în afara celui de a investi: avea impresia că doar el putea să rentabilizeze această prăpastie uitată de lume. O faleză artificială fu deci ridicată de-a curmezişul faliei pe care o adânciseră escavatoarele. Apoi, odată ce cursul lui Oak River fu deviat, apele avuseseră cale liberă să înghită monstruosul abis, până când ceea ce fusese mai înainte o căldare fără fund s-a transformat într-un peisaj plat, o linie orizontală, simplă şi perfectă.

Doar în momentul acela, spre stupoarea lui, Clarence se îndrăgosti de propria-i operă: un fel de mare interioară întinsă pe trei mii de hectare şi abundând de peşti, care la vremea apusului reflecta ca într-o oglindă soarele topit din care îşi lua culoarea. George Diablo fu uitată. O înlocuise Lacul Drake, cu barajul lui care ilumina întreg Puerto Blanco. Unde ar exista un loc mai potrivit decât acest lac, opera lui, pentru a plimba o tânără nou achiziţionată, căreia trebuie să-i iei ochii? Flossie clipea şi se agita:

– În sfârşit! Îl văd, acolo, chiar dedesubtul nostru! E lacul tău scânteind în mii de culori!

Vorbea că în cărţile cu poveşti. Candoarea aceasta îl impresionă pe Clarence. Când se apropie de ea, simţi cum o suflare de emoţie îl sugrumă şi trebui să scrâşnească din dinţi pentru a-şi stăpâni gesturile. La rugămintea ei, el o prinse de mijloc şi o ridică să vadă mai bine întinderea de apă înspre care gonea aeroscaful lor.

□□□

„He, he!, îndrăgostiţilor, i'ote vântul pentru voi! Briza-i bună, eh, eh!"

Căpitanul Aronnax – Moş turbot, cum îi zicea Clarence – îşi dusese mâinile pâlnie la gura ştirbă, pentru a se face auzit de pe puntea înaltă a

vaporului. De departe, vrând neapărat să-i răspundă, Flossie strigă la rândul ei: „Ajungem, Moş Turbot, ajungem într-o clipă!" Clarence o lăsă de mână prefăcându-se că fuge în timp ce Flossie se străduia să-l urmeze: cizmele îi alunecau pe nisipul alb, briza îi despletea părul. Îşi pierdu bereta, dar şi râdea pentru că îi era indiferent dacă nu ajungea ea să fie prima care urcă la bord. Clarence o aştepta, însă, pe mal. Gâfâia. „Încă mai poţi fugi la vârsta ta...?" glumi Flo. El nu se supără.

Căţărându-se pe scară, tânăra admira literele de aramă cu care era scris numele vaporului, pe partea din faţă a cocii. O seducea complexitatea cordajului, splendoarea hăţişului de pânze pe lângă care se foia Căpitanul Aronnax. „*Nautilus* e un yaht nou-nouţ", îi precizâ Clarence, „însă construit după modelul celor de acum trei secole" Flossie înregistră informaţia în linişte. Traversă puntea în vârful picioarelor şi, înainte de a se strecura în culoar, avu grijă să-şi scrijelească numele pe vopseaua proaspătă, în amintirea trecerii ei. Clarence Drake o însoţea arătându-i drumul, o învăluia cu prezenţa lui atentă, părintească, dacă vreţi. În timp ce coborau spre sala de recepţie, Flossie nu-şi putea stăpâni un surâs complice privindu-i mâna, latâ şi păroasă, sprijinită pe umărul ei.

Când ajunseră, el aprinse luminile. Luată pe neaşteptate, Flossiei i se păru că pică din nori pentru a se regăsi într-un fel de imens acvariu în negativ, o bulă de aer rămasă în mijlocul valurilor. Jur-împrejurul ei, dincolo de pereţii fosforescenţi ai încăperii şi sub ea, sub această „podea" făcută dintr-o dală groasă de *glass*, era numai apă în mişcare, faună şi plante acvatice. Măgulit de efectul produs, Clarence râdea pe sub mustaţă. „Nu-ţi fie teamă, micuţa mea Flo," ţinu el s-o asigure, „încearcă mai de grabă să guşti din această rară plăcere de a trăi între cer şi pământ, în inima apelor adânci." Apoi o conduse la masa din mijlocul sălii, unde luară prânzul ca doi îndrăgostiţi.

Flo se dusese până la scaun făcând paşi mari şi înălţând picioarele: avusese impresia că merge prin apă şi se temuse să nu-i intre în cizme. Nu i se întâmplă nimic dar, pentru că nu ştia să înoate, rămase nemişcată încă o vreme, cu frica în sân, ca nu cumva vreun gest al el să pună în pericol echilibrul yahtului... Spre deosebire de ea, Clarence se simţea în lumea lui, iar farfuriile masive aranjate pe masă şi mâncărurile fumegânde care îi aşteptau, dovedeau pe deplin că vor avea parte de un prânz normal, conform cu obiceiurile de pe pământ, chiar dacă nu-l aveau sub picioare. Pe nesimţite, tânăra se calmă, apoi, nu peste mult timp, auziră la interfon o voce hazlie, pronunţând cuvintele pe nas şi agitând aerul static din cabină: „S-a făcut, Dom'le Drake, iacă-ne plecaţi!" Deasupra capetelor lor, bravul Moş Turbot ţinea cârma... Flossie nici măcar nu tremură în momentul pornirii, când o

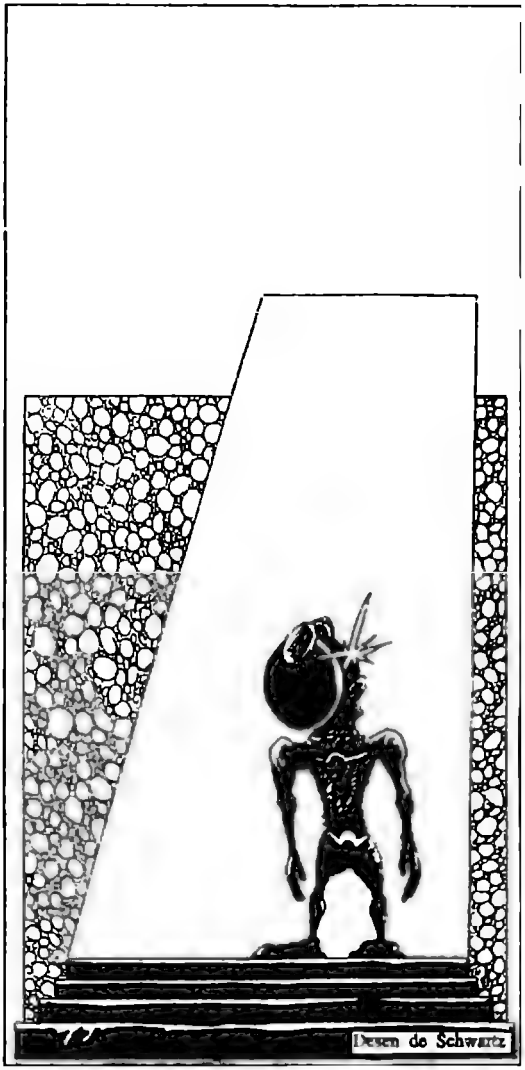

zdruncinătură făcu să vibreze baza cocii. Simţi însă că o apucă foamea!...

Domnul Drake, dimpotrivă, era cât se poate de natural: umplu paharele, turnând vin sec care mergea de minune cu bunătăţile de pe masă, un *mix* de scoici şi fructe de apă dulce, preparate cu mirodenii şi ornate cu frunze proaspete de pătrunjel. În timp ce mânca, Flo sorbea din pahar vinul rece şi din priviri cuvintele fermecătorului Clarence, a cărui voce gravă exprima bucuria de a fi bogat. Lăuda luxul *loft*-ului său construit în vârful lui Saratoga Tower, acolo unde vor ajunge la capătul călătoriei şi de unde Flossie va avea o vedere panoramică a oraşului şi a ţărmurilor mării, acest lac „Drake" pe care tocmai îl traversau. Da, Clarence voia să-i descrie bunurile sale până în

cele mai mici detalii, acestei copile pe care abia o cumpărase, şi asta pentru a-i da totul.

Flossie înfuleca, sorbea pahar după pahar, se simţea uşurată şi beată de fericire văzând norocul care dăduse peste ea.

Jur-împrejurul ei, al lor, defilau grandioase tablouri vii. Clarence, pe măsură ce se apropiau de mijlocul lacului, descria într-o beţie de cuvinte bogăţia pădurilor acvatice. Subjugată, Flossie privea bancurile de anghile migratoare, hoinăreala peştilor de soare aduşi din apele Nilului şi somnii care-şi dădeau ifose în adâncuri; toată această faună colorată jucându-se cu buchetele de alge. Din când în când, o masă cauciucată apărea şi dispărea, roşie pe jumătate, iar pe cealaltă, verde, ca mărul necopt: soclul unei balize care indica parcursul Căpitanului Aronnax.

Un vierme uriaş escorta *Nautilus*-ul, răsucindu-şi inelele gri. Flossie avu chiar curajul să meargă şi să bată cu pumnul în peretele de sticlă, sperând ca inoportunul însoţitor să-i lase în pace, apoi, dedesubtul lor văzu covoarele mişcătoare de plante coralifere şi corolele lor unduitoare în care se împiedicau crabii. În acest răstimp, Clarence îi vorbea de *nautilus*, molusca imemorială, scoica de o frumuseţe neasemuită, pentru că în imaginaţia lui, ea lua concomitent şi culoarea, şi forma, şi consistenţa unui sex de fată.

Lui Flo nu-i mai era foame, însă îi era cald şi sete. Se încăpăţână să destupe sticla pe care Clarence o pusese pe masă, umplu paharele cu vinul uleios, închis la culoare, nu însă fără a păta faţa de masă brodată. Asta însemna că-i tremurase mâna. Numai dacă nu cumva yahtul, se clătinase mai tare decât de obicei exact în momentul acela... N-avea importanţă! Oricum, după ce înghiţi prima gură din vinul greu, lucrurile începură cu adevărat să se mişte şi realitatea pe care o percepea să se clatine...

Îşi ridică privirile: faţa lui Clarence, umflată, era dinaintea ei şi se balansa deasupra mesei. Avea perle de transpiraţie pe mustăţi, dar acum nu se mai sinchisea să scoată batista şi să le şteargă. Trăsăturile i se schimbau pe măsură ce-l privea, ajungând să recompună perfect masca unui actor din filmele de groază. În acelaşi timp, traversată de turbulenţe, apa lacului se tulbura şi ea, devenea cleioasă, ca şi cum o furtună s-ar fi pregătit să zguduie adâncurile lacului.

După un moment de uitare totală, îşi dădu seama că Clarence o prinsese de păr şi o forţa să bea. Buzele Domnului Drake, roşii de vin, se mişcau dinaintea ei ordonându-i să se dezbrace, numai că ea n-avea poftă nici de una, nici de alta. După ce înghiţi cu forţa lichidul vâscos, Flo se smuci, împinse masa cu o lovitură de cizmă şi împrăştie mâncărurile pe podea. Domnul Drake striga, încăperea se învârtea cu ei, el o strângea pe Flo de gât şi nu înceta să-i strige că trebuia să fie deja goală.

Preţ de-o clipă, Flossie avu impresia că vede corpul unei fetiţe, un firav cadavru îmbrăcat în femeie, lipit de peretele de *glass*, mult înapoia obrazului tunător al lui Drake, tocmai în clipa când dispărea, purtat de un curent în sens invers. Degetele omului o strângeau puternic. Sufocată, Flossie nici nu mai mişca, nici nu mai avea puterea să strige. Deschise ochii mari, lăsând să-i pătrundă de-a valma imagini trunchiate. Ultima dintre viziuni, imaginară fără îndoială, însoţită de un spasm al yahtului *Nautilus*, fu cea a unei explozii în bucăţele a *glass*-ului, în timp ce o trombă de apă năvălea în încăpere. Apoi totul se linişti. Până şi Clarence.

❑❑❑

La limita dintre apă şi pământ, îl regăsim pe Domnul Clarence Drake, de data asta singur în *loft*-ul său din Saratoga Tower. Stă cufundat în fotoliul cu picioare de fildeş în faţa unei mese joase şi mici. Îmbrăcase mantia de blană purpurie, cu batistuţă şi galoane crem. E deja seară şi, de o oră, acest om în toată puterea nici nu s-a mişcat, nici n-a clipit.

În aceste momente suspendate de viaţă, trecutul parcă nici nu mai exista pentru el. Visând la viitor, savurează plăcerea intensă a celui care decide asupra a tot şi a nimic, a celui care stăpâneşte pornirile pasiunilor amestecate cu interese meschine. El e stăpânul unei lumi pe care o atârnă peste prezent, dar în care nu-i e frică să pătrundă, precum un scufundător în adâncuri. E seară, deci, şi prin geamul din dreapta al încăperii pătrund luminile Portului Alb – Puerto Blanco – coborâte din cerul de păclă al nopţii. Însă doar mâine, la crăpatul de ziuă, Clarence va putea – fără să se mişte din loc – să contemple, în partea stângă, un fel de platou de oţel reflectând soarele, permanenţa lacului Drake.

Şi poate că această viziune îi va retrezi gustul de aventură, îi va suscita pofta să frunzărească enormul catalog cu ultimele tipuri de *andro-girls* – iubite la comandă sau de logodnice de închiriat. Ca să fim sinceri, Clarence tot mai ezită între alegerile posibile... Dar, desigur, relaţiile şi flerul lui Miss Edwige Van Camp, competenta lui prietenă, îl vor scoate, ca întotdeauna, din impas când va simţi din nou dorinţa să descopere o perlă rară, una dintre acele copile voluptoase ale căror nume, Maryléne, Ingrid şi Mona, Gertrud şi Flossie – câte altele încă – se uită repede şi se anulează de pe listă.

Traducerea:
Laurenţiu Turcu

Oglinzi

Poza mea se află pe coperta revistei *Placebo*, numele meu este titlul a numeroase spectacole, tot eu sunt imaginea centrală şi pentru publicaţii ca „Viaţa adevărată", „Cartea posibilităţilor", „Căminul modern"... Cu toţii se interesează de mine, până şi exclusivista „Psihologia"! Oh, da... îmi amintesc acele imagini şi fraze care mi-au consacrat erou imobil, aventurier al spaţiilor închise şi simbol al peisajelor citadine deopotrivă.

Mă revăd tânăr... Aveam chipul plin de infatuare în primele poze de după ceea ce mi se întâmplase, cu toate că nici atunci şi nici acum nu am reuşit să îmi revin. Atenţia pe care publicul mi-o acordă, aerul de legendă care m-a învăluit dintr-o dată, toate acestea parcă nu mi se întâmplă mie, ci altcuiva. Sunt un caz special, *o figură emblematică*, după cum afirmă „Psihologia". O să înţelegeţi asta mai târziu...

Mă întreb dacă nu cumva am răspuns, prin această pioasă ofertă de nemaiauzit şi nemaivăzut, curiozităţii exagerate a contemporanilor mei. De fapt, la început mi s-a părut ceva banal să-ţi supraveghezi astfel propria viaţă intimă. Aşa că am făcut schimb, nu ştiu cum, cu cel aflat de cealaltă parte a oglinzii, cu eu-cel-de-dincolo. Iar cursul acţiunilor noastre s-a rupt de logica imitaţiei în oglindă. Apoi mass-media a făcut publică această neobişnuită ruptură.

❑❑❑

La sfârşitul fiecărei mese de peste zi, am obiceiul de a emite un râgâit răsunător, unul ca de căpcăun, deşi nu am nici cea mai mică intenţie de a-l provoca, sau de a mă comporta vulgar. Şi pe urmă, puţin îmi pasă dacă maniile mele, de bărbat singur, şochează sau seduc.

Oamenii mă pot auzi şi vedea la televizor toată ziua. Eu nu mai văd şi nu mai aud nimic din ceea ce mă poate deranja. Doar, câteodată, mă intrigă videocamera al cărei obiectiv, amplasat spre ciudatul fenomen pe care îl reprezint, nu pierde nici un gest, nici o acţiune de-a mea, nu rămân ascuns nici o clipă ochiului aceluia indiscret... Şi, când îmi dau seama de asta, mă aşez pe fotoliu închizând între pleoape amintirile pe care le caut. Îmi analizez propriile senzaţii pentru a uita de bila de un negru lucitor, de ochiul de ciclop care mă spionează. Cu mâinile încrucişate pe piept, apreciez la justa valoare exlstenţa mea de paşă. Încerc senzaţia de plenitudine pe care o am întotdeauna după ce mănânc, când alimentele ingerate intră în serpentina stomacului. Într-adevăr, asta mă ţine în viaţă şi mă face să uit de faptul că am pierdut cheia sănătăţii mele mentale. Ascult murmurul ce vine din mine, murmurul vieţii sau simfonia letală a lipsei de activitate, a încremenirii totale. Şi timpul trece.

Uneori, dezordinea, anarhia materială din jurul meu câştigă profunda-mi admiraţie. Nici măcar în timpul vreunei „eclipse", aşa cum numesc eu perioadele de somn de peste zi, nu sunt lăsat în pace. Năuc, văd lumina prin pleoape şi sunt nevoit să deschid ochii mai repede decât aş fi vrut. Atunci mă izbeşte, în cap parcă, strălucirea neoanelor. Dar nimic nu se schimbă, bineînţeles. Ochiul unic, ochiul sumbru este acolo, „camera obscură", întotdeauna acolo unde au pus-o, acolo unde eu-cel-de dincolo le-a îngăduit să o pună. Acesta este singurul lucru care rămâne în acelaşi loc, indiferent de dezordinea de care vă spuneam, dezordinea ce reclamă rolul meu de *homo domesticus*.

Mă ridic, lăsând liber fotoliul, şi mă apuc de diverse chestiuni tipic menajere, dar toate astea în limitele marginilor oglinzii, o oglindă în al cărui univers sunt captiv. Mă mişc deci, în cadrul acesta îngust, şi folosesc, fără reţinere, tot ceea ce s-a reflectat sau se reflectă de dincolo. Continui rutina zilnică, fac lucruri absolut obişnuite, pe care le voi face şi mâine, şi poimâine, şi repetându-le mi se pare că ocolesc însăşi ideea de moarte, singura ideea care mă nelinişteşte.

Apăs pedala cutiei de gunoi cromate, netezesc faţa de masă, apoi mă apuc de treabă lucrând la bicicleta pe care vreau să o construiesc. După care, pun în frigider ce mi-a mai rămas de la prânz, gândindu-mă că voi consuma restul mai târziu.

Pe scurt, mă joc acţionând, pe cât posibil, logic. Astfel, ocupându-mă de chestiuni lipsite de importanţă, trec peste încă o după-amiază stresantă. Dar aş putea să şi citesc, aş putea să mă odihnesc în fotoliul reglabil, aş putea să caut în tezaurul bibliotecii mele de stejar, sau... în loc să mă aventurez în vâltoarea evenimentelor din

paginile unui roman, aş putea să aleg de undeva o nouă ilustrată şi să o adaug la colecţia mea. Însă depinde... cum să spun... întotdeauna se ajunge la fotoliul în care mă afund, şi în care meditez la vidul care îmi caracterizează viaţa.

Şi, până la urmă, înţeleg că nu are nici un rost să mă torturez. După ce că mă aflu într-un mediu cunoscut, mai am şi ocazia să analizez cazul acesta, propria-mi dedublare, să analizez şi să reconstitui suita de împrejurări care m-a adus aici.

Asemeni atâtor săraci neputincioşi, asemeni celor ce trăiesc în stradă, am profitat şi eu de prima ocazie care îmi garanta farfuria mea cu mâncare. Asta am făcut... şi iată-mă aici, nevoit să accept video-camera ca instrument al unei reclame mascate făcută societăţii comerciale DOMESTICA. Cum? Oamenii văd că mă simt bine pe scaunul acesta pe care îmi odihnesc plictiseala şi furia, iar mâine vor vedea un scaun identic, din colecţia *Ad vitam aeternam*, de vânzare în magazinele firmei al cărui patron este eu-cel-de-dincolo. „Ad vitam aeternam" scrie şi în paginile dicţionarului meu de autodidact.

Aşadar, iată că am scos şi un profit din straniul fenomen care a făcut posibilă traversarea prin oglindă.

❑❑❑

Eu, care mă îndoiam de acest gen de fantezii, de existenţa însăşi a universului din oglindă; eu, care consideram *nul* viitorul meu comercial! Într-adevăr, *mea culpa*, DOMESTICA este acum un consorţiu comercial foarte prosper. Imaginea mea este indisociabilă de produsele sale durabile, de mobilierul stilat, de diversele aranjamente interioare. Imaginea mea garantează parcă faptul că aceste produse vor traversa timpul unei întregi existenţe de *homo domesticus*... S-ar spune că după mai bine de opt ani, cât a durat coşmarul unei vieţi în oglindă, încă mai trezesc curiozitatea. Oamenii mai vin încă de departe ca să mă cerceteze, să mă observe după experienţa mea neobişnuită. Petrec cu mine o oră sau o zi, o porţiune cât mai consistentă din umila existenţă a vieţuirii în oglindă. Din păcate, nu le mai pot oferi decât descrieri ample a ceea ce a fost, dar şi asta satisface, într-o oarecare măsură, dorinţele lor complexe, excitaţia suspectă de care dau dovadă. M-ar mânca din ochi, deşi se întreabă dacă mai sunt lucid. Nu am devenit încă nebun în cei 8 ani, speraseră puţin să fie aşa. Dacă vreau, pot să văd şi semnul pe care şi-l fac, cu coatele, pe ascuns. E timpul lor care se pierde, pe mine nu mă deranjează şi nu mă interesează ce cred ei. Mă aşez, mai sigur ca niciodată, în scaunul meu aflat în universul real, *casă, dulce casă*, şi îmi reiau, indiferent, rolul de naufragiat modern, deşi nu mai sunt în oglindă, nu mai sunt captiv.

Într-un târziu consider că ar fi mai bine să citesc, şi mă pierd între articolele din Digest. Aflu totul despre ce se întâmplă în lume, deopotrivă despre tumultul planetar, frământările unei lumi care caută ceva, şi despre micile nimicuri mondene. Fără să-mi pese de ceilalţi, de cumpărătorii hipnotizaţi ai acestor reviste, privirea mea sare din pagină în pagină. Şi minimalizez interesul pe care ei l-ar putea avea pentru, să zicem, o călătorie în jurul lumii. Asta pentru că nici pe mine nu mă interesează, având în faţă o revistă care nu mi-o prezintă, ci chiar mi-o explică, în întregul ei, pe această lume care mi se pare din ce în ce mai simplă.

Astfel, aparenta varietate a evenimentelor se poate condensa, apărând, ici şi colo, diverse constante.

Ca şi cum istoria umană s-ar repeta la infinit... şi atunci, se poate pune în discuţie performanţa propriei mele experienţe. În aceeaşi ordine de idei, aş fi îndreptăţit să presupun că cineva, undeva, cândva, a făcut acelaşi lucru, probabil cu rezultate mai bune. Îmi amintesc de un articol pe care l-am descoperit într-un număr vechi al revistei „Actualitatea" Un scriitor celebru atunci, uitat mai târziu, explica dificultatea de a scrie despre ceva pe viu, adică în public. Deasupra articolului se află o poză care îl înfăţişează pe scriitor lucrând la unul dintre romanele sale, aplecat deasupra maşinii de scris, în faţa publicului. Îmi mai amintesc şi de o fotografie care m-a intrigat la vremea respectivă: Un bătrân aşezat confortabil într-un fotoliu, aprinzându-şi pipa cu un aer absent, adâncit în lectura celei mai bune cărţi din an. În planul alăturat, o oglindă, asemănătoare celei care îmi aparţine, reflectă imaginea a trei femei care se dezbracă, îşi arcuiesc graţios trupurile elastice, şi zâmbesc degajat, cu falsă inocenţă. Sunt femei uşoare, desigur, pentru că mai apoi le-am văzut în „Clişeu", într-o reproducere fidelă a imaginii descrise, alături de recomandările unei note explicative, pe care nu o mai redau.

Acum, revenind la mine, îmi pun întrebarea: Cu ce sunt eu mai prejos decât acel scriitor şi cu ce sunt acele femei mai prejos decât mine? Fără să scriu nimic cu adevărat important, ca şi el, îmi vând farmecul, altfel discutabil, fără să las pe nimeni să ajungă cu adevărat la mine. Trăiesc în direct. Viaţa mea este un roman frumos învelit, sau un film pe care îl găsim deja început. Un roman sau un film care tinde către abstract, şi nimic mai mult. De aceea mă străduiesc să uit lumea, să o reduc la dimensiunile unei idei.

❑❑❑

Mă gândesc că această experienţă a mea ar putea să se prelungească, devenind eternă, dacă nu ar fi sarcasmul temerilor mele: Punctul de ve-

dere al unui paranoic asupra ochiului negru al camerei video, alter-ego-ul televizorului, ecranul acela care a pătruns până şi în toaletă (un televizor pentru toaletă!), mobilă pentru toaletă purtând semnătura DOMESTICA, un televizor care devine oglindă pentru mine-cel-captiv în „oglinda" aceasta nouă, imaginea se măreşte dacă eu mă apropii, metamorfoza îmbătrânirii pe care o zăresc acolo, ridurile care se multiplică, aspectul fizic rămâne şters şi, de bună seamă, lipsit de importanţă, şi aşa mai departe... Evident, sunt multe angoasele la care sunt nevoit să fac faţă, şi câteodată durerea mă pătrunde, devenind fizică.

Înaintea unei noi crampe de felul ăsta, în perioada de acalmie aparentă, prozaicul stării de nelinişte este înlocuit cu supărătorul sentiment al ruşinii. O stare incipientă a nebuniei mă cuprinde şi mă pierd printre motivele copilăreşti, frumos colorate pe faianţa din baie. Îmi spun că este o nouă reuşită a liniei IGIENIC, desene cu efect psihologic, ca să ne alunge pudoarea, ca să ne lase liberi, în special pe mine-cel-captiv, adică să îmi dea senzaţia de libertate, şi, bineînţeles, când asta se întâmplă, nu mă mai controlez şi oamenii pot vedea grimasele pe care le fac, îmi pot vedea spaimele şi îmi pot descifra enervarea, ceea ce conferă un aer perfect natural rolului meu de bufon. Şi plâng, lacrimile mele fac „pic" şi „poc", sudoarea stresului se adună şi ea sub mânecile halatului, ochii mi se înceţoşează, urlu şi publicul aplaudă, mă priveşte în continuare prin sticla oglinzii, iar eu *vreau să MOR!* Imaginea mea se dezmembrează atunci transformându-se în produsele firmei mele, ca şi cum aş fi descompus de o substanţă chimică acidă, descompus brusc, miracol demn de toată mila, mizerabil spectacol; când oare se va trage cortina?

Dar, cum s-ar zice, mă reculeg, şi vine noaptea, neoanele se sting, noaptea este atât de reconfortantă, mă relaxez, uit de condiţia mea abjectă. Îmi refac sănătatea mentală pentru a începe, ca nou, o nouă zi. Oboseală? Poate ieri aş fi putut spune că sunt obosit, poate că am spus-o chiar alaltăieri sau răsalaltăieri, sau cândva, în trecut, nu contează când. Când trăiam, că să spun aşa, în mulţime, mă murdăream mai repede, mă îmbolnăveam mai des, oboseam mai des... inhalam şi simţeam aerul respirat de ceilalţi... Dar azi, aici, am ajuns să cred că această captivitate a făcut din mine un fel de înger, o fiinţă simplă şi pură.

Sau poate că nu captivitatea mă îndeamnă să mă văd aşa, ci iubirea, sentimentul impalpabil şi câteodată crucial despre care se povesteşte în opere lacrimogene de un profund şi fals romantism, iubirea văzută nu aşa cum aţi fost tentat să credeţi, ca o relaţie profund morală, ci ca o necesitate erotică pur senzuală.

În fiecare dimineaţă când neoanele se aprind din nou, mă simt aidoma unui înger, dar un înger bărbat, aşa ca un serafim strălucitor supradimensionat, ca un băiat curios, însă este o senzaţie ciudată, de parcă toate astea nu mi s-ar întâmpla mie. Mă uit la ochiul video-camerei, căutând un răspuns pe care nu îl găsesc, şi îl văd pe eu-cel-de-dincolo păşind încet către fata frumoasă şi suplă, cu părul de culoarea cireşelor coapte. Acum DOMESTICA se gândeşte la toate, iar fata este anonimă, disponibilă la orice oră. O poţi numi cum vrei, poţi fi tandru sau bădăran cu ea, este întotdeauna tânără, o cunosc bine şi deloc, dar am avut-o într-un fel, eu-cel-de-dincolo a avut-o. Lui nici măcar nu îi pasă de privirea ei, de ceea ce simte ea cu adevărat. Peştişorii exotici dintr-un colţ al camerei reale par să ştie ce se va întâmpla, par să cunoască emoţiile mele, par să ştie că ar vrea să mă întorc din oglindă, să îmi reiau locul în universul real...

Şi nebunia mea reîncepe... Eu sunt în tine, oglinda mea cea mică, suntem tu şi cu mine priviţi de ochiul camerei, mă simt bine aici şi mă simt bine şi acolo, dedublat în mod straniu, eu-aici, simţindu-te aproape, şi eu-acolo, în universul real şi în ecranul televizorului, eu care fac dragoste cu o anonimă şi eu care nu exist decât ca imagine, şi nu mă pot convinge că nu sunt un voyeur, ca atâţia alţii, un tip care nu poate conştientiza perversiunea a ceea ce face, în a cărui privire ghiceşti uitarea propriei persoane, şi simt că mor în tine, oglindă, mă privesc şi observ cum dispar şi de pe ecranul talevizorului. Mă recompun în realitate şi dedublarea încetează...

□□□

Acum, în extazul matinal care desparte noaptea de zi, când simt alături de mine pielea sensibilă a unei femei, îmi amintesc de toate momentele de coşmar pe care le-am trăit dincolo, limitat la cele două dimensiuni ale oglinzii. Amintirile mele sunt asemeni unor imagini din cele care sunt pe coperţile cărţilor răsfoite de voi, asemeni unui film de animaţie care începe la comanda voastră, o reproducere în mişcare, naivă, dar cu pretenţie de *ab libitum*, făcută pentru edificarea maselor.

În fond, ce mă aşteaptă pe mine şi ce ne aşteaptă pe toţi, până la urmă? Adevărata moarte, care va face din *mine* o *imagine*, un reflex intangibil al sticlei oglinzii. Este imaginea omului model al societăţii moderne, a celui care este la îndemâna tuturor şi în poziţie de inferioritate faţă de toţi, a celui înfrânt de propria reflexie.

Dar de-aici încolo, ei bine, viaţa continuă, mai precis viaţa mea, însă fără spectacolul care vă captiva.

Traducerea:
Victor Toroş

Păianjenii

Descoperindu-şi pasiunea pentru SF încă de la vârsta de 14 ani, a devenit unul din principalii promotori ai fanediţiei francofone, pe care o practică fără întrerupere de mai bine de un deceniu. În 1991, în fanzinul său, OCTA, a publicat împreună cu Alain le Bussy un număr special intitulat „30 de ani de fanediţie". Este autorul a numeroase nuvele, a mai multor romane şi piese radiofonice.

Conduc deja de mai mulţi kilometri fără să rostesc un cuvânt, observând neliniştit cum nivelul benzinei din rezervor scădea într-un ritm alarmant. Dacă nu găsesc cât mai repede o staţie de alimentare, situaţia are să fie penibilă pentru Corinne şi mai ales pentru Julien, care doarme pe bancheta din spate, cu capul aşezat în mod caraghios pe Puce, labradorul nostru. Animalul doarme şi el cu un ochi, evitând să-l deranjeze, se pare, pe partenerul său de joacă. Ploaia loveşte în parbriz şi vizibilitatea nu e prea bună. Buletinul meteo, consultat la plecare, nu prevăzuse această furtună de sfârşit de zi. Şi în cine să te mai încrezi, dacă nici buletinul meteo, cu toţi sateliţii de observaţii şi previziunile calculatoarelor, nu putea să dea sfaturi mai precise? De fapt... mai sunt lucrurile la fel ca înainte de invazie? Mă îndoiesc!

Ne luptaserăm cu un adversar mai puternic, care ne debusolase, iar acum probabil că nici nu mai exista un astfel de adversar, dar urmările se făceau încă simţite.

Corinne îmi respectă tăcerea. Ştie că în momentele critice devin tăcut, ursuz, mă închid în mine gândindu-mă la situaţie, la cine ştie ce soluţie-miracol.

Ajungând în acea parte izolată a Ardenilor, la 9 seara, oprisem în faţa unei intersecţii. Înainte să mă aventurez pe drumurile pustii ce semănau toate între ele, ar fi trebuit să fac plinul, poate chiar să păstrez în spate un bidon. Neglijenţa? Nu sunt prea sigur.

Într-o ţară unde staţiile de alimentare sunt din belşug, ar fi trebuit să profit oricum, chiar dacă nu făceam acest drum. Acum însă nu asta e principala problemă, ci faptul că nu am habar încotro să o iau. Da, ştiu, există hărţi rutiere amănunţite, accesibile turiştilor, accesorii de urgenţă care te împiedică să te rătăceşti. Dar în fugă nu m-am putut gândi la toate.

În faţă se află două plăci gravate, indicând ceva. Ploaia nu mă lasă să disting inscripţiile pe jumătate şterse de timp. Din păcate, simbolurile erau cifre, fără nici o semnificaţie pentru mine.

Corinne îmi întrerupe gândurile.

– Am mai trecut pe aici, ne învârtim de mai bine de o oră, spune ea, nervoasă. Ar fi trebuit totuşi să găsim o locuinţă, ceva. Şi dacă se poate, fără păianjeni!

– Da, ştiu, ştiu!

Cobor din maşină şi cercetez cerul, sperând să mă pot orienta după stele.

Bolta e aproape clară, cu nuanţe întunecate ce fac atmosfera şi mai sinistră. Cred că văd Ursa Mare, printre umbre. Luând nişte puncte de reper, până la urmă trebuie să ajung într-un spaţiu cel puţin cunoscut.

– Cât timp mai putem merge? întreabă Corinne. Ai încă benzină, nu-l aşa?

– Poate pentru zece-cincisprezece kilometri... nu ştiu. N-am fost niciodată în pană de benzină.

Pe bancheta din spate, câinele dă din coadă, deschizând şi celălalt ochi.

Julien se trezeşte, gemând.

– Am ajuns? mă întreabă cu o voce patetică.

– Da, spune Corinne. Dormi, puiul meu! În curând, vei fi într-un pătuţ.

Apoi se întoarce către mine:

– Acum, ce facem?

– O luăm la stânga, cred că vom ajunge la un hotel.

– Mi-ai mai spus-o de câteva ori!

Când demarez, lent, pe drum se vede o rază de lună, înainte ca lumina farurilor să-i şteargă conturul. De o parte şi de alta a străzii, şirurile de copaci par santinele, cu gurile deschise către cer, degustând ploaia. Unii dintre ei, atinşi de ploi acide, nu mai sunt decât schelete de arbori, iar cellalţi au un aer lugubru în bătaia vântului. Mai merg doi-trei kilometri şi nu se vede nici o lumină

în depărtare. Dar Dumnezeule, unde suntem? Situaţia începe să mă enerveze. Simt tensiunea crescând în maşină.

– Când se va face ziuă, situaţia va fi cu totul alta, în mod sigur!

Corinna mă priveşte fără să spună nimic. Se uită apoi la copaci şi la umbrele mişcătoare din lumina farurilor. O siluetă incertă apare, absorbită repede în noapte.

Cu o mişcare bruscă, Corinne pune siguranţa de la portiera el.

– Nu-i nimeni pe aici, zic eu. De ce te temi?

– M-a plictisit mersul în cerc, şi începe să mă obosească drumul, am impresia că văd păianjeni uriaşi peste tot. Imaginaţia îmi joacă feste, nu-i aşa?

– Citeşti prea multe romane fantastice. În pădurea asta, după părerea mea, nu sunt decât bursuci...

Corinne nu mă crede.

E adevărat că pădurea, noaptea, în aceste condiţii, poate fi înfricoşătoare...

Mai merg un pic. În lumina crudă a farurilor se zăreşte un mirador, un fel de construcţie supraetajată, construită în pantă, ce servea altădată de refugiu celor rătăciţi. Aşa cum arată acum, însă, nu m-aş simţi în siguranţă nici măcar lângă ea. Înseamnă că suntem departe de centrele locuite. Asemenea edificii sunt rare şi se află departe de oraşe. Poartă înscrisuri cu numele districtelor de care aparţin. Mă gândesc să folosesc asta ca reper, ca să ştiu cel puţin unde suntem, şi... Ghinion, miradorul acesta, tocmai acesta, nu are nici număr, nici nume.

Încep să-mi fac griji pentru Julien. Dacă nu încercam să ocolesc pădurea, el ar fi fost cu siguranţă deja într-un pat, de multă vreme. De fapt, bănuiala mea este că ne aflam la peste douăzeci de kilometri de autostradă. E revoltător.

Suntem plecaţi de azi-dimineaţă, am fugit dintr-o casă infestată de păianjeni uriaşi. N-am apucat să luăm decât mâncare şi ceva de băut. Dar atât mie cât şi Corinnei nu ne este foame. Mai merg câţiva kilometri, în speranţa că voi ajunge la un motel, când zăresc o altă construcţie, de data asta o casă obişnuită.

– Eşti sigur că nu-i aceeaşi? mă întreabă Corinne.

– Nu, dragă, te asigur că nu-i aceeaşi. Ultima era într-o vale şi avea o verandă.

Neliniştit, arunc o privire pe taboul de bord. Luminiţa de urgenţă s-a aprins de mult. În mod sigur nu mai putem continua drumul multă vreme. Mă resemnez şi opresc motorul. Vom rămâne aici până mâine dimineaţa. În zori mă voi gândi la o soluţie.

– Data viitoare, zice Corinne agresivă, voi verifica eu însămi nivelul benzinei din rezervor.

– Hai, hai, nu te supăra. Nu m-am gândit c-o să mergem atât! Nu-i nici un indicator în pustietatea asta.

– Nu-i cu putinţă, insistă ea. Nu-i cu putinţă! Crezusem că ştii să te orientezi. Şi Julien, nu vezi cât e de obosit?

– Nici nu ştiu dacă eu mă voi putea mişca mâine dimineaţă, cu invazia asta. Sper ca armata sau cei de la Protecţia Civilă să fi intervenit...

Încerc să disting contururile construcţiei, văd luminiţe dincolo, departe, printre copaci. Din păcate, pentru moment suntem pierduţi în această lume, de dincoace de pădure. Mi se pare că văd o siluetă, strecurându-se până lângă casă. Închid şi deschid ochii, întrebându-mă dacă pădurea este invadată. Oare Corinne avea dreptate? Sau e de vină imaginaţia mea bolnavă şi oboseala?

Ies din maşină şi femeia mă priveşte nedumerită. Mă îndrept spre casă. Sper că înăuntru există un telefon. Mă întorc să iau lanterna şi văd expresia neliniştită din ochii Corinnei. Îi este frică?

Nu-i cunosc prea bine această expresie. Mă întreb ce crede? Că va avea parte de o noapte lipsită de confort? Posibil. Dar am cunoscut situaţii la fel de dificile în care ea nu se lăsa cuprinsă de panică. În plus, din câte ştiu, Ardenii belgieni, situaţi în sud, şi-au câştigat reputaţia de oază de linişte. Totuşi, noaptea, lucrurile pot căpăta aspecte şi dimensiuni stranii.

Dacă n-ar fi fost această stupidă pană de benzină, care ne obligă să rămânem aici... În rest, avem provizii: pâine, sucuri, salam. La altitudinea asta, simţi de obicei nevoia să mănânci. Şi, chiar dacă vom fi la adăpost, noaptea riscă să fie epuizantă.

Bat la uşă. Încă o dată. Instinctiv mă uit la ceas. E bine, nu-i târziu şi, dacă cei dinăuntru se uită la televizor, probabil că serialul de seară a ajuns pe la jumătate. Mai aştept un moment, apoi decid să dau ocol clădirii. Poate că există un garaj pe undeva, o maşină, cine ştie? În acest caz voi împrumuta puţin carburant fără consimţământul proprietarilor. În condiţii extreme mă simt capabil de orice. Şi pe urmă Julien trebuie să doarmă într-un pat, nu pe bancheta din spate a unei maşini. Bineînţeles că nici n-r fi indicat, cu un câine care ocupă tot spaţiul...

Ajungând în spatele casei, îmi dau seama că există ceva care seamănă cu un garaj, dar e prea mic pentru a adăposti o maşină. Înăuntru nu sunt decât câteva ustensile de grădinărit, o iesle goală, nişte paie uscate. Totul e acoperit cu pânze de păianjen pe care le dau la o parte cu mâna pentru a putea trece. Mi se par destul de rezistente, dar nu cred că sunt făcute de păianjeni-giganţi. În schimb, asta îmi confirmă o bănuială. Casa nu e locuită! Lumina lanternei mă ajută să găsesc o uşă de serviciu. Dincolo de ea se află o bucătărie,

fotolii, o debara cum se făcea pe vremuri, cu provizii de vinuri pe rafturi metalice. Mobila nu pare să fi fost atinsă de cel puţin zece ani. Mă întreb dacă mai poate folosi la ceva. Patul e mucegăit, cele câteva scaune sunt şubrede; bizar, gândesc, plimbând lumina lanternei pe diferite obiecte din încăpere.

Într-o epocă în care vandalismul de orice natură şi delicvenţa sunt la ordinea zilei, această locuinţă părăsită de proprietari, aproape intactă, este un miracol! Aş spune chiar un paradox. Evident, pierdută în mijlocul pustietăţii, a scăpat de vizitele răufăcătorilor. Într-o cameră găsesc un alt pat, cu baldachin, fără lenjeria ce a dispărut fără îndoială de mult timp, mâncată de gângănii. N-ar fi grav, avem saci de dormit, dar structura de rezistenţă a patului nu mi se pare suficient de solidă.

Rămân nemişcat un moment, ascultând, pândind. Aud scârţâituri, probabil că vântul trece printre lemne şubrezite de vreme, poate că sunt chiar şoareci aici.

În încăpere toate par a fi în regulă, ne va fi mai bine în casă decât în maşină. Mă întreb dacă voi găsi o soluţie până mâine dimineaţă. În situaţia în care ne aflăm, singura parte bună e că nu trebuie să explicăm proprietarilor aventura noastră, invazia stranie a păianjenilor...

Încep acomodarea prin a pune câteva lemne în vatră, din stiva de alături. Aprind focul şi flăcările jucăuşe se agaţă de pereţii locaşului. Lemnele trosnesc puternic, tulburându-mi gândurile. Privind în jur, îmi dau seama că nu există nimic electric. La intrare mi se păruse că văd un întrerupător, dar neobservând nici un fir, abandonez ideea. Mă întorc la maşină, hotărât să-i aduc pe Corinne şi Julien.

A reînceput să plouă şi picăturile sunt reci. Julien deschide un ochi, privind în jur.

– Am ajuns, tată? Vreau să mă joc cu Puce.

– Nu, zic eu, şi ai să faci nani aici, cu noi, până mâine dimineaţă. Iar Puce trebuie să doarmă şi el, ca toţi copiii cuminţi.

– Eşti nebun, intervine Corinne. Doar n-o să rămânem aici noaptea. Dacă vin proprietarii? Nu putem totuşi să dăm buzna în casă!

– Ce?! Vrei să împingi tu maşina?

– Trebuie să găsim benzină...

– Vrei să mă duc să caut? Poate că până mâine mă-ntorc cu un bidon...

– Şi să mă laşi aici, singură cu Julien? Prada păianjenilor? Eşti mai nebun decât credeam!

– În cazul ăsta, nu văd altă soluţie. Casa este locuibilă şi tocmai am făcut focul în cămin. Măcar acum n-ai să te mai uiţi la televizor. În fond, asta o să ne facă bine. N-am mai petrecut de mult timp o noapte fără televizor.

– Nu vreau, mi-e frică!

– De ce? Nu-i nimeni alci.

– Tocmai, nu mă simt în siguranţă.

„Ce poate simţi soţia mea în mijlocul singurătăţii?" mă întreb încercând să înţeleg. E adevărat că sunt păsări în aer şi din pădure se aud strigătele animalelor nopţii. Nu iau în considerare acest ultim aspect, dar cred că ar fi interesant să-i povestesc despre el.

– Bine, să vedem ce o să se întâmple dacă rămâi singură în maşină. De vreme ce nu mai funcţionează, o să simţi mai întâi frig. Apoi, cam într-o oră, ai să degeri. Şi de altfel, se anunţă o temperatură cu multe grade sub zero.

Corinne se strâmbă, după care se decide în sfârşit să mă însoţească.

– Stai lângă noi, spune ea pe un ton mai calm. Nu mă simt în siguranţă.

– Haide Julien!

Trecem împreună prin ceea ce, demult, a fost o bucătărie. Flăcările din cămin au făcut puţină căldură. Corinne are o mişcare de recul, se împinge în mine. Simt cum ritmul respiraţiei ei se accelerează. Puce miroase podeaua şi-i mângâi blana care s-a zbârlit. Atmosfera pare desprinsă dintr-un film de groază şi sper că asta n-o să-l influenţeze pe labradorul nostru. Ce pot să fac, pierdut într-o margine de pădure, fără benzină şi fără telefon. Nu pot decât să mă resemnez...

– Hai, le zic. Aşezaţi-vă lângă vatră, pe fotoliul ăla enorm, e foarte confortabil. Am să aduc ceva de mâncare şi o să deschid o sticlă de vin. O să vă ajute să dormiţi.

– Nu mi-e foame!

– Mie mi-e foame, tati! Vreau salam...

– Înainte de salam o să mănânci jambon, fiule.

Neliniştit, Julien se foieşte. Şosetele lui sunt pline de praf. Podeaua casei n-a mai fost măturată de mult. Verific şi celălalt fotoliu, care pare suficient de moale pentru mine. Învelişul e stricat, dar asta nu are importanţă. Contrar a ceea ce credeam la plecare, umiditate este scăzută în regiunea astă. E adevărat că suntem în iulie, că locuinţa ar fi avut timp să se usuce după rigorile iernii, dar nu văd nici măcar urme pe pereţi, pe tablouri, chiar dacă toate sunt stricate de timp.

– Nu te îndepărta, zice Corinne, ghicind curiozitatea lui Julien.

– Poate că sunt fantome aici, spune Julien, şi muşcă din sandvişul cu jambon pe care i l-am pregătit. Mi-ar plăcea să văd o fantomă, continuă el. Tati, o să mergem într-o zi acolo unde sunt fantome?

– Încetează cu prostiile, se enervează Corinne. Fantomele nu există!

– Şi ţie? Nu ţi-e foame? o întreb, cu pâinea într-o mână şi cuţitul în cealaltă.

– Nu mi-e foame! Casa asta mă face să tremur!

Încep să râd întinzându-i un sac de dormit.

– Ce te face să râzi?

– Sacul de dormit!

– Da? Şi găseşti asta ilar, un sac de dormit?

– Da, fiindcă-i prea mic ca să ne încapă pe amândoi...

– Eşti de groază! Te asigur că nu mă gândeam...

În faţa privirii de gheaţă a Corinnei, încerc să schimb vorba.

– Mâine dimineaţă situaţia va fi cu totul alta. Voi căuta benzină şi vom merge mai departe.

– Dacă proprietarii ne surprind aici, va trebui să le explici de ce, evident... Şi încă ceva. Ai închis bine maşina?

– Cum vrei să ne-o fure, fără benzină?

Corinne se reînchide în ea, nemaispunând nimic. La marginea camerei, Julien se joacă, creând pe perete umbre chinezeşti.

– Tati, vino să vezi ce ştiu să fac!

– Da, vin. Iar tu o să termini de mâncat şi o să te aşezi acolo, lângă mama, pe fotoliu. Trebuie să dormi.

Îmi torn apă într-un pahar de plastic, apoi, preţ de-o secundă, privesc flăcările jucăuşe din vatră. Pun câteva lemne pe foc, ca să ţină până mai târziu, dacă nu până dimineaţa. Pe urmă mă gândesc la această conjunctură ridicolă şi enervantă în acelaşi timp, la împrejurările stupide care ne-au adus în această casă părăsită. Oare cum a scăpat, izolată în inima Ardenilor belgieni, de refulările vandalilor? Ar fi trebuit să fie distrusă, prădată, cu pereţii murdari şi fără mobilă, colorată cu grafitti, plină de excremente, ca mai toate casele abandonate... Aici ar fi trebuit să fie mizerie, cutii de conserve, ziare mizerabile...

– Tati, e o uşă aici, vino să vezi!

– Mă duc la Julien, zic şi Corinne scoate un oftat dezaprobator.

– Tati, mi-e frică!

– Du-te la mama şi nu-ţi fie teamă! Nu trebuie să ne temem de un beci.

– Nu vă îndepărtaţi, staţi aproape de mine...

Cobor câteva trepte crăpate şi în faţa lanternei apar pânze de păianjen.

– Nu te duce acolo, poate că sunt şobolani.

– Taci. Ascult-o pe mama, du-te la ea. Eu mă duc să văd ce-i la subsol.

La fel de solide precum cele pe care le-am descoperit în antreu, pânzele groase îmi aduc aminte de păianjeni uriaşi şi de filme de groază. Le rup cu mâna, înjurând mizeria care îmi acoperă puloverul şi cămaşa. Se pare că am intrat cu adevărat într-un film de groază de categoria a doua, cu scenariu de duzină. Tema casei misterioase e atât de frecvent utilizată încât mi-e greu să mai văd ceva interesant, chiar trăind acum această experienţă, eu însumi.

Totuşi, coborând alte câteva trepte, un fel de greutate de plumb mă face să încremenesc şi simt că mi se face rău. O forţă bizară mă apasă şi-mi accelerează bătăile inimii. Hai, doar n-am să mă las invadat de temerile iraţionale ale Corinnei! În lumina torţei, văd scările umede, zidurile acoperite de pânze şi de igrasie, dovedind că există aici un curent de aer cu umiditate mai mare. Printre scândurile sprijinite de un perete, ghicesc o uşă. Probabil dă afară. Alături, câteva sticle se odihnesc de cine ştie când pe nişte rafturi. Prima la care mă uit este un Medoc, vechi de doisprezece ani. Oare s-a păstrat bine? Ca să aflu e suficient să gust. Numi termin gândul când zăresc, brusc, ochii. De fapt, mai mult puncte luminoase la o distanţă oarecare, greu de apreciat. Ochii dispar. Să fi fost reflecţii ale luminii lanternei? Dar de ce am simţit priviri aţintite către mine? Un frison îmi trece subit pe şira spinării, amplificat de începutul de teamă pe care deja îl simţeam. Transpiraţia rece mă face să tremur şi retrag îngrijorat mâna. Rămân nemişcat timp îndelungat, ţinându-mi respiraţia. Julien mă strigă de deasupra.

– Vii, tati? Ce-ai găsit?

Tremurând, ridic lanterna şi privesc sticlele. Sunt tot acolo şi mă uit mai cu atenţie la ele. Nu înţeleg nimic. Poate că lumina, trecând prin interiorul sticlelor de vin, a creeat pe pereţi imaginea ochilor? Imaginaţia îmi joacă feste, şi tensiunea nervoasă care m-a cuprins de când am intrat nu-mi uşurează cu nimic situaţia. Altfel, îmi este greu să-mi închipui că păianjenii uriaşi ne-au urmărit până aici. O clipă cred că am întrezărit o imensă pată neagră care s-a retras într-o parte. Un păianjen? O siluetă întunecată se conturează dinspre perete. Mă retrag grăbit.

În faţa lui Julien, încerc să nu-mi arăt neliniştea. De ce mi-a fost frică? Efectiv, n-am văzut nimic acolo. Au fost doar impresii, iluzii optice, nimic mai mult. Cred că am devenit deodată un om prea sensibil, care începe să tremure la cel mai mic semn al neobişnuitului.

Puce începe să latre, trezind-o pe Corinne, care abia aţipise. Ea mă priveşte cu ochii negri, pe care apoi îi închide, şi se strânge mai bine în sacul de dormit. Nu cred că-i prea confortabil să dormi într-un fotoliu. Cât despre mine, sunt prea nervos ca să mai dorm. Îl aşez pe Julien în alt fotoliu. Pentru dimensiunea lui, nu-i nici o problemă. Simt că şi el este nervos, dar ştiu că va adormi. Îl învelesc, aşa cum am făcut de multe ori în vremurile când mă întorceam din armată, în permisie.

Opt picioare! Păianjenii au chiar opt picioare, nu-i aşa? Raportat la talia şi conformaţia lor, păianjenii sunt extrem de rapizi. N-ai avea timp nici să-ţi iei avânt ca să fugi din calea lor, dacă dimensiunile sunt înfricoşătoare, şi nici să-i striveşti sub pantof, dacă sunt mici. În cele mai multe cazuri, ei sunt mărunţi, insignifianţi, rareori observabili. Din contră, în spaţiile unde umezeala şi căldura sunt

peste medie, în zonele tropicale, păianjenii au dimensiuni deloc neglijabile, sunt negri şi bine îmbuibaţi de otravă. Fiarele acestea lacome există pe Pământ de milioane de ani, fără îndoială dinainte de apariţia omului.

Îmi aduc aminte de ce am plecat...

Cel mai mare păianjen pe care-l văzusem vreodată era chiar acolo, în faţa mea, cu abdomenul brun pe picioarele mele, cu ochi strălucitori ca perlele în lumina soarelui de dimineaţă.

Bestia aterizase pe patul meu, venind de nu ştiu unde, şi picioarele uriaşe se întinseseră peste aproape jumătate din pat. Văzusem clar forma cleştilor din colţurile gurii scârboase. Era nehotărât, agitându-se într-un oribil dans care mă încremenise. Corpul hidos rămăsese nemişcat câteva secunde pe picioarele mele, încercând să mă judece. Văzusem atunci două puncte luminoase, ca doi cărbuni aprinşi, rotindu-se pentru a mă privi. Mă priveau?! Putea să spună în creierul lui mic, de păianjen, că trupul lungit în pat este cel al unui om? Şi dacă şi-ar fi pus întrebarea asta, în ce sens şi-ar fi pus-o? O potenţială victimă?

Viziunea aceasta de coşmar mă făcuse să transpir din abundenţă. Mâinile şi picioarele îmi tremurau. Pentru un păianjen obişnuit, o lovitură de pantof ar fi fost suficientă. Dar în faţa mea se afla un păianjen uriaş şi mi-ar fi trebuit cel puţin un pantof uriaş pentru a-l strivi, dacă aş fi putut strivi o asemenea bestie. În plus, chiar o lovitură de picior, atât cât era posibil prin cearşaf, n-ar fi fost de ajuns pentru a-l alunga. Cât despre strivit...

Fără să-mi dau seama, începusem să mă gândesc la vâscozitatea din pântecele acelei creaturi, iluzia unui miros îngrozitor îmi ajunsese la nas. Mă mişcasem încet şi reuşisem să mă îndepărtez. Oare ar fi putut să mă învăluiască în plasa lui unsuroasă, să mă ţină pe post de rezervă pentru zilele lui grele? În momentul acela păianjenul începuse să se mişte încet către mine.

Surprins, năucit, mă trezesc. Aţipisem, şi-mi trebuie mai mult de un minut ca să înţeleg, cu inima bătându-mi nebuneşte în piept, că avusesem un coşmar mizerabil, eu, care de obicei nici nu visam.

Mă ridic în linişte şi mă duc la surcelele care ard. Văd acolo forme şi culori, închipuiri fără logică. Imaginaţia îmi juca feste. Mă uit spre Julien. Doarme. De ce visasem păianjenul? Ce semnificaţie putea să aibă? Era doar continuarea unei amintiri recente. Nu aveam nimic împotriva acestor octopode înainte de invazie. Ar fi trebuit să reacţionez altfel în privinţa acestor paraziţi. De fapt, nu sunt paraziţi. Păianjenii, în forma şi statura lor obişnuită, ne scapă de mici insecte mizerabile şi de muşte. Deci sunt utili. Atunci, de ce această pomire? Doar nu erau termite!

Corinne doarme, întinsă confortabil în sacul de dormit. În vatră au rămas doar câteva lemne şi, fără să fac prea mult zgomot, mă grăbesc să mai pun câteva. Mă uit la ceas. E ora patru dimineaţa. E prea devreme ca să începem noua zi, dar somnul nu se mai lipeşte de mine, mi-e greu să rămân nemişcat. Coşmarul pe care l-am avut mă intrigă. Îl caut din priviri pe Puce. În mod curios, nu-l văd nicăieri. Dar îmi cunosc câinele. Mereu în alertă, mirosind peste tot, rareori odihnindu-se, ca mai toţi labradorii, îşi petrece timpul încercând să distrugă orice întâlneşte în cale. Mă îndrept către masă, îmi torn un pahar de vin. Acum mi se pare mai amar, mai puţin acidulat. Dar nu pot să beau altceva. A mai rămas doar puţină cafea în termos, pentru Corinne. Vinul mă face să-mi dau seama că am burta goală şi apuc o bucată de pâine. Pateul şi jambonul au dispărut. Adorabilul Puce a profitat de somnul nostru pentru a-şi potoli foamea. Ciudat.

De obicei ştie că-i suficient să cearâ. Şoptesc:

– Puce, Puce, unde eşti, bestie mică?

Îl caut, deschizând uşa altei camere. În lumina lunii văd un robinet şi mă gândesc că aş putea face un duş dacă găsesc o bale, dar până atunci îmi aranjez părul, care refuză întotdeauna să stea cum l-am lăsat înainte de a dormi. Cred că am încă aerul unui personaj dintr-un film de groază. Expresia „te-ai pieptănat cu o grenadă" mi s-ar potrivi foarte bine acum, şi în fiecare dimineaţă. În câteva minute mă fac puţin mai prezentabil în oglinda prăfuită de pe un perete, încercând să uit cu desăvârşire de coşmar. Găsesc într-adevăr o baie, şi apa mai curge încă, producând zgomote bizare pe ţeavă. Îmi spăl faţa cu apă rece (produce ioni negativi; mulţumesc Rika Zarai). Mă gândesc serios să-l caut pe Puce. Nu se poate ca, după ce am rămas în pană de benzină şi am petrecut o noapte nu tocmai perfectă, să-l mai pierd şi pe el. Ştiu că în mod obişnuit n-ar pleca de lângă noi, dar în faţa necunoscutului, curiozitatea riscă să-l dezorienteze.

Mai stau puţin, apoi mă întorc în camera în care dorm ceilalţi, arunc o privire soomnoroşilor, chipuri imobile cu gurile deschise pe jumătate. Fac un mic tur pe lângă pereţi, strigând discret câinele. Pe fereastră se vede afară, unde vremea este la fel de urâtă şi nori aleargă pe cer făcând decorul să pară lugubru, înfricoşător. Dacă aş putea să mă urc pe casă, m-aş uita în jur ca să găsesc un reper, ceva, spre a reveni la civilizaţie. Dar vizibilitatea nu este încă bună, trebuie să mai treacă o oră sau două.

Maşina este udă de ploale şi ne aşteaptă afară, dar va trebui să o lăsăm aici şi să căutăm benzină mai întâi.

Îmi aduc aminte de coşmar. Am impresia, din nou, că văd ochi de păianjeni, pândindu-ne de peste tot. În antreu, pânzele au fost refăcute în timpul nopţii, şi descopăr un fel de cocon prins

între ele. Cu inima bătându-mi mai tare, îl eliberez. Animalul şi-a pierdut forţele încercând el însuşi să rupă pânzele şi acum mă priveşte cu ochi maronii, incapabil să realizeze că l-am eliberat. E o veveriţă. Puterea pânzei de păianjen nu încetează să mă uimească. Trăinicia aceasta a firelor nu este normală. Veveriţa o ia brusc la fugă, spre pădure, trecând în grabă de uşa întredeschisă. Simt frigul pătrunzându-mi în piele. Păianjenii care ne invadaseră casa aveau pânzele mai puţin rezistente.

Nici urmă de Puce. Începe să mă neliniştească situaţia asta, mai ales că Julien, dacă nu găseşte câinele când se trezeşte, o să facă o dramă... Mă întorc înăuntru. Corinna şi Julien dorm încă. E bine. În vatră, flăcările iau forme care, în mod normal, mi s-ar fi părut simpatice. Profit de ultimele clipe de somn ale familiei mele pentru a-mi continua cercetările. Instinctul mă face să mă îndrept către beci. Ezit un pic, curajul meu nu-i atât de mare şi cobor încet scările, verificând fiecare treaptă. Mă opresc în faţa rafturilor de vinuri, unde am zărit ieri bizarerlile acelea, sclipirile fără nume ce m-au făcut speriat. Simt din nou curentul de aer rece. Îmi dau seama că s-ar putea să fie un tunel, nu chiar un beci, aşa cum crezusem. Există cu siguranţă o a doua deschidere, undeva în fundul acestei încăperi. Pe pereţi sunt urme vechi de grafitti, datând probabil din al doilea război mondial. În vremea aceea, casa se poate să fi fost folosită de partizani. Acum înţeleg mai bine motivul unei ieşiri de siguranţă. Peste tot sunt pânze de păianjeni. Unele lungi, soioase, altele scurte, dispărând în unghere. Deodată, descopăr oroarea: Puce e aici, prins între mii de filamente, pânza l-a acoperit aproape în întregime. Săracul câine se uită la mine cu o privire apatică. Mişcă penibil coada şi cred că aud un geamăt slab. Ce flară blestemată a putut să imobilizeze astfel un câlne de mai blne de cinclsprezece kilograme?

Şl cum de Puce, care este un câine violent în asemenea cazuri, s-a lăsat prlns?

Nu-mi dau seama. Mă apuc să desfac pânza, dar operaţla este dlficilă şi-mi cere multă energle. După ceva timp, reuşesc totuşl să scot labradorul, ce pare să secătuit de putere. Din cele câteva minute cât a durat totul, îmi dau seama că Puce nu mai are nicl o şansă. Moare în braţele mele, după zvâcnirl fără noimă, contracţii inconştiente ale muşchilor.

Rămân uimit, debusolat, cu gura căscată la gândul că ar trebui acum să-i explic lui Julien că Puce a murit într-un cocon, capturat de un păianjen gigant.

Observând pânza şi forma coconului, îmi dau seama că păianjenul care a făcut-o trebuie să fi avut doi sau chiar trei metri. Nu se poate! Visez. Aşa ceva nu-i posibil. E ceva aici care îmi scapă, ceva cu neputinţă de crezut. Rămân mult timp aşa, năucit, aproape plângând, cu Puce în braţe, căutând un indiciu, ceva care să mă facă să văd cum de a fost posibil.

Niciodată curajosul nostru câine nu are să mai facă tumbe de bucuria revederii cu fiecare dintre membrii familiei. Va trebui să-i cumpăr alt câine lui Julien, dar înainte de toate, să plecăm din casa asta, să scăpăm de coşmar, să regăsim civilizaţiă, dacă mai există. Îl aşez pe Puce pe cimentul umed din beci şi urc. Nu mai pot face nimic pentru el.

Urc scările şi... păianjenul e acolo, păianjenul din vis, mă aşteaptă, mă priveşte, dar nu ca atunci, când am plecat de acasă, ci altfel, mai... rău. Nu

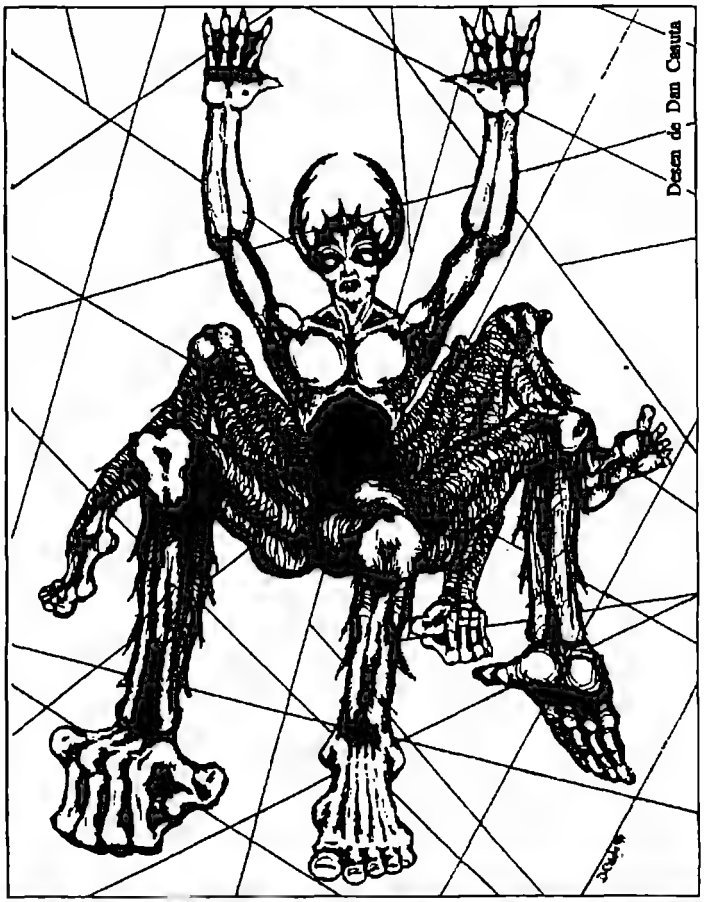

ştiu ce să fac, spaima mă încremeneşte, lanterna mea luminează capul monstruos, enormele picioare ce pornesc dintr-un corp respingător. Inima mi se zbate în piept cu disperarea fricii. Oare sunt încă în acel vis? Este posibil să nu mă fi trezit? Păianjenul mă aşteaptă acolo, imobil, observându-mă cu ochii lui mici. Şi nu-i singur. Mai sunt şi alţii, ale căror siluete se profilează în spatele lui, probabil şi în restul casei. Aud zgomotul făcut de cleştii lor pe podea, freamătul picioarelor. Mirosul degajat de abdomenele lor scârboase mă sufocă. La această dimensiune, bestiile degajă o putoare greu de suportat. Groaza nu mă opreşte să încerc să mă îndepărtez, profitând de faptul că unii dintre ei se luptă pentru întâietate. Animalul mă fixează încă, neştiind probabil că mă pregătesc să fug înapoi, în adâncul beciului. Apoi, brusc, mă mişc către rafturile cu vinuri, căutând din priviri un obiect cu care să pot lupta. Aud scârţâituri dinspre scară, animalul se deplasează, fără îndoială pentru a mă urmări. Dar e prea întuneric, iar păianjenii nu au o vedere bună. Sunt însă oare aceştia păianjeni obişnuiţi? Gândesc repede, caut. Mă lovesc de o bară, e ruptă dintr-un raft la un capăt şi nu mai susţine nimic. Cu o forţă de care nu m-am crezut niciodată capabil, o smulg cu brutalitate şi, din celălalt capăt, fierăria vibrează. Poate că tot vibraţia explică de ce n-am fost atacaţi de la început. Abia după ce am dat drumul veverieţei şi am rupt pânzele abia făcute, au venit. Am declanşat alarma, făcând firele să vibreze. Acum va trebui să fac faţă acestei armate de corpuri groteşti şi să sper că Julien şi Corinne nu sunt în pericol imediat, să sper că focul va mai arde în vatră până voi ajunge acolo, căldura lui ţinându-i la distanţă.

E prea întuneric şi dau peste ceva, iar lanterna, abia pâlpâind, mă ajută să-mi dau seama că-i un păianjen oribil, care mă urmăreşte acum. Îmi fac loc cu bara de fier, lovind peste tot, împrăştiind abdomene sfârtecate. Constat că scârboşeniile sunt totuşi vulnerabile şi asta mă face să fiu mai sigur pe mine.

– Corinne, Julien, mă auziţi? strig eu, iar răspunsul se lasă aşteptat.

Lovesc, lovesc, urc ameţit scările, aruncând la un moment dat lanterna, care nu-mi mai serveşte la nimic, căci bateriile s-au terminat. Acum pot să ţin bara cu amândouă mâinile, dar asta nu mă ajută prea mult. Sfâşii trupurile scârboase, picioarele lor zboară aiurea desprinse de corp. Într-un sfârşit, reuşesc să observ că nici eu nu sunt neatins. Am hainele rupte, iar durerea unor răni pe care nu le văd mă copleşeşte. Pieptul mă doare şi simt că voi vomita. Lovesc iarăşi, ajungând până la urmă sus, la Corinne şi Julien. Păianjenii sunt peste tot, firele se văd şi ele, în penumbra încăperii.

– Unde eşti? îngaimă Corinne cu vocea sugrumată de spaimă.

Julien e lângă ea, înfricoşat şi el, amândoi lipiţi de vatra în care mai arde încă un lemn. De jur împrejurul lor, păianjenii au format un cerc, care se strânge odată cu micşorarea intensităţii focului.

Furia mea creşte, traversez folosindu-mă de bară, şi, împreună cu soţia şi fiul meu, încerc să aflu ieşirea din coşmar, din această incredibilă situaţie. Corinne ar vrea să spună ce simte, sunt sigur, dar înăbuşirea lacrimilor de disperare îi consumă prea mult forţele.

Trec înainte şi împart cu dărnicie distrugerea printre fâşturile groteşti. Ajungem în antreu, şi aici se pare că ne putem trage sufletul. Păianjenii se regrupează şi abia pe urmă încep să se apropie din nou, le văd ochii şi mi se pare că citesc mânie în ei, deşi nu sunt câtuşi de puţin umani.

– Te simţi bine? întreabă Corinne în sfârşit, cu glasul pierdut.

Mă simt învins, mă simt pierdut. Dar nu-i pot răspunde. Mă întorc spre ea. Aş vrea s-o întreb propriile-mi nelămuriri în privinţa păianjenilor. De unde au venit? Sunt oare animale mutante? Sunt experienţe ale laboratoarelor de genetică? Ce s-ar fi întâmplat dacă în loc de păianjeni am fi întâlnit scorpioni gigantici, sau şobolani. Dar îmi dau seama că şi ea este la fel de uimită ca şi mine.

– Veniţi, spun, să mergem la maşină.

– Dar nu mai avem benzină, nu va pomi!

– Cel puţin suntem mai în siguranţă acolo decât în casa asta drăcească.

Ne grăbim să ieşim, căci animalele sunt la nici doi paşi în spatele nostru, şi de astă dată nu voi mai face faţă cu bara. Julien tremură, în braţele Corinnei. Imediat ne regăsim în faţa casei, răsuflând uşuraţi, înfricoşaţi de oroarea fără nume.

În faţa ochilor noştri neîncrezători, mii de păianjeni gigantici se mişcă în toate părţile, într-un ritm pe care nu-l pot înţelege. Sunt uriaşi, mult mai mari decât cei din casă, şi rămânem fără grai, asistând uimiţi la această schimbare. Deja maşina şi copacii sunt înfăşuraţi în pânza care creşte văzând cu ochii.

De undeva de sus, alţi monştri coboară pe sol. Fire groase îi leagă parcă de cer, par trupe de comando în operaţiuni de şoc. Respiraţia îmi devine dezordonată, inima mă doare. Aş vrea să ieşim din acest coşmar de neînţeles, dar din păcate... este realitatea. Brusc, cerul se întunecă. Acum nu vom mai putea scăpa. Sunt milioane de corpuri negre ce coboară repede. Seamănă cu gogoşi enorme, scârboase, unsuroase. Iar ceea ce-i cu adevărat absurd... Ei poartă inscripţii, semne grafice de neînţeles care, în mod sigur, nu ne aparţin. Intrăm înapoi, în casă, folosind din plin bara. Închid uşa, deşi sunt convins că nu ne-au mai rămas decât câteva ore de trăit... Cel mult.

Traducerea:
Victor Toroş

Aşezaţii

Foarte tânăr autor (28 de ani), de profesie jurnalist – absolvent al Universităţii din Liege – a debutat în 1993 în revista *Fenix*, editată la Bruxelles de Marc Bailly, cu nuvela *De l'angoisse a la peur*, îmbinare de fantastic şi imaginar.

Pe lângă povestiri apărute în fanzine belgiene şi franceze, este autorul a două romane publicate la *Fleuve Noir*, colecţia *Anticipation*, ambele în 1994: *Michel Le Petit* şi *Jalin Ka*.

Povestirea „Aşezaţii" face parte dintr-un ciclu de zece proze scurte, având-l toate ca personaj principal pe acest „arhanghel" *Gabriel Anghtier* care, în diferite lumi – mai mult sau mai puţin pământene – se amuză răstălmăcind cele zece porunci...

„Vei vedea că într-o bună dimineaţă, obosit..."

Când primii Aşezaţi apărură, nimeni n-ar fi bănuit măcar o clipă că ei ar putea reprezenta o ameninţare. Lumea îi lua drept o nouă specie de grevişti – cu o nouă tactică, cea a tăcerii – grevişti care nu-şi strigă nici revendicările, nici doleanţele. Nimeni nu s-ar fi îngrijorat pentru nimic în lume.

Trebuie spus că în ultimele luni fuseseră suficient de multe greve, aşa că încă una trecea ca ploaia de vară.

□□□

Primul om care avusese această pomire înspre pasivitate se numea Gabriel Anghtier.

În timp ce se scula alene, pe jumătate încă adormit, nici prin gând nu i-ar fi trecut că ziua aceea urma să fie ultima pentru specia lui.

Era cel de-al 13.886-lea mic dejun pe care-l lua, iar în cei mai mult de treizeci şi doi de ani de slujbă învăţase să se ferească de propriile reflexe matinale. Nu se miră, deci, când scăpă felia de pâine unsă cu untul în jos, nici când ceaşca de cafea, abia atingând-o, se prefăcu în ţăndări pe gresia pardoselii, nici – câteva minute mai târziu – când văzu dosarul alunecându-i din mâini şi aterizând exact peste zaţul proaspăt vărsat.

Gabriel ar fi afişat surâsul lui obişnuit, numai că de data aceasta îl pătrunse un fel de moleşeală tocmai în momentul când vru să se aplece să strângă lucrurile răsfirate pe jos.

Petrecuse o noapte odihnitoare şi cu toate acestea se simţi obosit dintr-o dată şi-i veni să se lungească din nou pe pat. Chiar o pornise înspre dormitor – lăsând cafeaua, pâinea şi cele câteva foi murdărite acolo unde erau – când avu revelaţia stupidităţii gestului său.

„Ai devenit o putoare, bătrâne!", îşi zise şi faptul că gândi îl obosi şi mai tare.

Nu-i mai venea să facă nici o mişcare, simţind doar imensa plăcere ce-ar avea-o cuibărindu-şi faţa în pernă şi dormind, dormind, dormind... Până la uitarea de sine.

Gabriel luptă. Ca toţi ceilalţi din specia lui ce aveau aceleaşi simptome, încercă să reziste stării de toropeală care-l învăluia.

Numai că nu putu să-i ţină piept la nesfârşit.

Abia ce reuşi să facă zece paşi, îndreptându-se spre staţia de autobuz, şi-şi simţi picioarele grele ca plumbul. În acelaşi timp îl *străpungeau* dureri în spate, iar muşchii păreau întinşi să se rupă. Geanta, dacă mai stătea agăţată de vârful degetelor lui, se datora numai unei minuni sau obişnuinţei acumulate în anii de muncă.

Reuşi totuşi să ajungă până la intrarea în imobilul unde se găseau birourile sale. Dar ajuns acolo, nu mai rezistă. Bordura trotuarului îl atrăgea – miraj ispititor – apărându-i ca un şezlong numai bun să-şi odihnească ciolanele. Alunecă din picioare sfârşit, sprijinindu-şi obrazul de genunchi, încrucişându-şi mâinile dedesubt şi îndoindu-se de spate.

□□□

Spectacolul pe care-l oferea Gabriel în acea dimineaţă nu era unic. Nenumăraţi alţi oameni trăiau experienţe identice: fiecare dintre ei – toţi dintre cei mai bine situaţi, patroni, cadre de conducere, manageri – treceau aproximativ prin aceleaşi etape: moleşeală subită în oase, urmată de o aprigă luptă pentru a nu ceda stării copleşitoare pe care nici măcar n-o înţelegeau.

Urmarea era abandonul total.

Dacă cineva îi întreba de ce se opreau tocmai acolo, în locul acela şi nu altundeva, răspunsul lor era invariabil *„de ce nu..."*, după care recădeau

epuizaţi într-o linişte de mormânt.

Cazurile, rare la început dar tot mai numeroase pe măsură ce timpul trecea, erau semnalate în toate cele patru colţuri ale ţării. Astfel, ceea ce până atunci nu neliniştise decât experţii în psihopatologie, sfârşi prin a ajunge la urechile înaltelor personaje din Guvern. Numai că era prea târziu: simptomele începuseră să se manifeste chiar şi la acest nivel prin refuzurile ferme ale câtorva miniştri de-a-şi părăsi – măcar pentru o clipă – fotoliilel Începând din momentul acela, *Aşezaţii* se înmulţeau în progresie incalculabilă.

Numele li se trăgea de la un jurnalist, el-însuşi atins mai apoi de strania amorţeală şi nemaiputând să afle că termenul – al cărui autor era – urma să facă înconjurul lumii cât ai bate din palme.

Faptul că Aşezaţii erau în cea mai mare parte de sex masculin devenl curând o evidenţă. Molima atinsese şi câteva femei de afaceri, numai că aceste cazuri erau mai rare, iar la aceşti subiecţi de sex feminln se putea observa o mai lungă perioadă de luptă înainte de-a ceda.

❑❑❑

Pe 28 iunie starea de urgenţă fu decretată.

Oamenii de ştiinţă din întreaga lume începură să studieze noua boală. Nu întârzie nicl prima observaţie cauzală: cu cât activitatea bolnavului fusese mai complexă şi mai acerbă, cu atât mai repede acesta ceda acţiunii molimei. Ca atare, o *numiră* Sindromul Intelectual-Deficitar Aşezat. Din păcate, nu putură să descopere mai mult prin cercetările lor. Ciudatele simptome – studiate cu înverşunare de cei ce mai puteau încă s-o facă – decimară, cu o viteză halucinantă, pe cei mai conştiincioşi şi mai muncitori dintre ei.

Întreprinderi, universităţi, instituţii... Nici un sector esenţial al societăţii nu fu scutit. Cei mai performanţi erau atinşi primii, urmaţi de aproape de cei mai curajoşi. Toţi aceşti oameni, care-şi consacraseră întreaga viaţă muncii, care-şi sacrificaseră liniştea familială pentru obţinerea randamentului maxim, se aşezau acum în ciorchini pe băncile publice, propteau orice colţ de zid rămas liber, acopereau cu trupurile lor scările caselor şi trotuarelor oraşului. Cu ochii îngreunaţi de oboseală, dădeau impresia că reproşează întregii lumi faptul că nu se poate opri din goana fără sens spre... unde? Nicăieri.

Singurii care rămâneau neatinşi de boală erau leneşii, artiştii, funcţionarii şi şomerii cu statut de vechime...

❑❑❑

Se scurseră câteva săptămâni aşa, în această ciudată regăsire a bucuriei de-a trăi pe care-o resimţeau cei ce se numeau ei-înşişi *R.P.* (rămaşi în picioare).

Bineînţeles că ieşiră la suprafaţă şi ambiţii ascunse: câte un ministru, care niciodată în cariera lui nu luase cuvântul decât pentru a cere adresa unui restaurant sau cea a unui croitor de lux, se trezea dintr-odată candidat la preşedenţia Terre. Din fericire, cele câteva tentative de acest gen fură *ipso facto* sortite eşecului: de îndată ce se lansau în activitatea de preluare a puterii, erau atinşi şi ei de boală, mai virulent chiar decât ceilalţi, astfel că la puţină vreme după aceea ajungeau să îngroaşe rândurile celor ce acopereau deja trotuarele.

Puşi în gardă, ceilalţi RP aveau grijă – deşi cu nostalgice regrete – să nu facă nimic, nlci cea mai simplă activitate.

Însă, prin firea lucrurilor, până şi Aşezaţii aveau nevoie de hrană. Aceştia mai erau încă în stare să-şi ducă lingura la gură, dar nici nu se putea pune problema să meargă să-şi ia de mâncare. Cei Rămaşi în Picioare, deci, se vedeau obligaţi să treacă pe la foştii lor patroni, colegi sau vecini pentru a le pune pe genunchi câte o farfurie plină cu de-ale gurii. Şi asta nu era aşa de uşor: trebuia să fie foarte atenţi la efortul ce-l depuneau şi să scape pornirii naturale de a fi sârguincioşi şi harnici.

A şti să-ţi drămui energia devenise cheia sănătăţii şi a supravieţuirii.

❑❑❑

După puţin timp de la izbucnirea molimei, un nou mod de viaţă se organiză de la sine. Ba încă unora le mai venea şi să râdă dându-şi seama că Aşezaţii erau mai puţin costisitori în această stare decât fuseseră în perioada lor activă: acum nu se mai deplasau în maşină, nu mai fumau, nu mai trebuia să fie plătiţi, nu-şi mai uzau hainele, nu-şi mai exploatau angajaţii...

Lumea s-ar fi obişnuit neaşteptat de repede cu această stare de fapt şi poate că ar fi creat *o nouă* Ordine Mondială, numai că, la un moment dat, începură să apară şi cazuri de vindecare, pe cât de miraculoase, pe atât de inexplicabile.

Primul fu chiar cel al lui Gabriel Anghtier. Coincidenţa, pe cât de extraordinară poate părea, trecuse neobservată. Nici Gabriel însuşi nu ştia că el fusese şi primul caz de boală şi, totodată, întâiul de însănătoşire.

Pe măsură ce-şi revenea simţea că ceva, înlăuntrul lui, se schimbase. Faţa lui era mai expresivă acum, mai plină de viaţă. Cele aproape optsprezece luni pe care le petrecuse fără să facă nici cea mai mică mişcare de prisos se pare că-l... odihniseră.

Primele cuvinte pe care Gabriel le pronunţă nu fură auzite decât de soţia lui, iar ea rămăsese nepăsătoare la auzul lor. Ba chiar avu grijă să nu le repete niciodată, nimănui.

„Omul nu este făcut să muncească", spuse Gabriel Anghtier, descoperind ceea ce ea ştia de multă vreme...

Evident.

Traducerea:
Laurenţiu Turcu

David III Knox

„Nu ne putem bucura de ceea ce au celalţi; Trebuie deci să îi disprefuim."

J.D. Bossuet

„Cel care, în viaţă, a plecat de la zero şi nu a ajuns la nimic, acela nu este nevoit să spună mulţumesc nimănui.

P. Dac

Era lui Homo Economicus. Bani, bani pentru a poseda. Adică pentru a avea un Rolex, pentru a te îmbrăca la Giorgio Armani, pentru a purta cravate Hermés, pentru a avea un tablou scump... şi bani. Iar ca să le pună capac la toate, o familie. Un bărbat, o femeie şi copil care vor accepta cu uşurinţă să fie un apanaj al banilor. Apoi... Să câştigi cât mai mult pentru a fi cât mai independent cu putinţă. Să câştigi cât mai mult pentru a dispune de cât mai multe lucruri inutile.

Philippe Van Rostelaere, maestru în arta de a face bani, nu are decât o singură idee în cap: să facă bani. Trebuie să câştige. Aşa cum jungla are pericolele ei şi acestea trebuiesc depăşite, tot aşa societatea actuală are producţiile ei şi acestea trebuiesc acumulate. Tânărul Philippe nu avea nici un ţel în afara aceluia de a agonisi, nu admira pe nimeni, în afară de un necunoscut: un străin care ajunsese de puţin timp în Europa. Credea că vine din Australia, dar nu era prea sigur. Se numea David Knox şi ajunsese aici în urmă cu mai bine de un an, deţinând, se pare, o formulă economică miraculoasă. Plecase de la o bagatelă şi în câteva zile, jucând sume astronomice la bursă, devenise bogat. „Bogat precum Cresus", spuneau oamenii.

Philippe era în stare de orice. În timpul când studiase la Universitate căutase mereu o asemenea formulă miraculoasă. Întotdeauna încercase, dar niciodată nu reuşise. Acest procedeu părea să fie mai presus de capacitatea şi cunoştinţele sale.

Trecuse mult timp de la analizele economice şi detaliile de conjunctura, detalii oricât de mici, pentru că cel mai mic fapt inedit putea să genereze o schimbare la bursă. Tânărul stătuse aplecat asupra acestei probleme ore întregi, dar, ca un făcut, nu găsise nici o soluţie. De aceea, acum îl invidia pe David Knox. Găsea nedrept că acest om putuse deveni atât de bogat pe seama unei sclipiri de geniu pe care el Philippe nu o avusese.

„De ce el şi nu eu? Nu este normal." În mintea lui, dacă exista o soluţie reală şi el nu o descoperise, însemna că David o furase! Când nu mai avea capacitatea de a justifica, argumentele erau înlocuite cu succes de lipsa de logică. După care... concepu un plan: avea să aştepte noaptea, să se strecoare până în casa lui David, să intre în biroul său şi să-i citească datele din sistemul informaţional. În mod sigur bogătaşul scrisese pe undeva, în computer, formula. Nu avea nici o îndoială. Odată formula copiată, va pleca şi o va folosi în secret. Se va îmbogăţi în câteva zile jucându-se la bursă, dar cu discreţie. Nu vroia să dea de bănuit, nu vroia ca David să vină să-i pună nişte întrebări, însoţit eventual de garda financiară şi de poliţie.

Cunoştinţele pe care le deţinea, în informatică şi economie, erau tot ceea ce îi trebuia, gândea el. Nu rămânea decât să pună la punct câteva detalii practice. Să cunoască planul casei, să ştie căile de acces ale personalului care lucra acolo, şi, bine-înţeles, să mai afle câte ceva despre omul care era David Knox. O plăcere sadică îl îndemna să-şi cunoască cât mai bine victima înainte de a o distruge.

David III Knox era numele lui real. Era emigrant australian şi venise să locuiască în Belgia anul trecut. El însuşi povestise că în timpul unei călătorii întâlnise o belgiană şi se îndrăgostise de ea. Se căsătoriseră şi se hotărâseră să trăiască în Belgia. De-abia când ajunsese în această ţară începuse să câştige ca agent de bursă. Lucru bizar pentru cineva care se ocupa de afaceri, nu avea nici o diplomă. Nici măcar nu studia la o universitate. La 18 ani devenise autodidact. Philippe Van Rostalaere găsea ciudat acest lucru pentru un aşa-zis geniu al economiei.

David Knox părea fericit alături de soţia sa, nici această informaţie nu îi servea de reper pentru a găsi punctul său slab. Încerca să ignore semnificaţia cifrei III. Deşi era primul din familia sa care purta acest nume, cifra exista. Împreună cu formula-miracol, aceste lucruri aveau să devină prea misterioase. Acestea erau informaţiile pe care Philippe le putuse obţine despre împăratul bursei. Jurnaliştii aveau o părere reţinută şi cel mai adesea foarte sobră despre persoana lui Knox.

Invidia era sentimentul care îi adusese pe mulţi

în preajma bogătaşului, iar acesta îi făcuse pe toţi fericiţi. Şi totuşi, ei nu vroiau încă, decât să-i ocupe locul.

„Împăratul bursei locuia în mijlocul unui gigantic parc. Mulţi copaci înconjurau clădirea, iar aceştia îi uşurau lui Philippe avansarea în teritoriu. Aşadar, nu avea să fie descoperit în timpul apropierii sale de casă. În plus, noaptea, personalul părea să fie redus cu mult. Pe la ora 16 plecau: grădinarul, majordomul şi camerista. Apoi, pe rând, alţii, înainte de lăsarea completă a întunericului. De fapt, nu era sigur că nu plecau toţi! Nici măcar paznici nu erau, şi nici un sistem de alarmă. David şi soţia sa rămâneau singuri.

Philippe Van Rostelaere credea că omul acesta era foarte naiv devreme ce nu îşi dădea seama că mulţi oameni erau interesaţi de averea lui. Deşi era ameninţat, nu instalase nici un sistem defensiv. Philippe aflase mai multe despre soţia lui David, Jane Van den Bilt. Era poetă, iar idealul ei – tema predilectă – iubirea. Poate că datorită caracterului ei cuplul rămânea singur noaptea. Philippe citise o asemenea poezie a lui Jane:

„Zilele se sfârşesc.
Munţii se succed deşerturilor,
Deşerturile oceanelor,
Oceanele pădurilor,
Şi într-o zi, Soarele îşi va termina cursa,
Salutând un bătrân:
– Te salut, omule trecător! Te salut, sihastrule!
– Încotro te îndrepţi, Soare? Ce cauţi?
– Caut o lume în care să nu găsesc stăpân, rival sau sclav. Servitori, şefi, dureri care-i încearcă pe toţi.
– Crezi că există aşa ceva?
– Nu ştiu, dar nu cred nici în dogme, nici în drapele. Nu suport ideologiile, acestea au întotdeauna tendinţa de a se opune prin forţă.
– Nu pot să te îndrum! Sunt doar un om, ce vrei tu de la mine? Eu voi muri, sunt trecător, sclav al propriei mele vieţi, timpul e pentru mine singurul sens al existenţei.
– Şi unde e timpul ca să te iubească?
– Iubire? Există aşa ceva?
– Aşa ceva!? Ce înseamnă *aşa ceva*? Există un loc sau un timp sau chiar spaima celui pe care îl iubim ca să justifice o asemenea expresie? Poate, ca să te ajut eu pe tine, va trebui să înveţi să iubeşti, să înveţi să citeşti, să înveţi să vezi strălucirea din ochi. Pentru că asta înseamnă să iubeşti. Aşa că trăieşte-ţi viaţa! Eşti tânăr, bătrâne, şi tinerii nu înţeleg ceea ce le guvernează destinele.

Omul trecător privi spre Soare şi îl văzu cum pleacă. Nici o întrebare de-a astrului nu îşi aflase răspuns, dar în schimb, el credea în sfârşit în ceva. Acum putea să fie un om fericit."

Spiritul materialist al lui Philippe Van Roselaere nu ştia ce voise să spună poeta. Ştia însă că, „dacă aş fi miliardar aş putea să-mi cumpăr atât de multe lucruri, încât aş putea să apreciez şi aceste mărunţişuri. Însă nu sunt compatibile cu ceea ce vreau. Dar mâine-seară voi trece la atac, voi fura sistemul şi într-o săptămână voi fi bogat. Bursa nu are decât să mă aştepte. Vin."

Noapte fără Lună. E ora nouă. Casa e goală. Şi proprietarii şi personalul au plecat. Philippe a aşteptat în maşină, i-a văzut plecând, şi după ce a aşteptat un timp ca să fie sigur că nu va fi deranjat, s-a hotărât să se lanseze în aventură. Trece prin parc ca o umbră până la poarta din spate. Desface lacătul cu pricepere. Lecţiile pe care i le-a dat vărul său lăcătuş i-au prins bine. Intră repede, o ia la dreapta după bucătărie, găseşte uşa încuiată a biroului. Această broască este mai deosebită, dar nu îi este greu să o descuie. Un computer se află pe biroul din faţa unor rafturi cu cărţi. Reînchide uşa fără să facă zgomot.

Aprinde computerul, caută, citeşte: „disk operating system." Încarcă, apoi caută iarăşi, febril. Nu-i trebuie mult timp pentru a găsi informaţia pe care o caută. Fişierul Bursă nu e nici măcar protejat. Introduce discul său şi copiază fişierul. Are acum formula. Gândindu-se că mai are timp, verifică.

Philippe Van Rostelaere rămâne interzis în faţa ecranului. Ceea ce a găsit nu este o formulă, ci toate cursurile bursei pentru următorii 10 ani. „Dar e imposibil. Nu are de unde să ştie toate astea." Îl cuprinde panica. Se găseşte în faţa unei dovezi a faptului că acest om e capabil să vadă viitorul. „Dacă ştie ce se va întâmpla," gândeşte el, „atunci înseamnă că ştie că eu sunt aici!" Simte frisoane prin tot corpul. „Dar... de ce?" Vederea i se înnegureză. Scoate discul, stinge computerul, iese din casă şi se întoarce în maşină, demarează. E panicat, conduce neatent. Se tot gândeşte la acest David misterios ce pare că ştie ce se va întâmpla. Fără îndoială că informaţiile nu sunt sigure. Dacă nimeni nu îl aştepta în casă, înseamnă că Knox nu ştia. Philippe începe să îşi revină. Acum, când nu mai este în pericol, începe să viseze la banii pe care îi va avea. Îşi face planuri: să cumpere un palat, să plece la carnavalul de la Rio escortat de garda regală. Cu banii pe care îi va câştiga va putea să-şi satisfacă toate dorinţele materialiste şi să domine peste un întreg imperiu. Visul acesta nu era atât de utopic pentru el.

Opreşte maşina în faţa unui bloc. „Şi, în sfârşit, nu voi mai locui aici!" Se întorsese întreg şi fără probleme din expediţia sa. Prefera acum să nu-şi mai pună întrebări despre misteriosul Knox. Acum nu mai era treaba lui. Era bogat, era singurul lucru care mai avea importanţă pentru el.

Philippe deschide uşa apartamentului său, aprinde lumina şi intră. Se aşează în faţa biroului şi introduce discheta în drive. Pe ecran apare un ziar deschis la a 4-a pagină. Titlul îl îngrozeşte: „Celebrul om de afaceri, Philippe Van Rostelaere, moare într-un nefericit accident, la Grand Place, Bruxeles."

„E o glumă," îşi spune. Se uită la data ziarului: 1.XI, adică două luni mai târziu. Devine livid.

Cineva deschide uşa, iar el nu mai poate refuza vizita nepoftitului. Persoana a intrat, aşa că e prea târziu.

– Sunt David Knox.

Un om înalt, cu părul alb, înaintează către el.

– Cred că am dreptul să intru în locuinţa dumitale. Deja ai fost în casa mea, bănuiesc.

– Eu...

– Nu te deranja să-mi explici. Ştiu totul.

David nu aşteptă nici o invitaţie, şi se aşează comod într-un fotoliu.

– Citeşti ziarul? întrebă, cu un aer ironic.

– Ce glumă proastă e asta?

– Oh, nu, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar e viitorul dumitale.

– Dar... cum? făcu Philippe, panicat.

– Vezi dumneata, am aşteptat mult timp ca să mă pot bucura de aceste clipe. Am vrut să-ţi văd reacţia. Am să-ţi explic. Sunt al treilea. David I a avut o minte genială, astfel că a inventat un aparat foarte complex, Ketherul. Acesta permite trimiterea unor obiecte în trecut. Am încercat să înţeleg principiul său dar nu am reuşit. Nu am studiile acestui om. Dar ceea ce înţeleg e că nimeni nu a putut să trimită pe cineva în viitor. Aşa că... ce poţi să faci cu ceva ce a existat deja? După această întrebare urmează o alta: A reuşit cineva să trimită oameni în trecut? Din nefericire, nu. Multe încercări s-au terminat dezastruos. Cauza acestei probleme este interferenţa undelor emise de creier. Este imposibil să depăşeşti această problemă. Dar în asta constă geniul celui dinaintea mea, cel care a descoperit secretul nemuririi fără să cerceteze prea mult viaţa. Să mă explic. David I, cunoscându-şi viaţa, s-a decis să o descrie undeva. Toate faptele importante din viaţă le-a notat şi ordonat într-o carte. Şi această carte a trimis-o el în trecut. David II a recepţionat acest document şi a înţeles ceea ce îl aştepta.

– Crezi că am să înghit tot ce îndrugi? Şi oricum, asta nu explică bogăţia dumitale.

– Dar nu e greu să înţelegi: David I a inclus în cartea sa şi cursurile bursei. Vezi deci cum dispare problema banilor. Această maşinărie permite corectarea erorilor din viaţa lui David Knox. Şi, de fiecare dată când a crezut că este necesar, el şi-a retransmis viaţa în trecut. Fiecare David a trimis cercetările sale ezoterice trecutului său, astfel totul devenind magie. Ceea ce cunoaştem înainte de a muri este indispensabil, adică iubirea, înţelepciunea, şi puterea. David II a înţeles puterea banului pe care l-a câştigat, iar încercarea de a ajunge în viitor i-a eşuat, aşa că i-a rămas să mă înveţe iubirea. Am trăit până la un moment dat o viaţă stresantă datorită egoismului meu. Apoi am văzut ceea ce avea să fie. Şi dacă nici acum nu voi reuşi, David IV va fi la curent cu viitorul său şi va fi liber să aleagă altceva. După cum vezi, sunt nemuritor. Moartea mea nu înseamnă decât o reîntoarcere, un câştig al experienţei de viaţă pe care nu am trăit-o încă. Şi asta graţie ketherului.

– E de necrezut. David I, David II şi David III sunt una şi aceeaşi persoană, dar chimbată în bine prin experienţa în posesia căreia intră. Şi eu?

– Dumneata... deja ai furat experienţa lui David II. Dar, prin trecerea lui de aceste vremuri, îţi cunosc perfect viitorul. În acelaşi timp cu ketherul, cu acea carte, mi-a trimis şi ziarul. Acum ai noroc. Am să te las să profiţi, deşi motivul dumitale îmi repugnă. Nu eşti în stare să-ţi păstrezi spiritul sănătos, în pofida puterii pe care o deţii.

– Dar de ce? Ştiai că vin şi n-ai făcut nici cea mai mică mişcare ca să previi asta?

– Ştii ceva? Nu îmi pasă dacă profiţi sau nu de pe urma informaţiilor mele. Am venit aici din pur sadism. Numai ca să-ţi văd faţa. Ştiu, de asemenea, că vei ţine cont de întâlnirea noastră. Ai să-ţi păstrezi mutra de idiot, vei rămâne la fel de nebun, aşa că nu am de ce să mă interesez de persoana dumitale. Din simpla curiozitate am vrut să te văd înainte să devii bogat. Acum am să te las. Am o soţie care mă aşteaptă. Ea va fi cu siguranţă neliniştită de absenţa mea de la recepţia mondenă a prietenului meu, Agrippa. La revedere, şi profită de pe urma averii!

David se ridică şi ieşi. Philippe alergă după el. Deşi nemuritorul cobora deja scările, Philippe Van Roselaere nu îl lăsă să plece fără să îi strige:

– Asta nu va rămâne aşa. Această putere, o voi câştiga. Şi nu mă face pe mine nebun, sunt foarte sănătos.

Revenind în maşina sa, David gândi că omul pe care îl vizitase ori era orbit de lăcomie, ori prost. În definitiv, ştia acum că la o anumită dată va trebui să nu fie la Bruxeles, pe Grand Place. Sau, poate considerase tot ceea ce îi spusese ca fiind minciuni lipsite de importanţă. În sfârşit, acum, pentru David, totul era trecut. Se gândea la Jane, soţia lui.

Grand Place, Bruxeles. Un om se opreşte în faţa hotelului Ville. Ia o poziţie curioasă ieşind dintr-un Porshe ultramodern. Deschide gura şi se uită în sus cu uimire. Oamenii îl privesc. Îşi aprinde o ţigară, ultimul vestigiu al unei epoci apuse. Se îndepărtează. La un moment dat, dintr-un bloc uriaş se desprinde o porţiune de perete. Cade. O pată roşie şi carne zdrobită e tot ce mai rămâne din omul de mai înainte. Împrejur, gloata curioasă se lansează în discuţii, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat mare lucru:

– De unde dracului a căzut?

– Ai văzut ce avea, avea un Porshe tare, trebuie să fie un bogătaş...

– Nu ştiu... ce de sânge!

– Cu asta aş putea să fac înconjurul lumii!

– Şi am să te văd în fiecare zi la televizor, ha-ha-ha.

– Ce grozăvie!

– Uite, vine Poliţia!

Traducerea:
Victor Toroş

Visuri

S-a născut la Liége. Profesiile sale – de arheolog și istoric de artă – conjugate cu pasiunea pentru SF și Fantastic îi permite să țese legături între trecut și viitor. Este, cu precădere, o autoare de nuvele.

Mașina cobora silențios pe deasupra peisajului. Modelul acesta era deja comercializat de câteva săptămâni, dar Alain și Marie-Claire foloseau, de două zile, prototipul. De două zile, ochii lor sorbind parcă frumusețea locurilor prin care treceau, se simțeau atât de bine... Conducând pe deasupra parcurilor din Marea Britanie, viteza și libertatea îi extazla.

Încetul cu încetul descoperiseră comenzile onirice ale vehiculului, pentru că nu se foloseau de volan, ci dorințele lor mental exprimate o făceau să alunece ușor în acest voiaj al plăcerii. Erau norocoși pentru că aveau o asemenea mașină capabilă de a le vedea visurile și de a creea decorul care să-i facă pe amândoi să simtă plăcerea.

Un obiectiv video superviza traseul: precis, sensibil la toate modificările reliefului. După mulți kilometri, denivelările deveniră din ce în ce mai mici, pentru ca în cele din urmă, un câmp neted să se descopere privirilor lor. Motorul mergea fără zgomot, drumul continua... Alain corectă traiectoria, ordinatorul îi transmise dorința către obiectiv, iar acesta ezită, vibrând. *Către pădure.*

În pofida vântului, era cald. Ieri, la sfârșitul zilei, se opriseră pe o faleză pustie și, proiectându-le dorințele, obiectivul concepuse o casă, inventase chiar și un refugiu mascat de arbori în preajma ei. Holograful îi făcuse să se simtă atât de bine, încât păreau să perceapă chiar și parfumul unor alge.

Mașina acceleră. Alain scoase electrozii de la tâmplele prietenei sale, care adormise. Obiectivul se opri, fasciculul traiectoriei se îngustă, vehiculul frână și peisajul se șterse. Ordinatorul se adaptă treptat acestei variații, proiectă un volan și mașina coborî ușor, după care începu din nou să meargă, de astă dată pe o șosea.

Deodată, visele tinerei femei reapărură. Obiectivul apucă iarăși să vibreze, proiectă imagini și fasciculul recreă ambianța. Apăru din nou vegetația, un râu a cărui apă cristalină trecea pe lângă o casă: Mașina încetini apoi, parcă cerându-și scuze pentru această scăpare în oniric.

Marie-Claire deschise ochii, zâmbi.

Visele ei fuseseră pentru moment atât de puternice încât electrozii continuaseră să capteze. Departe de a se simți în nesiguranță, Alain o încurajă tandru:

– Relaxează-te! Nu e nici un risc. Lasă-te în voia dorințelor, creează-ți propriul tău univers, accelerează dacă vrei.

Ea se așeză mai comod în scaun, se simțea bine și obiectivul se înclină oblic, mașina prinse din nou viață. Lăsă în urmă nuanțe vagi, întunecate și decorul câmpiel. O șosea dispăru undeva în dreapta și fasciculul dezvoltă o vegetație luxuriantă, o pădure se născu și dispăru în drumul lor. Peisajul era într-o continuă transformare, obiectivul picta litoralul britanic și în curând visurile lui Marie-Claire îi aduseră într-o mare de culori, printre flori de câmp.

Alain trecu pe comandă manuală și modifică puțin mișcarea obiectivului, ajustând dorințele prietenei sale. Netezi denivelările și îmbogăți decorul. Adăugă lacul de apă cristalină, reveni asupra iluziei unei case care umaniza puțin peisajul fantastic prin care trecea mașina. Vântul se lovea de zidurile înalte.

După o vreme Alain puse din nou electrozii la tâmplele lui Marie-Claire. Zidurile începură să se piardă. Ea se trezi iarăși, tabloul de bord se revigoră, imaginea își pierdu din contururi. De comun acord părăsiră proprille închipuiri și deconectară holograful. În această seară aveau să se reîntoarcă acasă. Coborâră din nou pe șosea, iar obiectivul intră repliindu-se în lăcașul de sub capotă. Kilometrii întregi trecură rapid. Pilotul automat îi conducea acasă. Ziua se termina când Alain consultă ordinatorul:

– Unde suntem?

– Am ajuns la Saint-Malo. Nu mai doriți să mergeți acasă?

Accentul metalic al vocii artificiale îi scoase pe amândoi din amorțeală.

– Mi-ar plăcea să trecem pe deasupra Podului Vechi.

– Bineînţeles.

Vehiculul încetini, ocoli o clădire şi se îndreptă către Podul Vechi. Parcurseră drumul contemplând, privind oamenii ce se uitau uimiţi la maşină. În cele din urmă se opriră la marginea plajei.

– Acest loc mi se pare straniu, abandonat, remarcă Alain.

– Eu cred, începu Marie-Claire, că nu e deloc aşa. S-ar putea să fie o consecinţă a programelor pe care le-am văzut în timpul zilei. Apropo de asta, eu cred că maşina răspunde la anumite dorinţe, iar la altele răspunde prea repede. Probabil datorită faptului că ne-am proiectat amândoi în acelaşi timp dorinţele.

– Îmi place când amândoi vrem să vedem acelaşi lucru. În această seară am încercat să folosesc şi comanda dublă, ai văzut. Maşina nu ştie să aleagă, dar e drept că nu am mai încercat niciodată asta. Trebuie să micşorăm erorile obiectivului pentru a atenua contrastul.

– Hai să mai încercăm odată. Maşina se ridică. Alain savură mirosul mării, apoi geamurile se ridicară şi vehiculul acceleră.

Marie-Claire se forţă să adoarmă din nou. Electrozii fixaţi la tâmplele sale transmiseră imediat dorinţele ei... Urcară, accelerând...

Trecură pe lângă propria casă şi oblectivul se redeschise, proiectându-i în centrul unor pelsaje utopice. Alain îşi dori să rămână aproape de oraş. În zadar. Imaginaţia prietenei sale era prea puternică şi intrară în acel vis, îndepărtându-se. La marginea proiecţiei, acolo unde noaptea se adâncise, se întâmplă ceva. Brusc, întunericul acela îi ajunse şi pe ei. Electrozii fixaţi de fruntea bărbatului se încălziră, motorul dădu semne de zăpăceală. Câteva clipe Alain reuşi să controleze proiecţiile femeii şi noaptea dispăru din nou.

Imagini excesiv colorate revigorară drumul, visurile lor se înfruntau şi maşina depăşi numeroase alte vehicule într-o viteză sinucigaşă. Dorinţele se contraziceau unele pe altele, ordinatorul scoase zgomote care îi evidenţiau confuzia, maşina derapă printre fantasme iraţionale. Obiectivul se luptă alert cu modificările de relief, modifică şi el traiectoria chiar la marginea unor prăpăstii închipuite. Circulaţia în jurul lor deveni mai densă, aşa era întotdeauna în preajma metropolelor, o ploaie se iscă din senin şi udă totul pătrunzând în maşină nu se ştie pe unde, devastă apoi peisajul adăugându-se dezordinii onirice a celor doi. Pilotul automat îndreptă maşina către casă, pe deasupra şoselelor încălcite, şi obiectivul proiectă o nouă panoramă, lipsită de raţiune, încălcită şi ea asemeni şoselelor, formată din vise rupte. Brusc, contrastele se multiplicară. O furtună se iscă, imaginile deveniră şocante, se izbiră unele de altele, curseră ciudat... Obiectivul începu să tremure. Maşina se ridică, vira, coborî în picaj, fasciculul emis se răspândi în toate direcţiile, iar maşina se izbi de pământ, explodă în noapte, cu violenţă.

Visele continuau pentru cei doi, vehiculul continua să meargă pentru ei, un peisaj mirific devenise, în sfârşit, rezultanta dorinţelor lor. Proiecţiile mentale nu se mai contraziceau, computerul părea să direcţioneze maşina mai bine ca niciodată. În realitate explozia la impact îi trezise o fracţiune de secundă, pentru ca imediat flăcările să cuprindă totul, iar ei să se piardă pentru totdeauna în visuri absurde.

Metalul maşinii se contorsiona, dorinţele lor miroseau acum a fum, a foc, iar carcasa carbonizată era incapabilă să îi mai conducă undeva. Grămada de fier topit gemu, palpită, se ridică repede şi eliberă două proiecţii holografice, două păsări care dispărură în noapte, într-un vis veşnic în care nu mai aveau nevole de tehnologii sofisticate. Ochii celor două păsări căpătară, puţin câte puţin, nuanţele ochilor lui Alain şi ai lui Marie-Claire.

Traducerea:
Victor Toroş

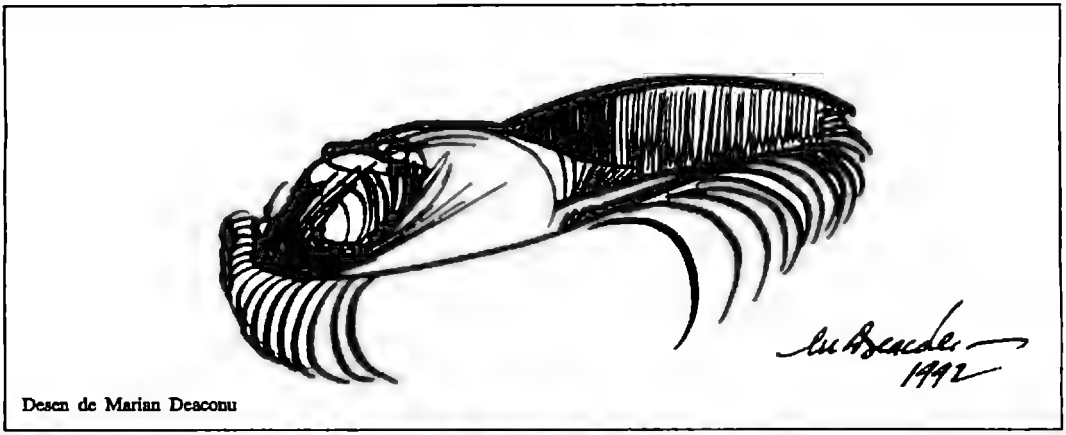

Desen de Marian Deaconu

În Odaia din Vârf

În povestirile şi în romanele sale, Terry Bisson oscilează între science fiction şi fantasy, dar atunci când scrie science fiction, proza lui este plină de detalii, umor sec, inteligenţă şi graţie stilistă. Romanul său, *Călătorie spre planeta roşie*, este, poate, cea mai eroică şi mai amuzantă cronică a primei călătorii spre Marte din tot science fiction-ul. În anii '90, Bisson a început să scrie poveştiri şi a dat lovitura; unul dintre primele texte a fost „Urşii descoperă focul", care a câştigat premiile Hugo şi Nebula.

– Veţi simţi un uşor fior de răceală, mi-a spus tehnicianul. Nu vă faceţi griji. Ignoraţi-o, da?

– Da, am înţeles.

Mai auzisem toate astea.

– Veţi simţi o uşoară dezorientare. Nu vă faceţi griji. O parte a dumneavoastră va fi conştientă de locul în care vă aflaţi, iar o altă parte va fi conştientă de locul în care vă aflaţi în realitate, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Ignoraţi-o, da?

– Da, am înţeles. De fapt, am mai auzit toate astea. Anul trecut, am fost în Aventura pe Amazon.

– Aţi fost? Ei bine, oricum trebuie să v-o spun, a ridicat din umeri tehnicianul. Unde rămăsesem? Ah, da, să mergeţi încet. (Purta pantofi cu scârţ şi un halat alb, şi un ciocănel din argint atârnat de un lănţişor care dispărea în buzunarul pantalonilor.) La început, dacă o să vă uitaţi la lucruri mai îndeaproape, nimic nu va fi acolo. Dar dacă o luaţi încetişor, totul va apărea, da?

– Da, am înţeles. Dar ce-i cu...?

– N-o să-i ştiţi numele, a spus el. Nu este disponibil în versiunea demo. Dacă, însă, semnaţi pentru turul complet, îl veţi şti în mod automat. Gata? Întindeţi-vă. Inspiraţi adânc.

Gata sau nu, sertarul a început să lunece spre interior şi am încercat un moment de panică, pe care mi-l aminteam din anul precedent. Panica te face să inspiri din nou, apoi se simte izul înţepător de Vitazine, şi ai ajuns. Este ca şi cum te-ai fi deşteptat dintr-un vis. Mă aflam într-o odaie scăldată de soare, cu un covor gros şi ferestre pe toată înălţimea peretelui. Ea stătea la fereastră, privind spre ceea ce părea o stradă aglomerată, atâta vreme cât erai atent să n-o priveşti prea îndeaproape.

Eu am fost atent să n-o privesc prea îndeaproape. Purta un furou din mătase roşie, cu un decolteu din dantelă Empire, transparentă, cu şireturi încrucişate la spate. Nu avea dresuri. De fapt, mie nu-mi plăcuseră niciodată dresurile. Era desculţă, dar nu-i puteam distinge degetele de la picioare. Am fost atent să nu le privesc prea îndeaproape.

Îmi plăcea felul cum îi venea corsajul în părţi. După o vreme, am privit în jur. Mobilierul era din paie împletite, iar lângă o uşă scundă se găseau câteva ghivece cu flori. A trebuit să mă aplec pentru a păşi pe sub pragul de sus şi am pătruns într-o bucătărie cu pardoseala din gresie şi cu mobilier albastru. Ea stătea lângă chiuvetă, sub un gemuleţ ce dădea spre o curte verde, strălucitoare. Purta un body din catifea panné cu mâneci lungi, care avea un decolteu adânc, în formă de inimioară, decupat în sus pe coapse şi spatele integral. Îmi plăcea felul cum îi cădea catifeaua la spate. Am stat lângă ea, la geam, privind măcăleandrii ce veneau şi plecau de pe gazon. Era acelaşi măcăleandru, iarăşi şi iarăşi.

Un telefon alb, mural, a sunat. Ea a luat receptorul şi mi l-a întins; imediat ce l-am dus la ureche şi am auzit tonul, am privit în sus spre ceea ce, iniţial, mi se păruseră a fi norii, dar în realitate era plafonul pătat de apă al Staţiei de Plecare.

M-am ridicat în capul oaselor.

– Asta-i? am întrebat.

– Asta-i versiunea demo, a explicat tehnicianul care s-a grăbit spre sertarul meu deschis, scârţâind din pantofi. Telefonul este cel care vă scoate din sistem. Similar, uşile vă poartă de la un nivel la altul.

– Îmi place, am spus. Concediul meu începe mâine. Unde trebuie să semnez?

– Luaţi-o încet, mi-a spus ajutându-mă să cobor din sertar. Peve-ul este numai pe bază de invitaţii. Mai întâi, trebuie să discutaţi cu Cisneros, de la relaţiile cu publicul.

– Peve-ul?

– Aşa-i mai spunem câteodată.

❑❑❑

– Anul trecut, am fost în Aventura pe Amazon, i-am spus lui dr. Cisneros. Începând de mâine, am o săptămână de concediu şi venisem pentru Aventura arctică. Apoi am văzut reclama pentru Palatul Victoriei 1.

– Victoria de-abia se deschide, a spus ea. De fapt, încă testăm beta unele sectoare. Sunt deschise doar odăile din secţiunile mediană şi superior-mediană. Dar asta ar trebui să fie îndeajuns pentru un tur de cinci zile.

– Câte odăi înseamnă asta?

– O mulţime.

A surâs. Dinţii îi păreau noi-nouţi. Lucruşorul de pe biroul ei anunţa: B. CISNEROS, DR. ÎN FILOS.

– Din punct de vedere tehnic, Peve-ul este un lanţ ierarhic piramidal, aşa că secţiunile mediană şi superior-mediană includ toate odăile, cu o excepţie. Toate, mai puţin Odaia din Vârf.

Am roşit. Întotdeauna roşesc.

– Oricum, n-aţi putea ajunge atât de sus în numai cinci zile. (Mi-a arătat din nou dinţii ei noi.) Şi pentru că încă testăm beta, vă putem face o ofertă specială. Acelaşi preţ ca pentru aventura în Arctica şi cea pe Amazon. O săptămână de cinci zile, de la nouă la cinci, pentru 899 de dolari. Vă pot asigura că, la anul, când Palatul Victoriei va fi complet deschis, preţul va creşte considerabil.

– Îmi place, am spus şi m-am sculat. Unde plătesc?

– La casierie. Dar luaţi loc. A deschis un dosar. Mai întâi, trebuie să vă întreb un lucru. De ce doriţi să vă petreceţi concediul în Palatul Victoriei?

Am ridicat din umeri, ca să evit să roşesc.

– Este ceva diferit şi asta mă atrage. Aţi putea spune că sunt un ţicnit al RV-ului.

– Al Experienţei Directe, m-a corectat imediat. Iar termenul potrivit este „entuziast"

– ED, atunci. Cum doriţi. (Fiecare companie folosea alt nume.) Oricum, îmi place. Mama spune că am...

Dr. Cisneros m-a întrerupt, ridicând palma ca o poliţistă de circulaţie.

– Nu acesta este răspunsul de care am nevoie, mi-a spus. Lăsaţi-mă să vă explic. Datorită conţinutului său, Palatul Victoriei nu este prevăzut ca simulare de aventură, aşa cum sunt Arctica şi Amazonul. Conform autorizaţiei noastre, îl putem deschide publicului doar ca simulare terapeutică. Sunteţi însurat?

– Într-un fel, am spus.

La fel de bine, aş fi putut răspune: „Nu tocmai"

– Perfect. A făcut o însemnare în dosar. Clienţii cei mai acceptaţi în Palatul Victoriei – de fapt, singurii pe care-i putem accepta – sunt bărbaţi însuraţi care doresc să-şi îmbunătăţească nivelul de intimitate al relaţiilor prin explorarea onestă a celor mai intime fantezii sexuale.

– Ăsta-s eu, am încuviinţat. Un bărbat însurat care doreşte să pătrundă în cele mai intime relaţii prin fanteziile sexuale ale exploratorului.

– Destul de aproape, a spus dr. Cisneros. A făcut o altă însemnare în dosar şi mi l-a împins zâmbind. Semnaţi aici şi puteţi începe mâine dimineaţă la nouă. Casieria este pe coridor, la stânga.

❑❑❑

Seara, mama m-a întrebat:

– Ce ai făcut azi? Dacă ai făcut ceva...

– M-am înscris la „Limite interioare", am spus. Mâine începe concediul meu.

– N-ai mai lucrat de doi ani.

– Mi-am lăsat slujba, am spus. Nu mi-am lăsat concediul.

– N-ai fost deja la „Limite interioare"?

– Anul trecut, am fost în Aventura pe Amazon. Anul ăsta fac, ă-ă-ă, Aventura arctică.

Mama părea sceptică. Ea pare întotdeauna sceptică.

– Vom merge la o vânătoare de foci pe malul polianei, am spus.

– Cine-i Poliana asta? Una nouă, în sfârşit?

– Este locul unde apa nu îngheaţă niciodată.

– Cum vrei, a spus mama. Dar nu trebuie să-ţi spun eu asta. Totdeauna ai fost aşa. Azi ai mai primit o scrisoare de la Peggy Sue.

– O cheamă Barbara Ann, mamă.

– Mă rog, mă rog... Am semnat recipisa şi am pus-o lângă celelalte. Nu crezi că ar trebui măcar s-o deschizi? Ai un teanc uite-atât de înalt pe chestia aia căreia îi spui birou.

– Ce avem la cină? am schimbat subiectul.

❑❑❑

A doua zi dimineaţă, am fost primul la „Limite interioare" Am intrat în Staţia de Plecare la ora nouă fix, m-am aşezat pe un taburet lângă sertarul meu şi m-am schimbat în halat şi papuci de baie.

– La ce slujeşte ciocănelul acela de argint? l-am întrebat pe tehnician când a apărut în pantofii lui cu scârţ.

– Uneori, sertarele sunt greu de deschis, a spus el. Sau de închis. Întindeţi-vă. Vara trecută aţi făcut Amazonul, da?

Am încuviinţat din cap.

– Mi-am închipuit eu. Niciodată nu uit un chip. (Îmi lipea lucruşoare pe frunte.) Cât de sus aţi ajuns? Aţi putut vedea Anzii?

– Se zăreau în depărtare. Fetele din jungle purtau nişte sutiene mititele din scoarţă de copac.

– O să vedeţi o mulţime de sutiene mititele în Peve. Cinci zile o să vă ducă destul de sus şi aici.

Nu priviţi prea repede prin odaie, fiindcă imediat ce zăriţi o uşă, o să treceţi prin ea. Mergeţi încet şi bucuraţi-vă de toate. Închideţi ochii.

Am închis ochii.

– Mulţumesc pentru sfat, i-am spus.

– Am făcut parte dintre programatori, mi-a spus. Inspiraţi adânc.

Sertarul a lunecat în interior. A urmat izul înţepător de Vitazine, şi a fost ca şi cum te-ai fi deşteptat dintr-un vis. Mă aflam într-o bibliotecă întunecată, lambrisată. Ea stătea lângă o fereastră stil Tudor, cu ochiuri înguste de geam ce dădeau spre un fel de grădină. Purta un costum dintr-o singură piesă, din mătase, cu tivurile având culoarea tangerinei, cu franjuri de dantelă pe margini şi un decolteu adânc, cu năsturei acoperiţi şi şireturi dantelate. Pentru o clipă, am crezut că nu-i ştiam numele, dar apoi i l-am rostit: „Chemise" Era de parcă ai fi deschis mâna şi ai fi descoperit ceva despre care uitaseşi că-l ţineai în palmă.

M-am alăturat ei la fereastră. În grădină se zăreau garduri vii, scunde, şi alei cu pietriş, care se roteau dacă te uitai mai îndeaproape la ele. Am privit în altă parte şi atunci am zărit uşa. Se găsea pe peretele opus, între două corpuri de bibliotecă. Am aplecat capul să trec prin ea şi am ajuns într-un dormitor cu pereţii tapetaţi şi ferestre cu rame albe. Podeaua era din parchet de pin, peste care se aflau covoraşe împletite.

– Chemise, am rostit.

Ea stătea între două ferestre, purtând un body din satin stretch alb-crem, cu cupe ranforsate şi un decolteu adânc în formă de V. Cupele erau tivite cu dantelă albă. Imediat sub nivelul ferestrei, vârfurile copacilor fremătau, parcă sub adierea unei brize.

Urcasem. Spatele body-ului din satin transparent avea un V similar decolteului. Îmi plăcea felul cum se conturau bretelele. Imediat ce m-am întors, am văzut uşa. Era cu o treaptă mai jos şi a trebuit să-mi plec capul; am ajuns într-o odaie lungă, întunecată, cu ferestre înguste peste care atârnau draperii grele. Chemise îngenunchease pe o sofa curbă, purtând un costumaş de păpuşi, din tul bleu, cu bordură din dantelă, peste un sutien încreţit şi slip la fel. Cu o mână, am tras draperiile. Mult mai jos, am putut vedea vârfurile copacilor şi, sub ei, caldarâmul ud de ploaie.

M-am aşezat lângă ea. Continua să-şi fereas că faţa, dar puteam spune că zâmbea. Şi de ce nu? Nu putea exista, decât dacă eram alături de ea. Purta papucei tiviţi cu dantelă, asemănători slipului. Nu sunt unul care se dă în vânt după picioare, dar i le făcuseră să arate sexi. Am zăbovit, lăsând dantela chiloţeilor ei să-mi înscrie un şablon identic pe inimă. Apoi mi s-a părut că am auzit un glas îndepărtat strigând după ajutor.

M-am întors şi am zărit în perete, jos, o gaură. Era cu puţin mai mare decât o gaură de şoarece. A trebuie să mă întind pe burtă, dar chiar şi aşa de-abia am putut să mă strecor înăuntru, întâi un umăr, apoi celălalt.

Mă găseam într-un coridor cu pardoseala din beton, fără ferestre. Pereţii erau goi. Podeaua era rece şi cobora în două direcţii simultan. Îmi menţineam cu greu echilibrul. Lângă unul dintre pereţi se afla o stivă de lemne proaspăt tăiate. Pe stivă stătea o fată, care purta o şapcă roşie. Era o şapcă precum cele ale jucătorilor de basebal. Fata s-a sculat. Avea un tricou pe care scria:

MERLYN SISTEMS

SOFTWARE THAT WORKS HARD

Mă simţeam derutat.

– Chemise?

– Nu-i Chemise, mi-a răspuns fata.

– Nu-i Chemise, am repetat. Ce cauţi aici? Asta-i a mea...

– Nu-i deloc a ta, a spus ea. Nu mai eşti în Peve. Rulezi în paralel, în bucla unui programator.

– Atunci, tu cum ai ajuns aici?

– Eu sunt programatorul.

– O fată?

– Bineînţeles că o fată. (Purta chiloţei din bumbac alb, puternic răscroiţi.) Ce crezi?

– Nu trebuie să cred nimic. Simţeam că începeam să mă irit. Asta-i o Experienţă Directă. Iar tu nu eşti unul dintre produsele imaginaţiei mele.

– Nu fi atât de sigur. Sunt o demoazelă la ananghie. Iar tu eşti cavalerul. Ai venit atunci când te-am strigat, nu? Am nevoie de ajutorul tău ca să ajung în Odaia din Vârf.

Odaia din Vârf! Cu câtă nepăsare pomenise de ea.

– Mi s-a spus că încă n-a fost deschisă.

– Există, dacă ştii cum să ajungi la ea. Există o cale de acces, o scurtătură prin găurile de şoareci.

– Găuri de şoareci?

– Pui prea multe întrebări. O să-ţi arăt. Dar va trebui să faci exact ce îţi spun. Nu te poţi uita în jur de capul tău.

– De ce nu?

Simţeam limpede cum mă enervam din nou. M-am uitat în jur, pur şi simplu ca să demonstrez că o pot face. Am zărit o uşă.

– Deoarece, a rostit fata dinapoia mea.

Eu însă păşeam deja pe uşă, aplecându-mă. Mă aflam într-o bucătărie de modă veche, cu mobilier din lemn alb. Chemise stătea la masă, amestecând într-o oală cu o pereche de foarfeci mari. Purta un sutien decoltat, perfect mulat, fără bretele, din satin stretch şi dantelă, cu cupe uşor ranforsate şi o bentiţă lată, decupată şi în faţă cu dantelă transparentă, toate albe.

– Chemise! am rostit.

M-am întrebat dacă ea se întrebase unde fusesem.

Bineînţeles că nu se întrebase. Înapoia ei, cineva ieşea sau intra pe uşa unei cămări.

Eram eu.

Purtam un halat „Limite interioare" şi papuci de baie.

Eram eu.

Purtam un halat „Limite

Eram

Priveam drept în sus, spre plafonul pătat de apă al Staţiei de Plecare.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Inima îmi bubuia. Puteam auzi nişte pantofi scârţâind agitaţi. Undeva, bâzâla o sonerie. Sertarul meu era singurul deschis.

– S-a blocat sistemul, a rostit tehnicianul. Sunteţi aşteptat la etaj, la relaţii cu publicul. Imediat.

❑❑❑

– Bit map-urile noastre vă arată în locurl în care nu puteaţi fi, a spus dr. Cisneros. (Se uita de la dosarul de pe biroul ei la ceva de pe monitorul calculatorului.) Nişte zone în care, pur şi simplu, nu puteaţi intra.

M-a privit peste birou şi dinţii ei cei noi au sclipit.

– Atât doar dacă nu există ceva ce nu mi-aţi spus.

Când nu eşti sigur, fă pe prostul.

– Cum adică?

– N-aţi văzut pe nimeni în palat? Nimeni altul decât dumneavoastră şi imaginea construită prin ED?

– Altă fată? (Am decis să-mi ascult instinctele, ceea ce, întotdeauna, înseamnă să mint.) Nu.

– Poate fi o simplă eroare de sistem, a spus dr. Cisneros. Până mâine, o să rezolvăm treaba.

❑❑❑

– Cum a mers? a întrebat mama.

– Ce să meargă?

– Cu Poliana ta, cu aventura arctică.

– Ah, grozav, am mlnţit.

Din principiu, întotdeauna o mint pe mama. Adevărul este prea complicat.

– Am învăţat să conduc un caiac. Mâine mă aşteaptă apele deschise.

– Apropo de ape deschise, a spus mama. Azi, am deschis scrisorile alea. Lucille zice că trebuie să-ţi iei lucrurile. Îşi dă cuvântul că el n-o să te mai bată.

– Barbara Ann, mamă, am spus. Şi aş dori să nu-mi mai deschizi scrisorile.

– Dacă am avea câte un bănuţ pentru fiecare dorinţă, am fi cu toţii miliardari. Le-am pus în aceeaşi ordine. Nu crezi că ar trebui să răspunzi cel puţin la una?

– Trebuie să mă odihnesc, i-am spus. Mâlne, plecăm după foci. Le vânăm pe banchiză.

– Cu puşti?

– Cu bâte. Ştii bine că urăsc puştile.

– Asta-i şi mai rău.

– Nu sunt adevărate, mamă.

– Bâtele sau focile?

– Nici unele. Nimic nu este adevărat. Este Experienţă Directă.

– Adevăraţi sunt cei 899 de dolari ai mei.

❑❑❑

A doua zi dimineaţă, am fost unul dintre primii care au intrat în Staţia de Plecare. M-am dezbrăcat şi m-am aşezat pe banchetă, ca să-l aştept pe tehnician. I-am privit pe ceilalţi tipi intrând, majoritatea purtând canadiene sau costume de safari. Tehnicienii lor i-au băgat în sertare până la 8:58.

La 9:14, a apărut Pantofi Scârţâitori.

– De ce întârziem? am întrebat.

– Un bug, o eroare de sistem, mi-a răspuns. Dar o rezolvăm. (Îmi lipea lucruşoarele pe frunte.) Închideţi ochii.

Eroare? Am închis ochii. Am auzit sertarul uruind; am simţit izul înţepător de Vitazine, şi a fost ca şi cum te-ai fi deşteptat dintr-un vis. Chemise stătea pe un scăunel de două persoane, din brocart, sub o fereastră deschisă, purtând un costumaş de copii, din catifea stretch roşie, cu borduri din dantelă şi decolteu cu elastic, peste slipul bikini puternic răscroit, de aceeaşi culoare.

– Chemise, am rostit.

Am încercat să mă concentrez, dar îmi era imposibil să nu încerc senzaţia că ieri fusesem mai sus. Un câine a trecut prin odaie. Fereastra dădea deasupra unei grădini clasice, cu alei şerpuite din dale. Cerul era azuriu şi fără nori.

Chemise îşi ferea faţa. M-am aşezat lângă ea, simţindu-mă agitat. Eram pe punctul de a mă ridica dln nou, când mi s-a părut că am auzit un glas îndepărtat strigând după ajutor. Am privit în jos şi am zărit o crăpătură în parchet. Era prea mică pentru a-mi putea băga mâna înăuntru, dar am izbutit să mă târăsc pe burtă, întâi un umăr, apoi celălalt.

Mă aflam din nou în coridorul betonat, cu stiva de lemne pâlpâind lângă un perete. Fata cu şapcă roşie ţipa la mine:

– Ai fost cât pe-aici să mă omori!

– Bug? am spus.

– Cum mi-ai spus?

– Nu-i Chemise? am încercat.

Ea stătea pe stiva de lemne, purtând tricoul

MERLYN SISTEMS

SOFTWARE THAT WORKS HARD

peste chiloţei din bumbac alb, puternic răscroiţi în părţi.

– Nu. Nu-i Chemise. Mi-ai spus altfel.

– Bug.

– Bug. Îmi place. Avea ochi cenuşii. Dar trebuie să nu te mai uiţi în jur. Trebuie să mergem prin găurile de şoareci, nu pe uşi, altfel s-ar putea să te

întâlneşti din nou cu tine.

– Atunci înseamnă că pe mine m-am văzut!

– Din cauza asta s-a blocat sistemul. Era cât p-aci să mă omori.

– Dacă sistemul se blochează, mori?

– Aşa ar trebui. Din fericire, mă salvasem. N-am pierdut decât nişică memorie. Ceva mai multişor.

– Ah, am rostit.

– Să-i dăm drumul, a spus ea. Te pot duce la Odaia din Vârf.

Am încercat să par nepăsător.

– Crezusem că doreşti ca eu să te duc pe tine.

– Este acelaşi lucru. Eu cunosc drumul prin găurile de şoareci. Uită-te la mine, sau la şapcă. Să-i dăm drumul. În curând, Clyde o să scoată pisica.

– Pisică? Am văzut un câine.

– La dracu'! Ar fi bine să nu mai pierdem vremea.

A azvârlit şapca roşie înapoia mea. În locul unde a aterizat, am găsit o fisură în pardoseala din beton. Era îngustă, totuşi am reuşit să mă târâsc înăuntru pe burtă, strecurându-mi întâi un umăr, apoi pe celălalt. Mă aflam într-o odaie luminoasă, cu un întreg perete de geam. Pe stative şi pe canapea se găseau ghivece de flori. Nu aveai unde să te aşezi. Bug stătea lângă fereastră, purtând un sutien de culoarea piersicii, cu bretele reglabile şi decolteu adânc, şi un bikini de aceeaşi culoare, cu spate integral. Plus şapca roşie.

M-am oprit lângă ea, la fereastră. Mă aşteptasem să văd vârfurile copacilor, dar n-am zărit decât nori. Niciodată nu fusesem atât de sus.

– Pisica, câinele pe care l-ai văzut este un depanator de erori de sistem, a spus ea. Ne adulmecă găurile de şoareci. Dacă mă găseşte, m-am dus.

Îmi plăcea felul cum îi venea sutienul la spate.

– Te supără dacă-ţi spun Bug?

– Ţi-am zis deja că mi-a plăcut, a răspuns ea. Mai ales fiindcă nu-mi reamintesc numele meu.

– Nu-ţi reaminteşti numele tău?

– Am pierdut o parte din memorie când s-a blocat sistemul, a explicat ea. Părea aproape tristă. Ca să nu mai amintesc de momentul când m-a ucis Clyde.

– Cine-i Clyde? Şi, de fapt, cine eşti tu?

– Pui prea multe întrebări. Eu sunt Bug, atât, o demoazelă la ananghie, iar acesta este unul dintre visele tale. Aşa că să-i dăm drumul. Putem discuta în timp ce mergem.

A azvârlit şapca roşie spre perete. Am găsit-o în colţ, unde tapetul se desprinsese, dezvăluind o crăpătură în care de abia îmi puteam introduce vârfurile degetelor. Era foarte strâmtă, dar am reuşit să mă strecor, întâi un umăr, apoi celălalt. Mă aflam într-un dormitor cu fereastra îngropată într-o nişă. Bug era...

– Te supără dacă-ţi spun Bug?

– Ţi-am spus că n-am nimic împotrivă.

Bug stătea lângă fereastră, purtând un demisutien din satin jacard perlat, cu reliefuri după curbura cupelor şi un bikini şnur cu spate stretch integral, transparent, cu o fundiliţă. Plus şapca roşie, desigur.

– Mai devreme sau mai târziu, Clyde mă va găsi aici în Peve, mai ales fiindcă acum suspectează o eroare. Dar dacă pot ajunge la Odaia din Vârf, mă pot transfera în celelalte sisteme.

– Care celelalte sisteme?

– Arctica, Amazonul, indiferent ce aventură vor mai adăuga. Toate francizele se interfaţează în vârf. Va fi ca-n viaţă. Viaţa după Clyde.

– Cine-i...?

– Rahat!

Se auzea un telefon. Bug a ridicat receptorul şi mi l-a întins. Era din porţelan, cu ornamente din alamă, aidoma unei toalete baroce. Înainte de a putea spune „alo ", m-am trezit privind spre plafonul pătat de apă al Staţiei de Plecare.

– Relaţiile cu publicul doresc să discute cu dumneavoastră, a spus tehnicianul.

Pentru prima dată, am remarcat numele brodat pe halatul alb. Era CLYDE.

❑❑❑

– Aparent, continuaţi să apăreţi în odăi în care n-ar trebui să fiţi, a spus dr. Cisneros. Pe şiruri de cod care nu sunt conectate. Căi neautorizate.

Judecând după grămăjoara de oscioare de lângă sugativă, dr. Cisneros prânzea la masa de lucru.

– Sunteţi sigur că n-aţi observat nimic neobişnuit?

Trebuia să-i spun ceva, de aceea am pomenit despre câine.

– Ah, da. Este pisica lui Clyde. Depanatorul de erori de sistem. A configurat-o sub forma unui câine. Este genul lui de glume.

Uneori, este inteligent să faci pe prostul.

– Ce fel de erori căutaţi? am întrebat.

Dr. Cisneros a răsucit spre mine monitorul calculatorului de pe biroul ei, aşa ca să pot vedea ecranul. A lovit o tastă şi a apărut o imagine. N-am fost surprins s-o văd pe Bug – purtând tricoul MERLYN SISTEMS şi şapca roşie, desigur. De asemenea, purta blugi Levi largi şi ochelari.

– La începutul anului, una dintre programatoarele noastre a fost surprinsă modificând în mod ilegal softul companiei, ceea ce reprezintă, după cum ştiţi, un delict federal. N-am avut încotro şi a trebuit să sesizăm autorităţile. Dar, în vreme ce era liberă pe cauţiune, aşteptând procesul, ea a pătruns în mod ilegal în sistem.

– Sub formă de client?

– Nu, ci ca infractoare, cu intenţii criminale. Poate chiar în scopul de a comite sabotaje. Poate

că avea asupra ei un resedit 2. Poate că lăsat bucle sau subrutine, programate să facă softul instabil, sau chiar periculos. Rutine neexecutabile, căi neautorizate...

– Nu înţeleg ce legătură au toate astea cu mine, am rostit.

Întotdeauna mama spunea că mă pricep să mint. Mama ştie cel mai bine.

– Pentru dumneavoastră, a spus dr. Cisneros, există pericolul ca una dintre aceste căi neautorizate să ducă spre Odaia din Vârf. Iar deocamdată din Odaia din Vârf nu se poate ieşi. Se poate numai intra. Poate că aţi observat că Palatul Victoriei este un sistem unidirecţional, de la odăile inferioare spre cele superioare. Este precum universul. Continuaţi, până daţi peste o secvenţă de ieşire.

– Sună telefonul, am spus.

– Da, a încuviinţat dr. Cisneros. A fost ideea lui Clyde. Un detaliu elegant, nu credeţi? Dar, în prezent, nu există nici o secvenţă de ieşire, sau telefon, cum îl denumiţi, instalat în Odaia din Vârf.

– Nu există nici o uşă?

– Există o uşă de intrare, dar nici una de ieşire. Unde să ducă o uşă de ieşire? Odaia din Vârf se găseşte în capătul şirului de cod. Clientul ar rămâne prins ca într-o capcană. Poate pentru totdeauna.

– Atunci, ce doriţi să fac?

– Să fiţi atent. Programatorii ticăloşi au personalităţi ticăloase. Adesea, ei îşi lasă semnăturile pe unde au trecut. Indicii... Dacă vedeţi ceva straniu, cum ar fi imaginea ei, sau un obiect mic lăsat prin preajmă, încercaţi să vă amintiţi odaia respectivă. Ne poate ajuta să izolăm problema.

– De pildă o şapcă roşie.

– Exact.

– Sau chiar pe ea.

Dr. Cisneros clătină din cap.

– Ar fi doar o copie. Ea este moartă. S-a sinucis, înainte de a fi prinsă.

❑❑❑

– Rhonda ţi-a mai lăsat un mesaj pe robot, m-a anunţat mama când am revenit acasă.

– Barbara Ann, am corectat-o.

– Mă rog... Zice că o să-ţi aducă lucrurile aici şi o să ţi le lase în curte. Zice că Jerry Lewis...

– Jerry Lee, mamă.

– Mă rog... Noul ei prieten are nevoie de camera în care ai stat tu. Se pare că nici ei nu mai dorm împreună.

– Mamă!

– Ea zice că dacă nu vii să-ţi iei lucrurile, o să le arunce afară.

– Aş dori să nu mai asculţi mesajele care mi se adresează, am spus. De ce mai avem doi roboţi telefonici?

– N-am ce face. Aparatul tău îmi recunoaşte vocea.

– Asta fiindcă încerci să vorbeşti ca mine.

– Nu trebuie să încerc, a spus mama. Cum a fost azi? Ai ciomăgit ceva ciori ciripitoare?

– Foarte amuzant, am spus. Am ciomăgit, într-adevăr, multe foci astăzi. Dar nu dintre pui, ci doar foci bătrâne, cele care au născut şi nu mai sunt utile grupului.

Am sfredelit-o cu privirea, dar ea a optat să mi-o ignore.

❑❑❑

A doua zi dimineaţă, am fost primul în Staţia de Plecare.

– V-aţi lămurit cu Bonnie? m-a întrebat tehnicianul.

– Bonnie?

– Nu vă mişcaţi. (Îmi lipea lucruşoare pe frunte.) Întindeţi-vă.

A fost ca şi cum m-aş fi deşteptat dintr-un vis. Mă găseam într-o bibliotecă, cu o fereastră arcuită prin care se zăreau nişte coline îndepărtate. Chemise luase o carte de pe raft şi o răsfoia. Purta un furou negru, brodat cu catifea jacard pe voal diafan, cu bretele subţiri, cupe adânc răscroite şi spatele complet, din dantelă stretch. Puteam vedea că paginile cărţii erau albe.

– Chemise, am rostit.

Doream să-i spun că regretam că o neglijasem. Îmi plăcea felul cum îi veneau cupele, când se apleca, dar trebuia s-o găsesc pe Bug. Trebuia s-o avertizeze că dr. Cisneros şi Clyde o căutau.

Am căutat pe suprafaţa parchetului, căutând o gaură de şoarece, până ce am găsit o fisură. De abia era suficient de mare ca să-mi pot băga mâna înăuntru, dar am izbutit să mă târăsc pe burtă, întâi un umăr, apoi celălalt.

Mă aflam din nou în coridorul betonat.

Bug stătea lângă o stivă de buşteni, purtând tricoul ei MERLYN SISTEMS peste chiloţei din bumbac alb, cu răscroială franţuzească, cu bordură de dantelă franjurată. Şi şapca roşie, bineînţeles. Şi ochelari!

– Ce-i cu ochelarii? m-a întrebat.

A încercat să-i scoată, dar n-a izbutit.

– Ei ştiu despre tine, i-am spus. Mi-au arătat o fotografie a ta. Purtai ochelari.

– Bineînţeles că ştiu despre mine! În tot cazul, Clyde ştie.

– Vreau să spun că ei ştiu că eşti aici. Deşi te cred moartă.

– Ei bine, sunt moartă, dar nu voi rămâne mult pe aici. În nici un caz, dacă vom ajunge în Odaia din Vârf.

Îşi scoase şapca roşie şi o azvârli pe coridor. Aceasta aterizâ lângă o crăpătură din beton, acolo

unde peretele se întâlnea cu pardoseala. Era prea mică până şi pentru un şoarece, dar am izbutit să mă strecor înăuntru, mai întâi vârfurile degetelor, apoi un umăr, şi după aceea celălalt. Mă aflam într-o seră, cu bovindouri, care dădeau spre nori strălucitori, ce semănau cu nişte castele ruinate. Bug...

– Te supără dacă-ţi spun Bug?

– Iisuse, ţi-am zis că-i în regulă.

Bug stătea lângă fereastră, purtând un sutien din voal alb, având cupele brodate cu dantelă şi slip din acelaşi material, cu inserţii de dantelă în faţă şi pe părţi. Plus şapca roşie. Plus ochelarii.

– Vreau să te ajut, am spus. Dar chestia asta cu Odaia din Vârf mi se pare periculoasă.

– Periculoasă? Cine spune asta?

– Relaţiile cu publicul.

– Cisneros? Curva aia?

– Aş dori să nu mai vorbeşti aşa. Ea zice că dacă intru în Odaia din Vârf nu mai pot ieşi. Nu mai există telefon.

– H-m-m. (Bug m-a fixat cu privirea. Ochii ei cenuşii păreau îngrijoraţi.) Nu m-am gândit la asta. Să mergem mai sus, unde putem discuta.

Azvârli şapca roşie, care aterizâ lângă o găurică în formă de semilună, de abia îndeajuns de mare ca să mă pot târî înăuntru pe burtă, strecurând mai întâi un umăr, apoi pe celălalt. Mă aflam într-o odaie întunecată, cu draperii groase, fără mobilier, doar cu un covor oriental. Bug...

– Te supără dacă-ţi spun Bug?

– Vrei să termini? De ce-i tâmpeşte ED pe oameni?

– Habar n-am, i-am răspuns.

Bug stătea pe podea, purtând un sutien din faux-satin alb, cu borduri brodate şi un bikini şnur din acelaşi material.

– De fapt, nu mă numesc Bug, mi-a spus. Mă cheamă Catherine, sau Eleanor – am uitat exact cum anume. Este unul dintre lucrurile care dispar când ei te ucid.

– Mi-au spus că te-ai sinucis.

– M-am sinucis cu un ciocan, cum să nu!

Mi-a plăcut râsul ei. Îmi plăcea felul cum îi venea şnururile de la bikini. Erau aidoma unor versiuni miniaturale ale frânghiilor din catifea din teatre.

– M-au arestat, partea asta din ceea ce ţi-a spus Bonnie este adevărată. Creasem subrutine ilegale, găuri de şoareci, pentru a permite deplasarea prin Peve. Asta-i de asemenea adevărat. Ceea ce nu ţi-a spus este că Clyde şi cu mine eram parteneri în delict. De fapt, cum să fi ştiut? Curva dracului! Eu pusesem găurile de şoareci, le îngropasem în şirurile de cod generale, astfel ca eu şi Clyde să putem accesa ulterior Palatul pe cont propriu. Eram experţi în şantaj şi în estorcare. Clyde a proiectat Palatul şi a lăsat găurile de şoareci pe seama mea. Aşa lucrasem întotdeauna. Ceea ce nu ştiusem fusese că el i-o trăgea deja lui Cisneros.

– Cum adică l-o trăgea?

Bug a făvut un gest obscen, folosindu-se de degetul mare şi de alte două degete de la aceeaşi mână; mi-am ferit privirea.

– Cisneros deţine 55 de procente din franciză. Ceea ce, bănuiesc, a făcut-o irezistibilă în ochii bietului Clyde. Luni de zile, ei se jucaseră de-a Bonnie şi Clyde înapoia mea, în timp ce eu eram ocupată cu programarea. Oricum, când Palatul Victorlei a fost acceptat la „Limite interioare", un gagiu de verificator al francizelor a descoperit găurile de şoareci – nu mă prea deranjasem să le ascund – şi i-a spus lui Cisneros, care i-a spus lui Clyde, iar el s-a prefăcut şocat şi scandalizat. M-a lucrat pe la spate. Aşa că, imediat ce am fost eliberată pe cauţiune, am intrat să-mi recuperez lucrurile...

– Lucrurile?

– Subrutine, funcţii macro, pict-uri3 şi dif-uri4. Intenţionam să le recuperez pe toate. Şi poate să fac şi un plc de mizerie pe acolo. Aveam cu mine un resedit, ca să pot rescrie codul chiar în timp ce mă aflam acolo. Nu ştiu cum, însă, Clyde mi-a dat de urmă. De aceea, m-a ucis.

– Cu ciocănelul.

– Ai început să te prinzi. A tras sertarul şi, pac, mi-a tras una între ochi. El nu ştia însă că mă puteam autosalva. Întotdeauna, rulez cu o mică funcţie macro de autosalvare pe care am scris-o încă din colegiu, aşa că n-am pierdut decât vreo zece minute şi un plc de memorie. Plus viaţa, bineînţeles. M-am ascuns în spaţiul găurilor de şoarece, dar cine dracu' vrea să trăiască toată viaţa ca un şobolan? Aşteptam să apară prinţul meu, care să mă ducă în Odaia din Vârf.

– Prinţul tău?

– O figurină de stil. Aşteptam deschiderea Peve-ului. Orice gagiu ar fi fost bun.

– Figură de stil, am spus.

– Mă rog... Oricum, ceea ce Cisneros nu ştie – şi nici Clyde, de altfel – este că Odaia din Vârf este interfaţată cu celelalte domenii ale „Limitelor interioare", francizele Arctica şi Amazonul. Voi putea să ies din Palat. şi, pe măsură ce se vor adăuga mai multe module, universul meu va fi tot mai mare. Dacă sunt atentă, voi trăi veşnic. Sau încă n-ai observat că în ED nu există moarte?

S-a sculat şi a căscat. Îmi plăcea interiorul trandafiriu al gurii ei. Şi-a scos şapca şi a azvârlit-o spre perete. A aterizat lângă o mică crăpătură din podea. Era strâmtă, totuşi am izbutit să mă strecor înăuntru, mai întâi un umăr, apoi celălalt. Mă aflam într-o odaie din piatră cu o ferestruică foarte îngustă şi un scaun pliant. Bug...

– Te supără dacă-ţi spun Bug?

– Ai de gând să-ncetezi o dată cu chestia asta? Vino aici.

Bug purta un sutien din danelă neagră cu cupe adânc răscroite şi bretele late, şi pantalonaşi înguşti din dantelă neagră, cu fundulițe în părți. Şi şapca roşie, bineînțeles. Şi ochelarii. Mi-a făcut loc, astfel ca să mă pot aşeza lângă ea, pe scaun, şi să pot privi afară. Aproape că puteam distinge curbura Pământului. Aproape că puteam simți curbura coapsei ei atingându-mă, deşi ştiam că era doar imaginația mea. În ED, imaginația este totul.

– Nu suntem departe de Odaia din Vârf, mi-a spus. Uite cât de sus m-ai adus deja. Totuşi Cisneros are dreptate într-o privință.

– Care anume?

– Nu mă poți duce în Odaia din Vârf. Ai rămâne blocat. Nu vei mai avea cum să ieşi.

– Dar tu?

Îmi plăceau fundulițele.

– Eu sunt deja blocată. Nu mai am un corp la care să revin. Bănuiesc că tu mi-l asiguri pe ăsta. (A coborât ochii şi a privit, prin ochelari, sutienul, pantalonaşii.) Cred că de aceea, continui să port ochelari.

– Mi-ar place să te ajut să ajungi în Odaia din Vârf, i-am spus. Însă de ce nu poți intra şi singură?

– Nu pot urca, doar să cobor, a spus Bug. Sunt moartă, ai uitat? Dacă aş fi avut reseditul, aş fi putut... Rahat!

A sunat un telefon. Nici nu-l observasem până în clipa aceea.

– Este pentru tine, a spus ea întinzându-mi receptorl.

Înainte de a-i putea spune la revedere, am privit plafonul pătat de apă al Staţiei de Plecare. Am auzit pantofii scârțâind. Tehnicianul m-a ajutat să cobor din sertar. Clyde.

– Este deja 16:55? am întrebat.

Timpul zboară când ne distrăm, mi-a răspuns.

❑❑❑

– la ghici cine-i aici? a întrebat mama.

Am auzit pe cineva trăgând apa la closet.

– Nu vreau s-o văd, am spus.

– A venit tocmai de la Salem. æi-a adus lucrurile.

– Unde sunt?

– Au rămas în maşina ei. N-am lăsat-o să le aducă înăuntru, a spus mama. De asta plânge.

– Nu plânge! a răsunat o voce baritonală din baie.

– Dumnezeule, am spus alarmat. Este înăuntru cu ea?

– Nu le mai ia înapoi, a vorbit baritonul.

Cineva a tras apa la celălalt closet. Mama are două closete în baie, unul pentru mine şi unul pentru ea.

– Sunt în concediu, am anunțat.

Clanța uşii de la baie a început să coboare şi eu am plecat să mă plimb. Când m-am întors, ei plecaseră iar lucrurile mele erau în curte.

– Poți săpa o groapă, a spus mama, şi să le bagi acolo.

❑❑❑

A doua zi dimineață am fost primul în Staţia de Plecare. Dar în loc să-mi deschidă sertarul, Pantofi Scârțâitori – Clyde – mi-a întins o hârtie s-o semnez.

– Am semnat deja un accept, am spus.

– Acesta este un document care să ne protejeze pe noi, mi-a spus.

Am semnat.

– Perfect, a rostit el şi a zâmbit. Nu a fost un zâmbet plăcut. Acum, întindeți-vă. Acum, inspirați adânc.

Sertarul s-a închis. Am inhalat Vitazina şi a fost ca şi cum m-aş fi deşteptat dintr-un vis.

Mă aflam într-un living clasic, cu o mochetă crem, canapea şi scaun. Chemise stătea în picioare lângă fereastră, purtând un sutien ivoriu ranforsat, din satin jacard, cu un decolteu adânc şi bretele foarte depărtate, şi slip bikini din acelaşi material, cu stretch în față. æinea o ceaşcă şi o farfurioară, de asemenea asortate. Pe fereastră, puteam zări coline până la orizont. Câinele a trecut prin odaie.

– Chemise, am spus.

Aş fi dorit să am timp să-i explic tot ce se întâmplase, dar ştiam că trebuia s-o găsesc pe Bug.

Am privit în jur, căutând o gaură de şoarece. Înapoia unui lampadar, într-un colț întunecat, exista o arcadă scundă, precum intrarea într-o grotă micuță. De abia am putut pătrunde prin tunelul strâmt, împingând întâi un umăr, apoi pe celălalt.

– De ce a durat atât?

Bug stătea în coridorul din beton, pe stiva strălucitoare de bușteni, cu genunchii strânşi sub bărbie. Purta tricoul MERLYN SISTEMS peste un bikini minuscul cu şiret. Şi şapca roşie, şi ochelarii, bineînțeles.

– M-au rugat să mai semnez un accept.

– Şi l-ai semnat?

Am încuviințat din cap. Îmi plăcea felul cum şiretul făcea un V micuț, apoi dispărea.

– Tâmpitule! Îți dai seama că semnând acceptul ăla i-ai dat lui Clyde permisiunea să te ucidă?

– Aş dori să nu-mi mai spui aşa, am rostit.

– Blestemații de Bonnie şi Clyde! Acum n-o să mai ajung niciodată la Odaia din Vârf!

Mi-a fost teamă că va izbucni în plâns. În loc s-o facă, a zvârlit şapca roşie cu furie de podea şi, când m-am aplecat s-o ridic, am văzut o crăpătură în care de abia intrau trei vârfuri de degete, totuşi

am izbutit să mă strecor, târându-mă pe burtă şi împingând mai întâi un umăr, apoi pe celălalt. Mă aflam într-o odaie goală, cu parchet şi ferestre atât de noi, încât încă aveau colantele cu ştampilă. Bug purta un sutien din dantelă stretch corai, răscroit la decolteul maxim, cu un bikini model franţuzesc cu şiret, care avea spatele integral, iar în faţă doar un triunghiuleţ din dantelă roz transparentă. Şi şapca roşie.

Am urmat-o lângă geam. Dedesubt se întrezărea un amestec de mări şi de nori, un pământ la fel de strălucitor ca şi un cer.

– Probabil că ne apropiem de Odaia din Vârf! am spus. O să reuşeşti!

Doream s-o fac să se simtă mai bine. Îmi plăcea felul cum îi venea sutienul în faţă.

– Terminã cu prostiile. N-auzi urletele?

Am încuviinţat din cap. Semăna cu o haită de ogari care se apropia.

– Aia-i pisica. Caută şi distruge. Găseşte şi anulează.

Se înfioră, destul de exagerat.

– Dar te poţi autosalva!

– Nu chiar atât de uşor. Sunt deja o salvare.

M-am temut că era pe punctul de a plânge.

– Atunci, să-i dăm drumul! am spus. Te voi duce la Odaia din Vârf. Nu-mi pasă de pericole.

– Terminã cu prostiile, a spus Bug. Vei fi blocat pentru totdeauna, dacă nu cumva Clyde te ucide mai înainte. Dacă aş avea reseditul, aş putea ajunge şi singură acolo.

– Dar unde-i?

– L-am pierdut, când m-a ucis Clyde. De atunci l-am căutat întruna.

– Cum arată?

– O pereche de foarfeci mari.

– Am văzut-o pe Chemise cu o pereche de foarfeci mari, am spus.

– Curva aia!

– Aş dori să nu-i mai spui aşa, am început.

Telefonul a sunat. Nu-l observasem până atunci.

– Nu răspunde! a zis Bug, dar a ridicat receptorul şi mi l-a întins.

Nu putea să n-o facă. Semnasem acceptul. Era pentru mine, bineînţeles. Următorul lucru pe care l-am ştiut a fost că mă holbam la plafonul pătat de apă şi la ciocănelul de argint, care cobora exact între ochii mei Şi la zâmbetul lui Clyde. Un zâmbet deloc prietenos.

❑❑❑

Mai întâi, s-a făcut beznă completă. Apoi lumina a reapărut. Era ca şi cum te-ai fi trezit dintr-un vis.

Mă aflam într-o odaie rotundă, albă, cu ferestre curbe de jur împrejur. Mă durea capul. Prin geamuri puteam zări stele cenuşii pe un cer alb-lăptos. Bug...

– Aici, a rostit ea.

Stătea lângă fereastră, purtând pantalonaşi verzui din faux-satin sclipitor, răscroiţi adânc pe părţi şi cu spate integral, cu franjuri delicat brodaţi încadrând partea frontală. Şi absolut nimic în sus. Nici un sutien. Nici bretele, nici cupe, nici franjuri, nici dantelă.

Mă durea capul. Nu puteam, însă, să nu fiu încântat de cât de sus mă găseam.

– Asta-i... Odaia din Vârf? am întrebat cu răsuflarea tăiată.

– Nu tocmai, a răspuns ea. Continua să poarte şapca roşie şi ochelarii. Dar acum, am încurcat-o. În caz că n-ai observat, Clyde te-a ucis şi pe tine. Adineauri.

– O, nu!

Nu-mi puteam imagina ceva mai rău.

– O, da, a spus ea.

Şi-a pus palma pe fruntea mea şi i-am putut simţi degetele pipăind gaura de acolo.

– Ce ai făcut, m-ai copiat?

– Te-am tras din cache5. În ultima clipă. (Pe fereastră, jos de tot, se zărea un glob albastru-verzui vrăstat cu alb.) Auzi urletul? Este pisica lui Clyde care scotoceşte Palatul, odaie cu odaie.

M-am înfiorat. Îmi plăcea felul în care îi veneau chiloţeii pe dedesubt.

– Ei bine, ce avem de pierdut? am rostit, surprins că nu eram mai tulburat pentru că murisem. Să pornim spre Odaia din Vârf.

– Terminã cu prostiile, a spus ea. Dacă şi tu eşti mort, nu mă poţi trage după tine. (Urletul părea mai puternic.) Acum trebuie să găsim reseditul. Unde-ai văzut-o pe cum-o-cheamă, cu foarfecele cele mari? În ce odaie se afla?

– Chemise, am spus. Nu-mi pot aminti.

– Ce se vedea pe fereastră?

– Nu-mi pot aminti.

– Ce se afla în odaie?

– Nu-mi pot aminti.

– Ce purta?

– Un sutien decoltat, perfect mulat, fără bretele, din satin stretch şi dantelă, cu cupe uşor ranforsate şi o bentiţă latã, decupată şi în faţă cu dantelă transparentă, toate albe, am spus.

– Haide atunci, a zis Bug. Ştiu locul.

– Crezusem că nu putem merge oriunde fără rese-nu-ştiu-cum.

– De coborât putem, a spus Bug.

A azvârlit şapca roşie şi a pornit ea însăşi. Şapca a căzut lângă o găurică în care de abia îşi putea introduce vârfurile degetelor. M-am strecurat pe urmele ei. Îmi plăcea felul în care îi veneau chiloţeii pe dedesubt. Ne aflam într-o bucătărie de modă veche şi Chemise amesteca într-o oală cu o pereche de foarfeci mari. Purta un sutien decoltat, perfect mulat, fără bretele, din satin stretch şi dantelă, cu cupe uşor ranforsate şi o bentiţă latã, decupată şi în faţă cu dantelă transparentă, toate albe.

– Dă-mi-le! a zis Bug, înhăţând foarfecele.

Şi ea purta un sutien decoltat, perfect mulat, fără bretele, din satin stretch şi dantelă, cu cupe uşor ranforsate şi o bentiţă lată, decupată şi în faţă cu dantelă transparentă, toate albe. Plus şapca roşie. Dar unde îi erau ochelarii?

– Căţea, a şoptit Chemise.

Am fost şocat. Nu ştiusem că putea vorbi.

– Curvo, a zis Bug.

În clipa aceea, câinele a apărut în odaie, venind de nicăieri. Realmente.

– Pisica! a exclamat Bug.

Încerca să descuie cămara, folosindu-se de vârfurile foarfecilor. Câinele – pisica – a scuipat.

– Intră! a zis Bug.

M-a împins în cămară şi în acelaşi timp a lovit în sus, vârând vârful foarfecilor în burta câinelui. În burta pisicii. Sau ce o fi fost. Peste tot era sânge. Mă aflam într-o odaie mare, goală, în formă de piramidă, cu pardoseală albă şi pereţi albi care se înălţau pentru a se uni în vârf. În fiecare perete exista un hublou micuţ. Bug...

Bug nu se zărea nicăieri.

Dincolo de hublori, totul era alb. Nu se zăreau nici măcar stelele. Nu existau uşi. De dedesubt răsunau lătrături şi mormăituri.

– Bug! Pisica te-a şters! am bocit.

Ştiam că o pierdusem. Mă temeam că voi izbucni în plâns. Dar înainte de a o putea face, în podea s-a deschis o trapă şi Bug a apărut pe acolo, intrând cu picioarele înainte. Era un spectacol straniu. Avea braţul acoperit de sânge, ţinea foarfecele şi era...

Era goală. Era în pielea goală.

– Am şters pisica! a strigat ea triumfător.

– Tot vine.

Puteam auzi lătrături sălbatice dedesubt.

– Fir-ar a dracu'! Trebuie şă fie o buclă suplimentară.

Era goală. Nudă. Gol-goluţă. În pielea goală. Fără nici un veşmânt.

– Şi nu te mai holba la mine, a spus.

– Nu mă pot abţine, am spus.

Până şi şapca roşie dispăruse.

– Probabil că nu, a spus ea.

Era goală. Era în pielea goală. Nu purta nimic, absolut nimic. A alergat la unul dintre cele patru hublouri şi a început să forţeze rama cu vârful foarfecelor.

– Nu-i nimic afară, am spus.

Lătrăturile se înteţeau. Trapa se închisese, dar încercam senzaţia că se va deschide din nou şi vor ieşi numai câini. Sau pisici. Şi foarte curând.

– Nu putem rămâne aici! a zis Bug.

A lăsat rama şi a spart geamul cu foarfecele.

– Vin cu tine, i-am spus.

– Termină cu prostiile, a zis.

Mi-a pus din nou mâna pe frunte. Atingerea ei era răcoroasă. Îmi plăcea felul în care o simţeam.

– Gaura este adâncă, dar nu foarte adâncă. Poate că nu eşti mort. Poate că doar ţi-ai pierdut cunoştinţa.

– M-a lovit destul de tare! Şi oricum am rămas aici în capcană.

– Nu, dacă nu eşti mort, n-ai rămas. După ce voi pleca, ei vor închide şi vor reiniţializa. Probabil că, atunci când te vei trezi, nu vei avea decât o durere de cap. O să poţi merge acasă.

Lătratul se apropia.

– Nu vreau să merg acasă.

– Şi mama ta?

– I-am lăsat o scrisoare, am minţit.

– Şi lucrurile tale?

– Le-am îngropat pe toate.

Era goală. Nudă. Gol-goluţă, cu excepţia ochelarilor ei frumuşei. Nimic jos şi nimic sus. Dispăruse până şi şapca roşie. Gaura era atât de mică încât abia îmi puteam introduce mâna, dar m-am strecurat după ea, întâi un umăr, apoi celălalt. Totul era alb, iar lătratul dispăruse şi ceva vuia, aidoma vântului. Am luat mâna lui Bug şi m-am rostogolit. Ne-am rostogolit împreună. O ţineam de mână şi ne rostogoleam, ne rostogoleam, ne rostogoleam prin zăpadă caldă şi curată.

❑❑❑

Era ca şi cum te-ai fi trezit dintr-un vis. Eram învelit într-o blană urât mirositoare şi priveam tavanul translucid al unei colibe făcute din gheaţă şi din frunze. Bug stătea lângă mine, sub aceeaşi blană urât mirositoare.

– Unde suntem? am întrebat. Aud pisici lătrând.

– Sunt câinii noştri, a spus ea.

– Câini?

M-am sculat şi m-am dus la uşă. Era acoperită cu o pătură grosolană. Am tras-o într-o parte şi am privit peste kilometri de nea proapăt ninsă, spre o lizieră îndepărtată de copaci întreţesuţi cu liane. Nişte câini argintii urinau pe pereţii colibei. Unul dintre ei scutura un şarpe. Era un şarpe mare.

– Toate se unesc, a spus Bug. Odaia din Vârf, Polul Nord, izvoadele Amazonului.

– Izvoarele, am spus. Unde-ţi sunt ochelarii?

– Nu mai am nevoie de ei.

– Îmi plăceau.

– O să-i pun înapoi.

M-am strecurat înapoi sub blană, cu ea, curios să aflu ce purta. N-am cum să vă spun, de aici, ce anume era. Dar v-ar fi plăcut şi vouă. Asta dacă semănaţi cu mine.

Traducerea:
Mihai-Dan Pavelescu

Un băiat și câinele său

Deținător a 7 premii Hugo și 3 premii Nebula pentru textele sale, Harlan Ellison (n. 1934) este probabil cel mai controversat scriitor din science-fiction-ul mondial. Nuvela ce urmează a obținut premiul Nebula în 1969, iar ecranizar[illegible]miul Hugo în 1976 pentru cea mai bună prezentare dramatică. (În rolul lui Vic apare Don Johnson, faimos pentru rolul din serialul *Miami Vice*.)

I

Eram afară, cu Sânge, câinele meu. De-o săptămână îmi făcea numai nervi; îmi spunea într-una Albert. I se părea că-i o poantă nemaipomenit de mișto. Ce să zic, el și Payson Terhune: ha, ha, ha.

Îi prinsesem câteva nutrii, din cele mari, verzi-gălbui, și un pudel dichisit care scăpase dintr-o lesă într-un josub.

Mâncase destul de bine, dar era țâfnos.

– Hai, afurisitule, i-am spus, caută-mi și mie o gagicuță.

A chicotit gros în fundul gâtlejului.

– Ești haios când ți se scoală, mi-a spus.

Nu știu cât de haios i s-ar fi părut, dacă-i dădeam un șut în găoază, nenorocitu' dracului, abia ieșit din hazna...

– Caută! Lasă mișcoul!

– Rușine, Albert... După câte te-am învățat... Ce limbaj...

Știa c-am ajuns la capătul răbdării. Morocănos, a început să caute. S-a așezat pe resturile sfărâmate ale trotuarului, pleoapele i-au fluturat și s-au coborât, iar trupul lui lățos s-a încordat. După o vreme s-a lăsat și pe labele din față, întinzându-le mereu, până a ajuns complet culcat, cu capul zburlit pe labe. Nu mai era încordat și începuse să tremure, aproape așa cum făcea înainte de a se scărpina de vreun purice. A continuat așa cam un sfert de oră, iar în cele din urmă s-a rostogolit pe o parte, cu pântecul spre cerul nopții, cu labele din față îndoite de la încheleturi și labele psoterioare întinse și rășchirate.

– Scuze, a rostit. Nu-i nimic.

Ar fi putut să-mi vină dracii și să-i dau un șut, dar știam că încercase. Nu eram prea încântat, doream într-adevăr o gagică, dar... asta era!

– Bine, am spus resemnat, las-o moartă.

A dat din labe și s-a răsucit pe spate, apoi s-a sculat.

– Ce vrei să faci? m-a întrebat.

– Nu prea mai *avem* ce face, așa-i?

Eram de-a dreptul sarcastic. Sânge s-a așezat din nou la picioarele mele, insolent de umil.

M-am rezemat de ciotul topit al unui felinar și m-am gândit la fete. Era rău.

– Am putea merge la un spectacol, am reflectat.

Sânge a privit în jur, pe stradă, la petecele de umbră care acopereau craterele năpădite de buruieni, dar n-a spus nimic. Jigodia aștepta să zic: bun, hai să mergem. Și lui îi plăceau la fel de mult filmele.

– Bun, hai să mergem.

S-a ridicat și m-a urmat, cu limba atârnând, gâfâind mulțumit. Râzi tu, potale! N-o să capeți nici măcar o floricică!

□□□

Banda Noastră era o vagașcă ce nu reușise să se descurce jefuind; de aceea, optaseră pentru confort și aleseseră o cale inteligentă de a-l obține. Erau puști care se pricepeau la filme, și puseseră stăpânire pe zona unde se găsea Metropola Theater. Nimeni nu-ncerca să se bage peste ei, pentru că toți aveam nevoie de filme, și atâta timp cât Banda Noastră avea acces la pelicule și se pricepeau să la prolecteze, ofereau un serviciu, chiar și unor solo, cum eram eu și Sânge. *Mai ales* unor solo ca noi.

M-au obligat să-mi las la intrare 0,45-ul și Browningul 0,22. Exista o cămăruță specială pentru depozitarea armelor, chiar lângă casa de bilete. Mai întâi am cumpărat biletele; a costat o cutie de Oscar Meyer Philadelphia Serapple pentru mine, și o conservă de sardele pentru Sânge. După aceea, paznicii Bandei Noastre, înarmați cu brenuri, mi-au făcut semn spre cămăruță și mi-am scos armele. Am văzut că picura apă dintr-o țeavă spartă în tavan și l-am spus gorobetelui de acolo, un puști

cu negi mari pe faţă şi buze, să-mi mute sculele într-un loc uscat. M-a ignorat.

– Bă, n-auzi? 'Te-n mă-ta de râios, mută-le mai încolo... astea ruginesc repede... şi dacă găsesc vreo pată, îţi rup oasele, gagiule.

A fost gata să mă pocnească; a privit paznicii, ştiind că dacă mă dădeau afară pierdeam preţul biletelor, chiar dacă nu văzusem filmul, însă tipii n-aveau chef de-aşa ceva şi i-au făcut semn s-o lase, să facă ce-i spusesem. Broscolul mi-a mutat Browningul în celălalt capăt al rastelului şi-a băgat 0,45-ul sub el.

Am intrat în clădire împreună cu Sânge.

– Vreau floricele.

– Las-o moartă.

– Haide, Albert. Cumpără-mi floricele.

– Sunt lefter. Poţi rezista şi fără floricele.

– Eşti un căcăcios.

Am ridicat din umeri: foarte bine.

Am intrat în sală. Era ticsit. Eram mulţumit că paznicii nu-mi luaseră decât revolverele. Simţeam şişul şi cuţitul dându-mi siguranţă, în tecile lor unse, ascunse la ceafă. Sânge a găsit două locuri libere alăturate, şi am intrat pe rând, călcând peste picioare. Cineva a înjurat, dar nu l-am băgat în seamă. Un doberman a mârâit. Sânge s-a zbârlit, dar n-a ripostat. Întotdeauna existau şi duri, chiar şi pe un teren neutru cum era Metropola.

(Am auzit odată de un caft general în vechea Loew's Granada din South Side. S-a terminat cu zece-doisprezece golani şi mutii lor ucişi, sala incendiată şi două filme bune, cu Cagney, arse. După asta, vagăştile au hotărât de comun acord că sălile de cinematograf erau sanctuare. Acum era mai bine, dar întotdeauna exista cineva prea ţicnit ca s-o lase mai moale.)

Rula un triplet. Cel mai vechi era „Înţelegerea", cu Dennis O'Keefe, Claire Trevor, Raymond Burr şi Marsha Hunt. Fusese făcut în 1948, cu optzeci şi şase de ani în urmă; naiba ştie cum reuşise să reziste atâta vreme; sărea de pe role şi trebuiau să întrerupă mereu proiecţia ca să-l rebobineze. Însă era un film bun. Despre un solo care fusese bulit de vagaşca lui şi voia să se răzbune. Gangsteri, bande, cafturi şi trozneli. Bun de tot.

Al doilea fusese făcut în Al Treilea Război, în '92, cu douăzeci şi şapte de ani înainte de naşterea mea, şi-i zicea „Duhoare de chink". În cea mai mare parte era cu maţe scoase şi câteva duleuri individuale mişto. Avea o scenă excepţională, cu nişte ogari cenuşii, echipaţi cu aruncătoare de napalm, care rădeau un oraş de chinki. Sânge era extaziat, cu toate că mai văzuse filmul. Nu ştiu de unde dracu-i venise ideea că ăia erau strămoşii lui, dar *el* ştia şi *eu* ştiam că era numai imaginaţia lui.

– Vrei să pârleşti un copilaş, mă, eroule? i-am şoptit.

S-a prins şi s-a mulţumit să se foiască în scaun, fără să spună nimic, continuând să se uite încântat cum potăile îşi croiau drum prin oraş. Mă plictiseam de moarte.

Aşteptam filmul vedetă.

În sfârşit, a început. Era o grozăvie, un piele făcut pe la sfârşitul anilor '70. Se numea „Crăpăturile negre". Începe excelent. Două blonde în corsete din piele neagră şi cizme înalte, cu biciuşte şi măşti, îl trânteau pe un tip slăbănog, şi una din ştoalfe i se aşeza pe faţă, în vreme ce cealaltă îl lucra. Dup-aia era şi mai mortal.

În jurul meu erau numai solo care şi-o frecau. Eram gata s-o iau şi eu nitel în mână, când Sânge s-a aplecat spre mine şi a şoptit uşor, aşa cum făcea când dădea peste ceva baban:

– P-aici e o gagicuţă.

– Ai înnebunit, i-am răspuns.

– Îţi zic c-o miros. I-aici, omule.

Am privit în jur, căutând să nu fiu remarcat. Aproape fiecare scaun din sală era ocupat de solo sau de câlnii lor. Dacă o tipă ar fi intrat alci, s-ar fi dezlănţuit iadul. Ar fi fost făcută bucăţele înainte să i-o bage vreunul.

– Unde? am şoptit.

În jurul meu, gaşperii erau pe meserie, icnind, în timp ce blondele îşi scoseseră măştile şi una dintre ele îl lucra pe slăbănog cu o sulă mare din lemn, prinsă de şoldurile ei.

– Lasă-mă puţin, mi-a răspuns Sânge. Începuse să se concentreze. Era încordat ca un arc. Închisese ochii şi botul îi tremura. L-am lăsat în pace.

Era posibil. Putea fi posibil. Ştiam că în josub făceau filme nasoale, în genul celor din '30-'40, chestii curăţele, cu tipi căsătoriţi dormind în paturi duble, filme de-alea cu Myna Loy şi George Brent. Şi mai ştiam că, din când în când, câte o gagicuţă din josuburile mijlocii suia, ca să vadă cum erau filmele pe bune. Auzisem de aşa ceva, dar nu sentâmplase niciodată într-o sală unde eram şi eu.

Iar şansele de-a fi tocmai în Metropole erau mici de tot. Aici veneau tot felul de uşchiţi. Nu mă-neţelegi greşit, n-am prejudecăţi faţă de tipii care şi-o trag pe la colţuri... ce dracu', înţeleg situaţia. Pur şi simplu, nu mai există destule gagici. Dar nici nu accept o relaţie de tipul jocheu-boxer, pentru că-nseamnă să-ţi atâmi de gât un boxer gelos, mic şi slab, pentru care trebuie să vânezi, pe când el consideră că tot ce are de făcut este să-şi dezgolească bucile. E la fel de nasol ca atunci când carl o gagică după tine. Dă naştere la o grămadă de cafturi şi tăleri, chiar şi în vagăştile mari. De-aia nu m-am încurcat niciodată cu aşa ceva. De fapt, nu chiar *niciodată*, dar nu pentru mult timp.

Şi de-aia, cu atâţia sonaţi în Metropole, nu credeam ca vreo tipă să rişte. S-ar fi dat cu banul cine s-o rupă primii: boxerii, sau normalii.

Iar dacă *era* acolo, de ce n-o miroseau ceilalţi câini...?

– Al treilea rând în faţa noastră, mi-a spus Sânge. Strapontină. Îmbrăcată ca un solo.

– Cum de *tu* poţi s-o simţi şi ceilalţi câini nu?

– Ai uitat cine sunt eu, Albert?

– N-am uitat; pur şi simplu, nu cred.

De fapt, aş zice că-l *credeam*. Când ai fost atât de tâmpit pe cât fusesem eu, iar un câine ca Sânge te-nvaţă atâtea lucruri, ajungi să crezi *tot* ce-ţi spune. Nu-ţi contrazici profesorul.

Nu, pentru că te-a învăţat să scrii, să citeşti, să aduni şi să scazi, şi toate chestiile alea pe care se consideră că trebuie să le cunoască un tip deştept (dar care nu mai înseamnă mare lucru acum, decât că-i bine să le ştii).

(Cititul e o chestie bună de tot. Te-ajută când găseşti nişte conserve într-un magazin bombardat; e mai uşor s-alegi ce-ţi place atunci când pozele s-au şters de pe etichete. De câteva ori, faptul că ştiu să citesc m-a oprit să iau conserva de sfeclă. *Urăsc* sfecla!)

De-aia *am crezut* că putea adulmeca o gagică, deşi nici un alt mutant nu era în stare. Îmi povestise totul de vreun milion de ori. Era povestea lui preferată. Istorie, îi zicea el. Cristoase, nu-s chiar *atât* de prost! Ştiam ce era istoria. Chestiile alea care s-au întâmplat înaintea noastră.

Totuşi, îmi plăcea s-aud istorie direct de la Sânge, nu să mă pună să citesc cărţile alea sfărâmicioase pe care le-aduce mereu. Iar istoria aceea anume era numai despre el, şi mi-a spus-o iarăşi şi iarăşi, până am învăţat-o pe dinafară... adică cuvânt cu cuvânt.

De-aia când un mutant te-nvaţă tot ceea ce ştii şi-ţi spune ceva nou, eu zic că până la urmă îl crezi. Numai că nu l-am lăsat niciodată pe Picior-ridicat să ştie asta.

II

Mi-a spus aşa:

Acum şaizeci şi cinci de ani, în Los Angeles, înainte de începerea celui de-Al Treilea Război, în Cerritos trăia un tip pe nume Buesing. El creştea câini şi-i antrena ca paznici, sentinele şi agresori. Dobermani, danezi, schnauzeri şi akitas japonezi. Individul avea o căţea ciobănesc german, de patru ani, Ginger. Căţeaua lucra pentru secţia narcotice a Departamentului de Poliţie din Los Angeles. Putea adulmeca marijuana. Oricât de bine ar fi fost pitită. Au supus-o şi la un test: într-un depozit de piese pentru automobile existau 25.000 de cutii. În cinci dintre cutii s-a pus marijuana învelită în celofan, staniol şi hârtie groasă de împachetat, apoi cutiile au fost ascunse în trei lăzi separate şi sigilate. În şapte minute, Ginger a găsit toate cutiile. În aceeaşi perioadă, la o sută şi cincizeci şi şase de kilometri spre nord, în Santa Barbara, cetologii extrăseseră şi îmbunătăţiseră fluidul spinal al delfinilor şi-l injectaseră în babuini Chaoma şi câini. Urmaseră transplanturi şi chirurgie reparatorie. Primul produs încununat de succes al experimentului cetacean fusese un Puli mascul de doi ani, pe nume Ahbhu, care transmitea telepatic senzaţii şi impresii. Încrucişările şi următoarele experimente produseseră primii câini soldaţi, la timp pentru Al Treilea Război. Telepaţi pe distanţe scurte, uşor de instruit, capabili de-a depista benzina, trupele, gazele toxice sau radiaţiile, atunci când erau conectaţi cu instructorii lor umani, ei deveniseră comandourile de şoc ale unui nou tip de război. Trăsăturile selective fuseseră reproduse. Dobermanii, ogarii cenuşii, akita, pulii şi schnauzerii deveniseră treptat tot mai telepaţi.

Ginger şi Ahbhu fuseseră strămoşii lui Sânge.

Îmi spusese toate astea de o mie de ori. Îmi povestise totul, exact cu cuvintele acestea, de o mie de ori, aşa cum îi fusese spusă şi lui. Până acum nu-l crezusem.

Poate că afurisitul era într-adevăr aparte.

M-am uitat spre solo acela, ghemuit pe strapontină la trei rânduri în faţa mea. Nu-mi dădeam seama de nimic. Îşi trăsese şapca pe cap, iar gulerul jachetei era ridicat.

– Eşti sigur?

– Absolut. E o fată.

– Păi văd c-a luat-o la frecat, ca băieţii.

Sânge a pufnit.

– Surpriză, a rostit el sarcastic.

Solo cel misterios rămase şi mai văzu încă o dată „Înţelegerea" Părea logic, dacă era o fată. Cei mai mulţi solo şi toţi din vagăşti plecaseră după filmul piele. Sala nu se mai umplea; între timp, străzile se goleau şi tipa se putea întoarce acolo de unde venise. Am rămas şi eu la „Înţelegerea". Sânge s-a culcat.

Când solo cel suspect s-a ridicat, i-am lăsat timp să-şi ia armele, dacă avusese aşa ceva, şi să plece. După aceea l-am tras pe Sânge de o ureche lăţoasă şi i-am spus:

– Haide!

M-a urmat printre rânduri.

Mi-am luat armele şi am privit strada. Pustie.

– Hai, nasule, am zis, pe unde a luat-o?

– La dreapta.

Am pornit, încărcând Browningul din bandulieră. Nu zăream nici o mişcare printre scheletele bombardate ale clădirilor. Cartierul acesta era ruinat, arăta rău de tot. Conducând Metropole, Banda Noastră nu era nevoită să repare nimic pentru a-şi asigura cele necesare traiului. Era amuzant; Dragonii trebuiau să menţină în funcţiune o întreagă centrală energetică pentru a

căpăta tribut de la celelalte vagăşti; Ceata lui Ted întreţinea rezervorul; Bastinados munceau ca plantatori în grădinile de marijuana; Negrii Barbados pierdeau anual vreo douăzeci de oameni curăţind gropile radioactive din întregul oraş; iar Banda Noastră nu făcea altceva decât să proiecteze filme.

Trebuia să recunosc: cel care le fusese şef, cu ani în urmă, când vagăştile începuseră să se formeze din solo hoinari, fusese un tip dat dracului. Ştiuse ce renta.

– A cotit pe aici, a zis Sânge.

L-am urmat, descriind ocoluri spre marginea oraşului şi spre radiaţia verde-albăstruie care mai pâlpâia încă dinspre dealuri. Atunci mi-am dat seama că nu greşise. Singurele chestii existente pe acolo erau urlătorii şi puţurile de acces în josub. Într-adevăr, era vorba de o fată.

Gândindu-mă, mi s-au încordat fesele. Aveam să mă culc cu o gagică. Trecuse o lună de când Sânge adulmecase o tipă solo în subsolul Pieţii de Coşuri. Fusese jegoasă şi luasem păduchi de la ea, însă fusese o femeie, aia-i, şi după ce-am legat-o şi i-am ars vreo două, a fost chiar bună de tot. I-a plăcut şi ei, deşi m-a scuipat şi mi-a zis că m-omoară dacă se dezleagă. O lăsasem legată, ca să fiu sigur. Acum o săptămână, când am trecut pe-acolo, nu mai era.

– Atenţie, a şoptit Sânge, ocolind un crater aproape invizibil în penumbră. Se mişcă ceva înăuntru.

Furişându-mă, am înţeles de ce marea parte a celor solo sau a membrilor vagăştilor erau bărbaţi. Războiul ucisese majoritatea fetelor, şi aşa se întâmpla întotdeauna în războaie... sau cel puţin aşa-mi spusese Sânge. Creaturile care se năşteau erau rareori masculi *sau* femele, şi trebuiau zdrobite de un perete de îndată ce erau scoase din mamele lor.

Puţinele gagici care nu plecaseră în josub cu mijlociii erau căţele dure şi singuratice, aidoma celei din Piaţa de Coşuri; numai fibră şi gata oricând să-ţi reteze socoteala cu şişul, după ce te lăsa s-o bagi înăuntru. Cu cât îmbătrâneam, alergatul după tipe devenea tot mai greu.

Totuşi, din când în când, câte o gagică se sătura să mai fie proprietatea vagăştii, sau cinci-şase vagăşti organizau un raid şi răpeau un josub nepregătit, sau – ca acuma – pe o puştoaică mijlocie dintr-un josub o mânca în fund să vadă ce era un film piele şi suia.

Aveam să dau la buci. Băiete, de-abia aşteptam!

III

Aici nu existau decât scheletele dezgolite ale clădirilor bombardate. Un cvartal întreg de blocuri fusese, pur şi simplu, strivit, de parcă o presă hidraulică coborâse din ceruri, făcuse bum!, şi totul era pulbere dedesubt. Tipa era speriată, îmi puteam da seama. Înainta în zigzag, privind peste umăr, îndărăt şi în jur. Ştia că se afla pe un teren periculos. Măi băiete, habar n-avea *cât* era de periculos.

La capătul cvartalului distrus rămăsese în picioare un bloc parcă salvat de şansă. Fata a plonjat înăuntru şi peste un minut am zărit o luminiţă mişcătoare. O lanternă? Poate.

Sânge şi cu mine am traversat strada şi am pătruns în bezna ce înconjura clădirea. Era tot ce mai rămăsese din ATC.

Asta însemna „Asociaţia Tinerilor Creştini" Sânge mă-nvăţase să citesc.

Şi ce dracu' fusese asociaţia tinerilor creştini? Uneori faptul că ştii să citeşti duce la mai multe întrebări decât dac-ai fi prost.

Nu voiam ca fata să iasă; înăuntru o puteam părli foarte bine, de aceea l-am lăsat pe Sânge de pază lângă scara blocului şi eu am ocolit prin spate. Bineînţeles, toate uşile şi ferestrele fuseseră distruse de suflu. Nu era mare şmecherie să intri. M-am ridicat pe pervazul unei ferestre şi mi-am dat drumul înăuntru. Întuneric beznă. Nici un zgomot, cu excepţia gagicii care se deplasa prin cealaltă parte a ATC-ului. Nu ştiam dacă avea sau nu toace, dar n-aveam de gând să risc. Am lărgit centura browning-ului şi am scos 0,45-ul automat. Nu trebuia să-l armez – avea permanent cartuş pe teavă.

Am început să înaintez prudent prin încăpere. Fusese un fel de vestiar. Podeaua era acoperită cu cioburi şi gunoaie, iar un şir întreg de dulapuri metalice aveau vopseaua băşicată; cu ani în urmă, valul de căldură al exploziei le atinsese, pătrunzând pe fereastră. Umblătorii mei nu scoteau nici un zgomot.

Uşa atârna într-o balama şi am păşit prin triunghiul răsturnat. Ajunsesem în sala de înot. Piscina era goală, cu faianţa spartă în capătul mai puţin adânc. Puţea nasol acolo; nu era de mirare, de-a lungul unui perete erau nişte morţi, sau ce mai rămăsese din ei. Vreun gunoier puturos îi adunase laolaltă, dar nu-i îngropase. Mi-am ridicat eşarfa în jurul nasului şi a gurii şi am continuat mai departe.

Am ocolit piscina şi am intrat pe un culoar îngust, cu becuri sparte atârnând din plafon. Vedeam perfect. Lumina lunii pătrundea prin geamurile sparte, iar din tavan lipsea o bucată mare. Acum o auzeam destul de bine pe fată, de cealaltă parte a uşii aflată la capătul coridorului. Ţinându-mă cât mai aproape de perete, am avansat până lângă uşă. Era uşor întredeschisă, dar blocată de un maldăr de moloz şi tencuială căzute de sus. Era absolut sigur că, dacă încercam să împing uşa, avea să facă zgomot. Trebuia să aştept momentul

potrivit.

Lipindu-mă de perete, m-am uitat ce făcea fata. Dincolo de uşă era o sală mare de gimnastică, cu funii de cățărat atârnând din tavan. Fata avea o lanternă pătrată, cu opt baterii, pe care o aşezase pe un cal cu mânere. Se mai zăreau paralele şi o bară, cam la doi metri şi jumătate înălţime; oţelul ruginise. Mai încolo, inele, o trambulină şi o bârnă mare din lemn. Într-o parte vedeam spaliere şi băncuţe pentru balans, scări orizontale şi oblice, şi două stive de capre pentru sărit. Trebuia să ţin minte locul ăsta. Era mai bun pentru exerciţii fizice decât ceea ce-mi amenajasem eu în curtea unui vechi cimitir de maşini. Dacă eşti solo, trebuie să te menţii în formă.

Fata îşi scosese ţoalele de solo. Acum dârdâia în pielea goală. Era într-adevăr frig, şi puteam vedea că i se făcuse pielea de găină. Era înaltă cam de un metru şaptezeci, cu ţâţe frumoase, dar cu picioarele cam slăbănoage. Se pieptăna. Avea plete lungi. La lumina lanternei nu puteam distinge dacă era roşcată sau şatenă, dar nu era blondă, şi era bine pentru că nu mă dau în vânt pentru roşcate. Avea însă ţâţe mişto. Nu-i vedeam faţa, părul lung îi acoperea figura.

Zvârlise pe jos porcăriile pe care le purtase, iar halnele cu care urma să se îmbrace se găseau pe calul cu mânere. Nu avea pe ea decât nişte pantofiori cu tocuri ciudate.

Nu mă puteam mişca. Brusc, mi-am dat seama că nu mă puteam mişca. Era drăguţă, drăguţă de tot. Mi se scula numai stând acolo şi privind cum pântecele i se curba spre înăuntru şi şoldurile spre afară, cum i se încordau muşchii de lângă sâni atunci când se întindea să-şi pieptene părul, începând de la rădăcina firelor. Era chiar curios cum mă excitasem doar stând şi privind o gagică cum se pieptănă. Era ceva foarte... cum să zic, femeiesc. Îmi plăcea grozav.

Niciodată nu mai rămăsesem locului, privind aşa o tipă. Toate pe care le văzusem până atunci fuseseră ştoalfe, pe care le adulmecase Sânge şi le găbjisem. Sau babanele alea din filmele piele. Nu semănau cu asta, care părea moale şi mătăsoasă, chiar cu pielea ca de găină. O puteam privi toată noaptea.

Ea lăsă peria, se întinse, luă din grămada de haine o pereche de chiloţi şi-i puse. După aceea, luă sutienul şi-l îmbrăcă. Nu ştiusem niciodată cum o fac gagicile. Şi l-a pus pe dos, în jurul mijlocului, şi l-a încheiat. Apoi l-a răsucit până când cupele au ajuns în faţă, l-a tras în sus, a băgat întâi un sân, după aceea pe celălalt; la sfârşit, şi-a fixat bretelele pe umeri. S-a întins să ia celelalte haine, iar eu am îndepărtat uşor nişte moloz şi am apucat strâns uşa, gata s-o împing.

Ridică rochia deasupra capului şi băgă mâinile, iar când şi-a strecurat şi capul, rămânând acolo pentru o secundă, am împins uşa; s-a auzit mai întâi o bubuitură, când am dat în lături mormanul de lemne şi moloz, apoi o hârşâitură prelungă, iar eu am sărit înăuntru şi am prins-o înainte de a reuşi să iasă din rochie.

A început să ţipe, iar eu i-am smuls rochia cu zgomot de ţesătură sfâşiată, şi totul s-a petrecut pentru ea înainte să-şi dea seama ce se întâmplase.

Avea o figură răvăşită. Sălbatică. Ochi mari – nu le distingeam culoarea, deoarece erau în umbră. Trăsături fine, gură mare, nas micuţ, pomeţi ca ai mei, înalţi şi proeminenţi, şi o gropiţă în obrazul drept. Mă privea speriată.

Atunci... şi asta-l de-a dreptul straniu... am simţit că trebuie să-i *spun* ceva. Nu ştiu ce anume. Orice. Mă simţeam stânjenit s-o văd speriată, dar ce dracu' era să fac, la urma urmei aveam s-o violez şi nu-i puteam spune să nu se sperie. Ce naiba, ea venise din josub. Cu toate astea, voiam să-i spun: hei, nu te teme, vreau doar să ţi-o trag. (Aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată. Nu mai dorisem niciodată să-i *spun* ceva unei gagici; i-o băgam, şi gata.)

Dar mi-a trecut; mi-am pus un picior înapoia ei, am împins-o şi-a căzut grămadă. Am ridicat 0,45-ul, şi buzele i s-au rotunjit într-un „o" mititel.

– Acum o să mă duc pân-acolo, şi-o să iau o saltea din-alea, ca să fie mai bine, mai confortabil, da? Dacă faci cea mai mică mişcare, ţi-am zburat un picior, şi tot te pârlesc, dar rămâi şchioapă.

Am aşteptat să-mi dea de înţeles că a priceput ce i-am spus, şi în cele din urmă încuviinţă, încet de tot, aşa că, cu revolverul aţintit asupra ei, am pornit spre maldărul de saltele prăfuite şi-am tras una afară.

Am târât salteaua până lângă ea, dup-aia am întors-o cu partea mai curată în sus, şi cu ţeava 0,45-ului am împuns fata. Stătea acolo pe saltea, cu mâinile înapoi şi genunchii îndoiţi, şi mă privea.

Mi-am tras fermoarul pantalonilor şi am început să mi-i scot, când am văzut că ea mă privea de-a dreptul ciudat. M-am oprit.

– La ce te uiţi?

Eram furios. Nu ştiu de ce, dar eram furios.

– Cum te cheamă? m-a întrebat. Avea un glas moale şi parcă mătăsos, ca şi cum ar fi avut mătase pe gât.

Continua să mă privească, aşteptând un răspuns.

– Vic, am spus.

Părea că aşteaptă mai mult.

– Vic şi mai cum?

Pentru un minut, nu mi-am dat seama ce voia.

– Vic. Doar Vic. Atât.

– Păi... cum îi cheamă pe mama şi tatăl tău?

Am început să râd şi am coborât mai mult pantalonii.

– Măi băiete, de' eşti proastă rău, i-am zis.

Părea jignită. M-au apucat iarăşi dracii.

– Nu te mai holba aşa, că-ţi scot dinţii!

Şi-a încrucişat mâinile în poală.

Am coborât pantalonii până la glezne. Nu-i puteam scoate peste scarpeţi. Trebuia să stau într-un picior şi să scot pantoful din celălalt picior. Era cam greu să ţin 0,45-ul spre ea şi, în acelaşi timp, să scot pantoful. Totuşi, am reuşit.

Stăteam acolo, gol de la brâu în jos, iar ea se aplecase puţin înainte, cu picioarele încrucişate şi mâinile în poală.

– Scoate textila, i-am zis.

Pentru o secundă nu s-a clintit, şi m-am gândit că avea să facă nasoale. După aceea şi-a dus mâinile la spate şi a scos sutienul. Apoi s-a ridicat puţin şi şi-a tras chiloţii.

Brusc, nu mai părea câtuşi de puţin speriată. Mă privea atentă şi am văzut că avea ochi albaştri. Şi acum, chestia cea mai tare...

N-o puteam face. De fapt, nu tocmai aşa. Vreau să zic că *doream* s-o pârlesc, ştiţi, dar era moale şi drăguţă şi mă *privea* într-una, nu cred că m-ar fi crezut nici un solo care mă cunoştea, dar m-am auzit *vorbindu-i*, stând aşa ca un lăbar, cu un scarpete scos şi cu jeanşii lăsaţi în jurul gleznei.

– Pe tine cum te cheamă?

– Quilla June Holmes.

– Ce nume aiurea...

– Mama zice că nu-i atât de neobişnuit, cel puţin nu era, acolo, în Oklahoma.

– De acolo au venit ai tăi?

A încuviinţat.

– Înainte de Al Treilea Război.

– Trebuie că sunt destul de bătrâni acum.

– Sunt, dar sunt de treabă. Aşa zic eu.

Îngheţasem acolo, stând de vorbă. Îmi dădeam seama că-i era frig, deoarece tremura.

– Bun, am zis, gata să-mi dau drumul lângă ea, cred c-ar fi mai bine să...

La dracu'l Lua-l-ar dracu' pe Sângel Tocmai atunci şi-a găsit să dea buzna. A apărut patinând pe tencuială şi moloz, ridicând praf, şi a lunecat pe fund până a ajuns lângă noi.

– Acum ce mai e? l-am întrebat.

– Cu cine vorbeşti? a exclamat fata.

– Cu el. Cu Sânge.

– Cu câinele?!

Sânge s-a uitat la ea, apoi a ignorat-o. A început să spună ceva, dar fata l-a întrerupt.

– Atunci e adevărat ce se zice... că puteţi vorbi cu animalele...

– Ai de gând s-o asculţi toată noaptea sau te interesează de ce am venit?

– Bine, de ce ai venit?

– Ai încurcat-o, Albert.

– Haide, lasă şmecheriile. Ce-i?

Sânge şi-a întors capul spre uşa din faţă a clădirii.

– O vagaşcă. Au înconjurat clădirea. Sunt vreo cincisprezece, douăzeci, poate chiar mai mulţi.

– Cum dracu' au ştiut că suntem aici?

Sânge păru stânjenit. Lăsă capul în jos.

– Ei?

– Pesemne c-a mirosit-o alt muti în sală...

– Bravo!

– Şi acum?

– Acum îi radem,' aia facem. Ai vreo idee mai bună?

– Una singură.

Am aşteptat. Sânge a rânjit.

– Ridică-ţi pantalonii.

IV

Fata, Quilla June, era în siguranţă. I-am făcut un fel de adăpost dintr-o duzină de saltele. N-avea să fie lovită de un glonte rătăcit şi, dacă nu se repezeau direct după ea, n-aveau s-o găsească. M-am căţărat pe una din frânghiile care atârnau de bârnele de sub plafon şi m-am instalat acolo, cu Browning-ul şi două încărcături. Îmi părea rău că n-aveam un automat, un bren sau un Thompson. Am verificat 0,45-ul şi m-am asigurat că era încărcat, cu un glonte pe ţeavă, apoi am aşezat celelalte încărcătoare pe bârnă. Din locul unde mă aflam, acopeream cu foc toată sala.

Sânge se ascunsese în penumbră, imediat lângă uşa din faţă. Îmi spusese să încerc, în *primul* rând, să-i lichidez pe câini, dacă puteam. În felul acela, îi ofeream câmp liber de acţiune.

Asta era grija mea cea mai mică.

Aş fi preferat să-i atrag în altă încăpere, una cu o singură intrare, însă nu ştiam dacă tipii nu intraseră deja în clădire, aşa încât trebuia să mă descurc cu ce aveam.

Nu se auzea nici un sunet. Tăcuse până şi Quilla June. Pierdusem minute preţioase convingând-o că era cel mai bine să se ascundă şi să nu facă nici un zgomot; mai bine doar cu mine, decât cu douăzeci.

– Dacă mai vrei să-i mai vezi pe mămica şi pe tăticu', o avertizasem. După aceea, nu mi-a mai făcut nasoale.

Linişte.

Apoi am auzit două sunete, ambele simultan. Din spate, dinspre piscină, am auzit cizme trosnind peste moloz. Foarte slab. Iar dintr-o parte a uşii din faţă s-a auzit un clinchet metalic. Deci, aveau de gând să încerce o diversiune. Perfect, eram pregătit.

Din nou, linişte.

Am aţintit Browning-ul spre uşa de la piscină. Rămăsese deschisă, aşa cum o lăsasem eu. Dacă

era un tip înalt de unu şaptezeci, coboram cu patruşcinci mai jos şi-l nimeream în piept. Învăţasem de mult să nu ţintesc capul. Ţinta trebuia să fie partea cea mai largă a corpului: pieptul şi stomacul. Trunchiul.

Brusc, de afară am auzit un lătrat, iar din întunericul de lângă uşa din faţă s-a desprins o siluetă şi a avansat în sală. Exact vizavi de Sânge. N-am clintit Browning-ul.

Tipul de acolo a păşit pe lângă perete, îndepărtându-se de Sânge. Apoi a dus braţul în spate şi a azvârlit ceva – o piatră, o bucată de metal, ceva – în sală, ca să atragă tirul. N-am clintit Browning-ul.

Când obiectul a răsunat pe podea, doi tipi au sărit prin uşa de la piscină în direcţii opuse, cu puştile pregătite. Înainte ca să poată trage, am apăsat pe trăgaci o dată, apoi încă o dată. Amândoi au căzut. Ţintiţi la fix, drept în inimă. Bang, amândoi jos, nici unul nu mai mişca.

Tipul de la uşă s-a întors s-o şteargă şi Sânge a sărit pe el. Chiar aşa, din întuneric; vâjjj!

Sânge a sărit peste patul puştii gagiului şi şi-a înfipt colţii în gâtul lui. Golanul a urlat şi Sânge şi-a dat drumul jos, rupând o bucată din el. Gâtlejul tipului bolborosea nasol şi omul se lăsase într-un genunchi. I-am băgat un glonte în cap şi-a căzut în faţă.

S-a lăsat iarăşi liniştе.

Nu era rău. Nu era rău deloc, deloc. Trei morţi şi tot habar n-aveau unde ne găseam. Sânge revenise în bezna de la intrare. Nu scosese nici o vorbă, dar ştiam la ce se gândea; poate că erau trei din şaptişpe sau trei din douăjdoi. N-aveam cum să ştim; puteam fi asediaţi aici vreme de o săptămână, fără să ştim dacă-i mierlisem pe toţi, pe unii sau pe niciunul. Tipii puteau să plece şi să revină în forţă, iar eu mă trezeam fără gloanţe şi fără mâncare, iar fata, Quilla June aia, plângând, îmi putea distrage atenţia, şi la lumina zilei... ei puteau fi tot acolo, aşteptând până flămânzean îndeajuns ca să facem o prostie, sau până ni se terminau gloanţele; apoi aveau să se repeadă şi să ne copleşească.

Un golan ţâşni drept prin uşa din faţă, cu viteză maximă, sări, aterizâ pe umeri, se rostogoli, se ridică alergând în altă direcţie şi trase trei rafale în colţuri diferite ale sălii, înainte ca să-l pot urmări cu Browning-ul. Ajunsese deja sub mine şi nu mai era nevoie să irosesc un glonte de 0,22. Am ridicat tăcut 0,45-ul şi i-am ţintit ceafa. Glontele a intrat şi a ieşit, luându-i cu el tot scalpul. Tipul a căzut nemişcat.

– Sânge! Puşca!

A apărut din beznă, a apucat-o în bot şi-a târât-o până la maldărul de saltele din colţul îndepărtat. Am zărit un braţ ieşind de sub saltele, iar o mână a înhăţat puşca şi-a tras-o înăuntru. Bun, cel puţin acolo se afla în siguranţă, până când aveam nevoie de ea. Era curajos afurisitul naibii: s-a târât până la mort şi a început să-i desfacă banduliera cu muniţie. N-a durat puţin; putea fi ochit din uşă sau de la o fereastră, dar a dus-o până la capăt. Curajos, afurisitul. Trebuia să ţin minte să-i fac rost de ceva bun de mâncare când scăpam de aici. Am zâmbit, acolo sus, în beznă: *dacă* scăpam de aici, nu trebuia să-mi fac griji pentru nişte specialităţi pe placul lui. Zăceau deja pe podeaua sălii.

Pe când Sânge târa banduliera în penumbră, doi dintre ei au încercat, cu câinii lor. Au ieşit printr-o fereastră de la nivelul podelei, unul după celălalt, izbind, rostogolind şi îndreptându-se în direcţii opuse, în vreme ce câinii – un akita urât şi mare cât casa, şi o căţea doberman de culoarea smoalei – au ţâşnit prin uşa din faţă, năpustindu-se în celelalte două direcţii. Am tras într-unul din câini, în akita, cu 0,45-ul şi a căzut zvârcolindu-se. Dobermanul a sărit pe Sânge.

Trăgând, îmi trădasem poziţia. Unul din golani a tras de la şold şi gloanţele de 0,30-06, cu vârf moale, au răpăit pe barele metalice din jurul meu. Am scăpat revolverul, şi a început să alunece pe bârnă pe când eu mă întindeam după Browning. Am încercat să prind 0,45-ul şi asta m-a salvat. Când să-l prind, a lunecat şi a izbit podeaua cu un pocnet surd, iar tipul a tras în locul unde mă aflasem eu. Stăteam însă lipit cu burta de bârnă şi braţul atârnând, iar pocnitura îl derută. A tras într-acolo şi, în acelaşi moment, am auzit alt foc, dintr-un Winchester, şi celălalt golan, care se pitise la adăpostul întunericului, a căzut în faţă, ţinând cu mâinile o gaură mare, care-i gâlgâia din piept. Quilla June îl împuşcase de dinapoia saltelelor.

N-am avut nici măcar vreme să-mi dau seama ce dracu' se întâmpla... Sânge se rostogolea cu dobermanul, scoţând nişte zgomote nasoale de tot... tipul cu 0,30-06 mai trase un foc şi nimeri ţeava Browning-ului, care ieşea deasupra barei, şi poc! pistolul căzu. Eram gol-goluţ, fără nici o sculă şi blestematul mă pândea de la adăpostul umbrelor.

Încă o împuşcătură a Winchester-ului şi golanul trase direct în saltele. Tipa s-a lăsat pe burtă înapoia lor şi mi-am dat seama că nu mai putea conta pe ea. Nici nu mai aveam nevoie; în secunda aceea în care trăsese către ea, am înhăţat frânghia, am sărit peste bară şi, urlând ca un apucat, mi-am dat drumul jos, simţind cum lunia îmi ardea palmele. Am coborât îndeajuns ca să balansez şi m-am împins. M-am legănat înainte şi înapoi, răsucindu-mi de fiecare dată trupul în trei feluri diferite, balansându-mă deasupra sălii. Blestematul trăgea întruna, încercând să urmeze o traiectorie, însă mă răsuceam mereu din linia lui de foc. Apoi şi-a terminat gloanţele şi m-am împins

cât de tare am putut şi am vâjâit spre zona lui, mi-am dat drumul la mâini şi am zburat, rostogolindu-mă, în colţ, iar el era acolo, am intrat direct în el, s-a izbit de perete şi am venit peste el, afundându-mi degetele mari în ohii săi. Urla, câinii urlau şi fata urla, şi l-am pocnit cu capul de podea până n-a mai mişcat, apoi i-am luat 0,30-06-ul şi l-a trosnit în cap până ce-am ştiut că n-avea să-mi mai dea de furcă.

După aceea, mi-am căutat 0,45-ul şi am împuşcat dobermanul.

Sânge s-a ridicat şi s-a scuturat. Era muşcat nasol.

– Mersi, a mormăit şi s-a aşezat să se lingă, undeva în penumbră.

M-am dus şi-am găsit-o pe Quilla June aia plângând. Din cauza tipilor pe care-i omorâse. Mai exact, din cauza ăluia pe care-l omorâse *ea*. N-o puteam opri, aşa încât am pocnit-o peste faţă şi i-am spus că mi-a salvat viaţa, şi s-a mai potolit.

Sânge apăru şchiopătând.

– Cum ieşim de aici, Albert?

– Lasă-mă să mă gândesc.

M-am gândit şi mi-am dat seama că *n*-aveam nici o şansă. Indiferent câţi omoram, existau mereu alţii. Iar acum era vorba de-o chestiune de „macho". Onoarea lor.

– Ce-ai zice de un foc? propuse Sânge.

– Şi s-o ştergem când arde? Am clătinat din cap: Au înconjurat tot locul... Nu merge.

– Şi dacă n-o ştergem? Dacă ardem şi noi?

L-am privit. Curajos... şi dat dracului de deştept.

V

Am strâns toate scândurile, saltelele, spalierele, caprele, băncuţele şi caii, tot ce ar fi putut arde şi le-am îngrămădit lângă un perete despărţitor din lemn, aflat la un capăt al sălii. Quilla June a găsit un bidonaş de cherosen într-un vestiar şi am dat foc la tot mormanul ăla. După aceea, l-am urmat pe Sânge în locul pe care-l găsise. Camera boilerului, jos de tot în TCA. Ne-am suit cu toţii în boilerul gol şi am tras uşa, lăsând o supapă de evacuare deschisă pentru aer. Luasem cu noi o saltea, toată muniţia pe care o puteam căra, precum şi puştile şi celelalte arme ale golanilor morţi.

– Poţi prinde ceva? l-am întrebat pe Sânge.

– Puţin. Nu cine ştie ce. Îl citesc pe unu'. Clădirea arde.

– O să poţi zice când pleacă?

– Poate. *Dacă* pleacă.

Mi-am găsit un loc. Quilla June tremura toată.

– Uşurel, i-am spus. Până dimineaţă totul o să fie ras, iar tipii or să cotrobăie prin resturi şi or să găsească mulţi morţi, şi poate că *n*-o să caute cu tot dinadinsul după un corp de gagică. Şi atunci totul o să fie perfect... dacă până atunci nu murim sufocaţi.

A surâs slab de tot şi a încercat să pară curajoasă. Era o tipă pe bune. A închis ochii, s-a lăsat pe saltea şi-a încercat să doarmă. Eram mort. Am închis şi eu ochii.

– Te poţi descurca? l-am întrebat pe Sânge.

– Cred că da. Mai bine culcă-te.

Am încuviinţat, cu ochii tot închişi, şi am căzut pe o parte. Am adormit înainte să-mi dau seama.

Când m-am trezit, am găsit-o pe fată, pe Quilla June, cuibărită la subsuoara mea, dormind cu braţul peste pieptul meu. Abia mai puteam respira. Era ca un cuptor; la dracu, *era* un cuptor.

Am întins o mână, dar peretele boilerului era atât de fierbinte că nu-l puteam atinge. Sânge se suise lângă noi, pe saltea. Salteaua fusese cea care ne scăpase de a fi prăjiţi de vii. Sânge dormea cu capul pe labe. Fata dormea, tot dezbrăcată.

I-am atins o faţă. Era caldă. S-a foit şi s-a înghesuit mai mult în mine. Mi s-a sculat imediat.

Am reuşit să-mi scot pantalonii şi m-am rostogolit deasupra ei. S-a deşteptat rapid când m-a simţit încercând să-i desfac picioarele, dar era prea târziu.

– Nu... stai... ce faci... nu, nu...

Era însă pe jumătate adormită şi slăbită şi, oricum, nu cred că mai dorea să mi se împotrivească.

A ţipat când i-am rupt-o, bineînţeles, dar după aceea a fost perfect. Toată salteaua era acoperită de sânge. Iar Sânge continua să doarmă.

Într-adevăr, era altă chestie. De obicei, când îl pun pe Sânge să-mi găsească vreuna, este vorba de prinde-o, bate-o, bagă-i-o şi şterge-o rapid, înainte să se poată întâmpla ceva nasol. Dar când ea şi-a dat drumul, s-a arcuit pe saltea şi m-a strâns în braţe atât de tare, încât am crezut că-mi rupe coastele, apoi s-a lăsat în jos, înapoi, încet-încet-încet, aşa cum fac eu pendulări de picioare în locul ăla pe care-l aranjasem în curtea cimitirului de maşini. Ţinea ochii închişi şi părea relaxată. Şi mulţumită. Îmi dădeam seama.

Am făcut-o de mai multe ori, iar după o vreme ideea venea de la ea, dar nu i-am spus-o. După aceea, am rămas întinşi unul lângă celălalt şi am vorbit.

M-a întrebat cum era cu Sânge şi i-am explicat cum câinii-luptători ajunseseră telepaţi, dar îşi pierduseră capacităţile de a-şi procura singuri hrana, asta o făceau solo şi vagăştile, iar câinii ca Sânge se pricepeau să găsească gagicuţe pentru solo ca mine.

Ea n-a făcut nici o remarcă.

Am întrebat-o cum era acolo unde trăia ea, într-un josub.

– E drăguţ. Însă totul este liniştit. Fiecare e foarte politicos cu toţi ceilalţi. E un orăşel micuţ.

– Tu în care locuieşti?

– În Topeka. E aproape de aici.

– Da. Ştiu. Puţul de acces e la mai puţin de un kilometru depărtare. Am fost până acolo, odată, să mă uit...

– Ai coborât vreodată într-un josub?

– Nu. dar nici nu cred că mi-ar plăcea.

– De ce? E foarte drăguţ. O să-ţi placă.

– Rahat.

– Ăsta-i un cuvânt urât.

– Eu sunt un tip care se poartă urât.

– Nu tot timpul.

Îmi veneau dracii.

– Ascultă, fă, ce-i cu tine? Te-am târât cu mine, te-am băgat în belea şi te-am violat de vreo şase ori, atunci ce ţi se pare atât de bun la mine, eh? Ce-i cu tine, n-ai atâta creier să ştii când cineva...

– N-a fost nimic, zâmbi ea. Mi-a plăcut. Vrei să mai facem?

Eram de-a dreptul dat peste cap. M-am îndepărtat de ea.

– Ce dracu' ai? Nu ştii că o gagică din josub, ca tine, poate fi bulită nasol de tipii solo? Nu ştii că tipesele sunt avertizate de părinţii lor din josub: „Nu sui, o să fi prinsă de solo ăia, jegoşi, pletoşi şi duri?" Nu ştii asta?

Ea şi-a pus mâna pe piciorul meu şi a început s-o mişte, abia atingându-mi coapsa cu vârfurile degetelor. Mi s-a sculat iarăşi.

– Părinţii mei n-au spus niciodată aşa ceva despre solo, a rostit ea. După aceea, m-a tras din nou peste ea, m-a sărutat şi nu m-am putut opri.

Dumnezeule, am ţinut-o aşa ore întregi. După o vreme, Sânge s-a răsucit şi a spus:

– N-o să mai mă prefac că dorm. Mi-e foame. Şi sunt rănit.

Am aruncat-o de pe mine – de data aceasta, ea era deasupra – şi l-am examinat. Dobermanul îi rupsese o bucată din urechea dreaptă, avea o tăietură în josul botului, iar într-o parte blana îi era năclăită de sânge. Arăta ca dracul.

– Măi băiete, arăţi ca dracul, am rostit.

– Nici tu nu eşti grădina deliciilor, Albert! a mârâit.

Mi-am retras mâna.

– Putem ieşi de aici? l-am întrebat.

A privit în jur, apoi a scuturat din cap.

– Nu disting nimic. Pesemne că deasupra boilerului sunt o grămadă de dărâmături. Trebuie să ies şi să cercetez.

Am mai rumegat chestia asta o vreme, apoi am decis că, dacă clădirea arsese şi se răcise puţin, vagaşca examinase deja cenuşa. Faptul că nu verificaseră şi bollerul însemna că eram probabil îngropaţi destul de adânc. Fie asta, fie clădirea continua să ardă deasupra. În ultimul caz, ţipil erau tot acolo, aşteptând să ceamă resturile.

– Crezi că te poţi descurca în halul în care eşti?

– *Trebuie* s-o fac, nu? replică Sânge. Era realmente morocănos: Păi, cu tine care nu te gândeşti decât la sex, trebuie să mă ocup de supravieţuire, nu?

Am simţit c-o să-mi facă nasoale. Nu-i plăcea Quilla June. L-am ocolit şi am împins chepengul boilerului. Nu s-a clintit. M-am rezemat cu spatele de perete şi, cu picioarele îndoite, am împins încet, dar constant.

Ceea ce căzuse peste chepeng a rezistat cam un minut, apoi a început să cedeze şi, în cele din urmă, s-a rostogolit cu zgomot. Am deschis complet chepengul şi am privit afară. Etajele se prăbuşiseră în subsol, dar în momentul când cedaseră, erau deja numai tăciuni şi sfărâmături uşoare. Totul fumega. Prin fum am putut vedea lumina zilei.

M-am strecurat afară, arzându-mi mâinile de marginea exterioară a chepengului. Sânge m-a urmat. A început să-şi caute un drum printre ruine. Boilerul fusese aproape complet acoperit de resturi căzute de sus. Erau destule şanse ca vagaşca să se fi uitat puţin, să fi crezut că murisem şi să fi plecat. Oricum, doream ca Sânge să facă o recunoaştere. A pornit, dar l-am chemat înapoi. S-a întors.

– Ce-i?

M-am uitat la el.

– Să-ţi zic eu ce-i, măi băiete. Te porţi cam ciudat.

– Dă-mă în judecată.

– Hai sictîr, potaie, ce te-a apucat?

– Aia. Gagicuţa ta.

– Ce-i cu ea? Mare rahat... ce, e prima mea gagică?

– Nu, da' nicluna nu tea legat aşa. Ai grijă, Albert, o să ne aducă necazuri.

– Nu fi tâmpit!

Nu mi-a răspuns. M-a privit serios şi a plecat, şchiopătând, să inspecteze locurile. M-am târât înapoi şi am închis chepengul. Fata mai voia un număr. I-am zis că n-aveam chef; Sânge mă dăduse peste cap. Eram şucărit. Şi nu ştiam pe cine să mă descarc.

Ce Dumnezeu, era drăguţă foc...

A făcut nitel botişor şi s-a lăsat pe spate, strângându-şi braţele în jurul umerilor.

– Mai spune-mi de josub, i-am zis.

La început a făcut talente, n-a prea vrut să zică mare lucru, dar după o vreme şi-a dat drumul şi a început să vorbească. Am aflat multe chestii. Mă gândeam că poate aveau să-mi folosească.

Pe teritoriul a ceea ce mai rămăsese din Statele Unite şi Canada existau numai două sute de josuburi. Fuseseră coborâte în puţuri, mine sau

alte deschideri adânci. Unele dintre ele, prin vest, se aflau în peşteri naturale. Se găseau la o adâncime de la trei la opt kilometri. Arătau ca nişte clopote uriaşe, aşezate cu susul în jos. Tipii care le înfiinţaseră erau conservatori din cei mai nasoi. Baptişti sudişti, Fundamentalişti, tembeli de tipul lege-şi-dreptate, conservatori din pătura de mijloc lipsiţi de atracţia pentru viaţa adevărată. Se întorseseră la un fel de trai ce nu mai exista de o sută şi cincizeci de ani. Prinseseră ultimii savanţi care să le facă treaba, să inventeze pe „cum" şi pe „de ce", şi dup-aia îi terminaseră. Nu mai voiau nici un fel de progres, nu mai voiau nici o nemulţumire, nu mai voiau nimic care să facă valuri. Erau sătul de aşa ceva. Lumea îşi trăise cele mai bune momente înainte de Primul Război şi ei credeau că dacă o puteau ţine tot aşa, puteau trăi în tihnă şi supravieţui. Rahat! M-aş ţicni într-un josubl

Quilla June zâmbi şi se întinse, iar de data aceasta n-am oprit-o. Începu să mă mângâie din nou, acolo jos şi peste tot, apoi rosti:

– Vic?

– Da?

– Ai fost vreodată îndrăgostit?

– Ce?

– Îndrăgostit. Ai iubit vreodată o fată?

– Păi, fir-ar a dracu', cred că nul

– Ştii ce înseamnă iubirea?

– Sigur... cred că da.

– Dar n-ai fost niciodată îndrăgostit...?

– Nu fi tâmpită. Ce să-ţi zic, n-am avut niciodată un glonte în cap, dar ştiu că nu mi-ar plăcea.

– Fac prinsoare că nu ştii ce înseamnă dragostea...

– Păi... dacă înseamnă să trăleşti într-un josub, cred că nici nu mă interesează.

După aceea, n-am mai continuat cu discuţia. Quilla m-a tras peste ea. Şi-am făcut-o iarăşi. Când am terminat, l-am auzit pe Sânge zgreptânând boilerul. Am deschis chepengul.

– Liber, a făcut el.

– Eşti sigur?

– Da, da, sunt sigur... Trage-ţi pantalonii, a pufnit el, şi ieşi afară. Avem ceva de discutat.

M-am uitat la el şi mi-am dat seama că nu glumea. Mi-am pus jeansii şi scarpeţii şi am ieşit din boiler.

Sânge a luat-o înainte, îndepărtându-se de boiler, peste nişte bârne carbonizate, ieşind din sala de gimnastică. Arăta ca un ciot putred de măsea.

– Acu' ce mai e? l-am întrebat.

S-a cocoţat pe o bucată de beton, până a ajuns aproape ochi în ochi cu mine.

– Faci pe prostu' cu mine, Vic.

Am înţeles că vorbea serios. Nu aluzelile cu Albert, Vic direct.

– Cum adică?

– Aseară, omule. Noi puteam s-o ştergem şi să lăsăm tipa pentru ei. *Aia* ar fi fost o chestie cu cap.

– O doream.

– Ştiu, ştiu... Despre asta şi vorbesc. Acum e astăzi, nu ieri. Ai avut-o de vreo cincizeci de ori. De ce mai stăm?

– O mai vreau.

Atunci s-a înfuriat.

– Da, bine, ascultă, tipule... Şi *eu* vreau câte ceva. Vreau să mănânc, şi vreau să scap de durerea asta dintr-o parte, şi vreau să o întindem de aici. Poate că tipii n-au renunţat *complet*.

– Uşurel... Astea le putem aranja. Nu-nseamnă că ea nu poate vine cu noi.

– Nu poate *veni*, m-a corectat el. Deci, *asta*-i chestia... De acum, suntem trei, da?

Începusem să mă enervez şi eu.

– Ai început să semeni cu un nenorocit de pudel.

– Şi tu cu un boxer.

Am ridicat braţul să-i cârpesc una. N-a clintit. Am lăsat mâna jos. Nu-l lovisem niciodată pe Sânge. Nu volam să încep acum.

– Iartă-mă, a spus el încet.

– Nu-i nimic.

Nu ne priveam însă în ochi.

– Vic, omule, ai nişte responsabilităţi faţă de mine, ai uitat?

– Nu trebuie să-mi aduci aminte.

– Eu ştiu... Poate că trebuie. Poate că trebuie să-ţi amintesc nişte chestii. Ai uitat când urlătorul-din-crater a ieşit pe stradă şi te-a înhăţat?

M-am cutremurat. Blestematul fusese verde. Verde ca smaraldul şi strălucind ca muşchii. Îmi venea să borăsc numai când îmi aduceam aminte.

– Iar eu am sărit pe el, este?

Am încuviinţat. Aşa este, muti, aşa este.

– Aş fi putut să mă ard nasol şi să mor, iar cu asta totul ar fi luat sfârşit pentru mine, bine sau rău, aşa-i?

Am încuviinţat din nou. Mă sictirea. Nu-mi place să fiu făcut să mă simt vinovat. Eu şi cu Sânge eram juma-juma. Ştia asta.

– Dar am sărit pe el, da?

Mi-am amintit cum urlase creatura ala verde. Cristoase, era numai zeamă şi sprâncene.

– Bine, bine, nu mă mai bătea la cap...

– *Bate, nu bătea.*

– **Indiferent**, fir-ar al dracu'l am urlat. Termină cu asta sau lăsăm baltă toată înţelegereal

Atunci a izbucnit şi Sânge:

– Păi, poate c-ar trebui, „putz" tâmpit ce eştil

– Ce-i aia „putz", jigodie?... E ceva nasol... da, trebule să fie... Vezi cum vorbeşti, 'tu-ţi maica ta, că-ţi dau un şut în curl...

Am rămas amândoi în tăcere, vreme ce cincisprezece minute. Niciunul nu ştiam încotro să apucăm.

În cele din urmă, eu am dat puţin înapoi. Am vorbit încet şi calm. Eram sătul de el până-n gât,

însă i-am zis că aveam să am grijă de el, ca întotdeauna, iar el m-a amenințat, spunând c-ar fi bine s-o fac, deoarece existau doi solo foarte hip în oraș, care aveau să fie încântați să aibă un nas atât de fin ca al lui. I-am răspuns că nu-mi place să fiu amenințat și să aibă grijă să nu-i rup vreun picior. S-a înfuriat și s-a îndepărtat. I-am zis 'te-n mă-ta și m-am întors la boiler să mă descarc iarăși pe Quilla June.

Însă când am strecurat capul în boiler, ea mă aștepta cu pistolul unuia din golanii morți. M-a pocnit puternic și la fix, deasupra ochiului drept și m-am prăbușit înainte, prin chepeng, pierzându-mi cunoștința.

VI

– Ți-am zis că nu-i bună de nimic.

Mă privea pe când mi-am dezinfectat tăietura cu alcool din trusă și am tamponat-o cu iod. A pufnit când m-am strâmbat.

Am lăsat trusa și am scotocit prin boiler, adunând toată muniția pe care o puteam căra asupra mea, abandonând Browning-ul în favoarea lui 0,30-06, care era mai puternic. Apoi am găsit ceva care îi căzuse, pesemne, din haină.

Era o plăcuță metalică, cu latura de vreo opt centimetri și groasă de trei centimetri. Purta pe ea un șir întreg de cifre și era perforată cu găuri dispuse aleator.

– Ce-i asta? I-am întrebat pe Sânge.

A privit-o și a pufnit.

– Pesemne un fel de carte de identitate. Poate cu asta iese și intra în josub.

Atunci m-am hotărât.

Am băgat-o într-un buzunar și am ieșit. Am pornit spre puțul de acces.

– Ce dracu' faci? urlă Sânge după mine. Întoarce-te, te vor ucide acolo! Mi-e foame, lua-te-ar dracu'! Sunt rănit! Albert, idiotule! Întoarce-te!

Am continuat să merg mai departe. Voiam s-o găsesc pe târfa aia și să-i fac felul. Chiar dacă trebuia să cobor în josub ca s-o găsesc.

Mi-a trebuit o oră ca să ajung la puțul de acces care cobora în Topeka. Mi s-a părut că-l zăresc pe Sânge urmărindu-mă, însă undeva departe. Puțin îmi păsa de el. Eram furios.

A apărut deodată. O coloană înaltă, dreaptă, netedă, din metal negru, strălucitor. Avea un diametru de vreo șapte metri, cu vârful drept, și dispărea în pământ. Era un capăt, atâta tot. M-am îndreptat spre el, căutându-mi în buzunar plăcuța metalică. Apoi, ceva mă trase de cracul drept al pantalonului.

– Ascultă, tâmpitule, nu poți coborî acolo!

I-am dat un șut, însă a revenit.

– *Ascultă-mă!*

M-am întors și l-am privit.

Sânge s-a așezat; în jurul lui s-a lăsat praful.

– Albert...

– Mă cheamă Vic, potaie.

– Bun, bun, gata cu prostiile. Vic... Tonul i se înmuiase: Vic. Haide, omule.

Încerca să mă înduplece. Fierbeam de mânie, dar el încerca să-mi spună ceva. Am înălțat din umeri și m-am ghemuit lângă el.

– Ascultă, omule, a repetat Sânge, gagica aia te-a zăpăcit. *Știi* doar că nu poți coborî acolo. Totul e aranjat și tras la linie; ei se cunosc între ei și-i urăsc pe solo. Destule vagăști au dat iama în josub, le-au violat femeile și le-au furat mâncarea, ca să-și pregătească apărări. Te vor *ucide*, Vic!

– Și ce-ți pasă ție? Întotdeauna ai spus că abia aștepți să scapi de mine.

Sânge s-a pleoștit.

– Vic, suntem împreună de aproape trei ani. La bine și la rău. Acum, însă, poate fi cel mai rău. Mi-e frică, omule. Mi-e teamă că n-o să te mai întorci. Mi-e foame și o să trebuiască să caut un tembel care să mă ia... și știi că cei mai mulți solo sunt acum în găști, o să fiu un muti de rând. Nu mai sunt atât de tânăr. Și sunt rănit destul de nasol.

Înțelegeam. Avea dreptate. Dar nu mă puteam gândi decât cum mă pocnise curva aia, Quilla June. Apoi, îmi aminteam țâțele ei moi și sunetele acelea scâncite pe care le scotea când eram în ea; am scuturat din cap și am știut că trebuia să rezolv lucrurile.

– Trebuie s-o fac, Sânge. *Trebuie.*

A răsuflat adânc și s-a gârbovit. Știa că era zadarnic.

– Nici măcar nu-ți dai seama ce ți-a făcut, Vic. Plăcuța aia... e trasă de păr, parcă ar *vrea* s-o urmezi...

M-am ridicat.

– O să încerc să mă întorc repede. Mă aștepți...?

A rămas tăcut și eu nici *n*-am clintit. În cele din urmă a spus:

– Un timp. Poate că voi fi aici... poate că nu.

Am înțeles. M-am întors și am început să ocolesc cilindrul de metal negru. După un timp, am găsit o fantă și am băgat acolo plăcuța metalică. S-a auzit un zumzet ușor, apoi o secțiune a cilindrului s-a dilatat. Nici măcar nu sesizasem liniile secțiunii. S-a deschis o gaură circulară și am pus piciorul înăuntru. M-am întors și l-am văzut pe Sânge privindu-mă. Ne-am uitat unul la celălalt, pe când cilindrul zumzăia.

– Pe curând, Vic.

– Ai grijă de tine, Sânge.

– Să te întorci repede.

– O să fac tot ce pot.

– Da. Bine.

După aceea m-am întors şi am intrat înăuntru. Uşa de acces s-a contractat înapoia mea, închizându-se.

VII

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să bănuiesc. Sigur că da, din când în când o gagică urca să vadă cum arăta suprafaţa şi ce se întâmplase cu oraşele, sigur că da, se mai întâmpla. Normal, o crezusem când îmi spusese, cuibărită lângă mine în boilerul ăla încins, că voise să vadă cum era când o fată o făcea cu un tip, că toate fiicurile pe care le văzuse în Topeka erau dulcege, placide şi plictisitoare, iar fetele din şcoală vorbeau despre flicuri piele şi una din ele avea o cărticică de opt pagini pe care o citise cu gura căscată... sigur că da, o crezusem. Era logic. Ar fi trebuit să bănuiesc ceva când lăsase plăcuţa aia metalică de identificare. Era prea simplu. Sânge încercase să-mi spună. Tâmpit? Da!

În clipa în care irisul de acces a spiralat închizându-se înapoia mea, zumzetul a sporit şi în pereţi a apărut o lumină rece. În *perete*. Era un compartiment circular. Peretele pulsa lumină şi zumzetul se înteţea, iar placa pe care stăteam eu s-a dilatat, la fel cum făcuse şi prima intrare. Eu, însă, rămăsesem pe loc, ca un şoricel într-un desen animat şi atâta vreme cât nu priveam în jos eram calm: n-aveam să cad.

Apoi am început. Am căzut prin podea şi irisul s-a închis deasupra capului meu; cădeam în josul cilindrului, iar viteza îmi creştea, dar nu cu mult, ci constant. Acum ştiam ce era un puţ.

Am coborât într-una şi din când în când vedeam ceva cum ar fi: NIV 10 sau ANTIPOL 55 sau CON REACTOR sau POMPA SEG pe perete, uneori distingeam secţiunea unui iris... însă nu mai mă opream din coborâre.

În cele din urmă am ajuns la fund şi acolo scria pe perete: TOPEKA CITY; POP: 22860; am aterizat fără nici un fel de şoc, îndoisem genunchii ca să amortizez, dar nu era nevoie.

Am folosit iarăşi plăcuţa metalică şi irisul – de data aceasta unul mult mai mare – s-a dilatat şi am văzut pentru prima dată un josub.

Se întindea înaintea mea, treizeci de kilometri până la orizontul strălucind estompat al conservei metalice, acolo unde peretele dinapoia mea se curba, se curba şi se curba, până făcea un tur complet şi perfect, revenind acolo unde mă aflam eu, zgâindu-mă la el. Mă găseam pe fundul unui cilindru uriaş din metal, ce se înălţa până la plafonul aflat la două sute de metri deasupra, şi cu un diametru de treizeci de kilometri. Iar la fundul cutiei aceleia de conserve, cineva construise un oraş care arăta ca o fotografie din cărţile putrezite ale bibliotecii de la suprafaţă. Văzusem un asemenea oraş în cărţi. Exact la fel. Căsuţe îngrijite şi străduţe şerpuite, peluze tunse, un cartier comercial şi tot ce i-ar fi trebuit unei Topeka.

Cu excepţia unui soare, cu excepţia păsărilor, a norilor, a ploii, a zăpezii, a gerului, a vântului, a furnicilor, a noroiului, munţilor, a oceanelor, a lanurilor, a stelelor, a lunii, a pădurilor, a animalelor sălbatice, a...

Cu excepţia libertăţii.

Erau închişi acolo ca nişte peşti morţi într-o cutie de conserve. Într-o cutie de coriserve.

Am simţit un nod în gât. Voiam să ies de acolo. Să ies! Am început să tremur, mâinile îmi erau reci şi fruntea asudată. Coborâtul aici fusese o prostie. Trebuia să ies afară. *Afară!*

M-am răsucit spre puţ şi atunci m-a înhăţat.

Târfa aia de Quilla June! Trebuia să fi bănuit!

❑❑❑

Chestia era scundă, verde, de forma unei cutii, iar în loc de braţe avea cabluri cu cleşti la capete; se deplasa pe şenile şi m-a înhăţat.

M-a ridicat pe capacul ei pătrat şi plat, ţinându-mă cu cleştii cablurilor şi n-am putut să fac nici o mişcare, decât să încerc să lovesc ochiul cel mare din sticlă, aflat în faţă, dar degeaba. Nu s-a spart. Chestia n-avea nici un metru jumătate înălţime şi scarpeţii mei aproape că atingeau pământul, şi a început să se mişte către Topeka, purtându-mă şi pe mine.

Oamenii erau peste tot. În balansoare pe verande, tunzând peluzele, aşteptând la staţia de benzină, băgând fise în flipere, trăgând o bandă albă pe mijlocul drumului, vânzând ziare la un colţ, ascultând o formaţie umpah într-un chioşc din parc, jucând hopscotch şi pisica-în-colţ, lustruind o maşină de pompieri, stând pe bănci, aranjând gardurile vii, ridicând pălăriile înaintea doamnelor, purtând sticle de lapte în suporţi din sârmă, purtând scânduri, şesălând cai, aruncând câinilor beţe ca să le aducă înapoi, plonjând în piscina comunală, trecând preţurile legumelor pe tablă, plimbându-se mână în mână cu o fată, toţi privindu-mă cum treceam pe bestia aia din metal.

Îl puteam auzi pe Sânge, spunând aşa cum făcuse înainte ca eu să intru în puţ: „Totul e aranjat şi tras la linie; ei se cunosc între ei şi-i urăsc pe solo. Destule vagăşti au dat iama în josub, le-au violat femeile şi le-au furat mâncarea ca să-şi pregătească apărări. Te vor ucide, omule!"

Mulţumesc, muti. Adio.

VIII

Cutia cea verde a străbătut cartierul de afaceri şi s-a oprit înaintea unei clădiri, cu cuvintele

BIROUL AFACERI BUNE pe vitrină. A intrat pe uşa deschisă, iar înăuntru erau vreo şase bărbaţi, bătrâni şi foarte bătrâni, care aşteptau. Plus două femei. Cutia verde s-a oprit.

Unul dintre ei s-a apropiat şi mi-a luat plăcuţa metalică din mână. A privit-o, apoi s-a întors şi a înmânat-o celui mai bătrân dintre bătrâni, un broscoi stafidit cu pantaloni largi, apărătoare verde pentru ochi şi elastice care-i ţineau mânecile cămăşii în dungi.

– Quilla June, Lew, i-a spus tipul celui bătrân.

Lew a luat plăcuţa şi a pus-o în sertarul din stânga sus al unui birouaş.

– I-ai armele, Aaron, a zis moşul.

Tipul care-mi luase plăcuţa m-a curăţat şi de arme.

– Dă-i drumul, Aaron, a adăugat Lew.

Aaron a venit înapoia cutiei verzi, ceva a clicăit şi cablurile-cleşti s-au tras în cutie, iar eu am coborât. Braţele îmi amorţiseră acolo unde mă ţinuse cutia. Mi le-am frecat pe rând şi i-am privit.

– Uite, băiete..., începu Lew.

– Hai sictir, găoază bătrână!

Femeile au albit. Bărbaţii şi-au înăsprit chipurile.

– Ţi-am zis eu că n-o să meargă, s-a adresat un alt moş către Lew.

– Nu-i prea grozav, făcu unul dintre tineri.

Lew s-a aplecat înainte din scaunul său cu spătar drept şi a aţintit un deget veştejit spre mine.

– Băiete, ar fi mai bine să fii politicos.

– Lovi-i-ar strechea pe toţi labagiii ăia de copii ai tăi!

– Nu merge, Lew! interveni alt bărbat.

– Ultima lepădătură! croncăni o muiere.

Lew mă privi. Gura lui era o linie mică, neagră şi rea. Eram sigur că blestematul n-avea în căpăţâna lui de mort nici măcar un dinte care să nu fie putred şi rău mirositor. Se uita la mine cu ochi mici şi afurisiţi. Doamne, era atât de urât... ca un broscoi gata să înhaţe cu limba o muscă de pe zid. Se pregătea să spună ceva care n-avea să-mi fie pe plac.

– Aaron, poate că ar fi mai bine să-i pui iarăşi gardianul.

Aaron se îndreptă către cutia verde.

– Bine, stai aşa, am rostit ridicând un braţ.

Aaron s-a oprit şi l-a privit pe Lew, care a încuviinţat. Apoi, moşul s-a aplecat şi mai mult, îndreptându-şi gheara spre mine.

– Eşti gata să te comporţi frumos, fiule?

– Mda, cred că da.

– E bine să fii al dracu' de sigur.

– Bine. Sunt al *dracu'* de sigur. P'aia a mă-sii de sigur!

– Şi al grijă cum vorbeşti!

N-am răspuns nimic. Papagal bătrân...

– Pentru noi, eşti un fel de experiment, băiete. Am încercat şi prin alte căi să aducem unul dintre voi aici, jos. Am trimis sus nişte oameni de treabă ca să captureze un derbedeu dintre voi, dar n-au mai revenit niciodată. Ne-am gândit atunci că ar fi mai bine să vă ademenim pe voi aici.

Am pufnit. Quilla June aia... Aveam eu să am grijă de ea!

Una dintre muieri, ceva mai tânără decât coroiata cealaltă, s-a apropiat şi m-a privit atentă.

– Lew, în pe acesta n-o să-l îmblânzeşti niciodată. Este o lepădătură mică de ucigaş. Uită-te la ochii lui.

– Cum ţi-ar plăcea, ştoalfo, să-ţi bag în cur o ţeavă de puşcă?

A sărit îndărăt. Lew era iarăşi furios.

– Scuze, am continuat imediat. Nu-mi place să mi se zică în fel şi chip. „Macho", ştii?

S-a lăsat pe spate şi s-a răstit la femeie:

– Mez, lasă-l în pace! Încerc să explic raţional. Tu strici şi mai mult lucrurile.

Mez s-a înapoiat lângă ceilalţi. Ce să-ţi zic: Marele Birou al Afacerilor Bune!

– Cum spuneam, băiete: pentru noi eşti un experiment. Suntem aici, în Topeka, de aproape treizeci de ani. E bine aici. Oameni drăguţi, liniştiţi, disciplinaţi, respectându-se între ei, fără crime, stimându-i pe cei bătrâni şi, una peste alta, un loc bun de trai. Creştem şi prosperăm.

Aşteptam.

– Dar, asta e, am descoperit că unii dintre noi nu mai pot face copii, iar femeile care mai nasc au în majoritate fete. Avem nevoie de nişte bărbaţi. De un anumit tip de bărbaţi.

Am început să râd. Era prea frumos ca să fie adevărat. Aveau nevoie de mine ca taur comunal. Nu mă puteam opri din râs.

– Oribil! se strâmbă una dintre femei.

– Băiete, este destul de neplăcut pentru noi, nu înrăutăţi şi mai mult lucrurile. Lew era stânjenit.

Auzi! Deasupra irosisem cea mai mare parte a timpului meu şi al lui Sânge vânând coarde, iar aici, jos, mă doreau să le călăresc pe doamnele locale. M-am aşezat pe podea şi am râs până mi-au dat lacrimile.

În cele din urmă, m-am ridicat şi am spus:

– Bun! S-a făcut! Dar, ca s-o fac, doresc şi *eu* ceva.

Lew m-a privit atent.

– În primul rând, o vreau pe Quilla June aia. O să i-o trag până îi vor sări capacele, apoi vreau să-i dau una în cap aşa cum mi-a făcut şi ea mie!

S-au strâns laolaltă să discute, după care Lew a vorbit:

– Aici, jos, nu putem tolera nici un fel de violenţă, dar altfel, Quilla June este un început la fel de bun ca oricare alta. Este dispusă, nu-i aşa, Ira?

Un bărbat slăbănog, cu pielea galbenă, încu-

viinţă. Nu părea căţuşi de puţin fericit. Puneam prinsoare că era bătrânu' lui Quilla June.

– Bun, să-i dăm drumul, am spus. Aliniaţi-le.

Am început să deschid fermoarul jeansilor.

Femeile au ţipat, iar bărbaţii m-au înhăţat şi m-au dus la o pensiune, unde mi-au dat o cameră şi au spus că trebuie să cunosc puţin Topeka înainte de a mă apuca de treabă, pentru că era, ăăă, îîî, mda, jenant, şi trebuia să-i facă pe cei din oraş să accepte ceea ce trebuia făcut... presupunând, bănuiesc eu, că dacă mă descurcam bine, aveau să mai importe câţiva tăuraşi de la suprafaţă şi să ne lase de capul nostru.

Aşa încât am petrecut un timp în Topeka, învăţându-mă cu tipii, urmărind ceea ce făceau, cum trăiau.

Era drăguţ, foarte drăguţ...

Se balansau în balansoare pe verande, îşi tundeau peluzele, aşteptau la staţia de benzină, băgau fise în flipere, trăgeau benzi albe pe mijlocul drumului, vindeau ziare la colţuri, ascultau formaţii umpah în chioşcul din parc, jucau hopscotch şi pisica-în-colţ, lustruiau maşini de pompieri, stăteau pe bănci citind, spălau geamurile şi aranjau gardurile vii, ridicau pălăriile înaintea doamnelor, purtau sticle de lapte în suporţi de sârmă, ţesălau cai şi aruncau câinilor beţe ca să le aducă înapoi, plonjau în piscina comunală, treceau preţurile legumelor pe tablă, se plimbau mână în mână cu unele din cele mai nasoale gagici pe care le-am văzut vreodată *şi mă plictiseau îngrozitor.*

După o săptămână, îmi venea să urlu.

Simţeam cum se închidea în jurul meu conserva aia.

Simţeam apăsându-mă greutatea pământului.

Mâncau rahat artificial: mazăre artificială şi simulacru de carne, copie de găină, grâu ersatz şi pâine mincinoasă, iar toate aveau pentru mine gust de cretă şi praf.

Politeţe? Cristoase, îţi venea să borăşti de rahatul ăla mincinos şi ipocrit căruia îi spuneau curtoazie. Bună ziua, domnul Cutare şi Bună ziua, doamna Cutare. Ce mai faceţi? Ce mai face micuţa Janie? Cum merg treburile? Veniţi la întrunirea de joi? Mă apucau pandaliile în camera mea.

Traiul lor curat, drăguţ, ordonat şi dulceag putea înebuni un tip. Nu-i de mirare că bărbaţilor nu li se mai scula să facă copii cu ouşoare, nu cu păsărici.

În primele zile, toţi mă priveau de parcă urma să explodez şi să le acopăr cu rahat gărduleţele lor albe. După o vreme, s-au obişnuit însă cu mine. Lew m-a dus la Neguţător şi mi-a făcut rost de o salopetă şi o cămaşă pe care orice solo le-ar fi mirosit de la un kilometru. Mez, căţeaua aia fleşcăită care mă făcuse ucigaş, a început să-mi dea târcoale şi-n cele din urmă a zis că vrea să mă tundă, să arăt civilizat. Eu eram însă hip, şi ea era cons. N-avea nimic matem în ea.

– Ce vrei, fă? am repezit-o. Bărbat-tu nu te mai regulează?

A încercat să-şi ducă pumnul la gură, iar eu am râs ca un apucat.

– Du-te şi stoarce-i ouţele, păpuşă. Eu nu mă tund.

A luat-o la fugă. Alerga de parcă avea un diesel în dos.

O vreme cam aşa au mers lucrurile. Eu mă plimbam, iar ei veneau, îmi dădeau să mănânc şi le fereau pe puştoaice de mine, până obţineau acordul oraşului.

Închisă în felul ăsta, mintea mea a luat-o razna la început. Am devenit claustrofob, închis în mine, mă ascundeam sub verandă şi stăteam pe întuneric. Apoi mi-a trecut şi am devenit irascibil, mă răsteam la ei, după aceea morocănos, apoi tăcut, în cele din urmă, pur şi simplu, nesimţit. Tăcut.

Am început să văd care erau posibilităţile de-a o şterge de acolo. Mi-am amintit de pudelul pe care i-l dădusem lui Sânge. Venise dintr-un josub. Şi nu cred că putuse ieşi printr-un puţ de acces. Asta însemna că existau şi alte căi.

Mă lăsaseră să bat tot oraşul, atâta timp cât mă comportam „civilizat" Cutia aia verde de pază era întotdeauna undeva prin preajmă.

Aşa încât, am găsit ieşirea. Nimic spectaculos; trebula să fie acolo, şi am găsit-o.

După aceea am aflat unde îmi ţineau armele, şi eram gata. Aproape.

IX

Exact după o săptămână, Aaron, Lew şi Ira au venit să mă ia. Eram deja cam soni. Stăteam pe veranda din spate a pensiunii, fumând o pipă cu mătase de porumb, cu cămaşa scoasă, ca să mă bronzez. Atâta doar că nu exista un soare. Soni.

Au ocolit casa.

– 'Neaţa, Vic, m-a salutat Lew.

Şchiopăta cu bastonul, băşinosul bătrân. Aaron mi-a zâmbit larg. Tipul pe care l-ai da unui taur mare şi negru gata să-şi bage socoteala într-o vacă de prăsilă. Ira avea o faţă de i-o puteai face bucăţele şi băga în sobă.

– Salut, Lew. 'Neaţa, Aaron, Ira.

Lew a părut de-a dreptul încântat.

Oh, blestemaţi nenorociţi, las' că vedeţi voi!

– Eşti gata să mergi la întâlnirea cu prima ta doamnă?

– Gata, Lew, am încuviinţat, ridicându-mă.

– Bun, tutunul, nu-i aşa? a întrebat Aaron.

Am scos pipa din gură.

– Ex-cep-ţio-nal!

Am zâmbit..Nici măcar nu aprinsesem porcăria

aia.

M-au condus pe strada Marigold, iar când am ajuns lângă o căsuţă cu obloane galbene şi un gărduleţ alb, Lew a spus:

– Asta-i casa lui Ira. Quilla June este fiica lui.

– Ei, pe naiba, am căscat eu ochii.

Ira a strâns din maxilare.

Am intrat cu toţii.

Quilla June stătea pe canapea cu maică-sa, o versiune mai veche a ei, slabă ca un muşchi atrofiat.

– Doamnă Holmes, am rostit eu şi am făcut o reverenţă. Ea a zâmbit. Forţat, dar a zâmbit.

Quilla June stătea cu genunchii lipiţi şi mâinile adunate în poală. Purta o panglică în păr. Panglica era albastră.

Ca şi ochii ei.

Ceva mi s-a rupt în piept.

– Quilla June, am urmat,

A înălţat ochii.

– 'Neaţa, Vic.

După aceea, toţi au rămas locului, privind stânjeniţi în jur, iar în cele din urmă, Ira a început să zbiere şi să urle să ne ducem odată în dormitor şi să facem odată porcăria aia anormală, ca să se poată duce la Biserică şi să se roage ca Bunul Dumnezeu să Nu-i Trăznească Pe Toţi cu un fulger în dos, sau alte chestii de felul ăsta.

Am întins mâna şi Quilla June mi-a luat-o fără nici un cuvânt şi am trecut într-un dormitor micuţ, iar acolo ea a rămas cu capul plecat.

– Nu le-ai spus, nu-i aşa? am întrebat-o.

A scuturat din cap.

Brusc, nu mi-a mai venit s-o omor. Doream s-o strâng în braţe. Cu toată puterea. Aşa am şi făcut. A început să-mi plângă la piept şi să mă lovească cu pumnişorii în spate, apoi m-a privit şi a început să vorbească:

– Oh, Vic, iartă-mă, iartă-mă, îmi pare atât de rău, eu n-am vrut, a trebuit s-o fac, am fost trimisă, eram atât de speriată, şi te iubesc, şi acum te-am prins aici, şi nu-i o porcărie, nu, nu-i aşa cum zice tăticul meu, nu-i aşa?

Am strâns-o, am sărutat-o şi i-am zis că totul era minunat, după aceea am întrebat-o dacă voia să vină cu mine, iar ea a spus da, da, da, sigur că voia. I-am zis atunci că s-ar putea să-l rănesc pe tăticul ei ca să scăpăm, şi am citit în ochii ei o privire pe care nu o cunoşteam prea bine.

Cu toată educaţia ei, Quilla June Holmes nu se omora după tăticul ei religios.

Am întrebat-o dacă n-avea un obiect mai greu, o aplică sau o rangă, şi mi-a spus că nu. Am scotocit prin dormitor şi într-un sertar al comodei am găsit o pereche de şosete ale tăticului ei. Am deşurubat măciuliile de bronz de la capul patului şi le-am băgat într-o şosetă. Am ridicat-o. Asta era.

M-a privit cu ochi mari.

– Ce vrei să faci?

– Vrei să evadezi de-aici?

A încuviinţat din cap.

– Atunci, ascunde-te după uşă. Ba nu, stai puţin, am o idee mai bună. Treci în pat.

S-a întins pe pat.

– Bun, am făcut eu, acum ridică-ţi fusta, scoate chiloţii şi desfă picioarele. M-a privit îngrozită. Fă-o, i-am spus. Dacă vrei să ieşi de aici.

M-a ascultat, iar eu am aranjat-o astfel încât genunchii să-i fie îndoiţi şi picioarele desfăcute din şolduri, apoi m-am postat lângă uşă şi i-am şoptit:

– Strigă-l pe taică-tu. Numai pe el.

A ezitat o clipă lungă, după aceea a strigat cu o voce care nu mai trebuia să se prefacă:

– Tăticule! Tăticule, vino, te rog! Apoi a închis ochii.

Ira Holmes a năvălit pe uşă, a privit comoara inimii lui şi a căscat gura. Am trântit uşa înapoia lui şi l-am trosnit cât am putut de tare. S-a clătinat puţin şi a stropit cearşaful, după aceea a căzut.

Ea a deschis ochii când a auzit bufnitura, iar când a strpit-o pe picioare, s-a aplecat şi a vomitat pe duşumea. Ştiam că n-avea să-mi fie de mare ajutor ca să-l aduc şi pe Aaron înăuntru, de aceea am deschis uşa, am scos capul privind tulburat şi am rostit:

– Aaron, vrei să vii pentru un minut, te rog?

L-a privit pe Lew, care discuta cu doamna Holmes despre ce se petrecea în dormitor, iar când Lew a încuviinţat, a intrat în cameră. S-a uitat la părul creţ şi dezvelit al Quillei June, la sângele de pe perete şi de pe pat, la Ira întins pe podea şi a deschis gura să strige exact când l-am pocnit. A trebuit să-l mai lovesc de două ori ca să-l dobor şi să-i trag şi un şut în piept ca să-l scot din circulaţie. Quilla June continua să vomite.

Am apucat-o de braţ şi am tras-o de pe pat. Cel puţin nu urla, dar, măi băiete, duhnea ca dracu'!

– Haide!

A încercat să se tragă îndărăt, dar am ţinut-o şi am deschis uşa dormitorului. Când am tras-o afară, Lew s-a ridicat, sprijinindu-se în baston. I-am dat un şut în cârjă şi băşinosul bătrân a căzut grămadă. Doamna Holmes ne privea, întrebându-se unde îi era bărbăţelul.

– E-n dormitor, am strigat, îndreptându-mă către uşa de afară. Bunul Dumnezeu l-a pocnit în căpăţână.

Am ieşit pe stradă, cu Quilla June puţind înapoia mea, gâfâind, bolborosind şi întrebându-se probabil ce se întâmplase cu chiloţii ei.

Îmi păstrau armele încuiate într-un seif la Biroul Afacerilor Bune, dar am trecut întâi pe la pensiunea mea, de unde am luat ranga şutită de la staţia de benzină şi pitită sub veranda din spate. După aceea, am tăiat-o prin spate pe la Grange, în cartierul comercial şi direct în BAB. Acolo, un

funcţionar a încercat să mă oprească şi i-am spart ţeasta cu ranga. Am forţat uşa seifului din biroul lui Lew şi am luat 0,30-06-ul şi 0,45-ul, toată muniţia, şişul, cuţitul şi trusa. Quilla June începuse să coboare cu picioarele pe pământ.

– Unde plecăm, unde plecăm, oh, tăticule, tăticule, tăticule...!

– Hei, ascultă, Quilla June, nu-i nici un tătic pe aici. Ai zis că vrei să vii cu mine... ei bine, eu am plecat! Sus, fetiţă, şi dacă vrei să vii, ţin-te aproape.

Era prea speriată ca să se mai opună.

Am păşit în faţa vitrinei şi acolo era cutia aia verde, năpustindu-se ca fulgerul. Îşi scosese cablurile şi în locul cleştilor avea cârlige ascuţite.

M-am aşezat într-un genunchi, am pus teaca 0,30-06-ului pe braţ, am ochit şi am tras direct în ochiul cel mare din faţă. Un foc, bang!

Am lovit ochiul care a explodat într-o jerbă de scântei; cutia cea verde s-a clătinat şi a trecut prin geamul din faţă al Prăvăliei. Fundul Morii, scrâşnind, ţiunind şi acoperind totul cu flăcări şi scântei. Drăguţ!

M-am întors s-o iau pe Quilla June, dar dispăruse. Am privit în josul străzii şi i-am văzut apărând pe gardienii voluntari, alături de care Lew ţopăia cu cârja lui ca o lăcustă ciudată.

Atunci au început împuşcăturile. Bubuituri babane de tot.

0,45-ul îl dădusem lui Quilla June. Am ridicat ochii şi am văzut-o pe balconul de la etajul doi, cu automatul rezemat de balustradă, ca un profesionist, ţintind în mulţime şi trăgând ca Wild Bill Elliott într-un flic republican din '40.

Dar aiurea! Băiete, aiurea! Pierdea timpul, când noi trebuia s-o ştergem.

Am găsit scara exterioară şi am urcat câte trei trepte o dată. Zâmbea şi rădea, şi de fiecare dată când ochea vreun boşorog din ăia scotea vârful limbii printr-un colţ al gurii, ochii îi sclipeau şi scânteiau, şi bum! boşorogul cădea jos.

Era pe treabă.

Când am ajuns la ea, tocmai o ţintea pe scoaba de mă-sa. Am pocnit-o peste ceafă şi a greşit ţinta, iar baba a ţopăit puţin şi a continuat să înainteze. Quilla June s-a întors spre mine cu ochi ucigaşi.

– M-ai făcut să ratez.

Glasul ei m-a înfiorat.

I-am luat 0,45-ul. Aiurea! Irosea muniţia.

Târând-o după mine, am ocolit clădirea, am găsit un şopron în spate, am sărit pe el şi i-am făcut sem să mă urmeze. S-a speriat la început, dar i-am spus:

– O gagicuţă care poate trage cu atâta uşurinţă în mămica ei nu trebuie să-i fie frică de săritura asta.

S-a suit pe balustradă şi s-a agăţat cu mâinile de ea.

– Nu-ţi fie frică, i-am zis, n-o să faci pipi în chiloţei. Nu-i mai ai pe tine.

A chicotit, ca o pasăre, şi şi-a dat drumul. Am prins-o, ne-am dat drumul să lunecăm până la uşa şopronului şi am aruncat o privire după urmăritori. Nu se zărea niciunul.

Am prins-o pe Quilla June de mână şi am pornit către capătul sudic al Topekăi. Era ieşirea cea mai apropiată pe care o găsisem în hoinărelile mele şi am ajuns acolo după cincisprezece minute, gâfâind şi rupţi de oboseală.

Acolo era.

O conductă mare de ventilaţie.

Am forţat capacul cu ranga şi ne-am căţărat înăuntru. Prin conductă urca o scară. Trebuia să fie. Era normal. Reparaţii. Întreţinere. Era normal. Am început să suim.

A durat mult, mult de tot.

De sub picioarele mele, Quilla June mă întreba mereu, atunci când era prea obosită:

– Vic, mă iubeşti?

Spuneam „da" într-una. Nu numai pentru că aşa era. O ajuta să urce mai departe.

X

Am ieşit la doi kilometri de puţul de acces. Am spart filtrele şi am forţat bolţurile capacului, apoi am ieşit afară. Tipii de jos ar fi trebuit să ştie treaba. Nu te-ncurci cu Jimmy Cagney.

Nici o clipă n-avuseseră vreo şansă.

Quilla June era moartă de oboseală. N-o învinuiam. Dar nu doream să petrecem noaptea acolo, în loc deschis; existau pe acolo chestii la care nici n-aveam chef să mă gândesc că le puteam întâlni, chiar şi ziua. Se apropia amurgul.

Ne-am îndreptat către puţul de acces.

Sânge aştepta.

Arăta slăbit. Dar aşteptase.

Am îngenuncheat şi i-am ridicat capul. A deschis ochii şi a şoptit:

– Hei!

I-am zâmbit. Isuse, ce bine-mi părea să-l văd.

– Ne-am întors, băiete.

A încercat să se ridice, dar n-a putut. Rănile îi arătau nasol.

– Ai mâncat? I-am întrebat.

– Nu. Am prins o şopârlă ieri... sau poate alaltăieri. Mi-este foame, Vic.

Quilla June s-a apropiat şi Sânge a văzut-o. A închis ochii.

– Ar fi bine să ne grăbim, Vic, a rostit ea. Te rog. S-ar putea să vină prin puţ.

Am încercat să-l ridic pe Sânge. Era inert.

– Fii atent, Sânge, o şterg în oraş să fac rost

Desen de Schwartz

de ceva mâncare. Mă-ntorc repede. Aşteaptă-mă aici.

– Nu merge acolo, Vic, făcu el. La o zi după ce ai coborât, m-am dus eu. Au descoperit că n-am ars în sala aia. Nu ştiu cum. Poate că mutii ne-au adulmecat urmele. Am stat de pază, dar n-au încercat să vină după noi. Nu-i condamn. Nu ştii cum este noaptea aici, omule... nu ştii...

A început să tremure.

– Uşurel, Sânge.

– Ne-au marcat în oraş, Vic. Nu ne putem întoarce acolo. Trebuie să ne ducem în altă parte.

Asta schimba lucrurile. Nu ne puteam întoarce şi, cu Sânge în halul în care se găsea, nu puteam merge înainte. Mai ştiam că, aşa bun cum eram ca solo, n-aveam să rezist fără el. Iar în jur nu se găsea nimic de mâncare. Trebuia să se hrănească imediat şi să-l doftoricesc. Trebuia să fac ceva. Ceva bun, şi repede.

– Vic, glasul Quillei June era ascuţit şi tremurător, *haide!* Lasă-l. O să-şi revină. Trebuie să ne grăbim.

Am ridicat ochii spre ea. Soarele cobora. Sânge îmi tremura în braţe.

Ea şi-a ţuguiat buzele.

– Haide, dacă mă iubeşti!

Nu puteam rezista acolo singur, fără el. Ştiam asta. Dacă o iubeam... În boiler mă întrebase: „Ştii ce înseamnă iubirea?"

□□□

Era un foc mititel, care să nu poată fi văzut de vreo vagaşcă de la marginea oraşului. Fără fum. După ce Sânge s-a săturat, l-am purtat până la conducta de ventilaţie şi am petrecut noaptea înăuntru, pe o platformă micuţă. L-am ţinut în braţe toată noaptea. A dormit bine. Dimineaţa, l-am bandajat bine. Avea să se refacă; era puternic.

A mâncat din nou. Mai rămăsese destul din noaptea trecută. Eu n-am mâncat. Nu mi-era foame.

În aceeaşi dimineaţă, am pornit să traversăm deşertul acela. Avea să găsim alt oraş şi să ne descurcăm.

Trebuia să mergem încet, deoarece Sânge mai şchiopăta încă. A durat mult timp până n-am mai auzit-o în minte. Întrebându-mă, întrebându-mă mereu: „Ştii ce înseamnă iubirea?"

Bineînţeles că ştiu.

Un băiat îşi iubeşte câinele.

Traducerea:
Mihai-Dan Pavelescu

Mecanicul de biciclete

Născut în 1954, texanul Bruce Sterling este cunoscut în lumea SF-ului pentru că, în fanzinul său polemic *Cheap Truth* (1984-1986), a definit principiile şi caracterul cyberpunkului şi pentru editarea antologiei reprezentative a curentului *Mirrorshades*. Nuvelete care urmează reprezintă singura sa proză premiată (Hugo, 1996).

Un ciocănit repetat de tinichele îl trezi pe Lyle din hamacul său. Scoase un oftat, se sculă în capul oaselor şi-şi dădu drumul pe intervalul năpădit de scule al atelierului de biciclete.

Apoi îşi săltă elasticul negru al cicliştilor şi trase de pe bancul de lucru maieul mânjit de vaselină. Aruncă o privire împăienjenită spre cronometru, în vreme ce îşi făcea loc către uşă. Era 10:04:34 dimineaţa, 27 iunie 2037.

Sări pe o cutie rătăcită de grund şi podeaua bubui uşor sub picioarele sale. Cu toată presiunea muncii, pica de somn înainte să facă curat ca lumea în atelier. Se plătea bine emailarea artistică, însă mânca o groază de timp. Faptul că muncea şi locuia singur îl epuiza.

Lyle deschise uşa atelierului, dând la iveală o genune limpede până la pardoseala prăfuită din plăci ceramice aflată mult dedesubt. Porumbeii săgetau sub carcasa magazinului printr-o gaură murdară de funingine din sticla spartă a atriului, şi virau către cuibul lor, undeva în măruntaiele întunecate ale cupolei.

Alte ciocănituri. Dedesubt, în depărtare, un puşti în uniformă de comisionar stătea lângă tricicleta de transport, trăgând ritmic de cordonul lung si pendulant al soneriei sudate prin puncte.

Lyle îi făcu semn cu mâna, căscând. Din poziţia sa favorabilă, de sub traversele giganteşti ale atriumului cavernos, avea o perspectivă clară asupra celor trei niveluri interioare incendiate ale vechiului Tsatanuga Archiplat. Balustradele, cândva elegante, şi esplanadele pentru pietoni, demolate, dădeau către imensa cavitate găunoasă a atriumului. În spatele balustradelor se găsea o junglă pe trei etaje de lumini improvizate, coteţe de pui, rezervoare de apă şi steaguri ale rezidenţilor ilegali. Podelele, pereţii şi plafoanele, toate afectate de incendiu, erau înţesate de jgeaburi făcute manual, şiruri lungi de trepte în spirală şi scări mobile şubrede.

Lyle observă o echipa de muncitori de la demolări din Chattanooga, în salopetele lor galbene detox. Desfăşuraau scrubere cu vid şi aspiratoare de mare presiune lângă lifturile vandalizate din partea de vest a etajului 34. Două sau trei zile pe săptămână, echipa de la primărie se strecura în zona afectată pentru a simula că munceşte, dând un grandios spectacol de ipocrizie cu capre de tălat lemne şi bariere din bandă plastică. Ai naibii ticăloşi leneşi, erau cu toţii puşi numai pe luat.

Lyle acţionă cu degetul mare comutatorul frânei din cutia masivă, de metal, de lângă volant. Atelierul de biciclete lunecă trei niveluri, cu un şuierat subtil de cleme de cabluri, pentru a se plasa cu un scrâşnet sonor pe cele patru tampoane metalice umplute cu ciment.

Puştiul comisionar părea foarte cunoscut. Venea şi pleca din zonă destul de des. Cândva Lyle îi meşterise ceva la tricicleta de transport, parcă nişte amortizoare noi şi un schimbător de viteze, însă de numele lui nu şi-l putea aminti. În privinţa numelor, Lyle n-avea deloc ţinere de minte.

– Care-i problema, gagiule?

– Ai avut o noapte grea, Lyle?

– Doar foarte ocupată.

Puştiul strâmbă din nas din pricina duhoarei din atelier.

– Ai făcut multă vopsitorie? continuă el, aruncând o privire la carnetul pe care îl ţinea în palmă. Mai acceptaţi colete în numele lui Edward Dertouzas?

– Da, cred că da, răspunse Lyle, frecându-şi tatuajul de pe obrazul neras. Dacă n-am încotro...

Puştiul ridică mâna, pentru a-i oferi un instrument de scris.

– Poţi să semnezi în locul lui?

Lyle îşi împreună braţele, precaut.

– Asta nu, prietene, nu pot semna în locul lui Deep Eddy. Eddy e pe undeva prin Europa. A plecat acum câteva luni. Nu l-am mai văzut de mult timp.

Puştiul de la livrări îşi scărpină capul asudat dedesubtul şepcii din material textil. Se întoarse pentru a se asigura că manglitorii nu se furişaseră afară din labirinturile cartierului ilegal. Guvernul

refuza, pur şi simplu, să presteze servicii poştale la etajele 32, 31 şi 30. Nici prea mulţi poliţişti nu se vedeau în zonă. Cu excepţia echipei municipale de la demolări, singurii funcţionari publici care se arătaseră vreodată în zonă erau câţiva asistenţi sociali NAFTA[1] nebunesc de empatici.

– Dacă semnezi pentru chestia asta primesc un bonus, zise puştiul, uitându-se chiorâş în sus. Pesemne că valorează ceva, Lyle. A parcurs un drum al naibii de ciudat, s-a plătit o căruţă de bani ca s-o trimită pe ruta aia.

Lyle se ghemui în pragul uşii deschise.

– Ia să ne uităm puţin la el.

Pachetul era un paralelipiped greu, antişoc, într-o folie de plastic sudată la cald, cu o droaie de mărci poştale intraeuropene. Dacă era să judeci după ele, trecuse de cel puţin opt ori dintr-un sistem poştal în altul, înainte să intre în mod oficial în custodia legală a unei fiinţe umane. Adresa de retur, dacă existase vreodată una, se curăţase complet. Undeva prin Franţa, poate.

Lyle îl ridică la ureche cu ambele mâini şi-l scutură. Hardware.

– Semnezi sau nu?

– Da! răspunse Lyle, apoi mâzgăli ceva indescifrabil în micul dreptunghi pentru semnat. Ar trebui să-ţi calibrezi roata din faţă.

Puştiul ridică din umeri.

– Azi ai ceva de expediat?

– Nu, mormăi Lyle. Nu mai execut reparaţii comandate prin poştă. E prea complicat şi te trag în piept prea des.

– Cum vrei tu.

Puştiul se căţără pe şeaua culcată a triciclei şi plecă, pedalând pe bucăţiile de gresie crăpate din pricina căldurii.

Lyle agăţă pe uşă semnul DESCHIS scris de mână. O luă la stânga, acţionă cu piciorul pedala de la capacul uriaşei cutii de gunoi şi aruncă pachetul înăuntru, laolaltă cu restul lucrurilor lui Dertouzas.

Capacul cutiei nu voia să se mai închidă. În sfârşit, gioarsele lui Deep Eddy atinseseră masa critică. Deep Eddy nu primea multe expedieri poştale la atelier din partea altor persoane, însă întotdeauna şi le expedia el însuşi. Pachete mari cu dischete încriptate soseau mereu de prin peregrinările lui prin Toulouse, Marsilia, Valencia şi Nice. Dar în special din Barcelona. Din Barcelona, Eddy trimisese suficienţi gigaocteţi încât să doteze corespunzător un paradis al hackerilor.

Eddy folosea atelierul de biciclete al lui Lyle pe post de cutie poştală. Aranjamentul ăsta îi convenea lui Lyle. Îi era dator lui Eddy; acesta instalase telefoane şi echipament virtual în atelier şi trăsese sforile pentru conectarea la reţeaua electrică. Un cablu gros şi elastic şerpuia din spaţiul de acces al etajului 35, prin plafonul etajului 34 şi direct printr-o gaura neregulată, perforată în acoperişul de aluminiu al locuinţei mobile, montate pe cabluri, a lui Lyle. O cunoştinţă de-a lui Eddy achita facturile adevărate pentru electricitate. Lyle acoperea bucuros cheltuielile, plătind în bani gheaţa la o căsuţă poştală anonimă. Aranjamentul era un contact rar şi preţios cu lumea autorităţii organizate.

Când stătea în atelier, Eddy îşi petrecea cea mai mare parte a timpului îngropat în sesiuni virtuale maraton, înfăşat din cap până în picioare în echipamente greoaie. Eddy fusese puternic implicat într-o legătură cu o femeie mai vârstnică din Germania. O poveste de dragoste virtuală, în deplina ei dezvoltare, cu hârjoneala şi lupta ei, cu suişurile şi coborâşurile, era jenantă pentru asistenţă. Date fiind circumstanţele, Lyle nu fusese prea uimit cînd aflase că Eddy plecase din apartamentul părinţilor săi pentru a se stabili într-un cartier ilegal.

Aproape un an Eddy locuise, cu intermitenţe, în atelier. Fusese o mişcare bună pentru Lyle; căci Deep Eddy se bucura de o anumită trecere şi de un anumit prestigiu printre locuitorii zonei. Fusese unul dintre principalii organizatori ai legendarei Chattanooga Wende din decembrie '35, un chef stradal monstru care culminase cu un scandal spectaculos, cu jaf şi incediere premeditată, în care arseseră trei etaje ale Archiplatului.

Lyle şi Eddy făcuseră şcoala împreună şi se cunoşteau de mulţi ani; crescuseră amândoi în Archiplat. Eddy Dertouzas era şmecher pentru un tânăr de vârsta lui, cu relaţii politice şi legături puternice în reţea. Mutarea în cartierul ilegal fusese o afacere bună pentru amândoi, până ce Eddy o convinsese pe nemţoaică să-l accepte în viaţa ei reală. Atunci sărise în primul avion spre Europa.

De vreme ce se despărţiseră prieteni, Eddy putea să trimită prin poştă drăcoveniile lui de programe europene la atelierul de biciclete. La urma urmelor, dischetele erau încriptate, aşadar nici o autoritate nu le putea citi. Să ai grijă de câteva mii de dischete era o joacă de copii în comparaţie cu viaţa sentimentală complexă a lui Eddy, asistată de calculator.

După plecarea subită a lui Eddy, Lyle îi vânduse lucrurile şi-i expediase banii în Spania. Păstrase monitorul TV, mediatorul lui Eddy şi cea mai ieftină cască de virtual. După părerea lui - din câte îşi reamintea înţelegerea -, orice piesă de hardware a lui Eddy rămasă în atelier îi aparţinea de drept, putând să dispună de ea după cum dorea. Acum era destul de limpede că Deep Eddy Dertouzas nu se mai întorcea în Tennessee. Iar Lyle avea anumite datorii.

Lyle apucă lama din trusa de scule portabilă şi deschise pachetul lui Eddy. Conţinea un decodor de televiziune prin cablu. O vechitură infobahn de te umfla râsul. N-ai fi văzut niciodată o asemenea cutie în NAFTA; genul ăla de aparat primitiv se putea găsi doar în casa vreunei bunici basce semi-

analfabete sau poate în buncărul fortificat al unui albanez înapoiat.

Lyle îndesă decodorul în raftul din faţa ecranului mural. N-avea timp să se prostească cu jucării media irelevante; trebuia s-o scoată la capăt cu viaţa adevărată. Se ghemui în mica toaletă de după perdea şi urină agale într-un borcan de faianţă. Îşi curăţă dinţii cu o spatulă dentară şi se stropi cu puţină apă pe faţă şi pe mâini. Se şterse cu un prosop de hârtie, apoi îşi dădu cu deodorant la subsuori, în părţile intime şi pe picioare.

Pe vremea când locuia cu mama lui la etajul 41, Lyle folosea deodorantele anitiseptice stil vechi, însă de când plecase de acasă se deşteptase într-o mulţime de privinţe. Acum utiliza un baton de gel cu bacterii simbionte, care devorau nesăţioase sudoarea umană şi eliminau ca reziduu metabolic o miasmă inofensivă care aducea cu a bananelor putrede. Viaţa e mult mai uşoară când ajungi să te înţelegi bine cu propria ta floră microscopică.

Întors la bancul său de lucru, Lyle băgă în priză farfuria electrică şi-şi fierse nişte tăiţei thailandezi cu sardine tăiate mărunt. Îşi completă micul dejun cu 400 centimetri cubi de Chit Intestinal Bioactiv al Doctorului Bresaire. Apoi verifică emailarea cadrului prins în menghină, pe care o executase în noaptea precedentă.

Emailarea se plătea bine, iar el avea multă nevoie de bani. Totuşi, nu era reparaţie de biciclete adevărată. Îi lipsea autenticitatea. Emallarea vorbea numai despre personalitatea proprietarului - asta era nasol la ea. Existau câţiva puşti bogaţi la nivelurile de lux, interesaţi de „estetica stradală", care plăteau bani frumoşi ca să le fie decorate bicicletele de vrun meseriaş. Însă arta decorativă nu foloseşte cu adevărat bicicletei. Ceea ce-i foloseşte e alinierea cadrului, apărătoarea de cabluri sănătoase şi tensiunea bună în deraioare.

Lyle potrivi lanţul bicicletei sale staţionare la volantul atelierului, sui pe ea, îşi puse mănuşile şi casca de virtual şi, timp de o jumătate de oră, făcu Turul Franţei 2033. La urcuş rămase în grup, apoi, preţ de trei minute glorioase, scăpă de necunoscuţii din pluton şi ajunse umăr la umăr cu Aldo Cipollini. Campionul era un monstru, un posturnan. Avea gambele ca nişte bolovani de cărbune. Chiar şi în simulările ieftine, fără costum cu feedback total, Lyle ştia că n-are şanse să se pună cu Cipollini.

Lyle ieşi din virtual, îşi luă pulsul cu ajutorul cronometrului, coborî de pe bicicleta staţionară şi bău o jumătate de litru de carborefresh antioxidant. Viaţa era mai uşoară când avea un tovarăş de suferinţă. Volantul atelierului îşi pierdea încetul cu încetul stocurile de energie inerţială, având doar un individ care îl acţiona.

Al doilea tovarăş de cameră al lui Lyle venise din tagma bicicliştilor. Era o concurentă la criterium din Kentucky, pe nume Briggitte Rohannon. Lyle însuşi fusese un pretendent la criterium pentru o vreme, înainte să-şi distrugă un rinichi cu steroizi. Nu se aşteptase să aibă probleme cu Brigitte, căci ea se pricepea la biciclete, avea nevoie de ajutorul lui tehnic pentru curse şi n-o deranja să acţioneze volantul. În plus, Briggite era lesbiană. La sala de gimnastică şi la curse, părea o persoană tăcută şi disciplinată.

Cu toate astea, viaţa în interiorul zonei dăduse din plin frâu liber excentricităţilor Brigittei. Începuse prin a-şi întrerupe antrenamentul. Apoi nu se mai alimentase corect. Destul de curând, atelierul săltase şi troznise din pricina şedintelor de masaj între fete, ce ţineau toată noaptea şi degenerau în orgii zgomotoase cu droguri şi gagici din zonă, puternic tatuate, care cântau muzică bongo, se băteau între ele şi-i furau sculele lui Lyle. Fusese o mare uşurare pentru Lyle când Brigitte plecase în cele din urmă pentru a se cupla cu o admiratoare de la etajul 37 Dezastrul lăsase în ruină finanţele subţiri ale lui Lyle.

Lyle aşează un nou ornament de email vişiniu pe foaia dinţată, pe şea şi pe furcă. Acum trebuia să aştepte să se usuce, aşa că plecă de la bancul de lucru, luă decodorul lui Eddy şi-i sparse carcasa cu o cheie hexagonală. Lyle nu era electrician, însă interiorul cutiei părea destul de inofensiv: o serie de conectori având tot atâtea picioare cât miriapozii şi cipuri algeriene ieftine.

Deschise mediatorul lui Eddy, pentru a iniţializa ecranul mural. Înainte să poată încerca şi altceva cu decodorul, simulacrul mamei sale se năpusti pe ecran. Pe ecranul mural enorm, chipul încruntat, generat de calculator, al simulacrului aducea cu o faţă de pernă din satin de culoarea prunei.

– Vă rugăm rămâneţi pe linie pentru un videoapel de la Andrea Schweik, Carnac Instruments, rosti mieros simulacrul.

Lyle nutrea un sentiment de dispreţ cordial faţă de toate simulacrele IA meschine care supravegheau telefoanele. Pentru un timp, în anii de adolescenţă, şi el deţinuse unul, un simulacru standard, shareware, pe care şi-l instalase în telefonul din apartament. Ca majoritatea simulacrelor, al lui avea un rol de bază: să răspundă apelurilor nesolicitate ale simulacrelor altor persoane. În cazul lui Lyle, erau simulacrele insidioase ale îndrumătorilor profesionali, psihiatrilor şcolari, poliţiştilor care se ocupau de absenţe şi ale altor funcţionari şi agenţi publici. Când se lansa şi mergea, simulacrul lui Lyle apărea ca un pitic hâtru şi plin de negi, care scuipa sânge verde şi vorbea cu mormăituri groase.

Însă Lyle nu-i oferise piticului îngrijirea meticuloasă şi depanarea corespunzătoare pe care astfel de construcţii fragile o necesitau şi, în cele din urmă, simulacrul cel ieftin fu lovit de nebunie artificială.

O dată ce Lyle scăpase din apartamentul

mamei sale pentru a se stabili în cartierul ilegal, făcuse rocada către cât mai puţină tehnologie şi, pur şi simplu, lăsa telefonul scos din priză majoritatea timpului. Însă asta nu era o soluţie eficientă. Nu se putea ascunde de simulacrul capabil şi bine finanţat al mamei, care urmărea cu răbdare mecanică de insomniac cel mai mic licăr de ton provenind de la numărul lui Lyle.

Lyle oftă şi şterse praful de pe camera video a mediatorului lui Eddy.

– Mama dumneavoastră soseşte imediat la telefon, îl asigură simulacrul.

– Da, bine, mormăi Lyle, căznindu-se să-şi dea părului o aparenţă de ordine.

– Mi-a cerut explicit să o chem de îndată ce dau de dumneavoastră. Chiar vrea să stea la o şuetă cu tine, Lyle.

– Excelent!

Lyle nu-şi putea aminti cum îşi zicea simulacrul mamei. Domnul Billy, sau domnul Ripley, sau altcumva cu adevărat prostesc...

– Ştiai că Marco Cengialta tocmai a câştigat Clasicul de Vară de la Liege?

Lyle se uită chiorâş şi se aşeză pe raft.

– Zău?

– Domnul Cengialta a folosit o roată ceramică cu trei spiţe şi lichid intern şi amortizoare axiale pe bile. Simulacrul făcu o pauză, aşteptând politicos un posibil răspuns în conversaţie. A purtat pantofi din kevlar în formă de pană, cu microcleme şi sistem de aerisire, adăugă el.

Lyle ura modul cum un simulacru cataloga subiectele ce te interesau, iar după aceea genera o conversaţie relevantă. Comunicarea pe care o realiza calculatorul era complet neumană şi cu toate acestea pervers de interesantă, ca şi cum al fi fost apucat de guler şi ţinut de vorbă de către un vânzător ipocrit. Probabil că nu-i trebuiseră mai mult de trei secunde să scormonească şi să extragă din reţea toate statisticile posibile despre cursa de vară din Liege.

Mama lui preluă legătura. O prinsese în biroul ei, în timpul pauzei de prânz.

– Bună, mamă. Lyle îşi aminti brusc că era singura persoană din lume de la care se putea aştepta să-l scoată pe cauţiune. Care-i problema?

– Ah, nimic deosebit, ca de obicei. Mama lui Lyle dădu la o parte din faţa ei farfuria cu muguri şi tilapia. Mă întrebam şi eu dacă mai eşti încă în viaţă.

– Mamă, e mult mai puţin periculos într-un cartier ilegal decât te fac să crezi poliţiştii şi cei care închiriază apartamente. Sunt perfect sănătos. Uite-te şi tu.

Mama apucă o pereche de semispexi secretariali legaţi de un colier şi efectuă o examinare sumară asistată de calculator.

Lyle îndreptă lentilele mediatorului spre uşa de aluminiu a atelierului.

– Vezi asta, mamă? Mi-am făcut rost de un baston cu şocuri. Dacă-mi face cineva necazuri, doar scot bâtul din locaşul lui şi-i aplic individului cîn'şpe mii de volţi.

– E legal, Lyle?

– Bineînţeles. Voltajul nu te omoară, doar te pune la pământ pentru o bună bucată de vreme. Am dat o bicl bună pentru bastonul ăsta, are o grămadă de calităţi defensive utile.

– Pare tare periculos.

– E absolut inofensiv, mamă. Ar trebui să vezi cu ce-s dotaţi poliţiştii în ziua de azi.

– Încă mai faci injecţiile alea, Lyle?

– Care injecţii?

Ea se încruntă.

– Ştii bine care.

Lyle ridică din umeri.

– Tratamentul este absolut sigur. E mult mai sigur decât dacă m-aş apuca să alerg după fete, asta-i cert.

– Mai ales după genul de fete care locuiesc acolo, în zona rebelă, bănuiesc, ripostă mama. Mi-am făcut ceva speranţe când te-ai combinat cu biciclista aia drăguţă. Brigitte, parcă... Ce s-a întâmplat cu ea?

Lyle clătină din cap.

– Cineva cu sexul şi cu experienţa ta ar trebui să înţeleagă cât de importante sunt tratamentele, mamă. A fi liber de instinctul reproducerii este o problemă fundamentală. Tratamentul antiliblo îţi conferă adevărata libertate, libertatea faţă de instinctul de reproducere. Ar trebui să fii mulţumită că nu sunt implicat sexual.

– Nu mă deranjează faptul că nu eşti implicat, Lyle. Dar mi se pare necinstit faptul că nici măcar nu te interesează.

– Mamă, nici eu nu-s în centrul interesului nimănui. Al nimănuil Nici o femeie nu sună la uşa mea ca să facă sex cu un mecanic maniac după biciclete, retras din competiţii, care trăieşte într-o mahala. Dacă o să se întâmple asta vreodată, vei fi prima care o va afla.

Lyle rânji vesel în teleobiectiv.

– Pe vremea când participam la curse aveam prietene. Am fost acolo, mamă. De făcut am făcut-o. Dacă nu eşti dependent de gagicuţele cu hormoni, sexul este o mare pierdere de timp şi de atenţie. Eliberarea De Sex este cea mai mare mişcare de luptă pentru drepturile civile din timpurile noastre.

– E tare ciudat, Lyle. Pur şi simplu, nu-i natural.

– Mamă, iartă-mă, dar nu eşti în postura să-mi vorbeşti despre ce-i natural şi ce nul M-ai obţinut artificial dintr-un zigot când aveai cincizeci şi cinci de ani. Ridică din umeri. Acum sunt prea ocupat ca să mai am timp şi de poveşti de dragoste. Vreau doar să învăţ despre biciclete.

– Te ocupai de biciclete şi atunci când locuiai cu mine. Aveai o slujbă adevărată şi un cămin

sigur, unde puteai face duşuri la intervale regulate.

– Sigur, sistemul funcţiona, însă niciodată n-am susţinut că vreau o slujbă, mamă. Am spus că vreau să învăţ despre biciclete. Este o mare diferenţă! Nu pot să fiu un sclav salariat când primesc câţiva bani amărâţi ca onorariu.

Mama lui nu spuse nimic.

– Mamă, nu-ţi cer nici o favoare. N-am nevoie nici de un şef, nici de un profesor, nici de o gazdă şi nici de un poliţist. Aici sunt doar eu şi munca mea la biciclete. Ştiu că autorităţilor nu le convine că un tânăr de douăzeci şi patru de ani duce o viaţă independentă şi face exact ceea ce vrea, dar sunt foarte linştit şi discret, aşa că nu-i nevoie să se deranjeze nimeni în ceea ce mă priveşte.

Mama oftă, biruită.

– Mănânci cum trebuie, Lyle? Pari slab.

Lyle îşi ridică gamba în raza camerei de luat vederi.

– Uite-te la piciorul ăsta. Aşa arată gastrocnemiusul unei persoane obosite şi bolnave?

– Ai putea să treci pe la apartamentul nostru şi să iei o masă decentă cândva?

Lyle clipi din ochi.

– Când?

– Miercuri îţi convine? O să pregătesc friptură de porc.

– Poate, mamă. Probabil. Trebuie să verific. Te sun eu, bine? Pa.

Închise telefonul.

Se dovedi dificil să conecteze cablul mediatorului la decodorul primitiv, însă Lyle nu era unul dintre cei care se dau bătuţi într-o simplă luptă cu tehnologia. Emailarea trebui să aştepte cât timp el recurse la nişte minicrocodili şi o foarfecă de tăiat fire. Lucrul cu cablele de frână moderne îl învăţase cum să matiseze fibre optice.

Când conectă, în cele din urmă, decodorul, gama de servicii oferite era o bătaie de joc. Orice mediator modern decent putea naviga prin spaţiile informaţionale vaste, însă cutia nu oferea nimic altceva decât „canale" Lyle uitase că puteai viziona şi „canale" antice pe cablul municipal din Chattanooga. Însă canalele erau posturi subvenţionate de guvern, iar guvernul se afla întotdeauna mult în urma curbei de dezvoltare a reţelei. Imensul cablu din Chattanooga încă transmitea perimatele „canale publice" plătite de guvern, acoperite în obscuritatea lor tehnică de relicve, departe de sarabanda ţipătoare a virtualului popular, a infobahnului, a site-urilor publicitare cu demo-uri, a ofertelor pompoase de servicii publice, a grupurilor de dialog intensiv şi a posturilor comerciale.

Cutia cea mică nu putea accesa nimic altceva decât canale politice. Trei canale: Legislativ, Judiciar şi Executiv. Aparent asta era tot. Un decodor care nu oferea decât informaţii politice din NAFTA. Pe canalul Legislativ se difuza un fel de dezbatere parlamentară despre folosirea corespunzătoare a solului în Manitoba. Pe Canalul Judiciar, un avocat perora în faţa judecătorilor în favoarea dreptului la o atmosferă nepoluată. Pe Canalul Executiv, o mulţime de ţărănoi stăteau liniştiţi în jurul unei piste de aterizare bătute de vânt, undeva prin Louisiana, aşteptând să se întâmple ceva.

Cutia nu oferea nici o informaţie despre politica din Europa, din Sferă sau din Sud. Nu existau legături hipertext sau indexări. Nu puteai să cauţi prin informaţie sau să adnotezi – trebuia doar să urmăreşti pasiv ceea ce diriguitorii postului alegeau să-ţi prezinte, atunci când alegeau să-ţi prezinte. Mediumul era insultător de primitiv, neconvingător, şi atât de incomplet încât aproape că era interesant, într-un fel perves. Ca şi cum te-ai fi uitat prin gaura cheii.

Lyle lăsă cutia pe Canalul Executiv, deoarece părea de aşteptat că ceva s-ar putea întâmpla acolo. Îi devenise foarte limpede de la început că vorbăraia intolerabil de monotonă de pe celelalte două canale nu putea deveni mai interesantă oricât ar fi aşteptat. Se retrase la bancul de lucru şi reveni la emailare.

În cele din urmă, Preşedintele NAFTA sosi şi ateriză cu elicopterul pe betonul din Louisiana. Un roi de gărzi de corp se materializară din mulţimea care aştepta, părând în acelaşi timp extrem de ocupaţi şi inperturbabili ca nişte gheţari.

Brusc, o linie de text clipi în partea de jos a ecranului. Textul era scris cu nişte caractere foarte vechi, litere albe de cretă cu efect de pixelizare pe margini. „Priviţi-l cum urmăreşte semnul camerei", scria subtitlul care se derula pe ecran. „De ce n-a fost instruit cum trebuie? Seamănă cu un câine vagabond!"

Preşedintele se învârti prietenos pe betonul bătut de soare, ultându-se când într-o parte, când în cealaltă, apoi se opri puţin pentru a strânge mâna întinsă la maxim a unui politician local. „Pesemne că asta doare", comenta textul. „Neghiobul ăla de indian e otravă curată în sondajele de opinie" Preşedintele sporoviă amical cu politicianul local şi cu o hoaşcă bătrână, într-o rochie purpurie, ce părea să fie nevasta politicianului. „Luaţi-l de lângă rataţii ăia!", implora subtitlul. „Puneţi-l pe Primul Bărbat pe podium, ce mama naibii! Unde-i şeful protocolului? Iar e pe spate din pricina drogurilor de ultimă generaţie? Oameni buni, făceţi-vă treaba ca lumea!"

Preşedintele arăta bine. Lyle observase că arătase întotdeauna bine; părea să fie o cerinţă profesională. Marii mahări din politica Europei arătau sobri şi intelectuali, oamenii Sferei arătau umili şi muncitori, iar cei din Sud păreau întotdeauna furioşi şi fanatici, însă şeful NAFTA părea întotdeauna de parcă abia terminase câteva tururi de piscină şi făcuse un masaj revigorant. Chipul lui lătăreţ şi lucios de bonom era discret punctat cu tatuaje: pe ambii obraji, un slogan pe frunte, dea-

supra ambelor sprâncene, plus câteva lozinci suplimentare pe bărbia ca de stâncă. Chipul Preşedintelui era panoul de afişaj cel mai dorit de marii sponsori şi de grupurile de interese.

„Oare îşi închipuie că avem toată ziua la dispoziţie?", se interesa textul. „Ce-i cu toţi timpii ăştia de emisie morţi? Chiar nu mai poate organiza nimeni un eveniment de presă în zilele noastre? Asta numesc ei acces public? Asta se numeşte informarea electoratului? Dacă am fi ştiut că infobahnul va duce la asta, atunci nu l-am mai fi realizat."

Preşedintele se strecură amabil către un podium tixit de microfoane ceremoniale. Lyle băgase de seamă că politicienii foloseau întotdeauna un snop sănătos de microfoane grase, tradiţionale, chiar dacă acum se construiau microfoane viabile de mărimea unui bob de orez.

– Ei, cum e viaţa? întrebă Preşedintele, surâzând.

Gloata îi răspunse în cor, cu entuziasm necizelat.

– Ia lăsaţi-i pe oamenii ăştia de treabă ceva mai aproape, ordonă brusc Preşedintele, făcând un semn neglijent cu mâna către falanga lui de gărzi de corp. Hai, prieteni, veniţi încoace! Staţi pe jos, ce naiba, cu toţii suntem oameni dintr-o bucată acilea.

Preşedintele zâmbi blajin când mulţimea asudată, ce purta pălării de paie, se îmbrânci ca să i se alăture, de-abia venindu-le să-şi creadă norocului.

– Marietta şi cu mine tocmai am luat un prânz pe cinste la Opelousas, comentă Preşedintele, bătându-se peste stomacul plat şi musculos.

Evadă din ficţiunea podiumului său oficial pentru a se amesteca energic cu gloata din Louisiana. În timp ce trecea de la o mână la alta, cuvintele îi erau captate în mod infailibil de un microfon invizibil, implantat probabil într-unul din molari.

– Am mâncat orez, fasole roşie - a fost iute, măiculiţă - şi raci suficienţi de mari ca să-i pună la trântă pe homarii din Maine. Scoase un chicotit. Ce lighioane de mâl mai avem! Vă vine să credeţi?

Gărzile preşedintelui cercetau mulţimea neostentativ, însă metodic, cu detectoare portabile şi echipamente spex sofisticate. Nu păreau foarte afectaţi de presupusa schimbare pe care o operase Preşedintele în plan.

„Văd că trece iarăşi pe chestiunea genetică", comenta subtitlul.

– Aveţi tot dreptul să fiţi mândri de agricultura statului ăsta, intonă Preşedintele. Ştiinţele voastre agricole nu-s mai prejos de ale nimănuil Bineînţeles, mai sunt nişte ludiţi cu vederi înguste în zona montană, care zic că preferă ca racii lor să fie cu ochi înguşti.

Toată lumea izbucni în râs.

– Oameni buni, io n-am nimic împotriva acestei atitudini. Dacă vreun gaşper vrea să-şi piardă banii munciţi cu greu, cumpărând d-ăia micii, asiatici, ca apoi să se chinuie cu ei la curăţat şi la decorticat, io şi Marietta n-avem nimic cu ei. Zic bine, păpuşă?

Prima Doamnă zâmbi şi agită în aer o mână pe care purta o mănuşă amplificatoare.

– Da', oameni buni, şi io şi voi ştim că plângăcioşii ăia care ne mănâncă timpul degeaba, văicărindu-se de „hrana naturală", n-au supt în viaţa lor un cap de rac! „Naturală" pe dracu'! Pe cine vor ei să ducă? Doar pentru că sunteţi la ţară, asta nu-nseamnă că n-aveţi dreptul să modificaţi ADN-ul.

„Şi-a dat toată silinţa cu învăţarea accentelor regionale", comenta textul. „Nu-i deloc rău pentru un tip din Minnesota. Însă priviţi filmarea asta de amatori incompetenţi. Oare nu-i mai pasă nimănui? Ce naiba s-a întâmplat cu standardele noastre?"

Pe la amiază, Lyle depuse ultimul strat de email. Mâncă un castron de păsat din alge şi mestecă un burete iodat bogat în minerale.

Apoi se aşeză în faţa ecranului mural pentru a lucra la frâna inerţială. Lyle ştia că aveau să fie scoşi mulţi bani din frâna inerţială – pentru cineva, undeva, cândva. Dispozitivul avea mirosul viitorului.

Îşi puse o lupă de bijutier la un ochi şi se jucă metodic cu frâna. Îi plăcea felul cum clama şi discul din piezoplastic transmutau energia de frânare în bateria electrică. Cel puţin asta era o modalitate de a captura energia pe care o pierdeai la frânare şi să-i dai o utilizare. Era aproape, dar aproape, magic.

Din câte îşi închipuia Lyle, într-o zi urma să existe o piaţă enormă pentr-o frână inerţială care captura energia şi o returna printr-un lanţ într-un mod care s-o facă să semene cu energia umană de pedalare, într-un fel direct, intuitiv şi muscular, nu sacadat şi greoi precum motoretele pe baterii, care n-aveau nici o şansă. Dacă sistemul mergea cum trebuie, ar fi făcut un ciclist să se simtă complet natural şi totuşi subtil superuman în acelaşi timp. Trebuia să fie simplu, genul de dispozitiv pe care un tip de la magazin să-l monteze cu scule obişnuite. Nu ţinea dacă era prea fragil şi prea complicat; n-ar mai fi semănat cu o bicicletă autentică.

Lyle avea o grămadă de idei în legătură cu proiectul. Era absolut sigur că ar fi putut soluţiona problema, dacă n-ar fi muncit până la epuizare ca să ţină atelierul în stare de funcţionare. Dacă ar fi putut pune de-o parte suficient capital ca să asambleze prototipurile şi să facă nişte teste serioase în aer liber.

Bineînţeles, trebuia să fie ceva supervizat de un microprocesor, dar în acelaşi timp cinstit faţă de spiritul ciclist. O grămadă de bicle aveau cipuri în ele în zilele acelea, în suspensii, în frână sau în butucii reactivi ai roţilor, însă biclele pur şi simplu nu semănau cu calculatoarele. Calculatoarele erau cutii negre, fără părţi mari care să funcţioneze vi-

zibil. Prin contrast, oamenii deveneau, în mod bizar, sentimentali şi reticenţi când venea vorba de bicicletele lor. De aceea piaţa bicicletelor nu optase niciodată în mod semnificativ pentru bicicletele pe care se şedea culcat, deşi designul lor oferea avantaje mecanice deosebite. Oamenilor nu le plăcea ca bicicletele lor să fie prea complicate. Nu voiau ca bicicletele să se văicărească, să ţipe şi să pretindă atenţie şi modernizare constantă, aşa cum o cereau calculatoarele. Bicicletele erau obiecte prea personale. Oamenii voiau să şi le simtă.

Cineva sună la uşa atelierului.

Lyle deschise. Jos, pe pardoseala de ceramică, lângă butoaie, stătea o brunetă înaltă, în colanţi scurţi, cu un tricou albastru cu mâneci scurte şi părul strâns în coadă de cal. Avea o bicicletă sub o mână, una taiwaneză veche, cu cădrul din lac şi carton.

– Eşti Edward Dertouzas? întrebă ea, uitându-se în sus.

– Nu, răspunse Lyle răbdător. Eddy e în Europa.

Ea căzu pe gânduri.

– Sunt nouă în zonă, îi mărturisi. Poţi să-mi repari bicicleta? Tocmai am cumpărat-o la mâna a doua şi cred că are nevoie de ceva îngrijire.

– Sigur, răspunse Lyle. Te-ai adresat persoanei potrivite pentru treaba asta. Eddy Dertouzas nu putea repara o bicicletă nici dacă-l omorai. Eddy doar locuia aici. Eu sunt tipul care ţine atelierul. Lasă-mă să ridic bicicleta.

Coborî, prinse coarnele şi sui bicicleta în atelier. Bruneta îl privi cu respect.

– Cum te cheamă?

– Lyle Schweik.

– Eu sunt Kitty Casaday, zise femeia, apoi ezită. Pot urca?

Lyle se întinse, o prinse de încheietura musculoasă a mâinii şi o trase în atelier. Nu arăta deloc bine, însă era într-o formă fizică excelentă - ca un ciclist montan sau un concurent la triatlon. Părea cam de treizeci şi cinci de ani. De fapt, era greu de apreciat. Dacă oamenii se apucă de chirurgie plastică şi de bioîntreţinere serioasă, e destul de dificil să le apreciezi vârsta, dacă nu le faci un examen medical amănunţit al pleoapelor, al cuticulelor şi al membranelor interne.

Femeia se uită prin atelier cu mult interes, scuturând din coada de cal şatenă.

– De unde te tragi? o întrebă Lyle.

Deja îi uitase numele.

– M-am născut în Juneau, Alaska.

– Canadiancă, deci? Marfă! Bun venit în Tennessee.

– De fapt, pe vremuri, Alaska era parte a Statelor Unite.

– Îţi baţi joc de mine, spuse Lyle. N-oi fi eu istoric, dar am văzut înainte Alaska pe hartă.

– Ţi-ai construit în coşmelia asta veche un atelier întreg, dotat cu de toate. Eşti tare, domnule Schweik. Ce-i în spatele draperiei astea?

– Camera liberă, răspunse Lyle. Acolo stătea colegul meu.

– Dertouzas? întrebă ea, ridicând ochii.

– Da, el.

– Acum cine stă?

– Nimeni, răspunse trist Lyle. Depozitez nişte chestii acolo.

Ea încuviinţă din cap încet şi continuă să se uite în jur, aparent stăpânită de curiozitate.

– Ce-i pe ecranul acela?

– Greu de spus, zise Lyle. Traversă camera, se aplecă şi opri decodorul. Un soi de tâmpenii politice ciudate.

Începu să-i examineze bicicleta. Toate numerele de serie fuseseră înlăturate. O bicicletă tipică pentru zonă.

– Primul lucru pe care trebuie să-l facem, spuse el vioi, e s-o ajustăm cum trebuie pentru tine: să stabilim poziţia şeii, ritmul pedalelor şi înălţimea furcii. Apoi reglăm tensiunea, calibrăm roţile, verificăm plăcuţele de frînă şi valvele de suspensii, aranjăm schimbătorul de viteze şi ungem lanţul de transmisie. Chestii obişnuite. Vei avea nevoie de o şea mai bună - asta-i pentru un pelvis masculin. Ai o carte de credit?

Ea dădu din cap în semn de aprobare, apoi se încruntă.

– Dar nu mi-au mai rămas mulţi bani.

– Nici o problemă. Lyle frunzări un catalog cu colţurile paginilor îndoite. Uite ce-ţi trebuie. Orice şea de gel decentă. Alege una care-ţi place şi până mâine dimineaţă o primim. Apoi - frunzări iar catalogul - comandă-mi una d-asta.

Bruneta făcu un pas în faţă şi examină pagina.

– Setul de chei fixe ceramice?

– Corect. Eu îţi fac bicicleta, tu-mi dai uneltele astea şi suntem chit.

– O.K., s-a făcut. E ieftin! îi zâmbi ea. Îmi place cum faci afaceri, Lyle.

– O să te obişnuieşti cu trocul, dacă o să stai suficient în zonă.

– N-am mai locuit până acum într-un cartier ilegal, zise ea gânditoare. Îmi place atmosfera de aici, dar oamenii zic că astea sunt locuri foarte periculoase.

– Nu ştiu cum e cu cele din alte oraşe, dar cartierele ilegale din Chattanooga nu-s periculoase dacă nu consideri că anarhiştii sunt periculoşi, iar anarhiştii nu-s periculoşi decât dacă-s beţi bine. Lyle strânse din umeri. Partea cea mai rea e că o să fi furată tot timpul. Sunt vreo doi tipi şmecheri pe-aici care pretind că au arme de foc. Eu unul n-am văzut niciodată pe nimeni folosind un pistol. Nu-i greu să procuri o armă veche, însă e nevoie de un chimist meseriaş ca să-ţi fabrice muniţie. Îi întoarse zâmbetul. Oricum, mi se pare că eşti în stare să-ţi porţi singură de grijă.

– Iau lecţii de dans.

Lyle dădu din cap aprobator. Deschise un ser-

tar şi scoase un metru de croitorie.

– Am văzut toate cablurile şi scripeţii pe care-i ai în vârful coşmeliei. Poţi să tragi de pe pământ toată construcţia, nu? S-o agăţi sus, de tavan.

– Aşa-i. Mă scuteşte de o grămadă de neplăceri cu spărgătorii de locuinţe.

Lyle aruncă o privire bastonului cu şocuri, în suportul său de la uşă. Ea îi urmări privirea spre armă şi se uită la el, împresionată.

Lyle îi măsură braţele, lungimea torsului, apoi îngenunche şi-i măsură picioarele de la centura pelviană până la podea. Îşi notă datele.

– Gata, zise el. Vino mâine după-amiază.

– Lyle?

– Da?

Se ridică în picioare.

– Nu închiriezi locul ăsta? Am nevoie de o locuinţă sigură, ca să mă stabilesc în zonă.

– Îmi pare rău, zise Lyle politicos, dar nu pot să-i sufer pe cei care închiriază şi n-o să devin niciodată unul ca ei. Eu am nevoie de un coleg de locuinţă care să poată sta în spatele întregului concept al atelierului meu. Cineva calificat, înţelegi, să-mi dezvolte infrastructura sau să se ocupe de biciclete. Oricum, dacă ţi-aş lua banii gheaţă ca onorariu, sau dacă te-aş taxa pentru chirie, cei de la fisc ar avea încă o scuză să mă hărţuiască.

– Bine, sigur, dar... Se opri, apoi se uită la el pe sub gene. Ţi-aş fi mai de ajutor decât... decât un apartament gol.

Lyle se uită lung la ea, uimit.

– Sunt o femeie foarte utilă s-o ai în preajmă. Nimeni nu mi s-a plâns niciodată până acum.

– Zău?

– Exact, răspunse ea, fixându-l cu îndrăzneală.

– O să mă gândesc la propunerea ta. Cum ziceai că te cheamă?

– Kitty. Kitty Casaday.

– Kitty, am o grămadă de muncă astăzi, dar ne vedem mâine, da?

– Okay, zâmbi ea. Să te gândeşti la mine, da?

Lyle o ajută să coboare din magazin. O urmări cum taie cu paşi mari atriumul, până ce dispăru pe intrarea aglomerată de la Ranga, o cafenea din zonă. Apoi o sună pe mama lui.

– Ai uitat ceva? întrebă ea, privind peste displayul de lucru.

– Mamă, ştiu că-i greu de crezut, dar o femeie stranie tocmai a sunat la uşa mea şi a propus să facă sex cu mine.

– Glumeşti, nu?

– În schimbul mesei şi casei, cred. Oricum, am spus că tu vei fi prima care va afla dacă se întâmplă aşa ceva.

– Lyle..., mama ezită. Lyle, cred c-ar fi bine să vii acasă. Ce-ar fi să fixăm pentru seara asta cina aia pe care am stabilit-o? O să discutăm puţin despre situaţia asta.

– De acord!. Oricum am de dus la etajul 41 o bicicletă pe care am emailat-o.

– N-am nişte presentimente prea bune în legătură cu împrejurarea asta, Lyle.

– Bine, mamă. Ne vedem diseară.

Lyle reasamblă bicicleta proaspăt emailată. Apoi puse volantul pe automat şi ieşi din atelier. Încălecă pe bicicleta şi atinse o parolă de pe telecomandă. Atelierul se ridică supus, devenind inaccesibil, atârnând în spaţiul de dedesubtul plafonului înnegrit de foc şi pendulând uşor.

Lyle plecă pedalând către lifturi, spre cartierul unde crescuse.

Îi livră bicicleta tânărului idiot mulţumit care îl plătise, îndesă banii primiţi în pantofi şi coborî la apartamentul mamei. Făcu un duş, se bărbieri şi se spălă pe cap conştiincios. Mâncară friptură de porc cu crupe şi băură împreună. Mama i se văită în legătură cu despărţirea de al treilea soţ şi plânse amarnic, dar nu mai mult decât de obicei când apărea pe ordinea de zi acest subiect de discuţie. Lyle avu impresia că-şi revenise binişor şi că în curând îl va pescui pe numărul patru.

Pe la miezul nopţii, Lyle refuză oferta rituală a mamei de haine noi şi de resturi de mâncare şi coborî spre zonă. Era încă un pic ameţit de la sherryul servit şi se opri să-şi tragă răsuflarea lângă geamul spart al zidului atriumului, privind stelele de vară ale oraşului. Întunecimea de cavernă din zonă în timpul nopţii era unul dintre lucrurile sale preferate. Iritantul iluminat de siguranţă ce stătea aprins 24 de ore din 24 în restul Archiplatului nu fusese refăcut în interiorul zonei.

Noaptea, zona devenea întotdeauna mai animată, când oamenii normali începeau să se furişeze aici pentru a face turul speluncilor şi tavernelor fără autorizaţie ale zonei, însă toate aceste activităţi se desfăşurau discret, în spatele unor uşi închise. Zorzoane ispititoare ce sclipeau ici-colo în albastru şi roşu, doar intensificau binecuvântatul întuneric artificial.

Lyle scoase telecomanda şi ceru atelierului să coboare.

Uşa atelierului fusese forţată.

Ultima clientă a lui Lyle zăcea leşinată pe podeaua atelierului. Purta o salopetă militară neagră, o căciulă tricotată şi echipament de rapel.

Începuse spargerea locuinţei lui Lyle! prin a smulge batonul de şocuri din suportul de siguranţă de lângă tocul uşii. Bastonul-capcană băgase imediat cincisprezece mii de volţi în ea şi-i împroşcase faţa cu un amestec puternic de vopsea şi incapacitante legale pe stradă.

Lyle dezactivă bastonul cu ajutorul telecomenzii, apoi îl puse cu atenţie în locaşul său. Musafirul surpriză încă răsufla, dar era în mod clar în insuficienţă metabolică. Lyle încercă să-i cureţe nasul şi gura cu un şerveţel. Tipii care-i vânduseră batonul nu exageraseră în legătură cu partea „de neşters"

Chipul şi gîtul femeii erau saturate de vopsea verde, iar pieptul semăna cu o pictură caleidoscopică.

Spexul ei sofisticat de atac îi protejase parţial ochii. Dacă nu l-ar fi avut, ar fi arătat ca un raton verde-albăstrui.

Lyle încercă să-i scoată echipamentul în modul obişnuit, dar îşi dădu seama că nu se putea, aşa că utiliză o foarfecă pentru metal. Îşi croi drum cu ea prin mănuşile amplificatoare, contorsionate în mod bizar, şi prin dantelele de kevlar ale ghetelor pnemoreactive de luptă. Rolingul negru avea o suprafaţă abrazivă şi o cuirasă pe deasupra pieptului şi a spinării ce părea că poate opri arme de foc de calibru mic.

Pantalonii aveau nouăsprezece buzunare diferite, pline cu tot soiul de instrumente ciudate: o armă paralizantă cu electrod negru-mat, capsule de semnalizare, praf pentru luarea amprentelor, un briceag utilitar, leucoplast, cătuşe de plastic, nişte monede, mătănii, un piepten, şi o trusă de machiaj.

O inspecţie amănunţită scoase la iveală o pereche de microfoane miniaturale, inserate în canalele urechilor. Lyle apucă micile dispozitive cu o pensetă. Devenise deja foarte preocupat. Încinse braţele şi picioarele femeii cu cablu antifurt de bicicletă, în caz că îşi recăpăta cunoştinţa şi încerca ceva supraumân.

În jurul orei patru dimineaţa, femeia avu un acces de tuse şi începu să tremure violent. Nopţile de vară puteau fi destul de friguroase în atelier. Lyle mai reflectă o vreme asupra problemei de design, apoi aduse din camera liberă o pătură termoreflectantă mare. Tăie o gaură de poncho în centrul ei şi introduse capul femeii prin gaură. O eliberă de cablurile de bicicletă – oricum, probabil că putea scăpa singură de ele – şi cusu cele patru colţuri ale păturii pe dinafară, cu monofilament rezistent de la cusătorul de şei. Tivi marginile găurii de poncho cu o curea textilă tare, strânse cureaua în jurul gâtului femeii şi închise catarama. Când termină, avea un sac strâmt care conţinea tot trupul ei, cu excepţia capului, care începuse să saliveze şi să sforăie.

O picătură bună de superglue la fundul sacului îl ţinea ancorat de podeaua atelierului. Pătura era din material de tapiţerie ieftin, dar trainic. Dacă femeia putea sfâşia materialul păturii doar cu unghiile, probabil că Lyle avea s-o păţească. Acum, el se simţea obosit şi ameţeala îi trecuse de tot. Luă o gură de rehidratant cu glucoză, trei aspirine şi mâncă o conservă de budincă cu ciocolată. Urcă în hamac şi adormi.

Se trezi în jurul orei zece. Captiva lui stătea în capul oaselor în interiorul sacului. Chipul îi era încruntat, ochii înroşiţi, iar părul şaten îmbâcsit cu vopsea. Lyle se ridică, se îmbrăcă, luă micul dejun şi repară broasca uşii. Nu spuse nimic, pe de o parte pentru că gândea că tăcerea o va tulbura, însă mai mult pentru că nu-şi putea aduce aminte numele ei. Oricum, era aproape sigur că nu era numele adevărat.

Când termină de reparat uşa, ridică cordonul soneriei suficient de sus încât să nu poată fi apucat. Socoti că ei doi aveau nevoie de intimitate.

Porni în mod deliberat ecranul mural şi aprinse cutia decodoare. Imediat ce subtitlurile bizare începură să apară, ea deveni agitată.

– Cine eşti de fapt? întrebă femeia într-un târziu.

– Doar un mecanic de biciclete.

Ea pufni.

– Cred că n-am nevoie de numele tău, zise Lyle, dar vreau să ştiu cine te-a trimis aici, de ce şi ce trebuie să fac ca să scap din situaţia asta.

– Nu-i un început bun, domnule.

– Nu, răspunse el, poate că nu, dar tu eşti cea care a dat greş. Eu sunt doar un mecanic de biciclete de douăzeci şi patru ani, din Tennessee. Tu însă aveai pe tine suficient echipament specializat ca să cumperi cinci ateliere ca al meu.

Deschise oglinjoara din trusa ei de machiaj şi-i arătă femeii propria faţă. Încruntarea ei deveni şi mai pronunţată dedesubtul măştii verzi.

– Vreau să-mi explici ce se petrece, zise el.

– Las-o baltă!

– Dacă aştepţi să-ţi sosească oamenii ca să te saiveze, nu cred că vor veni, zise Lyle. Te-am examinat foarte atent, am deschis toate gadgeturile pe care le aveai, apoi le-am scos bateriile. Nu-s nici măcar sigur ce sunt unele dintre lucrurile alea sau cum funcţionează, dar ştiu ce-i aia o baterie. De atunci au trecut destule ore. Aşadar nu cred că ceicare te susţin ştiu măcar unde eşti.

Ea nu zise nimic.

– Vezi, urmă Lyle, ai făcut o gafă monumentală. Ai fost prinsă de un amator absolut, şi acum te găseşti într-o poziţie de ostatică ce ar putea să dureze nedefinit. Am suficientă apă, tăiţei şi sardine ca să stăm aici zile în şir. Nu ştiu, poate eşti în stare să faci un apel telefonic prin Dumnezeu-ştiece şmecherie implantată în femur, dar am senzaţia că ai dat de bucluc.

Femeia se foi puţin în interiorul sacului şi se uită în altă parte.

– E ceva legat de cutia aia de acolo, nu?

Ea tăcu.

– După cât valorează, nu cred că cutia are ceva de a face cu mine sau cu Eddy Dertouzas, zise Lyle. Bănuiesc că-i era destinată lui Lyle, dar nu cred că el a cerut-o. Cineva voia doar ca el să o aibă, probabil unul dintre cunoscuţii lui - europenii ciudaţi. Pe vremuri, Eddy făcea parte dintr-un grup politic numit CAPCLUG, ai auzit vreodată de ei?

Părea evident că auzise.

– Nici eu nu i-am plăcut prea mult, se confesă Lyle. M-au cam cam dat gata la început cu baliverne lor despre libertate şi drepturi civile, dar dacă te duci la o întrunire CAPCLUG la etajele de lux, dai de toţi gagiii ăia burtoşi cu spexuri care latră chestii ca „Trebuie să urmăm imperativele tehno-

logice sau să fim aruncaţi la lada de gunoi a istoriei". Sunt o gaşcă de palavragii inutili care nu ştiu nici cum să se lege la şireturi.

– Sunt radicali periculoşi care atentează la suveranitatea naţională.

Lyle clipi precaut.

– A cui suveranitate naţională e asta?

– A dumitale, a mea, domnule Schweik. Sunt de la NAFTA, sunt agent federal.

– Eşti gabor? Atunci cum de pătrunzi prin efracţie în casele oamenilor? Asta nu contravine celui de-al patrulea amendament sau aşa ceva?

– Dacă te referi la al patrulea amendament al Constituţiei Statelor Unite, documentul acela a fost abrogat cu ani în urmă.

– Mda... bine, cred că ai dreptate, ridică Lyle din umeri. Am tras chiulul de la o grămadă de ore de educaţie civică... Îmi pare rău, dar cum ziceai că te cheamă?

– Am spus că mă numesc Kitty Casaday.

– Aşa-i! Kitty. Okay, Kitty, doar noi doi, între patru ochi. E evident că avem o problemă comună aici. Ce crezi că ar trebui să fac în situaţia asta. Practic vorbind...

Kitty se gândi pe îndelete, surprinsă.

– Domnule Schweick, ar fi bine să mă eliberezi imediat, să-mi restitui echipamentul, să-mi dai decodorul şi orice alte date, înregistrări sau dischete care au legătură cu el. Apoi ar trebui să mă escortezi afară din Archiplat într-un mod discret, pentru a nu fi oprită de poliţie şi interogată în legătură cu urmele de vopsea. Un nou rând de haine ar fi foarte folositor.

– Aşa, deci...

– Ăsta-i cel mai înţelept mod de acţiune. Ochii i se îngustară. Nu pot face nici un fel de promisiune, dar asta ar putea afecta foarte favorabil tratamentul dumitale în viitor.

– N-ai de gând să-mi explici cine eşti, de unde vii, cine te-a trimis sau ce-i cu toată tărăşenia asta?

– În nici un caz. N-am dreptul să dezvălui aceste lucruri. Nu-i nevoie să le ştii. Nu trebuie. Oricum, dacă eşti cu adevărat ceea ce pretinzi, de ce te-ar interesa?

– Mă interesează. Din plin mă interesează. Nu pot să stau şi să mă întreb tot restul vieţii mele când o să sări asupra mea dintr-un colţ întunecos.

– Dacă voiam să te rănesc, o puteam face atunci când ne-am văzut prima oară, domnule Schweik. Nu eram decât noi doi, aşa că te-aş fi putut incapacita cu uşurinţă şi aş fi luat tot ce doream. Dă-mi doar cutia şi datele şi nu mai încerca să mă tragi de limbă.

– Să presupunem că m-ai găsi în casa ta, Kitty? Ce ai face cu mine?

Ea tăcu.

– Ceea ce-mi spui tu nu ţine. Dacă nu-mi explici ce se petrece cu adevărat aici, zise decis Lyle, va trebui să joc dur.

Buzele ei se subţiară într-un gest de dispreţ.

– Bine, tu ai vrut-o.

Lyle deschise mediatorul şi făcu un apel vocal.

– Pete?

– Nu, e simulacrul lui Pete, replică telefonul. Pot să te ajut cu ceva?

– Comunică-i lui Pete că Lyle Schweik are necazuri mari şi că vreau să treacă imediat pe la atelierul meu. Să aducă nişte barosani de la Păianjeni.

– Ce fel de necazuri mari, Lyle?

– Necazuri cu autorităţile. Din plin. Nu pot să spun mai multe. Cred că linia asta-i interceptată.

– Bine. O să am grijă. Sal'tare, gagiule.

Lyle plecă de lângă raft şi se întoarse la bancul de lucru. Luă bicicleta ieftină a lui Kitty din menghine şi o aruncă furios de-o parte.

– Ştii ce mă calcă pe nervi cel mai mult? zise el în cele din urmă. Nici măcar nu te-ai deranjat să mă vrăjeşti ca să te primesc aici, să devii colega mea de locuinţă şi să furi nenorocita aia de cutie. Nici măcar atâta nu mă respecţi. La naiba, n-ar fi fost nevoie să furi nimic, Kitty. Ai fi zâmbit doar şi m-ai fi rugat frumos şi eu ţi-aş fi dat decodorul să te joci cu el. Eu nu urmăresc presa, nu pot să sufăr toată prostia aia.

– Era o urgenţă. N-aveam timp pentru investigaţii sau recunoaştere amănunţită. Cred c-ar trebui să-i suni imediat pe prietenii tăi gangsteri şi să spui c-a fost o greşeală. Spune-le să nu vină aici.

– Eşti pregătită să vorbeşti serios?

– Nu, n-o să vorbesc.

– Bine, vom vedea.

După douăzeci de minute, telefonul sună. Lyle răspunse cu precauţie, ţinând imaginea închisă. Era Pete de la Păianjenii Urbani.

– Gagiule, unde-i soneria?

– O, scuze, am ridicat-o sus, nu voiam să fiu deranjat. Cobor cu magazinul imediat, zise Lyle şi acţionă întrerupătoarele frânei.

Apoi deschise uşa, iar Pete sări în atelier. Era un bărbat înalt, însă avea constituţia scheletică a unui căţărător, braţe goale bronzate şi pantofi cu talpă adezivă. Purta o vestă din piele, plină de clame şi fermoare, şi căra pe umăr o geantă mare din material textil. Pe pielea întunecată a obrazului stâng avea şase tatuaje vii, sub barba scurtă, de culoare închisă.

Pete privi spre Kitty, îşi ridică spexul cu degete sârmoase, pline de bătături, o privi din nou, cu ochiul liber, şi puse spexul la loc.

– Vai, Lyle...

– Mda.

– Niciodată nu m-am gândit că te ocupi de chestii d-astea perverse.

– E o problemă gravă, Pete.

Pete se întoarse către uşă, se aplecă şi ridică o a doua persoană, o femeie. Aceasta purta o ja-

chetă veche cu aer condiţionat şi pantaloni largi, ghete cu fermoar pe o parte şi spexuri cu marginea de sârmă. Avea păr scurt, ca de şobolan, sub o pălărie cloş verde.

– Salut, spuse ea, întinzând o mână. Mă numesc Mabel. Nu ne-am mai întâlnit până acum.

– Eu sunt Lyle. Cea din sac este Kitty.

– Ziceai c-ai nevoie de cineva barosan, aşa c-am adus-o pe Mabel. Mabel e asistentă socială.

– Se pare c-ai pus lucrurile sub control aici, zise Mabel sprintenă, scărpinându-se pe gât şi cercetând locul cu privirea. Ce s-a-ntâmplat? A pătruns în atelierul tău?

– Da.

– Şi, zise Pete, a înşfăcat bastonul cu şocuri şi s-a curentat serios?

– Exact.

– Nu ţi-am spus eu că hoţii se reped prima dată la arme? zise Pete rânjind şi scărpinându-se la subsuoară. N-am zis eu? Lasă o armă la vedere, omule, şi hoţul n-o să rabde, va fi primul lucru pe care trebuie să pună mâna. Râse. Merge de fiecare dată.

– Pete de la Păianjenii Urbani, îi zise Lyle lui Kitty. Oamenii lui au construit atelierul ăsta pentru mine. Într-o noapte întunecoasă, au ridicat locuinţa asta mobilă treizeci şi patru de etaje pe o beznă totală, până lângă marginea Archiplatului, fără să fie văzuţi de nimeni, apoi au tăiat o gaură mare în clădire fără să facă nici un zgomot şi au băgat întreg atelierul prin ea. După aia au pus capsule explozive în traverse şi au atârnat-o aici în aer. Păianjenii Urbani se ocupă de escalada sportivă aşa cum mă ocup eu de bicle, doar că se ocupă foarte serios şi sunt foarte mulţi. Au fost printre primii care s-au stabilit în zonă şi de atunci trăiesc aici şi-mi sunt nişte prieteni pe cinste.

Pete flexă pe un genunchi şi o privi pe Kitty în ochi.

– Ne place să dăm spargeri, ai? Cu nimic nu se compară emoţia unei lovituri rapide şi perfect executate. Băgă mâna destins în geanta de umăr. Ideea e s-o faci de amorul artei - scoase un aparat de fotografiat – nu poţi fura nimic. Faci doar poze ca să dovedeşti c-ai fost acolo.

O fotografie de câteva ori, rânjind când ea tresări.

– Doamnă scumpă, îi şopti, o dată ce te-ai transformat într-o avară netrebnică şi ai amestecat toată lăcomia asta şi posesivitatea afurisită în frumuseţea acţiunii directe, ai prostituat stilul nostru de viaţă. Ne-ai pervertit sportul. Se ridică în picioare. Nouă, Păianjenilor Urbani, nu ne plac hoţii obişnuiţi. Îndeosebi, nu ne plac hoţii care pătrund în locuinţele clienţilor noştri, aşa cum este Lyle. Mai presus de toate, nu-i înghitem pe hoţii care sunt aşa de bătuţi în cap încât sunt prinşi cu mâna pe acareturile prietenilor noştri.

Îşi uni sprâncenele stufoase, îngândurat.

– Lyle, ştii ce mi-ar plăcea să fac acum? S-o înfăşor pe amica ta din cap până în picioare cu cabluri strânse bine, s-o car de aici până la Golden Gate Archiplat - ştii tu, construcţia aia mare din centru, de lângă MLK şi autostrada 37 - şi s-o agăţ cu capul în jos în centrul cupolei.

– Nu-i foarte drăguţ, îi zise Mabel serios.

Pete se arătă jignit.

– N-o să-i iau lui Lyle nici un ban pentru chestia asta. Dar închipuie-ţi cum s-ar învârti acolo, printre toate candelabrele alea şi sutele de oglinzi.

Mabel îngenunche şi se uită la faţa lui Kitty.

– A băut ceva apă de când a leşinat?

– Nu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, dă-i sărmanei femei ceva să bea.

Lyle îi oferi lui Mabel o sticlă de plastic cu refresher electrolitic.

– Gagiilor, voi încă nu v-aţi dumirit cum stau lucrurile, zise el. Ia uitaţi-vă la toate chestiile pe care le-am scos de pe ea.

Le arătă spexul, ghetele, arma paralizatoare, mănuşile, plectrul de escaladă din nitrat de carbon, şi echipamentul de rapel.

– Ti-i-i, făcu Pete în cele din urmă, jucându-se cu butoanele spexului său pentru a cerceta mai în amănunt, aici nu-i vorba de un hoţ obişnuit! Pesemne că-i un samurai al străzii de la Vulturii de Mahon, sau aşa ceva.

– Ea pretinde că-i agent federal.

Mabel se ridică brusc în picioare, smulgând furioasă sticla de plastic de la buzele lui Kitty.

– Glumeşti, nu?

– Întreab-o pe ea.

– Sunt consilier social gradul cinci de la Departamentul Redezvoltării Urbane. Îi prezentă lui Kitty legitimaţia oficială. De la cine vii?

– În momentul de faţă, nu-s pregătită să divulg această informaţie.

– Nu-mi vine să cred, se minună Mabel, vârându-şi legitimaţia mototolită cu hologramă, înapoi în pălărie. Ai prins pe cineva din unităţile alea secrete şi reacţionare de psihopaţi. Scutură încet din cap. Ştii, când lucrezi cu guvernul, auzi tot timpul poveşti de groază despre sonaţii ăia paramilitari de dreapta, dar până acum n-am ajuns niciodată să văd cu ochii mei pe vreunul dintre ei.

– Trăim într-o lume foarte periculoasă, Domnişoară Consilier Social!

– Nu-mi spune mie asta, răspunse sfidător Mabel. Am lucrat la liniile fierbinţi pentru sinucigaşi. Am fost negociator în situaţiile cu ostatici. Sunt asistent social de carieră, iubiţico! Am văzut mai multă mizerie şi suferinţă decât ai să vezi tu vreodată. Pe vremea când tu făceai tracţiuni în cine ştie ce tabără de pregătire confortabilă, eu eram aici, în lumea reală.

Mabel deşurubă absentă capacul recipientului şi luă o duşcă zdravănă.

– Ce naibii voiai să faci pătrunzând în casa unui mecanic de biciclete?

Tăcerea de stâncă a lui Kitty se prelungi.

– E ceva în legătură cu decodorul ăla, se oferi Lyle. L-a adus ieri un comisionar şi după câteva ore s-a arătat şi Kitty. A început să flirteze cu mine şi a zis că vrea să se mute aici. Bineînţeles că am intrat la bănuieli chiar de la început.

– Normal, zise Pete. O mişcare total aiurea, Kitty. Lyle ia antilibidinale.

Kitty îl privi pe Lyle lung, cu amărăciune.

– Înţeleg, zise ea în cele din urmă. Deci asta obţii când scoţi toate dorinţele sexuale din cineva... Te alegi cu o creatură ciudată şi urât mirositoare care-şi petrece tot timpul muncind într-un garaj.

Lui Mabel i se urcă sângele în obraji.

– Oare îmi aud bine urechilor? Împinse mânioasă sacul lui Kitty. Cu ce drept pui în discuţie orientarea sexuală a acestui cetăţean. Mai ales după ce ai încercat cu cruzime să-l manipulezi sexual pentru a-ţi realiza scopurile ilegale? Chiar ţi-ai pierdut orice urmă de bun simţ? Ar... ar trebui să fi chemată în judecată.

– Hai, dă-te în spectacol, murmură Kitty.

– Poate c-o s-o fac, zise Mabel înverşunată. Lumina soarelui este cel mai bun dezinfectant.

– Just, hai s-o legăm într-un loc public cu soare mult şi să chemăm presa, zise Pete. Îmi place echipamentul ăsta sofisticat de ninja. Eu şi Păianjenii avem ce face cu urechile astea telescopice, cu praful de amprente şi cu dispozitivele de ascultat din epoxy. Şi cu cleştii de escaladă. Şi cu coarda din fibră de carbon. Cu totul, serios! Cu excepţia bocancilor militari, care sunt nasoi.

– Hei, chestiile alea sunt ale mele, zise Lyle cu asprime. Eu le-am văzut primul.

– Da, cam aşa e, dar... Bine, Lyle, nè dai echipamentul şi te scutim de tot ce ne mai datorezi pentru că ţi-am ridicat atelierul.

– Las-o baltă, doar spexul ăsta de luptă face mai mult decât toată şandramaua mea.

– Eu sunt foarte interesată de decodor, zise Mabel. Nu pare prea complicat. Să-l ducem la gagii ăia care se ocupă de căblăraie şi-şi fac veacul la Papagalul Albastru, şi să vedem dacă-l pot demonta. Apoi să afişăm schemele circuitelor pe 20-30 de reţele de activişti progresişti şi să vedem ce pică din ciberspaţiu.

Kitty o privi dușmănos.

– Consecinţele teribile ale acestei acţiuni prosteşti şi iresponsabile vor cădea în întregime asupra ta.

– Îmi asum riscul, zise Mabel fără să se sinchisească, potrivindu-şi pălăria cloş. Poate o să-mi ciocăne puţin căpşorul meu moale de liberală, dar mai mult ca sigur că o să-ţi spargă căpşorul tău rău de fascistă ca pe o nucă de cocos.

Brusc Kitty începu să se frământe şi să lovească furios cu picioarele în interiorul sacului ei. Ei urmăriră cu interes cum sărea şi lovea cu şuturi directe sau laterale puternice. Nu se întâmplă nimic.

– Bine, zise ea în cele din urmă, gâfâind epuizată. Vin de la biroul Senatorului Creighton.

– Cine? întrebă Lyle.

– Creighton! James P. Creighton, care vă este senator în Tennesse de peste treizeci de ani.

– Ah, făcu Lyle. N-am băgat de seamă.

– Suntem anarhişti, zise Pete.

– În mod cert am auzit de hodorogul ăsta, făcu Mabel, dar eu sunt din Columbia Britanică, unde senatorii se schimbă aşa cum îţi schimbi şosetele. Dacă-ţi schimbi vreodată şosetele. Ce-i cu el?

– Ei bine, senatorul Creighton are multe relaţii şi vechime în funcţie! Era senator al Statelor Unite chiar dinainte să fie convocat primul senat NAFTA. Are un staff foarte mare, puternic şi diversificat, compus din douăzeci de mii de oameni, cu multă influenţă în agricultură, finanţe şi telecomunicaţii.

– Da? Şi?

– Şi, urmă Kitty jalnic, suntem douăzeci de mii în staff-ul lui. Suntem în posturi de decenii, aşadar am acumulat în mod firesc multă putere şi importanţă. La drept vorbind, echipa senatorului Creighton conduce secţiuni însemnate din administraţia NAFTA, iar dacă senatorul îşi pierde postul, se va produce... multă turbulenţă politică inutilă. Privi în sus. Poate socotiţi că staff-ul unui senator n-are nici un fel de importanţă din punct de vedere politic. Dar dacă v-aţi fi obosit să învăţaţi ceva despre modul real în care funcţionează puterea politică, atunci aţi fi aflat că cei din echipa senatorului pot fi cu adevărat cruciali.

Mabel se scărpină în cap.

– Vrei să spui că până şi un amărât de senator are agenţii lui secreţi.

Kitty se arătă insultată.

– Este un senator excelent. Nu poţi avea o echipă funcţională de douăzeci de mii de oameni fără să te preocupe securitatea în mod foarte serios! Oricum, cei din executiv au agenţi secreţi de mult timp. Este echitabil să se menţină un echilibru al puterilor.

– Vai-vai, zise Mabel. Moşul are vreo sută douăzeci de ani, nu?

– O sută şaptesprezece.

– Chiar cu asistenţă medicală specială, probabil că n-a mai rămas mult din el.

– Deja e dus, murmură Kitty. Lobii frontali îi sunt terminaţi... Încă poate să stea în fund şi, dacă este pe stimulente, poate repeta orice i se şopteşte. Aşa că are implantate două proteze auditive permanente şi practic... ă-ă-ă... este condus prin telecomandă de simulacrul lui.

– Simulacrul lui? repetă Pete dus pe gânduri.

– Este un simulacru foarte bun, zise Kitty. Programul e vechi, însă excelent întreţinut. Are valori

morale ferme şi strategii politice remarcabile. Seamănă foarte mult cu senatorul. Doar că... ă-ă-ă... este bătrân. Preferă mijloacele de informare depăşite. Îşi petrece aproape tot timpul privind reportaje politice în direct, iar în ultima vreme a devenit arţăgos şi a început să transmită comentarii.

– Omule, să n-ai niciodată încredere într-un simulacru, zise Lyle. Nu pot să sufăr chestiile astea.

– Nici eu, răspunse Pete, dar chiar şi un simulacru iese destul de bine din comparaţia cu un politician.

– Eu nu prea pricep unde-i problema, zise Mabel intrigată. Senatorul Hirschheimer din Arizona are de ani de zile o legătură neurală directă cu simulacrul lui şi deţine un record de voturi progresiste. La fel, senatoarea Marmalejo din Tamaulipas. Este în stare de inconştienţă şi toată lumea ştie că-i conectată la aparatele de menţinere a vieţii, dar este un adevărat vârf de lance în problemele referitoare la femei.

Kitty privi în sus.

– Nu crezi că-i teribil?

Mabel scuturâ din cap.

– Nu-s în postura de a mă pronunţa cu privire la intimitatea relaţiei cuiva cu propriul său alter-ego digital. Din câte înţeleg eu, asta-i o chestiune personală.

– Mie mi s-a spus la instructaj că este o lucru groaznic şi că lumea ar fi cuprinsă de panică dacă ar afla că un înalt demnitar este de fapt doar o faţadă pentru o inteligenţă artificială efemeră.

Mabel, Pete şi Lyle schimbară priviri.

– Pe voi, băieţi, vă surprind ştirile astea? întrebă Mabel.

– Bineînţeles că nu, zise Pete.

– Mare scofală, adăugă Lyle.

Ceva păru să se declanşeze în interiorul lui Kitty. Capul i se plecă.

– Imigranţi nemulţumiţi din Europa au răspândit cutii care pot descifra comentariile senatorului. Vreau să zic, comentariile simulacrului senatorului... Simulacrul vorbeşte ca senatorul, sau cum vorbea senatorul când era în intimitate, neînregistrat. Cum vorbea în jurnalele lui... Din câte ştim până acum, simulacrul chiar este jurnalul său... Pe vremuri era calculatorul lui personal portabil. Dar a tot transferat fişierele, a modernizat software-ul, l-a învăţat chestii noi ca recunoaşterea vocii şi scrierea după dictare, i-a dat împuternicire să acţioneze în numele lui şi altele. Apoi, într-o bună zi, simulacrul s-a modificat radical. Suntem de părere că simulacrul crede în mod sincer că este însuşi senatorul.

– Atunci e suficient să-i spuneţi obiectului ăsta tâmpit să se oprească pentru o perioadă.

– Nu putem. Nici măcar nu ştim sigur unde se găseşte, din punct de vedere fizic. Sau cum introduce comentariile sarcastice pe canalul video. Pe vremuri senatorul avea mulţi prieteni în industria telecomunicaţiilor. Există o grămadă de modalităţi şi de locuri unde să ascunzi o piesă de software.

– Asta-i tot, deci? întrebă Lyle. Asta-i tot, ăsta-i marele tău secret? De ce n-ai venit, pur şi simplu, la mine să-mi ceri cutia? Nu trebuia să te îmbraci în echipament de luptă şi să-mi demolezi uşa. E o poveste tare interesantă, probabil că ţi-aş fi dat chestia aia de bunăvoie.

– Nu puteam face asta, domnule Scheweik.

– De ce nu?

– Deoarece, zise Pete, oamenii ei sunt funcţionari guvernamentali sus-puşi, iar tu eşti un ratat mort după tehnologie care locuieşte într-o cocioabă.

– Mi s-a spus că asta-i o zonă foarte periculoasă, murmură Kitty.

– Nu-i periculoasă, răspunse Mabel.

– Nu?

– Nu! Sunt cu toţii prea sărăntoci ca să fie periculoşi. Asta-i doar un fel de supapă socială. Aici, în Chatanooga, întreaga infrastructură este supradimensionată în mod ucigător. Există prea mulţi bani de prea mult timp. Nu se mai găseşte loc pentru spontaneitate. Asta înăbuşă viaţa în oraş. De aceea toată lumea s-a bucurat în secret când revoltaţii au dat foc celor trei niveluri.

Mabel ridică din umeri.

– Asigurările s-au ocupat de pagube. Mai întâi au venit hoţii. Pe urmă au apărut câteva adăposturi pentru puştani, escroci şi imigranţi ilegali. Apoi s-au ridicat locuinţele permanente. După asta, studiourile artiştilor, atelierele semilegale şi bordelurile. Apoi micile cafenele trăznite, pe urmă brutăriile. În curând se vor ivi birourile de specialişti, care vor reface alimentarea cu apă şi reţeaua electrică. O dată întâmplată asta, preţul terenului va creşte vertiginos, şi întreaga zonă va reveni în circuitul mic-burghez. Aşa se întâmplă tot timpul.

Mabel arătă cu mâna către uşă.

– Dacă ai ştii câte ceva despre geografia urbană modernă, ai vedea acest gen de... ă-ă-ă... reînnoire urbană spontană întâmplându-se pretutindeni. Atâta timp cât se găsesc nişte tineri naivi cu destulă energie, care pot fi păcăliţi să locuiască în cocioabe sordide pentru nimic, imaginându-şi că sunt liberi de orice supraveghere, totul merge de minune pe termen lung.

– Aha...

– Da, zone precum astea se dovedesc extrem de utile pentru toţi cei implicaţi. Pentru un scurt interval de timp, o serie de oameni pot avea opinii oarecum neobişnuite şi se pot comporta în moduri oarecum neobişnuite. Apar tot felul de păduchi ciudaţi, care dacă fac ceva bani intră în legalitate, dacă nu, mor într-un loc foarte liniştit unde totul este doar vina lor. Nu-i nimic periculos în asta, râse Mabel, după care se dezmetici. Lyle, dă-i dru-

mul bietei proaste.

– Este dezbrăcată.

– Atunci, taie o deschizătură în sac şi aruncă-i nişte haine înăuntru. Grăbeşte-te.

Lyle aruncă înăuntru nişte pantaloni pentru ciclism şi un tricou de bumbac.

– Cum rămâne cu echipamentul meu? se interesă Kitty, îmbrăcându-se pe pipăite.

– Îţi spun eu cum rămâne, zise Mabel cu un aer gânditor. Pete o să-ţi restituie echipamentul peste vreo săptămână, după ce prietenii lui vor fotografia toate circuitele. Va trebui doar să-l laşi să păstreze toate jucăriile alea pentru o vreme, ca recompensă pentru faptul că nu spunem imediat tuturor cine eşti şi ce cauţi aici.

– O idee extraordinară, sări Pete. O soluţie pragmatică, minunată! Începu să adune febril gadgeturile şi să le îndese în geanta de umăr. Vezi, Lyle? Un telefon la bunul Pete Păianjenul şi problema ta rămâne de domeniul trecutului, gagiule! Eu şi Mabel-asistenta avem talente de negociatori în situaţii critice care nu-s depăşite de nimeni! Altă confruntare potenţial letală rezolvată fără vărsare de sânge sau pierderi de vieţi. Pete trase fermoarul genţii. Aşa este, nu, oameni buni? Problemă rezolvată! Să-mi scrii când mai ai nevoie, prietene!

Ţâşni afară pe uşă şi se depărtă în salturi, cu viteza maximă produsă de tălpile elastice ale ghetelor sale reactive.

– Îţi sunt profund recunoscătoare pentru că mi-ai dat echipamentul pe mâna unei bande de criminali sociopaţi, zise Kitty.

Scoase mâna prin tăietura sacului, apucă un briceag de pe colţul băncului de lucru şi începu iute să-şi croiască drum afară.

– Asta va ajuta poliţia înceată, coruptă şi prost plătită din Chattanooga să-şi îndeplinească atribuţiunile cu ceva mai multă sârguinţă, răspunse Mabel, cu ochii palizi lucind. Pe de altă parte, este profund nedemocratic să se restrângă cunoaşterea tehnică specializată în mâinile unor elite militare secrete.

Kitty închise cu atenţie lama ceramică a briceagului şi se ridică în picioare, cu ochii obosiţi.

– Îmi este ruşine că lucrez pentru acelaşi guvern ca dumneata.

Mabel zâmbi senin.

– Drăguţă, tradiţia paranoiei guvernamentale este depăşită de mult de timpuri. Suntem în epoca postmodernă. Acum ne aflăm în mâna unui guvern cu un sindrom schizoid serios de multiplă personalitate.

– Eşti cu adevat infamă. Te disprețuiesc mai mult decât pot spune. Kitty arătă cu degetul spre Lyle. Chiar şi băiatul ăsta anarhist, eunuc, pare foarte bun, în comparaţie cu dumneata. Cel puţin el îşi este autosuficient şi condus de legile pieţei.

– Şi eu m-am gândit că arată bine când l-am văzut prima dată, replică Mabel calm. E drăguţ, are un tonus muscular deosebit şi nu se dă la tine. Plus că poate repara aparate casnice şi are o cameră disponibilă. Sunt de părere c-ar trebui să te muţi cu el, dulcico.

– Ce vrea să însemne asta? Nu crezi că aş putea să mă descurc aici în zonă ca tine, aşa-i? Ai senzaţia că deţii vreun drept exclusiv asupra trăitului în afara legii?

– Nu, voiam doar să spun c-ar fi bine să rămâi înăuntru cu prietenul tău până-ţi cade vopseaua de pe faţă. Semeni cu un raton otrăvit. Mabel se răsuci pe călcâie. Încearcă să-ţi trăieşti viaţa şi să te fereşti din calea mea.

Sări afară, desfăcu lacătul de la bicicletă şi se îndepărtă pedalând metodic.

Kitty îşi şterse buzele şi scuipă afară pe uşa.

– Hristoase, m-a dat gata bastonul ăla. Nu aeriseşti niciodată locul ăsta, copile? Or să te omoare vaporii de vopsea înainte să faci treizeci de ani.

– N-am timp să fac curat, ori să aerisesc. Sunt foarte ocupat.

– Bine, atunci o să fac eu curat. O să aerisesc. Trebuie să stau pe-aici o vreme, pricepi? Poate chiar ceva mai mult.

Lyle clipi din ochi.

– Cât de mult, mai exact?

Kitty se uită fix la el.

– Nu mă iei în serios, am dreptate? Nu prea îmi convine când nu-s luată în serios.

– Nu, nu, o asigură grăbit Lyle. Vorbeşti foarte serios.

– Ai auzit vreodată, băiete, de împrumuturi pentru micile afaceri? Dar despre capitalul de risc, ai auzit? Ai auzit vreodată de subvenţiile federale pentru cercetare şi dezvoltare, domnule Schweik? Kitty îi aruncă o privire tăioasă, cântărindu-şi bine cuvintele. Da, cred c-ai auzit. Ajutorul federal pentru cercetare şi dezvoltare e genul de lucru care li se întâmplă numai celorlalţi, corect? Dar, Lyle, când eşti prieten bun cu un senator, atunci tu devii „ceilalţi" Pricepi unde bat?

– Cred că da, zise Lyle încet.

– O s-avem nişte discuţii ca lumea pe subiectul ăsta, Lyle. Nu te deranjează, nu-i aşa?

– Nu. Nu mă deranjează că vorbeşti acum.

– Există nişte lucruri care se petrec aici, în zonă, pe care la început nu le-am înţeles, dar care sunt importante.

Kitty făcu o pauză, apoi îşi frecă vopseaua uscată de pe păr, prefăcând-o într-o cascadă de mătreaţă verde.

– Cât le-ai dat gangsterilor ălora de Păianjeni ca să-ţi ridice locul ăsta?

– A fost un troc, zise Lyle.

– Crezi că l-ar mai face o dată dacă le-aş plăti în bani gheaţă. Da? Aşa ziceam şi eu. Dădu meditativ din cap. Par o achiziţie grea, Păianjenii Urbani. Trebuie să-i fac să se elibereze de gor-

gona aia stângistă înainte să-i îndoctrineze cu revoluţia socialistă. Kitty îşi şterse gura cu mâneca. Asta este circumscripţia electorală a senatorului! A fost stupid din partea noastră să evităm o bătălie ideologică doar pentru că-i o zonă lipsită de valoare, locuită de sociopaţi indiferenţi, care nu votează. La naiba, tocmai d-asta e importantă. Acesta ar putea fi teritoriul determinant în războiul culturilor. O să sun chiar acum la birou, să încep să fac aranjamentele. În nici un caz n-o să lăsăm locul ăsta în mâinile unei autointitulate Regine a Păcii şi a Justiţiei.

Kitty pufăi, apoi se întinse pentru a scăpa de un cârcel la spinare.

– Cu un pic de autocontrol şi de disciplină, îi salvez pe Păianjenii Urbani de ei înşişi şi-i transform într-un bun câştigat pentru lege şi ordine! O să-i tocmesc să agaţe vreo două rulote aici, în zonă. Poate facem un dojo.

❑❑❑

Eddy sună două săptămâni mai târziu. Era undeva în Catalunya, într-o cabană de pe ţărmul mării, purtând o cămaşă de mătase cu motive florale şi un spex nou care părea foarte scump.

– Cum îţi merge, Lyle?

– Merge bine, Eddy.

– Tragi toată noaptea?

Eddy avea două tatuaje noi pe unul dintre pomeţi.

– Mda. Am o nouă colegă de apartament. E expertă în arte marţiale.

– De data asta te-nţelegi bine cu colega?

– Mda, se pricepe la acţionarea volantului şi mă lasă să mă ocup de munca mea. În ultima vreme afacerile s-au îmbunătăţit simţitor. Se pare că-i posibil să mă aprovizionez legal cu energie şi să-mi măresc spaţiul. Poate chiar să primesc poşta cu adevărat. Noua mea colega mea are o grămadă de relaţii utile.

– Mamă, pe bune că te iubesc femeile, Lyle! Nu mai poţi să scapi de ele, băiete, nu-i aşa?

Eddy se aplecă puţin înainte, dând la o parte o tavă de argint plină de ţigări cu capătul aurit.

– Ai primit pachetele?

– Mda. Destul de regulat.

– Bună treabă, zise Eddy vioi, dar acum poţi să le distrugi pe toate. Nu mai am nevoie de copii de rezervă. Şterge datele şi aruncă dischetele sau vinde-le. Mi s-au ivit nişte ocazii interesante chiar acum şi nu mai am nevoie de tot talmeş-balmeşul ăla. Oricum, sunt prostii de adolescenţă.

– S-a făcut, bătrâne. Dacă asta vrei.

Eddy se aplecă înainte.

– S-a întâmplat să primeşti un pachet în ultima vreme? Ceva hardware? Un fel de decodor video?

– Mda, l-am primit.

– Perfect. Vreau să deschizi cutia şi să spargi toate cipurile.

– Aşa?

– Apoi aruncă la gunoi toate piesele. Separat. Aduce necazuri, Lyle, pricepi? Genul de balamuc de care n-am nevoie tocmai acum.

– Consideră că s-a rezolvat, bătrâne.

– Mulţumesc! Oricum, n-o să te mai deranjez cu trimiteri poştale de acum înainte. Făcu o pauză. Nu că n-aş aprecia efortul şi bunăvoinţa ta din trecut.

Lyle clipi din ochi.

– Cum stai cu viaţa sentimentală, Eddy?

Eddy oftă.

– Frederika! Ce pacoste! Nu ştiu, Lyle, o vreme ne-am înţeles bine, dar n-am putut să rămânem împreună. Nu ştiu de că am crezut vreodată că poliţiştii particulari sunt sexy. Probabil că-mi pierdusem total minţile... Oricum, am altă prietenă acum.

– Da?

– E politiciană, Lyle. Membră a facţiunii radicale din Parlamentul Spaniol. Îţi vine să crezi? Mă culc cu un demnitar ales al unei autorităţi locale europeane, râse Eddy. Politicienii sunt sexy, Lyle. Politicienii sunt fierbinţi! Au carismă. Sunt strălucitori. Puternici! Ei fac lucrurile să se întâmple. Politicienii se descurcă. Ei ştiu lucrurile din interior. Mă simt mai bine cu Violeta decât crezusem că este posibil.

– Plăcut să aud asta, gagiule.

– Mai plăcut decât ştii tu, prietene.

– Nici o problemă, zise Lyle cu îngăduinţă. Fiecare dintre noi trebuie să-şi trăiască viaţa cum doreşte, Eddy.

– Adevăr grăieşti.

Lyle dădu din cap în semn de încuviinţare.

– Sunt pe drumul cel bun, gagiule!

– Ai perfectat chestia aia inerţială?

– Poate. S-ar putea să reuşesc. Acum lucrez mult la asta. Mă apropii, sunt pe cale să dau de principiu. Mă simt foarte bine. E o chestie mişto, bătrâne. Compensează pentru tot restul. Pe bune!

Eddy sorbi din cocteilul său.

– Lyle!

– Da?

– N-ai conectat decodorul şi te-ai uitat la el, nu-i aşa?

– Mă cunoşti bine, Eddy, zise Lyle. Sunt doar un puştan cu cheia fixă.

Traducerea:
Cătălin Tenţă

[1] NAFTA – abreviere pentru **North American Free Trade Association** (Asociaţia Americană a Liberului Schimb), organizaţie constituită de SUA, Canada şi Mexic pe modelul Comunităţii Europene şi pe care autorul o vede evoluând către o uniune nord-americană. (n. trad.)

Urlătorii

Binecunoscut cititorilor revistei Anticipația pentru textele din ciclul *Magnus Ridolph* (din care face parte și următoarea nuvelă), Jack Vance a devenit celebru după publicarea primului său volum, *Pământul muribund* (1950) compus din patru povestiri a căror acțiune se petrece într-un viitor îndepărtat, mult timp după ce magia a devenit echivalentul științei din zilele noastre.

„Crelerul meu, deși un instrument întrutotul satisfăcător, suferă totuși de un mare defect: are lobul curiozității hipertrofiat."

Magnus Ridolph

Briza adiind dinspre Oceanul Iremedial îi zbârlea barbișonul, razele aurii ale astrului Naos îi bronzau chipul, iar privirea lui Magnus Ridolph contempla visătoare plantația pe care tocmai o achiziționase. Până una-alta, totul părea în regulă; chiar prea frumos ca să fie adevărat!

Clătină din cap și se încruntă. Toate spusele lui Blantham erau adeverite de mărturia proprilor ochi: trei mii de pogoane de ticholama de cea mai bună calitate, coaptă, numai bună de recoltat; vilișoară în stil indigen, beneficiind de toate dotările necesare; oceanul la doi pași și munții, în fundul grădinii. Dar prețul? De ce o fi fost atât de mic?

«Să fie oare acest Blantham vreun soi de filantrop – se întrebă în sinea sa Magnus Ridolph – așa cum ar părea la prima vedere? Ori după gardul vopsit frumos, e vreun leopard fioros?» Magnus Ridolph tuși nervos și-și ciupi iritat vârful barbișonului.

Între timp, astrul Naos se cufundase majestuos în Oceanul Iremedial și un crepuscul de culoarea catifelată a lămâii verzi cobora ca un sirop de pe culmile munților care străjuiau limitele de nord ale plantației. Magnus Ridolph se întoarse. Din pragul terasei putea vedea interiorul vilei. Servitorul său Chook, un indigen mărunțel, mătura bucătăria icnind înfundat la fiecare pendulare a mâinii.

Magnus Ridolph ieși în amurgul ca smaraldul și, trecând pe lângă platforma betonată destinată aterizărilor de elicoptere, se îndreptă agale spre primele tufișuri de ticholama, care – ca înălțime – nu-i depășeau genunchiul.

Deodată se opri brusc și-și înclină capul, ascultând cu atenție.

– HU-HU-HU-HU-HU-HU-HU!..., îi parveni de undeva din față, din marginea cealaltă a plantației, ecoul hăulit al unui cor straniu și sălbatic. Magnus Ridolph clipi nervos și scrută obscuritatea din ce în ce mai profundă. I se păru că distinge ceva... un fel de hoardă de forme întunecate ce năvăleau la vale dinspre înălțimi în valuri succesive. Noaptea oliv învăluise însă totul. Magnus Ridolph făcu stânga-mprejur și se întoarse cu pași grăbiți la vilă.

□□□

Magnus Ridolph trăsese la hotelul, mai bine zis hanul, «PIEMONT» din Nova-Napoli, de pe Naos-5, cu intenția de a rămâne o vreme. N-avea nici un chef să se întoarcă pe Pământ.

Când Blantham ciocănise la ușă, Magnus Ridolph se ridicase și-i deschisese.

Prin însăși înfățișarea sa, Blantham îi stârnise interesul. Era un bărbat abia trecut de floarea vârstei și aspectul său exterior amintea o pară coaptă: statură medie, șolduri largi, burtică rotofeie, umeri strâmți. Frunte palidă și îngustă, ochi imobili ca de pește, foarte depărtați către tâmple, nas mic, abia marcând o ușoară denivelare a pielii netede și pergamentoase întinzându-se între ei. Maxilarele puternic pronunțate erau surplombate de o mustață neagră și rară. Sub tegumentul aproape străveziu al obrajilor rețeaua fină a vaselor sanguine îi dădea o nuanță roșcat-vineție nesănătoasă.

Purta niște pantaloni confortabili, gen „Ranger", dintr-o catifea reiată maronie, o bluză turcoaz cu fermoar de diamant și o pelerină bleumarin, ceea ce îi conferea un aspect cam desuet în comparație cu Magnus Ridolph, îmbrăcat simplu, dar corect, cu o tunică albastru cu alb.

Magnus Ridolph clipise delicat și se interesase cu un ton plin de curtoazie:

– Cu ce vă pot fi de folos, scumpe domn?

– Dați-mi voie să mă prezint: Blantham, îi spusese vizitatorul, fără nici o introducere. Gerard Blantham. Nu cred să ne mai fi întâlnit vreodată.

Măsurându-l pe sub elegantele sale sprâncene albe, Magnus Ridolph îl invită printr-un gest politicos să intre:

– Intrați, vă rog. Luați loc.

Blantham făcu câțiva pași în cameră și-și aruncă pelerina peste umăr, pe spate.

– Mulțumesc, zise el. Se așeză pe marginea unui scaun și scoase o tabacheră: O țigară, vă rog?

– Cu plăcere, rosti Magnus Ridolph cu o voce gravă și se servi. Duse țigara la buze, trase în piept, apoi o privi nedumerit.

– Vă rog să mă scuzați, zise Blantham scoțând o brichetă. Mereu uit. Eu nu fumez niciodată țigări auto-inflamabile: simt imediat gustul ăla chimic și-mi displace.

– Păcat, declară Magnus Ridolph după ce-și aprinse țigara. Eu n-am simțurile atât de sensibile și le găsesc foarte practice. Bun, și acum, ce pot face pentru dumneavoastră?

Blantham, cu un gest mașinal, își aranjă dunga pantalonilor pe genunchi, apoi, părând mai în largul său, continuă pe un ton confidențial:

– Am aflat – și sper să nu mă înșel – că n-ați fi indiferent la unele investiții promițătoare.

– Într-o anumită măsură, nu, replică Magnus Ridolph fixându-l prin transparența volutelor de fum. Ce-mi propuneți?

– Asta. Blantham se scotoci în buzunar și scoase un fel de cutioară. Deschizându-i capacul, Magnus Ridolph putu vedea înăuntru un buchet de tije cilindrice purpurii, cam de trei centimetri lungime, evazate în jurul unui globul central. Erau lucioase, flexibile și acoperite de lungi filamente de culoare roz.

Magnus Ridolph schiță un gest politicos din cap:

– Îmi pare rău, dar nu știu ce-i asta.

– E ticholama, zise Blantham. O plantă care secretă caucIuc. Așa se prezintă ea în stare naturală.

– Ia te uită! exclamă Magnus Ridolph privind din nou buchețelul purpuriu cu un oarecare interes.

– Fiecare din tubulețele astea – explică pe un ton didactic Blantham – este format din nenumărate spirale de molecule de rezilian, fiecare spirală având o lungime egală cu a întregului cilindru. Tocmai această proprietate îi conferă substanței de bază extraordinara elasticitate și rezistența la tracțiune.

Magnus Ridolph împunse delicat cu degetul tubulețele, care palpitară sub atingere:

– Și în ce constă afacerea?...

Blantham făcu o pauză teatrală:

– Eu ofer o întreagă plantație, trei mii de pogoane de ticholama de prima calitate, numai bună de recoltat.

Magnus Ridolph oftă și-i înapoie cutioara:

– Mda... Și, mângâindu-și gânditor barbișonul, continuă: Iar plantația, dacă înțeleg eu bine, este pe Naos-6?

– Întocmai. Este singurul loc unde crește ticholama.

– Și la cât o evaluați?

– O sută treizeci de mii de credite.

Magnus Ridolph continuă să-și mângâie bărbia.

– O fi o afacere bună? Eu nu mă prea pricep la agricultură... în general, și la ticholama... în special.

Blantham declară solemn, accentuându-și spusele prin înclinări din cap:

– Un adevărat chilipir! Un pogon dă o tonă de ticholama. Prețul de vânzare, pentru produsul livrat în Starport, este de 52 credite pe tonă, la cursul actual. Spezele de transport, inclusiv manipularea, se ridica la circa 21 de credite pentru fiecare tonă. Culesul este vreo 8 credite tona. Deci, cheltuielile se ridică la 29 credite pe tonă. Una peste alta, beneficiul net: 23 credite pentru fiecare tonă. La trei mii de pogoane, asta face șaizeci și nouă de mii de credite. Anul viitor vă amortizați investiția de capital la cumpărare și, de atunci încolo, mergeți numai pe beneficiu net.

Magnus Ridolph își măsură interlocutorul cu un ochi neîncrezător, lobul hipertrofiat al creierului său făcându-și simțită prezența. Să-l creadă oare Blantham pe el, Magnus Ridolph, drept un fraier bun de jumulit? Să fie posibilă existența unor asemenea tipi atât de optimiști și, în același timp, atât de lipsiți de simțul afacerilor?

– Târgul pe care mi-l propuneți, zise cu voce tare Magnus Ridolph, este într-adevăr prea frumos ca să fie adevărat.

Blantham clipi nervos și mușchii feței i se crispară întinzându-i și mai mult pielea obrajilor:

– Ca să fiu sincer, îmi mai rămân trei mii cinci sute de pogoane. Plantația pe care vreau să o vând ocupă jumătate din Peninsula Clepsidrei, partea dinspre continent. Eu apreciez că pentru exploatarea restului de cultură, acoperind extremitatea dinspre mare, abia dacă-mi va ajunge timpul. Ca să nu mai pomenesc de faptul că sunt la pământ cu banii. Am pierdut un proces, am avut un accident de elicopter și la comandă era fiul meu. Nevastă-mea a orbit. A trebuit să-i plătesc o grefă foarte costisitoare și, practic, m-am scuturat de bani. Și, ca să fie tacâmul complet, nici n-am asigurare medicală, iar fiică-mea este la studii pe Pământ, la Colegiul Sfânta Brigida din Londra, unde taxele costă o avere. Ce mai... am nevoie urgentă de bani gheață.

Magnus Ridolph își fixă o clipă interlocutorul cu o privire cercetătoare și adăugă pe un ton neutru:

– Mda. Mi-e clar că ați căzut victimă unei întregi serii de evenimente nefericite. O sută treizeci de mii de credite. Pare o cifră rezonabilă, dacă datele afacerii se prezintă așa după cum mi le-ați

expus.

– Sunt riguros exacte, confirmă cu tărie Blantham.

– Poate n-or fi chiar toate plantele de ticholama de calitatea întâia, sugeră nevinovat Magnus Ridolph.

– Nici vorbă! Exclus! protestă Blantham. Fiecare tulpină se prezintă impecabil.

– Hm! zise gânditor Magnus Ridolph, muşcându-şi colţul buzei. Presupun că nu există vreo posibilitate de a locui în apropierea Plantaţiei.

Blantham pufni înveselit şi buzele i se rotunjiră în timp ce pronunţa:

– Oh! Am uitat să pomenesc de conac. o vllişoară, în stil indigen bineînţeles, însă în perfectă stare. Cu tot ce-i trebuie. Cred că-i am şi fotografia... Da... Uite-o.

Magnus Ridolph privi hologrania: o construcţie alungită, din şisturi cenuşii şi verzi, cu un acoperiş arcuit în sus la colţuri şi pereţii laterali de formă concavă, cu faţada înfrumuseţată de un rând de deschizături gotice. În spate se vedea întinzându-se până la poalele munţilor din zare un câmp cultivat, de culoare purpuriu-întunecată.

– În spate puteţi vedea, îi explică Blantham, o parte din plantaţie. Remarcaţi culoarea? Purpuriul ăsta profund este exact cum trebuie... a-ntâia, ce mai...

– Hm! se pronunţă circumspect Magnus Ridolph. Dar mobilierul... Aşa ceva necesită sume deloc neglijabile.

Blantham negă din cap, surâzând:

– Nici vorbă. Doar sunteţi un pervertit al luxului. Totuşi, trebuie să vă spun de la bun început că nu are telecron, nici instalaţie germicidă, nici autolampă. Blocul electrogen este micuţ, nu există celulă frigo şi nici electro-spălătorie. Pentru gătit, ori vă comandaţi un cuptor cu microunde, ori utilizaţi înzestrarea existentă, caserole şi elemente încălzitoare.

Magnus Ridolph se încruntă şi-l studie pe Blantham cu o privire incisivă:

– Deci va trebui să angajez un servitor... Şi pentru aprovizionarea cu apă... Care sunt dotările?

– Un alambic excelent. Opt sute de litri pe zi.

– Cu totul suficient, confirmă Magnus Ridolph reîncepând să studieze holo-fotografia. Dar asta ce-i? – şi indică o limbă de pământ bolovănos şi gol, care, pornind de sub munte, avansa într-o latură a plantaţiei.

Blantham examină imaginea:

– Sincer să fiu, nu ştiu. Probabil o zonă de teren sărac. Foarte limitată, după cum se poate vedea.

Magnus Ridolph mai studie o vreme fotografia, apoi i-o restitui.

– Spusele dumneavoastră sunt deosebit de tentante. Vă mărturisesc că o asemenea perspectivă de dublare, aproape imediată, a capitalului investit este rarisimă. Lăsaţi-mi codul trans-telului dumneavoastră personal şi mâine vă voi comunica hotărârea mea.

Blantham se ridică.

– Eu am un apartament chiar aici, în acest hotel. Mă puteţi găsi la orice oră. Sunt sigur că analizând propunerea mea, o veţi găsi din ce în ce mai tentantă.

□□□

Spre marea sa surpriză, Magnus Ridolph constată că toate spusele lui Blantham se confirmară. Când aminti de tranzacţia în cauză într-o discuţie cu Sam Quien, un prieten care conducea un birou de intermediere, acesta fluieră admirativ şi exclamă entuziasmat:

– Asta zic şi eu noroc. Îţi contractez pe loc, încă de pe acum, toată recolta.

După aceea, când Magnus Ridolph solicită tarifele de transport pe ruta Naos 6 – Starport, nu se putu stăpâni să nu se încrunte constatând că acestea erau cu o jumătate de credit mai mici decât cele indicate de Blantham. Logic vorbind, undeva trebuie să fie o hibă. Dar unde?

La Oficiul Forţei de Muncă, la unul dintre ghişee, se adresă unui Rhodopian de pe Fomalhaut-5:

– Dacă aş vrea să recoltez nişte ticholama pe Naos 6, cum trebuie să procedez?

Rhodopianul răspunse cu vocea sa piţigăiată şi zâzâită, iar capul mare i se balansa, ca un metronom, de la stânga la dreapta:

– Asta tu aranzezi chiar pe Naos 6, la Garswan. Tu acolo angazezi staroste care ocupa de recolta. Nu scump pe Naos 6. El angazeaza culegatori mulzi, foarte ieftini.

– Am înţeles. Mulţumesc.

Se întoarse gânditor la hotel. La memoproiectorul sălii de lectură verifică afirmaţia lui Blantham, conform căreia un pogon cultivat dă o tonă de ticholama, din care se obţine, după prelucrarea prin dizolvare a lianţilor, circa un sfert de tonă de rezilian. Cu această ocazie află că pe piaţa rezilianului cererea este cu mult superioară ofertei.

Ajuns din nou în camera sa, se întinse pe pat şi efectuă o nouă analiză a tuturor datelor afacerii. În cele din urmă se sculă şi-l chemă pe Blantham la trans-tel:

– Mister Blatham, m-am decis – sub rezerva unei confirmări ulterioare – să accept oferta dumneavoastră.

– Perfect, perfect! opinie încântat Blantham.

– Atenţie, însă, înainte de perfectarea vânzării, vreau să inspectez plantaţia.

– Bineînţeles, desigur, nici o problemă, veni răspunsul jovial. Chiar poimâine decolează o navă.

Vă convine?

– O.K., confirmă Magnus Ridolph.

□□□

Blantham arătă cu mâna:

– Plantaţia dumneavoastră, acolo, în faţă, ocupă jumătatea dinspre continent a peninsulei. A mea, cealaltă jumătate, până la faleză.

Magnus Ridolph nu zise nimic, mulţumindu-se să studieze terenul prin fereastra elicopterului. Sub ei, Terenurile Înalte – stânci aride, crevase, aglomerări bolovănoase – rămâneau în dreapta lor, în timp ce se îndreptau spre peninsula Clepsidrei. Până la orizont tălăzuia Oceanul Iremedial, împestriţat de petele multicolore, roşii, albastre, verzi şi galbene ale aglomerărilor de plancton.

Când aterizâ, Magnus Ridolph coborî, se apropie de liziera culturii şi se aplecă. Plantele erau suculente, luxuriante, pline de inflorescenţe de tuburi purpurii. Magnus Ridolph se îndreptă de spate şi-l privi cu coada ochiului pe Blantham, care-l urmase.

– Nu-i aşa că-s splendide? şopti părinteşte Blantham.

Magnus Ridolph nu putu decât să fie de acord. Totul era magnific. Actele de proprietate ale lui Blantham erau în regulă, după cum verificase personal la Garswan. Cu starostele culegătorilor căzuse de acord cu plata unei sume de 8 credite pe tona de ticholama recoltată, lucrul urmând a începe după ce terminau lotul lui Blantham. Ce mai, afacerea, la asemenea costuri, părea excelentă. Şi totuşi...

Magnus Ridolph privi din nou, cu mâna ocrotindu-şi ochii, extremitatea cealaltă a câmpului.

– Parcela aceea de pământ sterp mi se pare mai mare decât cea din fotografie.

Blantham emise un fornăit nazal dezaprobator.

– Nici vorbă. Aşa ceva este cu totul imposibil.

Magnus Ridolph rămase un moment nemişcat şi nasul său aristocratic fremătă imperceptibil. Apoi, cu un gest scurt, scoase din buzunarul de la piept un carnet de cecuri şi detaşă o filă.

– Este completat cu suma convenită.

– Mulţumesc. Iată şi actul de proprietate şi chitanţa. O clipă numai, să le semnez... Poftim... Acum proprietatea este a dumneavoastră.

Blantham îşi luă rămas bun şi se urcă în elicopter, lăsându-l pe Magnus Ridolph singur în umbrele înserării.

Şi după aceea... După aceea izbucniră urletele sălbatice ce răzbăteau dinspre cealaltă margine a câmpului... umbrele acelea care se agitau grotesc în penumbra crepusculară...

Magnus Ridolph se întoarse la conac şi intră în bucătărie, ca să facă cunoştinţă cu slujitorul său, Chook, un hominid gras ca un poloboc, originar din Ţinuturile Înalte ale Garswanului. Chook avea o piele cenuşie acoperită cu broboane, braţe fără oase semănând cu nişte odgoane groase, ochi rotunzi de culoarea verde a sticlei şi o gură care dispărea în parte sub faldurile obrazului flasc. Magnus Ridolph îl găsi în picioare, ascultând, cu capul înclinat, hohotele macabre ce răsunau în depărtare.

– Ei, Chook! exclamă cu o veselie prefăcută Magnus Ridolph. Ce avem la masă în seara asta?

Chook arătă cu mâna o cratiţă fumegândă:

– Tocană. Vocea lui, un mârâit cavernos, părea că-i vine din stomac. Tocană bună. O rafală de vânt aduse din nou ecoul hohotelor, parcă mai apropiate, mai distincte.

Braţele lui Chook se răscuciră nervos.

– Măi, Chook, cine urlă în halul ăsta? se interesă Magnus Ridolph, ascultând curios hărmălaia.

Chook îl privi cu un aer ironic.

– Este Urlătorii. Ei, răi. Omoară tine, omoară mine. Omoară toţi. Ei mănâncă ticholama.

Magnus Ridolph se aşeză.

– Ei, acum am înţeles. Şi, surâzând fără pic de veselie, continuă: Mda... am înţeles...

– Tocana place la tine? se interesă Chook, agitându-şi polonicul.

□□□

A doua zi, Magnus Ridolph se sculă dis de dimineaţă, ca de obicei, şi intră în bucătărie. Chool dormea încolăcit pe jos, ghem de culoare cenuşie. Auzindu-i paşii, îşi ridică capul, deschise un ochi şi mârâi cavernos ceva.

– Ies să iau puţin aer, îi zise Magnus Ridolph. Lipsesc vreo oră. Când mă întorc, o să mâncăm.

Chook îşi lăsă capul din nou pe podea şi Magnus Ridolph ieşi în adierea proaspătă a dimineţii şi în bătaia razelor astrului Naos ce se ivea din ocean ca un capac de oală incandescent. Briza ce adia dinspre plantaţia de ticholama aducea o aromă revigorantă şi oxigenată, iar Magnus Ridolph o luă din loc cu sufletul copleşit de o senzaţie de bunăstare.

După un drum de vreo jumătate de oră printre tufişurile înalte până la genunchi, ajunse la poalele pintenului stâncos şi la marginea parcelei pe care Blantham o categorisise drept zona cu pământ sterp.

Magnus Ridolph îşi clătină îndurerat capul privind la zona devastată ce i se întindea în faţă. Lujerele de ticholama, jumulite de inflorescenţele de tubuleţe, zăceau pe jos, smulse, zdrobite, sfâşiate. Zona prăduită era paralelă cu pintenul de munte. Din nou, Magnus Ridolph clătină din cap oftând.

– O sută treizeci de mii de credite s-au dus pe apa sâmbetei. Stau şi mă-ntreb dacă sporul de înţelepciune astfel dobândit merita o asemenea

cheltuială.

Se întoarse la conac, unde Chook, trebăluind în jurul plitei de gătit, îl salută bombănind ceva.

– Ei, Chook, îl abordă Magnus Ridolph, ce-ai pregătit tu bun pentru micul dejun?

– Tocana.

Magnus Ridolph își strânse buzele.

– Excelentă mâncare, fără îndoială... Dar tu mai știi să gătești și altceva?

– Tocana foarte bun, veni răspunsul încăpățânat.

– Bine, fie, se resemnă Magnus Ridolph.

După ce mâncă, se retrase în biroul său și chemă Garswanul la o vechitură de radiofon.

– Dați-mi STI-ul, vă rog.

Pârâituri, paraziți, bâzâituri.

– Serviciul Terestru de Informații, răsună o voce baritonală și hotărâtă. Căpitanul Solinsky la aparat.

– Domnule căpitan, glăsui Magnus Ridolph, v-aș ruga să aveți amabilitatea să-mi spuneți dacă aveți ceva informații despre niște ființe cunoscute sub numele de „Urlători"

Scurtă pauză.

– Desigur, sir. Cum vă numiți, vă rog?

– Mă numesc Magnus Ridolph. Tocmai am cumpărat o plantație de ticholama aici, în Peninsula Clepsidrei. Și acuma constat că este pe cale de a fi devastată de acești Urlători.

Vocea căpătă un ton oficial:

– Cum ați spus... Magnus Ridolph?

– Întocmai. Așa mă numesc.

– O clipă, Mister Ridolph! Să consult datele de care dispunem. După o scurtă pauză, vocea se făcu din nou auzită: Nu avem mare lucru. Practic, nu știm mai nimica despre ei. Trăiesc pe undeva, prin zonele înalte de la Buro... N-avem idee cam câți ar fi. S-ar părea că nu-i decât un singur trib, având în vedere faptul că n-au fost niciodată semnalați în două locuri deodată. De asemenea, se zice că-s un fel de maimuțe semi-inteligente, sau antropoide, dacă vreți... Da' nimeni nu poate băga mâna-n foc.

– Cum? Nimeni nu s-a ocupat să cerceteze ființele acestea mai de-aproape? întrebă Magnus Ridolph oarecum surprins.

– Nimeni, niciodată. După o clipă, Solinsky continuă: Bestiile astea nu se lasă prinse cu una, cu două. Parcă-s de gumă, dom'le. Se hrănesc cu ticholama. O mănâncă exact când e coaptă, numai bună de recoltat. În timpul zilei dispar, nu se știe pe unde, da' noaptea... năvălesc ca lăcustele... parcă-s niște stafii negre. Un grup de cercetători de la Institutul Tehnologic Carnegie au încercat să-i prindă cu niște capcane... da' le-au făcut praf... Nu pot fi nici otrăviți, iar gloanțele ricoșează din pielea lor. Ba mai mult, sunt extrem de agili și nu pot fi nimeriți cu fasciculele incendiare, iar razele delta nu-i defazează. N-am reușit niciodată să ne apropiem suficient ca să putem folosi jeturile ultrasonice, însă, după părerea mea, nici astea nu i-ar incomoda.

– Cum s-ar zice, sunt practic invulnerabili la metodele curente de distrugere, constată Magnus Ridolph.

– Cam așa, răspunse jovial Solinsky. Presupun că o grenadă cu mezoni le-ar veni de hac, dar nu cred că ar mai rămâne mare lucru de examinat.

– Interesul ce mi-l stârnesc lăpturile acestea nu este deloc pur academic. Ele îmi devorează ticholama și eu vreau să-i fac să înceteze.

– Hm... cum să vă zic... Cu toată părerea de rău, tare mi-e frică, Mister Ridolph, că nu prea aveți ce le face... Știu eu... poate dacă v-ați abține să mai semănați la anu' varietatea asta atât de tentantă, drăcoveniile astea nu mănâncă decât plante calitatea întâia... Și mai e ceva: sunt periculoase... Dacă le cade cineva în labe, praf îl fac... Vă dau un sfat: nu ieșiți niciodată fără pușcă... Câteodată se sperie și pot fi împrăștiate... câteva minute.

– Mda, mormăi Magnus Ridolph. Trebuie să găsesc eu o soluție.

– Sper să reușiți, zise conciliant Solinsky, deși până acum n-a reușit nici unul din câți au încercat.

Magnus Ridolph se reîntoarse în bucătărie, unde Chook curăța niște mere pădureț cu coaja albastră.

– Aha! Pregătești masa? se interesă Magnus Ridolph. Tot...? și înălță întrebător o sprânceană.

Chook mârâi afirmativ. Magnus Ridolph se apropie de el și-l privi un moment cu intensitate.

– Tu i-ai văzut de-aproape pe Urlătorii ăștia?

– Nu. Când Chook aude pe ei, Chook doarme, nu mișcă.

– Cum arată?

– Înalți. Tare înalți. Mâini lungi. Urâți ca voi. (Privirea galeșă a ochilor turcoaz alunecă pe furiș către berbișonul lui Magnus Ridolph) Dar fără blană.

– Mda, am înțeles, murmură Magnus Ridolph. Ieși, se așeză pe o bancă și se relaxă în lumina caldă a astrului Naos. Scoase din buzunar un petec de hârtie și începu să noteze ceva. Un bâzâit se făcu deodată auzit, se amplifică tot mai tare și elicopterul lui Blantham ateriză pe peluza din fața conacului. Blantham sări jos cu vioiciune, ras proaspăt, cu ochii strălucitori și obrajii îmbujorați de aerul înălțimilor. Văzându-l pe Magnus Ridolph, chipul său deveni grav, reflectând o solicitudine preocupată.

– Dragă Mister Ridolph, mi-a ajuns la urechi o știre pur și simplu stupefiantă. După cum se pare – așa mi s-a zis astăzi dimineață –, ticăloșii aceia de Urlători ar fi fost văzuți în plantația dumneavoastră.

Magnus Ridolph încuviință din cap.

– Da, mi s-a adus şi mie la cunoştinţă o asemenea informaţie.

– Val, val, nu-mi găsesc cuvintele să-mi exprim sentimentul de vinovăţie pe care îl încerc, rosti plin de compasiune Blantham. Cred că vă daţi seama că nu v-aş fi oferit plantaţia asta dacă aş fi ştiut...

– Nu mă îndoiesc aprobă ironic Magnus Ridolph.

– Cum am aflat, am alergat într-un suflet să vă exprim întreaga mea simpatie, însă mi-e teamă că asta-i tot ce pot face. Vedeţi dumneavoastră, ieri seară, cum am încasat cecul, am şi achitat o mulţime de datorii presante, aflate în mare întârziere. Nu mi-a mai rămas decât vreo 50.000 de credite. Dacă doriţi... cum să vă spun... îmi pot asuma... ăăă... riscul de a le înfrunta pe bestiile alea...

Blantham făcu o pauză şi tuşi uşor.

Magnus Ridolph îşi ridică privirea spre cer:

– Propunerea dumneavoastră este mult prea generoasă, Mister Blantham. Nu cred c-ar exista mulţi care s-o facă. Eu, totuşi, cred că mai pot salva ceva din plantaţie. Nu mi-am pierdut chiar toate speranţele.

– Perfect! Perfect! exclamă plin de vioiciune Blantham. Cât trăieşti, speranţe nutreşti! Am admirat întotdeauna curajul! Dar e de datoria mea să vă previn că afurisiţii ăştia de Urlători când s-au luat de o plantaţie, apoi nu se lasă până n-au dat-o gata complet. Iar când or să ajungă la conac, atunci chiar că veţi fi în pericol. Până acuma o mulţime de oameni au fost ucişi.

– N-ar fi posibil, întrebă Magnus Ridolph, să-i permiteţi starestului culegătorilor să înceapă mai întâi la mine, ca să recolteze ce se mai poate salva, înainte de a trece la plantaţia dumeavoastră?

Chipul lui Blantham se alungi, reflectând o dureroasă neputinţă.

– Dragă domnule Ridolph, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât dacă aş putea să dau curs acestei solicitări, dar dumneavoastră nu-i cunoaşteţi pe achizitorii din Garswan. Sunt încăpăţânaţi şi neînduplecaţi. Dacă aş încerca să le propun chiar şi cea mai mică modificare a termenelor de livrare, ar fi în stare să-mi rezilieze imediat contractul. Cred că mă înţelegeţi că trebuie să-mi protejez soţia, interesele familiei. Şi, în al doilea rând, numai o mică parte din ticholama dumneavoastră este coaptă, bună de recoltat. Cred că ştiţi că Urlătorii nu atacă decât plantele ajunse la maturitate. Blantham îşi clătină neputincios capul. Zău, credeţi-mă, oricâtă bunăvoinţă aş avea, nu văd cum v-aş putea ajuta altfel decât prin propunerea pe care v-am făcut-o.

Magnus Ridolph înălţă din sprâncene.

– Adică să vă revând proprietatea cu 50.000 de credite?

Blantham tuşi stingherit.

– În fond, nu este chiar o vânzare. Eu aş fi dorit numai să...

– Desigur, fără nici o îndoială, încuviinţă amabil Magnus Ridolph. V-aş propune, totuşi, să privim afacerea dintr-un punct de vedere diferit. Hai să uităm o clipă că suntem prieteni, vecini, aproape, cum s-ar zice, şi să presupunem că suntem nişte şnapani, în sfârşit, nişte rechini.

Blantham îşi umflă obrajii privindu-l bănuitor:

– E çam trasă de păr chestia asta. Da' să vedem unde vrei să ajungi.

– Păi, pornind de la această ultimă supoziţie, propun să încheiem un nou târg.

– Un ce?...

– Să facem un pariu, rosti gânditor Magnus Ridolph. Plantaţia contra... hai să zicem, o sută treizeci de mii de credite... Dar staţi, c-am uitat: Dumneavoastră v-aţi cheltuit deja banii, nu-i aşa?

– Care sunt condiţiile pariului? se interesă Blantham privindu-şi bombeurile încălţărilor.

– Când am cumpărat-o, mi-aţi spus că plantaţia ar fi dat un beneficiu de vreo sută treizeci de mii de credite. Aparţia... hm... Urlătorilor... a făcut cifra asta cam optimistă...

Blantham oftă plin de simpatie.

– Totuşi, continuă Magnus Ridolph, apreciez că a lua în considerare un profit de şaizeci şi nouă de mii de credite, nu este o idee cu totul deplasată. deci, în aceste condiţii, aş dori să pun la bătaie plantaţia contra unei sume de o sută treizeci de mii de credite...

Blantham îl privi lung pe Magnus Ridolph, cu ochi în care se ghicea o sclipire maliţioasă.

– Profit realizat din vânzarea ticholamei?

Magnus Ridolph îşi ridică braţele într-un gest mai mult decât elocvent.

– Din ce altceva s-ar putea obţine un beneficiu?

– Mda... proprietatea nu ascunde minereuri... asta e sigur, mormăi pentru sine Blantham. N-are nici petrol, nici vortex magnoflux... Privi în zare, către zona devastată a plantaţiei, apoi continuă: Urlătorii ăştia, odată ce au gustat dintr-o plantaţie, nu se lasă până ce n-o dau gata toată... Cred că ştii asta.

Magnus Ridolph săltă din umeri.

– Asigurarea protecţiei propriei mele proprietăţi împotriva oricăror intruziuni o apreciez a fi o problemă presupunând unele soluţii de rezolvare.

Blantham îl măsură din ochi cu curiozitate.

– Ia te uită, da' sigur mai eşti!

Magnus Ridolph îşi ţuguie buzele.

– În ce mă priveşte, obişnuiesc să abordez în mod agresiv dificultăţile.

Blantham se mai întoarse o dată spre plantaţia devastată, oftă şi-l privi pe Magnus Ridolph drept în ochi.

– Ţin pariul.

– O.K.! zise Magnus Ridolph. Să mergem atunci împreună la Garswan cu elicopterul dumneavoastră şi să înregistrăm în mod legal pariul nostru.

□□□

Ceva mai târziu, ieşind de la notar, Magnus Ridolph îşi introduse copia legalizată a actului în compartimentul „microfilme" al portvizitului său.

– Eu am să mai rămân la Garswan, îl informă pe Blantham, care îl privea cu o ironie abia ascunsă. Trebuie să închiriez un elicopter şi, dacă reuşesc, o să am una-două curse de făcut.

– Prea bine, Mister Ridolph.

Blantham îl salută cu o înclinare elegantă a capului, îşi aruncă cu dezinvoltură pelerina bleumarin pe umăr şi continuă:

– Îţi doresc deplin succes în exploatarea plantaţiei.

– Vă mulţumesc, îi răspunse Magnus Ridolph; la fel de ceremonios. Fie să aveţi parte de rezultatul care îl meritaţi.

Blantham o dată plecat, Magnus Ridolph o luă în sus pe Strada Mare. Garswan îşi datora rangul de principal oraş al planetei Naos-6 unei arii de argilă întărită, dură ca piatra, unde pe vremuri se desfăşurau dansurile indigenilor, consacrate focului. În rest, nimic altceva nu recomanda atenţiei oraşul Garswan. Cât despre frumuseţile turistice, să nu mai vorbim.

Strada Mare începea de la astroport, trecea pe sub un pinten de şist care o surplomba şi apoi se înfunda într-o junglă de arbori şi liane. Prăvăliile şi casele erau pe jumătate în stil indigen, din plăci de şist, cu marginile acoperişului încovoiate în sus şi pereţi concavi; cealaltă jumătate erau confecţionate din nişte prefabricate jalnice. Exista un antrepozit, un local al Sindicatului cosmonauţilor, un club al rhodopienilor, un drugstore în stil terestru, un helicopter şi o stradă destinată unui târg indigen.

La heliport, Magnus Ridolph găsi şase sau şapte vehicule, toate însă mult prea rablagite şi prea scumpe. În cele din urmă alese cu durere în suflet un „Spur" cu şase reactoare şi, ignorând gemetele motoarelor, îl pilotă până la primul service, unde comandă o revizie şi un gresaj.

Până atunci, se duse la birourile STI, unde fu întâmpinat cu amabilitate. Ceru şi i se aprobă să folosească mnemoecranul. Aşezându-se confortabil, căută codul pentru cuvântul „rezilian", îl introduse în selector şi urmări cu atenţie informaţiile, imaginile, formulele şi statisticile prezentate pe ecran. Îşi notă rezistenţa la tracţiune – practic egală cu a oţelului moale – şi află cu interes că rezilianul muiat în hessopentol se sudează instantaneu de o altă bucată de rezilian.

Se lăsă pe spătarul fotoliului şi ciocăni cu creionul pagina carnetului deschis. După o vreme, reveni la ecran şi-şi proiectă prepararea rezilianului din ticholamă. Află cu această ocazie că tubuleţele purpurii erau congelate în aer lichid, erau apoi trecute printr-un macerator care pulveriza răşinile de legătură, procedeu în urma căruia căpătau aspectul unor fibre de fetru. Acest fetru era ulterior pieptănat, până când fibrele ajungeau paralele, după care se impregna cu hessopentol şi trecea la presă, de unde ieşea sub forma unor calupuri de substanţă omogenă: rezilianul.

Din nou Magnus Ridolph se lăsă gânditor pe spate, cu privirea ochilor săi albaştri pierdută în depărtare. Apoi se ridică, ieşi din birou, traversă strada şi intră în reprezentanţa unui antreprenor, unde rămase vreo oră; apoi, reîntorcându-se la service, se urcă în elicopterul său şi, ridicându-se la mare înălţime, se îndreptă spre sud. Junglele care acopereau Terenurile Înalte din zona Bouro defilau dedesubtul său. Peninsula Clepsidrei îi apăru în faţă, plantaţia sa despărţind continentul de plantaţia lui Blantham.

Când ateriză, Naos era deja foarte jos la orizont. Chook îl aştepta în picioare, sub bolta intrării, cu privirea pierdută spre marginea plantaţiei şi braţele lungi atingându-i aproape solul.

– Bună seara, Chook, i se adresă Magnus Ridolph, întinzându-i un pachet. Uite o sticlă de vin pentru tine, să-ţi priască cina.

– Br-r-r-r!

Magnus Ridolph aruncă o privire în bucătărie.

– Ia te uită, masa-i gata! Hai să mâncăm tocăniţa ta şi, după aia, o să avem toată seara la dispoziţie pentru taclale.

Când terminară masa, crepusculul verde oliv învăluise deja junglele. Magnus Ridolph ieşi în liniştea serii. În alte împrejurări, poate s-ar fi bucurat de privelişte ce i se oferea ochilor: masivul muntos de culoarea smaraldului de stânci ce se înălţa în dreapta sa, câmpiile ca o catifea întunecată în umbra din ce în ce mai profundă a înserării, cerul de un ultramarin pastelat de câţiva norişori diafani de culoarea lavandei cu irizaţii oranj pal. În depărtare mai mult se ghici ecoul unui hohot lugubru, solitar, incert ca vaietul unei fantome. Apoi izbucni corul sacadat, sălbatic:

– Hu, hu, hu, hu, hu, hu!

Magnus Ridolph reintră în conac şi aduse un binoclu ultrasensibil cu viziune în infraroşu. Şi-i văzu pe Urlători cum coboară din munţi, ţopăind şi sărind ca nişte purici monstruoşi, iar vaga aparenţă omenească a mişcărilor lor îi dădu fiori reci lui Magnus Ridolph, persoană totuşi obişnuită cu neobişnuitul.

– Hu, hu, hu, hu, hu, hu! răsuna sinistru corul, în timp ce Urlătorii se năpusteau asupra

ticholamei.

Magnus Ridolph clătină din cap, încruntându-se.

– Mâine seară, scumpii mei vandali, vă schimb placa, să-mi cântați altceva!

□□□

Echipa de constructori sosi de la Garswan a doua zi dimineață, cu un elicopter de mare capacitate, care transporta, suspendat de un cablu, și un buldozer. Aparatul aterizâ când Magnus Ridolph era încă la micul dejun. În timp ce-și mesteca ultima îmbucătură de tocană, îi conduse în zona devastată și le explică ce dorea de la ei.

Târziu, după-amiază, lucrarea era terminată, echipamentele instalate și Magnus Ridolph se apucă să-și testeze aparatura.

La marginea zonei devastate se înălța acum un masiv cub de beton, construcție fără ferestre, ramforsată cu drugi de oțel și fixată solid într-o fundație, de asemenea, din beton. La vreo sută de metri de cub fusese ancorat adânc în sol un cilindru înalt de trei metri. Un cablu gros de oțel unea cubul de cilindru printr-o buclă ce înconjura cilindrul alunecând printr-un șanț îngropat, dublat cu oțel. În interiorul cubului, cablul trecea prin tamburul unui troliu electric, înainte de a ieși din nou afară și a reveni la cilindru.

Magnus Ridolph inspectă cămăruța amenajată în interiorul cubului. N-avusese timp să se ocupe de detalii, dar troliul funcționa perfect, trăgând cablul în jurul blocului cilindric. În interior, lângă ușă, era stivuită o grămadă de plăci de rezilian, de grosimea unui deget, fiecare legată de cablu cu un lanț de oțel de vreun metru.

Magnus Ridolph mai aruncă o ultimă privire cubului, apoi, tacticos, se instală în elicopterul care îl readuse la conac.

Chook îl aștepta în prag.

– Măi, Chook, i se adresă Magnus Ridolph, nu ești tu curajos, deștept și hotărât?

Ochii lui Chook, de culoarea verde a sticlei, priviră în două direcții divergente.

– Eu este bucatar.

– Hm! zise Magnus Ridolph. Sigur că da. Numai că în seara asta aș vrea să-i văd pe Urlători mai de-aproape. Și cum am nevoie de ceva ajutor, te-am ales pe tine să mă însoțești.

Ochii lui Chook o luară razna de-a binelea.

– Chook avut treabă seara ăsta.

– Și cam în ce constă treaba asta? întrebă Magnus Ridolph cu răceală.

– Chook trebuie scrie scrisoare.

Magnus Ridolph, enervat, îi întoarse spatele. În timpul mesei îi propuse din nou să-l însoțească, însă Chook rămase neclintit în refuzul său. Astfel se făcu că Magnus Ridolph, purtând un sac ușor pe umăr, o porni singur pe jos către cubul său. Până la apusul soarelui mai era vreo oră.

Când ajunse, în cele din urmă, umbra pintenului stâncos atingea deja mica construcție din beton. Fără a pierde timpul, intră în mica încăpere întunecoasă și-și puse sacul jos.

Verifică poarta. Aceasta glisa cu mare ușurință în sus și în jos, iar încuietoarea funcționa la perfecție. Acționă reostatul pentru a testa buna funcționare a troliului. Tamburul începu să se învârtească, cablul se puse în mișcare, efectuă un ocol în jurul cilindrului și își încheie cursa în interiorul cubului. Magnus Ridolph luă o placă de rezilian, o agățâ de cablu cu ajutorul unuia dintre lanțuri, o puse pe jos în fața intrării, coborî placa până la un deget de sol, se așezâ, își aprinse o țigară și așteptă.

Umbra înghițea treptat câmpul de un purpuriu sumbru; cerul turcoaz căpâta nuanțe de ultramarin. O tăcere grea învăluia întreaga fire.

Dinspre munți răsună din depărtări un hohot strident, însă singuratic, repercutat de ecoul văgăunilor și râpelor înecate în obscuritatea înserării. De parcă se așteptau acest semnal, se declanșă o adevărată cavalcadă de urlete, chiote, hohote, unele mai puternice și mai apropiate, dar cele mai multe, estompate oarecum, parvenind dinspre zonele înalte, necultivate.

– Hu, hu, hu, hu, hu, hu!

Urletele erau tot mai puternice, mai apropiate, mai sinistre și Magnus Ridolph, privind prin vizeta porții, văzu un amalgam de corpuri vag asemănătoare maimuțelor prăvălindu-se în josul colinei, conturându-se ca niște umbre chinezești pe fundalul cerului. Înmuie o pensulă într-o găletușă cu lichide pusă lângă el, ridică ușor poarta, badijonă prima placă de rezilian, o împinse afară și coborî din nou poarta blindată. Ridicându-se, își lipi ochiul de vizetă.

Acum urletele răsunau de jur-împrejurul său, deasupra capului, din toate părțile, făcând să vibreze totul sub impulsul armonicelor acute. Chiar lângă cub, Magnus Ridolph putea distinge vânzoleala trupurilor întunecate.

Pe acoperiș zdupăiau labe grele, hârșâiau gheare ascuțite și, involuntar, Magnus Ridolph își încleștă crispat degetele.

O bufnitură lângă cub; cablul vibră. Urletele se întețiră, se acutizară, iar prin plafon se percepu o serie de șocuri surde. Cablul fu zmucit cu violență și se agită în toate sensurile.

Magnus Ridolph surâse sardonic.

De afară se auziră niște mormăituri răgușite, punctate de icnete mânioase și de zgomotul unui lanț scuturat cu furie. Prin vizetă remarcă o făptură mai înaltă decât statura unui om, cu un cap minuscul și turtit, cu brațe și picioare lungi și slăbănoage, care se repezea în toate sensurile încercând să se desprindă din capcană.

Magnus Ridolph puse troliul în funcţiune, târându-l vreo trei metri către cub pe captivul căzut în cursă; fixă o altă placă de lanţ, o îmbibă cu hessopentol, ridică uşor poarta şi împinse placa afară. Aceasta aproape că-i fu smulsă din mână. Magnus Ridolph lăsă poarta să cadă şi-şi lipi ochiul de vizetă.

O altă arătare întunecată începu să gesticuleze, să se agite în mod dezordonat în jurul lanţului, care, întinzându-se la fiecare smucitură, o proiecta la pământ de fiecare dată.

Afară, urletele deveniseră pur şi simplu asurzitoare, cubul părând înconjurat din toate părţile. Îşi prepară o nouă placă, săltă poarta şi-o trecu pe dedesubt. Din nou îi fu pur şi simplu smulsă din mână, însă, de astă dată, pe sub uşă se strecurară câteva degete negre, care începură s-o tragă în sus cu o forţă extraordinară.

Numai că Magnus Ridolph prevăzuse o asemenea posibilitate, dotând poarta cu un ivăr de oţel care s-o menţină nemişcată. Cum degetele se înverşunau să tragă în sus, Magnus Ridolph luă torţa cu incandescenţă şi o îndreptă spre ele. Oţelul îşi schimbă culoarea virând spre roşu, degetele începură să sfârâie emanând o duhoare greţoasă şi, deodată, dispărură. Magnus Ridolph fixă o nouă placă de cablu.

Şi, uite-aşa, trecură vreo două ore. Fiecare dintre plăcile pe care le strecura pe sub poartă îi era smulsă din mâini. Uneori, pe sub uşă se insinuau degete, pe care el însă le respingea cu flacăra arzătoare a torţei, astfel că, în cele din urmă, întreaga încăpere fu plină de un fum urât mirositor.

Totul devenise o rutină: fixarea plăcii, îmbibarea ei, strecurarea pe sub uşă, coborârea porţii, manevrarea troliului pentru a face lanţul să avanseze, aruncarea unei ocheade prin vizetă.

Troliul scârţâia, cubul vibra sub loviturile frenetice din exterior.

Când plasă afară şi ultima placă, îşi admiră prin vizetă opera: de la cub la cilindru şi de la cilindru la cub, lanţul era împodobit, la intervale regulate, cu siluete negricioase care gesticulau şi se agitau lipite de zalele incasabile; deasupra capului său răsunau în continuare bufnituri surde.

Magnus Ridolph se rezemă de perete, scoase o sticluţă din sacul său şi sorbi cu nesaţ o duşcă.

Un scârţâit strident al troliului îl făcu să tresară. Se îndreptă de spate cu o mişcare ostenită şi privi din nou afară.

Inamicii încercau un contraatac concertat: de ambele părţi ale cablului, Urlătorii încercau să-l rupă trăgând în acelaşi timp în direcţii opuse. Axa scripetelui scârţâia, vibra, capatând un joc periculos. Magnus Ridolph slăbi frâna troliului şi zgudul violent de câteva ori cablul, făcându-i pe Urlători să ţopăie ca nişte paiaţe.

Deodată, ca un stol de stafii negre, toţi se repeziră la cub abandonând lanţul.

ZDRANG! Poarta de oţel suportă o lovitură ca de berbec. ZDRANG! Poarta vibră în balamale.

Magnus Ridolph îşi netezi barbişonul. În principiu, oţelul ar fi trebuit să reziste, ca de altfel şi tocul uşii fixate cu buloane solide în betonul pereţilor. În principiu... Însă nici o fortificaţie nu este invulnerabilă.

ZDRANG! Din pereţi se desprinse o pulbere fină.

Magnus Ridolph se repezi la vizetă, la timp pentru a vedea o siluetă întunecată repezindu-se spre el – chiar spre faţa lui, după cum i se păru. Involuntar, îşi trase capul înapoi.

ZDRANG!

Febril, plimbă spotul luminos al lanternei de jur împrejurul pereţilor. Dacă se producea vreo fisură...

Reveni la vizeţă. Dacă Urlătorii ar fi făcut rost de vreun drug de oţel ca să-l folosească aidoma unui berbec de asediu?

Dar capacitatea lor de organizare nu mergea până acolo.

Se aşeză din nou pe sol şi mai trase o duşcă. Încet, încet, fu cuprins de somnolenţă.

Când se deşteptă, aerul era greu, supraîncins, sufocant. Un licăr roşiatic se strecura prin orificiul vizorului, însoţind un sfârâit sinistru. O vreme rămase nemişcat, extenuat, cu plămânii torturaţi de atmosfera viciată. În cele din urmă reuşi să se ridice şi putu să vadă prin vizetă un rug imens consumând ticholama în flăcări uriaşe stacojii şi albe. Abia reuşi să se târască în mijlocul încăperii, cât mai departe de pereţii deja fierbinţi.

– De data asta, s-a zis cu mine. O să mă coc în suc propriu ca într-un cuptor... Ba nu... mai întâi o să mă sufoc... Adică... da' la stail...

Scoase din sac un bidon cu apă şi introduse electrozii generatorului în lichid. De cum acţionă comutatorul, suprafaţa apei se acoperi de bule de oxigen şi hidrogen. Îşi apropie nasul de orificiul bidonului şi respiră atmosfera sintetică...

□□□

Elicopterul lui Blantham ateriză pe spaţiul degajat şi dolofanul pasager coborî, elegant învesmântat în roşu şi cenuşiu antracit. Magnus Ridolph îi ieşi în întâmpinare sub portalul vilei şi-l salută cu o înclinare a capului.

– Salut, salut, zise cu volubilitate Blantham. Am trecut să-ţi spun că recolta mea este aproape culeasă şi, deci, pe la începutul săptămânii viitoare culegătorii vor veni la tine.

– Perfect! răspunse Magnus Ridolph.

– Sunt sincer afectat de pagubele pe care ţi le-au produs Urlătorii, oftă Blantham, trăgând cu coada ochiului spre tarlaua devastată. Până la urmă, trebuie să facem ceva ca sa scăpăm de

pacostea asta.

Magnus Ridolph încuviinţă din cap.

Blantham îl măsură cu o privire pătrunzătoare.

– Pari cam obosit. Vremea să fie de vină?

– Nici vorbă! Numai că n-am prea avut somn în ultima vreme.

– Aha, înţeleg. Dar ce-i cu chestiile alea, ca nişte cupole? Tu le-ai construit?

Magnus Ridolph făcu un gest evaziv.

– Nişte posturi de observare, nimic mai mult. Primul era destul de rudimentar şi oarecum vulnerabil în anumite privinţe, aşa că am construit un altul, mai mare.

– Am înţeles, zise Blantham. Ei bine, te las atunci. Văd că Urlătorii au înaintat destul de adânc în plantaţie. Contezi în continuare pe un beneficiu de şaizeci şi nou de mii de credite pe ansamblul proprietăţii?

Zâmbind în barbişonul său imaculat, Magnus Ridolph răspunse cu o voce suavă:

– Eu, personal, sper într-o cifră mult superioară. Beneficiul meu, în cadrul tranzacţiei noastre, cred că va depăşi mai mult de două sute de mii de credite.

Blantham încremeni, holbându-şi ochii.

– Două sute de mii de credite? Eşti... Cum naiba ai ajuns la o asemenea cifră?

– Foarte simplu, explică amabil Magnus Ridolph. În primul rând, luând în calcul vânzarea recoltei. Două mil de hectare de ticholama de cea mai bună calitate vor da vreo patruzeci şi şase de mii de credite. În al doilea rând, 240 de tone de rezilian brut, la preţul de o jumătate de credit kilogramul sau, *grosso modo*, la 500 de credite tona, cât fac? Dacă scădem cheltuielile cu transportul şi alte angarale, beneficiul, numai pentru asta, depăşeşte cu mult suta de mii de credite... hai să zicem, o sută zece mii...

– Dar, se bâlbâi Blantham devenind stacojiu la faţă, dar rezilianul... unde l-ai găsit?

Magnus Ridolph îşi încrucişă mâinile la spate şi rosti, privind vag în depărtare:

– Am reuşit să capturez nişte Urlători.

– Cum? Cu ce? Pentru ce?

– Studiindu-le obiceiurile şi apucăturile, precum şi regimul alimentar, am înţeles că Urlătorii sunt constituiţi fie din rezilian, fie dintr-o substanţă înrudită acestuia. Un experiment mi-a dovedit că este vorba de rezilian. Şi în cursul ultimelor două săptămâni am capturat nu mai puţin de 2400 de bucăţi.

– Cum ai procedat?

– Urlătorii sunt nişte creaturi foarte curioase şi agresive, zise Magnus Ridolph şi-i explică mecanismul capcanei.

– Şi cum i-ai lichidat? Se spune că sunt indestructibili ca oţelul...

– Nu în timpul zilei. Nu suportă lumina şi, cum se luminează de ziuă, se fac ghem. Cu o singură lovitură de toporişcă, le secţionezi cu uşurinţă axul sistemului nervos central.

Blantham se strâmbă scârbit şi adăugă:

– Păi asta nu face decât 150-160 de mii de credite. Ce-i cu restul până la cele două sute de mii?

– Hm! Mărturisesc că restul nu-i decât speculaţie pură şi, tocmai de aceea, m-am oprit la o cifră rezonabilă. Dumneavoastră îmi datoraţi 130 de mii de credite, care mă vor despăgubi pentru investiţia iniţială, iar eu ar trebui să pot scoate pe această magnifică plantaţie vreo 170-180 de mii de credite, în cazul unei vânzări corecte. Deci, se poate spune că am făcut o estimare mai mult decât onorabilă.

Blantham îi întoarse spatele mânios, dar Magnus Ridolph îi puse amabil mâna pe umăr:

– De ce vă grăbiţi să plecaţi? Avem tot timpul. N-aţi vrea să dejunăm împreună? Ce-i drept, meniul e modest, o tocăniţă rustică, dar tovărăşia dumneavoastră m-ar onora în mod deosebit.

Fără a-i răspunde, Blantham se îndepărtă cu paşi mari. Câteva minute mai târziu, elicopterul său dispărea în cerul turcoaz. Magnus Ridolph reintră în conac. Chook îşi ridică privirea.

– Mâncare acum?

– Cum doreşti, răspunse Magnus Ridolph şi se aşeză. Ce-i asta? Unde-i tocana noastră cea de toate zilele?

– Chook plictisit tocana, bombăni bucătarul. Azi noi mâncat gulaş.

Traducerea:
Mihaela şi Cristian Ionescu

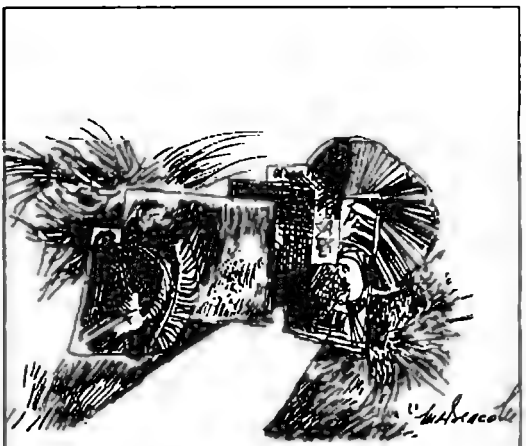

Desen de Marian Deaconu

Povestea răposatului domn Elvesham

În 1998 este centenarul *Războiului lumilor*, romanul în care Herbert George Wells (1866 - 1946) a introdus alienii în rolul de invadatori monstruoşi ai Pământului, concurenţi în lupta cosmică pentru existenţă. Cartea a stat la baza [illegible] famoase emisiuni radiofonice din toate timpurile (1938) – o piesă de teatru produsă de Orson Wells care a panicat peste un milion de ascultători.

Relatez această întâmplare nu cu speranţa că va fi crezută, ci spre a oferi, pe cât e posibil, următoarei victime, un mijloc de salvare. Măcar un altul să profite de nefericirea mea... Cazul meu, o ştiu, e fără leac, şi acum aproape că m-am resemnat cu ceea ce mi-a fost hărăzit.

Mă numesc Edward George Eden; sunt născut la Trentham, în Staffordshire, unde tatăl meu muncea la grădinile oraşului. Mi-am pierdut mama pe când aveam trei ani, iar pe tata când împlinisem cinci; atunci am fost adoptat de unchiul meu George Eden. El se instruise şi se educase singur şi dobândise la Birmingham reputaţia unui ziarist întreprinzător. Celibatar, şi-a luat generos asupra-i răspunderea creşterii mele, a deşteptat în mine ambiţia de a reuşi în viaţă şi, la moartea lui, care a survenit acum patru ani – aveam pe atunci optsprezece ani –, mi-a lăsat întreaga-i avere, un total de circa cinci sute de lire sterline. În testamentul său mă sfătuia să consacru aceşti bani terminării studiilor. Eu şi alesesem profesiunea de medic şi, graţie mărinimiei lui postume şi norocului meu de a obţine prin concurs o bursă, am putut urma la Universitatea din Londra cursurile de medicină. În momentul în care începe povestea mea, locuiam pe University Street, la numărul 11 A, într-o mică mansardă, sărăcăcios mobilată. Această singură încăpere mi-a servit totodată de birou, de salon şi de dormitor, într-atât doream să-mi prelungesc cât mai mult timp resursele.

Tocmai mergeam să-mi duc la pingelit o pereche de ghete, când l-am întâlnit întâia oară pe micul bătrân cu faţa gălbejită, a cărui viaţă este acum îngemănată cu viaţa mea inextricabil. De pe bordura trotuarului, unde se afla, el examina cu un aer perplex faţada imobilului. Ochii lui – ochi spălăciţi, cenuşii, cu pleoapele roşii – mă priviră scrutător şi, imediat, mi se adresă cu amabilitate:

– Sosiţi tocmai la timp. Am uitat numărul casei dumneavoastră. Ce mai faceţi, domnule Eden?

Mă cam uimea această familiară întâmpinare din partea unui ins pe care nu-l văzusem niciodată şi mă plictisea şi faptul că fusesem surprins cu ghetele sub braţ. El remarcă lipsa mea de cordialitate.

– Vă întrebaţi, probabil, cine naiba sunt, nu? Un prieten, îngăduiţi-mi să vă asigur. V-am mai văzut, deşi habar n-aveţi de acest lucru. Există vreun loc unde am putea discuta despre ceva care vă interesează?

Şovăii. Nu ţineam să-i dezvălui unui necunoscut sărăcia locuinţei mele.

– Poate, insinuai, am putea să mergem împreună o bucată de drum. Sunt, din păcate, obligat să...

Gestul meu explica restul frazei.

– Perfect, spuse el, privind în dreapta şi în stânga..., o bucată de drum? Încotro mergem?

Îmi lăsai ghetele pe culoar.

– Ascultaţi, reluă el brusc. Am să vă spun multe lucruri, domnule Eden. Veniţi deci să luaţi dejunul cu mine. Sunt bătrân, foarte bătrân şi, ca toţi oamenii în etate, îmi place să sporovăiesc. Cum să vorbim aici, cu glasul meu firav, în larma străzii?

Cu mâna lui descărnată, care tremura puţin, îmi strânse persuasiv braţul. Deşi eram destul de vârstnic ca să pot accepta această neaşteptată invitaţie, ea nu mă satisfăcea pe deplin.

– Aş prefera..., încercai să scap.

– În schimb eu aş prefera..., mă întrerupse el. Şi ar trebui să-mi respectaţi părul meu alb.

Până la urmă, consimţii să-l întovărăşesc. Mă duse la Blavitski; paşii lui mărunţi mă obligară să merg foarte încet. În cursul acelui dejun – niciodată nu mai luasem parte la un altul la fel – bătrânul îmi înlătură cu abilitate întrebările. Mi-am putut face o idee mai precisă despre înfăţişarea lui. Obrajii săi bărbieriţi erau supţi şi brăzdaţi de riduri; buzele-i zbârcite acopereau o dantură falsă;

avea un păr rar, însă destul de lung. Îmi părea de statură mijlocie (la drept vorbind, toţi păreau scunzi pe lângă marea mea înălţime), iar umerii săi erau încovoiaţi. Observându-l, îmi dădui seama că şi el mă cerceta, ba chiar îmi învăluia trupul, de la umerii mei largi şi până la mâinile bronzate şi faţa plină de pistrui, cu priviri în care descopeream o bizară expresie de aviditate.

– Acum, spuse el în clipa când ne aprindeam ţigările, e timpul să vă expun chestiunea pentru care v-am căutat. După cum vedeţi, sunt bătrân, foarte bătrân... Rămase tăcut o bucată de vreme, apoi urmă: Întâmplarea a făcut să posed o avere pe care trebuie s-o las moştenire cuiva, dar n-am şi n-am avut niciodată copii.

Mă gândii imediat dacă nu e vorba de-o capcană şi mă hotărîi să fiu atent ca nu cumva să pierd ceea ce-mi rămăsese din cele cinci sute de lire. Bătrânul continuă, stăruind asupra tristeţii pricinuite de singurătate şi asupra greutăţii de a da averii, după moartea lui, o întrebuinţare convenabilă.

– Am luat în considerare o mulţime de variante: opere de binefacere, burse, premii, biblioteci şi am ajuns la concluzia – îşi aţinti atunci privirea drept în ochii mei – că voi căuta un tânăr ambiţios, serios şi sărac, sănătos la trup şi la spirit, spre a-i lăsa tot ce am, spre a face din el, într-un cuvânt, moştenitorul meu. Şi repetă: spre a-i lăsa tot ce am, astfel încât scăpat dintr-o dată de toată agitaţia şi lupta în mijlocul cărora a crescut să poată deveni un om independent şi influent...

Mă silii să par dezinteresat. Cu o străvezie ipocrizie, insinuai:

– Şi doriţi ajutorul meu, serviciile mele profesionale, poate, pentru a-l descoperi pe acest tânăr?

Surâse, aruncându-mi o privire pătrunzătoare şi nu mă putui împiedica să râd de felul în care mi-a demascat copilăreasca viclenie.

– Ce carieră îi e deschisă acestui tânăr! reluă el. Mă cuprinde invidia gândindu-mă că am strâns pentru ca un altul să poată cheltui... Dar există, bineînţeles, unele condiţii, unele obligaţii impuse de această dispoziţie testamentară... Tânărul va trebui, de pildă, să ia numele meu. Nu e cu putinţă să ai totul fără să dai ceva în schimb. Şi, înainte de a-l recunoaşte ca moştenitor, voi face o minuţioasă anchetă asupra vieţii lui. E nevoie ca el să fie sănătos şi viguros. Trebuie să-i cunosc ereditatea; să ştiu cum au murit părinţii şi bunicii săi, să-i cercetez atent obiceiurile şi viaţa morală...

Aceste cuvinte mai potoliră întrucâtva tainicele felicitări pe care mi le adresam.

– Trebuie să presupun, întrebai, că eu sunt...

– Da, fireşte! răspunse el aproape cu furie. Da, dumneata eşti, chiar dumneata!

Nu mai spusei nimic. Imaginaţia mi-o luase razna, iar scepticismul meu natural nu era în stare să înfrâneze acest sentiment de jubilare. În spiritul meu nu intra nici cea mai neînsemnată umbră de recunoştinţă. Nu ştiam ce să pun şi nici n-aş fi ştiut cum să mă exprim.

– Dar de ce tocmai eu? mă interesai în sfârşit.

Îl auzise – îmi explică bătrânul – vorbind despre mine pe profesorul Hasler, ca despre un tânăr care întruchipa tipul unui om puternic şi sănătos, iar el dorea pe cât posibil să-şi lase avutul cuiva a cărui sănătate şi a cărui cinste să fie sigure.

Astfel a decurs prima mea întâlnire cu acel bătrânel. El rămase misterios în ceea ce-l privea şi pretinse că încă nu voia să-mi dezvăluie numele lui. Pe urmă, când i-am satisfăcut curiozitatea mă părăsi la ieşirea din restaurant. Remarcasem că, pentru a plăti consumaţia, îşi scoase din buzunar un pumn de monede de aur.

Stăruinţa lui cu privire la sănătatea mea fizică era ciudată. După cum convenisem cu el, în aceeaşi zi contractai, pentru o sumă enormă, o asigurare de viaţă cu Loyal Insurance Company; în săptămâna care a urmat, consilierii ei medicali mă pipăiră, mă palpară şi mă ascultară din cale afară de riguros. Nici chiar asta nu-l mulţumi pe bătrân, care voi să fiu din nou examinat, de astă dată de renumitul doctor Henderson. Astfel, veni şi vinerea de după Rusalii, înainte ca el să fi luat o hotărâre.

În seara aceea, târziu – era aproape ora nouă, eu repetam pentru un examen nişte formule de chimie – când îl auzii chemându-mă. Îl aflai jos, în coridor, şi slaba licărire a becului cu gaz proiecta pe faţa lui un joc de umbre grotesti. Îmi păru şi mai încovoiat decât prima dată, iar obrajii săi şi mai scofâlciţi. Glasul îi tremura de emoţie.

– Totul este absolut în regulă, domnule Eden, îmi declară el, iar seara aceasta, cea mai însemnată dintre toate, o vom petrece împreună, sărbătorind succesul dumitale. Un acces de tuse îl întrerupse. De altminteri, n-ai să mai ai mult de aşteptat, adăugă el, trecându-şi o batistă peste buze şi, apucându-mă de mână, cu laba lui osoasă, încheie: ...fără nici o îndoială, n-ai să mai ai mult de aşteptat!

Ieşirăm şi luarăm un cab[1]. Îmi amintesc cu o extremă precizie toate incidentele drumului nostru: mersul rapid şi lin al trăsurii; contrastul dintre petrolul, gazul şi electricitatea care iluminau vitrinele; mulţimea de trecători de pe străzi; restaurantul din Regent Street, unde ne-a fost servit un somptuos dineu. La început, privirile pe care chelnerul în frac le arunca asupra modestelor mele haine mă stânjeniră. Nu ştiam cum să scap de sâmburii de măsline. Dar, pe măsură ce şampania mă încălzea, încrederea mea creştea.

Bătrânul vorbi despre sine; încă din cab îmi spusese cum îl cheamă: aveam de-a face cu Egbert Elvesham, ilustrul filozof, al cărui nume îmi

era cunoscut încă de pe băncile şcolii. Nu izbuteam să mă conving că acel om, a cărui inteligenţă pusese de mult stăpânire pe a mea, că acea mare gândire să mi se fi relevat deodată sub acest aspect decrepit şi familiar. Probabil că orice tânăr aflat pe neaşteptate în contact cu o celebritate trebuie să îngroape cât de cât dezamăgirea mea.

Îmi vorbi despre bogăţia pe care curenţii steiţi ai vieţii lui o vor lăsa în curând să treacă în mâinile mele: imobile, valori, drepturi de autor... Niciodată n-aş fi bănuit că filozofii puteau fi atât de bogaţi. El privea, cu un aer invidios, cum beam şi mâncam:

– Ce poftă de viaţă ai! constată el; apoi, cu un suspin, cu un suspin de uşurare, aş fi putut crede, adăugă: Nu va dura mult.

– E adevărat! spusei, cu capul ameţit de şampanie. E adevărată, un viitor singular de plăcut îmi este rezervat, graţie dumneavoastră. Voi avea cinstea să vă port numele, dar dumneavoastră aveţi un trecut, un trecut care face cât întregul meu viitor.

Îşi clătină capul şi surâse, iar eu avui impresia că măgulitoarea-mi admiraţie îi provoacă o melancolică bucurie.

– Ai renunţa la acest viitor? mă întrebă el în momentul în care chelnerul aducea lichiorurile. Nu vezi, desigur nici un inconvenient în faptul că-mi iei numele, averea, dar ai vrea, de bunăvoie, să-mi iei şi povara anilor?

– Da, dacă mi s-ar da şi geniul, şi opera dumneavoastră, răspunsei generos.

Surâse din nou.

– Dă-ne câte un kummel, comandă el. Apoi, scoţând din buzunar un mic pachet plat, învelit în hârtie albă, îl examină cu luare-amite. Aceste clipe, care urmează dineului, sunt prielnice bucuriilor. Iată o fărâmitură din inedita mea înţelepciune.

Cu degetele-i galbene şi tremurânde, desfăcu pachetelul şi-mi arătă o pulbere fină, trandafirie.

– Asta-i reluă el. Ei, nu ghiceşti ce e?! Pune puţin în kummelul dumitale şi... vei simţi ceva ceresc.

Ochii săi cenuşii mă iscodeau cu o expresie indicibilă. Eram niţeluş şocat de constatarea că marele gânditor punea preţ pe mireasma licorilor. Totuşi, mă prefăcui interesat de invitaţia lui, căci băusem destul pentru a fi capabil de această nevinovată ipocrizie.

El vărsă praful în cantităţi egale, în paharele noastre, apoi, ridicându-se brusc şi cu o solemnitate pe cât de stranie pe atât de neaşteptată, îşi întinse cupa; făcui la fel şi ciocnirăm.

– Pentru apropiata dumitale moştenirel spuse ducându-şi lichiorul la buze.

– Ba nu! Ba nu! protestai cu vioiciune.

Se opri, cu paharul la înălţimea bărbiei şi cu ochii săi strălucitori aţintiţi asupră-mi.

– Vă doresc o viaţă cât mai lungă! îi urai şi eu.

Păru să şovăie.

– Îţi doresc o viaţă cât mai lungă! repetă el cu un neaşteptat hohot de râs şi, fără să ne scăpăm din priviri, ciocnirăm încă o dată.

Ochii lui continuară să mă cerceteze şi, în timp ce dădeam pe gât kummelul, mă încercă o senzaţie intensă şi bizară. Prima înghiţitură îmi stârni în cap un tumult furios. Îmi păru că sub craniul meu totul începea să fiarbă, iar un bâzâit asurzitor îmi umplu urechile. Nu deosebi nici gustul şi nici aroma lichiorului, fascinat cum eram, ca să spun aşa, de văpaia ochilor cenuşii ai bătrânului. Această zăpăceală, acest tumult îmi părură că au durat o veşnicie. Vagi impresii despre lucruri pe jumătate uitate dănţuiră şi dispărură la hotarele memoriei mele.

În cele din urmă, el rupse vraja şi, cu un suspin răsunător, îşi lăsă pe masă paharul.

– Ei, bine?

– E minunat! răspunsei, cu toate că n-aveam nici o idee despre adevărata savoare a mixturii.

Capul mi se-nvârtejea, creierul îmi era un haos. Mă aşezai. Apoi, percepţiile mele deveniră precise şi minuscule de parcă vedeam totul printr-o oglindă concavă. Gesturile bătrânului erau acum nervoase şi nerăbdătoare. Îşi scoase ceasul şi se strâmbă:

– Unsprezece şi şapte! Şi trebuie să prind trenul de unsprezece douăzeci şi cinci... Am şi plecat...

Ceru plata şi-l ajutai să-şi pună pardesiul. Chelnerii atenţi se grăbiră să ne ajute.

După câteva clipe, bătrânul urca într-un cab, iar eu îi spuneam la revedere, având necontenit aceeaşi impresie de minusculă clarităte, de parcă aş fi simţit chiar lucrurile ca atare.

– E praful îmi explică el, ducându-şi mâna la frunte. N-ar fi trebuit să ţi-l dau. Mâine dimineaţă ai să ai o îngrozitoare durere de cap. Aşteaptă un moment. Ţine! – şi-mi întinse un pachetel alb, asemănător acelora făcute de farmacişti. Ia asta într-un pahar cu apă, înainte de a te băga în pat. Celălalt praf era un excitant... Nu uita să-l iei pe acesta înainte de culcare. Îţi va limpezi mintea. Asta e tot. Încă o strângere de mână, Futurus[2]!

Îl strânsei mâna zbârcită.

– La revedere! mai strigă el; şi, după felul în care clipea din ochi, socotii că şi el trebuia să se afle sub înrâuririle acelui drog stimulator.

Cu o tresărire, ca şi când ar fi vrut să îndrepte o scăpare din vedre, îşi căută prin buzunăraşul de la vestă şi scoase un pachet cilindric.

– Uite îmi spuse. Uitasem! Nu-l deschide înainte de întâlnirea noastră de mâine... dar ia-l o dată!

– Bine, bâiguli.

În momentul în care vizitiul îşi deştepta calul cu o uşoară lovitură de bici, bătrânul îmi trimise un ultim surâs prin geamul trăsurii.

Pachetul pe care mi-l dăduse era sigilat cu ceară roşie la mijloc şi la extremităţi.

„Dacă nu-i un fişic de bani, trebuie să fie plumb sau platină", gândii.

Îmi vârâi grijuliu în buzunar acel obiect. Apoi, la fel de ameţit, pornii pe jos spre casă, trecând prin Regent Street, unde mai puteai vedea cete de plimbăreţi, ca şi prin străduţele întunecate aflate dincolo de Portland Road.

Îmi aduc bine aminte de diferitele senzaţii pe care le-am încercat de-a lungul drumului. Eram încă destul de eu însumi ca să-mi dau seama în ce stare insolită mă găseam şi mă întrebam dacă acel praf, pe care-l absorbisem, nu era opiu, drog ale cărui efecte le ignoram. În momentul de faţă îmi este greu să descriu exact anomalia aceasta mintală, acest soi de dedublare a spiritului, pe care o constatam în mine. Străbătând Regent Street, aveam convingerea că mă aflu în gara Waterloo, fiind pe punctul de a intra în Institutul politehnic, cum te-ai urca într-un tren. Îmi frecai ochii; mergeam, fără îndoială, pe Regent Street...

Cum aş putea să exprim efectul acestei halucinaţii? Un actor iscusit te priveşte liniştit, face o strâmbătură şi, deodată, te crezi înaintea unei cu totul alte persoane. Ar fi prea extravagant să vă spun că o clipă îmi păru că Regent Street îmi jucase un renghi? Apoi, deşi eram convins că e din nou Regent Street, simţeam că mă copleşesc în mod straniu fantasticele reminiscenţe care mă împresurau.

– Acum treizeci de ani, gândii, aici m-am certat cu fratele meu.

Dar imediat izbucnii în râs, spre marea distracţie a unui grup de noctambuli. Acum treizeci de ani nu eram născut şi niciodată nu m-am putut lăuda că am un frate. Amestecul pe care-l băusem era, în mod cert, un fel de nebunie lichidă, căci un copleşitor regret după acel frate pierdut nu înceta să mă obsedeze. De-a lungul lui Portland Road această aberaţie luă o altă formă. Îmi amintii de prăvălii care nu existau şi comparai strada cu cea care fusese odinioară. N-avea nimic uimitor faptul că, după un dineu îmbelşugat, stropit din belşug, gândirea era dezordonată, dar mă lăsau perplex acele fantastice reminiscenţe, ciudat de precise de altfel, care îmi invadau spiritul; şi mă uluiau nu atât amintirile care se prezentau, cât acelea care-mi scăpau. Mă oprii astfel înaintea vitrinei unui magazin de ştiinţe naturale, muncindu-mi mintea să regăsesc ce putea să mă intereseze acolo. Un omnibuz trecu, făcând un zgomot ce aducea extraordinar cu mersul unui tren.

– Ah, am găsit! îmi spusei deodată. Trebuie să vin mâine aici ca să caut trei broaşte pentru disecţie! Nu-i curios că am uitat?

Odată, în copilărie, mi s-a dat ca jucărie un caleidoscop. Desenele se goneau unele pe altele şi se suprapuneau; în acelaşi fel căuta această serie de senzaţii noi să se substituie acelora ale eului meu obişnuit.

Trecând prin Euston Road, ajunsei în Tottenham Court Road, la fel de perplex şi cam speriat, fără să bag de seamă că merg pe un drum nefamiliar, căci, de obicei, o tăiam prin reţeaua străduţelor învecinate. Cotind pe University Street, constatai că uitasem numărul casei mele. Mi-a fost necesară o violentă sforţare a memoriei ca să fiu sigur că era numărul 11 A şi, chiar şi aşa, avui impresia că mi-l suflase un necunoscut. Încercai să-mi încheg ideile evocând incidentele dineului, dar, în ciuda tuturor eforturilor, mi-a fost cu neputinţă să-mi amintesc trăsăturile amfitrionului meu. Îl întrevedeam doar vag conturat, de parcă i-aş fi zărit figura într-un geam. În locul său însă, avui o ciudată viziune exterioară: eu însumi stând la o masă, îmbujorat, cu ochii scăpărători şi vorbăreţ.

„Toată chestia asta devine insuportabilă – gândii. Trebuie să iau celălalt praf".

Am căutat sfeşnicul şi chibriturile în partea vestibulului unde nu exista nici o mobilă şi mi-am dat seama că nu ştiam la ce etaj locuiesc.

– Sunt beat, fără doar şi poate, bolborosii şi mă poticnii stângaci de prima treaptă, ceea ce întărea constatarea mea.

La prima vedere, înfăţişarea camerei mele mi se păru bizară.

– Ce prostie! bombănii, scrutând totul în jurul meu.

De data asta izbutii să mă stăpânesc, şi viziunile fantastice se topiră înaintea aspectului familiar al mansardei. Vechea oglindă era tot acolo, cu notele mele (despre albuminoide) fixate într-un colţ al ramei, iar hainele mele de toate zilele zăceau risipite pe duşumea. Şi totuşi toate astea nu erau, în mod neîndoios, aievea. Îmi dădea târcoale impresia că mă găseam într-un tren care se opreşte, iar eu căutam să discern prin fereastră numele staţiei necunoscute. Ca să mă liniştesc, îmi încleştai mâinile de barele patului.

– E, fără îndoială, un fenomen de clarviziune, îmi spusei. Va trebui să-l comunic Societăţii de cercetări psihice.

Pusei pe masă fişicul cel greu, mă aşezai pe pat şi mă apucai să-mi scot ghetele. S-ar fi spus că senzaţiile mele prezente se conturau pe un vechi desen care reapărea.

– La naibal strigai. Oare îmi pierd minţile sau sunt în două locuri deodată?

Pe jumătate dezbrăcat, vărsai praful într-un pahar ; apa produse o efervescenţă şi prinse o culoare fluorescent chihlimbărie. Înghiţii acea băutură şi, înainte chiar de a fi intrat în pat, îmi recăpătasem liniştea. Simţii sub obraz răcoarea pernei şi curând fui cuprins de somn.

Mă deşteptai brusc dintr-un coşmar în care eram împresurat de fiare fioroase: adormisem stând culcat pe spate. Toţi cunosc acele vise zguduitoare şi deprimante din care scapi, treaz desigur, dar cu o stranie senzaţie de spaimă. În gură aveam un gust ciudat; membrele îmi erau cotropite de o neobişnuită oboseală, de o indispoziţie generală. Rămăsei nemişcat, cu capul pe pernă, sperând că această senzaţie de stranietate şi de teroare nu va întârzia să se risipească şi că voi putea să adorm din nou. Dar, în loc de aceasta, senzaţiile anormale se intensificară. La început nu remarcai nimic ciudat. În cameră, o lumină tulbure, atât de slabă încât ai fi zis că e chiar întunericul, îngăduia să întrezăresc mobilele doar ca nişte pete de obscuritate totală. Îmi zgâi ochii peste cuverturi. Îmi trecu prin minte ideea că cineva a intrat ca să-mi fure fişicul de bani, dar, după ce am mai rămas nemişcat câteva clipe, respirând cu regularitate spre a mă preface că dorm, îmi dădui seama că fusesem prada unei năluciri. Totuşi certitudinea că se întâmplă ceva neliniştitor mă înăbuşea tot mai mult. Cu o sforţare, îmi ridicai capul şi privii în jurul meu. Examinai formele vagi, petele de întuneric, mai mult sau mai puţin dens, care indicau draperiile, masa, căminul, rafturile bibliotecii. Percepui atunci ceva neobişnuit în aceste siluete de beznă. Fusese schimbat locul patului? Oare nu biblioteca ar trebui să fie acolo unde se ridica un obiect acoperit şi cenuşiu, care nu semăna deloc cu nişte rafturi încărcate cu cărţi? Iar acel lucru părea, desigur, mult prea mare ca să fie cămaşa mea aruncată pe spătarul unui scaun.

Învingând o groază copilărească, zvârlii de pe mine cuverturile şi-mi scosei un picior afară din aşternut. De obicei, când ieşeam din vechitura-mi de pat, talpa mea atingea imediat podeaua; acum însă abia dacă ajungea la marginea saltelei. Mă strecurai şi mai mult înainte şi mă aşezai cu picioarele atârnânde. Chiar lângă mine, pe un taburet şchiop, se găseau, desigur, sfeşnicul şi chibriturile. Întinsei mâna... nimic! Îmi agitai braţul în întuneric şi întâlnii o draperie deasă, dintr-o stofă grea şi mătăsoasă; o pipăii şi trăsei de ea: era o perdea atârnată la capătul patului.

Eram acum cu totul treaz şi începeam să înţeleg că ocup o altă odaie decât a mea. Nu ştiam ce să cred. Încercai să-mi amintesc evenimentele şi ele îmi apărură în minte cu o singulară limpezime: dineul, pacheţelele, uimirea mea simţindu-mă beat, întoarcerea acasă, greutatea cu care m-am dezbrăcat, răcoarea pernei percepută de obrajii mei înfierbântaţi...

Mă cuprinse o bruscă nelinişte. Fusese ieri sau alaltăieri seara? În orice caz, această încăpere nu era a mea şi nu-mi imaginam în ce fel am putut pătrunde aici. Conturul estompat care-mi atrăsese mai înainte atenţia devenea tot mai palid şi recunoscui o fereastră lângă care se profila oglinda ovală a unei mese de toaletă. O lumină spălăcită se filtra prin storul coborât. Voind să mă ridic, mă uimiră ciudata slăbiciune şi instabilitatea pe care le resimţeam. Întinsei mâinile ce-mi tremurau şi mă îndreptai încet spre fereastră, izbindumă, în drum, de un scaun. Bâjbâind în jurul marii oglinzi, împodobite cu candelabre, căutai şnurul storului. Nu-l găsii. Din întâmplare, trăsei de un ciucure şi, cu declicul unui resort, storul îşi luă zborul.

Decorul pe care-l contemplai îmi era cu totul străin. Sub cerul acoperit, semiobscuritatea zorilor străbătea masele învălătucite ale norilor. La orizont, baldachinul norilor avea o bordură sângerie; dedesubt totul era întunecat şi nelămurit. În depărtare, un vag profil de coline; mai aproape, o îngrămădire de clădiri cu turnuleţe şi clopotniţe, pâlcuri de copaci asemănători unor pete de cerneală şi, sub fereastră, o dantelă de tufişuri negre şi de alei cenuşii. Totul îmi era atât de puţin familiar încât o clipă crezui că visez. Atinsei masa de toaletă; îmi păru făcută dintr-un lemn lustruit şi garnisită cu fel de fel de obiecte, cu flacoane de cristal şlefuit şi cu perii. Exista, de asemenea, într-o farfurioară un bizar lucruşor în formă de potcoavă, cu proeminenţe tari şi lucioase. Nicăieri însă un sfeşnic şi chibrituri!

Îmi întorsei privirile spre încăpere. Acum, că storul era ridicat, mobilierul se ivea mai puţin confuz din întuneric. La mijloc, observai un pat cu baldachin şi, la picioarele lui, un larg cămin alb cu reflexe de marmură. Mă sprijinii de masă, îmi închisei ochii, îi redeschisei şi mă silii să gândesc. Totul era prea real ca să pot crede că-i un vis. Îmi spusei că trebuia să existe în memoria mea unele goluri datorate străniei licori pe care o băusem. Poate că intrasem în posesia moştenirii mele şi nu mai ţineam minte nimic de când mi se anunţase fericita veste.

Într-o clipă totul va redeveni clar. Totuşi, dineul cu bătrânul Elvesham îmi părea cât se poate de recent; şampania, chelnerii grijulii, praful trandafiriu şi lichiorurile – aş fi pariat pe viaţa mea că toate acestea se petrecuseră abia cu câteva ore în urmă.

Atunci se produse ceva atât de neînsemnat, şi totuşi atât de teribil pentru mine, încât şi acum mă înfior, gândindu-mă. Mă întrebai cu glas tare:

– Cum naiba am venit aici?

Glasul pe care-l auzii nu era al meu.

Nu era glasul meu! Era un glas piţigăiat, pierit şi avea o rezonanţă cu totul diferită decât aceea pe care mi-o ştiam. Ca să mă liniştesc, îmi frecai mâinile una de alta şi simţii mâini osoase, cu pielea flască – mâinile unui moşneag.

– E neîndoios, spusei cu acel oribil glas care,

fără să pot ghici în ce fel, mi se instalase în gâtlej, e neîndoios că totul trebuie să fie un vis!

Cu un gest rapid, aproape instinctiv, îmi pusei degetele în gură: nu mai aveam dinţi! Vârfurile degetelor mele treceau peste nişte gingii uscate. Mi se strânse inima de dezgust şi de constemare.

Mă asaltă atunci o irezistibilă dorinţă de a mă vedea, de a măsura imediat, în întreaga-i grozăvie, hidoasa schimbare care se petrecuse cu mine: cu un pas şovăitor, mă dusi până la cămin şi căutai chibrituri. Un acces de tuse mă scutură şi mă strânsei mai bine în groasa cămaşă de flanelă în care eram îmbrăcat. Pe cămin nu existau chibrituri şi, deodată, îmi dăui seama că picioarele şi mâlnile îmi erau îngheţate. Strănutând şi tuşind, gemând fără să vreau, mă întorsei în pat.

– E, desigur, un vis! scâncii, urcându-mă din nou în pat. E, desigur, un vis! repetai ca un bătrân ramolit.

Hotărât să readorm, mi-am tras cuverturile peste umeri, peste urechi şi mi-am strecurat sub pernă mâna uscată. Evident, era un vis! Dimineaţa mă voi trezi tânăr, puternic şi viguros, spre a-mi relua studiile... Îmi închisei ochii, respirai regulat şi, pentru a ajuta somnul să vină, mă apucai să calculez multiplii lui trei. Dar somnul se înverşuna să mă ocolească. Convingerea că transformarea ce avusese loc în mine era o inexorabilă realitate sporea cu fiecare minut. Curând mă pomenii cu ochii deschişi, nemaigândind la multiplii lui trei, ci plimbându-mi degetele peste gingiile descărnate. Eram cu adevărat preschimbat în moşneag. Într-un mod inexplicabil sărisem peste întreaga-mi existenţă ca să ajung la bătrâneţe; fără să am habar cum se întâmplase acest lucru, fusesem frustrat de cea mai bună parte a vieţii mele, de dragoste, de forţă, de luptă, de speranţă! Îmi înfundai capul în pernă, încercând să mă conving că asemenea halucinaţii sunt posibile. Încet, imperceptibil, zorii se făceau mai limpezi.

Până la urmă, pierzând orice nădejde că voi mai adormi mă ridicai pe jumătate ca să cercetez încăperea. Era spaţioasă şi bine mobilată, mai bine mobilată decât orice cameră în care locuisem până atunci. Pe o măsuţă dintr-un ungher observai un sfeşnic şi chibrituri. Aruncai de pe mine cuverturile şi, zgribulindu-mă de răcoarea dimineţii, deşi eram în timpul verii, mă sculai şi aprinsei lumânarea. Apoi, tremurând îngrozitor, în aşa fel încât mucarniţa clănţănea pe suportul ei, mă grăbii cu paşi mici până la oglindă şi zării... *chipul lui Elvesham*! Deşi mă temusem de această concluzie, ea nu era pentru mine mai puţin înspăimântătoare!

Savantul mi se păruse slăbit şi jalnic, dar, văzându-l acum îmbrăcat doar într-o cămaşă lungă de flanelă, descheiată la gât, văzându-l acum devenit propriul meu trup, n-aş putea descrie dezolanta lui decrepitudine. Obrajii scofâlciţi, şuviţe rare de păr cărunt, ochi umezi şi urduroşi, buze tremurânde şi ofilite, printre care se întrevedeau hidoasele gingii negricioase... Dumneata care ai spiritul şi trupul laolaltă, care ai vârsta dumitale adevărată, nu-ţi poţi închipui ce însemna pentru mine această infernală întemniţare. Să fii tânăr şi plin de dorinţe şi de energia tinereţii şi să te laşi prins, să te laşi nimicit în acest corp care nu mai era decât o biată ruină!...

Dar mă îndepărtez de povestirea mea. Un răstimp trebuie să fi rămas năucit de schimbarea survenită. Se luminase de-a binelea când îmi revenii îndeajuns în fire spre a fi în stare să judec. Aşadar, fusesem metamorfozat, fără să-mi fi putut explica în ce fel. Dacă aceasta nu era magie, nu ajugeam să-mi imaginez cum de se putuse înfăptui acest miracol. Reflectând astfel, pricepui absolut clar faptul că, întrucât mă găseam în trupul său, la rându-i, el trebuia să fie în posesia corpului meu, adică a vigorii şi a viitorului meu.

Dar cum s-o dovedeşti?

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât totul mi se părea mai de necrezut; capul mi se învârtea şi a trebuit să mă înţep, să-mi pipăi gingiile ştirbe, să mă privesc în oglindă, să ating lucrurile care mă înconjurau, înainte de a putea să înfrunt faptele din nou. Existenţa mea nu era decât o halucinaţie? Eram într-adevăr Elvesham, iar el se preschimbase în mine? Oare visat-am despre un anumit student pe care-l chema Eden? Dar exista acel Eden?

Dacă însă eu eram Elvesham, trebuia să fi ştiut ce făcusem în dimineaţa de ieri, numele oraşului în care locuiam, tot ceea ce s-a întâmplat de când începuse acel vis. Mă zbăteam biciuit de aceste gânduri. Îmi veni în minte bizara dedublare a amintirilor din ajun. Acum însă spiritul meu era limpede; nu mai rămânea nici o umbră de alte amintiri, în afară de acelea care aparţineau chiar lui Eden, studentul.

– Toate astea aduc teribil cu nebunia! strigai cu micul meu glas piţigăiat.

Mi-am târât mădularele grele până la toaletă şi mi-am afundat capul cărunt într-un lighean cu apă rece. M-am şetrs şi din nou am încercat să mă înviorez. Nu mi-a servit la nimic. Simţeam cât se poate de limpede că eram Eden şi nu Elvesham. Dar Eden în corpul lui Elvesham.

Dacă aş fi trăit în altă epocă, m-aş fi lăsat târât de soarta mea, ca şi cum aş fi fost în puterea unei vrăji. Dar în secolul nostru sceptic nu se prea întâmplă minuni. Eram victima unui truc psihologic. Ceea ce a făcut un drog sau o privire fixă, tot un drog sau tot o privire fixă, ori vreun alt tratament similar ar fi în stare să desfacă. Nu este pentru prima oară când un om şi-a pierdut memoria. Dar să-ţi schimbi cu cineva memoria, de parcă i-ai lua din greşeală umbrela!... Izbucnii în râs, nu într-un

râs sonor, vail, ci într-un cotcodăcit senil şi asmatic. Aş fi putut crede că bătrânul Elvesham râde de halul în care ajunsesem şi toate sentimentele mele fură covârşite de o răbufnire vulcanică de furie neobişnuită pentru mine. Începui să mă îmbrac de zor cu veşmintele pe care le împraştiasem pe mobile şi pe jos şi abia după ce am fost gata mi-am dat seama că pusesem pe mine un frac. Deschisei şifonierul în care găsii haine mai obişnuite: un pantalon de molton şi un halat demodat. Pe cap îmi pusei o venerabilă tichie şi, hârcâind după toate aceste eforturi, mă îndreptai spre odihna scării.

Era în jurul orei şase fără un sfert; storurile coborâte pretutindeni, iar casa cufundată în tăcere. De la palierul extrem de spaţios cobora o scară largă, acoperită de un covor gros şi care se pierdea în bezna vestibulului de jos. Înaintea mea, o uşă întredeschisă îmi permitea să văd un birou, o bibliotecă turnantă, dosul unui fotoliu şi rafturi pline de cărţi legate.

– Iată-mi şi camera de lucru, mormăii, traversând palierul.

Atunci, la auzul glasului meu, mă opri un gând şi reintrai în dormitor ca să-mi caut proteza dentară. Ea se fixă cu uşurinţa dobândită dintr-o veche deprindere.

– E mai bine aşa, îmi spusei, clămpănind şi scrâşnind din falsele-mi fălci.

Revenii în camera de lucru. Sertarele biroului erau încuiate; încuiată era şi tăblia articulată care-l acoperea.

Nicăieri nu dădui peste chei şi nu existau nici în buzunarul pantalonului. Mă târâi încă o dată până în dormitor, scotocii buzunarele costumului, apoi pe acelea ale celorlalte haine pe care le-am putut descoperi. Întreprinsei aceste cercetări cu o asemenea înverşunare încât ai fi putut socoti că încăperea fusese răscolită de hoţi. Nu numai că nu dădui de nici o cheie, dar nu găsi nici monezi, nici hârtii, în afară de nota achitată a dineului din ajun.

O neobişnuită oboseală mă invadă. Mă aşezai şi privii la hainele zvârlite pretutindeni şi cu buzunarele întoarse pe dos. Primul avânt al frenezie mele se mistuise. Îmi dădeam seama tot mai mult de uluitoarea perspicacitate cu care îşi combinase planurile vrăjmaşul meu şi de situaţia fără ieşire în care mă prinsese. Mă scuiai cu o nouă sforţare şi, târşiindu-mi piciorul, mă dusei din nou în bibliotecă. Pe platforma scării o servitoare ridica storurile. Păru stupefiată de expresia feţei mele. Am încuiat în urmă-mi uşa şi, înşfăcând un vătrai, am luat cu asalt biroul. În cursul acestei operaţii am fost prins asupra faptului. Tăblia mobilei fusese spartă, încuietoarea – sfărâmată, scrisorile şi hârtiile din sertăraşe – risipite pe jos. În furia mea senilă, aruncasem în neştire tocurile şi alte lucruri de pe birou şi răsturnasem călimara. În plus, pe cămin spărsesem o mare vază, fără să-mi fi dat măcar seama. Nu descoperii nici un carnet de cecuri; nici bani, nici cel mai neînsemnat indiciu care mi-ar fi putut îngădui să redobândesc adevăratul meu corp. Tocmai sfărâmasem cu lovituri de vătrai sertarele când valetul, însoţit de două servitoare, pătrunse în odaie...

Iată povestită pe scurt istoria metamorfozei pe care am suferit-o.

Nimeni nu vrea să dea crezare afirmaţiilor mele înverşunate. Toţi mă consideră nebun şi, chiar şi acum, mă ţin sechestrat. Dar mintea mea este teafără, absolut teafără, şi tocmai pentru a o dovedi m-am hotărât să consemnez cu de-amănuntul cum mi s-au întâmplat toate astea. Şi îl întreb pe cititor: există, în stilul şi în compoziţia povestirii pe care am relatat-o, cea mai mică urmă a vreunei tulburări cerebrale?

Sunt un tânăr întemniţat în trupul unui moşneag. Dar acest simplu fapt este socotit absurd de cei cărora li-l împărtăşesc. Fireşte că par nebun în ochii celor care nu vor să se încreadă în spusele mele. Fireşte, habar n-am de numele secretarilor mei, de acela al medicilor care vin să mă vadă, al servitorilor şi al vecinilor mei şi nici chiar de numele acestui oraş în care mă aflu. Fireşte, mă rătăcesc în propria mea casă şi am tot felul de neplăceri. Fireşte, pun cele mai năstruşnice întrebări, mă văicăresc şi adesea mă învinge o neagră deznădejde. N-am nici bani, nici carnet de cecuri. Banca refuză să-mi recunoască semnătura, deoarece presupun că scrisul meu e tot acela al lui Eden, deformat doar de tremurul bătrânelor mele degete. Oamenii care mă păzesc nu vor să-mi îngăduie să merg personal la bancă. De altfel, am impresia că nu există nici o bancă în acest oraş şi că banii mei sunt depuşi la Londra. Pare-se că nimeni dintre angajaţii lui Elvesham nu cunoaşte numele avocatului său. Nimic sigur n-am putut afla cu privire la aceste lucruri. Întrucât Elvesham se ocupa cu studii de psihologie, toate declaraţiile mele nu fac decât să confirme teoria că înnebunisem, surmenându-mă în acele cercetări psihologice: himere legate de propria identitate, asta-i tot.

Acum două zile eram un tânăr plin de sănătate, cu întreaga viaţă înainte. În prezent sunt un bătrân furios, disperat şi neîngrijit, rătăcind printr-o vastă casă luxoasă şi stranie, o fiinţă supravegheată, temută şi de care toţi se feresc ca de-un nebun. Iar la Londra, Elvesham îşi reîncepea existenţa într-un corp viguros, cu întreaga înţelepciune şi cu toate cunoştinţele acumulate de-a lungul a şaptezeci de ani. Mi-a furat viaţa!

Ce s-a întâmplat, la drept vorbind? Nu ştiu nimic. În camera de lucru există o mulţime de note în manuscris privitoare mai ales la psihologia memoriei, fragmente de calcule, formule simbolice,

cu totul indeşcifrabile pentru mine. Anumite pasaje atestă că Elvesham se ocupa şi cu filozofia matematicilor. Din toate acestea am tras concluzia că el a transferat din creierul său sleit, într-al meu, ansamblul amintirilor lui, acumularea ştiinţei care îl compunea personalitatea şi, în mod asemănător, a strămutat personalitatea mea în locaşul uzat pe care-l mai dorea; cu alte cuvinte, în realitate, el a făcut să ne schimbăm între noi corpurile. Prin ce mijloc însă e posibilă o asemenea schimbare – iată ceva mai presus de înţelegerea mea, deşi de când sunt capabil să gândesc am acceptat ideile materialiste...

Sunt pe cale să fac o ultimă încercare disperată! Curând, după ce voi termina de scris, îmi voi pune planul în aplicare. Azi dimineaţă, cu ajutorul unui cuţit pe care l-am scuns în timpul micului dejun, am izbutit să sparg un sertar secret – ce-mi atrăsese de mult atenţia – din biroul ăsta sfărâmat. N-am descoperit altceva decât un mic flacon de cristal verde, conţinând un praf alb. În jurul gâtului, o etichetă care purta acest sigur cuvânt: „Izbăvire". După toate aparenţele, este otravă. Nu m-ar mira ca Elvesham să-mi fi pus la îndemână otrava, ba chiar aş bănui că intra în intenţiile lui să se descotorosească astfel de singurul martor care l-ar fi putut stânjeni... Dar atunci n-ar fi ascuns flaconul în acea tainiţă...

Acest om aproape că a soluţionat problema nemuririi. Excluzând accidentele neprevăzute, el va trăi în corpul meu până când îl va fi uzat, după care, azvârlindu-l ca pe-o păstaie uscată, se va înveşmânta cu forţa şi tinereţea unei alte victime. Când îţi aduci aminte cât a fost de crud, e îngrozitor să te gândeşti la experienţa pe care o va acumula şi la...

De câte secole oare sare el astfel dintr-un corp nou într-un corp nou?... Dar am ostenit să mai scriu... Praful alb pare solubil în apă... Gustul nu-i neplăcut...

Aici se termină istorisirea care a fost găsită în blocnotesul domnului Elvesham. Cadavrul său zăcea între biroul şi fotoliul pe care, în ultimele-i zvârcoliri, îl împinsese în lături. Povestirea era aşternută cu creionul, iar scrisul incoerent se deosebea complet de caracterele lui în mod obişnuit mărunte.

Nu rămân de înregistrat decât două fapte curioase. Fără nici o îndoială, între Eden şi Elvesham exista o legătură oarecare, deoarece totalitatea bunurilor aparţinând bătrânului savant erau lăsate prin testament tânărului. Dar studentul n-avea să-şi capete niciodată moştenirea. În momentul în care Elvesham s-a sinucis, Eden – lucru destul de straniu – era deja mort. Cu douăzeci şi patru de ore mai înainte fusese călcat de un cab şi ucis pe loc la întretăierea dintre Gower Street şi Euston Road. În acest fel, singurul ins capabil să dea lămuriri în legătură cu toate aceste fantastice întâmplări nu mai era în stare să răspundă întrebărilor anchetei şi, fără alt comentariu, las în seama agerimii cititorului grija de a decide asupra veridicităţii acestei povestiri.

[1] Cab – cabrioletă, trăsurică uşoară (de origine engleză), cu două sau patru roţi, vizitiul stând în spatele vehiculului (n.r.).
[2] Futurus – care va fi, viitor (în l. lat.).

Traducerea:
Dorin A. Groza

Desen de Jullie Bell

Desen de Jullie Bell

Umor de sinucigaș

de VOICU BUGARIU

La începutul acestui an a apărut la Editura Nemira o carte extraordinară: Emmanuel Carrere, *Eu sunt viu, voi sunteți morți. Philip K. Dick (1928-1982)*, traducere din limba franceză de Ștefan Ghidoveanu. La prima vedere este vorba despre o biografie romanțată. În realitate, Emmanuel Carrere a reușit mult mai mult. El a trăit o autentică empatie cu opera personalitatea lui Philip K. Dick. Ca urmare, cartea depășește critica literară și, în aceeași măsură, romanul. Carrere s-a identificat până la uitare de sine cu autorul american. Un caz destul de rar, textele asemănătoare acuzând de regulă o anumită detașare legitimă. În spusele autorului francez se simt, concomitent, patima irațională a adolescentului ignorant și erudiția adultului blazat de prea multe lecturi.

Specificul prozei lui Philip K. Dick *cere* o asemenea atitudine. *Ubik* și celelalte nu pot fi citite la rece, cu ochiul unui bătrân profesor universitar de orientare lansoniană. Ele *cer* o adeziune frenetică sau un dispreț total. Unii cititori, după cum arată de mai multe ori Carrere, aruncă din mâini o carte de Philip K. Dick după primele pagini citite. Alții, cuprinși de un sentiment nelămurit, devin avizi. Nu numai că parcurg în întregime volumul, dar le caută și pe celelalte, pe toate. Autorul francez a dus până la ultimele consecințe a doua atitudine. Nu numai că a citit cărțile și a învățat limba lui Dick, dar s-a dus în State pentru a găsi documente și a discuta cu oameni care l-au cunoscut pe autorul *Omului din castelul înalt*. El însuși autor de romane, a făcut din Dick un personaj acaparator, care tinde, de dincolo de moarte, să-și fagociteze biografiul. Ca urmare, textul lasă impresia că a fost scris de însuși Philip K. Dick, într-o existență paralelă, unde febrilitatea prozatorului frenetic ar fi lăsat loc unei atitudini cumpănite. Așa stând lucrurile, un comentariu de critică a criticii nu este potrivit. Textul lui Emmanuel Carrere merită să fie însumat operelor lui Dick și tratat ca atare. În acest fel îi facem dreptate, în primul rând, autorului francez. Acesta a dorit cu ardoare să pătrundă în interiorul operei și în al personalității lui Dick. A reușit într- asemenea măsură, cu atâtă uitare de sine, încât atins cota maximă accesibilă unui critic: anonimatul.

Obsesia lui Philip K. Dick a fost irealitatea lumii obiective, ideea că informațiile furnizate de simțuri și apoi prelucrate de creier sunt probabil false. Sau, în orice caz, pot fi schimbate cu altele, la fel de viabile. Acesta este nucleul întregii opere și al însemnărilor nenumărate rămase la moartea scriitorului. O asemenea obsesie poate fi perfect de bine descrisă în termeni psihiatrici. Carrere, bine informat în domeniu, o face. El îl citează pe Ludwig Binswanger, adeptul analizei existențiale și al pătrunderii în lumea interioară a bolnavului, pe calea reconstituirii fenomenologice. Binswanger a fost preocupat de „lumea maniacă" și de manifestările acesteia. Calea lui este mai folositoare în cazuri ca al lui Dick, unde referirile exclusive la paranoia

ar fi insuficiente şi simpliste, dar nu lipsite de interes. Formularea lui C. Nodet referitoare la delirurile cu o structură paranoică este utilă pentru cine se apropie de opera lui Philip K. Dick: se caracterizează prin dezvoltarea sistematică şi coerentă a unei drame persecutive, prin argumentarea ireductibilă, lucidă, penetrantă şi chiar *contagioasă*, (s.n.) prin tonalitatea fundamentală afectivă şi agresivă, prin absenţa unei notabile decăderi psihice. Aceste deliruri, halucinatorii sau nu, regrupează delirurile pasionale, delirurile de interpretare, unele deliruri de influenţă." (apud *Larousse. Dicţionar de psihiatrie şi psihopatologie clinică. Sub direcţia lui Jacques Fostel*, Traducere, avanprefaţă şi completări privind psihiatria românească de dr. Leonard Gavriliu, Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1998, pp. 394-395.) Într-adevăr, Dick a acuzat simptome clare şi incontestabile de paranoia. Suferinţa lui ar putea fi încadrată în categoria delirurilor de interpretare şi anume în acea a delirului de persecuţie cu interpretări multiple, extins în reţea şi invadând treptat toate activităţile subiectului. Teama amplificată a lui Dick faţă de o organizaţie ostilă, atât de perfecţionată încât poate acţiona chiar şi asupra realităţii perceptibile, poate fi astfel explicată. La fel, denunţurile sale faţă de presupuse agresiuni îndreptate asupra sa, de preferinţă din exteriorul Statelor Unite. Revelatoare, în cazul lui Dick, sunt şi unele posibile observaţii ţinând de sociogeneza paranoiei. Să ţinem cont de faptul că autorul american a dorit să devină un scriitor obişnuit, iar recursul la modalităţi şi motive SF s-a produs în disperare de cauză. Toată viaţa, Dick a avut nostalgia unei consacrări tradiţionale, cu succese academice de critică şi conferinţe ţinute la universităţi prestigioase. Condiţia sa de marginal, acuzată de mai toţi autorii care folosesc modalităţi şi motive SF, pare a-l fi afectat profund. El a nimerit literalmente într-un sector literar şi apoi a perseverat fiindcă textele sale au început să aibă succes. Faptul că manuscrisele sale lipsite de modalităţi şi motive SF au rămas nepublicate, decenii de-a rândul, putea să-l ducă la exasperare şi chiar la insanitate. Astfel, el ar fi încadrabil în categoria paranoicilor veleitari. Specifică acestora este preocuparea ideologică sau teoretică orientată spre adevărul absolut, corelată cu trăsăturile standard: hipertrofia Eului, atitudinea de neîncredere şi falsitatea raţionamentului în legătură cu semenii.

Cum arătam, însă, calea optimă de înţelegere şi interpretare porneşte de la ideile lui Binswanger. Philip K. Dick este un autor manierist prin excelenţă, un „saturnian" stăpânit de „oboseala de exprimare" (sintagma îi aparţine lui Gottfried Benn), lipsit de interesul pentru formă al spiritelor „apolinice" Familia sa spirituală este numeroasă şi cuprinde nume prestigioase. Binswanger i-a acordat o mare atenţie. Astfel, în *Drei Formen missglückten Daseins, Verstiegenheit, Verschrobenheit, Manieriertheit*, Tübingen, 1956, el face deosebire între manierarea „psihologică" şi manierismul în artă, literatură şi muzică, acesta neputând fi explicat în mod satisfăcător prin considerente psihologice sau psihiatrice. (cf. Gustav René Hocke, *Lumea ca labirint. Manieră şi manie în arta europeană. De la 1520 până în prezent*, Traducere de Victor H. Adrian, Prefaţă de Nicolae Balotă, Postfaţă de Andrei Pleşu, Editura Meridiane, Bucureşti, 1973, p. 331.) Dacă Emmanuel Carrere ar fi apelat la fenomenologia manierismului, strălucitul portret al lui Philip K. Dick ar fi câştigat în claritate. Poate că autorul a cunoscut filiaţia, dar n-a dorit s-o invoce, spre a nu fisura imaginea de unicat a eroului său. Oricum ar fi, analizele lui Hocke, sprijinite pe cercetările lui Binswanger, sunt perfect aplicabile în ceea ce-l priveşte pe autorul *Timpului dezarticulat.*

Deosebit de instructive sunt disocierile între „manierare" şi „manierism" Se face referire la polaritatea valorilor în «manierism»: la gestul manierist «creator», întru totul revelator sub raport existenţial, şi la «manierare» ca formă a «existenţei ratate»." (Op, cit. p. 351.) Ce înseamnă manierarea? se întreabă Hocke. În sensul existenţial-analitic urmărit de Binswanger? Citându-l pe psihiatrul elveţian, răspunde: oglindirea propriei existenţe în oglinda modelelor, a pre-figuraţiilor, a pre-scripţiilor sau a principiilor impersonalului!" Asupra comportamentului manieratului, adaugă el, „se lasă parcă «o plasă de fier», «puterea ceremonialului, a platoşei, a vălului, a corsetului, a măştii şi a grimasei»" De menţionat, în acest context, alte câteva consideraţii ale lui Binswanger. Acesta arată cele mai puternice impulsuri în etiologia manierării: spaima şi deznădejdea, precum şi agresivitatea vulgară doar cu greu înfrânată. Manierarea, completează el, include încercări de ascundere a nesiguranţei şi a jenei faţă de contemporaneitatea ridicată din punct de vedere social. (apud Gustav René Hocke, op. cit., p. 352.)

Toate acestea sunt spuse, într-un fel sau altul, de către Carrere, chiar dacă legătura cu tipologia umană a manierismului nu este făcută în mod explicit. Philip K. Dick „a suferit" de manierare. În acelaşi timp, însă, el a scris o literatură manieristă de cea mai bună calitate. „Obsesia de exprimare" a atins în cărţile lui nivele cu totul inaccesibile autorilor obişnuiţi. Mulţi recurg la motivele şi modalităţile SF, foarte puţini reuşesc să depăşească nivelul exerciţiilor mai mult sau mai puţin onorabile.

Autorul american a fost avantajat şi de foarte întinsa sa cultură. Emmanuel Carrere pare să fi mers nu numai pe urmele fizice ale lui Dick, dar şi pe cele ale lecturilor acestuia. Probabil că a ascultat şi muzica atât de îndrăgită de Dick, pentru a se contamina cât mai profund posibil de o atmosferă spirituală. El a ajuns astfel mult mai departe decât cei care consideră „literatura SF" o entitate apărută prin generaţie spontanee şi, drept urmare, socotesc că nu trebuie să citească nimic ce nu poartă sigla *SF*. Tensiunea extraordinară, autentică, din romanele lui Dick provine din complicaţie culturală şi, mai ales, teologică. Convins că lumea simţurilor este o iluzie, autorul american a trăit un neoplatonism sui-generis, cu o neasemuită intensitate. Astfel s-au ivit cărţile sale, unde o forţă ciudată, asemănătoare lui Dumnezeu, reuşeşte să-i poarte pe oameni dincolo de nişte porţi invizibile şi să le clintească încrederea în realitatea palpabilă.

O dovadă a mimetismului de convertit al lui Carrere este genul său de umor, asemănător până la identificare cu acela al lui Philip K. Dick. Autorul *Timpului dezarticulat* a practicat un umor de sinucigaş, negru, unic. Numai cine este în stare să se detaşeze de el însuşi poate reuşi o asemenea performanţă. Dick, cu „meteahna" sa de a întrezări alte lumi în spatele celei cunoscute de oamenii obişnuiţi, reuşeşte să se dedubleze, bătându-şi joc de el însuşi într-un mod subtil. Emmanuel Carrere obţine o performanţă asemănătoare. Este un umor inteligibil doar pentru cei care au apucat, printr-o ironie a destinului, sabia de tăiş, în timp ce alţii, senini, suficienţi lor înşile, mediocri, o ţin de mâner şi se bucură de roadele succesului.

A-l numi pe Philip K. Dick, cu o oribilă sintagmă, „scriitor SF" este o inexactitate intolerabilă.

Comentarii preliminare asupra specificului literaturii „science-fiction"
- JUDECATA CANONICĂ -

de RADU PAVEL GHEO

Analiza fenomenului literar science-fiction din perspectiva specificității sale nu poate evita o discuție asupra canonului acestui mod literar. Vom lua în considerare două accepții ale termenului „canon", punând accent – din motive metodologice – pe a doua. Oprindu-ne mai întâi la un sens mai restrâns al termenului vom vedea că el nu are o foarte mare relevanță pentru ceea ce este înțeles ca fiind „literatură SF" de către publicul cititor, fie el și specializat, deși reprezintă, totuși, un factor de omologare. Ne referim la *canonul auctorial*, în care sunt incluse operele recunoscute ale unui autor individual, opere care îi definesc creația, particularizând-o în peisajul literaturii universale sau naționale prin temele abordate, semnificațiile operei, invariante stilistice, tematice etc. Pătrunderea numelui respectivului autor într-un manual sau într-un dicționar de largă circulație reprezintă *canonizarea* lui (termenul trimițând, nu fără temei, la practica bisericească) și impunerea operei sale în conștiința publicului larg, pentru care ea devine exemplară. Procesul amintit are câteva elemente specifice. În primul rând, judecata de valoare aparține criticilor literari, cititori specializați care impun un autor prin mandatul autoasumat sau oferit de cititorul comun, adică prin instituirea unei autorități critice. În al doilea rând, canonizarea unei personalități artistice de excepție se face într-o perioadă relativ mare de timp, iar în al treilea rând o astfel de canonizare are valoare paradigmatică, oferind modele de referință, dar nu facilitează neapărat accesul publicului larg la opera instituită. Exemple clasice în acest sens pot fi Kafka, Joyce, Homer sau chiar Shakespeare.

În SF lucrurile stau puțin altfel, deoarece instituirea canonului auctorial la acest nivel nu are valoare universală atâta timp cât literatura science-fiction este una marginală, iar judecata critică îi plasează automat pe autorii incluși aici în categoria creatorilor de literatură de consum. Alt motiv al cvasi-absenței autorilor SF impuși ca modele sau repere este inexistența unei critici lipsite de reticențe, situație în care instituirea valorilor este lăsată pe seama masei largi de cititori, adică este judecată prin prisma succesului imediat. În fine, poate cel mai important motiv ar fi relativa „tinerețe" a literaturii SF, fapt care determină absența unei definiri cât de cât exacte a spațiului ocupat de acest mod literar și a granițelor sale, dar reprezintă și un handicap în lentul proces al afirmării unor creații cu valoare universală. Excepții notabile sunt autori ca Jules Verne și H.G. Wells (care, de altfel, au impus o anumită arie tematică în literatura SF), dar și E.R. Burroughs, care a facilitat proliferarea unui canon responsabil vreme îndelungată pentru o anumită imagine asupra literaturii de acest tip, caracterizabilă prin schematism, structură clișeizată și valoare literară scăzută.

Astfel ajungem la a doua accepție a termenului de canon, strâns legată de specificul literaturii SF sau mai precis de existența sau inexistența unui asemenea specific. Este vorba despre canonul literar cu

cele câteva elemente ale sale pe care le vom analiza aici fără a avea pretenţia de a le epuiza. Paradoxal, într-o epocă în care dărâmarea canoanelor, disoluţia genurilor literare şi, în general, o mişcare amplă în cadrul căreia paradigma acceptată pare să fi devenit negarea schemelor şi încadrărilor stricte, în domeniul literaturii SF se mai insistă pe o delimitare clară şi restrictivă, contrară spiritului epocii şi chiar modei literare. Schematismul şi lipsa de profunzime reproşabile multor scrieri catalogabile drept „SF" sunt, de altfel, şi efectele aplicării unor modele inerte, rareori valorificate creator.

Un prim element asupra căruia ne oprim este canonul tematic cronotopic. El pare a oferi cele mai mari şanse de delimitare a SF-ului în cadrul spaţiului literar. De fapt unica justificare veridică a specificităţii literaturii SF este dată de temele sale şi de cronotopii uzitaţi, incluzând aici viziuni raţionale asupra viitorului şi personaje tipice precum robotul sau extraterestrul. Plasarea acţiunii în viitor sau într-un trecut futurologic (temă dragă paleoastronauticii), călătoriile în timp şi cele spaţiale, protocronismele realizate (ca la J. Verne) sau realizabile (ca la Wells ori Asimov), contactul între civilizaţii sunt exemple tipice de teme şi motive pe care SF-ul le foloseşte, justificându-şi prin ele caracterul specific. În aceste cadre înguste crearea unor lumi imaginare de tipul *Dune*-i lui Frank Herbert sau a Imperiului lui Asimov apar drept producţii literare notabile. În dorinţa de omologare a modului SF, critici şi teoreticieni partinici au inclus aici şi utopiile cu perechile lor întunecate, distopiile, demers susţinut adesea de cronotopii proprii speciei literare amintite: plasarea în viitor (*Fahrenheit 451°* al lui Bradbury, *1984* al lui Orwell, *Minunata lume nouă* huxleyană) sau într-un spaţiu imaginar necunoscut/nedescoperit (ca în majoritatea utopiilor secolelor trecute). Asemenea încercări teoretice se circumscriu unei dorinţe de instituire a unui canon cu valoare de *marcă a modului literar SF*, altfel spus, de delimitare a unui specific SF prin temele şi cronotopii abordaţi. Explozia curentului cyberpunk în anii '80 în SUA (resimţită şi la noi după 1990) a înnoit canonul tematic şi cronotopic. Aceste scrieri au adus ficţiunea SF mai aproape de om şi de problemele sale din viitorul apropiat legate de tehnologie şi alienare, au dat în cazul scrierilor de valoare noi impulsuri creatoare, stabilind şi un nou canon, adaptat spiritului epocii. Însă cyberpunk-ul cum se întâmplă adesea a căzut curând în clişeu şi manierism. Actualul succes al unor lungi saga futurologice de tipul „cum ar fi dacă" aşa cum sunt trilogia marţiană a lui Kim Stanley Robinson sau *Natură moartă cu timp* al lui G. Benford, scrieri bazate pe descrierea minuţioasă, în manieră realistă, a unor evenimente ipotetice, nu aduc nimic nou, ci reflectă impasul în care se află literatura SF în căutarea obstinantă a unei identităţi proprii, poate inexistentă, dar în mod sigur inutilă.

Dacă amintitele canoane cronotopice sau (mai ales) tematice încearcă să impună o marcă a modului literar SF, tot aici apare – deşi mai puţin spectaculos un *canon stilistic şi de tehnică a naraţiunii*, care determină şi el judecarea valorii unei opere literare. Se remarcă faptul că marea masă a scrierilor SF a păstrat un stil plat, direct, o naraţiune lipsită de profunzime, adesea lineară, obiectivă, la persoana întâi sau a treia, unde naratorul este sau devine în cele mai multe cazuri omniscient. Modelul este adaptat exigenţelor literaturii de consum şi, combinat cu o folosire şablonardă, lipsită de originalitate, a temelor şi cronotopilor amintiţi mai sus creează o imagine în care începe să se distingă un canon clişeizant bazat pe superficialitatea naraţiunii, lipsa semnificaţiilor subtextuale, linearitatea evoluţiei conflictului şi schematism al personajelor, toate într-un cadru sciento-alieno-exotic. Experimentele încercate în ultimele decenii (adesea preluate din operele literare mainstream) au înnoit substanţial tehnica narativă, iar modificările în valoare de ansamblu a unor scrieri de tip SF se pot observa

uneori la autori ca O. Scott Card, Ursula K. LeGuin, W Gibson, John Brunner. Încercările de ieşire din canonul narativ amintit tind practic să pună capăt unui alt paradox: un mod literar atât de orientat spre viitor, spre destinul omenirii şi comportamentul ei sau al membrilor săi puşi în faţa necunoscutelor viitoare, se încăpăţânează să îşi ţească creaţia în forme expresive atât de învechite.

Totuşi, nu canonul impune o operă, ci, invers. H.G. Wells a fost cel care a îmbogăţit canonul tematic al SF-ului şi i-a oferit o justificare de tip magisterial prin personalitatea sa auctorială. Poate din acest motiv a fost introdusă şi utopia în spaţiul eterogen al creaţiilor SF, deşi unii teoreticieni au alte păreri. De exemplu Al. Ciorănescu afirmă că, din contră, „SF-ul foloseşte metoda utopică, moşteneşte aparenţele utopiei, dar *i-a uitat intenţiile* (apud Antohi, Sorin-*Utopica*, Ed. Ştiinţifică, 1991, pag. 33, subl.n.). Utopia însă ca specie literară cu valoare recunoscută a fost o justificare bine găsită pentru ansamblul literar SF.

De fapt, problemele circumscrierii SF-ului sunt nenumărate, începând cu recunoaşterea sa ca mod sau gen literar independent, generator de opere de valoare. În primul rând, canonul tematic şi cronotopic amintit nu poate da valoare operelor literare ce îl respectă. Există o diferenţă, uşor ignorată, între construcţia naraţiunii şi valoarea ei. Dezvoltarea unei poveşti despre contactul cu o civilizaţie străină se poate face diferit, în funcţie de autor. Publicul larg, supus modelor generalizate ale timpului şi lipsit de capacitatea de a omologa opere, este totuşi cel care impune modele, teme şi personaje de succes în absenţa unor voci critice specializate care să instituie o scară de valori. Prea des s-a confundat succesul unei opere cu valoarea sa intrinsecă, iar gustul public are şi el o *funcţie formativă* în crearea unor canoane literare de succes. Din perspectiva valorii operei, însă, încadrarea în schemele prestabilite ca fiind de succes nu foloseşte decât unei strălucriri efemere o dată ce novum-ul ficţional a devenit un clişeu unanim recunoscut, schematizat şi parodiabil. Rezultatul este că *întreaga literatură SF este* percepută ca un *canon literar marginal*, folosit uneori de autori de talent, dar aparţinând de fapt pieţei literaturii de consum. Iar pericolul perisabilităţii oricărui canon face ca, în această situaţie, însăşi literatura autointitulată „science-fiction" să rişte o cădere în desuet.

În al doilea rând, tendinţa canonizantă se opune cum am mai spus spiritului timpului, care denunţă restrictivismul tipologic şi genologic în favoarea anulării graniţelor între literaturi, spre o disoluţie a genurilor şi speciilor literare şi o îmbinare a criteriilor de ierarhizare ale specialiştilor cu gusturile estetice ale maselor de cititori. Cu alte cuvinte, adepţii specificului SF refac un traseu pe urmele marii literaturi, nereuşind să recupereze avansul înregistrat de aceasta.

În fine, canonul tematic amintit nu este relevant nici pentru valoarea şi semnificaţia unei opere literare, nici pentru catalogarea ei. Folosirea temelor ca pretext se dovedeşte mai fertilă decât înscrierea într-un canon recunoscut. Prezenţa unor extratereştri nu înseamnă neapărat că avem de-a face cu o scriere SF (un strălucit exemplu fiind *Abator cinci* al lui Vonnegut), iar scrierile utopice nu admit o astfel de etichetare, căci între *Republica* lui Platon, *1984* al lui Orwell şi *Utopia* lui Morus asocierea se face pe baza unei idei aparţinând imaginarului social: tema cetăţii ideale, care nu este una exclusiv science-fiction. Ca literatură canonică, aşa cum pare a se autodefini, science-fiction-ul nu poate prezenta un interes prea mare. Pe de altă parte, abordarea temelor sale canonice ca pretext pentru opere cu o semnificaţie mai amplă îndepărtează scrierile de acest tip de „nucleul tare" al specificului SF spre graniţele incerte ce încă îl separă de restul literaturii. Mai precis: definirea unui ipotetic specific al SF-ului în funcţie de un anumit canon ar trebui să pornească de la propoziţia: „Literatura SF fie nu are valoare literară, fie nu există."

O cheie pentru science-fiction

de CORNEL ROBU

(1) Preliminarii. „Hard sf", „sense of wonder", sublim

S-a dovedit a fi dificil de găsit pentru întregul science-fiction un numitor comun care să permită formularea unei definiţii realmente integratoare şi cuprinzătoare. Nu neapărat a-tot-cuprinzătoare, nu neapărat o definiţie care să-şi epuizeze obiectul şi să nu lase pe dinafară nici un autor şi nici un titlu (aşa ceva nu există în nici un domeniu şi poate fi imaginat cel mult ca o reverie utopică), dar măcar o definiţie suficient de subsumativă, suficient de aderentă la esenţa fenomenului, pentru a nu lăsa pe dinafară tocmai ce-i este acestuia esenţial şi definitoriu, pentru a acoperi cel puţin centrul, dacă nu şi periferiile domeniului. Centrul care, în domeniul sf, rămâne, orice s-ar spune, vechiul şi solidul „*hard science fiction*"

O scurtă paranteză prealabilă se impune pentru a recapitula această disociere taxonomică, de uz curent, între „*hard sf*" şi „*soft sf*" Termenii nu excelează prin precizie, după cum observă Peter Nicholls în *Enciclopedia* sa (de unde iau definiţiile)[1], dar cum spuneam, s-au încetăţenit în uzul curent şi sunt destul de operanţi, în limitele unui anumit regim de aproximaţie.

În mare, disocierea dintre aşa-numitele „ştiinţe tari" (*hard sciences*) şi „ştiinţe moi" (*soft sciences*) se suprapune peste disocierea, mai cunoscută, dintre „ştiinţele exacte" şi „ştiinţele sociale" (*les sciences humaines* din terminologia franceză); în jargonul oamenilor de ştiinţă şi în terminologia sf s-a operat mai nou şi o extrapolare a perechii de termeni *hardware – software* din terminologia calculatoarelor electronice, înţelegându-se prin „soft sciences" acele ştiinţe care nu necesită suportul unei aparaturi specifice de precizie şi al unor instalaţii fizice aferente („hardware"); aparatura şi experimentul riguros cedează aici preponderenţa metodelor statistice, mai elastice, mai aproximative, mai greu cuantificabile şi, tocmai de aceea, mai puţin agreate în ştiinţele exacte. Ar fi, aşadar, „ştiinţe moi" psihologia şi sociologia în primul rând, dar şi ecologia, antropologia, futurologia, istoria, lingvistica, ştiinţele economice etc.; iar „ştiinţe tari" fizica, chimia, matematica, electronica, cibernetica, astronomia, cosmologia etc., precum şi tehnologia în ansamblul ei; biologia, medicina, genetica etc, sunt şi ele de obicei, dar nu unanim, asimilate acestei categorii, existând şi argumente pentru apartenenţa lor la cealaltă categorie.

Disocierea între „ştiinţele tari" şi „ştiinţele moi" merge, în linii mari, în paralel cu disocierea între „sf-ul tare" (*hard sf*) şi „sf-ul moale" (*soft sf*), şi aceasta, bineînţeles, mai întâi în virtutea unor fireşti afinităţi şi predispoziţii tematice: dintre temele, motivele, personajele consacrate, fac casă bună cu „sf-ul moale" mai ales mutanţii şi alienii (cunoscuţi la noi mai mult sub denumirea reductivă de „extratereştri"), catastrofele ecologice şi manipulările genetice, reîncarnările şi clonările, explozia demografică şi suprapopulaţia, utopia şi distopia, anabioza (animaţia suspendată) şi imortalitatea, invizibilitatea şi ubicuitatea, imaterialitatea (decorporalizarea) şi teleportaţia, parapsihologia (*ESP*) şi ingineria genetică, luxurianta floră şi faună xenobiologică, inclusiv monştrii cosmici (*BEMs*) şi „invadatorii de trupuri" (*body snatchers*) etc., în timp ce teme şi motive sf precum călătoria spaţială, călătoria în timp, paradoxurile temporale şi cronoplastia,

vitezele supraluminice (*FTL*) şi supergravitaţia (inclusiv „găurile negre", *black holes*), robotica (inclusiv androizii şi ciborgii, crionica, a patra dimensiune şi universurile paralele, ciberspaţiul cu „realitatea virtuală" (*VR*) şi „inteligenţele artificiale" (*AIs*) pe care le generează şi le cuprinde, nanotehnologia şi „marile obiecte mute" (*big dumb objects*), dezastrul planetar (inclusiv cel nuclear) şi terraformarea etc. gravitează mai mult spre „sf-ul tare". Toate aceste clasificări şi sistematizări tematice nu trebuie luate numaidecât *ad litteram*, ele nu sunt rigide şi ermetic separate, dimpotrivă: în principiu, orice temă şi motiv sf pot fi tratate atât în regim „tare", cât şi în regim „moale"; altfel spus, criteriul tipologic, categorial, prevalează asupra criteriului tematic sau asupra celui istoric.

●●●

Ce înseamnă însă, tipologic vorbind, „regim" sau „spirit" hard în science-fiction?

Pentru concizia ei, Peter Nicholls citează o definiţie a lui Allen Steele, tânăr scriitor (n. 1958) aparţinând celui mai recent curent de revenire la „hard sf": «Sf-ul tare este acea formă a literaturii imaginative care îşi ia drept coloană vertebrală fie ştiinţa certificată ca atare, fie ştiinţa exigent extrapolată.»[2]. Şi, adaugă Peter Nicholls, «întrucât o definiţie riguroasă pentru „hard sf" s-ar putea dovedi imposibilă, poate că lucrul cel mai important în ce-l priveşte este nu atât cerinţa de a include în sine ştiinţa reală în cât mai multe detalii, cât cerinţa de a respecta spiritul ştiinţific; „sf-ul tare" trebuie să se străduiască a asigura, pentru evenimentele şi fenomenele pe care le descrie, explicaţii naturale, iar nu supranaturale ori transcedentale.»[3].

La rândul lui, „sf-ul moale" dispune, în principiu şi prin forţa lucrurilor, de un potenţial mai scăzut de rigoare şi precizie în certificarea sau extrapolarea ideii ştiinţifice, fără însă a-şi putea permite destinderea logică totală în supranatural şi miraculos (rezervată, aceasta, genului conex cunoscut sub numele de „*science fantasy*", ori simplu „*fantasy*"); punctul forte în „soft sf" este psihologia, accentul pus pe sentimente şi implicaţii „umane", capacitatea de a depăşi schematismul personajelor şi psihologiile sumare care, iarăşi prin forţa lucrurilor, grevează literar „sf-ul tare", ancorat prioritar în ontologie, nu în psihologie.

Toate acestea, însă, în regim de preponderenţă, nu de exclusivitate, în „spirit", nu în „literă", atât în privinţa sf-ului „hard", cât şi a celui „soft". Orice temă sau motiv sf, orice ştiinţă „tare" sau „moale", reală sau imaginară rămâne principial abordabilă atât în regim „hard", cât şi în regim „soft", întrucât toate se pot modela şi modula specific prin intervenţia anumitor diferenţieri în „spiritul" în care sunt abordate şi tratate: în stringenţa ori laxitatea extrapolării, în rigoarea ori aproximaţia ei logică, în soliditatea „blindajului" ştiinţific al ipotezei sf supuse extrapolării ş.a.m.d. – clauze acceptate liminar ca atare, prin însăşi convenţia artistică ce stipulează şi reglementează în regim propriu, specific, „suspendarea voită a neîncrederii"[4] în ficţiunea bazată pe ştiinţă. Convenţie artistică şi convenţie de lectură în virtutea căreia, este autorizat şi este mereu activ, la cititorul de science-fiction, după cum constată Kingsley Amis, un irepresibil „simţ al logicii" („a sense of logic"[5]) care nu poate fi ignorat, nu poate fi contrariat prea mult. (La noi, Ovid S. Crohmălniceanu vorbea de o „logicizare sistematică a imaginaţiei", definitorie în science-fiction, „singura eroare maximă" pentru acesta fiind, în consecinţă, „să nu aibă rigoare".[6]). Altfel, oricâte alte înzestrări ar desfăşura în pagină un autor, oricâtă „eleganţă", oricâtă ingeniozitate ar dovedi el în escamotarea logicii, cititorul „înrăit" de science-fiction nu va accepta „schimbul" ori „compensaţia": „Pot admira", spune în continuare Kingsley Amis, „dar mă lasă rece ceea ce percep a fi o irealitate suprapusă în exces peste o altă irealitate: am nevoie de o bază fermă pentru a mă lăsa surprins şi impresionat."[7]

Regimul literar al „temelor" şi „moti-

velor", al „*topics*"-urilor canonice din science-fiction este aşadar comun, în esenţă, cu regimul aşa-numitelor „procedee de facilitare" narativă şi compoziţională („*facilitating devices*"), ca şi cu regimul „ştiinţei imaginare" şi cu cel al „pseudo-ştiinţei" perfect legitime, dar inderogabil raportate, fie şi tacit, la reperul inerent pe care-l constituie, în science-fiction, „ştiinţa reală", „ştiinţa certificată ca atare" Certificare sau omologare pe care nu e nevoie s-o căutăm, formal, la cine ştie ce înalte foruri ştiinţifice şi academice, ci doar în „bunul simţ", în acel „common sense" al unui om cu un minim orizont intelectual, al contemporanului nostru familiarizat, încă din şcoală, cu achiziţiile şi „cuceririle" ştiinţei acestui secol. Există, în privinţa acestei „ştiinţe reale" din science-fiction, o formulare extrem de concisă şi extrem de adecvată, aparţinând, dacă nu mă înşel, lui Samuel R. Delany: „*what is known as known*", „ceea ce e cunoscut ca fiind cunoscut", „ceea ce se ştie că se ştie" Formulare, evident, tautologică, dar având avantajul conciziei laconice, lapidare, „înfipte" în memorie (spre deosebire, vai!, de sursa bibliografică respectivă, pe care memorie nu mai vrea, îndărătnică, să mi-o restituie).

Deşi funciarmente dezavantajate, în raport cu ştiinţa „reală", în privinţa capacităţii intrinseci de a genera spontan „acea voită suspendare de moment a neîncrederii" („that willing suspension of disbelief")[8] care se poate numi „iluzie ficţională"[9], atât „ştiinţa imaginară" cât şi „pseudo-ştiinţa" pot reface oricând acest handicap, spaţiul ficţiunii, imaginarul oferindu-le inepuizabile virtualităţi şi resurse, specifice, în acest sens. Decisiv este nu punctul de plecare – bazat fie într-o ipoteză sau „idee sf" efectiv verificată ştiinţific şi raţional (ştiinţa reală), fie într-o ipoteză încă neverificată dar prezumtiv verificabilă (ştiinţa imaginară), ori într-o ipoteză funciarmente şi definitiv neverificabilă, dar nu mai puţin fascinantă pentru spirit (pseudo-ştiinţa) –, decisiv rămâne punctul de sosire, rezultatul palpabil care este textul (în cazul literaturii sf) sau imaginea (în cazul filmului sf), capacitatea sau incapacitatea acestora de a genera „iluzie ficţională" şi, deci, plăcere estetică, „sense of wonder". Este un adevăr al artei lor pe care scriitorii l-au ştiut ori l-au simţit dintotdeauna, ceea ce le-a permis să privească degajat şi senin, superior-estetic, eventualele mărunte obiecţii ori şicane ce se revendică, şi se vor revendica mereu, endogen, din clauza aristotelică a „verosimilităţii"

Un singur caz, printre multe altele: *Spaţiul interior* (*Innerspace*, 1987) este un film ce reia în registru parodic ideea din *Călătorie fantastică* (*Fantastic Voyage*, 1966), film care a rulat şi pe ecranele noastre – „ideea de a miniaturiza oameni şi a-i injecta astfel, reduşi la dimensiuni de microbi, într-un corp omenesc". Dintr-o cronică sau avant-cronică la film[10] aflăm detaliul, poate anecdotic, dar nu mai puţin concludent, că

«Atunci când Isaac Asimov a cedat ispitei de a scrie un roman bazat pe film (*Fantastic Voyage*, „novelizare" apărută în acelaşi an, 1966), *după ce* (subl. aut.) filmul fusese turnat şi rula deja pe ecrane, scriitorul a admis cu inocenţă („candidly") imposibilitatea unei astfel de „călătorii", de la implauzibilitatea reducerii unor fiinţe umane la dimensiuni microscopice şi până la flagrantele inadvertenţe ale aparţiţiilor lor corporale, odată injectate în interiorul unui corp omenesc de dimensiuni normale.»[11]

La fel de „candidly", Asimov a brevetat şi în nume personal o serie întreagă de „ştiinţe" şi „invenţii" imaginare proprii, dar nu e el singurul care şi-a permis ori care a simţit nevoia să îmbogăţească prin aport propriu arsenalul sf standard (hiperspaţiul, vitezele supraluminice, teleportarea, anabioza, antigravitaţia, invizibilitatea, călătoria în timp ş.a.). «Scriitorii de science-fiction se dovedesc foarte inventivi în crearea unor dispozitive ştiinţifice imaginare – precum „sticla lentă" din acuta povestire a lui Bob Shaw *Lumina unor zile de altădată* (Light of Other Days", 1966)[12] şi din alte scrieri ale acestuia, care ne permite să vedem tre-

cutul datorită timpului îndelungat de care are nevoie lumina pentru a străbate un geam din acest material – dar ei inventează uneori chiar şi noi ştiinţe. O astfel de ştiinţă, ceva mai veche dar încă printre cele mai reuşite, este „patafizica" lui Alfred Jarry, ştiinţa soluţiilor imaginare. Isaac Asimov, în special, a fost deosebit de prolific în crearea de noi ştiinţe, precum „pozitronica"[13] şi „psihoistoria"[14], chiar dacă în aceste cazuri el a rămas destul de evaziv în ce priveşte detaliile asupra felului cum ele funcţionează; de asemenea, el a utilizat astfel de vechi soluţii preferate ale ştiinţei imaginare precum miniaturizarea, în *Călătorie fantastică* (*Fantastic Voyage*, 1966)[15], iar în romanul *Până chiar şi zeii* (*The Gods Themselves*, 1972)[16] el a fost din nou la înălţime cu „pompa electronică" care ne furnizează electricitate (electroni) în cantităţi nelimitate, în schimbul pozitronilor livraţi unui univers alternativ. Dar cea mai absurdă lovitură de maestru a lui Isaac Asimov în materie de ştiinţă imaginară a fost „thiotimolina", descrisă în *Proprietăţile endocronice ale thiotimolinei resublimate* („The endochronic Properties of Resublimated Thiotimoline", 1948), unde parodiază stilul arid al unui raport ştiinţific, subiect reluat apoi în câteva continuări. Thiotimolina este, de fapt, o substanţă chimică de călătorit în timp, care inversează fără nici un efort cauza cu efectul. În acelaşi fel, Ursula K. Le Guin a brevetat şi ea o nouă ştiinţă, într-un simulacru de studiu ştiinţific, *Autorul Semințelor de Salcâm şi alte extrase din „Revista Asociaţiei de Therolingvistică"* („The Author of the Acacia Seeds and Other Extracts from the *Journal of the Association of Therolinguistics*", 1974); therolingvistica este studiul limbii şi literaturii animalelor.»[17]

S-ar mai putea adăuga şi alte ştiinţe şi invenţii imaginare la acest sumar repertoriu alcătuit de Peter Nicholls în spaţiul limitat al unui articol de enciclopedie: „nexialismul" lui A.E. van Vogt, din romanul *Odiseea navei „Space Beagle"* (1939-1943, în volum 1950)[18], „forţa adeledicnică" din povestirea aceluiaşi A.E. van Vogt *Destinaţia Centaurus* (1944)[19], exobiologia pe baze „magnetohidrodinamice" din povestirea lui Poul Anderson *Kyrie* (1968)[20] ş.a.m.d. Cea mai celebră invenţie imaginară din science-fiction rămâne, totuşi, „ansiblul" exorbitant dispozitiv ce permite comunicarea instantanee pe orice distanţe şi peste orice hăuri cosmice, anulând dintr-un condei zecile sau sutele sau miile de ani-lumină ce despart sisteme solare şi galaxii; „fundamentat teoretic" de Ursula K. Le Guin, pe baza „fizicii simultan-secvenţiale", în romanul *Deposedaţii* (1974)[21], dar pus anterior la lucru, practic şi empiric, în alte scrieri din ciclul „hainez" (romanele *Lumea lui Rocannon*, 1966[22] şi *Mâna stângă a întunericului*, 1969[23], nuvela *Lumii îi spuneau pădure*, 1972[24] ş.a.), ansiblul va fi reluat, peste un deceniu, şi pus pe alte baze „ştiinţifice", pe bazele „fizicii filotice", de către Orson Scott Card, în romanul *Jocul lui Ender* (1985)[25], de asemenea pus masiv la lucru în celelalte două romane din „saga lui Ender": *Vorbitor în numele morţilor* (1986)[26] şi *Xenocid* (1991)[27].

Lista ar putea, desigur, continua, dar ambiţia exhaustivului nu-şi are locul aici, ea ar fi şi imposibilă şi superfluă; de altfel, nici repertoriul de ştiinţe şi invenţii imaginare din articolul de enciclopedie al lui Peter Nicholls nu-şi propunea să fie exhaustiv, ci doar să sprijine, funcţional, o constatare de o mai largă cuprindere generalizatoare:

«Ştiinţa imaginară este extrem de uzuală în science-fiction; nu este însă nicidecum acelaşi lucru cu pseudo-ştiinţa. Diferenţa este că adepţii pseudo-ştiinţelor le cred a fi realmente adevărate, pe când scriitorul sf care recurge la ştiinţa imaginară ştie perfect de bine că aceasta nu e adevărată. Ştiinţele imaginare sunt convenţii literare.

Sf-ul este adesea criticat pentru incultură ştiinţifică, nu o dată pe nedrept, căci, deşi comite într-adevăr multe dar simple erori ştiinţifice, el de obicei apelează la soluţia verificată de a recurge la ştiinţe imposibile din două temeinice motive, nici unul dintre ele nepremeditat: (a) ceea ce este imposbil

acum poate deveni posibil cândva; (b) ştiinţa imaginară poate fi esenţială din raţiuni de coerenţă şi fluenţă a acţiunii. Un exemplu din prima categorie este uzuala procedură sf a transmiterii materiei (teleportarea). Orice materie poate fi descrisă în termenii informaţiei şi, din moment ce orice informaţie poate fi transmisă, se poate teoretiza în mod legitim că transmiterea materiei (sau cel puţin reconstituirea materiei din informaţie) nu transgresează legile Naturii aşa cum le cunoaştem, chiar dacă problemele practice rămân într-atât de vaste încât pot părea, la momentul de faţă, de nedepăşit. (Transmiterea instantanee a materiei este o altă treabă bine încurcată: ea violează Relativitatea, la fel ca oricare altă modalitate de călătorie supra-luminică, precum cea *via* hiperspaţiu.) În mod similar, nici animaţia suspendată (anabioza) nu este posibilă în prezent, dar, date fiind progresele crionicii, într-o bună zi s-ar putea să fie.

Ne interesează aici în primul rând cea de-a doua categorie: dispozitivele sau procedurile ştiinţific-imaginare care realmente contravin faţă de ceea ce ştim din ştiinţă, mai ales din fizică, dar care permit scriitorului un fel de libertate imaginativă extrem de greu de atins pe altă cale. Cele mai binecunoscute cinci exemple sunt lumile alternative, antigravitaţia, călătoria sau comunicaţia la viteze supraluminice (FTL), invizibilitatea şi călătoria în timp.(...)

Regula jocului pentru că este într-adevăr un joc – este de a pune pe picioare un alibi raţional pentru ceea ce este imposibil, o explicaţie raţională pe-atât de plauzibilă pe cât permit resursele artistice ale autorului, şi tocmai această iscusinţă sau măiestrie este cea care-i deranjează pe purişti.»[28]

Statutul perfect legitim, de „convenţie literară", statut de care orice „ştiinţă imaginară" şi orice „procedeu de facilitare" beneficiază, din principiu, în science-fiction, nu este nicidecum incompatibil cu o tratare în spirit sau în regim „hard", atâta timp cât licenţa ştiinţifică nu depăşeşte anumite limite, atâta timp cât nu blochează emisia de „sense of wonder" prin eventuala subminare a specificei „iluzii ficţionale", atâta timp cât nu interzice „suspendarea voită a neîncrederii" care, în acest gen de literatură, este condiţionată şi este mediată printr-un fel de specific „simţ al logicii" Există, pentru „ştiinţa imaginară", un perfect gir funcţional şi ficţional: se poate invoca oricând clauza protectoare a „libertăţii imaginative extrem de greu de atins pe altă cale" şi a „raţiunilor de coerenţă şi fluenţă á acţiunii" (P. Nicholls, supra); se poate invoca, *in extremis*, statutul de „procedeu de facilitare", care-i poate asigura „ştiinţei imaginare", dacă nu o funcţionalitate mai elevată, în orice caz o *certă* funcţionalitate pragmatică: aceea de a scoate progresia textuală din eventualele blocaje narative şi impasuri compoziţionale, pentru care „ştiinţa reală" nu are (deocamdată) soluţii, ba chiar, dimpotrivă, poate genera dificultăţi. În această privinţă, scriitorii de science-fiction nu-şi fac prea multe scrupule: orice e bun dacă funcţionează, şi orice *rationale* (engl.), orice explicaţie raţională, orice alibi logic funcţionează atâta timp cât „sună ştiinţific", după cum, cu suverană detaşare estetică şi cu un anume inocent cinism auctorial, consfătă Isaac Asimov în nuvela *Băieţelul cel urât* („The Ugly Little Boy", 1958), unde, ascultând explicaţiile unui savant care-a reuşit să transforme fizic în prezent un copil de neanderthalian.

«Ziariştii îşi notau concentraţi frazele, pe măsură ce Hoskins le rostea. Nu înţelegeau nimic din ele şi erau siguri că nici cititorii n-aveau să înţeleagă nimic, dar sunau ştiinţific şi asta era tot ce conta.»[29]

Odată ce explicaţia „ştiinţifică" a fost plauzibil simulată, odată ce „simţul logicii" are ce rumega, scriitorul îşi poate permite apoi să simuleze chiar şi incompetenţa sau inapetenţa ştiinţifică, chiar şi abdicarea de la inalienabila prerogativă a unei „raţionale" ştiinţificţionale, aşa cum, de exemplu, face Bob Shaw, prin personajul-narator al povestirii *Lumina unor zile de-altădată* (1966), care, asaltat de un alt personaj cu explicaţia

„sticlei lente", declară că

«Am încetat să-l mai ascult ce spune, pe de-o parte pentru că eu unul eram deja convins, iar pe de alta, mai auzisem povestea sticlei lente de multe ori, fără să înțeleg însă niciodată prea bine pe ce principii se bazează. O cunoștință de-a mea, om de formație științifică, încercase odată să mă lămurească spunându-mi să-mi imaginez vizual un panou de sticlă lentă ca pe o hologramă care nu are nevoie de lumină polarizată emisă de un laser pentru a-și reconstitui informația vizuală și în care fiecare foton de lumină obișnuită are de trecut printr-un tunel spiralat aflat în exteriorul razei de fotocaptare a fiecărui atom din componența sticlei. Această perlă, așa o consideram, de incomprehensibilitate nu numai că nu-mi spunea nimic, dar mă convinsese încă o dată că o minte atât de nontehnic constituită, cum era a mea, are a se preocupa mai mult de efecte decât de cauze.»[30]

„Perle de incomprehensibilitate", dar cu aceeași mimată aparență de rigoare logică și științifică, oferă cititorului și Ursula K. Le Guin, atunci, când, în *Deposedații* (1974), explică felul cum funcționează ansiblul în virtutea „fizicii simultan-secvențiale", și Orson Scott Card, atunci când, în *Jocul lui Ender* (1985), re-fundamentează „științific" același ansiblu, așezându-l pe bazele „fizicii filotice", ceea ce nu-l împiedică pe acesta din urmă să invoce, ca argument forte, preexistența autorității în materie a celei dintâi, sub al cărei prestigios gir tutelar, fie și ficțional, fie și științificțional, caută la rându-i adăpost:

«– Nu-ți pot explica fizica filotică. De fapt, cred că nimeni nu pricepe nici jumătate din ea. Important e că am construit ansiblul. Numele oficial este Comunicatorul Instantaneu prin Paralaxă Filotică, dar cineva a descoperit numele de *ansiblu* într-o carte veche și denumirea a prins. Majoritatea oamenilor nici nu știu că există un asemenea aparat.»[31]

Cum se vede, s-ar zice că nu e neapărată nevoie, în science-fiction, de o verosimilitate „de drept", ajunge la o adică și una „de fapt", deși în „hard sf" este preferată, cum e și firesc, cea dintâi: aici sunt mobilizate în sprijinul „iluziei ficționale", întru o mai eficientă „suspendare voită a neîncrederii", și „cauzele" (în accepțiunea de mai sus a lui Bob Shaw), alături de „efecte" care, bineînțeles, nu pot, ele în primul rând, să lipsească; sf-ul „soft", în ce-l privește, se poate descurca, la nevoie, și numai cu „efectele", dispensându-se eventual de „cauze", care însă e mai sănătos, e recomandabil să nu lipsească din sf-ul „hard", dacă se vrea într-adevăr „hard sf" Câștigă fiecare la ce mizâ joacă.

Este evident, în concluzie, că toate aceste posibile opțiuni, toate aceste „soluții tehnice" se află la discreția ingeniozității și capacității de invenție a fiecărui scriitor, că vor fi „pe-atât de plauzibile pe cât permit resursele artistice ale autorului" (Peter Nicholls, supra). După cum la fel de evident este că, în aceste condiții, toate aceste „procedee de facilitare", toate aceste „gadget"-uri și toți acești „catalizatori" imaginari dimpreună cu „știința imaginară" sau cu „pseudo-știința" de la care, după caz, se revendică – vor intra sub minima ocrotire a regimului și statutului de inobiectabile „convenții literare": ceea ce, iarăși evident, nu este nici o calitate, nici un defect, nu este nici indiferent, dar nici neapărat descalificant, din principiu, în science-fiction. Se poate scrie „hard sf" și pornind de la „știința imaginară" (nu și de la „pseudo-știință", totuși!), după cum se poate scrie „soft sf" și pornind de la „știința reală", „certificată ca atare" Diferența rezidă, cum spuneam, nu în „literă", ci în „spirit"

●●●

În fine, sub aspect istoric, trebuie menționat că există o succesiune cronologică și, consecutiv, o dialectică a continuității și rupturi, între „hard sf" și „soft sf" Modelul tipologic, „tiparul" („*pattern*"-ul) denumit azi „*hard sf*" a concrescut și s-a configurat, și-a precizat și fixat pregresiv caracteristicile

definitorii, odată cu realitatea istorico-literară a aşa-numitului „hardcore sf", „sâmburele tare" al sf-ului, invocat cu nostalgie şi cu orgoliu de cei care au fost contemporani cu „vârsta de aur a sf-ului", exclusivist limitată de cei mai în vârstă la anii 1938-1946, dar al cărei centru de greutate, în perspectiva clarificatoare a timpului scurs de atunci, rămân totuşi anii '50, „mai precis perioada 1949-1962", după cum certifică Kingsley Amis în prefaţa unei reprezentative antologii intitulate chiar *The Golden Age of Science Fiction* (1981): „Există apoape tot atâtea Vârste de Aur ale sf-ului câţi cititori există, dar pe aceasta am găsit-o menţionată şi în alte părţi."[32]. Fie că o localizăm în anii '30 sau '40, fie că o prelungim pe tot parcursul anilor '50, până la începutul anilor '60 (anii '60 „timpurii"), „Vârsta de Aur" a fost preponderent (nu însă exclusiv!) ilustrată de autori americani ce excelează în „hard sf" Spre mijlocul anilor '60, supus eroziunii inerente a timpului, sf-ul „hard" al „Vârstei de Aur" începe să dea semne de uzură: simţit, de tot mai mulţi scriitori şi cititori, ca excesiv „tradiţional" şi stereotip, repetitiv şi previzibil atât în privinţa conţinutului cât şi în cea a stilului, el părea a-şi divulga, prin această redudanţă, secătuirea resurselor native, oricât de genuine, cu care pornise la drum şi pe care-şi întemeiase ascensiunea. În consecinţă, se simţea tot mai mult nevoia de a face sf-ul apt a-şi elabora noi modalităţi de expresie, necunoscute vechiului „hard sf", apt a-şi asimila tehnici şi subtilităţi din aşa-numitul „mainstream", din „marea literatură" (împrumuturi dovedite ulterior, multe dintre ele, a fi superflue şi nespecifice, nefuncţionale şi neproductive în regim propriu-zis sf, de n-ar fi să amintim acum decât voga romanului şi-a trilogiilor româneşti). Pe scurt, „prin 1965, aşadar, sf-ul era copt pentru schimbare".[33]

Schimbare devenită fapt împlinit odată cu intrarea în scenă a „Noului val" („*New Wave*"), preponderent (dar, iarăşi, nu exclusiv!) britanic; schimbare marcată de o primenire a generaţiilor, de gustul pentru experiment, ca stil şi tehnică narativă; de noi priorităţi tematice, sub raportul conţinutului; de preponderenţa câştigată de roman asupra prozei scurte, sub raport genologic; schimbare marcată şi de o deplasare de accent de pe „hard sf" pe „soft sf", de pe „senzaţia de uimire şi miracol" („*the sense of wonder*") ce semnalează subiacenţa sublimului în science-fiction, pe mult mai consacrata „senzaţie de pierdere" („*the sense of loss*") prin care-şi semnalează prezenţa frumosul în *fantasy*, dar mai ales în „*mainstream*", în „marea literatură", în *mimesis* şi în fantastic.

Rămâne, oricum, fapt de istorie literară că acest „*New Wave*" „a fost în genere asociat cu sf-ul *soft*".[34] Mult mai recentul „*cyberpunk*" al anilor '80 „cade undeva între *hard* şi *soft sf*".[35]

Anii '60 „târzii", de după 1965, ar fi fost, aşadar, momentul optim pentru a sufla praful de pe o „piesă de muzeu" cum este (poate, pentru unii) conceptul estetic al sublimului şi pentru a centra pe acest străvechi concept estetic o exegeză teoretico-literară de imediată actualitate, atunci, menită a gravita fatalmente, pe cale de consecinţă logică şi de afinitate electivă estetică, înspre „hard science-fiction" Poate că altul ar fi fost atunci şi ecoul stârnit sau impactul produs: să zicem, atunci, în 1968, când rula în premieră, pe ecrane late „cinemascop" (la alţii, vai!, nu şi la noi), Odiseea spaţială; sau, atunci, în vara lui 1969, când televiziunea transmitea în direct (de data asta şi la noi) primii paşi ai omului pe Lună. Şi când, printre atâtea altele, tradiţionalul „hard sf" încă mai era ce fusese odată, încă îşi mai păstra mare parte din vechiul prestigiu şi din vechea audienţă – din vechile poziţii, între timp contestate şi erodate, surpate şi uzurpate, chiar dacă, după cât se pare, pe cale de-a fi parţial recâştigate azi, de-abia, după atâtea decenii ce-au înregistrat atâtea evoluţii, nu o dată centrifuge, atâtea „mode" mai mult sau mai puţin sterile şi trecătoare, atâtea confuzii ce-au trecut la vremea lor drept inovaţii promiţătoare, dar, ce-i drept, şi atâtea certitudini valorice, definitive,

atâtea noi prestigii devenite între timp ele însele „clasice" şi, ca atare, nemaiputând fi ignorate, ca orice fapt împlinit. O întârziere de vreo trei decenii, aşadar, un handicap care, ca jumătate plină a paharului, s-ar putea numi şi... „perspectiva timpului" Şi, în definitiv, „mai bine mai târziu decât niciodată"!

Prea târziu nu e, „târgul" încă nu „s-a spart" Chiar şi după atâta timp, rămâne vechea fundaţie, la fel de solidă şi deloc părăsită, pe care în ultima vreme a început să se clădească din nou şi care, sper, poate suporta suplimentar şi neînsemnata greutate a unei construcţii teoretice, parazitare ca orice teorie, dar nu mai mult. Nu mai nult decât teoria literaturii în genere, care nu „dă în primire" şi nu „trage obloanele" doar pentru că, *volens nolens*, cum prea bine se ştie, şi nu numai în poezie, „teoria pierde omenia" (*magister dixit*: Gellu Naum). Iar teoria literaturii sf măcar atâta i se va concede, pentru numele lui Allah! – este şi ea tot o teorie a literaturii (am zis bine acum, d-le Voicu Bugariu?), cu toate servituţile, dar şi cu virtuţile care legitim decurg de aici, din acest inalienabil statut, odată recunoscut. O teorie centrată naturalmente şi necesarmente pe „hard sf" (fără însă a renunţa să acopere cât de mult se poate şi din teritoriile limitrofe), din moment ce, încă o dată, cerîtrul vital şi definitoriu al întregului continent sf rămâne vechiul şi rezistentul „hard science-fiction"

●●●

Iar pentru acest centru, cel puţin, există, în privinţa mult căutatului numitor comun, un consens general, un consens spontan, un consens difuz perceput şi empiric acceptat, ce-i drept, dar *acceptat*, larg răspândit şi împărtăşit nu numai în rândul aşa-numiţilor *fani*, al cititorilor deci, de la care amintitul consens a şi emanat iniţial, dar – ceea ce e un lucru atât de rău! împărtăşit totodată şi de scriitori, şi chiar de critici, de exegeţi. Acest consens are în vedere plăcerea specifică, felul aparte de plăcere estetică pe care-o aşteaptă de la science-fiction cei care-l citesc, cei care-l scriu, cei care-l comentează, plăcere pe care, dintre toate „sortimentele" de literatură, numai literatura sf o ,oferă şi care numai aici poate fi găsită.

Un simplu şi elementar *distinguo* teoretic poate tranşa aici chestiunea, în principiu. Postulând existenţa în sine a valorii drept deziderat general şi inderogabil în literatură şi artă, se observă imediat că există mai mult decât o singură cale pentru a ajunge la împlinirea acestui deziderat. Plăcerea estetică este condiţia *sine qua non* a valorii în literatură şi artă, dar plăcerea estetică, deşi una ca efect, poate avea cauze diferite. Nu numai *frumosul*, perceput inefabil sub aparenţa „senzaţiei de pierdere" („*a sense of loss*"), poate fi cauza plăcerii estetice, dar şi *sublimul*, perceput la fel de inefabil sub aparenţa „senzaţiei de uimire şi miracol" („*a sense on wonder*"). Este perfect posibil şi legitim, aşadar, un criteriu valoric ce se revendică din sublim, nu din frumos: criteriu estetic şi criteriu critic, totodată, criteriul organic al unei identităţi ireductibile şi inalienabile, în sfârşit conştientizate, criteriul legitimităţii, criteriul demnităţii şi criteriul justiţiei estetice în science-fiction.

Salvconductul literaturii sf în continentul, în imperiul sau în republica literelor, nu altul decât celebrul „*sense of wonder*", circulă de obicei netradus în toate provinciile „commonwealth"-ului ştiinţificţiunii, unde, *per fas et nefas*, limba engleză s-a instalat practic ca *lingua franca*: sintagmă practic intraductibilă, echivalabilă conform dicţionarului cu un greu explicitabil „simţ al uimirii, al uluirii, al «minunării», simţ al miracolului" etc., „*sense of wonder*" ar putea fi deci, în echivalare liberă, „senzaţia de miracol", senzaţia de-a asista la o misiune, sau, într-un sens mai larg psihologic, „capacitatea de-a ne uimi". De paternitate incertă, dar apărut mai întâi, se spune, în mediile fără prea mari pretenţii de rafinament estetic şi intelectual ale *fan*-ilor americani, ca expresie spontană şi intuitivă a plăcerii pe care aceştia o căutau (şi o găseau) în scrie-

rile sf preţuite de ei şi dispreţuite de alţii, – „*the sense of wonder*" s-a impus tot mai mult în circulaţie cu timpul şi a ajuns, practic, moneda curentă a criticii literare aplicate la science-fiction. Se apelează azi curent şi firesc, în caracterizarea şi valorizarea cărţilor de science-fiction, la sintagma „sense of wonder", devenită aproape un „clişeu" critic. A spune, într-un comentariu critic, despre o carte sau despre un autor, că ştie da expresie acestui indefinit şi încă nedefinit „sense of wonder" – este un net superlativ: echivalează practic cu o recunoaştere a apartenenţei la „gen" şi, mai mult, echivalează cu o judecată de valoare, cu o ratificare critică fără rezerve.

O definiţie a literaturii sf centrată pe acest „sense of wonder" ar rămâne însă o tentativă fără prea mari şanse, o operaţiune prea puţin posibilă logic, din moment ce însuşi acest inefabil „sense of wonder" este, la rândul lui, la fel de greu de definit. Cu toată frecvenţa şi operanţa ei empirică, sintagma „sense of wonder" rămâne, nu mai puţin, aproximativă şi ambiguă, rare fiind încercările de a-i conferi acea claritate conceptuală, acea univocitate denotativă ce-ar putea-o face aptă a rezista exigenţelor unei definiţii propriu-zise, logic valide. Există totuşi aici un capăt de fir.

Examinând logic contextele în care sintagma „the sense of wonder" apare cel mai frecvent, dar, mai ales, receptând intuitiv, „impresionist", textele literare (şi filmele) ce reuşesc a-i da memorabilă expresie concretă, suntem necesarmente conduşi a ajunge la concluzia că, în esenţa lui, „the sense of wonder" este de fapt o ipostază, inedită şi specifică secolului nostru, sub care transpare o veche experienţă spirituală şi o imemorială emoţie estetică: emoţia estetică a sublimului. Aceasta poate însemna că vechiul concept estetic al sublimului este susceptibil a fi în mod legitim pus la contribuţie drept „numitor comun" şi „diferenţă specifică" pentru science-fiction, pentru „hard science-fiction" cel puţin. Literatura sf ar putea fi, atunci, definită ca o literatură a sublimului, ca o manifestare contemporană a sublimului, poate cea mai privilegiată şi mai caracteristică pentru timpurile noastre dintre toate ipostazele sub care sublimul ar putea fi azi identificat. Căci dacă, în secolul romatismului, sublimul „a furnizat un limbaj pentru trăiri ale anxietăţii şi emoţiei, presante şi aparent nemai întâlnite până atunci, şi care aveau urgentă nevoie de legitimare"[36], exact acelaşi lucru rămâne perfect valabil, *mutatis mutandis*, şi pentru science-fiction, în „secolul ştiinţei".

Secol care, tocmai pentru că este al ştiinţei, este prin excelenţă şi un secol al noului. *Novum* după *novum* s-au succedat şi s-au înlocuit succesiv pe parcursul acestui secol, doar calendaristic pe sfârşite, într-un ritm care-l depăşeşte pe acela, „normal", al succesiunii naturale a generaţiilor. Ceea ce era „ultimul cuvânt" al modernităţii pentru bunicii noştri, la începutul secolului, zace deja sub mai multe straturi succesive de praf pentru copiii noştri, acum la sfârşitul aceluiaşi secol. Nici o mirare, deci, vom regăsi acest *novum* propus ca „diferenţă specifică" pe care, în ultimă instanţă, ar urma să fie centrată mult căutata definiţie a sf-ului.[37] Atâta doar, că acest *novum* nu are consistenţă conceptuală, fiind prin însăşi natura sa o variabilă ce se fărâmiţează mereu în alte şi alte ipostaze istorice particulare, ireductibile la un numitor comun, la o constantă, la o invariantă, de care orice definiţie logic validă nu se poate dispensa.

O astfel de constantă neluată până acum în seamă de exegeţii genului – este, pur şi simplu, dimensiunea fizică a corpului omenesc, care nu e supusă unor variaţii istorice, biologice, sociale sau de orice altă natură, după cum nu este supusă unor astfel de variaţii nici durata etalon a unei vieţi umane (limitele între care variază, dramatic uneori, „aşteptarea de viaţă" în diverse epoci sau locuri de pe glob fiind nesemnificative în perspectiva ce ne interesează acum).
De asemenea, capacitatea psihică a creierului omenesc rămâne relativ constantă în timp şi spaţiu, la nivelul global al speciei,

ca inteligenţă umană „generică", nefiind înregistrat încă vreun salt cognitiv decisiv al lui *homo sapiens* pe parcursul istoriei sale cunoscute: atâtea minţi strălucite ale Antichităţii dau încă şi azi măsura performanţei intelective maxime a creierului omenesc dintotdeauna. Prin raportare la acest reper invariant, tot restul universului fizic se organizează coerent (din punct de vedere uman) pe o scară de magnitudini ce se întinde (spaţial) de la micro-cosmul particulelor sub-atomice la marele cosmos al galaxiilor şi (temporal) de la instantaneitate la eternitate. Zona mediană (necesarmente corelată cu dimensiunile corpului omenesc şi cu durata vieţii umane) cuprinde dimensiuni şi durate ale universului fizic perceptibile direct prin simţuri (prin văz, în primul rând, dar nu numai), este deci o zonă limitată de însăşi limitele percepţiei umane prin simţuri, o „scară umană", medie, „macroscopică" ori „mezoscopică", luată apoi ca singur reper posibil pentru percepţia microscopică, ori pentru cea megascopică, inaccesibile acestea simţurilor umane şi pe care numai ştiinţa le face posibile, pe cale intelectuală, raţională, nu intuitivă. Totul pare rudimentar şi simplist la prima vedere, pretenţios şi filozofard în acelaşi timp, recunosc, dar ce alt „ou al lui Columb", mai simplu şi mai eficient decât acesta, se poate imagina?

Ieşim astfel, dintr-o singură şi simplă mişcare, din acel impas fără ieşire al definirii *obscurum per obscurius* în care inevitabil ne conducea nesigurul şi falsul „fir roşu" propus prin *novum* de către Darko Suvin[38]; totul se simplifică şi devine coerent dacă vom admite drept diferenţă specifică în science-fiction *magnitudinea* (spaţială, temporală ori complexională, statică ori dinamică), dacă vom admite, *ipso facto*, că nu orice „insolitare cognitivă"[39] şi nu orice „străpungere conceptuală"[40] este definitorie pentru science-fiction, la fel cum nu orice „epifanie"[41] îi este definitorie: specifică şi definitorie pentru science-fiction este numai acea „insolitare cognitivă" şi numai acea „străpungere conceptual" care se declanşează prin dislocare de scală, prin translaţie ficţională pe scala magnitudinilor din Univers din macro-cosmos şi micro-cosmos, având drept orizont de referinţă, drept centru de raportare, zona dimensiunilor umane etalon, perceptibile direct prin simţuri, „la scară umană", macroscopică; ori, pe scala magnitudinilor temporale, juxtapunerea unor durate situate între instantaneitate şi eternitate, prin raportare la etalonul pe care-l constituie durata vieţii umane, „efemere"; ori, pe scala magnitudinilor complexionale, juxtapunerea unor stadii şi grade de corpuscularizare situate între amorf/haotic şi supra-uman/divin, prin raportare la etalonul pe care-l constituie inteligenţa umană „generică", standardul somatic, psihic şi intelectual al speciei. Numai această scurt-circuitare a minţii prin mişcare bruscă pe scala magnitudinilor, prin juxtapunere perceptibilă pentru simţuri a unor magnitudini, dimensiuni, durate, forţe, forme, grade de complexitate a corpuscularizării materiei din Univers etc. aflate la distanţe imense pe acea scală a magnitudinilor, inerentă în orice reprezentare umană a Universului, şi cu atât mai mult în imaginea Universului aşa cum rezultă ea din ştiinţa actuală, numai acest „vertij intelectual", aşadar, este specific şi definitoriu în science-fiction, în „hard sf" în primul rând. Din moment ce este – şi este!

convertibilă direct în plăcere estetică, în acea „plăcere specifică de căutat în science-fiction"[42], întreagă această trăire şi-a atins scopul şi s-a legitimat spiritual, şi-a probat pe deplin identitatea unică şi ireductibilă, fie că o vom numi „*cognitive estrangement*"[43], sau „*sense of wonder*"[44], sau „*conceptual breakthroug*"[45], sau „vertij intelectual"[46], sau „fior hermeneutic"[47], sau oricum altcumva.

Definibile, în ultimă instanţă, doar prin recurs la „diferenţa specifică" a *magnitudinii*, toate aceste concepte teoretice ori criterii critice (provenite, intuitiv şi „impresionist", din metafore critice) se află, consubstanţial, în comunicaţie subterană cu *sublimul*, a cărui definiţie tot de la *magnitudine* începe.

Note şi trimiteri bibliografice

1) Peter Nicholls, „HARD SF", „SOFT SF", în: *The Encyclopedia of Science Fiction*. An Illustrated A to Z. General Editor Peter Nicholls. Associate Editor John Clute, Granada Publishing, London – Toronto – Sydney – New York, 1979 (al doilea tiraj 1981), p. 273, respectiv p. 556; sau: *The Encyclopedia of Science Fiction*. Edited by John Clute and Peter Nicholls, An Orbit Book, Little, Brown and Company, London, 1993; St. Martin's Press, New York, 1993, p.542, respectiv p. 1131.

2, 3) Peter Nicholls, „HARD SF", în Encyclopedia..., 1993, p. 542.

4) Samuel Taylor Coleridge, Biographia Literaria (1817). Edited with his Aesthetical Essays by J. Shawcross, 2 volumes, Oxford University Press, London, 1965 (First Edition 1907), chapter XIV, vol. II. Datând de la începutul secolului trecut şi foarte frecvent invocată, mai ales în exegeza anglofonă, cum e şi firesc, – celebra formulare a lui S.T. Coleridge este un alt nume al „iluziei ficţionale", pentru a cărei cristalizare, spunea Coleridge, ajunge „(...) o aparenţă a adevărului suficientă pentru a procura acestor umbre ale imaginaţiei acea voită suspendare de moment a neîncrederii („that willing suspension of disbelief") care constituie credinţa poetică" (op. cit., pag. 6).

5) *The Golden Age of Science Fiction*. An anthology. Selected and introduced by Kingsley Amis. Hutchinson Publishing Group, London – Melbourne – Sydney Auckland Johanesburg, 1981, p. 24.

6) Ovid S. Crohmălniceanu, *Ştiinţifico-fantasticologie* (Însemnări despre literatura ştiinţifico-fantastică), în *Viaţa Românească*, anul XXVII, nr.1, ianuarie 1974, pp. 5-6.

7) Kingsley Amis, loc. cit.

8) S.T. Coleridge, loc. cit.; v. supra, nota 4.

9) Am examinat mai pe larg aceste aspecte în eseul *Iluzia ficţională în science-fiction*, apărut în *Almanah Anticipaţia*, 1994, pp. 133-141.

10, 11) Ted Krulik, „The Shape of Films to Come", în *SFRA Newsletter*, Boca Raton, Florida, No. 152, October 1987, p. 11.

12) Bob Shaw (1931-1996), *Lumina unor zile de-altădată* („Light of Other Days", 1966), trad. rom. Ioana Robu, în *Tribuna*, Cluj-Napoca, anul XXXII, nr. 32 (1651), 11 august 1988, pag. 10.

13) Roboţii imaginaţi de Isaac Asimov (1920-1992) în povestirile şi nuvelele din vol. *Eu, Robotul* (*I, Robot*, 1950) şi din alte volume, dispun de un creier „pozitronic" făcut să asculte riguros de celebrele „trei legi ale roboticii" promulgate tot de Asimov (v. vol. *Eu, Robotul*, trad. rom. Dana Crivăţ, Editura Tineretului, Buc., 1967, recent reeditat). «Ideea că pozitronii, antiparticule cu un înalt grad de instabilitate, ar putea servi ca material adecvat pentru construirea unor creiere artificiale dispunând de „circuite neuronice prestabilite şi antecalculate" n-a fost decât un fel de-a vorbi în dodii („sheer doubletalk"), după cum Asimov a admis cel dintâi.» (Peter Nicholls, „POSITRONIC ROBOTS", în *Encyclopedia*... 1993, p. 949).

14) „Psihoistoria" a fost brevetată de Isaac Asimov în trilogia *Fundaţiei* (1942-1950 în reviste, 1951-1953 în volume): *Fundaţia* (*Foundation*, 1951), trad. rom. Gabriel Stoian, Editura Nemira, Buc. 1993; *Fundaţia şi Imperiul* (*Foundation and Empire*, 1952), trad. rom. Gabriel Stoian, Editura Nemira, Buc., 1993; *A Doua Fundaţie* (*Second Foundation*, 1953), trad. rom. Emilian Bazac, Editura Nemira, Buc. 1994. «Atractiva dar pur imaginara ştiinţă a psihoistoriei preconizează că întregul comportament al indivizilor umani constituiţi ca mase şi, în consecinţă, istoria viitorului – pot fi prezise prin mijloace pur statistice, dar, (precizează Asimov n.n.), ...o corelativă presupoziţie necesară stipulează ca respectivul conglomerat uman, în ce-l priveşte, să nu aibă cunoştinţă de analiza psihoistorică, pentru ca reacţiile sale să fie cu adevărat aleatorii".» (Peter Nicholls, „PSYCHOHISTORY", în *Encyclopedia*..., 1993, pp. 972-973; citatul din Asimov în *Fundaţia*, ed. rom. pag. 18). Dacă exegeza sf a auzit şi de „psihoistoria" reală, orientare metodologică recentă „care se referă la studiul corelaţiilor dintre procesul istoric motivaţiile lui psihologice" (P. Nicholls, ibidem), degeaba ne-am aştepta, în schimb, la reciprocitate: un nu prea vechi număr al revistei clujene *Echinox* (nr. 3-4-5/1995), în întregime dedicat psihoistoriei, număr altfel admirabil gândit şi realizat de Ştefan Borbély cu sprijinul „Institutului de Psihoistorie din New York" (nici o legătură cu Universitatea de pe Trantor şi cu Hari Seldon, „părintele psihoistoriei", care urmează să se nască abia în anul 11.988 al Erei Galactice!), nu suflă, vai!, nici o vorbă despre (măcar atât!) prioritatea cronologică a „psihoistoriei" ştiinţificţionale. Ba mai şi clamează, publicitar, pe prima pagină: „Pentru prima oară în România: texte de PSIHOISTORIE!" Şi-apoi să nu fii protocronist!

15) Numele lui Isaac Asimov nu figurează pe genericul filmului *Călătorie fantastică* (*Fantastic Voyage*, 1966): filmul a fost realizat de regizorul Richard Fleischer pe un scenariu scris de Harry Kleiner pornind de la o „story", de la o idee narativă aparţinând lui Otto Clement şi lui J. Lewis (Jerome) Bixby. În acelaşi an, 1966, Asimov a scris un roman „după" film, „novelizare", purtând acelaşi titlu: *Fantastic Voyage*.

16) Isaac Asimov, *Zeii înşişi* (*The Gods Themselves*, 1972), trad. rom. Mihai-Dan Pavelescu, Editura Teora, Buc., 1993.

17) Peter Nicholls, „IMAGINARY SCIENCE", în *Encyclopedia*... 1993, pp. 614-615.

18) A.E. van Vogt, *Odiseea navei „Space Beagle"* (*The Voyage of the Space Beagle*, 1939-1943 în reviste, 1950 în volum), trad. rom. Petre

Solomon, Editura Albatros, buc. 1978, reeditat recent.

19) A.E. van Vogt, *Destinaţia Centaurus* („Far Centaurus", 1944; inclusă în vol. *Destination: Universe*, 1952), trad. rom. Cristina Duţă, în vol. *Destinaţia Univers*, Editura RAO, Buc., 1994, pp. 9-34.

20) Poul Anderson, *Kyrie* („Kyrie", 1968), trad. rom. Ioana Robu, în *Vatra*, Târgu Mureş, anul XX, n-rele 7, 8, 9 (232-234), 1990.

21) Ursula K. Le Guin, *Deposedaţii* (The Dispossessed, 1974), trad. rom. Emil Sârbulescu, Editura Nemira, Buc., 1995. Pentru „ansiblu" – vezi paginile 285-286. Traducătorul echivalează în româneşte engl. *ansible* prin „ansibil", dar forma încetăţenită deja este *ansiblu*, formă pe care-o regăsim în traducerile lui Mihai-Dan Pavelescu din Ursula K. Le Guin (v. infra, notele 22, 23, 24) şi din Orson Scott Card (v. infra, notele 25, 31).

22) Ursula K. Le Guin, *Lumea lui Rocannon* (*Rocannon's World*, 1966), trad. rom. Mihai-Dan Pavelescu, în fanzinul *Orion*, Craiova, nr. 4/1989, în volum, la Grupul de presă Orion, Craiova, 1990.

23) Ursula K. Le Guin, *Mâna stângă a întunericului* (*The Left Hand of Darkness*, 1969), trad. rom. Mihai-Dan Pavelescu, Editura Nemira, Buc., 1994.

24) Ursula K. Le Guin, *Lumii îi spuneau pădure* (*The Word for World is Forest*, 1972), trad. rom. Mihai-Dan Pavelescu, Editura Mondial, Buc., 1993.

25) Orson Scott Card, *Jocul lui Ender* (*Ender's Game*, 1985), trad. rom. Mihai-Dan Pavelescu, Editura Nemira, Buc., 1994. Pentru „ansiblu" – vezi pag. 198.

26) Orson Scott Card, *Vorbitor în numele morţilor* (*Speaker for the Dead*, 1986), trad. rom. Gabriel Stoian, Editura Nemira, Buc., 1995.

27) Orson Scott Card, *Xenocid* (*Xenocide*, 1991), trad. rom. Constantin Dumitru-Palcus, Editura Nemira, Buc., 1995.

28) Peter Nicholls, „IMAGINARY SCIENCE", în *Encyclopedia*... 1993, pp. 613-614.

29) Isaac Asimov, „The Ugly Little Boy" („Lastborn", 1958), în vol. *Nine Tomorrows* (1959), Dennis Dobson, London, 1963, pp. 191-233; pasajul citat e de la pag. 207.

30) Bob Shaw, *Lumina unor zile de-altădată*, în *Tribuna*, nr. 32/1988 (v. supra, nota 12).

31) Orson Scott Card, *Jocul lui Ender*, ed. rom. (v. supra, nota 25) pag. 198.

32) Kingsley Amis, *The Golden Age of Science Fiction* (v. supra, nota 5), pag. 22.

33) Peter Nicholls, „NEW WAVE", în *Encyclopedia*..., 1993, p. 866.

34, 35) Peter Nicholls, „SOFT SF", în *Encyclopedia*..., 1993, p. 1131.

36) Thomas Weiskel, *The Romantic Sublime. Studies in the Structure and Psychology of Transcendence*, The Johns Hopkins University Press, Baltimore, 1976; Second Edition, 1986, p. 4.

37, 38) Conceptul de „novum", preluat de la Ernst Bloch, este vehiculat de Darko Suvin în cunoscuta sa carte de exegeză a literaturii sf, apărută mai întâi în limba franceză: *Pour une poétique de la science fiction. Études en théorie et en histoire d'un genre littéraire*, Les Presses de l'Université du Québec, Montreal, 1977; apărută apoi şi în versiune engleză, revăzută: *Metamorphoses of Science Fiction. On the Poetics and History of a Literary Genre*, Yale University Press, New Haven and London, 1979.

39) „Insolitarea cognitivă" („*cognitive estrangement*"), preluată de la Viktor Şklovski („*ostranenie*") şi de la Bertolt Brecht („*Verfremdung*"), este principalul concept prin care Darko Suvin, în cartea de mai sus, încearcă definirea literaturii sf ca „gen literar".

40) „Străpungerea conceptuală" („*conceptual breakthrough*") este principalul concept prin care defineşte literatura sf Peter Nicholls (v. infra, nota 45).

41) În accepţiunea estetică (derivată din cea religioasă, dar net diferită de ea) pe care i-o conferă James Joyce în romanul *Portret al artistului la tinereţe* (*A Portrait of the Artist as a Young Man*, 1916; trad. rom. Frida Papadache, 1969, reeditat recent), precum şi anterior, în romanul *Stephen Hero* (apărut postum, în 1944, netradus încă în româneşte), *epifania* („*epiphany*") denumeşte însăşi esenţa artei. Pledând pentru „sense of wonder", în eseul *În căutarea necesarului criteriu* (apărut în revista *Helion*, Timişoara, nr. 1/1990, pp. 34-44), am atins tangenţial şi această implicaţie, a incidenţei dintre epifanie şi science-fiction.

42) Darko Suvin, op. cit., ed. engl., pag. 15.

43) Darko Suvin, op. cit. passim (v. supra, nota 39).

44) Peter Nicholls & Cornel Robu, „SENSE OF WONDER", în *Encyclopedia*... 1993, pp. 1083-1085.

45) Peter Nicholls, „CONCEPTUAL BREAKTHROUGH", în *Encyclopedia*... 1979, pp. 134-136; 1993, pp. 254-257.

46) Sintagma „vertij intelectual" a fost lansată de Voicu Bugariu (v. *Argeş*, nr. 3/1981, p.8; v. *Luceafărul*, nr. 12/1981, p.8, sub pseudonimul Paul Antim) şi poate fi frecvent întâlnită, fără indicarea paternităţii (ceea ce, nu-i aşa?, înseamnă că „a prins"), atunci când un comentator sau altul simte nevoia de a numi cumva specifica impresie de lectură ocazionată de o scriere sf.

47) La Ovid S. Crohmălniceanu, în povestirea *Hermeneuţii* din vol. *Alte istorii insolite* (Editura Cartea Românească, buc., 1986, pag. 68), întâlnim sintagma „fiorul abisului hermeneutic".

Despre edituri și cărți în 1997

de LIVIU RADU

Începutul anului ne-a făcut să presupunem că, având în vedere puterea redusă de cumpărare a cititorilor, editurile specializate în literatură SF își vor reduce drastic activitatea. Într-un fel, lucrurile au decurs cam așa. Cu excepții care ne duc la concluzia că n-am avut parte, totuși, de un an foarte rău.

Evenimentul editorial al anului poate fi considerat apariția *Istoriei SF-ului modern* (1918-1984), de Jacques Sadoul, la editura Vremea. Doamna Colfescu, atât ca traducător, cât și ca editor, a dat dovadă de foarte mult curaj și și-a asumat riscurile materiale inerente, dar ne-a dăruit o carte absolut necesară. Nu sunt un mare admirator al lui Sadoul, însă *Istoria* sa reprezintă nu numai o sursă foarte bogată de informații, ci și o încercare de a sistematiza aceste informații, de a găsi o logică și un specific al literaturii SF. Sadoul descoperă evoluția marcată de creșteri și descreșteri ale genului, încearcă să găsească explicații. Mai mult, este un iubitor și un cunoscător al SF-ului. Efectele cărții s-au văzut destul de repede, multe opinii eronate din fandomul românesc, bazate pe cunoștințe insuficiente, s-au autocorectat urgent. Lucrării lui Sadoul i se pot reproșa multe; că exprimă un punct de vedere european asupra unui gen în care marile realizări sunt americane, că se termină înainte de apariția unor curente (cyberpunk, umaniști, noul hard-SF, noul space opera etc.) care reprezintă însăși esența SF-ului contemporan, că nu a înțeles caracterul evoluției sinusoidale a literaturii SF, nici legătura acesteia cu arta populară și genurile asemănătoare din alte forme artistice (seriale, benzi desenate etc.). Dar, până în prezent, cititorul român n-a avut la dispoziție o altă istorie a genului, iar cea a lui Sadoul oferă multe elemente necesare unei aprecieri globale a literaturii SF. Mai mult, ediția beneficiază de completări interesante (prin grija domnului Ghidoveanu): liste ale premiilor literare importante, o scurtă prezentare a autorilor ce s-au remarcat după 1984, precum și titlurile cărților la care se face referire în text, așa cum au apărut în limba română. Ar fi foarte bine dacă vreun editor ne-ar dărui o variantă a unei istorii a genului scrisă de un american, de preferință după 1990. Atunci am avea suficiente elemente pentru a ajunge la o opinie obiectivă.

Și dacă tot am început cu editura Vremea, să mai amintim dintre aparițiile de aici romanul lui Heinlein, *Luna este o doamnă crudă*. Un roman în care regăsim multe obsesii ale celebrului autor american (căsătorie în grup, dictatură, manipularea maselor, droguri, război etc.). Romanul mai are o calitate: demonstrează maniera în care Heinlein privește istoria. Adică detașat, prezentând punctul de vedere al personajului. Aici imaginează o revoltă a Lunii, colonie exploatată a Pământului. Aparentul stângism nu poate ascunde, pentru un cititor atent, sarcasmul cu care autorul parodiază Revoluția Americană, cinismul cu care demonstrează că masele n-au fost, niciodată, decât obiect de manevră. Romanul, unul dintre cele mai

importante ale scriitorului american, oferă cheia pentru înţelegerea altor lucrări ale sale, fiind în acest caz ceva mai explicit în credinţele sale.

Să vedem ce-au făcut celelalte edituri.

Teora a continuat ciclul Asimov, cu romane nu foarte importante, după opinia mea, dar şi cu *Autobiografia* care trebuie neapărat citită, deoarece Asimov spune extrem de multe, iăr cine are spirit de discernământ, va înţelege lucruri pe care autorul nu intenţiona, probabil, să ni le comunice. În continuarea ciclului Greg Egan, editura ne-a oferit un roman de excepţie: *Distres*. Un hard-SF dificil şi interesant, în care ideile originale şi problemele ridicate sunt în număr mult mai mare decât în *Cantina*. Regăsim aceeaşi societate informatizată până la exces, în care nanotehnologia e un element banalizat, dar în care lumea caută nu numai explicaţii ştiinţifice, ci şi un echilibru sufletesc. Egan jonglează cu speculaţii teologice, cu idei politice inedite (nonstatul de sorginte anarhistă, de exemplu) şi oferă satisfacţii intelectuale deosebite. Dacă în lucrările de început ale genului putea fi vorba de un *sense of wonder*, în lucrările de genul celor ale lui Egen poate fi vorba de un spirit de castă, de o complicitate între autor şi cititor, cititor care se simte mândru că poate participa la un asemenea festival intelectual. Pe aceeşi linie a prezentării de hard-SF de calitate se înscrie şi publicarea a două romane ale lui Larry Niven, din ciclul *Lumii inelare*. Cărţi bune, interesante, pline de acţiune şi cu un conţinut ideatic remarcabil, dar lipsite, după opinia mea, de suflul epic al lui Asimov sau Egan.

Ce-a făcut, în acest timp, Nemira? A publicat, în cadrul seriei de opere complete ale lui Stephen King, un roman deosebit, căruia, de data asta, i-a găsit şi o traducere potrivită a titlului: *Oraşul bântuIT*. Chiar dacă nu-s de acord cu speculaţiile metafizice din final, pe care le găsesc destul de superficiale, *IT* rămâne o carte de mare valoare, în care King dă dovadă de o observare a realităţii ieşită din comun. Atmosfera terifiantă a oraşului bântuit de rău, cu oameni care-l acceptă şi i se supun, dar cu copii care luptă împotriva lui, este deosebit de impresionantă, iar genul horror devine, sub pana măiastră a lui King, literatură realistă. Pe lângă această carte de excepţie, NEMIRA a făcut cunoştinţă cititorului român cu Gordon R. Dickson, prin două romane de început ale acestuia ce descriu supravieţuirea oamenilor în condiţiile prăbuşirii societăţii: *Furtună de timp* şi *Lup şi fier*. De remarcat că autorul nu recurge la mult prea uzitatul cataclism nuclear, ci la o prăbuşire a structurii universului, care produce o alterare a timpului, şi la un faliment al structurilor financiar bancare. Pe lângă acestea, au mai apărut două romane ale lui Norman Spinrad destul de recente, care ne prezintă faţete necunoscute ale marelui rebel. *Copiii din Hamelin* este un roman mainstream de bună calitate, în care autorul reia, din perspectivă contemporană, miturile şi obsesiile generaţiei hippie. *Deus ex* demonstrează încă o dată, dacă mai era nevoie – că speculaţiile teologice pot constitui un foarte bun subiect pentru literatura SF. Spinrad face dovada că talentul său este polimorf, că a ocupat o poziţie de frunte în literatura SF nu numai prin caracterul său neconformist, ci mai ales prin modul inteligent de a trata probleme interesante. Mai merită amintită parodia de-un umor aparte şi plină de sarcasm, *Venus ieşind din valuri*, semnată de Philip J. Farmer cu numele unui autor de literatură SF ce apare în romanele lui Kurt Vonnegut, Jr.

Editura Fahrenheit s-a mulţumit doar cu un singur volum, un roman al lui Michael Crichton, *Lumea pierdută*, o continuare nu foarte reuşită, dar nici slabă, la *Jurasic Park*. În cadrul editurii RAO au apărut însă cărţi mai importante din domeniul literaturii imaginarului, printre care romane ale lui John Saul şi, mai ales, două volume de Anne Rice din ciclul vampirilor, *Vampirul Lestat* şi *Regina damnaţilor*. Nu-s foarte încântat de felul în care doamna Rice modifică statutul morţilor-vii, pentru a se

încadra în mitologia pe care o creează, dar trebuie să-i recunosc imaginaţia şi originalitatea.

Editura Pygmalion, care ne obişnuise cu cărţi interesante, s-a mulţumit tot cu o singură apariţie: *Wulfsyarn* de Phillip Mann. Un roman cu o structură aparte, plină de insolit, care creează o religie aparte şi, mai ales, imaginează o mulţime de alieni credibili, deşi bizari.

După cum se vede, numărul apariţiilor remarcabile este destul de redus. Însă anul 1997 ne-a adus ceva la care mă aşteptam mai puţin: volume ale autorilor români. Sigur, nu toate pot fi etichetate drept SF, dar fac parte din literatura imaginarului.

Mihail Grămescu a publicat la editura Hyperion *Plenița memoriei noastre*, transfigurare romantică şi extrem de interesantă a amintirilor din copilărie şi adolescenţă, ce se adaugă multor lucrări ale sale ce prelucrează trăiri şi evenimente personale. Extrapolând, aş putea spune că personajul lui cel mai reuşit este chiar Mihail Grămescu.

Două volume de debut, care creează o impresie mult mai completă şi mai complexă despre autori decât textele cunoscute din periodice: *Balthazar şi hazardul*, de Jean Lorin Sterian, şi *Valea cerului senin*, de Radu Pavel Gheo. Doi autori de mare talent, buni cunoscători ai tehnicilor literare, care nutresc o sete teribilă de absolut, de puritate. Volume foarte reuşite, ce merită citite, şi care prevestesc reuşite viitoare.

Nemira a publicat doi autori români consacraţi: Sebastian A. Corn şi Aurel Cărăşel. Tocmai pentru că-i vorba de autori cu suficiente volume pentru a intra în Uniunea Scriitorilor, pretenţiile mele au fost mai mari, iar oferta lor m-a dezamăgit. În cazul lui Corn, *Dune 7 (Cartea brundurilor)*, apărută sub pseudonimul Patrick Herbert, cred că a fost o eroare modificarea unui text tipic cornian pentru a fi prezentat ca o continuare a ciclului herbertian. Romanul, dacă ar fi fost lăsat aşa cum fusese, ar fi fost cel puţin de valoarea lui *Aquarius*, iar ideea editorilor mi se pare neinspirată. Corn trebuie lăsat să scrie aşa cum ştie, fără intervenţii din afară. Dar, pentru ca balanţa să fie echilibrată, în cazul romanului lui Cărăşel, *La capătul spaţiului*, unde un sfat prietenesc ar fi fost binevenit, editura n-a intervenit deloc, iar romanul are o structură bizară, de lucru cârpit în grabă. Talentul lui Aurel Cărăşel este evident, chiar în romanul incriminat există pasaje pe care mi-ar fi plăcut să le fi scris eu, dar lipirea a două nuvele, fără nici o prelucrare (chiar banală, prin alternarea capitolelor), la care se adaugă un final fără legătură cu textul anterior, lasă impresia că autorul a ratat ceea ce ar fi putut fi cea mai bună carte a sa. Repet, critica dură la care supun aceste cărţi – nu lipsite de valoare este provocată, în primul rând, de sentimentul că ar fi putut fi mult mai bune. Sper, din tot sufletul, că vor avea parte de ediţii revizuite.

Cam atât despre anul ce-a trecut. Să vedem ce ne aduce prezentul...

Desen de Jullie Bell

Filmele Science Fiction ale anului 1997

de MIHAI BĂDESCU

Am putea spune că anul 1997 a fost cel mai generos de până acum cu filmul science fiction. Dintr-un total de aproape 50 de filme fantastice (science fiction, fantasy şi horror) lansate pe parcursul anului trecut în Statele Unite, nu mai puţin de 15 pot fi încadrate în genul science fiction. Dintre acestea din urmă, 9 au venit, sau sunt pe cale de a fi aduse, pe ecranele noastre şi asupra ideilor vehiculate de ele aş vrea să ne oprim mai mult în cele ce urmează.

Ar mai trebui subliniat faptul că aceste filme, cu o singură excepţie, au fost produse de marile case de film americane şi au avut bugete impresionante, dincolo de posibilităţile oricărui producător individual. De asemenea, tot cu excepţia unui singur film, toate celelalte portretizează în registru comic sau, dimpotrivă, extrem de serios, extraterestrul în diferitele sale ipostaze.

De altfel, dintodeauna Hollywoodul a cochetat cu filmul de science fiction şi mai ales cu portretizarea extratereştrilor. La început prezentaţi mai ales sub forma unor monştri cu ochi bulbucaţi sau insecte gigantice, în ciuda faptului că adevăratul science fiction nu începuse nici pe departe cu aşa ceva. Era domeniul speculaţiilor intelectuale ale lui H.G. Welles, literatura lui „ce-ar fi dacă" ilustrată de capodoperele genului precum romanele, devenite de acum clasice: *1984* al lui George Orwell, *Fahrenheit 451* de Ray Bradbury sau *Minunata lume nouă* imaginată de Aldous Huxley.

Iată de ce, toţi cei care se simt atraşi de facilitatea oferită de science fiction de a sonda cele mai nobile trăsaturi ale omenirii, sau cele mai profunde slăbiciuni ale ei, trebuie să se fi bucurat atunci când au remarcat, printre filmele lansate anul trecut, cel puţin câteva încercări de a trata genul la nivelul de seriozitate pe care-l pretinde.

Este vorba de excelentul film CONTACT care pune Pământul în contact cu extratereştrii mai avansaţi tehnologic într-o manieră extrem de plauzibilă şi de GATTACA, peliculă care explorează cu inteligenţă o altă temă majoră a science fictionului – confruntarea dintre un gânditor independent şi conformismul unei societăţi distopice a viitorului apropiat.

Dar s-o luăm în ordinea premierelor lor americane.

Bărbaţi în negru

(*Men In Black* – 98')

Fără-ndoială, **Oameni în Negru** a fost cel mai bun film al anului la clasa lui, adică o comedie science fiction plină de acţiune, asortată din belşug cu efecte speciale rapide şi nostime, cu gadgeturi din abundenţă.

Povestea este destul de simplă şi ea porneşte de la binecunoscutul fenomen OZN. Neştiuţi de cei mai mulţi dintre noi, cu decenii în urmă, extratereştrii au luat deja contact cu Pământul. Acum, nu numai că nu suntem singuri, dar planeta noastră s-a transformat într-un fel de Casablanca intergalactică, un teritoriu oficial neutru pentru refugiaţi politici şi proscrişi ce trăiesc printre pământeni, deghizaţi impecabil. O agenţie guvernamentală super-maxi-ultra secretă, ***Bărbaţi în negru***, încearcă să le dea de urmă, dar, în acelaşi timp, are sarcina de a păstra intactă ignoranţa pământenilor. Oricine devine prea familiar cu adevărul se alege cu o ştergere parţială a memoriei.

Ofiţerul de poliţie James Edwards are şansa să se întâlnească cu un extraterestru şi să descopere firul unui complot al unei rase extraterestre ce viza asasinarea ambasadorului unei alteia. Agentul extraterestru este atât de impresionat de isteţimea şi ţinuta sa atletică încât îl recrutează în agenţie. Edward, acum Agentul J, împreună cu agentul K, va avea la dispoziţie doar câteva zile pentru a-l salva pe ambasador şi întreg Pământul.

Efectele speciale, armele, exploziile, automobilele zburătoare şi mai ales diferitele rase de extratereştrii, fascinantele interioare de farfurii zburătoare au fost produse de magicienii de la *Industrial Light and Magic*.

Bărbaţi în negru a fost atât de amuzant şi a avut un Box-ofice atât de impresionant, încât este aproape sigur că Smis şi Jones, îmbrăcaţi în negru, vor reveni să salveze planeta, peste un an sau doi.

Războiul Stelelor – Ediţie Specială
(*Star Wars* – 125'
The Empire Strikes Back – 125'
Return of the Jedi – 145')

În ianuarie anul trecut debuta pe ecranele americane ediţia specială a unui film care, în urmă cu douăzeci de ani, marca o cotitură decisivă în istoria filmului science fiction şi, în bună măsură, determina chiar şi soarta fenomenului Star Trek.

Evident este vorba de nemuritoarea şi inegalabila trilogie Războiul Stelelor, cu care, acum la douăzeci de ani de la premieră, George Lucas avea să încânte o nouă generaţie de spectatori.

Pentru această ediţie specială au fost restaurate negativele ediţiei originale, iar coloana sonoră a fost complet refăcută şi digitizată. În plus, au fost adăugate scene noi şi au fost refăcute cele vechi în care s-au introdus noi personaje. Evident, totul a fost posibil numai datorită progreselor extraordinare realizate în ultimele decenii în domeniul imaginilor de sinteză. Amintim aici că George Lucas are cel mai renumit studiou de efecte speciale, celebrul *Industrial Light and Magic*, studiou în care au fost făcute, printre altele, cele mai reuşite efecte speciale din Star Trek.

Desigur, Ediţia specială a trilogiei nu are rolul de a mai scoate ceva bani dintr-o

peliculă veche, trilogia originală dovedindu-se deja cel mai mare succes finaciar al tuturor timpurilor ci, mai ales, pentru a pregăti terenul continuărilor promise de Lucas în 1999 şi ale căror filmări au şi început.

Cel mai surprinzător lucru, remarcat de critici cu ocazia lansării Ediţiei speciale, a fost interesul fenomenal manifestat faţă de un film care aparţinea unei alte generaţii şi care, practic, nu beneficiase de un serial, asemeni filmelor Star Trek, serial ce ar fi ţinut treaz interesul pentru poveste.

Evident, nici un alt film science fiction nu a fost lansat cu atâtea surle şi trâmbiţe cum au făcut-o, de această dată, studiourile Century Fox şi Lucas Film. Intenţia declarată a producătorilor era să readucă în atenţia unei noi generaţii de spectatori un film care, în urmă cu exact 20 de ani, stabilea un fel de standard pentru ceea ce

însemna filmul comercial de bună calitate. Şi dacă atunci primul episod era lansat în Statele Unite, doar în 35 de cinematografe simultan, acum numărul lor a trecut de 2000.

Se pare, însă, că Lucas a calculat totul cu o uimitoare siguranţă de sine. Acum este limpede că noua variantă a ediţiei speciale, toate completările aduse şi mai ales refacerea şi digitizarea tuturor efectelor speciale, nu este în fapt decât o repetiţie generală pentru utilizarea la viitoarele filme a tehnologiei digitale la un nivel încă şi mai ridicat. Va fi vorba de alte trei filme, episoadele 1, 2 şi 3 a căror acţiune se va petrece înaintea evenimentelor narate în actuala trilogie. S-a aflat deja că în primul va fi explicat felul în care a sucombat în braţele părţii întunecate a Forţei, tânărul

Anakin Skywalker, devenind astfel Darth Vader.

Deşi cele trei filme ale noii trilogii vor fi turnate aproape concomitent, ele vor fi distribuite cu un interval de doi ani între ele, începând cu sfârşitul anului viitor.

Ni se promit nu numai personaje generate în întregime pe computer, cum ar fi, de exemplu, cele dintr-un nou număr muzical introdus în „Întoarcerea lui Jedy", dar şi peisaje digitale, costume şi decoruri absolut fabuloase. Pentru că acele scene, refăcute şi completate pentru „Ediţia specială" oraşe extraterestre dominate de ciudaţi zgârie nori, în care pulsează o viaţă extrem de exotică şi diversă, reprezintă doar eşantioane a ceea ce ar urma să vedem în noile filme. De altfel, însuşi Lucas declara recent că prin ele are ambiţia de a construi ceva epic şi grandios, o frescă extrem de bogată şi credibilă a viitorului.

Lumea pierdută

(*The Lost World: Jurassic Park*, 134')

Dacă acţiunea trilogiei „Războiul stelelor" se desfăşoară într-un viitor îndepărtat, a celui de-al doilea film din seria Parcului Jurasic, intitulat Lumea pierdută, se petrece cumva în zilele noastre, fiind consecinţa directă a dezbaterilor şi discuţiilor privind cercetările în domeniul ingineriei genetice.

Speculaţia lui Michael Crichton, autorul romanului după care a fost realizat filmul Jurassic Park, este extrem de convingătoare prin simplitatea ei. Ce-ar fi, se întreba el,

dacă am găsi o insectă, veche de 65 de milioane de ani, prezervată în chihlimbar şi care s-ar fi hrănit înaintea prinderii în răşina aurie cu sînge de dinozaur. Ar fi rămas

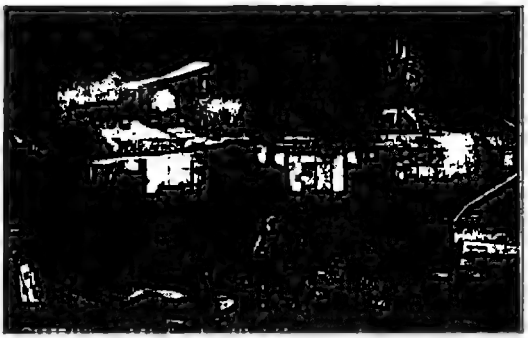

intact acest sînge în intestinele insectei? Şi dacă da, atunci ar putea oamenii de ştiinţă să-i extragă ADN-ul şi, pe baza lui, prin clonare, să obţină o nouă specie de dinozauri?

Steven Spielberg s-a lăsat convins şi i-a readus la viaţă prima oară în 1993, iar după exterminarea lor, la sfârşitul filmului „Parcul jurasic", s-a hotărât să repete

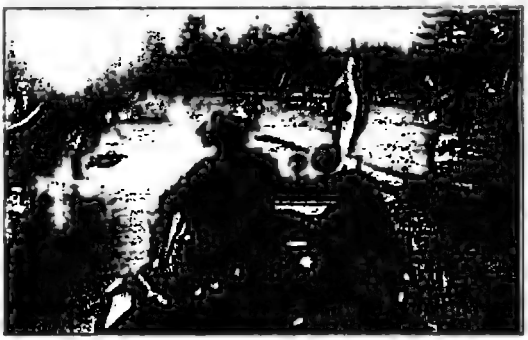

operaţia ce se dovedise extrem de profitabilă financiar. Deşi se credea că dinozaurii recreaţi de *InGen Company* dispăruseră cu totul, ei îşi fac din nou apariţia pe o insulă izolată unde fuseseră lăsaţi în libertate pentru a-şi forma propriul ecosistem.

Remarcabil în această Lume pierdută, dar refăcută cu un buget de aproape o jumătate de milion de dolari, este fabulosul spectacol al dinozauriadei. Tiranozaurii sunt atât de reali, inspiră, în acelaşi timp, teamă şi veneraţie încât, în carnajul care urmează în mod inevitabil, filmul trebuind să-şi scoată măcar cheltuielile de producţie, spectatorii simpatizează cu nu cu victimile lor.

Lumea pierdută a sporit exponenţial violenţa din Jurassic Park, diminuând la aproape de insignifiant premiza ştiinţifică generoasă de la care pornise. De aceea, în final, îi dăm dreptate criticului care afirmase că Tiranozaurus omoară oameni, dar Spilberg a omorât filmul.

Destinaţie mortală

(*Event Horizon*, 105')

Un fapt aproape similar pare a se fi petrecut şi cu Event Horizon, tradus la noi prin Destinaţie mortală. Un mariaj de science fiction, suspans şi horor clasic conduce, în finalul filmului, spre un tărâm nemaivăzut, dincolo de graniţele realităţii ştiinţifice cunoscute.

În anul 2047, astronava Event Horizon, dispărută de 7 ani, în timpul zborului de probă, apare la marginile Sistemului Solar, orbitând în jurul planetei Neptun. O echipă de cercetare şi salvare formată din 7 persoane porneşte să afle unde a fost până acum astronava şi ce s-a întâmplat cu echipajul ei. Ceva, însă, este foarte ciudat şi greşit. Sunt membrii acestui echipaj, fantomele foştilor astronauţi, extratereştrii, sau altfel de efecte secundare provocate de propulsorul experimental, care este o gaură neagră artificială?

William Weir, omul de ştiinţă neliniştit

care a proiectat astronava, explică faptul că această gaură neagră artificială era capabilă să plieze spaţiul pentru a crea în el o „poartă dimensională", ceea ce i-ar fi permis să treacă dincolo de legile cunoscute ale fizicii şi să zboare mai repede decât lumina.

În Destinaţie mortală există mai multe lucruri care atrag spectatorul adult. În primul rând şi în mod surprinzător, este bine interpretat pentru un film de categoria lui. Scenaristul Philip Eisner a reuşit să întreţină interesul în parte datorită unui scenariu pe care fanii filmului Planeta Interzisă îl vor găsi familiar. Dar, ca şi în cazul „Lumii pierdute", deşi acest scenariu poate furniza o justificare pentru carnajul oribil ce se petrece pe parcursul filmului, în nici un caz nu poate să-l facă şi plăcut la privit.

Contact

(*Contact*, 150')

Robert Zemeckis era speriat de faptul că noul său film, un film de 90 de milioane de dolari făcut pentru oameni mari, un film ce expune tensiunile dintre ştiinţă şi religie, intelect şi credinţă, trebuia să debuteze în cel mai aglomerat sezon cu filme science fiction. În el nu era vorba despre dinozauri, nici despre băieţi răi îmbrăcaţi în negru, nu conţinea explozii sau focuri de arme sofisticate. Deşi ştia prea bine că este infinit mai greu să faci un succes financiar dintr-un film despre idei, n-a subestimat totuşi spectatorul american şi se pare că nu s-a înşelat prea mult. Filmul a debutat bine şi financiar, ceea ce ar fi o veste îmbucurătoare pentru viitoarele producţii serioase de science fiction.

Interesant în filmul Contact este că el pătrunde adânc în chiar inima science fictionului prin întrebările existenţiale pînă la cele spirituale de genul „este cineva acolo?" sau „de ce suntem singuri?".

Povestită succint, acţiunea filmului Contact, cel mai bun science fiction al ultimilor ani, pare extrem de simplă. Ellie Arroway, interpretată de Jodie Foster, şi-a dedicat viaţa ştiinţei, încredinţată că este singurul mijloc prin care va obţine explicaţiile după care a tânjit de când se ştie.. A devenit radioastronom şi ascultă Universul pentru a găsi un răspuns. Toate se vor încheia într-o bună zi, când află ceva, un mesaj codat din profunzimile spaţiului, primul contact cu o inteligenţă extraterestră. Decodat, mesajul se dovedeşte a conţine planurile de construcţie ale unei astronave, un vehicol care, aparent, ar putea duce un pământean la întâlnirea cu ei.

Contact se bazează pe romanul omonim al regretatului Carl Sagan şi pe un scenariu scris de acesta împreună cu soţia sa, Ann Druyan. Entuziasmul, curiozitatea şi uimirea lui Sagan în faţa Universului răsună pe parcursul întregului film, purtând spectatorul în locuri surprinzătoare în timp ce explorează nu numai întrebările ştiinţei, dar şi pe cele ale religiei şi felul în care cele două se întrepătrund.

Orice science fiction îşi are miezul lui de înţeles. Nivelul intelectual, profunzimea dezbaterii dintre ştiinţă şi religie, singurătatea societăţii moderne este, pe un plan superior, ceea ce înseamnă science fictionul. Contact este un film despre inteligenţă, care creditează audienţa că ar avea cel puţin tot atât de multă. Regizorul Robert Zemeckis reuşeste să construiască un film mai mult despre dorinţa de a exista viaţă extraterestră – sau un Dumnezeu decât despre consecinţele întâlnirii cu ea.

Meritele sunt, desigur, şi ale lui Carl Sagan şi ale coscenariştilor săi. În asta constă, în fapt, esenţa filmului. El ne îndeamnă să ne punem întrebările pe care Sagan şi le-a pus mereu, despre locul nostru în Univers. Există o inteligenţă în spatele lui? Suntem singuri? Ce semnificaţie are faptul că existăm?

Astfel de întrebări nu şi le pun multe filme, mai ales superproducţiile Hollywoodiene. Poate un astfel de film despre dezbateri intelectuale să aibă şi audienţă la publicul larg? Truffaut spunea că un film bun este un amestec de adevăr şi spectacol. Contact pare să fi găsit amestecul potrivit şi justifică aprecierile unui fan care, ieşind de la spectacol, a mărturisit. „De la Odiseea spaţială 2001, nici un film nu m-a mai impresionat ca acesta"

Dacă Sagan ar fi reuşit să-l audă, ar fi fost mulţumit că viaţa pe care a dedicat-o unei idei nu a fost irosită în zadar.

Alien – Renaşterea

(*Alien – Resurrection* – 109')

După cum probabil amintiţi, în al treilea film din seria Alien, locotenetul Elen Ripley se sinucidea pentru a preveni atot ca puternica Companie Weyland Yutani să pună mâna pe extraterestrul diabolic ce se dezvolta în pântecele său.

Devreme ce purta ultimul specimen cunoscut al rasei extraterestre, mortale pentru Pământeni şi aproape indestructibilă, credea că prin jertfa ei le va semna decesul pentru todeauna.

Acum, însă, în Alien-Renaşterea, al patrulea film din serie, şi după două secole de la evenimentele petrecute atunci, Serviciul Militar Unit preia moştenirea Companiei. Pentru a desăvârşi cercetările începute de aceasta, readuc la viaţă pe locotenentul Ripley, sub forma unei clone, împreună cu alienul înscris deja în codul său genetic.

Cumva, însă, în acest proces extrem de complex, genele umane şi ale extraterestrului se vor fi amestecat întratât de mult încât, chiar dacă militarii obţin regina extraterestră pe care şi-o doreau, sfârşesc prin a fi adus la viaţă, în persoana mult încercatei locotenent Ripley, în fapt, un hibrid om–alien. Mai mult, acest hibrid poate simţi într-un mod inexplicabil ce are de gând să facă vărul său extraterestru şi nu mai este clar spre care din specii îndreaptă acum simpatiile ei.

Plecând de la aceste premize, Alien-Renaşterea pare a fi înţeles ca o încercare de a insufla viaţă în legenda Alien, viaţă ce se cam stinsese după insuccesul de casă al lui Alien 3. Criticii au apreciat, însă, aproape unanim faptul că, deşi premizele resurecţiei şi mixării genelor om–extraterestru puteau deschide noi căi de exploarat şi justificau această speranţă, filmul regizat de francezul Jean Pierre Jeunet este, în cel mai bun caz, neinspirat, iar în cel mai rău, ultimul cui în coşciugul tetralogiei Alien.

Cea mai mare dezamăgire în Alien Renaşterea este că pare aproape în întregime un „dejá vu" Din nou Ripley este nevoită să conducă un grup de oameni neîncrezători prin labirinturile de beton şi oţel ale unor caverne high-tech, în care extratereştrii apar pe neaşteptate din găuri şi unghere întunecate.

Mai mult, şi în special pentru fanii genului SF, deşi acţiunea se desfăşoară departe în viitor, decorurile sunt aproape aceleaşi, iar militarii folosesc arme practic depăşite chiar şi în zilele noastre: mitraliere, aruncătoare de flăcări sau grenade...

În conluzie, deşi nu se apropie de valoarea primelor două filme din serie, Alien Resurection trebuit să se consoleze cu faptul că este un pic mai bun decât Alien III.

Infanteria stelară
(*Starship Troopers* – 129')

Filmul Infanteria stelară fost considerat de mulţi critici ca cel mai mare film science fiction militar realizat vreodată, un exemplu foarte rar în care o mare carte de science fiction este turnată într-un film de science fiction pe măsură. Tot ei atrag atenţia că trucajele şi efectele speciale senzaţionale ar putea să distragă atenţia de la faptul că în film există idei originale şi o povestirie adevărată. Despre ce este vorba?

În lumea perfect ordonată a viitorului, Johny, un tânăr bogat din Argentina, se hotărăşte, în ciuda obiecţiei părinţilor, să se înroleze în Serviciul Federal al Infanteriei Mobile. Tocmai la timp, pentru că Pământul este în stare de război.

O rasă de misterioase insecte gigantice inteligente Arachnidele, un fel de păianjeni uriaşi, au deviat un asteroid care urmează să anihileze oraşul său natal Buenos Aires. Curând, Johny şi compatrioţii săi ajung cu luptele pe planeta insectelor şi dincolo de ea, angajaţi deplin în primele linii ale unui război intergalactic pentru supravieţuire. În această încleştare teribilă la sol, în spaţiu sau în ciudatele galerii extraterestre, Johny va învăţa ce înseamnă să fii un adevărat soldat şi om.

„Forţa înseamnă violenţă şi este suprema autoritate de la care derivă toate celelalte autorităţi", spunea Robert Heinlein în urmă cu aproape 40 ani, în romanul, de acum clasic, „Starship Troopers", dar cititorii romanului nu trebuie să se aştepte să descopere în film o adaptare prea credincioasă după romanul maestrului. Regizorul, Paul Verhoven, a reînviat controversata viziune a lui Heinlein mai mult ca pe un vehicol al efectelor sale mult prea speciale.

Împrumutând tehnici folosite în primul său film science fiction RoboCop, Verhoeven utilizează inserturi video satirice pentru a masca puţin din viziunea unei lumi criptofasciste imaginate de Heinlein. Nu suficient de mult pentru nu lăsa să transpară eroii îmbrăcaţi în uniforme asemănătoare naziştilor, marşăluind sub faldurile drapelelor cu pseudozvastici.

Filmul pare a evoca aceiaşi fervoare războinică a filmelor de propagandă din al doilea război mondial în care japonezii şi germanii au fost înlocuiţi de insectele extraterestre. De fapt, personajele şi acţiunea sunt, mai degrabă, concepute pentru a scoate în evidenţă elementul esenţial: scenele de bravură în luptă. Combinând imaginile de sinteză cu filmarea de modele, procedee pirotehnice şi creaturi spectaculoase elaborate de legendarul creator de efecte speciale de la Jurassic Park, Phil Tippet, Verhoven a montat câteva dintre cele mai complexe şi cinetice secvenţe de bătălie science fiction văzute vreodată în filme.

Cu asta, însă, filmul devine extrem de violent şi nu este de mirare că a fost încadrat ca atare. Parafrazând un cunoscut dicton din Star Trek, Verhoeven declarase de la început că vrea să ducă acţiunea unui film de science fiction acolo unde n-a mai ajuns până acum. În această privinţă a reuşit pe deplin, chiar dacă, de multe ori, vă veţi convinge, rezultatul este dificil de privit.

Al cincilea element
(*The Fifth Element*, 127')

Despre Al cincilea element, filmul francezului Luc Besson, s-a spus că este un Star Wars al anilor '90, un Star Wars mai

dens, mai rapid, mai hiper, numai potrivit pentru o decadă mai frenetică şi mai apropiată de noul mileniu.

La fiecare 5.000 de ani se deschide o fereastră între dimensiuni, permiţând forţelor răului, a vieţii negative, să ameninţe viaţa pozitivă din Universul nostru. O rasă de extratereştrii, binevoitori faţă de rasa umană, a elaborat un plan pentru a-i opri pe cei malefici, utilizând patru pietre talisman reprezentând pământul, focul, aerul şi apa, plus piesa cheie misteriosul al cincelea

element. Este o aluzie clară la credinţa grecilor că cele patru elemente se combină pentru a-l forma pe al cincelea, care este „chintesenţa vieţii" Nava care le aduce pe Pământ este, însă, distrusă, dar oamenii de ştiinţă ai secolului XXIII reuşesc să reconstituie, dintr-un fragment al ei, al cincelea element, sub forma unei femei frumoase, şi s-o acopere cu câteva fâşii de pînză mai înainte de a-şi veni în fire şi a-şi aminti de misiunea ei. Din întâmplare, aceasta se va asocia cu agentul secret Korben Dallas, alias Bruce Willis, ajuns taximetrist în New Yorkul secolului XXIII şi, împreună, pornesc să salveze Pământul şi Universul...

Filmul este, în mare, un spectacol al efectelor speciale realizate aproape în întregime pe computer şi pe baza celor mai performante softuri existente astăzi pe piaţă. Este recreat, astfel, un viitor extrem de ani-

mat. Urmărirea prin peisajul urban al New York-ului reprezintă mai mult de un sfert din eforturile de recreare a viitorului. S-au folosit fundaluri pictate, trafic digital, automobile zburătoare miniaturizate, actori compoziţi şi porumbei digitali. La cei 90 de

milioane de dolari cât a costat, este cel mai scump film francez, fiind considerat printre cele mai bune realizate vreodată în subgenul Space Opera, un amestec antrenant de ultraconceptualizare ştiinţifică şi melodramă. El se ridică, însă, la un nivel superior celorlalte printr-un sens sporit al comicului. De fapt, al cincelea element este în primul rând o comedie, chiar dacă foloseşte teme şi imagistica unor filme sf „serioase" precum Total Recall sau Blade Runner şi, asemenea lor, este un film intens vizual.

Pentru cele 2 ore şi 7 minute cât durează, pare un film lung, dar acţiunea se desfăşoară extrem de rapid, cu accelerări

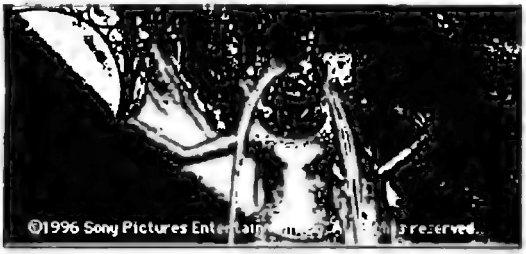

tensionale şi ruperi de ritm neaşteptate, încât timpul pare să se contracte.

Ar mai trebui subliniat şi faptul că, deşi Al cincelea element viitorul este, punct cu punct, o critică prezentului, filmul nu încearcă să predice cine ştie ce dogmă pseudo-meta-religioasă despre partea Luminată sau Întunecată a Forţei, sau să urmărească un scop didacticist anume. Şi-a propus doar să fie distractiv şi nu ascunde că pentru asta recurge la cea mai elaborată formă de escapism.

Gattaca – 112'

Un om imperfect pentru lume perfectă, ar putea fi mult mai lămuritor subtitlul acestui film de excepţie, intitulat sibilinic „Gattaca".

Într-un viitor foarte apropiat, o nouă formă de discriminare fost zămislită în laboratoarele de inginerie genetică. A apărut o linie ce desparte oamenii normali de cei îmbunătăţiţi genetic. Cei îmbunătăţiţi sunt homo sapiens superiori, numiţi în jargonul viitorului *valizi*, şi au toate atuurile în mână. Ei nu se îmbolnăvesc niciodată, nu au nici cel mai mic defect fizic sau intelectual, iar cele mai dezirabile trăsături de caracter le-au fost îmbunătăţite. De cealaltă

parte, oamenii născuţi natural sau *invalizii*, în acelaşi jargon, sunt predispuşi la toate consecinţele defectelor genetice ce se produc în natură. Vincent Freeman, eroul filmului, este unul dintre aceştia, dar el visează să zboare în spaţiu. Cu o inimă a cărei predispoziţie genetică este să-l lase pe la 30 de ani, nu are nici o şansă să intre într-un program de selecţie a astronauţilor, mai ales când competitorii săi valizi sunt

parcă croiți pentru această meserie. Mai are însă speranță în lumea subterană, unde valizii care au suferit accidente grave își vând identitatea ADN invalizilor ce vor să și-o asume, pentru a reuși în viață. Din întâmplare, Vincent găsește chi pe cineva care lucra pentru Compani Gi aca, implicată în cercetările spațiale.

Dar, în timp ce validul handicapat poate furniza lui Vincent eșantioanele genetice sânge, păr, bucăți de piele necesare pentru a intra în lumea validă și a trece

testele regulate ale compa numai voința lui deosebită îl va ajuta depășească nenumăratele obstacole care-i stau în față. Pentru a ajunge în spațiu, va trebui să se dovedească mai bun decât cei mai buni oameni construiți genetic pentru așa ceva.

Gattaca este un film captivant la mai multe niveluri, de la povestire în sine până la cel al metaforei universale: invividul în luptă cu societatea, știința care poate dezumaniza.

Regizorul Andrew Niccol reușește performanța extraordinară de recreea un viitor dominat de biogenetic fără ajutorul efectelor speciale, bazându-se mai mult pe subtilitățile costumelor și ale decorurilor. Totul, de la automobilele pe care le conduc oamenii, până la birourile în care lucrează, are o tentă strălucitoare, polisată, un fel de retro-viitor ce cadrează perfect cu ambianța filmului. O atmosferă draconiană se simte plutind în aer pentru că cetățenii sunt în mod constant supuși testelor genetice ce par aproape justificate și, de aici, terifiante – sunt făcute prin spectrul imparțialității științifice.

În aceste condiții, este greu să nu simpatizezi cu Vincent, pentru că el reprezintă întreaga fragilitate a omenirii, toate speranțele și visele ei adunate într-un singur ambalaj. De fiecare dată când păcălește sistemul, cu fiecare minut care rămâne în viață și nu este descoperit, reprezintă tot atâtea victorii pentru spiritul uman.

Gattaca este un film inteligent, bine jucat, surpriza unui science fiction original, iar secretul poate fi pus și pe seama faptului că filmul pare a fi un fel de prefață la capodopera Bladerunner.

În Gattaca, ingineria genetică a împărțit societatea în două clase. Indivizii sunt imediat identificabili prin analiza ADN-ului fiecăruia, prelevat dintr-o picătură de sânge, fir de păr sau bucată de piele. Și asta pentru a întări un sistem de caste genetice în are copiii optimizați sunt discriminați în raport cu cei naturali. În Bladerunner, ingineria genetică avansase până într-un punct în care erau creați androizi replicanți, superiori sub toate aspectele oamenilor, și care erau ținuți sub control numai de o

programare implacabilă a morţii lor după 5 ani.

Ambele filme atacă aspectele morale ambigui ale conflictului etern între drepturile individuale şi nevoile colective, scoase în relief pe fundalul unor filme de atmosferă. Ambele împărtăşesc anxietatea ontologică a lui Philip K. Dick despre propria identitate şi ce înseamnă să fii om.

Despre Gattaca, unul dintre prestigioşii critici americani ai genului, spunea că „este, categoric, o excepţie pentru un film care a avut succes la cel mai erudit nivel. Filmul este mai bun decât recunosc criticii săi, şi mult mai bun decât lasă să se înţeleagă campania publicitară modestă de care a avut parte. Un film science fiction excelent, adevărat, şi care, cu siguranţă, va avea un impact de durată asupra spectatorului, chiar dacă poate, uneori, doar la nivel subliminal. Pentru că Lumea cu care ne avertizează el este pe deplin posibilă astăzi"

Celelalte filme science fiction lansate anul trecut au puţine şanse să ajungă şi pe marile noastre ecrane şi va trebui să aştepăm câţiva ani pentru a le putea vedea măcar pe micile ecrane. Oricum, merită şi ele măcar pomenite, fie şi numai pentru efortul şi riscul asumat de producătorii şi regizorii lor de a îmbogăţi, mai mult sau mai puţin inspirat, genul iubit de noi.

Dark City este o poveste ce pare desprinsă din romanele lui Philip K. Dick. Eroul principal, John Murdoch, descoperă că memoriile sale sunt false, că însă-şi viaţa lui ar fi fost construită artificial. În încercarea de a se lămuri ce-i cu el, găseşte un grup subteran – Străinii, care par a fi capabili să oprească curgerea timpului şi să schimbe oamenii care locuiesc oraşul.

Honey, We Shrunk Ourselves este continuarea binecunoscutei comedii „Honey, I Shrunk the Kids" şi altele din aceiaşi categorie a miniaturizărilor. Patru adulţi sunt micşoraţi în mod accidental, copiii cred că au rămas singuri acasă şi lansează o petrecere pe cinste. Părinţii supravieţuiesc transformând instalaţia stereo în portavoce.

L5: First City in Space. Aşa cum prevăzuseră intemeietorii ei, Colonia spaţială din Punctul Lagrange 5 este ameninţată să rămână fără apă. Eroul principal, Yoshio, se hotărăşte să călătorească la o cometă, să-i ataşeze rachete şi s-o redirecţioneze spre L 5 pentru a fi folosită ca sursă de apă.

The Postman. Ecranizarea romanului omonim al lui David Brin, apărut în 1985. Kevin Costner, un actor care cutreieră o americă fracturată în enclave feudale de un amestec de război, molime şi colaps ecologic, joacă rolul „poştaşului" care catalizează procesul de renaştere a naţiunii.

Sphere. Un alt film cu buget uriaş bazat pe cărţile sau ideile lui Michael Crichton, o

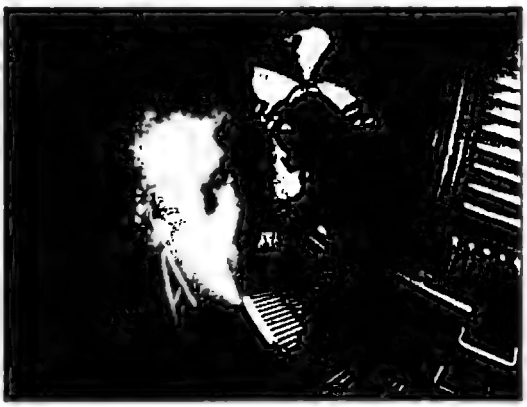

adaptare a romanului său cu acelaşi titlu, publicat în 1987 şi tradus şi la noi. O astronavă stranie, lungă de aproape un kilometru, aşteaptă pe fundul oceanului de 300 de ani.

Topul filmelor

de MIHAI-DAN PAVELESCU

Topul a fost realizat pe baza încasărilor sălilor de cinematograf din S.U.A. comunicate până la sfârşitul anului 1997. *Cifrele sunt în milioane de dolari. Filmele însemnate cu (*) aparţin genului SF şi conexe.*

1.
*Star Wars (1977)
461,0

2.
Titanic (1997)
407,3

3.
*E.T (1982)
399,8

4.
*Jurassic Park (1993)
357,1

5.
Forrest Gump (1994)
329,7

6.
Regele Leu (1994)
312,8

7.
*Întoarcerea lui Jedi (1983)
309,2

8.
*Ziua Independenţei (1996)
306,2

9.
*Imperiul contraatacă (1980)
290,3

10.
Singur acasă (1992)
285,8

11.
Fălci (1975)
260,0

12.
*Batman (1989)
251,2

13.
*Oameni în negru (1997)
250,1

14.
*Căutătorii arcei pierdute (1981)
242,4

15.
Twister (1996)
241,7

16.
*Vânătorii de fantome (1984)
238,6

17.
Poliţistul din Beverly Hills (1984)
234,8

18.
*Lumea pierdută (1997)
229,1

19.
Doamna Doubtfire, tăticul nostru trăznit (1993)
219,2

20.
*Fantoma mea iubită (1990)
217,6

21.
Aladin (1992)
217,3

22.
*Înapoi în viitor II (1985)
208,2

23.
*Terminator II (1991)
204,8

24.
*Ultima cruciadă (1989)
197,2

25.
Pe aripile vântului (1939)
191,9

26.
Toy Story (1995)
191,8

27.
Dansând cu lupii (1990)
184,2

28.
*Batman Forever (1995)
184,0

29.
Evadatul (1993)
183,9

30.
Mincinosul mincinoşilor (1997)
181,4

31.
Misiune imposibilă (1996)
181,0

32.
*Indiana Jones şi templul blestemat (1984)
179,9

33.
Frumuşica (1990)
178,4

34.
Tootsie (1982)
177,2

35.
Top Gun (1976)
176,8

MITOLOGII BD

CRISTIAN LĂZĂRESCU

Super-eroii au fost dintotdeauna o prezenţă constantă în banda desenată americană. Evoluţia lor o urmează îndeaproape pe cea a revistelor de BD (*comics*) din anii '30 şi '40. Trecând de la reluarea de *strip*-uri (BD cotidiene, de un rând) la publicarea de material original, *comics*-urile îşi află identitatea odată cu apariţia lui Superman, în **Action Comics #1** (iunie 1938).

Superman a fost creat în 1933 de doi adolescenţi, Jerry Siegel şi Joe Shuster. Conceput iniţial ca *strip*, el împrumuta masiv din romanul SF ***Gladiator*** (Philip Wylie, 1930), bazându-se pe trei motive, devenite astăzi clişee: extraterestrul, supraomul şi dubla identitate. După patru ani, timp în care au fost respinşi de toate ziarele importante din Statele Unite, cei doi au reuşit să-şi vândă creaţia (sub formă de revistă) companiei National Comics, devenită mai târziu DC.

Născut pe planeta Krypton ca fiu al lui Jor-El, Superman supravieţuieşte exploziei lumii sale şi ajunge pe Pământ, unde e adoptat şi crescut de Jonathan şi Martha Kent. În scurtă vreme, tânărul Clark Kent descoperă că gravitaţia terestră, sensibil mai redusă faţă de cea kryptoniană, îi conferă puteri mult superioare unui om normal. Stabilit în Metropolis ca reporter la cotidianul Daily Planet, el îşi dedică existenţa de Superman luptei pentru „adevăr, dreptate şi calea americană" Pe lângă înzestrările native, între altele capacitatea de a zbura, Omul de Oţel îşi va descoperi viziunea cu raze X, suflul termic şi cvasi-invulnerabilitatea. Puterile sale devin atât de imense, încât scenariştii îi găsesc un călcâi al lui Ahile: kryptonita verde. Introdusă în foiletonul radio şi ulterior preluată de BD, această substanţă letală pentru erou se găsea în fragmentele planetei Krypton, ajunse pe Pământ sub formă de meteoriţi.

S-au avansat multe teorii privind naşterea lui Superman şi colosala priză la public a personajului. Toate se bazează pe nevoia compensatorie, atât în ce-i priveşte pe creatori (originile lor evreieşti trimit la complexul mesianic), cât şi pe cititori (de amintit că în acei ani, în Europa, Hitler propovăduia arianismul, super-rasa blondă aleasă de zei pentru a conduce). Într-o oarecare măsură, în Superman pot fi regăsite atribute cristice: levitaţia, înălţarea la cer, darul divin către părinţii tereştrii, superputerile care împlinesc miracole, schimbarea la faţă (dubla identitate), sacrificiul în favoarea celor mulţi, învierea din morţi. Ca justiţiar, Superman e totodată oficiant religios şi înlocuitor al lui Dumnezeu, cu care împarte puterile şi atributele legendare şi căruia îi răspândeşte cuvântul pe Pământ. Reacţie a subconştientului colectiv american în faţa ameninţării naziste, invincibilitatea lui Superman garantează compensarea frustrărilor şi împlinirea rolului său divin: triumful căii americane. În lipsa costumului, Superman se transformă în Clark Kent, reporter silitor, împiedicat şi timid, cu şef pisălog şi apartament modest, în permanentă şi inegală competiţie cu dublul său eroic pentru dragostea lui Lois Lane. Imagine vie a funcţionarului obscur, bine ancorat în valorile tradiţionale ale societăţii americane, el se pierde în masa anonimă a mulţimii. Origine: socială îl face un erou al maselor populare. De aceea, e cât se poate de normal ca Superman să salveze cel mai adesea un erou colectiv (Metropolis, SUA, Pământul) şi nu unul individual. Statura sa depăşeşte realitatea; e o fiinţă fabuloasă ale cărei aventuri ţin, în ciuda cadrului realist, de fantastic, legendă, mitologie.

Popularitatea lui Superman i-a determinat pe cei de la National să-i ceară lui Bob Kane crearea

unui nou super-erou. Împreună cu scenaristul Bill Finger, acesta îl imaginează pe Batman, care apare în **Detective Comics #27** (mai 1939). Spre deosebire de Superman, Batman nu are super-puteri el e un om normal, a cărui pregătire fizică şi inteligenţă ies, însă, cu mult din comun. Teatrul său de acţiune sunt străzile din Gotham, pe care le colindă noaptea, terorizând prin apariţiile sale lumea interlopă. În realitate, Batman este multi-miliardarul Bruce Wayne, care-şi pierde încă de mic copil părinţii, ucişi în faţa sa de un hoţ la drumul mare. Şocat, tânărul Wayne îşi dedică întreaga viaţă unui nesfârşit război din umbră împotriva

crimei. De-a lungul carierei sale, Batman a urmărit cu îndârjire acest scop, exploatând din plin masca înfricoşătoare spaimele ancestrale pe care le evo ea. Deseori obsesiv şi maniacal, Batman n-a ucis niciodată, încrezându-se totdeauna în puterea legii; departe de a fi un justiţiar fără reproş, el a fost mai mereu portretizat în culori destul de sumbre.

Într-un fel, Batman e răspunsul inteligenţiei la populismul Omului de Oţel. Batman/Superman e un binom ai cărui termeni se neagă reciproc: miliardar/reporter; flirt condamnabil şi chiar umbrit de perversitate/iubire pură şi credincioasă pentru Lois Lane; antrenament fizic şi gadgeturi/superputeri; mondenitate sclipitoare/timiditate stângace; nocturn/diurn; violenţă realistă/conflict

idealizat; masca/chipul deschis. Până şi adversarii celor doi suferă o evoluţie inversă. Dacă iniţial Superman înfruntă super-criminali pe potriva lui, adversarii lui Batman sunt fiinţe demne de milă, respinse de societatea „normală" şi la fel de obsedate de răzbunare ca şi eroul. (Ulterior, pe măsură ce adversarii unui Superman tot mai dotat coboară spre caricatură şi auto-parodie, Batman e tot mai des implicat în intrigi minate de clişeele sf-ului.) Superman acţionează în numele unor idealuri generoase şi altruiste, Batman e mânat de înverşunare şi motivaţii personale. Luaţi laolaltă, ca simbol, Superman şi Batman sunt Yin şi Yangul super-eroilor: unul luminos, celălalt întunecat; unul zeu, celălalt om; unul luptă în numele unui sistem politic, celălalt în numele său propriu; unul menţine status-quo-ul, celălalt e un anarhist reformator.

Astăzi, aventurile celor doi continuă în patru titluri paralele: **Action Comics, The Adventures of Superman, Superman, The Man of Steel** pentru Superman şi **Detective Comics, Batman, Shadow of the Bat, Legends of the Dark Knight** pentru Batman; numeroase *graphic novels* (romane grafice) reunesc cele mai reuşite serii din aceste nesfârşite saga. În plus, de-a lungul anilor, ambele personaje au beneficiat de *strip*-uri, foiletoane radio, romane şi antologii, seriale TV, desene animate şi, evident, filme. Astfel, Superman a fost jucat de Christopher Reeves în patru serii, regizate de Richard Donner în 1978, Richard Lester în 1980 şi 1983, Sidney Furie în 1988; iar Batman a împrumutat chipul lui Michael Keaton în 1989 şi 1992 sub bagheta lui Tim Burton, apoi pe cel al lui Val Kilmer în 1995, urmat de George Clooney în 1997, ambii dirijaţi de Joel Schumacher. De altfel, deceniul nouă e martor la revitalizarea celor doi super-eroi. Alan Moore, mai întâi (***Superman: The Man of Steel***), apoi Frank Miller (***Batman: The Dark Knight Returns***) aduc o binevenită infuzie de realism. Le vor urma alţi scenarişti care spulberă dezinvolt clişeele acumulate în peste 50 de

ani de existenţă (!). Superman se autoexilează de pe Pământ, se reîntoarce, căsătoreşte (în fine!) cu Lois, e ucis, reînvie, îşi schimbă complet puterile devine o fiinţă de energie pură, se dedublează; partenerul lui Batman, Robin, îl abandonează, un al doilea Robin e ucis de criminalul dement Joker, Batman însuşi este bătut în propria lui casă, alegându-se cu paralizie temporară fiind silit să abandoneze o vreme rolul de justiţiar, iar Alfred, fidelul servitor de-o viaţă, îl părăseşte. Succesul de public al acestor evenimente e copleşitor, demonstrând fără dubii caracterul arhetipal al amblor personaje. Tot restul justiţiarilor mascaţi ce i-au urmat le sunt, mai mult sau mai puţin, tributari. Superman şi Batman sunt, efectiv, părinţii unui nou subgen al BD-ului: super-eroii.

Echivalent american al basmelor europene, născuţi pentru a satisface nevoia de poveşti a conglomeratului culturalo-etnic din Statele Unite, super-eroii se confundă cu istoria BD-ului american. Nu numai că au preluat şi continuat tradiţia aventurii eroice, dar în decursul a peste cinci decenii de existenţă şi-au diversificat publicul, cuprinzând, alături de copii şi adolescenţi, adulţii. Astfel, BD-ul cu supereroi demonstrează că rămâne forma cea mai deschisă spre inovare şi reînnoire, oricând capabilă de lărgire a spectrului stilistic şi tematic. Foarte probabil, va păstra acest rol şi în anii ce urma.

(Concepţia grafică a acestui material aparţine autorului)

• *Mihnea Columbeanu:* SF-ul a murit, trăiască...cine? **(3)** • *Val Antim:* Fenomen inexplicabil de violare **(5)** • *Ladislau Daradici:* Timpuri verbale **(19)** • *Silviu Genescu:* Atingerea **(24)** • *Radu Pavel Gheo*: Rană în cer **(38)** • *Roberto R. Grant:* Genocid **(42)** • *Mihail Grămescu:* Desprindere lentă **(54)** • *Ana-Veronica Mircea:* Călugărița **(57)** • *Florin Pîtea:* Sarariman **(60)** • *Liviu Radu:* Descendenți **(72)** • *Don Simon:* Cum a fost învins dragonul mării de la răsărit **(94)** • *Marian Truță:* De ce cad îngerii **(97)** • *Dănuț Ungureanu:* Noaptea în oraș **(110)** • *Pierre Jean Brouillaud*: INFINI **(119)** • *Pierre Jean Brouillaud:* Piraților și poporul atolului de corali **(121)** • *Pierre Jean Brouillaud:* Monstrul și domnișoara de Crysale **(126)** • *Olivier Bidchiren:* Baletul astrelor **(131)** • *Olivier Bidchiren:* Cartea a noua a lui Sato **(134)** • *Sylvie Denis:* Elisabeth for ever **(136)** • *Jean-Claude Dunyach:* Memoria covorului **(143)** • *Jean-Pierre Planque:* Din tată necunoscut **(148)** • Patrick Raveau: Memoria vântului **(151)** • *Jérémi Sauvage:* Fulgi de zăpadă eternă **(154)** • *Pierre Stolze:* Iubire stelară **(158)** • *Francis Valéry:* Călători fără memorie **(163)** • *Roland C. Wagner:* Lividă-ți este pielea, roșie privirea **(167)** • *Joëlle Wintrebert:* Transfuzie **(173)** • *Alain le Bussy:* Călătoria amintirilor **(177)** • *Alain le Bussy:* Fata care se temea de apă **(181)** • *Alain Dartevelle:* Ape tulburi **(183)** • *Alain Dartevelle:* Oglinzi **(187)** • *Claude Dumont:* Păianjenii **(190)** • *Christophe Kauffman:* Așezații **(197)** • *Adam Possamai:* David III Knox **(199)** • *Anne Smulders:* Visuri **(202)** • *Terry Bison:* În Odaia din Vârf **(204)** • *Harlan Ellison:* Un băiat și câinele lui **(214)** • *Bruce Sterling:* Mecanicul de biciclete **(231)** • *Jack Vance:* Urlătorii **(246)** • *Herbert George Wells*: Povestea răposatului domn Elvesham **(256)** • *Voicu Bugariu:* Umor de sinucigaș **(265)** • *Radu Pavel Gheo:* Comentarii preliminare asupra specificului literaturii „science-fiction" – Judecata Canonică **(268)** • *Cornel Robu:* O cheie pentru science-fiction **(271)** • *Liviu Radu:* Despre edituri și cărți **(283)** • *Mihai Bădescu:* Filmele Science-Fiction ale anului 1997 **(286)** • *Mihai-Dan Pavelescu:* Topul filmelor **(298)** • *Cristian Lăzărescu:* Mitologii SF **(299)**

DIN SUMAR

- **S.F.-UL A MURIT, TRĂIASCĂ... CINE?**
- **FENOMEN INEXPLICABIL DE VIOLARE**
- **GENOCID**
- **SARARIMAN**
- **DESCENDENȚII**
- **DE CE CAD ÎNGERII**
- **NOAPTEA ÎN ORAȘ**
- **BALETUL ASTRELOR**
- **MEMORIA COVORULUI**
- **CĂLĂTORI FĂRĂ MEMORIE**

PREȚ: 25.000 LEI